Truyện được đăng tải tại diendanlequydo

Nốc mo Tiểu Vi

credit @ tieunhu06

Tuyết Chi Hàm
Editor : Gaumisa

DiendanLeQuyDon.com
© 2009-2015

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tai Ương Kiếp Trước

Trong phòng tối om, một đôi mắt hoảng sợ nhìn xung quanh, từng tia máu hằn rõ chứng tỏ chủ nhân của nó đã nhiều ngày không chợp mắt.

Lạc Tử Hân co người lại một góc, quần áo đơn sơ khiến nàng run lẩy bẩy. Cứ tưởng rằng mình rất kiên cường có thể chiến thắng rét lạnh, nhưng lúc này đây lại bị bóng đêm đánh bại đến thương tích đầy mình.

Nàng sợ tối, từ nhỏ đã sợ tối, trời thì đen như mực, còn nàng thì bị nhốt trong một căn phòng kín, đưa tay không thấy rõ năm ngón. Đáng sợ nhất là hôm nay không có trăng, thì ran gay cả ông trời cũng bỏ rơi nàng.

Thật là xui xẻo. Bị bỏ rơi trong một căn phòng tối tăm, không có ánh mặt trời, là muốn mạng của nàng sao? Hay là ông trời không muốn nhìn nàng hưởng thụ vinh hoa phú quý, buộc nàng tỉnh lại giữa giấc mộng? Lạc Tử Hân không khỏi âm thầm kêu khổ.

Cảm giác thân thể lạnh lẽo, tấm áo đơn bạc này không chống đỡ nổi trận gió lạnh đầu thu. Không chỉ lạnh buốt khắp người, lòng nàng cũng đã nguội ngắt.

Mấy ngày trước, trong Thục Nghi cung, nàng nằm bên cạnh hắn, triền miên trằn trọc, hồng loan phủ trướng, ánh nến chập chờn hắt tiếng thở dốc trầm đục.

Hắn, hoàng đế đương triều Đại Vũ Quốc - Mục Nguyên Trinh, mà nàng, chỉ là một Tiệp dư nhỏ bé, gọi là Lạc Tử Hân.

https://thuviensach.vn

Đêm hôm ấy, là ngày nàng thị tẩm.

"Tiêm Vũ, nàng là của trẫm . . . . . ." Mục Nguyên Trinh lẩm bẩm nói nhỏ, cúi đầu hôn xuống cần cổ trắng ngần.

Thân thể Lạc Tử Hân hơi run rẩy, hai chữ Tiêm Vũ khiến đầu nàng ong một tiếng sợ hãi.

"Hoàng thượng, thần thiếp vĩnh viễn đều là của hoàng thượng. . . . . ." Lạc Tử Hân hé mở đôi môi, nhưng lại bị đầu lưỡi bá đạo của hắn cuốn lấy, không thể nói thành lời.

Mục Nguyên Trinh như đang uống cam lộ ngọt ngào, trằn trọc liếm môi nàng, cuối cũng thì lưu luyến rời đi, ngón tay véo nhẹ cằm nàng, con ngươi xanh đen lóe tia sáng nóng bỏng.

Lạc Tử Hân ngoan ngoãn nhắm hai mắt, nghênh hợp nhiệt tình của hắn.

Động tác của hắn càng ngày càng kịch liệt, khiến nàng thở dốc càng lúc càng lớn, trên giường lớn chỉ còn hai thân thể đang liều mạng quấn chặt lấy nhau.

Hắn ôm nàng, hơi thở dần dần ổn định.

"Tiêm Vũ, có rất ít nữ nhân có thể khiến trẫm động lòng, ở hoàng cung này, ngươi là người đầu tiên." Mục Nguyên Trinh cắn cắn vành tai nàng nói nhỏ. Hơi thở ấm áp phả vào tai nàng như có như không, khiến tâm thần nàng khẽ nhộn nhạo.

Mục Nguyên Trinh, hắn quả thật được coi là nhân trung long phượng, không nói bản thân hắn đã là cửu ngũ chí tôn, chỉ nói đến diện mạo, ở trong hoàng tộc này chỉ sợ cũng không ai bằng hắn. Cho nên, chỉ cần hắn ra đường, tất cả nữ tử đều dõi theo hắn, huống chi còn là Hoàng đế, đứng trên vạn người.

https://thuviensach.vn

Trong cung hậu, dựa vào vẻ thùy mị của mình lấy được ân sủng của hắn, nghe hắn nói lời ngon tiếng ngọt, khóe miệng Lạc Tử Hân khẽ nhếch lên.

Nhìn nàng cười như không cười mị hoặc, thân thể Mục Nguyên Trinh lại dâng trào nhiệt huyết, một lần nữa đè nàng xuống, thân thể mềm mại, sung sướng tê tái.

Nàng vùi mặt trong lồng ngực ấm áp của hắn, dần dần tiến vào mộng đẹp.

Khi nàng tỉnh lại, hoàng thượng đã rời đi, nghe âm thanh ầm ỹ phía xa, nàng la lớn: "Có chuyện gì?"

"Nương nương ngài rốt cuộc đã tỉnh rồi? Thánh chỉ Hoàng thượng đến." Trong mắt tỳ nữ có vẻ kỳ quái, không giống nét cung kính, ngược lại mang chút khinh bỉ, trong lòng Lạc Tử Hân có dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên, vừa quỳ xuống tiếp chỉ, Lộ công công công đã mang âm khí mười phần tuyên đọc: "Lệ Tiệp dư Viên Vũ tội không thể tha, biếm lãnh cung."

Lạc Tử Hân kinh ngạc mở to mắt, không thể tin vào tai mình, rõ ràng tối qua hoàng thượng còn dịu dàng với nàng, còn lời ngon tiếng ngọt, sao sáng sớm tỉnh dậy đã thành tội không thể tha?

"Công công, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Bổn cung không hiểu." Nàng kéo Lộ công công, vội vàng hỏi.

Lộ công công giả vờ ho khan vài tiếng, hắng giọng, liếc nàng một cái, nói: "Theo điều tra, Quý phi nương nương bị xảy thai là do Lệ Tiệp dư gây ra, cho nên. . . . . ."

"Cái gì? Bổn cung không làm!" Lạc Tử Hân lập tức biến sắc.

https://thuviensach.vn

Lộ công công nhìn nàng một cái, cười lạnh, mau chóng bỏ đi lại bị nàng kéo tay áo, nói: "Van cầu ngài, cho ta gặp hoàng thượng."

Một khắc sau, nàng đã quỳ gối dưới chân Hoàng đế Mục Nguyên Trinh.

Con ngươi Mục Nguyên Trinh thoáng qua tia lạnh nhạt, ánh mắt khẽ chuyển, quay đầu nhìn Lạc Tử Hân, đột nhiên giữ chặt cằm nàng. Tầm mắt bất đắc dĩ nhìn thẳng vào hắn, tia sắc lạnh kia khiến lòng nàng run lên.

"Không nghĩ tới lòng dạ ngươi độc ác như vậy, hạ thủ ngoan tuyệt đứa bé của trẫm." Mục Nguyên Trinh khẽ nhếch khóe miệng, chỉ là nụ cười kia quá mức lạnh lẽo.

"Hoàng thượng, thần thiếp không có. . . . . ." Nàng kinh hãi, sắc mặt trắng bệch nhìn Hoàng đế, nhu thuận nói: " trong khoảng thời gian này, thần thiếp chưa từng ra khỏi cung, điểm này nô tỳ trong cung thần thiếp có thể làm chứng."

Mục Nguyên Trinh nhìn nàng thật sâu không nói câu nào, mỗi nhịp tim như ngàn năm dài đằng đẵng nàng quỳ đó chờ phản ứng của hắn. Trong phòng yên tĩnh đến nghẹt thở.

Tự nhiên, lòng nàng trở nên lạnh lẽo, đến tột cùng là ai đã hãm hại nàng?

"Ngươi thật to gan, chứng cớ ngay trước mắt, còn dám nguỵ biện. Nô tỳ trong cung ngươi? Thì có thể nói được điều gì?" Âm thanh Mục Nguyên Trinh khiến nàng như rớt vào hầm băng, "Chứng cớ của Hoàng hậu quá rõ ràng, ngươi không còn cách nào chối cãi.”

"Hoàng thượng, thần thiếp thật sự oan uổng." Nàng vội vàng giải thích.

"Đủ rồi." Tay hắn đột nhiên bóp chặt cổ nàng, buộc nàng ngẩng đầu nhìn hắn. Mấy phần hàn lệ trong mắt khiến nàng sợ hãi.

https://thuviensach.vn

"Hoàng thượng. . . . . ." Nàng không biết nên nói gì.

"Ngươi nên dời đến Trường Hoa cung để suy nghĩ lại đi." Mục Nguyên Trinh nói xong, khẽ nghiêng đầu, khóe mắt lướt qua Lạc Tử Hân, "Lui ra ngoài đi."

Trường Hoa cung, đó chính là lãnh cung! Lòng Lạc Tử Hân như mảng băng nứt toát, tuyệt vọng thống khổ.

Sau đó, nàng liền bị đưa đến lãnh cung, so với ngày trước, chính là khác nhau một trời một vực.

Nàng cuối cùng cũng hiểu rõ, chứng cớ hoàng hậu đưa ra là gì. Nhưng nàng không hiểu, nàng đã đắc tội hoàng hậu khi nào, để đến mức tai bay vạ gió. Nàng không hận Hoàng thượng, Đế Vương nào nghe nói con cháu hắn bị hại mà không nổi trận lôi đình, nàng chỉ hận chính kẻ đã hãm hại nàng.

Mấy ngày trước, một người có địa vị cao như Hoàng hậu đột nhiên lại ghé thăm Trường Hoa cung thấp hèn, bắt nàng uống một canh để có thể giải thoát. Sau đêm đó, nàng vĩnh viễn không thể mở miệng nói chuyện, mà sáng sớm ngày thứ hai thì bị người phát hiện nằm trên giường cùng một tên thị vệ.

Sắc mặt Mục Nguyên Trinh xanh mét, hoàng hậu cố ý kinh ngạc, còn có đám phi tần giả ân giả nghĩa cố gắng cầu xin, cũng không đổi được một lời của nàng.

Tất cả mọi người đều cho rằng nàng sợ tội không dám nói, nhưng có ai biết nàng bị ép thuốc, không thể nói!

Cho nên, nàng bị nhốt ở căn phòng tối đen này một ngày một đêm rồi.

Cửa cọt kẹt một tiếng bị mở ra, cung nhân xách theo đèn lồng mở đường cho chủ tử. Người đàn ông này mặc một thân áo gấm màu vàng, khuôn mặt

https://thuviensach.vn

tuấn mỹ, góc cạnh rõ ràng lại hàm chứa tức giận, bên cạnh là hoàng hậu.

"Đầu tiên là hại đứa bé của trẫm, sau đó thì thông dâm, ngươi coi như đã không phụ lòng trẫm!" Âm thanh Mục Nguyên Trinh vững vàng, không hề gợn sóng, lại khiến người ta cảm thấy hoảng loạn.

"Ưmh. . . . . ." Nàng quỳ gối trước mặt hắn, dốc sức liều mạng lắc đầu, cổ họng lại không phát ra được một âm thanh nào, chỉ có yết hầu bỏng rát.

Mục Nguyên Trinh hơi nhíu mày, nữ nhân này sắc mặt tái nhợt, tóc tai bù xù, dáng vẻ hồn nhiên, mềm mại ngày xưa này đã mất, nhất thời liền sinh ra chút chán ghét.

"Ngươi không nói chuyện, có nghĩa là đã chấp nhận?" Mục Nguyên Trinh nhàn nhạt đặt câu hỏi.

Không phải, không phải như thế! Trong lòng Lạc Tử Hân kêu to. Chẳng lẽ hắn không biết nàng liều mạng lắc đầu có nghĩa là gì? Chẳng lẽ hắn cứ định tội nàng như vậy sao?

Hoàng hậu, Nhu phi! Thì ra, đây là kết cục các ngươi đã sớm sắp đặt, sao nàng không sớm nhìn ra bọn họ chỉ là một đám nữ nhân độc ác? Từ ngày bắt đầu vào cung, nàng đều coi họ như tỷ muội, chưa bao giờ nghĩ có một ngày, nàng sẽ bị hại thê thảm như vậy.

Mục Nguyên Trinh thấy nàng thủy chung không nói, đối với khẳng định sợ tội không dám nói của hoàng hậu càng thêm tăng mấy phần tin tưởng.

Nàng mở cặp mắt sợ hãi, đôi môi tái nhợt vô sắc đã sớm mất đi vẻ sáng bóng, khuôn mặt xinh đẹp ngày nào đã sớm bị hủy như tro tàn.

Không sai, một khắc này, hắn ghét bỏ nàng.

https://thuviensach.vn

"Đây chính là nữ nhi tốt của Viên Chiêu? Đúng là cha nào con nấy, phụ thân ngươi Viên Chiêu hôm nay ở trên triều đình công khai phản kháng trẫm, ngươi thì ở hậu cung gây sóng gió. Rất tốt, trưa mai, Viên Chiêu chém đầu thị chúng, tru di cửu tộc." Mục Nguyên Trinh chuyển mắt qua khuôn mặt tái nhợt của Lạc Tử Hân, đi tới trước mặt nàng, thân thể khom xuống nắm lấy cằm nàng, "Về phần ngươi, nể tình đã từng phục vụ trẫm thoải mái, nên ở lại Trường Hoa cung hưởng phúc thôi."

Hoàng thượng, sao ngươi có thể tuyệt tình như vậy, cái gì hại người xảy thai, cái gì thông dâm, căn bản là oan uổng, sao ngươi có thể không chấp nhận điều tra đã muốn giết của tộc? Đáy lòng Lạc Tử Hân gào thét khàn giọng, nhưng cũng không có cách nào phát ra tiếng nói.

"A, đúng rồi, trẫm nhớ ngươi có hứng thú với việc hành hình, nếu không, trưa mai, cho ngươi đến Ngọ môn giám sát, được không?" Khóe miệng Mục Nguyên Trinh khẽ nhếch.

Lạc Tử Hân chỉ cảm thấy toàn thân rung động, lòng đau nhức, cho dù đứt từng khúc ruột thì thế nào, hắn đã sớm còn quan tâm đến nàng, đẩy nàng đến bước đường cùng.

Nàng không muốn xem, không muốn mở mắt, nhưng thái giám Lộ Hi nắm đầu nàng, buộc nàng nhìn hết cảnh máu tanh.

Viên Chiêu mặc dù không phải cha ruột của nàng, nhưng dù sao cũng là vì nàng mà bị liên lụy. Nhìn tóc hắn bạc trắng, ánh mắt tuyệt vọng, càng khiến lòng nàng chảy máu. Hắn như già đi mấy chục tuổi. Sau lưng đều là tiếng khóc lóc, mỗi một âm thanh như cây đao chém thẳng vào người nàng.

Đây đều là do nàng tạo nghiệt!

Đầu rơi máu chảy, đỏ cả bầu trời, trước mắt nàng trừ màu đỏ rực này đã không còn nhìn được bất cứ thứ gì khác, toàn bộ thế giới trước mắt nàng sụp đổ, thân thể mềm nhũn, ngã xuống đất ngất đi.

https://thuviensach.vn

Thời điểm tỉnh lại, đã ở trong Trường Hoa cung lạnh lẽo, đập vào mắt chính khuôn mặt lạnh nhạt của hoàng hậu.

" Thế nào, tư vị không tồi?" Hoàng hậu nở nụ cười dữ tợn.

Lạc Tử Hân mở to hai mắt, ngây ngốc nhìn hoàng hậu, nàng chết lặng không còn phản ứng.

"Có muốn biết vì sao không?" Hoàng hậu ngồi trước giường nàng, vô tình cố ý thay nàng kéo chăn.

Tại sao? Nàng cũng muốn biết tại sao? Hình như hoàng hậu hận mình, nguyên nhân không phải đơn giản như vậy sao.

"Ngươi đoán không sai, ân oán giữa Bổn cung và ngươi sớm mọc rễ, không phải chỉ vì ngươi là Lệ Tiệp dư, nhưng đáng tiếc, Bổn cung sẽ không nói cho ngươi biết, bởi vì, chết không nhắm mắt, lúc này mới có ý vị." Hoàng hậu nhìn thấu tâm tư nàng, sắc mặt đột biến, âm trầm đến đáng sợ.

Không sai, nữ nhân hậu cung sao thì nhiều, Lạc Tử Hân nàng cũng chỉ là một Tiệp dư nho nhỏ, cũng phải được ân sủng, hoàng hậu không cần thiết phải đặc biệt đi đối phó với nàng. Vậy Hoàng hậu có ý gì?

Lời nói của Hoàng hậu khiến Lạc Tử Hân có một dự cảm xấu.

Quả nhiên, bên cạnh hoàng hậu có một tỳ nữ bưng chén thuốc tới trước giường nàng, một người nắm tóc nàng, một người bóp miệng nàng đổ thuốc vào.

Trong bụng như có lửa đốt đau đớn, trước khi nhắm mắt nàng cuối cùng cũng biết đó là độc dược. Ông trời thật đối với nàng không tệ, cư nhiên cho nàng như vậy cái chết khổ sở nhất.

https://thuviensach.vn

Chết không nhắm mắt? Hoàng hậu, ngươi đừng nghĩ mình đã thắng, bởi vì khi Lạc Tử Hân nhắm mắt, trong lòng vẫn quanh quẩn băn khoăn đó, rốt cuộc giữa nàng và Hoàng hậu đã xảy ra chuyện gì?

Chức vị trong hậu cung

Hoàng hậu

Hoàng quý phi

Chính nhất phẩm: Quý phi, Thục phi, Hiền phi, Đức Phi

Từ Nhất Phẩm: phu nhân

Chính nhị phẩm: Phi

Từ nhị phẩm: Chiêu Nghi, Chiêu Viện, Chiêu Dung, Thục Nghi, Thục Viện, Thục Dung, Tu Nghi, Tu Viện, Tu Dung

Chính tam phẩm: Quý Tần

Từ tam phẩm: Tiệp dư

Chính Tứ Phẩm: Dung Hoa

Từ Tứ Phẩm: Uyển Nghi, Phương Nghi, Phân Nghi, Đức Nghi, Thuận Nghi

Chính ngũ phẩm: Tần

Từ Ngũ Phẩm: Tiểu Nghi, Tiểu Viện, Lương Viện, Lương Đễ

Chính Lục Phẩm: Quý Nhân

Từ Lục Phẩm: Tài tử, Mỹ Nhân

https://thuviensach.vn

Chính thất phẩm: Thường Tại, Nương tử

Từ Thất Phẩm: Tuyển Thị

Chính Bát Phẩm: Thải Nữ

Từ Bát Phẩm: Bảo Lâm, Canh Y

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Thay Mận Đổi Đào

Nàng cảm giác trước mắt trắng xóa, không ngừng xoay tròn, ánh sáng chói lóa chiếu trước mắt. Trong lòng thấy kỳ quái, tại sao lại như vậy?

Tiếng sấm giật mạnh bên tai, Lạc Tử Hân mở bừng hai mắt, hoảng sợ nhìn phía trước, đầu óc trống rỗng.

Thân thể đau nhức kéo ý thức của nàng trở về, suy nghĩ cũng chậm rãi khôi phục . Nàng nhớ hoàng hậu cho nàng uống thuốc độc, sau đó nàng chết đi, rồi nàng nhìn thấy một ánh sáng trắng cực mạnh, tiếp theo thì. . . . . .

" Tử hân, ngươi rốt cuộc cũng tỉnh. . . . . ." Lỗ tai truyền đến giọng nữ dễ nghe.

Nội tâm Lạc Tử Hân không khỏi ngẩn ra, Tử Hân? Từ lúc vào cung, chưa từng có ai gọi nàng như vậy, là ai to gan lớn mật? Nàng di chuyển ánh mắt, tập trung vào cô gái đứng trước giường.

" Tiểu Mộng?" Nàng thở nhẹ một hơi, đồng thời nội tâm cực kỳ kinh hãi.

Tiểu Mộng là nha hoàn Viên Chiêu phủ, lúc nào sao lại xuất hiện bên cạnh nàng? Nàng nhớ lần cuối cùng gặp nha đầu này là trước khi vào cung, rốt cuộc đã xảy xa chuyện gì, lúc tru diệt cửu tộc không phải nàng cũng đã bị giết sao?

https://thuviensach.vn

" Tử Hân, ngươi cuối cùng đã tỉnh, mau đi khuyên Tiêm Vũ đi, đứa nhỏ này đang đòi sống đòi chết, người làm mẹ như ta thật sự không có biện pháp. Bình thường nó và ngươi gần gũi nhất, ngươi mau khuyên nó đi." Một người phụ nữ xuất hiện khiến Lạc Tử Hân từ trên giường nhảy dựng lên.

Người đó không phải là phu nhân Viên Chiêu phủ Viên Dương thị sao? Nhưng rõ ràng nàng đã bị chém đầu rồi cơ mà? Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì? Một đống dấu chấm hỏi quanh quẩn trong đầu nàng.

" Ngươi xem, nha đầu này tối qua trèo tường bị trượt chân, té đến hỏng não rồi, cũng tại Tiêm Vũ khiến ngươi bị như vậy. Giờ thì không sao rồi, ngươi đừng lo." Giọng nói Dương thị vẫn từ ái như cũ.

Trèo tường? Nàng trèo tường khi nào? Chỉ là, sao cảnh này lại quen thuộc như vậy, giống như đã từng trải qua . Nhớ ngày đó Viên Tiêm Vũ muốn lén gặp tình nhân, muốn nàng cùng trèo tường ra khỏi phủ, không ngờ hai người lại rớt khỏi đầu tường, vì thế nàng trên giường năm ngày không dậy nổi. Nhưng đây đã là chuyện quá khứ, còn hiện tại là sao?

Thật lâu sau, Lạc Tử Hân mới hiểu được, thì ra nàng đã sống lại, vệt sáng trước lúc chết hẳn đã dẫn nàng trở về thời điểm ở Viên Chiêu phủ. Phát hiện này làm nàng bối rối thật lâu.

Chỉ là, có thể nhìn thấy những người lẽ ra đã chết, giờ phút này lai xuất hiện trước mắt, loại hưng phấn này khiến nàng sung sướng một thời gian dài, trong lòng cũng âm thầm thề, cả đời này sẽ nghĩ cách để họ không bao giờ bị thương nữa.

Nàng nhất định phải nắm lấy cuộc sống của mình một lần nữa! Nếu trời cao đã cho nàng cơ hội làm lại từ đầu, vậy nàng phải cố gắng thay đổi mình. Kiếp trước là nàng thiếu đầu óc, suy nghĩ nông cận, không đề phòng người

https://thuviensach.vn

khác, mới phải rơi vào kết quả thảm bại, lần này hắn phải học được cách bảo vệ mình.

" Tiêm Vũ lại náo loạn đòi tự tử, ta cũng không biết phải làm sao." Dương thị vuốt cái trán, tinh thần sa sút ai thán nói.

Lạc Tử Hân lặng lẽ xoa bóp đầu vai Dương thị, không nói câu nào. Ba năm nay tuyển tú một lần, Viên Tiêm Vũ nhất định không chạy thoát. Huống chi Viên Chiêu giờ đã là chính tam phẩm phó đô ngự sử, nếu nữ nhi có thể thuận lợi vào cung, đối với hắn mà nói là tiền đồ vô lượng. Ngược lại, nếu có chuyện gì bất trắc, sẽ là mối họa thật lớn. Đạo lý này, Viên chiêu rõ hơn ai hết, cho nên mặc kệ nữ nhi nhà mình tính khí như thế nào, hắn đều mặc kệ. Cho dù Viên Tiêm Vũ quậy phá, một khóc hai nháo ba thắt cổ đều vẫn phải vào cung tuyển tú. Nhưng Dương thị là không nghĩ thông, cho nên ngày nào cũng làm vẻ mặt buồn rười rượi.

"Phu nhân, có lẽ nên nhẹ nhàng khuyên bảo tiểu thư đi, có lẽ nàng ấy chưa hiểu chuyện chút thôi." Lạc Tử Hân an ủi Dương thị.

" Aiiii, nếu Tiêm Vũ có thể hiểu chhuyện giống ngươi, ta chẳng cần lo lắng nhiều như vậy." Dương thị khẽ quay đầu liếc mắt nhìn Lạc Tử Hân, đến mắt nàng thì dừng lại thật lâu.

Cảm nhận được ánh mắt Dương thị, Lạc Tử Hân rũ mí mắt xuống, trải qua một kiếp, nàng tự nhiên biết Dương thị muốn nói gì, có lẽ đây chính là vận mệnh, nên tới sẽ tới.

Lạc Tử Hân là nha hoàn do Viên Tiêm Vũ nhặt về hai năm trước, Dương thị thấy đứa nhỏ này trung thành nên cũng rất thích, không điều nàng sang viện khác, thường hay qua tán gẫu với nàng. Trước giờ, Dương thị chưa từng để ý kỹ dung mạo Lạc Tử Hân, hôm nay đột nhiên cảm thấy đứa nhỏ này lộ ra mấy phần kiều mị và thoát tục từ trong xương tủy. Tuy chỉ mặc áo xanh nhưng vẫn toát ra thiên tư thanh lệ, môi hồng răng trắng, da thịt nõn

https://thuviensach.vn

nà, mắt hạnh sáng rực, là một mĩ nhân. Đứa nhỏ này chỉ cần bồi dưỡng một chút, chắc chắn sẽ có chỗ đứng trong hậu cung. Còn trong lòng Tiêm Vũ đã sớm có người thương, cứng rắn ép buộc nó vào cung, làm mẹ cũng không đành lòng, vì vậy Dương thị nảy ra ý niệm thay mận đổi đào.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Dương thị liền sáng lên, nắm tay Lạc Tử Hân nói: " Tử Hân a, mấy năm nay, Viên phủ đối đãi với ngươi như thế nào?"

" Phu nhân và tiểu thư đối xử với nô tì không tệ ." Lời này của Lạc Tử Hân không sai, một năm này, tuy chỉ là một nha hoàn nho nhỏ, nhưng trên dưới Viên gia đối xử với nàng rất tốt, ít nhất cũng không cần đêm nằm sương gió, ngày đói rã ruột, Viêm Tiêm Vũ lại coi nàng như chị em tốt.

" Vậy ngươi thay tiểu thư vào cung tuyển tú, được không?" Dương thị nghiêm mặt, hỏi thẳng.

Lạc Tử Hân yên lặng cúi đầu, ngàn vạn suy nghĩ trong lòng. Đột nhiên nhớ tới gia thế nhà mình, không khỏi thương cảm. Nàng vốn là chính nữ của một gia đình quan lại, khi Hoàng đế Mục Nguyên Trinh đoạt vị, Mục đế tiền triều bị tiêu diệt, những quan lại giữ vị trí trọng yếu trước kia đều bị tống giam, người nhà nàng cũng bị lưu đầy ra biên ải. Cho nên, nàng từ cuộc sống vinh hoa phú quý rớt xuống cảnh bần hàn, sự chênh lệch quá lớn này khiến nàng không chấp nhận nổi.

Vì vậy ở kiếp trước, khi Dương thị muốn nàng thay Viên Tiêm Vũ vào cung, nàng không chút do dự đồng ý. Bởi vì vào cung có thể giúp nàng không cần phải lo lắng đến cơm áo gạo tiền, hưởng hết vinh hoa phú quý. Nhưng bây giờ, khi Dương thị nói điều này, nàng lại do dự, bởi vì nàng không muốn kết cục của mình giống kiếp trước.

Nhưng có đôi khi, rất nhiều chuyện nàng không thể ngăn cản, Dương thị một khi có tâm tư như thế, há sẽ dễ dàng buông tha. Thấy Lạc Tử Hân trầm mặc không nói , liền từng bước ép sát nàng: "Tử Hân, nếu không nhờ Viên

https://thuviensach.vn

gia, hôm nay ngươi vẫn còn lưu lạc thanh lâu, ngươi thật muốn cuộc sống như thế sao?"

Lời nói Dương thị rõ ràng có ý uy hiếp, Lạc Tử Hân cũng hiểu rõ. Nhớ tới ngày bị bán vào thanh lâu, nếu không phải có Viêm Tiêm Vũ chuộc thân, e là nàng đã sớm mất đi sự trong sạch. Cho dù thế nào, phần ân tình này của Viên gia nàng vẫn phải trả.

" Nô tỳ tuân lệnh là được." Lạc Tử Hân quyết định buông tha lưỡng lự, dù sao cũng đã từng vào cung một lần, từng chết một lần, còn có cái gì phải sợ. Huống chi với hoàn cảnh của mình trước mắt, vào cung không cần lo ăn mặc, so với làm nha hoàn ở Viên gia cũng không có gì không tốt. Chỉ là lần này, nàng nhất định phải sống thật tốt.

Nếu đã quyết định vào cung, Dương thị liền giúp nàng chuẩn bị. Cho dù Lạc Tử Hân chỉ thay con gái mình vào cung, nhưng vô luận thế nào nàng cũng sẽ ảnh hướng đến hưng thịnh của Viên gia, Dương thị không dám chậm trễ .

Một thân váy hồng nhạt thêu hoa văn trang nhã, tay áo dài viền tím khói, bên hông thắt đai lưng phỉ thúy. Tóc dài như suối, thanh cao mà phá cách, như một khuê nữ trời sinh. Dương thị đối thành quả của mình rất hài lòng, thầm nghĩ mình quả thật không nhìn lầm, Lạc Tử Hân này trang điểm vào, hiển nhiên chính là một mỹ nhân tuyệt sắc.

"Tử Hân, hai ngày nữa là tuyển tú, hôm nay vừa đúng lúc Sở thái y tới phủ, ngươi đi đại sảnh bái kiến hắn, sau này vào cũng, có thể giúp đỡ ngươi." Dương thị cười khanh khách nhìn nàng.

Sở thái y? Lạc Tử Hân lục tìm trong ký ức, một lát sau hoàn toàn tỉnh ngộ, chẳng lẽ là Viện phó viện Thái y Sở Lăng Thiên sao? Kiếp trước, Sở Lăng Thiên cũng được coi như là Thái y có đứng đầu, rất được Hoàng đế và tất cả nương nương hậu cung ưu ái. Chỉ là, lúc đó nàng không thèm để ý

https://thuviensach.vn

tới, cũng chưa từng nghĩ muốn giao lưu với những nhân vật như vậy. Bây giờ nghĩ lại, đúng là không nên, muốn đứng vững trong cung, đúng là cần phải nhờ tới một số người.

"Phu nhân, Sở thái y sao lại tới phủ?" Lạc Tử Hân hỏi.

"Còn gọi phu nhân? Nên gọi mẹ." Dương thị giận trách, "Ngươi không biết sao, phụ thân Sở thái y là bạn cũ của lão gia, đáng tiếc phụ thân hắn mất sớm, lão gia liền chiếu cố chăm sóc một nhà hắn. Lăng Thiên này cũng coi như có tiền đồ, ngươi đừng nhìn hắn hiện tại chỉ là một tiểu thái y tầm thường trong Thái Y Viện, vậy chứ y thuật của hắn ít người sánh kịp."

Lạc Tử Hân mỉm cười, trong lòng không khỏi xúc động, không nghĩ tới Sở thái y và Viên phủ có quan hệ sâu xa như vậy, kiếp trước cự tuyệt không gặp, bỏ lỡ cơ hội quả thật đáng tiếc.

Lạc Tử Hân khẽ mỉm cười, lại hỏi: "Mẹ, Tiêm Vũ cũng biết Sở thái y, hắn có biết ta giả mạo sẽ gây bất lợi không?"

Dương thị thu hồi nụ cười, nghiêm mặt nói: "Tử Hân, tuy nói Sở Lăng Thiên là do lão gia chăm sóc, nhưng đa số đều là lão gia qua phủ gặp hắn, mấy năm gần đây cũng chưa từng gặp Tiêm Vũ. Cho dù hắn biết cũng không sao, quan hệ giữa hắn và lão gia rất tốt."

Lời nói của Dương thị lại làm nàng nảy ra chút ý tưởng, nhớ tới kết cục bi thảm kiếp trước, trái tim không khỏi khẽ rút chặt, đột nhiên cảm thấy làm bất cứ việc gì cũng phải suy nghĩ thật chặt chẽ.

"Mẹ, cẩn thận vẫn tốt hơn, không nên để Sở thái y phát hiện ra. Sở Lăng Thiên tuy là bạn cũ của Viên gia, nhưng liên quan đến tội khi quân, nhiều hơn một người biết liền nhiều hơn một phần nguy hiểm."

Dương thị suy nghĩ một chút, cảm thấy Lạc Tử Hân nói có lý, tán đồng gật đầu một cái.

https://thuviensach.vn

. . . . . .

"Nghe nói dung mạo Sở thái y rất đẹp?" Viên Tiêm Vũ lôi kéo Lạc Tử Hân dí dỏm hỏi.

Lạc Tử Hân hé miệng cười nhạt. Vừa rồi ở đại sảnh nàng có thấy Lăng Thiên, trước kia đã gặp mấy lần nhưng chưa lần nào nhìn kỹ hắn, hôm nay hảo hảo quan sát một phen, ngũ quan đoan chính, dáng người mang theo vài phần thư sinh, có chút ngại ngùng, cũng được coi là anh tuấn hơn người.

"Được rồi, Tiêm Vũ tiểu Thư, cho dù hắn đẹp cỡ nào, người cũng đã có Lục Thái Liêu rồi." Lạc Tử Hân cố ý đùa cợt Viên Tiêm Vũ.

"Hay a, vừa làm tiểu thư Viên gia, đã dám khi dễ ta, xem ta thu thập ngươi thế nào." Viên Tiêm Vũ làm mặt tức giận, đánh về phía hông Lạc Tử Hân, hai cô gái nhất thời cười thành một đoàn.

Dương thị ngồi bên nhìn họ, trong lòng một mảnh bình yên. Nếu Lạc Tử Hân có thể thuận lợi vào cung, tâm sự của nàng liền được giải quyết, về sau nữ nhi còn có thể hầu hạ dưới gối, kết quả này nàng hoàn toàn thỏa mãn. Hi vọng Tư Hân vào cung có được địa vị cao, Viên gia cũng có thể hưởng chút phúc, chỉ mong đứa nhỏ này còn nhớ ân tình Viên gia.

"Thùng thùng. . . . . ." Đang cười đùa , đột nhiên có người gõ cửa, là giọng Viên Chiêu, "Phu nhân, Lăng Thiên nói muốn chào hỏi ngươi, ta đưa hắn tới."

"Sở Lăng Thiên?" sắc mặt Dương thị biến đổi, có chút khẩn trương.

"Làm thế nào? Không thể để Sở thái y biết thân phận tiểu thư của Tiêm Vũ." trái tim Lạc Tử Hân đập nhanh.

Nhưng còn chưa đợi các nàng suy nghĩ, Viên chiêu đã đẩy cửa bước vào.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Tiến Cung

Sở Lăng Thiên theo Viên Chiêu vào phòng, hành lễ với Dương thị, Dương thị cười mời hắn ngồi, chỉ là chút lo lắng trên mặt nàng lại rơi vào mắt hắn.

"Viên phu nhân, lâu rồi không gặp người, xem ra tinh thần người cũng không tệ." Sở Lăng Thiên cười dịu dàng.

Dương thị cười cười, nói: "Mấy ngày nay cũng không có việc gì, nên ta thường ở trong phủ nghỉ ngơi, có nhiều chuyện lại bình tâm không ít. Chỉ là, hai ngày nữa Tiêm Vũ phải vào cung tuyển tú rồi, thật lo lắng."

Lạc Tử Hân đứng bên cạnh Dương thị, dịu dàng nói: "Thật ra nữ nhi cũng không muốn xa người."

Dương thị yêu thương vỗ nhẹ tay nàng, ra vẻ cưng chiều, Sở Lăng Thiên ở bên cạnh mỉm cười.

"Được rồi, trước mặt Lăng Thiên đừng làm nũng nữa, hai ngày nữa phải vào cung rồi, trong cung có nhiều thứ phải chú ý, để Lăng Thiên nói một ít chuyện đi, dù sao nó cũng thường xuyên lui tới hậu cung, cũng biết được nhiều hơn." Viên Chiêu cười cắt đứt cuộc đối thoại của hai người.

"Cha con nói đúng, để Lăng Thiên khuyên ngươi vài câu. Nhưng cũng không cần vội, Lăng Thiên vừa tới phủ, nghỉ ngơi một lát trước, dùng xong bữa trưa rồi nói." Dương thị nháy mắt, ý muốn Lạc Tử Hân và Viên Tiêm Vũ thừa dịp này rời đi.

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân đương nhiên hiểu ý Dương thị, hai tay hạ xuống eo trái, hàng lễ cáo từ rồi vội vàng kéo Viêm Tiêm Vũ rời đi. Sở Lăng Thiên lại nói: "Vị cô nương này là ai? Hình như rất quen thuộc với Viên tiểu thư?"

Lạc Tử Hân không khỏi âm thầm cắn răng, cứ tưởng rằng Sở Lăng Thiên và Dương thị nói chuyện sẽ không chú ý đến Viên Tiêm Vũ đứng cúi đầu một bên, không ngờ hắn lại phát hiện.

Viên Tiêm Vũ khẩn trương đến mức khuôn mặt đỏ bừng, lại không dám mở miệng, bối rối nhìn Lạc Tử Hân.

Theo hiểu biết của Sở Lăng Thiên với Viên phủ, Viên Chiêu chỉ có một trai một gái, cho nên cô gái này tất nhiên không phải người nhà Viên phủ. Nhưng nhìn quần áo trên người nàng gọn gàng, chắc cũng là gia đình giàu, nên không khỏi tò mò với thân phận của nàng. Lại thấy bộ dạng nàng quanh co, lo lắng càng khiến hắn chú ý hơn.

"Nàng là nha hoàn của ta, tên là Lạc Tử Hân, nhưng là ta chưa bao giờ coi nàng là người dưới, mà coi như tỷ muội tốt của ta." Lạc Tử Hân linh cơ nhất động, khoác tay Viên Tiêm Vũ, dịu dàng mỉm cười.

Nàng chỉ hoán đổi thân phận của hai người một chút thôi, vừa hợp tình lại hợp lý. Trong phủ ai chẳng biết Lạc Tử Hân là nha hoàn của tiểu thư, như vậy cho dù Sở Thái y có hỏi thăm trong phủ cũng sẽ không bị lộ tẩy.

Câu trả lời này quả thật khiến Dương thị và Viêm Tiêm Vũ rất kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh trở lại. Quả thật, không còn lí do nào thích hợp hơn. Phản ứng nhanh nhẹn của Lạc Tử Hân khiến Viên Chiêu không khỏi nhìn nàng tán thưởng.

Sở Lăng Thiên hiểu ra, thầm nghĩ, khó trách cô bé này lại xấu hổ như thế, chắc là chưa bao giờ tiếp xúc với xã hội bên ngoài, cũng không muốn tra cứu thêm, quay sang nói việc nhà với Dương thị. Mà Lạc Tử Hân và Viêm Tiêm Vũ chớp lấy cơ hội chuồn ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Cuộc gặp mặt hôm nay đã giúp nàng tạo được mối quan hệ với vị thái giỏi nhất sau này, ít nhất cho dù không thoát khỏi số mệnh tiến cung, nhưng cũng đã có những thay đổi tích cực, hi vọng khởi đầu sẽ tốt đẹp.

Lạc Tử Hân cười nhạt, chậm rãi ngồi xuống, dưới ánh trăng khẽ tấu một khúc đàn. Tay ngọc lướt trên dây đàn, âm thanh như nước chảy róc rách, tiếng đàn du dương, uyển chuyển hàm xúc, khiến người nghe tinh thần sảng khoái.

Âm thanh chỉ có ở tiên giới khiến Lăng Thiên chú ý, hắn vốn dĩ đang đi tản bộ trong vườn lại bị này tiếng đàn này hấp dẫn, nhìn ngón tay ngọc lướt nhanh trên dây đàn cũng với khuôn mặt phù dung, trong lòng khẽ động. Không thể phủ nhận, nữ tử này để lại cho hắn ấn tượng sâu sắc.

Ngày vào cung tuyển tú cuối cùng cũng tới, căn cứ theo quy định, mỗi ba năm sẽ tổ chức một lần, phàm là nữ tử từ 13 đến 18 đều có thể tham gia vòng sơ tuyển.

Vòng này với Lạc Tử Hân vô cùng quen thuộc. Không khác gì kiếp trước, phủ nội vụ Lý công công đứng ra chủ trì, kiểm tra dung mạo các tú nữ, hộ tịch, huyết thống và bối cảnh gia đình, nếu được thì lưu lại bảng tên, không được thì quay về.

Sau ba ngày sẽ tổ chức vòng hai, do Tô ma ma nghiệm thân tú nữ, không chỉ kiểm tra trinh tiết, còn quan sát ngũ quan và tỷ lệ cơ thể. Đối với cái này, Lạc Tử Hân không còn xấu hổ như hồi trước, thoải mái tiếp nhận kiểm tra.

Qua hai vòng đã loại rất nhiều người, Lạc Tử Hân là con gái Phó đô ngự sử, không cần phải lo lắng bị loại, giống như lần trước, dễ dàng thông qua.

Các tú nữa vượt qua vòng loại được an bài ở Vi Tú cung, kế tiếp sẽ do các cô cô dạy quy củ và lễ nghi. Người được phân dạy các nàng là Thụy Di cô cô. Tính tình của nàng, Lạc Tử Hân cũng biết chút ít, bên ngoài thì luôn

https://thuviensach.vn

bày một bộ dáng lạnh nhạt, thật ra lại là người rất thân thiện , cho nên chỉ cần theo ý nàng là có thể sống tốt.

"Tiêm Vũ gặp qua cô cô." Lạc Tử Hân phúc lễ.

Thụy Di cô cô nhẹ liếc nàng một cái, lạnh nhạt nói: "Mấy ngày nay dạy quy cũ có hiểu không?"

"Hiểu một hai." Lạc Tử Hân đáp.

"Hả? Một hai? Giải thích thế nào?" Cô cô nhíu mày, cất giọng nói.

"Một là kiến thức nửa vời, hai là nghe nhiều nên thuộc." Dứt lời, Lạc Tử Hân phúc thân lần nữa, rũ mí mắt xuống khẽ cười nhạt.

Thụy Di cô cô hài lòng gật đầu một cái, khẽ mỉm cười, trong lòng đối với cô bé này rất là tán thưởng. Lạc Tử Hân đời trước được làm Tiệp dư, đã sớm am hiểu quy củ trong cung, cho nên vừa học liền biết. Điểm này giúp nàng chiếm được chút lợi thế.

Lạc Tử Hân được phân ở viện phía nam, cùng với ba tú nữ khác. Vừa vào phòng, đã không khỏi cảm khái vạn phần, bánh xe số mệnh vẫn chuyển động giống nhau, cả đời nàng vẫn ở trong lồng giam này, so với kiếp trước không có gì thay đổi, chỉ là không biết con đường tương lai sẽ như thế nào. Trong lòng nàng không khỏi nổi lên chút bàng hoàng, nhớ tới kiếp trước, lòng lạnh run.

Ngoài phòng truyền âm thanh ồn ào, Lạc Tử Hân bị âm thanh này quấy nhiễu, bước ra khỏi phòng.

Một vị tú nữ đang cùng thái giám tranh chấp gì đó, trên mặt nàng ấy rõ ràng không vui, còn có chút tức giận. Nàng ấy chắc là Phạm An Dung, Lạc Tử Hân tìm kiếm trong trí nhớ, nhưng thời gian quá dài, chỉ có thể nhớ được cái tên, còn tính cách như thế nào lại không rõ. Kiếp trước nàng chưa

https://thuviensach.vn

bao giờ để ý đến chuyện xung quanh, là trung là gian, là bạn hay địch cũng không phân rõ ràng. Lạc Tử Hân than nhẹ một tiếng, ánh mắt nhìn đến tên thái giám.

Thái giám này bị Phạm An Dung nói rất không kiên nhẫn: " Tiểu chủ, ngài chấp nhận chút đi, khi nào được tuyển rồi, sẽ được xếp chỗ ở mới."

Phạm An Dung vẫn không hài lòng, ngẩng đầu lên, dịu dàng nói: "Bệ công công, phòng này ta ở không thoải mái, ngươi không thể đổi cho ta chỗ khác à?."

Bệ công công bất đắc dĩ, gương mặt ngượng nghịu, đối diện với mấy vị tiểu chủ này, ai cũng không thể đắc tội, ai biết được tương lai sẽ thế nào.

Lạc Tử Hân thầm nghĩ, Phạm An Dung kén chọn như vậy chắc là trong nhà kiêu căng quen rồi . Nàng suy nghĩ một chút, cất bước đi về phía họ, hướng Bệ công công khẽ thi lễ, nói: "Bệ công công, phòng ta cũng không tệ lắm, rất rộng rãi, nếu như An Dung muội muội nguyện ý, Tiêm Vũ bằng lòng đổi với nàng."

Vừa dứt lời, Bệ công công không ngừng nhìn Lạc Tử Hân đầy cảm kích, liên tục nói cám ơn, Phạm An Dung cũng không khách khí, trực tiếp chấp nhận đề nghị.

Chân trước Phạm An Dung vừa đi, chân sau Bệ công công chân liền bị Lạc Tử Hân gọi lại: "Bệ công công, sau này còn nhiều việc quan trong cần chiếu cố, Tiêm Vũ ở đây xin cám ơn ngài trước."

Lạc Tử Hân lấy một thỏi bạc từ trong lòng ngực ra, đưa cho Bệ công công, thản nhiên cười.

Mặt mày Bệ công công hớn hở, nói: "Vẫn là Tiêm Vũ tiểu chủ hiểu chuyện, ngài yên tâm, chuyện này nô tài nhất định để trong lòng."

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân đầu tiên là giúp hắn giải vây, sau lại cho hắn lợi lộc, tự nhiên tâm ý liền hướng về nàng, sắc mặt càng thêm ôn hoà.

"Bệ công công, không biết có thể nói cho Tiêm Vũ biết một chút về tình hình các vị tiểu chủ tử ở đây?" Lạc Tử Hân cười nói.

Bệ công công hé miệng cười cười, lại gần bên tai nàng nói nhỏ: "Vốn những chuyện này nô tài không được lắm miệng, nhưng Tiêm Vũ tiểu chủ đã hiểu chuyện như vậy, nô tài sẽ tiết lộ một chút."

Sauk hi Bệ công công nói sơ qua, Lạc Tử Hân coi như đã biết tình hình tân viện của các tú nữ. Kiếp trước nàng ở viện nam, chưa bao giờ tới chuyện của người khác, lần này đến viện bắc, không có người quen biết, có lẽ sau này sẽ có biến hóa. Khóe miệng Lạc Tử Hân khẽ nâng lên, đối với tương lai mới thêm tự tin.

Nàng dọn đến Bắc Viện, cùng với 3 người nữa là Trình Ngọc Dao – nữ nhi của Tri Phủ Duyên châu Trình Hi Kính, nghe nói tính tình bình thản, ít trao đổi với mọi người.

Một người nữa là Tống Hàm Hương, nữ nhi của Phó đô thống Tống Kế Kỳ, có thể là xuất thân từ gia đình võ tướng, cá tính của nàng tương đối hoạt bát, bình thường luôn có vẻ tùy tiện.

Cuối cùng là Lưu Ti Ngữ, con gái của Tri Huyện phủ châu Lưu Lần Phong, không phải là một người dễ sống chung, đa nghi, tâm tư kín đáo.

Lần trước đổi phòng với nàng là Phạm An Dung, con gái Đại học sĩ chính nhất phẩm Phạm Trạch Húc, cậy vào gia thế hiển hách, thường ngày luôn ra vẻ, xảo trá cay nghiệt.

Mấy ngày nay, bốn người ở cùng nhau, cũng có chút quen biết, cho nên quan hệ cũng không tệ. So với trước kia đã là một bước tiến lớn, nghĩ tới

https://thuviensach.vn

những lời nói của Bệ công công, ít nhất biết được lai lịch và sở thích của mấy tú nữ này cũng là một ưu thế.

Lạc Tử Hân đang chuẩn bị quay về phòng nghỉ ngơi, sau lưng vang lên âm thanh "Lạc Tử Hân."

Trái tim Lạc Tử Hân nảy lên, trong cung còn có người biết tên thật của nàng? Chẳng lẽ chuyện nàng mạo danh đã bị phát hiện?

Cảm giác lòng bàn tay thấm ướt mồ hôi, nhưng không biết có nên quay đầu lại hay không, cũng không biết người sau lưng rốt cuộc là ai?

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Khẩu Chiến

"Ngươi là Lục Nguyệt?" Khi Lạc Tử Hân thấy rõ người tới, không khỏi thất kinh.

Lục Nguyệt là bạn khuê phòng của nàng lúc tướng phủ còn thịnh, là nữ nhi của Lễ bộ thượng thư. Quan hệ hai nhà rất tốt, nên hai nữ nhi cũng thường xuyên lui tới, khá thân thiết, dần dà trở thành bạn tâm giao. Chỉ là, triều đình đổi chủ, phụ thân Lạc Kiến Húc bị bắt vào đại lao, nhưng Lạc Xích An thì may mắn hơn, chỉ bị giáng làm tri châu ngũ phẩm, cả nhà vẫn bình an. Đã một thời gian Lạc Tử Hân không gặp nàng, lần này gặp lại, cảm giác thân thiết tri kỷ, nội tâm không ngừng kích động.

"Ngươi cũng vào cung sao ?" Lạc Tử Hân kinh ngạc, nhớ tới kiếp trước chưa hề gặp Lục Nguyệt tuyển tú .

"Lục Nguyệt cũng tham gia đợt này, thoáng thấy bóng lưng tỷ tỷ rất quen, quả nhiên, thật sự Tử Hân tỷ tỷ." Lục Nguyệt trở nên kích động.

Lục Nguyệt vẫn như trước, mi thanh mục tú, trẻ trung linh động.

"Vào nhà rồi nói." Lạc Tử Hân biết trong cung nhiều tai mắt, tránh trường hợp bị người tâm kế biết được thân thế nàng.

Hai nữ tử ở trong phòng nói rất nhiều, nói đến đau lòng, không khỏi thổn thức.

https://thuviensach.vn

"Trong cung có người quen vẫn tốt hơn." Lục Nguyệt thân thiết nắm tay Lạc Tử Hân.

Lạc Tử Hân cười một tiếng, bày tỏ: " Lục Nguyệt, trong cung lòng người phức tạp, muội nên cẩn thận, bảo vệ mình."

Lạc Tử Hân không nhịn được nghĩ đến kết cục bi thảm kiếp trước, tỷ muội tốt của mình dù sao cũng muốn nhắc nhở vài câu.

"Ừ, tỷ tỷ nói đúng, Lục Nguyệt nhớ kỹ. Nhưng Tử Hân tỷ tỷ, sao ngươi lại biến thành Viêm Tiêm Vũ?" Lục Nguyệt không hiểu.

"Không được gọi ta là Tử Hân nữa, ta bây giờ là Viêm Tiêm Vũ, còn về những chuyện này, sau này có cơ hội ta sẽ nói cho muội biết. Trong cung nhiều người, nhiều suy tính, để người khác nghe được lại gây họa lớn." Lạc Tử Hân mở trừng hai mắt, cẩn thận đi tới cửa sổ, thấy bốn bề vắng lặng mới yên tâm.

"Lục Nguyệt biết, Tử. . . . . Tiêm Vũ tỷ tỷ, chúng ta khó khắn lắm mới gặp nhau, muội thật sự rất vui vẻ." Lục Nguyệt vui vẻ ra mặt.

Vui mừng của Lục Nguyệt lây sang cả Lạc Tử Hân, hai người lại cười tán gẫu mấy chuyện vụn vặt.

"Tiêm Vũ tỷ tỷ, có phải ta tới không đúng lúc không?" Hai người đang nói chuyện thì Phạm An Dung xuất hiện trước cửa.

Phạm An Dung từ hôm đổi phòng chưa từng liên lạc với Lạc Tử Hân, hôm nay lại đột nhiên xuất hiện trước phòng nàng khiến người ta không khỏi nghi ngờ. Vẻ mặt nàng tươi cười hồn nhiên không giống vẻ kiêu ngạo, ngang ngược ngày thường, Lạc Tử Hân không khỏi suy đoán.

"Thì ra là An Dung muội muội, không ngại thì vào nhà ngồi đi." Lạc Tử Hân đứng lên, muốn mời Phạm An Dung vào trong.

https://thuviensach.vn

"Vị này là đồng hương của ta, coi như là chị em tốt, về phía nhờ An Dung muội muội giúp đỡ nhiều hơn." Lạc Tử Hân nói.

Phạm An Dung hé miệng cười khẽ, nói: "Tỷ tỷ nói cứ như ta khinh dễ nàng ấy vậy. Hôm nay ta tới đây là muốn cảm ơn tỷ tỷ chuyện ngày đó, ngươi đối tốt với ta, ta cảm kích còn không kịp, sao có thể làm phiền Lục muội muội chứ."

Lạc Tử Hân vén sợi tóc rủ trước trán, nụ cười tinh tế, chuyện đổi phòng đã qua nhiều ngày rồi, nàng ta không sớm cảm kích, hiện tại nghĩ tới e là còn có thâm ý khác. Tuy vậy, Lạc Tử Hân cũng không nói gì thêm.

"Ngày mai là ngày Hoàng Thượng tuyển tú, muội muội đã chuẩn bị xong tiết mục của mình chưa?" Phạm An Dung điềm nhiên cười nói.

Thì ra Phạm An Dung này tới thăm dò tình hình, trong lòng Lạc Tử Hân âm thầm cười lạnh. Khó trách mấy ngày trước, mấy tỷ muội trong viện nói nàng ta từng hỏi thăm tài nghệ của họ, thì ra là do tình thế bắt buộc.

"Tiêm Vũ cũng không có tài năng gì, chỉ sợ bày ra bộ dạng này lại khiến Hoàng Thượng chê cười." Lạc Tử Hân nhẹ nhàng cười một tiếng.

"Hả? Tỷ tỷ đang nói đùa sao, tỷ tỷ có một thân quốc sắc thiên hương đấy." Âm thanh Phạm An Dung chứa vẻ ghen tỵ.

"Dáng vẻ muội muội thanh tú như nụ sen hé nở, đừng nói là nam nhân, ngay cả ta nhìn cũng thấy động lòng." Lạc Tử Hân cũng ngon ngọt lại.

"Tỷ tỷ có nhiều hành động đáng yêu như thế, muội muội không thể bì nổi ." Phạm An Dung mỉm cười.

Vừa đến đã đi, còn nói những lời có cánh, có điều Lạc Tử Hân chưa cảm thấy vẻ đối địch trong giọng nói của Phạm An Dung. Nhưng Lạc Tử Hân biết trong hậu cung này có nữ nhân không muốn trèo lên.

https://thuviensach.vn

Phạm An Dung quả thật cũng là một mỹ nhân, váy lụa xanh nhạt, đai lưng thêu những đóa hoa màu vàng, ngón tay thon dài ôm đàn. Mày liễu mắt phượng, má lúm đồng tiền, con ngươi như ẩn như hiện thanh cao và kiêu căng.

"An Dung muội muội, trâm ngọc này thật tinh xảo a." Lạc Tử Hân mượn cớ dời đi đề tài.

Ánh mắt Phạm An Dung hiện lên vẻ hài lòng, lấy tay vuốt ve cây trâm trên đầu, nói: "Đây là cha ta nhờ người chế tạo. Cha ta rất thương ta, từ nhỏ đến lớn, cầm kỳ thi họa, môn nào cũng mời thầy giỏi nhất về dạy ta, chắc là cha ngươi cũng thế."

Lạc Tử Hân nhớ tới người cha còn trong đại lao của mình, đáy lòng không khỏi buồn bực, nhưng ngoài mặt tươi cười, nói: "An Dung muội muội quả thật là tài nữ, chỉ tiếc cha ta không dạy ta gì cả, trừ một ít thủ công vụng về ra, xem ra ta chẳng có gì được rồi."

"Tỷ tỷ, hôm nay cũng rãnh rỗi, không bằng chúng ta cùng vẽ tranh được không?" Phạm An Dung nhẹ nhàng cười nói, ngạo nghễ trong đôi mắt hiển lộ rõ ràng.

Lạc Tử Hân bày ra vẻ khó xử, liên tục nói mình vẽ thô ráp, không lịch sự, vậy mà Phạm An Dung vẫn kiên trì, cũng chỉ có thể theo ý nàng ta.

Giấy Tuyên Thành trải trên bàn, Phạm An Dung múa bút vẽ, không lâu sau đã thấy một bức Mẫu đơn rực rỡ, thành thật mà nói nàng vẽ không tệ, hoa mẫu đơn dưới ngòi bút của nàng kiều diễm ướt át, như thanh cao lại như diễm lệ.

"Thật là một đóa hoa xinh đẹp, làm người ta không nhịn được muốn hái nó." Mắt Lạc Tử Hân lộ vẻ hâm mộ, tán thưởng một phen, Phạm An Dung giờ phút này càng tỏ vẻ hả hê.

https://thuviensach.vn

"Ừ, An Dung từ nhỏ đã thích Mẫu Đơn, nên cũng thích vẽ loài hoa này, cũng hi vọng mình luôn xinh đẹp như mẫu đơn." Phạm An Dung vuốt vuốt sợi tóc trước ngực, cười nói.

Hoa Mẫu Đơn là vua của các loại hoa, là biểu tượng của sự sang trọng quý phái. Phạm An Dung cố ý ví mình như mẫu đơn là muốn nói cho người khác biết, nàng muốn trở thành vua ở hậu cung sao? Dã tâm quá rõ ràng, tài năng sớm lộ không sợ sẽ trở thành cái đinh trong mắt người khác sao? Lạc Tử Hân âm thầm cười lạnh, ngoài mặt lại ra sức tán thưởng.

"Thì ra đây là hoa Mẫu Đơn, Tiêm Vũ lần đầu nhìn thấy đấy. An Dung muội muội còn yêu kiều hơn hoa, tất nhiên cũng sẽ rực rỡ như mẫu đơn vậy." Lạc Tử Hân theo lời nàng, quả nhiên trên mặt Phạm An Dung lộ ra một tia ngạo nghễ, trong tươi cười còn ẩn chút khinh bỉ.

Không phải sao, Viêm Tiêm Vũ nhìn qua thì là một giai nhân thùy mị, vậy mà hoa Mẫu Đơn cũng chưa từng thấy, còn kinh ngạc như thế, chắc cũng chỉ là hạng bình thường thôi.

Cho nên, khi Lạc Tử Hân họa một đứa bé đứng trước căn nhà lá thì Phạm An Dung không nhịn được bật cười.

Mặt Lạc Tử Hân hơi đỏ lên, ngượng ngùng nói: "Ta đã nói ta vẽ không tốt mà, lại trở thành trò cười nữa rồi."

Phạm An Dung vội nói: "Tiêm Vũ tỷ tỷ hiểu lầm rồi, ta cảm thấy tranh này rất có ý tứ."

Trong miệng nói vậy nhưng ai cũng nhìn ra Phạm An Dung đang khinh bỉ nàng. Nàng ta cho rằng Viêm Tiêm Vũ ngoại trừ gương mặt xinh đẹp ra cũng không có tài năng gì, mà trong cung mỹ nhân vô số, nên Viêm Tiêm Vũ chưa chắc sẽ có uy hiếp tới nàng. Nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng mơ hồ, dung mạo Viêm Tiêm Vũ thật sự rất đẹp.

https://thuviensach.vn

"Ah, trong phòng thật náo nhiệt, ta có thể vào không?" Tống Hàm Hương đứng ngoài cửa phòng, lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Dáng Tống Hàm Hương thon thả, giờ phút này mặc cung trang màu xanh nhạt, da trắng như tuyết, khuôn mặt trái xoan cười rộ lên lộ ra hai lúm đồng tiền, ánh mắt tinh nghịch.

"Thì ra là Hàm Hương muội muội, mời vào trong ngồi." Lạc Tử Hân kê thêm một chiếc ghế, mời nàng nhập tọa, cũng đơn giản giới thiệu Lục Nguyệt cho nàng.

Tống Hàm Hương nhìn Lục Nguyệt mấy lần, thấy nàng có hai hàng lông mày nhỏ và cong, mặt như bạch ngọc, thanh lệ tú nhã, ở nơi mỹ nữ nhiều như mây này Lục Nguyệt cũng chỉ có thể coi là thanh tú thôi. Lại đảo mắt nhìn Viêm Tiêm Vũ, hai mắt như nước, tay ngọc thon dài, da trắng nõn nà, giọng nói nhẹ nhàng. Quần dài tím nhạt, đai lưng màu hồng khoe dáng người mảnh mai, tóc đen như thác, phong thái thoát tục. Tuy chỉ bôi một lớp phấn mỏng, nhưng cũng không giấu được vẻ đẹp khuynh thành, khiến người ta thương yêu. Cho nên đối với Viêm Tiêm Vũ, Tống Hàm Hương còn có sự ghen tỵ.

"Hàm Hương muội muội, vòng tay của muội trông thật đẹp mắt." Lục Nguyệt nãy giờ im lặng ngồi một bên liền nâng cổ tay Hàm Hương cười nói.

Tống Hàm Hương giơ cao cánh tay, cười ngọt ngào: "Vòng ngọc này là phụ thân ta tự tay làm, đừng nhìn cha xuất thân võ tướng nhưng thật ra rất khéo tay, ngay cả mẫu thân ta cũng rất thích."

"Ah, phụ thân của Hàm Hương muội muội là Chính nhị phẩm Phó đô thống Tống Tướng quân, cũng là một danh gia, vòng ngọc nhỏ này chắc không phải là giả rồi." Phạm An Dung chống má, tư thái lười biếng, lại viết rõ vẻ khinh thường.

https://thuviensach.vn

"Hả? Không ngờ An Dung tỷ tỷ lại biết rõ về ta như thế." Tống Hàm Hương nở một nụ cười ngọt ngào, cặp mắt to vô tội.

"Đương nhiên, phụ thân ngươi là Chính nhị phẩm, còn phụ thân ta lại là Chính nhất phẩm Đại Học Sĩ Phạm Trạch Húc, chuyện quan lại trên triều ta biết cũng khá nhiều." Phạm An Dung đáp lễ, khiến Tống Hàm Hương không cam lòng ngậm miệng. Nàng vốn muốn lấy uy trước mặt Lạc Tử Hân, không ngờ lại bị Phạm An Dung đoạt đi danh tiếng, trong lòng có chút không thoải mái, ai bảo phụ thân mình không bằng nhà người ta.

"Nói vậy, gia cảnh Lục Nguyệt tỷ tỷ như thế nào?" Tống Hàm Hương liếc mắt nhìn Lục Nguyệt, hỏi lại.

"Phụ thân ta chỉ là Ngũ phẩm Tri châu Lục Thước An." Lục Lục Nguyệt nhẹ nhàng trả lời.

Tống Hàm Hương cười ồ một tiếng, nói: "Là Lục Thước An của tiền triều bị giáng chức?"

Khuôn mặt Lục Nguyệt hiện lên vẻ lúng túng, chỉ có thể cười một tiếng đáp lễ. Tống Hàm Hương coi như chộp được một cây cỏ cứu mạng, vẻ hả hê trên mặt lại hiện ra.

Lạc Tử Hân ngồi một bên cười lạnh, những nữ nhân này chưa gì đã không thể chờ được tới trước mặt nàng quảng cáo rùm ben, tự cho mình là đúng.

Tống Hàm Hương và Phạm An Dung ngồi trong phòng tán gẫu một lúc liền đứng dậy rời đi, Lạc Tử Hân thoải mái thở dài một hơi, cảm giác thả lỏng. Nói thật, nàng không thích kiểu ngụy trang như vậy, nhưng đã qua một đời, nàng cũng hiểu đối nhân xử thế trong cung rất quan trọng.

Nhìn bức Mẫu đơn trên bàn, khóe miệng Lạc Tử Hân hơi vểnh lên, khẽ thì thầm:

https://thuviensach.vn

“Nhược giáo giải ngữ ứng khuynh quốc

Nhậm thị vô tình diệc động nhân

Thược dược dữ quân vi cận thị

Phù dong hà xử tị phương trần”

Cười cười, nhìn bức họa vụng về của mình, tay cầm bút vẽ nốt bức tranh hài đồng chơi đùa bên dòng suối, nét vẽ sinh động, phóng khoáng tự nhiên, như một danh gia đương thời.

"Tỷ tỷ cầm, kỳ, thư, họa tuyệt diệu tuyệt luân, vì sao phải cố ý tự làm xấu mình trước mặt Phạm An Dung?" Lục Lục Nguyệt nhìn bức họa kỳ quái hỏi.

"Lục Nguyệt, không cần bộc lộ tài năng quá sớm, muốn sinh tồn trong cung, nhất định phải nhịn." Lạc Tử Hân lạnh nhạt nói.

Kiếp trước, sau khi đàn một khúc trước mặt mọi người, không lâu sau tay ngoài ý muốn bị thương, khiến nàng thiếu chút nữa thất lễ trước mặt Thái hậu, bây giờ nghĩ lại, lần đó chắc chắn có người cố ý làm. Cho nên, khiêm tốn một chút cũng là một biện pháp bảo vệ an toàn.

Lục Nguyệt cái hiểu cái không gật gật đầu, nhìn Lạc Tử Hân đem bức tranh vừa vẽ xong xé nát, nghẹn họng nhìn trân trối.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Hãm Hại

Cuối cùng cũng đến ngày Hoàng Thượng tự mình tuyển chọn, các tiểu chủ tử đã thức dậy từ sớm tinh mơ trang điểm thật đẹp, muốn mình thật lộng lẫy trước mặt Hoàng Thượng.

Lạc Tử Hân vẫn mặc một bộ trang phục thanh nhã, la quần hồng nhạt, váy lụa trắng mỏng đến khủy tay, tóc đen xõa đến thắt lưng, phía sau cắm một cây trâm hoa đơn giản, đoan trang ưu nhã, như hoa sen mới nở, không dính bụi trần.

Các tú nữ theo hướng dẫn của thái giám tiến vào điện, nhưng do chưa tới giờ nên mọi người chụm lại thành nhóm tán gẫu.

"Tiêm Vũ muội muội, trang phục của muội có phải hơi giản dị quá không?" Lưu Ti Ngữ lắc lắc eo thon tới cạnh Lạc Tử Hân Lục Nguyệt.

So với Lạc Tử Hân, Lưu Ti Ngữ này quả thật ăn mặc rất kiều diễm, bản thân nàng ta cũng được coi là xinh đẹp, nên cách trang điểm đậm càng tôn lên vẻ tinh xảo.

"Tiêm Vũ vốn giản dị nên bộ trang phục này ngược lại rất hợp với muội." Lạc Tử Hân cười nhạt.

Hoàng đế thích cái gì, Lạc Tử Hân biết rất rõ. Mắt nhìn các tú nữ trang điểm cầu kỳ, duy chỉ có nàng là một thân thanh nhã, tất nhiên sẽ hấp dẫn con mắt người khác, Lạc Tử Hân càng ngày càng cảm giác lựa chọn của mình sẽ không sai.

https://thuviensach.vn

"Quả nhiên là bình dị, có lẽ muội muội vốn là như thế, dù sao vẫn hi vọng muội muội có thể lọt vào mắt hoàng thượng." Âm thanh Lưu Ti Ngữ bất định.

Rõ ràng muốn châm chọc nàng ăn mặc bình thường, không hợp thời, ra ngoài cũng chỉ khiến mình thêm mất mặt. Lạc Tử Hân cười nhạt một tiếng, không để ý.

Nhưng Lục Nguyệt đứng bên cạnh lại không nén được tức giận, nói: "Ti Ngữ tỷ tỷ, ngươi cảm thấy hoa Thủy Tiên không kiều diễm bằng hoa Hồng, nhưng hoa Hồng lại có gai đấy."

"Ngươi. . . . . ." Lời nói của Lục Nguyệt hiển nhiên đã chọc giận Lưu Ti Ngữ, cho dù Lưu Ti Ngữ vẫn duy trì nụ cười, nhưng tức giận dưới đáy mắt không hề che giấu.

"Ơ, ta quên mất, nghe nói Lục Nguyệt muội muội luôn sống ở thôn Hoán Khê - Tuyên Châu, dân chúng thật thà chất phát, đúng là địa phương nào thì dưỡng ra người thế ấy." Lưu Ti Ngữ nheo hai mắt, bộ dáng kiêu căng.

Lục Nguyệt nhất thời tức nghẹn, lúc phụ thân bị giáng làm tri phủ Tuyên Châu, đúng là nàng và mẫu thân đã có một thời gian nương nhờ nhà ngoại ở thôn Hoán Khê, nhưng Lưu Ti Ngữ lại cí nàng như một cô thôn phụ chân đất, sao nàng có thể nén được tức giân. Mặt lập tức xanh mét, đang muốn phát tác.

"Lục Nguyệt, trâm hoa của muội cài lệch rồi, tỷ giúp muội sửa lại." Lạc Tử Hân kéo tay Lục Nguyệt, giúp nàng vén tóc, ý tứ rõ ràng.

"Các vị tiểu chủ, giừo tuyển tú đã đến, nên chuẩn bị một chút, cùng nô tài đi thôi." Thái giám chuyên trách Bệ công công xuất hiện đưa mọi người vào trong.

https://thuviensach.vn

"Đi thôi." Trình Ngọc Dao đi tới nắm tay Lục Nguyệt, nhẹ nhàng nói. Một màn vừa rồi nàng thấy rất rõ ràng, chỉ là tính tình nàng trước giờ luôn bình thản, không thích nhiều lời, nên lúc các tú nữ tranh cãi gay gắt, nàng cũng không tham dự. Từ trên người Trình Ngọc Dao, Lạc Tử Hân mơ hồ thấy được mình kiếp trước, không khỏi có chút lo lắng cho nàng.

"A. . . . . Bụng đau quá." Sắc mặt Lục Nguyệt đột nhiên trắng bệch, ôm bụng ngồi xổm xuống, mồ hôi lạnh trên trán toát ra.

"Lục Nguyệt, muội sao vậy?" Lạc Tử Hân thấy thế liền nôn nóng, đỡ nàng ngồi xuống thềm đá.

"Có phải ăn trúng thứ gì không?" Trình Ngọc Dao nhíu chân mày, trên mặt hiện vẻ lo lắng.

"Muội. . . . . không có, tối qua đến sáng nay muội đều ăn cùng với tỷ,." Lục Nguyệt dùng sức cầm tay Lạc Tử Hân, đôi môi trắng bệch.

"Cái miệng này nên an phận một chút, đầu lưỡi độc ác coi chừng bị báo ứng." Lưu Ti Ngữ không khách khí nói xéo, còn có chút vẻ hả hê.

"Lục Nguyệt muội muội, ngươi cố gắng chịu đựng một chút, sắp tới giờ rồi, đừng làm hỏng buổi tuyển tú." Phạm An Dung híp hái mắt, mặt đùa bỡn.

Lạc Tử Hân nhìn Phạm An Dung, đột nhiên nhớ tối qua nàng ta tặng một chén nho, do mình không thích nên Lục Nguyệt đã ăn hết. Nhìn Phạm An Dung cười như không cười, vẻ mặt hài lòng, Lạc Tử Hân đã hiểu rõ.

Phạm An Dung cũng quá độc ác! Nàng thật sự cho rằng diệt trừ một đối thủ là có thể thắng được toàn cục sao? Thật ngu xuẩn.

"Xảy ra chuyện gì?" Bệ công công rốt cuộc phát hiện ồn áo phía sau liền đi tới.

https://thuviensach.vn

"Lục Nguyệt muội muội hình như ăn phải đồ hư, công công có thể gọi thái y đến xem được không?" Trình Ngọc Dao đứng lên, hành lễ với Bệ công công, thỉnh cầu nói.

Bệ công công cau mày liếc nhìn sắc mặt trắng bệch của Lục Nguyệt, bộ dạng khổ sở, nói: "Thời gian không còn nhiều, Hoàng Thượng lại không thể chờ đợi lâu, Lục Nguyệt tiểu chủ, không phải nô tài không muốn giúp nhưng làm trễ nãi công sự, nô tài cũng không gánh nổi."

"Vậy ta tự gọi thái y, công công không cần làm khó." Lạc Tử Hân nói, vẻ mặt trấn định.

"Nhưng nếu ngài đi, sẽ bỏ lỡ giờ tuyển tú." Bệ công công lại gần Lạc Tử Hân, nhẹ giọng nói, "Tiêm Vũ tiểu chủ, cũng đừng vì người khác mà ảnh hưởng đến con đường của mình."

Bệ công công hôm đó nhận ân tình của Lạc Tử Hân, đương nhiên tâm cũng hướng về phía nàng một chút.

"Cảm tạ Bệ công công đã quan tâm, ta sẽ tranh thủ về kịp lúc." Lạc Tử Hân vẫn kiên trì, nắm bắt đúng thời gian, nhất định có thể kịp tuyển tú. Điểm này trong lòng nàng vô cùng chắc chắn, dù sao, Lục Nguyệt cũng là bằng hữu tốt nhất của nàng.

"Chuyện này. . . . ." Bệ công công bất đắc dĩ, nhưng cũng không thể làm gì nàng, chỉ có thể dặn dò nàng đi nhanh về nhanh.

Lạc Tử Hân vội chạy đến Thái Y Viện, con đường này nàng rất quen, kiếp trước đã đi qua rất nhiều lần, một lát đã đến.

Vừa mới đến cửa, Lạc Tử Hân đã đụng trúng cái gì đó, ngã lăn xuống đất. Tên đáng chết nào không có mắt như vậy, đụng nàng đến mức đầu đầy sao? Trong lòng Lạc Tử Hân không ngừng thầm mắng, giương mắt nhìn liền giật mình, người nọ không phải là Sở Lăng Thiên sao?

https://thuviensach.vn

"Tiêm Vũ tiểu thư, thật trùng hợp." Sở Lăng Thiên hiển nhiên vô cùng ngoài ý muốn, vội vàng đỡ Lạc Tử Hân còn đang ngẩn người.

Lạc Tử Hân lập tức hồi hồn, đứng thẳng người dậy, như bắt được cọng cỏ cứu mạng liền níu lấy ống tay áo của Sở Lăng Thiên, la lên: "Sở thái y, gặp được ngươi thật tốt, có thể giúp Tiêm Vũ một chuyện không?"

"Tiêm Vũ đừng vội, có chuyện gì cứ nói, ta nhất định sẽ giúp một tay." Sở Lăng Thiên vẫn nở nụ cười ấm áp như cũ.

"Tỷ muội tốt của ta - Lục Nguyệt đột nhiên đau bụng, nhưng lại sắp đến giờ tuyển tú, Sở thái y có thể qua xem một chút được không?" Lạc Tử Hân nói liên tục một hơi.

"Được, ta lập tức qua ngay, nhưng Tiêm Vũ tiểu thư không phải cũng tham gia tuyển tú sao? Lúc này có bị trễ giờ không?" Sở Lăng Thiên khẽ cau mày lo lắng.

"Ngươi đừng lo cho ta, mau đi xem Lục Nguyệt đi, ta sẽ chạy thật nhanh, vẫn còn kịp." Lạc Tử Hân đẩy tay Sở Lăng Thiên liền đi ra ngoài.

"Được." Sở Lăng Thiên quay người cầm hòm thuốc ra khỏi Thái Y Viện.

"Ta đi Vi Tú cung, ngươi mau tới Tĩnh Nguyên điện đi, ngươi biết đường đi chứ?" Sở Lăng Thiên đi được mấy bước đã quay đầu lại.

"Biết, ta sẽ đi Tĩnh Nguyên điện ngay, ngươi mau đi đi." Lạc Tử Hân làm bộ giậm chân giục hắn, khiến Sở Lăng Thiên bật cười.

Cảm xúc trong lòng Sở Lăng Thiên rất khó tả, hôm nay gặp lại Viên Tiêm Vũ, lại có cảm giác không giống nhau. Mới gặp thì thấy nàng thanh nhã, đoan trang, hôm nay lại thấy một mặt khác, thật là một cô gái đặc biệt.

https://thuviensach.vn

Kiếp trước nàng cũng từ Tĩnh Nguyên điện được chọn vào cung, sao lại không biết đường chứ. Lạc Tử Hân chạy như bay tới Tĩnh Nguyên điện.

Mới vừa đi được nửa đường, đột nhiên có hai tiểu thái giám chắn trước mặt nàng. Lạc Tử Hân cho là do mình chạy loạn khiến người ta nghi ngờ, lập tức nói: "Hai vị công công, ta là tú nữ Viêm Tiêm Vũ, bởi vì trễ giờ nên vội tới Tĩnh Nguyên điện."

"Nô tài biết tiểu chủ muốn đi tuyển tú, chỉ là. . . . . ." Hai tiểu thái giám nhìn nhau một cái, chẳng những không nhường đường, ngược lại càng ép sát nàng.

Lạc Tử Hân rốt cuộc phát hiện ra điều bất thường, đanh giọng nói: "Hai vị công công muốn gì?"

"Cũng không có gì, chỉ là chủ nhân chúng ta muốn mời tiểu chủ qua ngồi một chút." Trong mắt hai tiểu thái giám hiện vẻ âm ngoan, từng bước một tới gần Lạc Tử Hân.

"Ta không đi, các ngươi tránh ra." Lạc Tử Hân có ngu mấy cũng hiểu hai tiểu thái giám này có ý đồ, cho dù nàng không đoán chính xác họ muốn làm gì, nhưng đại khái cũng có thể đoán được một hai, nên hất tay ra khỏi bọn họ.

Hai tiểu thái giám hiển nhiên không nghĩ tới Lạc Tử Hân nhìn như nhu nhược nhưng lại có chút võ công, lập tức thoáng sửng sốt. Không chậm trễ chút nào, nàng xoay người bỏ chạy.

Nàng từng bị giam ở Quan nô, những ngày đó bị người ta bắt nạt, lưu lạc đầu đường, nếu không phải có lão khất cái sư phụ dạy nàng võ công, sợ rằng nàng đã sớm phơi thây trên đường. Chỉ tiếc, lão khất cái không bao lâu liền qua đời, cho nên nàng cũng chỉ có thể khoa chân múa tay được một chút. Không nghĩ tới, hôm nay lại có chỗ sử dụng .

https://thuviensach.vn

Hai thái giám không định bỏ qua cho Lạc Tử Hân, vội vàng đuổi theo, Lạc Tử Hân hoảng hốt chạy bừa, vừa cùng tiểu thái giám so chiêu, vừa cắm đầu chạy, nhưng vẫn không thoát được hai tên thái giám.

Cho dù nàng biết khoa chân múa tay, nhưng dù sao cũng chỉ có một người sao có thể thoát được hai nam nhân cường tráng, cho nên một khắc sau nàng đã bị túm chặt hai tay.

"Các ngươi đến tột cùng muốn làm gì?" Lạc Tử Hân hét lớn.

"Không muốn làm gì, chỉ muốn tiểu chủ qua ngồi một chút, tiểu chủ vẫn nên chấp nhận đi." Tiểu thái giám bắt được cánh tay của nàng, không hề có ý buông tay.

Ngồi một chút? Xem nàng như đứa ngốc à, nếu ngay cả điều này cũng không hiểu, nàng đã sớm chết rồi. Hiển nhiên là có người muốn ngăn cản nàng tham gia tuyển tú, người này cũng thật dụng tâm.

"Chủ nhân của các ngươi chỉ biết dùng cách này thôi sao? Buông ta ra, đừng quên phụ thân ta là Phó đô ngự sử, đến lúc đó xem hai người các ngươi làm sao chịu tội." Lạc Tử Hân cố gắng mạnh miệng quát lên.

Mặc kệ đối phương là ai, dù gì Viên Chiêu cũng là Chính tam phẩm Phó đô ngự sử, nhắc tới lúc này chắc sẽ có chút tác dụng.

Hiển nhiên, hai tiểu thái giám đầu tiên là sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh ánh mắt lại thêm mấy phần tàn bạo, động tác càng thêm tàn nhẫn: "Vậy ngươi phải xuống giếng này ngồi một chút, hi vọng tiểu chủ còn có mệnh lên đối phó với bọn ta."

Sau lưng là một cái giếng cạn, không biết bên dưới nông sâu ra sao, nhưng Lạc Tử Hân biết một khi rớt xuống hậu quả sẽ rất nghiêm trọng nên liều mạng giãy giụa.

https://thuviensach.vn

Tiểu thái giám dùng sức đẩy nàng.

"A. . . . . ." Chỉ nghe Lạc Tử Hân kêu to một tiếng.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Ai Tới Cứu Nàng

Bên cạnh đau đớn toàn thân là bóng tối lạnh lẽo, trái tim Lạc Tử Hân co quắp. Từ nhỏ nàng đã sợ tối, lúc này đầu óc liền rơi vào trạng thái trống rỗng.

Hai tên thái giám cứ thế ném nàng xuống giếng, nơi tối tăm không có ánh mặt trời, kêu trời không thấu kêu đất không nghe, muốn nàng tự sinh tự diệt sao? Phải làm sao bây giờ, bỏ lỡ tuyển tú chỉ là chuyện nhỏ, nhưng mất mạng là chuyện lớn. Ông trời khó khăn lắm mới cho nàng cơ hội sống lại, chưa làm được gì đã lại mất mạng, thật không cam lòng.

"Có ai không? Cứu mạng." Không biết phía trên có ai nghe không nhưng nàng vẫn muốn cố gắng.

Cũng may trừ tối tăm ra, cái giếng này không có nước, nếu không chắc nàng đã chết đuối. Trong cung ẩn nhiều chứa sát cơ hơn nàng tưởng nhiều, khó trách kiếp trước lại chết thảm như thế, nhưng đời này có thể tránh được sao?

Đang suy nghĩ miên man thì trước mắt cuất hiện một sợi dây thừng, nàng kinh ngạc, có người cứu nàng sao? Không kịp suy nghĩ nhiều, nàng nắm lấy đầu dây, nén đau nhức trên cơ thể dùng sức bò lên. Nhờ vào chút công phu ít ỏi, chỉ lát sau nàng đã tới miệng giếng, thấy được ánh mặt trời, cả người mệt mỏi ngả xuống thành giếng.

Lần này vẫn chưa chết. Đây là suy nghĩ đầu tiên của Lạc Tử Hân khi vừa được cứu.

https://thuviensach.vn

"Cô nương, ngươi còn muốn nằm ở đó bao lâu?" Âm thanh đùa cợt vang lên bên tai, dọa nàng giật mình, tay buông lỏng khiến cả người trượt xuống, nhưng đã có một cánh tay hữu lực nhanh chóng bắt được tay nàng.

Lạc Tử Hân ngẩng đầu nhìn, là một thái giám trẻ tuổi, ánh mắt nhìn nàng ẩn chứa trêu chọc.

"Ta bị té xuống." Lạc Tử Hân bất mãn lầm bầm.

Công công cười cười, tròng mắt ẩn chứa ẩn ý, lại không khiến nàng cảm thấy uy hiếp, nhưng trong cung này có ai không có mục đích riêng, giữ được cái mạng mới là quan trọng.

Công công hơi dùng sức kéo nàng lên.

" Công công, cám ơn ngươi cứu mạng, về sau nếu có cơ hội, ta nhất định báo đáp ngươi." Lạc Tử Hân vật lộn nãy giờ, đã sớm quăng mất hình tượng thục nữ, cũng không quản ánh mắt tiểu thái giám nhìn mình, ngồi ngay xuống đất thở dốc, Trang phục thanh nhã cũng bị nàng dày vò không ra hình.

"Xem ra, cô nương là tú nữ." Tiểu thái giám nhún vai, chậm rãi mở miệng.

Lạc Tử Hân sững sờ, ánh mắt lưu chuyển trên người mình, từ đầu đến chân, mặt xám mày tro, đâu còn hình tượng tú nữ? Thái giám này cũng quá tinh mắt, nhìn ra được.

"Vậy sao ngươi còn không kéo ta đứng lên?" Lạc Tử Hân tức giận nói.

Tiểu thái giám rụt đầu, cười hắc hắc, nói: "Nô tài lĩnh mệnh."

Tiểu thái giám đỡ nàng lên, nhưng vẻ mặt ráng nín cười lại bị Lạc Tử Hân nhìn thấy, vừa thẹn vừa tức nói: "Này, tên thái giám kia, thấy ta như

https://thuviensach.vn

vậy lại còn dám cười!"

"Nô tài không dám." Tiểu thái giám khẽ cúi đầu, thu liễm nụ cười.

"Vị tiểu chủ này, ngươi có phải nên đi Tĩnh Nguyên điện hay không?" Thái giám nhướng mắt vẻ nghi ngờ hỏi.

Ai nha, nãy giờ vật lộn khiến nàng quên mất chuyện tuyển tú, chắc là buổi tuyển đã bắt đầu rồi?.

"Đúng, ta phải đi ngay." Lạc Tử Hân nhấc chân muốn chạy, nhưng nhìn quanh một hồi, đây là đâu? Cho dù kiếp trước là Tiệp dư, nhưng hoàng cung quá lớn, huống chi nàng cũng rất ít đi lại, cho nên nàng không hề biết nơi này, nên đi hướng nào đến Tĩnh Nguyên điện?

Có lẽ tiểu thái giám nhìn thấu tâm tư của nàng, đi tới bên cạnh nàng, cười nói: "Tiểu chủ, để nô tài dẫn ngươi đi."

Mặc dù đôi mắt thái giám này luôn khiến nàng chột dạ, nhưng hắn cuối cùng vẫn là ân nhân cứu mạng của nàng, cho nên Lạc Tử Hân không thể ghét hắn, liền nói: "Vậy cám ơn công công rồi, xin hỏi công công tên họ là gì?"

"Tiểu chủ khách khí, nô tài tên là Vệ Dịch Hiên, trong cung mọi người gọi nô tài là Tiểu Vệ Tử." Vệ Dịch Hiêngiương khóe miệng.

"Được, Tiểu Vệ Tử, phiền ngươi dẫn đường." Lạc Tử Hân vội la lên.

"Nhưng quần áo ngươi mặc. . . . . ." Vệ Dịch Hiênchần chừ chỉ chỉ bộ quần áo, dễ thấy nhất là phần bị rách trước ngực.

Lạc Tử Hân cúi đầu nhìn, chỗ rách này quá bắt mắt, nếu mang bộ dạng này đến Tĩnh Nguyên điện, chỉ sợ sẽ bị tội mất đầu. Nhưng nếu quay về thay quần áo sẽ không kịp.

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân nhất thời không có chủ ý, tròng mắt lưu chuyển, khi nhìn thấy trên bậc thang để chậu hoa thì đột nhiên nội tâm khẽ động.

Vệ Dịch Hiên tò mò nhìn Lạc Tử Hân hái hết hoa xuống, xâu thành chuỗi hình trái tim đính trước ngực, ngược lại có chút mới lạ, đặc biệt.

Vệ Dịch Hiên kinh ngạc, tiếp theo liền than thở nói: "Tay Tiểu chủ thật khéo, có thể cải tử hồi sinh như thế."

"Nó gọi là hoa lan, rất đặc biệt sao?" khóe miệng Lạc Tử Hân khẽ giương, cười thâm ý.

Vệ Dịch Hiên nhíu mày, khóe miệng hàm chứa nụ cười nghịch ngợm, gật đầu một cái, đỡ tay Lạc Tử Hân nhanh chóng đến Tĩnh Nguyên điện.

Lạc Tử Hân đối với hành động của Vệ Dịch Hiên hơi ngạc nhiên, có lẻ là thái giám to gan nhất nàng từng biết. Nhưng đối với Vệ Dịch Hiên, Lạc Tử Hân cũng là nữ tử đặc biệt nhất, chưa từng tú nữ nào không để ý hình tượng như nàng.

Thật vất vả mới đến được Tĩnh Nguyên điện, Bệ công công đang đứng chờ ở cửa, vừa thấy nàng đã lên tiếng trách: "Tiêm Vũ tiểu chủ, ngươi bị muộn rồi, nô tài đã nói người đừng đi Thái Y Viện. Ngươi xem ngay cả Lục Nguyệt tiểu chủ cũng đến rồi, sao bây giờ người mới tới?"

"Lục Nguyệt không có việc gì à?" Nghe thấy thân thể Lục Nguyệt đã khôi phục, trong lòng Lạc Tử Hân bỏ xuống được tảng đá lớn.

"Ngươi còn lo lắng cho người khác sao, cũng may hôm nay Hoàng thượng tới muộn, nghi thức vẫn chưa bắt đầu, ngươi mau đứng vào hàng đi." Bệ công công cau mày, thúc giục nàng vào vị trí.

Lạc Tử Hân thoáng chỉnh sửa lại đầu tóc, khóe miệng nhếch lên, mỉm cười dịu dàng, thanh nhã điềm tĩnh, mặc dù quần áo hơi bẩn, nhưng vẫn

https://thuviensach.vn

không che được phong thái cao nhã bẩm sinh.

Vệ Dịch Hiên nhìn nụ cười của nàng trong lòng khẽ động, cô gái này quả thật đặc biệt, vừa mới trải qua khó khăn mà đã có thể chấn định như thế, trong bụng không khỏi âm thầm khâm phục.

Lạc Tử Hân thuận lợi đứng vào chỗ, vì nàng tới đột ngột nên bị nhiều tú nữ khác nhìn chăm chú, nhưng trong đó có một ánh mắt rực lửa. Đó là ánh mắt Phạm An Dung, có kinh ngạc, còn có oán giận.

Thì ra là nàng! Lạc Tử Hân thoáng qua một ý nghĩ, chắc là Phạm An Dung không nghĩ đến nàng lại có thể quay về nhanh như vậy.

Phạm An Dung sau này phải đề phòng, nàng ta không phải là một người an phận thủ thường. Chỉ mới là tuyển tú đã ra tay như vậy, nếu sau này có danh vị, chẳng phải muốn trèo lên trời sao? Lạc Tử Hân âm thầm nắm chặt quả đấm.

Đảo mắt nhìn quanh, thấy Lục Nguyệt đã đứng vào hàng, mặc dù sắc mặt không tốt, nhưng vẫn có thể trụ được, trong lòng Lạc Tử Hân thoáng an ủi.

Các tú nữ năm người một hàng, đứng trước điện chờ Hoàng thượng đến. Ngồi ở vị trí đầu tiên là đương kim Thái hậu, bên cạnh là Hoàng hậu nương nương. Thái hậu vẫn trầm tĩnh mỉm cười, vẻ mặt coi như nhu hòa. Còn Hoàng hậu nương nương thỉnh thoảng mới lộ ra chút cười, khiến người ta có ảo giác nàng là người ôn hòa.

Nếu như không phải đã trải qua tai nạn kiếp trước, chắc chắn nàng sẽ bị nụ cười của Hoàng hậu mê hoặc, cái vẻ giả nhân giả nghĩa như vậy thật đáng sợ. Nhưng lời Hoàng hậu nói với nàng trước khi chết vẫn còn văng vẳng bên tai, trong lòng không khỏi lại dâng cảm giác ớn lạnh. Nàng vẫn không hiểu lý do tại sao Hoàng hậu lại giết mình, cuối cùng vẫn là bà ta thắng, bốn chữ chết không nhắm mắt quấn lấy nàng tới tận bây giờ.

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân buông mí mắt, không muốn nhìn Hoàng hậu, dù sao sau này sẽ còn chạm mặt thường xuyên. Lần này, nàng nhất định không được phép thua.

Lạc Tử Hân suy nghĩ lung tung một hồi lâu vẫn chưa thấy Hoàng thượng đến. Điểm này hình như không giống kiếp trước, nàng nhớ lúc đó hoàng thượng tới rất sớm. Từ lúc sống lại đến nay, có nhiều việc đã xảy ra hoàn toàn bất đồng với kiếp trước của nàng, nhưng dù sao đó cũng là chuyện tốt.

Đã gần trưa nhưng vẫn không thấy thông truyền gì, mà những tú nữ này đều tiểu thư khuê tú được nâng niu trên lòng bàn tay, lúc này bắt đầu thể lực cạn kiệt, nhiều người đã đứng không vững, trong nhóm vang lên âm thanh sột soạt.

"Tất cả đứng thẳng lên." Tổng quản Thái giám Phó Hổ đứng một bên vang giọng, các tú nữ chỉ có thể chịu đựng, mồ hôi tuôn ra, phấn trang điểm bắt đầu mờ đi.

"Hoàng thượng còn chưa xử lý xong việc sao?" Hoàng hậu cũng có chút nóng vội, quay đầu hỏi nhỏ Phó Hổ.

Phó công công lập tức xoay người, khẽ khom lưng, thanh thanh cổ họng nói: "Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng nói còn một bản tấu, xử lý xong sẽ tới ngay."

Hoàng hậu khẽ vuốt cằm, đảo mắt nhóm tú nữ trước mắt. Các nàng đều rất xinh đẹp, yến gầy ốm mập cần có đều có, trong đó hình như còn có mấy người đặc biệt nổi bật, trong lòng Hoàng hậu khẽ chua. Mấy năm này Hoàng thượng chuyên sủng Hiền phi, vị hoàng hậu như nàng cũng không dính được bao nhiêu mưa móc, trong lòng vốn không thoải mái, nhưng thân là Hoàng hậu, nàng không thể tùy tiện lộ vẻ ghen tỵ của mình ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Cũng không biết nhóm tú nữ này, có mấy người là chân thành, nàng âm thầm nghĩ ngợi.

Hoàng thượng vẫn không tới, các tú nữ càng ngày càng không chịu nổi, mặc kệ Phó công công la hét, không ngừng thở dài oán trách.

"Tại sao Hoàng thượng vẫn chưa tới, hắn rốt cuộc có để mắt đến chúng ta?" Đột nhiên vang lên một giọng nữ bén nhọn.

"Lớn mật, người nào dám nói như thế?" Phó công công giận dữ.

"Là ta nói, Hoàng thượng thân là thiên tử, vốn nên thương cảm với hạ dân, vậy thì càng nên để ý đến nhón tú nữ chúng ta, không nên bắt chúng ta đứng chờ một thời gian dài dưới ánh nắng chói chang, ngươi không thấy rất nhiều tỷ muội đã không chịu nổi sao?" Lời nói vang dội chính là Tống Hàm Hương.

Tống Hàm Hương khiến tất cả các tú nữ ở đây đều đổ mồ hôi lạnh, bất kính với Thánh thượng, chỉ có tội chết.

"Lớn mật, người nào dám phạm thượng!" Thái hậu Phượng Nhan tức giận, lớn tiếng quát, "Kéo nàng ra ngoài đánh 50 đại bản, hủy bỏ tư cách tuyển tú!"

Tống Hàm Hương cả kinh, sắc mặt trắng bệch

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Tuyển Tú

Bộ dáng uất ức của Tống Hàm Hương rơi vào mắt Hoàng đế Mục Nguyên Trinh, những lời nàng oán trách cũng rơi vào tai hắn. Tiểu nữ tử quả thật lớn mật, lên ngôi từng ấy năm, cho dù là trên điện hay ở hậu cung, chưa từng có ngươi nào dám càn rỡ với hắn như vậy.

"Khoan." Thanh âm trầm ổn và vang dội của Mục Nguyên Trinh vang lên, mọi người quay lại nhìn chăm chú.

"Hoàng thượng giá lâm." Âm thanh bén nhọn của thái giám đúng lúc vang lên, khiến mọi người đột nhiên tỉnh táo.

"Tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng cát tường." Chúng tú nữ vội thi lễ.

"Bình thân." Mục Nguyên Trinh nhẹ nhàng phất tay, tới trước mặt Tống Hàm Hương, từ trên cao nhìn xuống nàng.

Con ngươi Mục Nguyên Trinh âm lãnh không nhìn ra chút tâm tình, tất cả tú nữ không khỏi thay Tống Hàm Hương âm thầm đổ mồ hôi, trong lòng yên lặng suy đoán hoàng thượng sẽ xử trí nàng như thế nào.

"Ngươi rất lớn mật, ngươi tên là gì?" Qua một hồi lâu, Mục Nguyên Trinh khẽ mở miệng.

Tống Hàm Hương vẫn giữ bộ dáng cương quyết bướng bỉnh, ngẩng mặt, lớn mật trừng mắt nhìn Hoàng đế, nói: "Tống Hàm Hương."

https://thuviensach.vn

Tổng quản thái giám lập tức tiếp lời: "Hoàng thượng, nàng là nữ nhi của Phó Đô Thống Tống Kế Kỳ - Tống Hàm Hương, năm nay 14 tuổi."

Mục Nguyên Trinh khẽ gật đầu, ý vị nhìn gương mặt tức giận của Tống Hàm Hương, rất thưởng thức vẻ lớn mật của nàng, đột nhiên nói một câu khiến tất cả các tú nữ thiếu chút ngất xỉu: "Tống Hàm Hương, phong làm Chính Lục Phẩm Quý nhân."

Ánh mắt các tú nữ đều hàm chứa vẻ hâm mộ, Mục Nguyên Trinh xoay người tới bên cạnh Hoàng hậu.

Cứ tưởng rằng Tống Hàm Hương bị tước đoạt tư cách tuyển tú, nhưng chỉ chớp mắt lại được phong làm Quý nhân. Bình thường trên đại điện, tú nữ chỉ được lưu tên hoặc thẻ bài, chính thức sắc phong phải đến ngày thứ hai, nhưng Tống Hàm Hương lại được sắc phong tại chỗ, hơn nữa còn là Chính Lục phẩm, trong nhóm tú nữ lần này sợ rằng sẽ đứng đầu. Điều này khiến tất cả tú nữ chẳng những đố kỵ còn có chút hối hận, không ít người suy nghĩ nếu lời nói khó dễ vừa rồi là của mình, có phải cũng sẽ có cơ hội như vậy.

Lạc Tử Hân mặc dù kinh ngạc, nhưng không cảm thấy ngoài ý muốn, Mục Nguyên Trinh từ trước đến giờ đều thưởng thức nữ nhân đặc biệt, hành động lần này của Tống Hàm Hương quả thật đủ đặc biệt. Nhưng đột ngột vinh sủng, chưa chắc đã là chuyện tốt, khóe miệng Lạc Tử Hân khẽ nhếch.

Tiếp theo, Phó công công bắt đầu điểm danh, các tú nữ bị điểm tên sẽ bước ra khỏi hàng hành lễ, Mục Nguyên Trinh hỏi mấy vấn đề đơn giản, quyết định lưu thẻ bài.

"Nữ nhi Khâm Thiên Giám - Tôn Di Viện, 15 tuổi."

"Nữ nhi Uyển Châu Tri Phủ - Lâm Vân Thục, 16 tuổi."

. . . . . .

https://thuviensach.vn

"Nữ nhi Bố Chính Ti đô - Tần Văn Linh, lưu bài."

"Nữ nhi Ngự sử Hàn Lâm viện - Ngô Man Đồng, lưu bài."

Theo tiếng truyền của Phó công công, một tiếng lưu bài khiến các tú nữ phía sau lo lắng đổ mồ hôi lạnh.

"Nữ nhi Phó đô Ngự sử Viêm Tiêm Vũ, 17 tuổi." Phó công công đọc đến tên Lạc Tử Hân.

Lạc Tử Hân âm thầm ổn định tinh thần, bước lên phía trước, nhẹ nhàng quỳ xuống hành đại lễ: "Tiểu nữ Viêm thị Viêm Tiêm Vũ tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng kim an."

Bộ dáng thanh nhã của nàng khiến Mục Nguyên Trinh kinh ngạc, nhìn chung tất cả các tú nữ đều trang điểm diễm kiều, chưa từng gặp một tú nữ nào lại lấy hình tượng thanh đạm bước vào điện, nhưng cố tình nữ tử này mặc dù phục sức đơn giản lại không che giấu được cốt cách phù dung thanh cao, là một nữ tử thông minh.

Ánh mắt Mục Nguyên Trinh từ từ rời khỏi, rốt cuộc nhìn chăm chú hình trái tim bằng hoa trước ngực nàng n, dừng lại thật lâu.

"Ngươi thích hoa lan?" Mục Nguyên Trinh nhàn nhạt mở miệng.

"Hoa lan thanh nhã, kiên trinh không đổi. Cổ nhân nói, hoa lan mọc ở u cốc, không cần chăm sóc mà vẫn ngát hương; quân tử tu thân dưỡng tính, không vì khó khăn mà đổi thay. Vì vậy Tiêm Vũ rất thích." Lạc Tử Hân nhẹ nhàng mở miệng.

Mục Nguyên Trinh nhìn nàng thật lâu, khẽ gật đầu. Phó công công lập tức tuyên bố: "Nữ nhi Phó đô Ngự sử Viêm Tiêm Vũ, lưu bài."

https://thuviensach.vn

Chọn hết một lượt, hơn trăm tú nữ chỉ lưu lại hơn 10 người, đều là gia thế tốt, mấy vị tiểu chủ ở cùng viện với nàng đều được lưu thẻ bài. Ý chỉ tấn phong ngày thứ hai đã công bố.

Phương Di Tú sắc phong làm Chính Bát phẩm Thải nữ, ban thưởng Tích Ninh Các

Trình Ngọc Dao sắc phong làm Từ Bát phẩm Bảo lâm, ban thưởng Vọng Vân Hiên

Tề Tịnh Dung sắc phong làm Chính Bát Phẩm Canh Y, ban thưởng Vĩnh Di Các

Lưu Ti Ngữ, sắc phong làm Từ Lục phẩm Tài tử, ban thưởng Tiên Ngọc Các

Lục Nguyệt sắc phong làm Từ Lục Phẩm Tài tử, ban thưởng Thính Vũ Hiên

Trì Tuyết Ngưng sắc phong làm Từ Bát Phẩm Canh Y, ban thưởng Đào Di Hiên

Viêm Tiêm Vũ sắc phong làm Từ Lục phẩm Tài tử, ban thưởng Thừa Di Hiên

Phạm An Dung sắc phong làm Chính Lục phẩm Quý nhân, ban thưởng Bách Phúc Các

Tống Hàm Hương, sắc phong làm Chính Lục phẩm Quý nhân, ban thưởng Vĩnh An Hiên

. . . . . .

Lạc Tử Hân mặc dù chỉ được phong làm Tài tử, nhưng so với kiếp trước đã cao hơn ba bậc, lúc đó nàng chỉ được phong làm Thải Nữ mà thôi. Lúc

https://thuviensach.vn

bắt đầu đều giống nhau, nhưng vô tình hay cố ý, chênh lệch đã lớn như thế.

Theo quy định, Tài tử được phân ba cung nữ, ba thái giám. Khác với kiếp trước, lần này nàng được mang theo nha hoàn Viêm gia Tích Như vào cung, còn lại là hai cung nữ tuổi tầm mười ba mười bốn Như Tâm và Linh Nguyệt. Có thể do tuổi còn nhỏ nên nhiều việc vẫn không quen, mặc dù cuối cùng cũng đã thành thạo nhưng với Lạc Tử Hân, chắc do phân vị cao hơn nên nha hoàn cũng khác nhau. Ngoài trừ Tích Như, nàng không dám tin bất cứ thái giám, cung nữ nào

Mấy ngày này nàng không hề bước chân ra khỏi Thừa Di Hiên, ngược lại Tích Như lại ra ngoài thám thính được khá nhiều tin tức. Hoàng đế triệu Tống Hàm Hương thị tẩm, sau đó ở cung Hiền phi liên tục hai tối, cuối cùng thì không lâm hạnh bất cứ phi tần nào. Mặc dù Hoàng thượng nạp rất nhiều Tần phi, nhưng Hiền phi là phi tử được cưng chiều nhất, ngay cả Hoàng hậu cũng nể nàng ba phần, điều này đã dưỡng thành thói kiêu căng của nàng ta. Hôm nay nghe nói Hiền phi đã thưởng Minh phi một cái tát. Nhưng hoàng thượng cưng chiều nàng, người khác cũng chỉ có thể ghen tỵ, nàng còn là một trong tứ phi chính nhất phẩm, cha là Thái Phó, trong cung như cá gặp nước.

Lạc Tử Hân chỉ như nghe chuyện bát quái, cười nhạt, nói: "Ta mệt rồi, ngươi ra ngoài cửa canh chừng đi."

Tích Như vâng lời lui ra, Lạc Tử Hân tựa vào giường nghỉ ngơi, nghĩ tới những chuyện Tích Như mới nói, trong lòng cảm xúc rất nhiều, trong cung quả thật náo nhiệt, chỉ nghe kể chuyện thôi cũng đã hết một buổi chiều, cuối cùng nàng từ từ tiến vào mộng đẹp.

Một biển máu, tiếng đao chém, oan hồn đầy đất. A. . . . . .

Lạc Tử Hân che trái tim nứt toác, vẫn không thể bình tĩnh được. Nàng mơ thấy cảnh phụ mẫu bị chém trên pháp trường, cả người run lẩy bẩy.

https://thuviensach.vn

Tất cả đã qua rồi, nàng đã sống lại, mọi chuyện sẽ khác. Lạc Tử Hân từ từ bình tĩnh lại, âm thầm hạ quyết tâm.

"Tiểu chủ, người sao vậy?" Tích Như chạy tới bên giường, lo lắng nhìn nàng.

"Không sao, chỉ gặp ác mộng thôi." Lạc Tử Hân mở chăn chuẩn bị rời giường.

"Đúng rồi, vừa rồi thái giám truyền chỉ tối nay hoàng thượng lật thẻ bài của tiểu chủ." Hai mắt Tích Như sáng rỡ.

Cho dù là cung nữ nhất đẳng cũng phải trông cậy vào sủng ái của Hoàng thượng với tiểu chủ nhà mình để đi lại trong cung. Nếu chủ tử thất sủng, địa vị của họ cũng lao đao. Cho nên, Viêm tài tử trở thành người thứ hai trong nhóm tú nữ được lật bài, càng khiến nàng tràn đầy vui sướng.

Thị tẩm? Vậy cần phải chuẩn bị một vài thứ.

Sau bữa tối, Lạc Tử Hân vội vàngt ắm rửa thay quần áo, sau đó quấn một búi tóc đơn giản.

"Tích Như, chỉ cần mặc quần lụa xanh dương thêu hoa lan thôi." Lạc Tử Hân phân phó.

Tích Như kinh ngạc nói: "Bộ đó đơn giản quá. Tiểu chủ nên chọn bộ khác phù hợp một chút?"

Lạc Tử Hân khẽ lắc đầu, ánh mắt kiên định khiến Tích Như không dám nói lời nào, trực tiếp lấy y phục hầu hạ nàng.

Người khác sao lại không biết phải gây ấn tượng mạnh với Hoàng thượng, nhưng nếu không phải từng trải qua một kiếp chắc nàng cũng

https://thuviensach.vn

không biết Hoàng thượng thật sự thích gì. Lúc đó không biết nhưng bây giờ nàng đã hiểu.

Đại Vũ quy định Tần phi lần đầu thị tẩm đều phải đi Thừa Ân Điện, kiệu nhanh chóng đưa nàng tới Thừa Ân Điện. Nơi này vẫn như trước, ngập tràn sắc vàng, không gian rộng rãi, bố trí xa hoa.

Có lẽ hôm nay không có nhiều chính sự cần xử lý nên Mục Nguyên Trinh đã ở Thừa Ân điện từ sớm, ánh mắt như nước nhìn cử chỉ thanh nhã của nàng.

"Đứng lên đi." Mục Nguyên Trinh nâng nàng dậy, đập vào mắt là những đóa hoa lan thêu trên thân váy, ánh mắt càng thâm thúy.

Mục Nguyên Trinh vươn tay rút cây trâm trên đầu nàng, mái tóc đen dài như thác nước rủ xuống mang theo mùi hương thơm ngát, thấm vào tâm gan khiến tinh thần hắn thoải mái. Nàng mỉm cười quyến rũ và hai mắt linh động hấp dẫn hắn, hắn vội vàng ôm nàng vào ngực bước đến bên giường. Phù dung phủ trướng, mây mưa xoay chuyển, càng cảm thấy cô gái này mềm mại ngọt ngào, Long Tâm cực kỳ vui sướng.

Mục Nguyên Trinh là Đế vương, tuy không phải cực kỳ háo sắc, nhưng trong hậu cung cũng đã thử qua vô số nữ nhân, cho nên khi Lạc Tử Hân vòng hai tay qua cổ hắn lớn mật nói "Nắm tay nhau cùng chết, bên nhau đến già, nguyện cùng quân nâng khay ngang mày", hắn cảm thấy nàng rất đặc biệt.

"Tại sao lại nói như vậy?" Mục Nguyên Trinh sâu kín nhìn đôi mắt trong suốt của nàng, câu nói này đã từng có một người nói với hắn, hắn cả đời sẽ không quên, đáng tiếc. . . . . .

"Hoàng thượng là trượng phu, tần thiếp là thê tử, giữa phu thê không phải nên có tình cảm như vậy sao?" Lạc Tử Hân thản nhiên cười.

https://thuviensach.vn

Trong cung này có bao nhiêu cô gái thật lòng, trong lòng Mục Nguyên Trinh hiểu rõ, nhưng khi nghe nàng nói như vậy, lại chạm đến cảm xúc sâu kín nhiều năm của hắn.

Mục Nguyên Trinh nhìn tu thế kiều mị của nàng, bắt đầu động tình, cúi đầu hôn nàng, một vòng kích tích mới.

Sau đêm đó, Hoàng đế liền hạ chỉ sắc phong Viêm Tiêm Vũ là Quý nhân. Chưa chờ Lạc Tử Hân trở về điện, tin tức này đã truyền khắp hậu cung. Không đợi nàng kịp uống ly trà, đã có khách tới viếng thăm.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Được Sủng Ái

Như phi đến làm tâm trạng của Lạc Tử Hân căng thẳng, kiếp trước tình cảnh bị uống thuốc câm rõ mồn một trước mắt nàng, nàng ta có thể là đồng loã. Lạc Tử Hân cho rằng nàng ta là tỷ muội tốt của nàng, cuối cùng nàng lại chết trên tay nàng ta, điều này làm cho lòng của Lạc Tử Hân nguội lạnh.

Nay, Như phi đứng ở trước mặt nàng, cười nhẹ nhàng, ánh mắt tràn đầy dịu dàng, nhưng phần dịu dàng kia ẩn dấu dưới hơi thở lạnh lẽo của con người, Lạc Tử Hân thấy nhất thanh nhị sở, giống như lúc Như phi đi vào lãnh cung hạ độc thủ với nàng, ý cười có chưa sự lạnh lùng. Có lẽ, đáng sợ nhất trên thế gian này là nụ cười như thế, bởi vì ngươi thường sẽ bị nó mê hoặc.

Như phi, ta sẽ không quên tất cả mọi việc ngươi đã làm với ta! Ta cũng sẽ không bao giờ để ngươi có cơ hội làm tổn thương ta nữa. Lạc Tử Hân âm thầm cắn răng, nhưng trên mặt vẫn cười ôn hoà.

"Thần thiếp tham kiến Như phi nương nương." Bộ dáng Lạc Tử Hân nơm nớp lo sợ, hành lễ với Như phi.

"Muội muội thật là đa lễ." Như phi lại cười nói, nhưng không có ý cho nàng bình thân, chậm rãi bước vài bước trong tẩm cung, nhìn cách bài trí chung quanh trong phòng, miệng chậc chậc vài tiếng.

"Thật là không nghĩ tới, tẩm cung của muội muội bài trí đơn giản như thế, nói gì thì hôm nay muội cũng được phong làm quý nhân, nên bảo Thượng Cung cục chuẩn bị chút đồ đạc." Vẻ mặt Như phi kiêu căng.

https://thuviensach.vn

"Đa tạ tỷ tỷ nhắc nhở, nhưng muội muội vốn thích đơn giản, cảm thấy thế này rất thích hợp, cũng không làm phiền Thượng Cung cục." Lạc Tử Hân trả lời với nụ cười dịu dàng.

"Vậy cũng không nên, hôm nay muội muội chính là quý nhân, nếu đơn giản như vậy, làm người ta nhìn thấy sẽ nói xấu, bị người ta coi thường thì không tốt." Tuy rằng Như phi cười nói, nhưng tùng chữ đều xúc phạm người khác, rất có mùi vị chế giễu.

"Muội muội thụ giáo." Lạc Tử Hân liên tục nói phải, hiện tại nàng vừa mới bắt đầu ở trong cung, tất cả đều nên cẩn thận khiêm tốn thì tốt hơn, không thể giống như kiếp trước để lộ tài năng ra.

Như phi thấy Lạc Tử Hân không phản bác, tâm tình rất sung sướng, tìm cái ghế dựa rồi ngồi xuống, xem xét Lạc Tử Hân quỳ trên mặt đất từ từ cười nói:"Muội muội vừa mới tiến cung không lâu đã được làm quý nhân, quả thật nên chúc mừng ngươi. Nhưng mà sau này muội muội cũng nên nhớ kỹ, trong cung mọi việc nên tiếp thu ý kiến của người lớn. Mặc dù bổn cung không lớn hơn ngươi mấy tuổi, nhưng thời gian vào cung nhiều hơn muội muội một chút, nghe nhiều sẽ không thiệt thòi."

Ánh mắt của Lạc Tử Hân có phần sâu thêm, khoé miệng hơi nhếch lên, quả nhiên Như phi này ra oai phủ đầu với nàng, ý tứ trong đó là muốn Lạc Tử Hân nghe lời, ngàn vạn lần không thể đắc tội nàng ta, nếu không thì không có hoa quả tốt để ăn.

"Nương nương dạy phải, thần thiếp được lợi rất nhiều ." Lạc Tử Hân cung kính cúi đầu nói phải.

"Ôi, bổn cung đến thăm trò chuyện, muội muội cũng không đứng dậy, mau đứng lên đi." Như phi giả vờ kinh ngạc, vung khăn tay, để cho Lạc Tử Hân đứng dậy.

https://thuviensach.vn

"Tạ nương nương." Lạc Tử Hân nhẹ nhàng đứng dậy, khí chất tao nhã, tươi cười dịu dàng như nước rơi vào trong mắt Như phi, trong lòng không tự nhiên một lúc lâu.

"Quả thực muội muội sắc đẹp tuyệt trần, khó trách Hoàng thượng lật bài tử của ngươi nhanh như vậy." Như phi đứng lên, đi đến trước mặt nàng, nhẹ nhàng nâng cằm của nàng, ý cười dạt dào, nhưng trong ánh mắt rõ ràng có chứa sự ghen tị:" Nhưng nữ nhân trong cung như chúng ta, thắng cũng là khuôn mặt này, thua cũng là khuôn mặt này, thật là bất đắc dĩ."

Lạc Tử Hân cười nhẹ, nói:"Tỷ tỷ thiên sinh lệ chất, cần gì lo lắng. Tỷ tỷ như bách hợp, thần thiếp như hoa quỳnh, hoa quỳnh sao có thể luôn luôn phồn thịnh như bách hợp?"

Như phi nhếch miệng cười không ngừng, nhưng cũng không khiêm tốn, cười nói:" Lời này của muội muội thật thú vị, cũng là tình hình thực tế."

"Nương nương, mời dùng trà." Tích Như bưng trà tới cho Như phi.

"Ừ, để xuống đi." Như phi khẽ vuốt cằm, nhưng không biết nguyên nhân nào khiến Tích Như quá khẩn trương, lại trượt tay, cái chén khẽ nghiêng, có vài giọt nước chảy ra.

"Cẩn thận." Nha hoàn Tâm Nhuỵ bên cạnh Như phi nói.

Đột nhiên Như phi trầm mặt, tát Tâm Nhuỵ một cái, quát:"Nha đầu chết tiệt, chẳng qua Tích Như trượt tay một chút, ngươi dám nói năng lỗ mãng! Cẩn thận? Ngươi muốn ai cẩn thận ai?"

Tâm Nhuỵ này bị tát một cái, hoa dung thất sắc, lập tức quỳ xuống xin khoan dung, nói:"Nương nương bớt giận, nô tỳ nói bừa, xin nương nương thứ tội."

https://thuviensach.vn

"Nha đầu chết tiệt, Tích Như thế nào đi nữa, cũng là người của Viên quý nhân, nàng cẩn thận, trong lòng Viên quý nhân hiểu rõ, nha đầu ngươi nhiều chuyện, vả miệng cho ta!" Vẻ mặt Như phi lạnh lùng, Tâm Nhuỵ sợ hãi, lập tức đánh lên mặt mình.

Nhưng Như phi không có ý kêu ngừng, mắt thấy mặt Tâm Nhuỵ đã hồng đến chói mắt.

Trong lòng Tích Như không đành lòng, nghĩ là chính mình hại Tâm Nhuỵ, đang định nói với Như phi tội là do mình, lại bị Lạc Tử Hân kéo lấy ống tay áo cản lại.

"Tỷ tỷ, không nên tức giận, muội muội mời người một ly trà xin tỷ bớt giận." Lạc Tử Hân lấy khay trên ty Tích Như ra, cung kính đưa cho Như phi.

Khoé miệng Như phi khẽ nhếch, trong đôi mắt hiện ra ánh mắt đắc ý, có ý tứ là: Viên quý nhân, coi như ngươi biết điều.

Lạc Tử Hân mỉm cười rũ mắt xuống, trong lòng thầm nghĩ: Như phi, Hứa Băng Cầm, ta cho ngươi đắc ý, xem ngươi có thể cười đến cuối cùng hay không.

Đại Vũ quốc quy định cung phi đã thị tẩm, ngày hôm sau phải thỉnh an Hoàng hậu, cho nên sau khi Như phi đi Lạc Tử Hân liền bảo Tích Như chỉnh trang cho mình, chuẩn bị đến Càn Trữ cung thỉnh an.

Lạc Tử Hân bảo Tích Như vấn phi vân kế cho mình, đầu cài trâm hoa tua, phối với hoa mai cắm ở búi tóc giữa. Váy dài màu hồng, hình vẽ hoa mai vẽ trên váy kéo dài đến thắt lưng, đai lưng màu tím buộc vòng quanh dáng người tinh tế của nàng, ngoài có choàng một cái áo choàng mỏng, thanh nhã nhưng không mất đi vẻ cao quý.

https://thuviensach.vn

"Chủ tử, ngài mạc thế này với tối hôm qua như hai người khác nhau vậy." Tích Như khen:" Nô tỳ không rõ, vì sao tối hôm qua chủ tử ăn mặc mộc mạc như thế, nếu tối hôm qua người như hôm nay, chẳng phải có thể đả động tâm của Hoàng thượng sao?"

Lạc Tử Hân nhếch miêng mỉm cười, cũng không trả lời. Tích Như thấy chủ tử cười quyến rũ như hoa, dù trong lòng khó hiểu, cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ là tay tăng tốc độ.

"Tham kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương vạn phúc kim an." Lạc Tử Hân nhẹ nhàng hành lễ, cúi đầu.

"Muội muội, nhanh đứng dậy đi." Vẻ mặt Hoàng hậu tươi cười, mời Lạc Tử Hân ngồi xuống.

Dung mạo của Hoàng hậu trong tất cả cung phi ở đây chỉ có thể coi là thanh tú, nhưng nàng có được khí chất cao quý ung dung mà chúng phi tần không thể thay thế. Nụ cười của nàng luôn có sự độ lượng ôn hoà, có lẽ đó chính là dáng vẻ mà một mẫu nghi thiên hạ một Hoàng hậu cần có. Nhưng Lạc Tử Hân vừa thấy nàng liền nhớ về kiếp trước trước khi chết thấy vẻ hung ác của nàng ta, cho nên nhìn Hoàng hậu, nàng cảm thấy

ẩn dưới nụ cười kia là xấu xa dối trá.

"Bộ dáng của muội muội thật mềm mại dịu dàng, ngược lại trời sinh có ý nhị, bổn cung thấy cũng yêu mến, khó trách Hoàng thượng yêu thương như thế, mới được lâm hạnh, đã thăng phẩm vị." Hoàng hậu cười nói ôn hoà.

Nửa câu đầu này giống nhau như đúc với thời điểm kiếp trước, nhưng kiếp trước khi nghe nói thế thì Lạc Tử Hân chỉ nghĩ là Hoàng hậu thật tâm khen nàng, còn vui mừng hớn hở, nhưng hôm nay nghe lại, rõ ràng trong đó có ý châm chọc. Cái gì mà bổn cung nhìn yêu mến, rõ ràng ám chỉ nàng trời

https://thuviensach.vn

sinh dụ dỗ người khác, quyến rũ Hoàng thượng, nữ nhân này đã muốn làm, còn muốn lập đền thờ, Hoàng hậu này thật là không thú vị.

Quả nhiên, sau khi trong lòng của nàng học được cách bố trí phòng ngự, nhiều việc đều thấy thông suốt hơn.

"Nương nương nâng đỡ làm thần thiếp sợ hãi." Lạc Tử Hân tỏ vẻ sợ hãi, hai tay khép lại đặt dưới thắt lưng phía bên phải nhẹ nhàng hành lễ.

"Vòng trên tay muội muội rất là đẹp ." Lời nói của Hoàng hậu chỉ hướng về phía vòng tay trên cổ tay của Lạc Tử Hân.

"Hồi nương nương, vòng tay này là hồi nhỏ mẫu thân cho thần thiếp, từ nhỏ thần thiếp đã đeo, chưa từng rời khỏi người." Lạc Tử Hân thầm nghĩ bảo vật gì mà Hoàng hậu ngươi chưa thấy qua, nhưng lại nổi lòng tham đối với cái vòng tay bình thường này?

Nhưng, Lạ Tử Hân nhìn về phía Hoàng hậu thì thấy trong đôi mắt Hoàng hậu như ẩn như hiện sự lạnh lẽo, làm cho trong lòng Lạc Tử Hân chấn động. Nàng nhớ tới kiếp trước trước khi chết Hoàng hậu nói bốn chữ" Chết không nhắm mắt", chẳng lẽ chuyện này có liên quan tới cái vòng tay này sao? Xem ra, nàng phải tra ra chân tướng sự việc, nếu không kết cục của kiếp trước có lẽ sẽ tái hiện.

Lần này đang nghĩ ngợi, Hoàng hậu đã khôi phuc thái độ thái độ bình thường, cười nói:" Mẫu thân muội muội thật có tâm, chắc chắn là có phương pháp dạy, mới dạy dỗ ra muội muội có khí chất bất phàm này."

Lạc Tử Hân cười cảm tạ Hoàng hậu đã khen ngợi, ngồi xuống ở một bên. Lúc này, theo âm thanh truyền báo của thái giám, Tống quý nhân Tống Hàm Hương đến.

"Thần thiếp khấu kiến Hoàng hậu nương nương." Tống Hàm Hương vẫn cứ một vẻ tuỳ tiện, đối với Hoàng hậu không hề sợ hãi. Nàng ta cười sáng

https://thuviensach.vn

lạn, trên mặt hiện rõ ra một cái má lúm đồng tiền.

"Đứng dậy đi." Hoàng hậu mỉm cười:" Tống quý nhân và Viên quý nhân đều là người mới trong cung, về sau cần phải giúp đỡ nhau nhiều hơn."

"Dạ, xin tuân theo chỉ bảo của nương nương." Hai người đồng thời hành lễ.

"Triệu tu nghi, Bệ phương nghi đến..."

"Minh phi, Nhu tần đến..."

Cùng với lời truyền báo của thái giám, chúng phi tần lần lượt đến Càn Trữ cung thỉnh an Hoàng hậu. Các phi tần này đều mềm mại đáng yêu diễm lệ, cho nên hôm nay trang phục của Lạc Tử Hân không hoa lệ quá, cũng không quá khiêm tốn, cũng không quá đặc biệt.

"Nghe nói hôm qua muội muội được Hoàng thượng sủng hạnh, hôm nay đã từ tài nhân thăng lên quý nhân, thật là đáng mừng." Nhu tần cười nói.

" Vậy cũng phải, người muội muội đẹp hơn hoa, nhìn thân thể lung linh của Viên quý nhân, trông rất quyến rũ, nếu ta là nam nhân, cũng sẽ thích." Bệ phương nghi khen.

"Các tỷ tỷ khen nhiều, thân thiếp chỉ là vận khí tốt thôi." Đối mặt với mỗi người một câu khen tặng, Lạc Tử Hân có phần không ứng phó nổi.

" Cũng vận khí tốt nhưng thật ra Tống quý nhân vận khí tốt hơn, nghe nói tuyển tú ngày đó Tống quý nhân thấy mặt rồng đó." Bệ phương nghi quay sang nhìn Tống Hương Hàm.

"Vận khí dù tốt, nhưng cũng chỉ là một lần sủng hạnh, có lẽ tình cảm của Hoàng thượng với Viên quý nhân sẽ không như thế, nghe nói hôm qua Hoàng thượng còn rất nhiều tấu chương chưa phê duyệt, ra khỏi Thừa Ân

https://thuviensach.vn

điên rất sớm, xem ra Hoàng thượng đối với Viên quý nhân không giống như người khác." Trái lại Tống Hương Hàm thẳng thắn, vẫn ngồi ở một bên của Hiền phi nói, trầm mặt xuống.

Hôm qua, Hiền phi đến Chính Kiền cung cung thỉnh Hoàng thượng giữ gìn long thể, không nên làm cơ thể mệt mỏi, nhưng Hoàng thượng chẳng những không cảm kích ngược lại lật bài tử của Viêm Tiêm Vũ trước mặt nàng. Mà sáng hôm sau chợt nghe thấy Hoàng thượng phong nàng ta làm quý nhân, Hiền phi vốn rất tức giận, lại nghe Tống Hàm Hương nói thế, trong lòng giống như lửa đốt, tức khắc ánh mắt nhìn Lạc Tử Hân cũng trở nên phẫn nộ.

"Viên quý nhân cũng đã được Hoàng thượng ân sủng, bọn tỷ muội cũng vui mừng cho ngươi, chỉ là được ân sủng vẫn phải có chừng mực." Lời này của Hiền phi cực kỳ rõ ràng, ánh mắt chúng phi tần ở đây đều nhìn Lạc Tử Hân, rất có mùi vị hưng tai nhạc hoạ (vui mừng khi người khác gặp chuyện). Phải biết rằng, trong cung dưới Hoàng hậu, thì Hiền phi là người được sủng ái nhất, bị nàng chú ý, e rằng ngày tháng sau này sẽ không trôi qua tốt.

Một ngày này, Lạc Tử Hân được phong làm quý nhân, chúng phi tần thất chuỷ bát thiệt tâng bốc nàng, nhưng lời nói kia rõ ràng có gai, trong lòng Lạc Tử Hân âm thầm thấy không ổn.

Thật vất vả mới kết thúc cảnh này, đã sắp đến giữa trưa, Lạc Tử Hân ra khỏi Càn Trữ cung, vừa mới nhẹ nhàng thở ra, người lại bị người khác va vào, suýt nữa thì ngã sấp xuống, may mà Tích Như kịp thời đỡ nàng. Người va vào nàng là Tống Hàm Hương. Nàng ta bướng bỉnh nhìn nàng, rồi vượt lên đi phía trước nàng.

Lạc Tử Hân cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười. Cho dù Tống Hàm Hương này đố kỵ nàng, thì cũng không cần làm động tác này rõ ràng như vậy, cho rằng đi trước nàng chính là hơn nàng sao? Quả thực ngây thơ

https://thuviensach.vn

tức cười. Nhớ vừa rồi ở trong cung của Hoàng hậu, nàng ta khơi mào địch ý của Hiền phi với mình, liền cảm thấy không có thiện cảm với nàng ta.

Chỉ là, mắt thấy phi tần cao thấp trong cung đều muốn chĩa mũi nhọn về phía nàng, không phải chuyện tốt, hiện tại địa vị của nàng chưa trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, nếu không, cái chết có khả năng đến gần nàng bất cứ lúc nào.

Nhìn bóng lưng tuỳ tiện của Tống Hàm Hương ở phía trước, trong lòng Lạc Tử Hân đột nhiên có một kế.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Sóng Gió Hoa Mai (1)

Thời điểm Sở Lăng Thiên đi vào Thừa Di Hiên, Lạc Tử Hân đang nghồi trên ghế, ngồi biếng nhác hưởng thụ ánh mặt trời buổi chiều. Hai mắt híp lại, cười cười với hắn, rất giống một con mèo nhỏ đang làm biếng.

Lần nào nhìn thấy nàng, Sở Lăng Thiên đều có cảm giác như vậy, hắn khẽ tươi cười.

"Vi thần tham kiến Viên quý nhân." Sở Lăng Thiên hành lễ:"Xin hỏi tiểu chủ, cơ thể ngài có chỗ nào không khoẻ?"

Hôm nay, Tích Như lại đến Thái Y viện, chỉ đích danh Sở Lăng Thiên xem bệnh, mang theo nghi hoặc, hắn đi đến Thừa Di hiên. Nhưng trong lòng khó hiểu, hôm qua nàng mới được sủng hạnh, trở thành một người trong hậu cung, hôm nay nàng liền ốm nhẹ, trong lòng cảm thấy hình như trong đó có ngụ ý gì, cho nên khi nhìn thấy Lạc Tử Hân, suy đoán trong lòng càng trở nên chắc chắn.

"Sắc mặt tiểu chủ trông khá tốt." Câu nói của Sở Lăng Thiên đã vạch trần điều đó.

Lạc Tử Hân cười đến lười nhác, nói:"Ánh mắt của Sở thái y thật tốt, hôm nay mời ngươi tới đây là có việc muốn nhờ."

Sở Lăng Thiên cười cười, trong mắt có ý chân thành, nói:" Tiểu chủ có việc gì xin cứ nói, việc mà Lăng Thiên có thể làm, thì nhất định sẽ tận tâm giúp đỡ."

https://thuviensach.vn

Nụ cười của Sở Lăng Thiên luôn rất ấm áp, dường như có thể cảm hoá tâm hồn con người. Cho nên mỗi lần nhìn thấy nụ cười của hắn, Lạc Tử Hân luôn cảm thấy thả lỏng tâm tình, sẽ kìm lòng không đậu mà tin tưởng hắn. Tuy rằng nàng biết tin tưởng một người quá mức là tự tạo tai hoạ ngầm cho mình, nhưng Sở Lăng Thiên có sức hấp dẫn như vậy, làm cho nàng nguyện ý tin tưởng hắn.

"Sở thái y, thời gian gần đây bản cung không muốn thị tẩm, ta nghĩ, ngươi sẽ có biện pháp." Lạc Tử Hân chăm chú nhìn ánh mắt của hắn, đầy thâm ý.

Sở Lăng Thiên sửng sốt, buột miệng nói:"Tiểu chủ được Hoàng thượng cưng chiều, lúc này ..."

Nhưng, nhìn thấy sự kiên định trong đôi mắt của Lạc Tử Hân, Sở Lăng Thiên cúi đầu xuống nói:"Thần tuân chỉ."

Lạc Tử Hân rất hài lòng phản ứng của Sở Lăng Thiên, khoé miệng nhếch lên, nhìn theo Sở Lăng Thiên đang đi ra khỏi phòng.

Mấy ngày nay, tất cả mọi người trong cung đều biết thân thể Viên quý nhân ốm nhẹ, đã có vài Thái y chẩn bệnh, nói là cần nghỉ ngơi mấy ngày. Tâm tư của một số người đã lung lay, bệnh này sẽ làm phân tán sự chú ý của Hoàng đế, sau khi khỏi bệnh, có lẽ Hoàng thượng cũng không nhớ đến nữa.

Người ngầm trào phúng không ít, hưng tai nhạc hoạ cũng không thiếu, sáng đến cười nhạo cũng có, tỷ như Tống Hàm Hương.

Một ngày này, sáng sớm Tống quý nhân không thông báo đã đi vào Thừa Di hiên, tuỳ tiện ngồi xuống, tự nhiên lấy nước trên bàn uống, nhưng lại sợ nước lạnh, soi mói rất nhiều. Từ đầu đến cuối không nhìn chủ nhân ngồi ở trước mặt.

https://thuviensach.vn

Sáng sớm, Lục Nguyệt Nặc và Trình Ngọc Dao đã tới vấn an Lạc Tử Hân, không ngờ ba tỷ muội đang hàn huyên, có một vị khách không mời mà đến và cũng không thông báo đã trực tiếp xông vào, hết sức vô lễ không thể nghi ngờ, nhưng người khởi xướng còn cố tình không thèm để ý đến những người khác trong gian phòng đó, cứ thế uống nước nghỉ ngơi, giống như ở trong cung của mình.

"Tống quý nhân..."Lục Nguyệt Nặc đang nổi giận, lại bị Lạc Tử Hân ngăn lại, âm thầm sử liễu cá nhãn sắc.

"Ơ, Lục tài nhân và Trình bảo lâm cũng ở đây à, vừa rồi bản cung không chú ý, các vị tỷ muội cũng đừng trách móc." Vẻ mặt của Tống quý nhân mỉm cười, dường như chỉ vui đùa, cho dù người nào cũng nhìn ra được, đó là khiêu khích, khộng coi ai ra gì.

"Tỷ tỷ, nghe nói thân thể ngài không khoẻ, muội muội rất lo lắng, hôm nay đặc biệt tới thăm ngươi." Nụ cười của Tống quý nhân rất tươi đẹp, vốn không nhìn thấy nửa phần lo lắng nào.

Lạc Tử Hân cười cười, Tống quý nhân là loại người cái gì cũng viết trên mặt, thật sự rất dễ dàng hiểu, nhưng bởi vì tính cách nàng như vậy, cho nên không biết cái gì gọi là nguy hiểm. Đột nhiên, Lạc Tử Hân cảm thấy bi ai cho nàng ta.

"Đúng là có chút không khoẻ, chắc là ngày hôm trước bị nhiễm lạnh." Lạc Tử Hân mềm mại thở dài.

"Chẳng lẽ là ngày ấy thị tẩm thể lực cạn kiệt sao?" Tống quý nhân lấy khăn lụa che môi, khẽ cười nói:"Hoàng thượng sẽ không lật bài tử của ngươi nhiều ngày, chỉ mong sẽ không quên ngươi."

Miệng không che đậy châm chọc, làm cho ba người ở đây đều có suy nghĩ. Lạc Tử Hân chỉ cảm thấy lời nói châm ch của nàng ta thật buồn cười,

https://thuviensach.vn

mà Lục tài nhân và Trình bảo lâm còn sinh lòng phẫn nộ, thấy Tống quý nhân này chả để ai trong mắt, miệng còn độc như vậy, thật đáng ghét.

"Tống quý nhân, chỉ sợ vài người còn không có vốn liếng này để tiêu hao thể lực ." Lục tài nhân híp mắt cười nói, dù sao nàng cũng không quen nhìn bằng hữu của mình bị bắt nạt.

"Ngươi..." Tống quý nhân biến sắc, trừng mắt nhìn Lục tài nhân, rồi ngược lại cười ngọt ngào, lộ ra cái má lúm đồng tiền :"Lục tài nhân nói chính ngươi à?"

Lục tài nhân thở không thông, nghĩ đến từ lúc vào cung đến nay cũng chưa thị tẩm, trong lòng hơi mất mát.

Đang nói chuyện, Tích Như bê một chậu hoa mai đến:"Tiểu chủ, nô tỳ thấy hoa mai trong sân đã nở, liền hái một chút về, cho phòng đẹp hơn."

"Hắt-xì..." Lạc Tử Hân vừa định nói chuyện, lại hắt xì vài cái liền, ngay cả nói cũng không nói được, liên tục xua tay.

"Chủ tử, người làm sao vậy?" Tích Như khẩn trương một hồi, đem đặt hoa mai lên bàn, đi đến bên cạnh Lạc Tử Hân thân thiết hỏi.

"Mau lấy đi...Lấy đi..."Lạc Tử Hân che mũi chỉ vào hoa mai nói.

"Tỷ tỷ dị ứng với hoa mai sao?" Giọng điệu của Tống quý nhân đùa cợt.

Lạc Tử Hân bị hắt xì quấy nhiễu đến nỗi không cách nào nói chuyện được. Tích Như chạy nhanh mang hoa mai ra ngoài, lúc này mới hết hắt xì, nàng thở dài nói:"Đúng vậy, hoa mai này tuy đẹp nhưng ta không thể nào hưởng thụ, thật sự có chút phung phí của trời, đáng tiếc."

"Thân thể của tỷ tỷ đúng là có chút yếu đi, nên hảo hảo tĩnh dưỡng." Trình bảo lâm hơi nhíu mày, ánh mắt lo lắng nhìn Lạc Tử Hân.

https://thuviensach.vn

"Như thế thì thật đáng tiếc cho bông hoa xinh đẹp như vậy." Tống quý nhân thở dài.

"Xem ra, muội muội rất thích hoa này, nếu không tỷ tỷ sẽ tặng hoa này cho ngươi, cũng tốt làm cho hoa này có thể chiếu cố chủ tử của nó." Lạc Tử Hân cười nói.

Ánh mắt của Tống quý nhân sáng ngời, mới vừa rồi hoa ma thật đẹp đẽ, mà nàng cũng rất thích hoa mai, Lạc Tử Hân nói ra đề nghị này thật sự thuyết phục đến đáy lòng của nàng, lập tức vui vẻ nhận.

Đến giữa trưa, Tống quý nhân cùng Trình bảo lâm cáo từ rời đi, Lục tài nhân ở lại cùng ăn cơm trưa với Lạc Tử Hân.

Nhìn Lạc Tử Hân khẩu vị rất tốt càn quét hết sạch đồ ăn, Lục Nguyệt Nặc mở to hai mắt, kinh ngạc nói:" Ta thật sự không nhìn ra ngươi là bệnh nhân."

Lạc Tử Hân hơi sửng sốt, lập tức thè lưỡi , làm mặt quỷ với Lục Nguyệt Nặc, nói:"Đói bụng thì cần phải ăn cơm mà."

"Hả?" Lục Nguyệt Nặc bán tín bán nghi nhìn nàng, lại nói:"Nhưng ta nhớ rõ ngươi chưa bao giờ bị dị ứng hoa."

Lạc Tử Hân nhìn nàng ấy đầy thâm ý, khoé miệng nhếch lên , mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ, chưa trả lời.

"Ta càng ngày càng không hiểu ngươi." Lục Nguyệt Nặc nhún vai.

"Không lâu sau, ngươi sẽ biết." Lạc Tử Hân thản nhiên nói.

Mấy ngày nay, tin đồn trong hậu cung càng ngày càng nhiều, Tích Như kể chuyện cũng ngày càng nhiều. Lạc Tử Hân nằm ở trên ghế nằm, nghe

https://thuviensach.vn

Tích Như nói trong cung nghe được nhiều chuyện thú vị, có mỉm cười, chỉ là đôi mắt sâu sắc, nhưng không nhìn ra suy nghĩ của nàng.

Thục phi cãi nhau ầm ĩ với Hiền phi ở Ngự hoa viên, kết quả giầy của Thục phi rơi xuống ao, làm mặt đỏ lên.

Phạm An Dung càng ngày càng gần gũi với Như phi, dường như quan hệ của hai người này rất tốt.

Trì Canh Y được tấn phong làm tài nhân, Hoàng thượng thưởng rất nhiều đồ, Tống quý nhân lại chạy đến khiêu khích.

Tích Như vừa xoa bóp chân cho Lạc Tử Hân, vừa mặt mày hớn hở kể mấy chuyện này. Lạc Tử Hân nâng cánh tay nằm nghiêng lắng lặng nghe, khi thì mỉm cười, khi thì chau mày, chỉ là cũng không nói cái gì. Tích Như kể như chuyện cũ, nhưng Lạc Tử Hân không cho là thế, chỉ sợ có một số việc là do những nữ nhân cố ý gây nên.

"Gần đây Tống quý nhân được sủng ái, nghe nói liên tục bảy ngày Hoàng thượng đều đi Vĩnh An hiên, các phi tử đều rất hâm mộ." Tích Như vẫn đang lải nhải.

"Ồ, bảy ngày ?" Lạc Tử Hân nhướng mày, khoé miệng vẽ nên một độ cong hoàn mỹ, ý vị thâm trường.

Hậu cung làm trò, càng ngày nhìn càng tốt.

Mấy ngày này ánh sáng tươi sáng, Tích Như khuyên bảo, cuối cùng Lạc Tử Hân đi tản bộ ở Ngự hoa viên, nhưng mới đi được vài bước đã gặp được Tống quý nhân nghênh ngang đi về phía nàng.

"Tỷ tỷ ru rú trong nhà, rất ít khi thấy ngươi, hôm nay thoạt nhìn khí sắc rất tốt." Hôm nay thái độ của Tống quý nhân không tồi.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày này, quả thật Lạc Tử Hân không ra ngoài, sau lúc phong quý nhân nàng liền ốm nhẹ ở Thừa Di hiên, Hoàng thượng còn không lật bài tử của nàng, dường như các cung phi cũng đã quên quý nhân gần như thất sủng này, cuộc sống này cũng bình yên. Hoàng hậu cũng miễn thỉnh an mỗi ngày cho nàng, cho nên thời gian dài qua, tất cả mọi người nhânh chóng quên đi nàng, cũng là mưu cầu thanh tĩnh.

" Gần đây thân thể tốt hơn nên ra ngoài đi dạo." Lạc Tử Hân mỉm cười.

"Vậy là tốt rồi. Lại nói, thật đúng là cảm tạ hoa mai này của tỷ tỷ, Tích Như thật là nô tỳ tốt, hoa mai đều nở đẹp, còn làm phiền tỷ tỷ bảo Tích Như cách vài ngày đưa tới cung của ta một lần, muội muội thật sự cảm tạ." Lời này của Tống quý nhân mang theo mấy phần thành khẩn.

"Muội muội thích là tốt rồi." Lạc Tử Hân cười cười.

"Mỗi lần Hoàng thượng đến cung của ta đều khen hoa mai đẹp, không nghĩ tới Hoàng thượng cũng thích hoa mai, lần này thật sự là vô tâm trồng liễu." Bộ dáng của Tống quý nhân rất vui sướng.

Lạc Tử Hân hé miệng mỉm cười. Hoàng thượng thích hoa mai là chuyện người trong cung đều biết, Tống quý nhân này lại cho là mình được lợi, thật là buồn cười. Nhưng làm cho nàng nghĩ lầm chính mình được tặng hoa, cũng không có cái gì không tốt, nên cũng không lập tức vạch trần sự việc này.

"Ta nói là ai, hoá ra là vị bệnh mỹ nhân của chúng ta." Âm thanh nũng nịu từ đằng xa truyền đến, đứng lúc cắt ngang câu chuyện của hai người, quay đầu lại, hoá ra là Thục phi.

"Thần thiếp khấu kiến Thục phi nương nương." Hai người đồng thời hành lễ.

https://thuviensach.vn

"Miễn lễ." Thục phi cao ngạo ngẩng đầu nhìn hai người bọn họ, mỉm cười nhưng lại có một chút lệ khí.

"Ta nói là ai, hoá ra là người hiện tại đang được sủng ái trong hậu cung, Tống quý nhân, thật là ngoài ý muốn." Thục phi lại cười nói, ẩn ẩn chút lãnh ý.

"Thục phi nương nương quá khen, nhớ năm đó, nghe nói nương nương cũng được sủng ái nhất hậu cung." Tống quý nhân cười ngọt ngào, vừa như làm nũng, vừa như khiêu khích.

Quả nhiên, mặt của Thục phi hơi đỏ lên, nửa ngày không nói cái gì. Quả thật, trước khi Hiền phi được sủng ái, nàng ta đúng là người được sủng ái nhất trong hậu cung, nhưng thì tính sao, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, còn chưa tới ba mươi năm, nàng đã bị Hoàng thượng vứt ra sau đầu, không khá hơn ở lãnh cung là bao, mấy tháng Hoàng thượng mới tới một lần đã tốt lắm rồi. Cũng may, nàng còn có một hoàng tử, có lẽ tương lai có thể mẫu bằng tử quý.

Nhưng, cho dù nàng không còn được sủng ái nhiều nữa, nói thế nào thì cũng là một trong tứ phi, Tống Hàm Hương trước mắt cũng chỉ là một quý nhân, dám châm chọc nằng như thế, cơn tức này thật khó nuốt xuống.

"Tống quý nhân, nghe nói ngươi võ công rất giỏi?" Thục phi nắm khăn tay, mềm mại nói.

"Đó cũng không phải lạ, phụ thân của ta xuất thân là võ tướng, nên từ nhỏ ta liền học võ với phụ thân." Tống quý nhân không chút khách khí khoe khoang.

"Phải không? Có thể dùng bản lĩnh để Bổn cung mở rộng tầm mắt vui mừng xem ngươi tập võ, không biết Tống quý nhân có đồng ý đón tiếp ta không ? "Thục phi lộ rõ ánh mắt mong chờ.

https://thuviensach.vn

Lời nói còn chưa xong, Tống quý nhân đã bắt đầu sử dụng vài chiêu, tung người vài cái, di chuyển cũng lúc ẩn lúc hiện, cánh tay nhỏ nhắn khắp chốn, sét đánh tật phong, dáng người nhẹ nhàng. Ít nhất trong mắt của Lạc Tử Hân, công phu của Tống Hàm Hương tốt hơn khoa chân múa tay của nàng nhiều lắm, nhưng dù sao người ta cũng là võ tướng chi nữ (con gái của võ tướng), Lạc Tử Hân chỉ là thường dân thì không thể bằng được.

Nhưng cá tính của Tống quý nhân này thiếu kiên nhẫn, bị mấy câu nói của Thục phi xúi giục cá tính xúc động của nàng ta, làm ra loại chuyện không hợp thể thống , hành vi này đã ở trong dự liệu.

Nhưng, Lạc Tử Hân cũng nghiêng về một phía nhìn chuyện thú vị, một ít cung nữ phi tử cũng vây quanh xem, mọi người liên tục tán thưởng. Chỉ là hạt bụi nho nhỏ, Lạc Tử Hân cũng nhìn rõ ràng, một hòn đá nhỏ cạnh hồ đập vào lòng bàn chân của Tống quý nhân. Lúc Tống quý nhân tung người rơi xuống đất, dẫm vào cục đá đó, bàn chân trượt xuống, cả người liền nghiêng xuống phía sau về phía hồ nước.(thứ cho ta bất tài đoạn này khó hiểu quá)

Đây chính là một hồ nước sâu, Tống Hàm Hương cũng không biết bơi.

"A...." Tống quý nhân giãy dụa mạnh, nhất thời hoa dung thất sắc, những người chung quanh hoảng sợ hét lên.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Sóng Gió Hoa Mai (2)

Tống quý nhân sắp rơi xuống nước, Thục phi lại giữ tay nàng lại, hạ thấp xu thế ngã xuống nước của Tống quý nhân.

"Tống quý nhân, ngươi cũng thật nặng. Bổn cung sắp không giữ được ngươi." Thục phi giọng run rẩy kêu to, cuối cùng vẫn không đủ sức mạnh, không khỏi thả tay ra. Chỉ nghe bùm một tiếng, cả người Tống quý nhân ngã xuống hồ.

Kinh hoảng chưa bình tĩnh được, vẻ mặt tỳ nữ bên cạnh Thục phi rất kinh hãi liên tục kêu:"Người tới, cứu mạng."

Người xung quanh đều xong tới, ai cũng không có lá gan xuống nước cứu người.

Lạc Tử Hân âm thầm cười lạnh, thầm nghĩ Thục phi này không là con hát(diễn viên) thật đáng tiếc, hòn đá này cũng chính là nàng đá qua, lúc này lại ở đây mèo khóc chuột giả từ bi, vừa kéo người xuống lại vừa diễn trò, thật làm người khác nhìn không rõ.

Lạc Tử Hân nhìn Tống quý nhân giãy dụa bất lực trong nước, trong lòng ngầm thở dài, đột nhiên nàng nhảy xuống hồ, bơi về phía Tống quý nhân.

"Viên quý nhân..." Trường hợp lúc này, mọi người đều có chút rối loạn, kêu sợ hãi, cũng không ít người xem cuộc vui.

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân cầm tay Tống quý nhân ra sức kéo về phía bờ hồ, nàng cũng chỉ am hiểu sơ sơ kỹ thuật bơi thôi, giờ phút này trên người nàng còn có một người nữa, cho nên có chút cố hết sức, cũng uống vài hụm nước hồ. Trong lòng nàng không khỏi âm thầm sinh ra một chút hoài nghi, phục vụ quên mình như thế để đạt được chút đồ vật,phải chăng thật sự đáng giá.

"Viên quý nhân, cầm lấy." Trên bờ có người cho một cây gậy nhỏ xuống nước, có một cọng cỏ cứu mạng, Lạc Tử Hân liều mạng cầm lấy cây gậy, cuối cùng được người ta kéo lên bờ.

"Là ngươi..." Sau khi lên bờ, đập vào mắt nàng là tiểu thái giám đã từng cứu nàng-tiểu Vệ Tử. Lần thứ hai hắn cứu nàng, nội tâm âm thầm cảm kích. Từ su khi trọng sinh, Lạc Tử Hân đã học được cách bố trí phòng vệ trong lòng, đối với bất cứ ai hay bất cứ chuyện gì cũng sẽ không thật lòng cảm kích, nhưng tiểu thái giám này, hình như là ngoại lệ.

"Nô tài vừa mới đưa cơm đi qua nơi này thấy nương nương đã rơi xuống nước, tiểu chủ có ổn không?" Vệ Hiên Dịch nhìn nàng, trong mắt có chứa sự lo lắng, nhưng trong chốc lát liền khiếp đảm cúi đầu xuống.

"Ta không sao, vẫn xem Tống quý nhân trước đi." Lạc Tử Hân chỉ cười nhạt, chỉ Tống Hàm Hương nằm dưới đất.

Giờ phút này, Tống quý nhân bị kinh hách, đã không còn bọ dạng kiêu ngạo lúc trước, kinh ngạc ngồi dưới đất, hai mắt thất thần, chỉ sợ ba hồn đã mất hai, mặc cho tỳ nữ bên cạnh lau nước trên mặt cho nàng.

"Mau đỡ chủ tử của các ngươi hồi cung đi, nhỡ bị cảm lạnh thì không tốt." Thục phi vẻ mặt nghiêm chỉnh.

"Dạ." Nha hoàn Ngọc Lộ bên cạnh Tống quý nhân dìu chủ tử nhà mình về cung.

https://thuviensach.vn

Thục phi đi dạo, tản bộ đi tới trước mặt Lạc Tử Hân, lau nước trên mặt Lạc Tử Hân, uyển chuyển hàm xúc cười nói:"Muội muội, thân thể ngươi còn đang bị bệnh, lại rơi xuống nước, sắc mặt đã trắng đến nỗi làm cho người ta đau lòng. Nhưng ngày hôm nay, cũng may muội muội cứu giúp, bằng không hậu quả cũng không thể tưởng tượng."

Lạc Tử Hân vội vàng làm ra bộ dạng sợ hãi, nói : " Tạ nương nương quan tâm, thần thiếp sẽ chăm sóc bản thân."

" Vậy thì tốt. Nếu không trái tim này của bổn cung không nỡ. Tích Như, mau tìm thái y cho chủ nhân nhà ngươi khám bệnh đi." Nói xong, Thục phi liền tự nhiên xoay người chuẩn bị rời đi, nhưng trước khi đi, lại nghoảnh lại nhìn nàng một cái, mỉm cười nói:"Là một người thức thời."

Lạc Tử Hân khẽ nhắm mắt không nói gì. Không phải sao, Thục phi muốn Tống quý nhân ngã xuống nước, nếu không ai ra mặt cứu Tống quý nhân cuối cùng cũng không tốt, cho nên Lạc Tử Hân cứu người là hợp tâm ý của nàng. Cho nên, hai chữ thức thời, thưởng cho nàng là cực kỳ thích hợp.

"Nương nương, Tống quý nhân rơi xuống nước, vì sao ngài muốn đi cứu nàng, nếu bị bệnh nặng hơn thì không đáng?" Tích Như bĩu môi bất mãn nói.

Lạc Tử Hân chỉ hé miệng mỉm cười, đây không phải là làm cho Thục phi xem. Nhưng Tích Như này không hiểu, cũng không nhất thiết phải nói nhiều với nàng, lập tức không nhiều lời nữa.

Sáng sớm hôm sau, Hoàng hậu muốn Lạc Tử Hân đến Càn Trữ cung, vào điện liền thấy Tống quý nhân quỳ trên mặt đất vẻ mặt uỷ khuất. Hoàng hậu ngồi ở chỗ cao nhất, Thục phi ngồi bên dưới phía trái, ánh mắt ngưng trọng.

https://thuviensach.vn

"Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an." Lạc Tử Hân nhẹ nhàng hành lễ, cũng hơi cảm thấy được vì nguyên nhân gì mà mình bị buộc phải đến Càn Trữ cung.

"Thân mình của Viên quý nhân đã khoẻ mạnh rồi à?" Thanh âm của Hoàng hậu không lớn.

"Tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm, thần thiếp đã khoẻ ." Lạc Tử Hân bộ dạng phụ tùng lạnh nhạt nói.

"Ừ, nghe nói hôm qua ngươi nhảy xuống hồ để cứu Tống quý nhân, Bổn cung nghe nói thân mình ngươi còn bệnh, có chút lo lắng, cho nên ngày hôm nay gọi ngươi tới để xem, cũng may không quá đáng ngại, Bổn cung cũng yên tâm." Hoàng hậu dịu dàng nói.

Lạc Tử Hân cười cúi đầu xuống, trong lòng thầm nghĩ, lời này của Hoàng hậu là giả mù sa mưa, nói là lo lắng cho nàng, thế mà còn bắt nàng đến Càn Trữ cung, rõ ràng là muốn cảnh cáo nàng thôi.

"Hoàng hậu nương nương, tâm địa của Viên quý nhân tốt, không để ý thân thể của mình nhảy xuống nước, cũng thực khó xử cho nàng." Mắt phượng của Thục phi híp lại, tươi cười xinh đẹp, chỉ là làm người thấy sinh hàn ý, quả nhiên ánh mắt đột nhiên lạnh lùng, đầu hướng về phía Tống quý nhân lạnh nhạt nói:" Cũng không giống như một số người ỷ vào việc mình có chút võ công, không để ý nghi lễ trong cung, để bọn thái giám cung nữ chê cười, dáng vẻ chủ tử không còn sót lại chút gì."

"Thục phi nương nương, lời này của ngươi cũng không thể nói lung tung, rõ ràng là ngươi muốn thần thiếp tập võ cho ngươi xem." Ve mặt của Tống quý nhân không phục ngẩng đầu lên .

"Hoàng hậu nương nương, người xem Tống quý nhân, chính mình phạm lỗi còn không nhận, không ngờ lại đổ trách nhiệm lên người nô tì. Nương

https://thuviensach.vn

nương, người cần phải làm chủ cho thần thiếp." Bộ dáng Thục phi nũng nịu khóc lóc om sòm, làm cho Lạc Tử Hân buồn nôn.

Không biết là do Hoàng Hậu nhìn Tống quý nhân không thuận mắt hay là bị lời nói của Thục phi thuyết phục, sắc mặt ngưng trọng:"Tống quý nhân, Bổn cung phạt ngươi quỳ hai canh giờ trước Càn Trữ cung, cho ngươi giác ngộ hành động của mình."

"Hoàng hậu nương nương, thần thiếp không phục." Tống quý nhân kêu to, nhưng bị thái giám bên cạnh kéo mang ra ngoài điện, quỳ xuống.

"Mọi chuyện trong ucng đều phải có quy củ, trăm ngàn lần đừng tưởng rằng mình có cái gi có thể làm càn trong cung, mọi việc đều phải có tôn ti trật tự. Tống quý nhân quỳ nơi này, hãy suy nghĩ cho cẩn thận." Hoàng hậu khẽ bước di giá đến ngoài cửa điện, nói với Tống quý nhân vẫn đang tức giận, lời nói mang theo uy hiếp nồng đậm.

Tuy rằng trong lòng Tống quý nhân không phục, nhưng trong lòng cũng hiểu được không thể chống lại uy quyền của Hoàng hậu, chỉ có thể than thở nhắm chặt hai mắt, sắc mặt không tốt chút nào, hiển nhiên trong lòng vẫn cảm thấy không cam lòng.

"Ta mệt mỏi, muốn đi ngủ một lát, Thục phi ngươi hãy thay ta trông Tống quý nhân hết hạn hai canh giờ này đi." Hoàng hậu mới vừa đi hai bước, lại quay đầu nói:" Đúng rồi, Viên quý nhân, ở lại Càn Trữ cung uống chút canh táo đi, để bồi bổ thân mình."

"Tạ nương nương thưởng." Lạc Tử Hân nhẹ nhàng hành lễ, cung kính chờ sau khi Hoàng hậu đi mới đứng dậy.

Trong lời nói của Hoàng hậu lúc gần đi, chắc là cũng cảnh cáo nàng đi. Mấy ngày nay, nàng vẫn cáo ốm sau này mới ới Càn Trữ cung thỉnh an, một lúc sau, Hoàng hậu tất nhiên sẽ nhận định là nàng già mồm, mà hôm qua nàng lại có tinh thần nhảy xuống nước cứu người, trong lòng Hoàng hậu

https://thuviensach.vn

vẫn cho rằng nàng không tôn trọng chính mình, cho nên mới mời nàng đến Càn Trữ cung. Rõ ràng đưa canh hỏi thăm sức khoẻ cho nàng, chính là dựa vào chuyện của Tống Hàm Hương để ám chỉ cảnh cáo nàng, một câu hai nghĩa này, thật ra vừa đúng. Nghĩ đến chuyện này, Lạc Tử Hân âm thầm kinh hãi, thầm nghĩ chính mình lại không nghĩ tới chuyện này, quả nhiên trong cung nguy cơ tứ phía, không thể khinh thường.

Hoàng hậu đi rồi, Thục phi liền chuyển cái ghế dựa ra ngồi ở trước điện, nhìn Tống quý nhân quỳ trên mặt đất, khoé miệng cong lên. Ai bảo Tống quý nhân ngôn từ bất kính, cái này là cho nàng một chút giáo huấn, làm cho nàng ta biết được hậu quả của sai lầm của mình.

"Thục phi nương nương, không nghĩ tới trước mặt nói một đằng, sau lưng cư nhiên cắn người." Tống quý nhân như cũ mồm miệng vẫn linh hoạt , căn bản không nhìn thân phận của mình có thích hợp nói ra lời này hay không.

Tuy rằng Lạc Tử Hân không thích Tống quý nhân, nhưng trong lòng vẫn nặng nề toát mồ hôi vì nàng ta. Tưởng Thục phi cũng từng là người được sủng ái nhất trong hậu cung, hiện tại đã có chút thất sủng, nhưng vẫn đang ở địa vị chính nhất phẩm là một trong tứ phi địa vị cao, hơn nữa còn sinh hoàng tử cho Hoàng thượng, địa vị này tôn quý hơn quý nhân, tuỳ tiện nói một câu không chừng có thể đưa người vào chỗ chết. Đáng tiếc Tống quý nhân cũng không biết trời sinh tính cách nh thế nào mà không hiểu được thâm cung hung hiểm, cư nhiên nói chuyện làm việc mà không dùng đầu óc, thật làm cho người ta lo lắng.

"Bổn cung chưa từng nói qua như vậy, hôm đó Viên quý nhân đã ở đó, hẳn là có thể làm chứng." Ánh mắt Thục phi dừng lại ở chỗ Lạc Tử Hân.

Ánh mắt của Thục phi thâm ý, nếu Lạc Tử Hân không hiểu lời nói kia, nàng chính là sống vô dụng một đời, uổng phi ông trời cho nàng cơ hội trọng sinh.

https://thuviensach.vn

"Thần thiếp xác thực chưa từng nghe qua." Ở phía sau lựa chọn Thục phi, hẳn là lựa chọn chính xác hơn.

Nhớ rõ thời điểm kiế trước, bởi vì nàng bảo vệ Tiền tần mà bị thục phi phạt quỳ, chuyện này vẫn còn rõ một một trước mắt, thà rằng đắc tội quân tử không thể đắc tội tiểu nhân, huống hồ Tống quý nhân cho dù là quân tử hay tiểu nhân đều không bằng.

Nhưng trọng sinh đến nay, có nhiều người và chuyện không có ở kiếp trước kiếp này đều xuất hiện, giống như mọi chuyện cần thiết sau khi nàng Vi Tú cung sang ở hậu Nam viện đều khác đi. Tại thế giới xa lạ này , từng bước đi phải cẩn thận, quả thật không phải là chuyện dễ dàng. Nhưng có một chuyện thay đổi làm cho nàng vui mừng, dù sao sau khi trải qua kiếp trước, rất nhiều chuyện thái độ của nàng đã thay đổi, cũng hiểu được cách sinh tồn trong cung, có lẽ là thứ kiếp trước trân quý nhất lưu lại cho nàng.

"Các ngươi..." Tống quý nhân gặp hai người đồng khí liên chi, không khỏi thở không thông, mặt đỏ lên, lại không nói gì chống lại.

Bây giờ là mùa xuân, trời có chút cảm giác lạnh, gió nhẹ lướt qua làm cho người ta bất giác run rẩy, trong chốc lát, Tống quý nhân bị cảm giác này làm cho không phát cáu, cũng không nói cái gì.

Tuy rằng Hoàng hậu không yêu cầu Lạc Tử Hân ở lại, nhưng cảnh cáo của nàng, Lạc Tử Hân cũng không dám tuỳ tiện rời đi, chỉ sợ lại rơi vào tội danh bất kính, cho nên ân phận ngồi bên cạnh Thục phi, mặc dù trên người cũng cảm thấy hơi lạnh nhưng cũng may có mái hiên che cũng vẫn khá thoải mái.

Đột nhiên, đông một tiếng, chỉ thấy Tống quý nhân ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Thục phi kinh hồn, đứng lên run rẩy nói:"Mau, mau xem nàng làm sao vậy?"

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Sóng Gió Hoa Mai (3)

Thục phi sợ rằng nằm mơ cũng không có nghĩ đến, thái y chẩn đoán bệnh kết quả lại là Tống quý nhân có thai rồi. Nhìn nét mặt mừng rỡ như điên của Tống quý nhân, Thục phi hận đến cắn răng nghiến lợi.

Hoàng thượng ít con nối dòng, đến nay, chỉ có Hoàng hậu sinh được một vị công chúa, Thục phi có một hoàng tử và Đức phi có một công chúa. Hôm nay, Tống quý nhân có thai, Hoàng thượng cùng Thái hậu đương nhiên khẩn trương, mặc dù còn chưa biết là nam hay nữ, nhưng luôn là một hy vọng.

Mặc dù Hoàng thượng vui mừng, nhưng vẻ mặt vẫn tương đối trầm ổn, không hiện ra cảm xúc rất mừng rỡ, nhưng đạo thánh chỉ hạ xuống kia lại làm cho mọi người cảm nhận được nội tâm vui sướng của hắn.

Tống quý nhân được phong tần, Tứ phong hào là Huệ, chuyển đến Toàn Phúc cung, điều này làm cho mọi người trong miệng nói chúc mừng, nhưng trong đôi mắt đều là đố kỵ cùng hâm mộ.

"Chúc mừng Huệ tần muội muội, lúc này muốn hài tử tốt thì phải chăm sóc tốt cơ thể, phải sinh một hoàng tử mập mạp cho Hoàng thượng nha." Thục phi cười miễn cưỡng.

"Thục phi tỷ tỷ yên tâm, muội muội nhất định sẽ sinh một hoàng tử khoẻ mạnh." Huệ tần nhấn mạnh hai chữ nhất định, khiến Thục phi hận nghiến răng nghiến lợi, nhưng ngại vì Hoàng thượng và Thái hậu ở đây, không thể tức giận, chỉ có thể nén lại nặn ra nụ cười, vẻ mặt thật quái dị.

https://thuviensach.vn

Huệ tần nhìn nàng mỉm cười, chỉ là trong ánh mắt có đắc ý và có chút khiêu khích.

Trận sóng gió này, kết thúc bằng sự thua cuộc của Thục phi. Nhưng thật sự là kết thúc sao? Sợ rằng chỉ mới là bắt đầu. Lạc Tử Hân đứng ở một bên, khoé miệng cong lên.

"Tích Như, từ hôm nay trở đi không cần tiếp tục đưa hoa mai cho Tống quý nhân, ách , không, là chỗ Huệ tần." Lạc Tử Hân lười biếng ngôi ở trên ghế xem sách , thuận miệng nói.

"Dạ, chủ tử." Tích Như dừng một chút, lại nói:"Chủ tử, thật ra thì nô tỳ không hiểu, tại sao người muốn đem hoa mai này cho Huệ tần? Nếu là sớm biết hoa mai đó hữu dụng như vậy, có khả năng hấp dẫn Hoàng thượng hằng đêm lật bài, chủ tử nên giữ lại cho mình để sử dụng thôi."

Lạc Tử Hân khẽ ngẩng đầu, liếc nàng một cái, cười cười. Đến nay, Tích Như đối với nàng, vẫn coi là trung thành, nhưng dù sao lòng người khó dò, cũng không ai biết tương lai họ sẽ làm phản hay không, có quay lại cắn ngươi một cái hay không, cho nên đối vơi Tích Như, nàng vẫn có những chuyện giữ bí mật.

Cho nên, đối mặt với nghi vấn của Tích Như, Lạc Tử Hân nhếch miệng mỉm cười, lại đọc sách. Tích Như thấy chủ tử không đáp lại, mặc dù bụng đầy nghi vấn, cũng chỉ khẽ nhún vai một cái, chuẩn bị rời phòng. Dù sao cách làm của chủ tử luôn đúng, làm nô tỳ, những việc không nên hỏi thì không nên lắm miệng. Ở trong cung nhiều năm như vậy, Tích Như vẫn cực kỳ hiểu điểm này.

"Đi mời Sở thái y tới đây." Lạc Tử Hân thuận miệng nói một câu, cũng không ngẩng đầu.

Tích Như nhẹ nhàng vâng, đi ra khỏi phòng. Đối với vị chủ tử này, Tích Như cảm giác giống như tầng sa mỏng, hình như xem hiểu rồi, nhưng trong

https://thuviensach.vn

nháy mắt lại nhìn không rõ lắm. Dù sao đối với nàng mà nói, chỉ hy vọng chủ tử có thể sớm ngày trèo lên địa vị cao, như vậy một nô tỳ như nàng cũng sẽ có ngày sống dễ chịu.

Lúc Sở Lăng Thiên đi vào Thừa Di hiên, Lạc Tử Hân vừa lúc lấy đàn cổ ra, đang đánh đàn, âm nhạc như tiếng nước chảy trong vắt làm cho hắn khẽ mất hồn.

"Sở thái y, ngươi đã đến rồi." Lạc Tử Hân dừng đánh đàn, ngẩng đầu nhìn về Sở Lăng Thiên.

"Thần gặp qua Viên quý nhân." Sở Lăng Thiên hơi chắp tay thi lễ.

"Sở thái y, bản cung ...." Lạc Tử Hân khẽ nhếch khoé miệng lên, nụ cười hàm chứa thâm ý, nói:"Khi nào có thể chữa bệnh cho bản cung?"

Sở Lăng Thiên hình như hơi sững sờ, nhưng người thông minh như hắn sao lại không hiểu thâm ý trong lời nói này, khẽ mỉm cười, nói: "Quý nhân yên tâm, thần kê một toa thuốc, bệnh này sẽ khỏi."

"Vậy thì tốt rồi, Sở thái y y thuật cao minh, tương lai tiền đồ nhất định bất khả hạn lượng." Lạc Tử Hân cười đến dịu dàng, chỉ là trong đôi mắt lộ ra sắc bén, khiến nội tâm Sở Lăng Thiên không khỏi lạ lẫm.

"Trước tiên thần sẽ bắt mạch cho Viên quý nhân." Sau khi Sở Lăng Thiên hiểu được ý của Lạc Tử Hân, che khăn lên cổ tay nàng, ngón tay sờ nhẹ.

Thỉnh thoảng ngẩng đầu lên cùng Lạc Tử Hân bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt nàng trong suốt như nước rất linh động, nhất thời Sở Lăng Thiên lại choáng váng. Nếu như nàng không phải nữ nhân của hoàng đế thì tốt biết bao.

https://thuviensach.vn

"Sở thái y?" Âm thanh êm ái cắt đứt suy nghĩ lung tung của Sở Lăng Thiên, hắn cuống quít buông tay ra, lùi về phía sau mấy bước, đứng thẳng ở một bên.

"Thân thể của ta như thế nào?"

"Nương nương yên tâm, sau khi uống thuốc và nghỉ ngơi mấy ngày, sẽ khỏi hẳn." Sở Lăng Thiên cúi đầu xuống, đáp.

Lạc Tử Hân cười nhạt.

Đang nói chuyện thì Tích Như mang vẻ mặt uất ức đi vào phòng.

"Tích Như, sao thế?" Lạc Tử Hân hỏi.

Tích Như thấy Lạc Tử Hân hỏi, cũng không để ý Sở Lăng Thiên có ở đó hay không, liền nói lên tất cả khổ sở:"Chính là Huệ tần, chỉ là hoài thai thôi, vậy mà mắt liền nhìn lên trời . Hôm nay nô tì đi đổi hoa mai trong cung của nàng, kết quả bị Huệ tần mắng một trận, còn vứt tất cả hoa mai trong phòng vào mặt nô tỳ, nói nô tỳ mang đi, người xem ..."

Tích Như chỉ vào một rổ hoa mai trên tay, vẻ mặt không vui.

"Chẳng phải đây là vừa đúng, để cho ngươi không cần lại đưa hoa mai, chuyện này chính là hợp tâm ý, tức giận cái gì?" Ngược lại Lạc Tử Hân tâm tình bình thản.

Huệ tần có phản ứng này, là bởi vì hôm đó ở trước Kiền Ninh cung nói chuyện với Thục phi, điều này cũng không khó tưởng tượng, cá tính giống như nàng ta, nhất định là chuyện gì cũng viết ở trên mặt.

"Nhưng..." Tích Như đang muốn nói cái gì, lại thấy chủ tử lạnh nhạt như thế, cũng không tiện nói thêm nữa, để tránh rơi vào tội danh khích bác, chỉ là hậm hực đứng sang một bên.

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân không hề nhiều lời, cúi đầu gảy nhẹ đàn cổ trước người, vẻ mặt rất ưu nhã.

Âm sắc nhẹ mà không tục, sắc bén như đầm sâu trong suốt phản chiếu ánh sáng mặt trời không một đám mây nào ngăn cản, lúc thì lại sôi trào mãnh liệt như tiếng sóng như tiếng nước chảy trong núi, rồi lại chầm chậm điềm tĩnh như suối chảy. Âm nhạc này như âm thanh của thiên nhiên, quanh quẩn nhiều ngày lâu không tan đi.

Sở Lăng Thiên lắng lặng nghe một lát, đáy lòng lại có một tia dao động, giống như lúc lần đầu tiên hắn thấy nàng ở Viên phủ cũng rất kinh ngạc.

Sở Lăng Thiên lặng lẽ lui ra ngoài, âm thanh này vẫn quanh quẩn bên tai, thật lâu không tiêu tan. Hắn quay đầu lại nhìn Thừa Di hiên một chút, trong lòng có chút buồn bã, lặng lẽ bước đi.

Hoa mai diễm lệ mà không lẳng lơ , thanh u mà thanh nhã. Bản thân nó không tranh quyền thế, chỉ là bị lây dính tục khí của người có tâm lợi dụng, mà người làm ô uế sự mỹ lệ của nó lại chính là nàng. Trong Ngự hoa viên Lạc Tử Hân thưởng thức cả vườn hoa, âm thầm thở dài, nhẹ nhàng nói:

Chúng phương đung đưa chỉ còn lại khung cảnh xinh đẹp, chiếm hết phong tình về phía tiểu viên

Nước soi nghiêng bóng mai gầy, hương nhẹ thoảng bay dưới ánh trăng của hoàng hôn

"Câu hương nhẹ thoảng bay dưới ánh trăng của hoàng hôn thật hay, Viên quý nhân thật có hứng thú." Người đột ngột tới làm cho Lạc Tử Hân ngẩn ra, quay đầu lại nhìn về vị khách không mời mà đến.

Người đến là Tiểu Vệ Tử, người đã cứu nàng hai lần.

https://thuviensach.vn

"Nô tài tham kiến Viên quý nhân." Vệ Dịch Hiên quỳ lễ với nàng, cầm trong tay một đoá hoa mai giơ cao hơn đầu đưa tới cho Lạc Tử Hân.

Lạc Tử Hân sững sờ, không hiểu ý đồ trong hành động lần này của Tiểu Vệ Tử, nhưng khi nàng nhìn rõ nhị hoa bên trong cành hoa mai này hơi phiếm vàng thì sắc mặt khẽ biến đổi.

"Viên quý nhân, có cần nô tài xử lí hoa này giúp ngài không? Nếu không tay của nương nương sẽ bị thương..." Vệ Dịch Hiên nhắm mắt, tư thái cung kính, ánh mắt mỉm cười, xẹt qua một tia thâm thuý không dễ phát hiện.

Lạc Tử Hân khẽ lui về phía sau hai bước, trong lòng chấn động, chẳng lẽ Vệ Dịch Hiên phát hiện ra điều gì? Nàng không khỏi giật mình.

Đây chính là tàn hoa được đưa tới cho tẩm cung của Tống quý nhân mỗi ngày, không ai biết, tự tay nàng đặt tình phấn trong hoa này, loại mùi thơm đó có thể làm cho người ta động tình, đây chính là nguyên nhân thật sự khiến Hoàng thượng thắp đèn ở Vĩnh An hiên nhiều ngày. Nhưng, phấn này là Sở thái y lén lút cho nàng, trừ nàng, ngay cả Tích Như cũng không biết, Vệ Dịch Hiên này chỉ là một thái giám của Ngự Thiện Phòng, thì làm sao hắn biết được chuyện này. Có phải nàng suy nghĩ quá nhiều hay không?

"Viên quý nhân, người nên được sủng ái đã được sủng ái, nguy cơ của ngài đã qua, kế tiếp là thơi cơ thích hợp để ra tay, hoa mai hoa quý nhưng hiện lên rồi biến mất." Vệ Dịch Hiên thản nhiên mỉm cười.

Lạc Tử Hân lại lui lại mấy bước, chẳng những Vệ Dịch Hiên biết trong hoa này có cái gì, mà hắn còn biết rõ nguyên nhân thực sự khiến nàng làm như thế, sự kinh ngạc trong lòng đã không có thể dùng ngôn từ diễn tả. Cuối cùng Vệ Dịch Hiên này là người nào, vì sao lại hiểu rõ được tâm tư của nàng, chuyện này thật đáng sợ.

Có lẽ Vệ Dịch Hiên nhìn thấu tâm tư của nàng, bỏ cành mai đang giơ cao trên tay xuống, cũng không đợi Lạc Tử Hân cho hắn bình thân, liền

https://thuviensach.vn

đứng lên, đến gần nàng, nụ cười có chút cợt nhả, nhẹ giọng nói:"Bởi vì nô tài có cùng ý với nương nương, là người có chung mục tiêu với nương nương."

Lời này có ý gì? Dù sao Lạc Tử Hân nghe không hiểu, nàng khôi phục vẻ mặt rất nhanh, cầm lấy hoa mai trong tay hắn, trừng mắt nói:"Người nào có chung mục tiêu với ngươi, tự ta sẽ xử lý hoa này, không cần tiểu thái giám ngươi xen vào việc của người khác."

Nói xong bĩu môi một cái, gập hoa mai lại, bẻ nhị hoa, hiên ngang ngẩng đầu nhìn Vệ Hiên Dịch.

Nhìn vẻ mặt tức giận của Lạc Tử Hân, Vệ Hiên Dịch buồn cười một lúc. Nàng liền tiến lên giận dữ nhìn hắn, hắn rụt cổ lại một cái gãi gãi đầu, dáng vẻ vô tội, cũng không nói thêm gì, nói:"Nô tài cáo lui."

Lạc Tử Hân không khỏi ảo não, vì sao mỗi lần nhìn thấy Vệ Hiên Dịch, nàng đều luống cuống, lộ ra bản tính nữ nhi của mình, điều này ở trong cung chính là đại kỵ. Tiểu thái giám này là địch hay bạn, vẫn còn chưa biết được.

"Nghe nói, vị ở Khôn Phúc cung kia lại ra mặt?" Hiền phi vừa bóc long nhãn, vừa mỉm cười.

"Đó cũng không lạ, sau khi nghe nói Huệ tần mang thai, mặt của Thục phi liền tái xanh một lúc." Như phi ngồi ở một bên của Hiền phi, nói lấy lòng.

Hình như tâm tình Hiền phi rất tốt, cười đến vui mừng nói:"Thục phi này xuất thân nhà võ tướng, là cùng một loại với Huệ tần. Lần này Huệ tần rơi xuống nước, tám phần chính là do tiện nhân Thục phi kia làm chuyện tốt, chỉ là Huệ tần này cũng là người không biết trời cao đất rộng."

https://thuviensach.vn

Như phi cười khúc khích nói:"Tỷ tỷ nói rất đúng, nhưng mà hiện tại Huệ tần lại đang được sủng ái, không thể không phòng."

Hiền phi cố làm mềm mại, than nhẹ một tiếng, nói:"Bây giờ được sủng ái, nhưng trước khác nay khác, mấy năm trước Thục phi cũng được cưng chiều bay lên đầu cành, nhưng hiện tại như thế nào, cũng chẳng khác với ở lãnh cung ? Huệ tần này có lẽ cũng không được bao lâu nữa."

Như phi sắc mặt nghiêm túc nói:"Tỷ tỷ, chuyện này cũng khó mà nói. Huệ tần có thể làm Hoàng thượng thắp đèn ở Vĩnh An hiên mấy ngày liền, chỉ sợ cũng không đơn giản, thế nào đi nữa, cũng không thể để nàng đoạt danh tiếng của tỷ."

Hiền phi nghe vậy, sắc mặt ngẩn ra, trong lòng cũng có chút ý nghĩ. Kể từ ngày Huệ tần dược sủng ái, thời gian Hoàng thượng đến cung của mình quả thật ít đi không ít. Lời nói của Như phi khiến trong lòng Hiền phi nổi lên một nỗi lo.

"Hơn nữa nàng đã hoài thai, nếu như sinh ra hoàng tử..." Như phi khẽ cau mày, nhìn sắc mặt của Hiền phi, nàng (Như phi) lấy lòng, rót ly trà cho nàng (Hiền phi).

"Vậy ngươi nói nên làm thế nào?" Lúc này Hiền phi lưu tâm, bóc một quả long nhãn nhét vào miệng, cố gắng suy nghĩ.

Như phi lại gần nàng, nói:"Muội muội có một kế."

"Hả?" Hiền phi liếc mắt.

Như phi mỉm cười, ghé sát vào tai Hiền phi, nhẹ nhàng nói nhỏ, ánh mắt của Hiền phi sáng rỡ.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Sóng Gió Hoa Mai (4)

Gió đêm xuân, vũ yên động

Huyền cầm thanh động, Tinh như xuyết

Bầu trời đêm Tinh lan như vũ

Hoa phiêu nước lẻ Ám hương du

Doanh hoa thơm múi Phiên Nhiên động

. . .

Lạc Tử Hân chạm vào dây đàn, nhớ lại chuyện tuổi thơ, không nhịn được hát lên câu ca dao. Âm thanh nhẹ nhàng, thấm vào nội tâm của người nghe. Tích Như đang thu dọn phòng ở bên cạnh, nghe bài hát này, tâm tình cũng đặc biệt tốt.

"Chủ tử, ca khúc này thật hay." Tích Như khen.

"Hồi nhỏ ta học ca khúc này từ mẹ ta..." Lạc Tử Hân cười nhẹ, nhớ tới buổi tối hôm đó năm nàng mười một tuổi, có bắn pháo hoa trên bầu trời, nàng xem pháo hoa cùng với nam hài đó.

"Chủ tử, tối hôm nay, nghe nói Hoàng thượng thắp đèn ở Bách Phúc các." Đột nhiên, Tích Như nghĩ đến gì đó, nói vòng vo:"Hai ngày nay, Phạm quý nhân kia thật có phúc, Huệ tần mang thai, ngược lại làm cho Hoàng thượng chú ý tới nàng."

https://thuviensach.vn

Phạm An Dung? Người đó cũng không phải loại người tĩnh tâm, Lạc Tử Hân nhớ rõ trước khi sắc phong nàng ta làm chuyện tốt trong cung của nàng. Nhưng gần đây, mọi tin tức trong cung đều xoay quanh chuyện của Huệ tần, một thời gian ngắn Lạc Tử Hân cũng không để ý nàng ta.

"Gần đây Phạm quý nhân có khoẻ không?" Lạc Tử Hân hỏi.

"Nàng? Chủ tử cũng không cần phải lo, nghe nói mấy ngày trước nàng còn làm cho Lục tài nhân tức giận đến nỗi đêm không ngủ được." Tích Như nói tất cả. Nhưng nàng là người thông minh, biết chủ tử có quan hệ với Lục Nguyệt Nặc, nên bất luận là lỗi của ai, tóm lại nói đỡ cho Lục tài nhân nhất định là đúng.

Lạc Tử Hân cười nhẹ, nói:"Lúc này chắc Hoàng thượng sắp đến Bách Phúc các rồi ?"

Tích Như nói:"Nô tỳ cũng không biết chuyện này, dù sao liễn giá của Hoàng thượng đi đến Bách Phúc các nhất định sẽ đi qua Thừa Di hiên của chúng ta. Nhưng chủ tử, khi nào thì Hoàng thượng sẽ lật thẻ bài của người ?"

Lạc Tử Hân liếc mắt nhìn nàng thật lâu, khoé miệng nhếch lên, nhắm mắt lại, ngón tay ngọ khẽ chuyển động, tiếng đàn lại vang lên. Tích Như thấy nàng không nói, cũng ngoan ngoãn ngậm miệng lại, tiếp tục thu dọn phòng.

Hai mắt Mục Nguyên Trinh khép hờ, ngồi trên liễn giá đi về phía Bách Phúc các, nhưng khi vòng qua cầu tiếng đàn giữ tim của hắn lại, âm nhạc kia rất quen thuộc...

"Tiếng đàn này từ đâu truyền đến ?" Mục Nguyên Trinh trầm giọng hỏi.

"Hồi Hoàng thượng, là từ chỗ Thừa Di hiên truyền tới." Thái giám Tiểu Lộ Tử khom người đáp lại.

https://thuviensach.vn

"Thừa Di Hiên? Đó là ..." Mục Nguyên Trinh hơi nhíu mày, nghĩ về người ở đó rốt cuộc là vị nào.

Tiểu Lộ Tử vội tiếp lời nói:" Là Viên quý nhân, Viêm Tiêm Vũ tiểu chủ."

Mục Nguyên Trinh tìm tòi trong đầu một lát, đối với Viêm Tiêm Vũ này thật sự không có ấn tượng gì cả. Tiếng nhạc kia như từ xa xưa vọng lại, khi thì như dòng suối chảy xiết, khi thì vang dội như trong núi vọng lại. Đáy lòng Mục Nguyên Trinh bị tiếng đàn kia hơi tác động.

"Bãi giá Thừa Di hiên..." Đột nhiên Mục Nguyên Trinh thay đổi chủ ý, điều này làm cho Tiểu Lộ Tử kinh ngạc một lúc, nhưng lại dặn dò bọn thái giám chuyển hướng rất nhanh.

Hoàng thượng xuất hiện, làm Tích Như rất kinh ngạc, nhưng hết sức vui mừng, đang muốn báo cáo, lại bị Mục Nguyên Trinh ngăn cản. Hắn vung tay ra hiệu cho tất cả thái giám chờ đợi bên ngoài, một mình chậm rãi đi vào.

Trong phòng như có như không hương hoa lan nhàn nhạt truyền đến, thấm vào mũi hắn. Hắn híp hai mắt lại, hưởng thụ mùi thơm này. Vẻ mặt người đánh đàn kia rất thanh nhã nhưng lại không dính chút bụi trần, như một tiên nữ hạ phàm. Lần đầu thấy Lạc Tử Hân, Mục Nguyên Trinh có cảm giác này.

Có lẽ Lạc Tử Hân rất chuyên tâm đánh đàn, không phát hiện ra Mục Nguyên Trinh đến, mãi cho đến khi hắn đi đến trước đàn mới đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt như nước chăm chú nhìn hắn, cười nhợt nhạt, câu hồn người.

"Tham kiến Hoàng thượng." Lạc Tử Hân đứng lên, nhẹ nhàng hành lễ, vẻ mặt thản nhiên, dường như cũng không vì Hoàng đế tới chơi ngoài ý muốn mà thay đổi nhanh chóng tâm tình kích động. Sự mạnh dạn cùng khí

https://thuviensach.vn

chất tao nhã của nàng làm trong lòng Mục Nguyên Trinh âm thầm thưởng thức.

Mục Nguyên Trinh tìm chỗ ngồi xuống, chăm chú nhìn nàng vài lần, nói:" Hãy bình thân. Ngươi đánh đàn rất hay, có thể nói cho trẫm biết tên ca khúc này không?"

"Hồi Hoàng thượng, tên của ca khúc này là quay đầu nhìn lại, là một nữ tử chờ đợi trượng phu về nhà, ca khúc có chứa cả tình yêu đối với trượng phu của nàng, cũng diễn tả tâm nguyện hy vọng trượng phu đánh trận xong về nhà sớm của nàng." Lạc Tử Hân nói.

Mục Nguyên Trinh hơi trầm ngâm một chút, cười nhẹ nói:" Sao ngươi học được khúc ca này ?"

"Là do một vị sư phụ của thần thiếp dạy." Lạc Tử Hân dừng một chút, ánh mắt hơi ảm đạm nói:"Chỉ là sư phụ đã quy tiên từ lâu."

Trong lòng Mục Nguyên Trinh không khỏi có chút căng thẳng, hắn nhớ tới tỷ tỷ của mình. Nàng thường xuyên đàn thủ khúc này trước khi lâm chung, cho nên đời này hắn sẽ không quên được thủ khúc này, chỉ là người ấy đã qua đời, hắn cho rằng đời này không có khả năng được nghe lại âm thanh này. Nhưng hôm nay, không ngờ hắn lại có thể nghe được. Người đàn khúc này giống hệt với tỷ tỷ, càng chuẩn xác hơn.

Đối với nữ nhân này, hắn xuất hiện cảm giác giống như vậy.

"Ngươi cũng thích hoa lan?" Ánh mắt Mục Nguyên Trinh chuyển về phía chậu hoa lan trên bàn.

Lạc Tử Hân hiểu được hành vi của mình giờ phút này đã làm cho trong lòng Mục Nguyên Trinh xuất hiện gợn sóng không nhỏ, chỉ cần một chút nữa, nhất định Hoàng thượng sẽ khắc sâu ấn tượng về nàng. Nàng liền âm thầm cảm kích thời gian kiếp trước ở ngoài cung nghe được Hoàng thượng

https://thuviensach.vn

nói chuyện với Thái hậu, không thì nàng làm sao biết được Hoàng thượng thật sự yêu thích người ấy, việc ấy mãi mãi lấy làm tiếc. Nhưng mà, thời điểm kiếp trước nàng không biết sử dụng tài nguyên tốt như thế, cũng may, ông trời cho nàng cơ hội trọng sinh này, nếu không nắm thật chắc, thì thật sự rất có lỗi với ông trời. Hơn nữa, đối với hoa lan, không nói đến Hoàng thượng, trùng hợp là nàng thật sự yêu thích.

Ngay sau đó, nàng cười nhợt nhạt nói:"Hồi Hoàng thượng, đúng vậy, thần thiếp cũng yêu thích hoa lan, do đó sự phụ dạy thủ khúc này cho thần thiếp, thì thần thiếp rất thích."

Mục Nguyên Trinh gật gật đầu, đi đến trước mặt nàng, dùng ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm của nàng lên, chăm chú nhìn một lúc, nói:"Ta nhớ, hình như thân mình ngươi không khoẻ?"

"Thái y nói nói dùng một toa thuốc nữa sẽ có thể khỏi bệnh." Lạc Tử Hân gật đầu nhẹ nhàng. Mặc dù ở mặt ngoài, vẻ mặt của nàng bình thản, nhưng trong lòng đã trách mắng Mục Nguyên Trinh một lúc. Không hổ là đế vương đào hoa, bổn cô nương chỉ bị bệnh mấy ngày, không ngờ có thể làm cho hắn quên tất cả về nàng, quả nhiên hắn là người vô tình nhất trên đời này. Thảo nào hậu cung này nhiều oán phụ như vậy, đều là do nam nhân giàu có nhất thiên hạ này làm cho cực khổ.

Nhưng trong lòng mắng thì mắng, khuôn mặt vẫn dịu dàng, nụ cười trong veo làm hắn động tâm.

Mục Nguyên Trinh gật gật đầu nói:"Trẫm sẽ nhớ kỹ ngươi, ngươi mau chóng chăm sóc tốt cơ thể, mấy ngày nữa trẫm sẽ trở lại thăm ngươi."

Trong lời nói này có chứa sự quan tâm, nếu là kiếp trước thì nàng nhất định sẽ cảm động tới mức muốn ôm chặt bắp đùi của hắn khóc lóc chảy nước mắt, ngoảnh đầu lại nhìn chính là thật sự tuyệt vọng. Nhưng đáng tiếc, nàng không còn là nữ nhân ngây thơ không biết gì của kiếp trước.

https://thuviensach.vn

"Tạ ơn Hoàng thượng quan tâm."Vẻ mặt của Lạc Tử Hân rất cảm động, nhẹ nhàng bái lạy.

Mục Nguyên Trinh hài lòng gật đầu, đứng dậy chuẩn bị đi, nhưng lại dừng bước chân ở trước bàn. Trên bàn đặt một bức hoạ, giữa bức tranh là một đoá hoa lan đang nở rộ. Người vẽ tranh phải là một người tinh tế, làm hoa lan thanh nhã ý vị hiện ra trên giấy trông rất sống động.

"Tranh này là do ngươi vẽ sao?" Mục Nguyên Trinh tập trung chăm chú nhìn bức tranh kia.

"Thần thiếp tiện tay vẽ, không đẹp, làm Hoàng thượng chê cười." Vẻ mặt của Lạc Tử Hân thẹn thùng, ngay lúc đó trên mặt đỏ ửng.

"Không, rất đẹp." Mục Nguyên Trinh ngẩng đầu liếc mắt một cái nhìn nàng, cười rời khỏi phòng.

Tiểu Lộ Tử hô vang dội:"Khởi giá Bách Phúc các."

Liễn giá của Hoàng thượng chậm rãi rời đi.

Mục Nguyên Trinh ngồi trên liễn giá, tâm tư có chút cảm thán, cho dù đã qua bao nhiêu năm, hắn đối với Kì Vân quận chúa, cũng chính là tỷ tỷ ruột duy nhất của hắn, phần tình cảm kia cũng không có kẻ nào có thể sánh bằng. Năm đó nhìn thấy nàng hương tiêu ngọc vẫn, đến nay trong lòng hắn vẫn tiếc nuối. Nay, vị ở trong Thừa Di hiên này làm cho hắn thấy được bóng dáng của tỷ tỷ.

Hắn hít vào một hơi thật sâu. Còn hoa lan này, hắn lại nghĩ đến một người khác...

"Chủ tử, khó khăn lắm Hoàng thượng mới đến Thừa Di hiên một lần, lại đi nhanh như vậy, thật sự rất đáng tiếc." Tích Như bĩu môi, rất thất vọng.

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân thản nhiên mỉm cười, không phản ứng gì.

Bởi vì nàng hiểu được, nàng đang câu một con cá lớn, hơn nữa cá sắp cắn câu, không phải sao?

Đêm khuya, chắc chắn tất cả mọi người đã đi vào mộng đẹp, chỉ có Lạc Tử Hân trằn trọc không ngủ được.

Hôm nay là sinh nhật của phụ thân, đáng tiếc nàng không có cách nào gặp phụ thân được, thật là đáng tiếc. Nhưng ít nhất phụ thân còn sống, nhớ tới cảnh kia ở kiếp trước, trong lòng Lạc Tử Hân giật mình, hết buồn ngủ.

Nếu không thể ngủ được, nàng khoác áo, đi ra khỏi Thừa Di hiên. Buổi tối trong cung rất lạnh lẽo, nhưng thích hợp để nàng thả lỏng tâm tình.

“Phụ thân, sinh nhật vui vẻ." Lạc Tử Hân ngẩng đầu nhìn bầu trời, tuy rằng ánh sao ảm đạm, nhưng qua ánh sáng mông lung này, dường như nàng thấy được khuôn mặt từ ái của phụ thân, có một ý nghĩ thôi thúc muốn đưa tay ra vuốt ve, nước mắt chậm rãi tuôn ra.

Một lúc sau, Lạc Tử Hân rũ mắt xuống, khẽ thở dài, quay người lại đang muốn trở về, lại đụng vào một người, suýt nữa xô ngã nàng.

Người nọ ngã, trong quần áo rơi ra một đống trang sức tiền bạc, hoảng sợ phát ra tiếng.

"Tâm Nhuỵ?" Lạc Tử Hân nhận ra nàng, nàng là nha hoàn bên cạnh Như phi, đang dùng ánh mắt hoảng sợ bất lực nhìn nàng.

Lạc Tử Hân nhớ rõ cảnh tượng này, kiếp trước đã từng xảy ra, Tâm Nhuỵ cũng đụng vào nàng, rơi tiền bạc ra.

Thỉnh thoảng Lạc Tử Hân cũng thấy khó hiểu, vì sao hoàn cảnh chung quanh của nàng hiện tại khác với nhiều chuyện của kiếp trước, ngay cả

https://thuviensach.vn

trong cung mọi người cũng đã có chút thay đổi, ví dụ như Lục Nguyệt Nặc không vào cung, nhưng kiếp này nàng ta lại cùng đợt tuyển tú vào cung với nàng. Tuy rằng nhiều chuyện không giống, nhưng nhiều chuyện quan trọng vẫn cứ giống kiếp trước, chẳng lẽ bất kể người chung quanh và hoàn cảnh thay đổi như thế nào, cuối cùng kết quả vẫn chỉ về cùng một hướng sao?

Lạc Tử Hân rùng mình một cái.

"Đây là tiền bạc đúng không?" Lạc Tử Hân hỏi lời giống hệt kiếp trước.

"Phải...Phải..." Sắc mặt Tâm Nhuỵ trắng bệch, hoảng sợ nhìn nàng, nói lắp bắp.

"Với thân phận của ngươi, tài vật này nhất định không phải là của ngươi, ngươi trộm đi?" Lạc Tử Hân trầm mặt.

"Viên quý nhân tha mạng, là nô tỳ lấy của Như phi nương nương, lần sau nô tỳ không dám, chỉ là gia cảnh nô tỳ không tốt, nghĩ lấy của nàng đổi lấy ít tiền, có thể giúp một chút việc cho người nhà, bệnh của mẫu thân nô tỳ thật sự rất nặng." Tâm Nhuỵ quỳ rạp xuống đất, khóc lóc van xin, nói.

Lạc Tử Hân chăm chú nhìn nàng, yên lặng không nói. Nàng nhớ rõ kiếp trước nàng trói Tâm Nhuỵ đi gặp Như phi, sau đó nha đầu lia bị giáng xuống Hoán Y cục, có lẽ những ngày sau đó nàng thật sự rất thê thảm.

Nàng không nên tạo ra tội ác này!

Nghĩ tới điều này, Lạc Tử Hân đang định nói ra, ánh mắt lại thấy được một chút màu lam ở góc tường, đó là Như phi!

Đột nhiên, nàng hiểu ra tất cả, có lẽ Tâm Nhuỵ trộm tài vật ra khỏi cung, cũng là do Như phi sai khiến, như vậy kiếp trước nàng giao Tâm Nhuỵ tới trước mặt Như phi, chính là tát một cái vào mặt của Như phi.

https://thuviensach.vn

Cho nên, nàng biết nên làm như thế nào rồi.

"Nếu muốn cứu mẹ ngươi, không nên làm việc lỗ mãng như vậy. Ngày hôm nay coi như bản quý nhân không có nhìn thấy cái gì, lần sau không thể làm như thế này nữa." Lạc Tử Hân quay lưng lại, ý tứ đã vô cùng rõ ràng.

"Cảm ơn Viên quý nhân, cảm ơn." Tâm Nhuỵ liên tục dập đầu, đứng dậy chuẩn bị đi.

Lạc Tử Hân nhẹ nhàng thở ra, âm thanh bén nhọn lại truyền đến bên tai.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Sóng Gió Hoa Mai (5)

Huệ tần ngẩng đầu đứng trước mặt của nàng, vẻ mặt kiêu căng, ánh mắt lạnh lùng.

Thế nào lại là nàng? Trong lòng Lạc Tử Hân lạnh xuống, trong lòng có một loại dự cảm không tốt.

Quả nhiên, thị nữ đỡ Huệ tần, chậm rãi đến gần các nàng, nói:"Nha đầu kia rắp tâm hại người, không thể tha cho nàng, nếu không hậu cung không còn quy tắc gì nữa."

"Huệ tần nương nương, phải có lòng khoan dung." Lạc Tử Hân nhìn nàng ta.

Huệ tần cười lạnh nói:"Viên quý nhân, chúng ta có phải là muốn đến chỗ Hoàng hậu để người phân xử, xem Hoàng hậu quyết định như thế nào?"

"Nói, là trộm từ đâu ?" Con người Huệ tần chuyển hướng về phía Tâm Nhuỵ.

"Đồ này là nô tỳ ...nô tỳ trộm từ chỗ Như phi nương nương, nương nương thứ tội." Tâm Nhuỵ sợ tới sắc mặt trắng bệch.

Huệ tần đang muốn nói gì đó, chủ nhân quần áo màu lam đi ra, trừng mắt giận dữ nói:"Xú nha đầu, cư nhiên dám trộm đồ của bổn cung, ngươi không muốn sống sao?"

Tiện tay đánh xuống một cái tát vang dội.

https://thuviensach.vn

"Nương nương..." Tâm Nhuỵ uỷ khuất, nước mắt ở hốc mắt nhất thời chảy ra, cũng không dám nói nửa câu.

"Như phi nương nương, ngươi cần phải trông nom tốt người của mình, lần này thần thiếp xem như đã giúp ngươi đoạt lại tài vật, lần sau nên cẩn thận chút." Huệ tần cười ngọt ngào lộ ra cái lúm đồng tiền, chỉ là tươi cười này trong mắt Như phi coi như một loại châm chọc.

Như phi đáp lễ tươi cười lại một cái, nói:" Đúng vậy, đêm khuya thế này, Huệ tần mang thai mà còn đi tới chỗ này, mới phải cẩn thận."

Không biết Huệ tần này có phải cố ý giả ngu hay không mà vẫn ngây thơ không biết, căn bản không hiểu được ý trong lời nói của Như phi, lấy tay vỗ thắt lưng của chính mình, rõ ràng bụng còn chưa có lộ, không nên giả bộ bộ dáng bụng to:"Cảm ơn nương nương quan tâm."

Như phi lạnh lùng nhìn thoáng qua Huệ tần, ánh mắt chuyển đến mặt của Lạc Tử Hân, cười cười nói:" Viên quý nhân cũng có hứng thú vào buổi tối à."

Nhìn đáy mắt Như phi có chút hận ý, lúc này Lạc Tử Hân cuối cùng đã hiểu rõ, cho dù kiếp trước hay kiếp này, hoá ra thù với Như phi từ lúc này đã kết, cho nên kiếp trước nàng cùng Hoàng hậu hại nàng, cũng không phải là tuỳ người, căn bản nàng ta đã sớm gieo mầm mống thù hận với mình.

"Người đâu tới đây." Đột nhiên Như phi lớn tiếng quát, một đám thị vệ lên tiếng trả lời.

"Nha đầu này trộm tài vật của Bổn cung, đánh năm mươi đại bản cho ta." Như phi biến sắc, lớn tiếng quát.

"Nương nương, người tha mạng cho ta đi." Tâm Nhuỵ bất lực quỳ trên mặt đất cầu xin Như phi, mặt lộ rõ vẻ sợ hãi. Nhưng hình như Như phi đã

https://thuviensach.vn

quyết tâm, căn bản không nghe thỉnh cầu của nàng ta, yêu cầu thị vệ lập tức tra tấn.

Âm thanh gào thét của Tâm Nhuỵ cũng tác động đến lòng của nàng, vẫn là nàng làm hại nha hoàn đáng thương này.

"Bắt đầu từ ngày mai, ngươi phải đến trình diện ở Hoán Y cục, từ nay về sau đừng bao giờ xuất hiện trước mắt ta." Như phi lạnh lùng bỏ lại những lời này, liếc Huệ tần và Lạc Tử Hân một cái, tự nhiên xoay người.

"Nương nương, người không thể làm thế với ta, chuyện này vốn là..." Tâm Nhuỵ khóc rống kêu lên, trong đôi mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng, có lẽ ngay cả chính nàng cũng không nghĩ đến, chủ tử mà mình trung thành bảo vệ nhiều năm nay sẽ vứt bỏ nàng như vậy.

Chỉ nghe "Ba" một tiếng, trên mặt Tâm Nhuỵ đã có dấu tay hồng hồng.

"Xú nha đầu, làm sai còn không chịu nhận lỗi, phạt ngươi đi Hoán Y cục là nể tình ngươi hầu hạ bổn cung nhiều năm, nếu không ngươi nghĩ ngươi không bị xử tử sao?" Như phi quay người lại, cúi đầu nhìn Tâm Nhuỵ quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích, ánh mắt rét lạnh tuân lệnh.

Môi Tâm Nhuỵ rung rung, nhưng vẫn không nói thêm cái gì nữa.

Hay cho một chủ tử nhẫn tâm, Tâm Nhuỵ theo nàng ta nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, cư nhiên có thể đối xử như thế với Tâm Nhuỵ làm người ta đau lòng. Lạc Tử Hân lạnh lùng nhìn tất cả trước mắt, một lần nữa có thêm hiểu biết về Như phi. Cho tới nay, nàng chỉ cho rằng nữ nhân này là một cây cỏ đầu tường, chỗ nào có quyền thế liền ngã theo hướng đó, nhưng hôm nay nàng cũng hiểu được tính cách tàn nhẫn của Như phi cũng không thua kém chút nào.

Nhưng việc Lạc Tử Hân càng cảm thấy bất an là chuyện này có chút không giống với kiếp trước, nhưng kết quả vẫn giống nhau như đúc, Tâm

https://thuviensach.vn

Nhuỵ vẫn bị giáng vào Hoán Y cục giống kiếp trước, chẳng lẽ bánh xe vận mệnh vẫn muốn mang nàng đi đến kết quả của kiếp trước sao?

Không, nhất định sẽ không giống như vậy, nội tâm của Lạc Tử Hân hơi run rẩy.

Một ngày này, Lạc Tử Hân đi vào Càn Trữ cung thỉnh an thì người cũng không còn nhiều lắm. Hôm nay tâm tình của Hoàng hậu hình như rất tốt, ý cười nhẹ nhàng đang tán gẫu vui vẻ cùng mọi người. Thấy Lạc Tử Hân đi vào, lại hỏi thăm mời nàng ngồi xuống.

"Nhìn khí sắc, thân mình muội muội tốt rồi sao?" Giọng nói của Hoàng hậu vẫn dịu dàng.

"Tạ Hoàng hậu quan tâm, thân thể thần thiếp quả thật đã có chuyển biến tốt đẹp."Lạc Tử Hân mỉm cười.

"Chuyện này tốt, nhất định phải chăm sóc tốt thân thể, sau này có thể khai chi tán diệp vì Hoàng thượng."Hoàng hậu cười đến dịu dàng nhưng Lạc Tử Hân vẫn cảm nahận được một chút uy hiếp trong ánh mắt nàng ta.

"Thân thể thần thiếp vẫn còn kém, còn cần điều trị tốt mấy ngày nữa, muốn khia chi tán diệp còn cần phiền Hoàng hậu nwng nương vất vả hơn." Lạc Tử Hân làm thái dộ ngượng ngùng, nhưn thực ra lại làm ánh mắt của Hoàng hậu nhu hoà đi không ít.

Đang nói chuyện, thái giám báo lên:

Đức phi nương nương, Quý phi nương nương đến

Phạm quý nhân đến

Lưu tài nhân đến

. . . . . .

https://thuviensach.vn

Trước sau các phi tần đều đến Càn Trữ cung, Hoàng hậu đợi các nàng hành lễ xong đều sắp xếp cho ngồi xuống, lời này mở hộp ra, nhưng đại khái chính là cho nhau chút lời nói nịnh hót, dù sao bất kể bí mật đấu nhau có hung ác bao nhiêu, nhưng trước mặt Hoàng hậu vẫn còn tương đối thu lại.

"Nói đến khai chi tán diệp, hình như Bổn cung thấy thiếu một người." Hiền phi cười nói.

Lời này của Hiền phi vừa nói ra, mọi người đều hiểu được nàng ta đang muốn ám chỉ người nào, không phải chính là Huệ tần vừa hoài thai long loại của Hoàng thượng sao.

"Xem ra có người ỷ vào việc mình mang long thai, cũng không thèm để Hoàng hậu vào mắt." Thục phi có gan thích thú nhân lúc cháy nhà đi hôi của, làm bộ như đang tức giận, giống như vì Hoàng hậu mà bất bình.

"Đúng vậy, Hoàng hậu nương nương, Huệ tần này vừa mới mang thai đã không có quy củ như thế này, chuyện này cũng khôgn thể bỏ mặc, có phải hay không Phạm quý nhân." Như phi ngồi ở một bên đốt lửa, con ngươi chuyển qua nhìn Phạm An Dung.

Mấy ngày nay, Phạm An Dung xem như là đi lại rất gần với Như phi, tuy rằng Như phi thự sự cũng không phải là người được sủng ái nhất trong cung, nhưng nàng có quan hệ rất tốt với Hiền phi- ngươi được sủng ái nhất trong cung, như vậy dựa vào trên con đường của Như phi này nhất định không sai. Ít nhất trong lòng Phạm An Dung nghĩ vậy.

"Các vị nương nương nói rất đúng." Đương nhiên Phạm An Dung sẽ không nói không, cho nên không lâu sau, đề tài đã chuyển đến trên người Huệ tần, tất cả mọi người bắt đầu phụ hoạ.

Lạc Tử Hân ngồi ở một bên âm thầm cười lạnh. Hiền phi ném chui dẫn ngọc có thể tính là lợi hại, khó trách nàng có thể trở thành nữ nhân Hoàng

https://thuviensach.vn

thượng sủng ái nhất, vẫn có một chút thủ đoạn.

Lại nhìn về phía Phạm An Dung, cũng không biết khi nào nàng thông đồng với Như phi, nhìn vẻ mặt của hai người, dường như quan hệ cá nhân rất tốt. Song chỉ sợ hai vị này đều có tâm tư lợi dụng lẫn nhau. Trong cung này có bao nhiêu người sẽ có tình cảm thật ?

Đoàn người đang nói, thái giám ở cửa lại nói:

Huệ tần đến.

Âm thanh nói chuyện của mọi người đột nhiên ngừng lại, ánh mắt mọi người cùng hướng về phía Tống Hàm Hương. Hôm nay, nàng ta mặc một bộ váy cung trang lục sắc thêu hoa sen, cũng tao nhã.

"Hoàng hậu nương nương kim an." Huệ tần hành lễ.

"Muội muội đứng lên đi, ngươi mang bầu cẩn thận trên mặt đất lạnh." Hoàng hậu vội nói.

Huệ tần đứng lên, hai tay nâng thắt lưng, ánh mắt nhìn qua các phi tần, lộ ra sự đắc ý, ngạo nghễ tươi cười. Dường như là đang hướng mọi người tuyên dương, nàng là nữ nhân được sủng ái nhất trong cung.

"Hoàng hậu nương nương, gần đây thân thể của thần thiếp không khoẻ, có nôn khan, buổi sáng dậy muộn, xin hãy thứ lỗi."Huệ tần nói đến đây, không có bộ dáng tôn trọng chút nào, ngươicj lại có vẻ mặt quái đản, hiển nhiên cũng không để Hoàng hậu vào mắt.

Tuy rằng Hoàng hậu vẫn ý cười dạt dào, nhưng đáy mắt lại có chút phẫn nộ, vẫn rơi vào trong mắt của Lạc Tử Hân, nhưng vị kia lại khôgn ý thức được điều đó.

https://thuviensach.vn

"Nếu thân mình muội muội thật sự không khoẻ, không cần đến thỉnh an." Hoàng hậu cười dịu dàng mà lại cao quý, giọng điệu bình thản.

" Như thế muội muội từ chối là bất kính rồi.." Thế nhưng Huệ tần không nghe ra ý gì trong giọng nói sắc bén của Hoàng hậu, nhưng lại một tiếng đáp ứng, Lạc Tử Hân nhìn rõ ràng nụ cười của Hoàng hậu có chút thu lại.

Ngày hôm nay, cho tới giữa trưa, đoàn người mới tan cuộc. Nhưng vẫn có mấy người tốp năm tốp ba nói chuyện ở ngoài Càn Trữ cung. Cho nên lúc Lạc Tử Hân bước ra khỏi cửa điện thì chỉ thấy Phạm An Dung đang thì thầm gì đó cùng Lưu Ti Ngữ, mà Tống Hàm Hương không biết tời cao đất rộng kia cũng nâng thắt lưng đi về phía các nàng.

"Hai vị tỷ tỷ đã lâu không gặp, nghe nói tối hôm qua Hoàng thượng thắp đèn ở Ngọc Tiên các?" Huệ tần nháy mắt nhìn Lư Ngữ Ti.

Từ trước đến nay Lưu Ti Ngữ luôn trầm ổn, mặc dù không nói nhiều lắm nhưng tâm tư có tính toán nhanh nhẹn, cho nên Huệ tần đặt câu hỏi như vậy, nàng ta chỉ cười nhợt nhạt, khẽ hành lễ:"Thần thiếp bất tài, ngẫu nhiên Hoàng thượng mưa móc, sao có thể so sánh cùng với Huệ tần."

Nghe được lời này trong lòng Huệ tần liền thoải mái, lập tức cười ngọt ngào, đôi mắt hơi di chuyển, vừa đúng nhìn thấy Lạc Tử Hân.

"A, Viên quý nhân còn chưa có rời đi, buổi tối cần chú ý giữ ấm, thân mình ngươi mới tốt lên, đừng ra gió."Huệ tần cười đến cao ngạo, trong mắt có chứa sự cảnh cáo, rõ ràng là muốn tuyên cáo với Lạc Tử Hân rằng vừa rồi trước mặt Hoàng hậu ta không tố giác tối hôm qua ngươi vụng trộm thả kẻ trộm, ngươi phải cảm tạ ta.

Lạc Tử Hân vốn định rời đi, thấy nàng ta gọi mình lại, cũng không thể không để lại mặt mũi cho nàng ta, chỉ có thể đi tới, khẽ thi lễ nói:"Đa tạ Huệ tần quan tâm."

https://thuviensach.vn

Tuy rằng hôm nay Lạc Tử Hân chỉ mặc cung trang màu xanh nhạt, nhưng dáng người mềm mại, làm cho người ta cảm giác thấy sự thanh nhã cao quý. Tuy rằng hiện tại nàng không được sủng ái, nhưng vẫn làm cho Phạm quý nhân nhìn nàng vài cái, phần địch ý rõ ràng viết trong ánh mắt.

"Viên quý nhân, nghe nói ngươi đánh đàn rất giỏi đúng không?"Phạm quý nhân cười rất nội liễm, trong đôi mắt có chút sắc bén.

Tuy Lạc Tử Hân có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã bình thường trở lại, trong cung chuyện này đâu phải chuyện bí mật. Nói vậy ngày ấy Hoàng thương đến Thừa Di hiên nghe đàn, chỉ sợ mọi người đã sớm biết.

"Sớm biết tỷ tỷ có tài năng này, thì nên học tập tỷ tỷ nhiều hơn, nhớ ngày đó đã bị sự khiêm tốn của ngươi lừa." Phạm An Dung hé miệng mỉm cười, giống như lời nói đùa nhưng cho dù là ai cũng nghe ra nàng phát tiết với tỷ thí ngày đó.

Trước khi tuyển tú, trước mặt mọi người Phạm An Dung tỷ thí tài năng cùng Lạc Tử Hân, lại không nghĩ rằng nàng giấu tài, cho đến bây giờ nghĩ lại cơn tức này đúng là khó nuốt trôi.

"Bệnh của Viên quý nhân cũng làm cho Hoàng thượng ưu ái, thật sự làm người ta hâm mộ." Lưu Ti Ngữ cũng không quên phụ hoạ vài câu.

Hai người bọn họ mỗi người một câu, tất cả đều vây quanh chuyện của Lạc Tử Hân, sắc mặt của Huệ tần đã có chút hờn giận:"Ưu ái như thế nào cũng không bằng con nối dòng của Hoàng thượng bị người để ý."

Dứt lời, cố tình vuốt ve trên phần bụng bẹt của chính mình, ý đang khoe khoang.

Nhìn ba người cười mà không nói, Huệ tần cũng thấy không thú vị, nhân tiện nói:"Tốt lắm, giải tán đi, bản tần cũng mệt mỏi, phải đi về ngủ."

https://thuviensach.vn

Xoay người rời đi, lòng bàn chân khẽ nghiêng một cái đi không vững, đã thấy Như phi đúng lúc ở bên người nàng đỡ hông nàng ta.

"Huệ tần muội muội cẩn thận."Như phi thân thiết đỡ lấy eo của Huệ tần, biểu hiện một bộ dạng quan tâm.

"Cảm ơn Như phi." Huệ tần cười ngọt ngào, cung nữ dìu, rời đi.

Khoé miệng Như phi khẽ cong lên, nhìn ba người trước mắt, thở dài nói:"Huệ tần đang được Hoàng thượng sủng ái, tự có Hoàng thượng cùng tiếp. Các ngươi cũng đều về nghỉ ngơi đi, từng người hưởng thụ hạnh phúc của riêng mình."

Trong lời này mang theo sự ghen tuông, nhưng làm cho người nghe không khỏi hối tiếc về sự lạnh nhạt của Hoàng thượng với mình, chỉ sợ trừ Lạc Tử Hân trong lòng những người này đều có chứa cảm xúc phức tạp.

Như phi thản nhiên cười, xoay người rời đi .

Chỉ là tươi cười thoáng qua của Như phi kia làm Lạc Tử Hân đột nhiên thấy đầy kỳ lạ, trong lòng sinh ra cảm giác kỳ quái không thể nói rõ.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Sóng Gió Hoa Mai (6)

"Huệ tần này có long thai, trái tim Hoàng thường đều bay đến chỗ nàng ta, không còn lo lắng những người chúng ta." Phạm An Dung ăn quả hạch đào (quả óc chó) trên bàn, không chút để ý nói chuyện phiếm.

Lưu Ti Ngữ và Lục Nguyệt Nặc ngồi đối diện nàng, lê quý đôn, nghe trong câu này mười phần ghen tuông, trong lòng cũng có chút đồng cảm.

Sau khi ăn xong bữa tối, trong phòng Lục Nguyệt Nặc đã có thêm hai vị khách này. Cho dù nói như thế nào, cũng là những tú nữ cùng tiến cung, ngoài mặt quan hệ coi như tốt, cho nên cũng thường xuyên đi lại.

"Vậy cũng không phải, một tháng Hoàng thượng nới đến cung của ta vài lần, nhưng đi chỗ Huệ tần thì không đếm nổi, nghe nói thời gian trước mỗi ngày đều lật bài tử của nàng." Lưu Ti Ngữ không nhịn được nói vài câu.

"Các ngươi cũng tốt, ta tiến cung lâu như vậy, ngay cả lật bài tử của ta, Hoàng thượng cũng chưa lật một lần, chỉ sợ là muốn..." Trong lòng Lục Nguyệt Nặc rất thê lương.

"Nguyệt Nặc muội muội, ngươi cũng đừng nghĩ nhiều, nói không chừng một ngày Hoàng thượng sẽ coi trọng ngươi. Ngươi nhìn Huệ tần kia đi, tiến cung cùng chúng ta, hiện tại đã bay lên đầu cành. Ngươi nói nàng dựa vào cái gì? Chẳng phải là vận khí sao?" Phạm An Dung ăn quả cam, vẻ mặt viết rõ chữ bất mãn.

https://thuviensach.vn

"Lời này nói đúng nha, nếu không phải ngày đó Hoàng thượng tới, nàng đã sớm bị Thái hậu đoạt tư cách tuyển tú, hiện tại còn chưa đến phiên nàng ta hô phong hoán vũ ở trong cung." Lưu Ti Ngữ lạnh lùng nói.

Phạm An Dung thở dài, đùa nghịch quả cam trên tay, vẻ mặt có chút thờ ơ:"Đúng vậy, vốn được cưng chiều lên trời, lại có long thai, càng ghê gớm hơn." Phạm An Dung khẽ cắn môi dưới.

Đối với Huệ tần, trong lòng nàng cũng rất ghen tỵ, buổi sáng hôm nay nhìn nàng ta kiêu ngạo không để ai trong mắt, nghĩ lại trong lòng thấy buồn nôn.

"Lời này rất đúng, ngay cả Hoàng hậu nàng ta cũng không để trong mắt, chứ đừng nói đến những người như chúng ta. Ngươi nhìn, hôm nay Hoàng hậu tức giận lắm rồi." Lưu ti Ngữ vừa nói vừa cười khanh khách. lê quý đôn

Phạm An dung cũng thêm vào vài tiếng cười, lại nói:"Nhưng nếu nàng ta sinh hoàng tử, chỉ sợ càng được sủng ái, những người chúng ta có thể càng ... Ài..."

Trong phòng rất trầm tĩnh, lời nói của Phạm An Dung như ném hòn đá vào dòng sông, mặc dù không dậy sóng quá lớn nhưng những gợn sóng kia cũng không phải là nhỏ.

"Hôm nay nơi này thật náo nhiệt." Lạc Tử Hân cùng Trình Ngọc Dao đi vào phòng.

"Các ngươi tới thật đúng lúc, đã có trái cây." Lục Nguyệt Nặc thấy Lạc Tử Hân đến đây, rất vui vẻ.

"Ngọc Dao muội muội, muội thêu khăn tay đẹp này sao?" Phạm An Dung cầm lấy khăn tay của Trình Ngọc Dao, nhìn ngắm.

https://thuviensach.vn

"Ừ, gần đây trong lúc rảnh rỗi, thêu vài cái, vốn định đưa cho Nguyệt Nặc tỷ tỷ, không nghĩ mấy vị đã đến đây, vẫn đủ tặng." Trình Ngọc Dao thản nhiên cười.

Tính tình Trình Ngọc Dao luôn bình thản, không tranh với đời, chỉ thêu thùa để giết thời gian. Lục Nguyệt Nặc thấy nàng hay tặng những bức tranh thêu, lập tức cười nhận.

Đang yêu thích, nhưng cửa lại truyền đến âm thanh nũng nịu làm cho tất cả mọi người hơi sửng sốt.

Huệ tần, không thể ngờ nàng lại đến Thính Vũ hiên, điều này làm cho tất cả mọi người có chút kinh ngạc.

"Sao lại dùng ánh mắt kỳ quái như vậy nhìn Bổn cung?" Huệ tần cười khanh khách, tìm vị trí ngồi xuống:"Lâu không thấy chúng tỷ muội tụ, nghe nói hôm nay mọi người tụ tập ở đây, nên cũng tới cho náo nhiệt."

Nói xong lời này, trong lòng mọi người không khỏi bồn chồn, hôm nay gặp nhau vốn là tuỳ ý của mình làm, cũng không cố ý cùng đến, tin tức của Huệ tần cũng thật quá linh thông, chỉ sợ ở đây có ngụ ý gì. Trong lòng Lạc Tử Hân thầm nghĩ.

"Huệ tần nương nương đến đây, đương nhiên chúng ta hoan nghênh." Lục Nguyệt Nặc tươi cười, cùng mọi người hành lễ.

Huệ tần hé miệng mỉm cười, thấy mấy bức tranh thêu trên bàn, nói:"Bức tranh thêu tinh xảo này là do ai thêu?"

"Hồi nương nương, Ngọc Dao bất tài, tuỳ tùy tiện tay thêu." Trình Ngọc Dao cung kính trả lời.

Phạm An Dung cười cười, lấy ra một bức tranh thêu uyên ương, nhẹ nhàng xoa vài cái, trong mắt lộ ra vẻ thưởng thức, nói:" Tài thêu của Ngọc

https://thuviensach.vn

Dao muội muội, tinh diệu vô song, thế nào thì ta vẫn kém hơn,nhưng nghe nói tài thêu này của Ngọc Dao muội muội là gia truyền sao?"

Trình Ngọc Dao vội vàng nói:" Tỷ tỷ khen nhiều, quả thật là gia truyền, nhưng Ngọc Dao học nghệ không tinh thông, khiến mọi người chê cười rồi."

"Ta xem xem?" Huệ tần lấy bức tranh thêu trong tay Phạm An Dung cẩn thận xem xét. Chỉ thấy uyên ương kia thêu tinh xảo giống như chúng đang sống vậy:" Tài nghệ thêu của Trình Bảo lâm có thể nói là hạng nhất, bổn cung nhìn cũng thấy thích."

"Uyên ương này thật ra là vật cát tường. Lê Quý Đôn. Ta thấy bây giờ Huệ tần nương nương đúng là người có phúc thật xứng với bức tranh thêu này." Phạm An Dung cười nói.

Vỗ mông ngựa đúng lúc, Huệ tần nhất thời cười tươi như hoa, ánh mắt nhìn Trình Ngọc Dao, nói:" Cũng không biết muội muội có thể bỏ thứ yêu thích không?"

Trình Ngọc Dao cười nhẹ:" Bức tranh thêu này vốn là tặng cho các tỷ muội, nếu Huệ tần thích thì cầm đi."

Huệ tần cũng không khách khí, trực tiếp bỏ bức tranh thêu uyên ương vào trong lòng, nói:"Nói đến phúc khí, bổn cung vận khí cũng tốt, nhưng phúc khí là một chuyện, cũng tuỳ người, có những người trời sinh mạng quý, có người trời sinh mạng tiện."

Lời này rõ ràng là châm chọc những người khác trong phòng này không có phúc khí, bởi vì đến nay, số lần những nữ nhân ở trong phòng này được Hoàng đế sủng hạnh chỉ đếm trên đầu ngón tay, trừ Huệ tần.

Cho nên, ngoài miệng mọi người không nói, trong ánh mắt có thêm vài phần oán niệm, chính là giận mà không dám nói.

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân mỉm cười, âm thầm cười lạnh. Nếu Huệ tần này không biết tthu liễm lại, chỉ sợ...

. . . . .

Thái Càn cung là nơi Hoàng thượng phê duyệt tấu chương hằng ngày. Lúc này, Mục Nguyên Trinh đang ngồi trước bàn, nhưng không có tâm trạng nhìn mấy cuốn sổ đó, trong lòng lại nghĩ một việc trong triều vào buổi sáng, sắc mặt xanh mét. Lâm Thái phó ỷ vào địa vị trong triều làm mất mặt mũi của Hoàng đế, nghĩ đến chuyện này, Mục Nguyên Trinh vỗ mạnh vào bàn, cái chén trên bàn bị nảy lên một chút, nước trà đổ ra.

Thái giám Tiểu Lộ Tử nhìn vẻ mặt Hoàng thượng, vốn là nơm nớp lo sợ đứng một bên, Mục nguyên Trinh vỗ bàn làm hắn sợ tới mức quỳ trên mặt đất, run rẩy nói:" Hoàng thượng, có việc gì không thoả đáng ạ?"

"Gần đây Hiền phi thế nào?" Mục Nguyên Trinh hoà hoãn lại giọng điệu, trầm giọng hỏi.

Hắn nhớ rõ đã hơn một tháng rồi không vào trong cung của Hiền phi.

Tiểu Lộ Tử lau trán đầy mồ hôi, nói:"Hồi Hoàng thượng, theo nô tài biết, mấy ngày nay Hiền phi nương nương không có việc gì, luôn ở trong cung của mình, chưa từng đi ra."

Mục Nguyên Trinh khẽ gật đầu, dường như vừa lòng với đáp án đó. Lê Quý Đôn

Lâm Thái phó này là phụ thân của Hiền phi Lâm Vãn Tình, trong triều phụ thân diễu võ dương oai, trong hậu cung nữ nhi ngang ngược kiêu ngạo ương ngạnh, nếu không trừng trị một đôi phụ thân và nữ nhi này, mặt mũi của Mục Nguyên Trinh để đâu.

https://thuviensach.vn

Nữ nhân hậu cung có thiên ti vạn lũ (nhiều) quan hệ với tiền triều, có đôi khi Mục Nguyên Trinh cũng rất mệt, rất muốn tìm kiếm một chút đơn giản.

Đơn giản? Mục Nguyên Trinh nhớ tới một người.

"Đêm nay thắp đèn ở Thừa Di hiên." Mục Nguyên Trinh vừa nói xong lại vùi đầu vào trong đống tấu chương.

Tiểu Lộ Tử hơi giật mình, vị tiểu chủ trong Thừa Di hiên này lại được lật bài tử, xem ra Hoàng thượng kiếm sự mới mẻ.

Thời điểm Mục Nguyên Trinh đi đến Thừa Di hiên, vẫn không có người thông báo, một người nhẹ nhàng đi vào.

Trong phòng, nữ tử mặc váy dài mỏng màu lam, vẫn phù dung kế, đai lưng ngọc bích, hiện ra dáng người mềm mại tinh tế. Hai tay của nàng đan chéo đùa nghịch, dường như rất chuyên tâm với trò chơi, hồn nhiên không biết phía sau Hoàng thượng đã đi vào.

"Ngươi đàn làm cái gì?" Mục Nguyên Trinh nhìn chốc lát, thật sự không hiểu được nàng đang nghịch cái gì, không nhịn được mở miệng hỏi.

"Hoàng thượng, thần thiếp không biết Hoàng thượng tới, xin thứ tội." Lạc Tử Hân hành lễ rồi cười ngọt ngào.

Mục Nguyên Trinh cảm thán khí chất tao nhã của nữ tử này, ngay cả nhận tội cũng có vẻ ngay thẳng như thế, to gan cũng không kém phần thanh lịch. Nụ cười của nàng có đẹp khuynh thành nhưng không tục, chính là thản nhiên thanh nhã, làm tâm hồn người ta sợ hãi. Nụ cười của nàng rất ngọt, trong ngọt có sự đáng yêu, làm cho người ta không đành lòng dời mắt.

"Không cần đa lễ, nói cho trẫm, người đang nghịch cái gì?" Mục Nguyên Trinh vẫn tò mò động tác vừa rồi của nàng.

https://thuviensach.vn

"Đây là diễn bóng của dân gian, Hoàng thượng có muốn chơi cùng không?" Lạc Tử Hân nghịch ngợm trừng mắt nhìn hắn.

"Được! Chơi như thế nào?" Mục Nguyên Trinh bị nụ cười của nàng hấp dẫn.

Lạc Tử Hân cười nhợt nhạt, kéo tay hắn, cùng tay của mình tạo thành một tư thế, chỉ về phía vách tường nói:"Hoàng thượng, người xem, có giống hai người không?" _Lê Quý Đôn_

Mục Nguyên Trinh nhìn theo phía nàng chỉ, quả nhiên dưới ngọn đèn mờ, nhìn như hai con người nhỏ, không khỏi cười thú vị, nói:" Thú vị."

"Tướng công, người muốn ăn cái gì?" Thanh âm Lạc Tử Hân ngọt ngào nói.

Đùa nghịch vài ngón tay, đè thấp âm thanh xuống giả vờ như giọng nam nói:"Nương tử, ta đói bụng, ta muốn ăn thịt nướng."

Lại đổi thành giọng nữ nói:"Không có thịt, chỉ có rau cải trắng, ngươi thích ăn không?"

Mục Nguyên Trinh lại vui cười, nói:" Nương tử thật hung dữ, vi phu sợ, cải trắng liền cải trắng đi."

Lạc Tử Hân cười khanh khách, hai má hơi đỏ ửng, cười nhạt nói:"Nữ tử trong dân gian đều cùng phu quân sống một cuộc sống đơn giản bình thường như thế, cãi nhau đấu võ mồm cũng là tình thú."

Khoé miệng Mục nguyên Trinh cong lên, áp sát vào tai nàng nói:" Nhưng hiện tại vi phu thật sự muốn ăn thịt nướng, nhưng thịt này chỉ có ở trên người của ngươi."

https://thuviensach.vn

Hàm nghĩa trong lời nói của hắn , sao Lạc Tử Hân không hiểu, gục đầu xuống. Mục Nguyên Trinh cười cười, ôm lấy thân nàng, đi về phía giường.

Một đêm mây mưa thất thường, đèn nến đỏ, hắn thoả mãn ngủ thật say, thật lâu rồi không có hương vị ngọt ngào như thế.

Lúc đó bầu trời mới sáng, Mục Nguyên Trinh đã bị Tiểu Lộ Tử làm thức giấc, mở hai mắt, nhìn thoáng qua Lạc Tử Hân bên cạnh, đáy lòng vẫn đang kích động. Nhưng âm thanh Tiểu Lộ Tử kêu càng to, hắn không khỏi quát:"Chuyện gì!"

"Hoàng thượng, không tốt, xảy ra chuyện lớn!" Thanh âm Tiểu Lộ Tử run run.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Sóng Gió Hoa Mai(7)

Thời điểm Mục Nguyên Trinh vội vàng chạy tới Toàn Phúc cung, Hoàng hậu cùng Thái hậu đã ở đó, trong phòng chỉ nghe thấy tiếng kêu khóc của Huệ tần, còn lại là một phòng không khí trầm lặng yên tĩnh.

Huệ tần hoài thai, tin tức này là sấm sét giữa trời quang với Mục Nguyên Trinh. Mấy năm nay, con nối dòng dưới gối hắn rất ít, hắn cực k hy vọng có thể có thêm mấy đứa nhỏ. Nhưng mới có hi vọng, còn chưa được một tháng đã mất, chuyện này làm hắn vô cùng chán nản.

Huệ tần đã sớm khóc thành lệ nhân(người đầy nước mắt), hốc mắt hồng hồng, vừa thấy Mục Nguyên Trinh đi vào, âm thanh khóc càng vang hơn:"Hoàng thượng, thần thiếp oan uổng, đứa nhỏ càng oan uổng."

Nói xong lại khóc rống lên.

"Đến cùng tại sao lại thế này, ai có thể giải thích cho trẫm?" Hai tròng mắt Mục Nguyên trinh lạnh như hầm băng, nhìn về phía Phùng thái y đang quỳ ở một bên.

Phùng thái y sợ tới mức cúi đầu nơm nớp lo sợ nói:"Hồi ... Hồi Hoàng thượng, có thể là do nương nương nghỉ ngơi không tốt hoặc là ăn phải cái gì không sạch sẽ, có thể là..."

"Cái gì gọi là có thể?" Mục Nguyên Trinh tức giận, chỉ vào Phùng thái y nói:"Phùng Kiến Lương, ngươi thân là viện phán của thái y viện, lại nói có thể với trẫm? Ngươi là viện phán bất tài?"

https://thuviensach.vn

"Hoàng thượng thứ tội, thần sẽ đi điều tra rõ ràng." Đầu Phùng Kiến Lương đầy mồ hôi lạnh, tiếp đón mấy vị thái y đến hỏi.

Mặt Mục Nguyên Trinh vẫn giận dữ, tuy rằng Hoàng hậu ở một bên an ủi nhưng không có giảm bớt lửa giận của hắn chút nào.

"Hoàng...Hoàng thượng, phải... " Một lát sau, Thái y Phùng Kiến Lương đi đến, quỳ trên mặt đất, ấp úng nói không ra tiếng.

"Rốt cuộc thế nào?" Mục Nguyên Trinh cảm giác mình đã không còn nhẫn nại, trừng mắt giận.

"Khởi tấu Hoàng thượng, hắn là nương nương đã tếp xúc với một số vật hoạt huyết không thích hợp cho phụ nữ có thai, cho nên dẫn đến xảy thai." Sở Lăng Thiên thấy Phùng Kiến Lương quá khẩn trương, nên thay hắn đáp lại Mục Nguyên Trinh.

"Sao? Vật hoạt huyết như thế nào?" Mục Nguyên Trinh híp hai mắt lại.

"Vật hoạt huyết có thể ở trong thức ăn, cũng có thể ở trong mùi hương, phải xem mấy ngày gần đây nương nương có tiếp xúc với vật nào." Sở Lăng Thiên khẽ dập đầu thở dài.

"Ừ." Sắc mặt Mục Nguyên Trinh có hơi dịu đi, nói:"Ngươi tên là gì?"

"Hồi Hoàng thượng, thần tên là Sở Lăng Thiên." Sở Lăng Thiên quỳ đại lễ.

Mục Nguyên Trinh gật gật đầu, ánh mắt vẫn lạnh lẽo, nói với Sở Lăng Thiên:"Nói như vậy thì nên xác định như thế nào?"

Sở Lăng Thiên hơi trầm tư nói:"Thần nghĩ, trước tiên có thể kiểm tra những đồ vật và thức ăn mà nương nương tiếp xúc trong mấy ngày gần đây."

https://thuviensach.vn

Hoàng thượng truyền lệnh xuống là một hồi bận rộn, nói chung là điều tra những đồ ăn mà Huệ tần ăn mấy ngày nay, tất cả Ngự thiện phòng đều bị tra xét, trong cung, toàn bộ lòng người đều rối loạn hoang mang.

" Mang toàn bộ người đã tiếp xúc với Huệ tần trong hai ngày nay đến Toàn Phúc cung." Đạo ý chỉ này của Hoàng thượng làm cho mọi người trong cung đều sợ hãi.

Lúc này Hoàng thượng nổi giận, tình hình không tra ra kết quả này không làm người ta khó hiểu mà làm người ta càng khó hiểu là cùng lắm chỉ là một vị tần, mà làm Hoàng thượng không quan tâm triều chính, có thể thấy địa vị của Huệ tần trong lòng Hoàng thượng.

Chú ý tới điểm này, Hiền phi tức giận tới mức năm lỗ đều có khói bay. Mấy ngày nay cho dù nàng có đưa đồ ăn gì cho Hoàng thượng, đều được Hoàng thượng đưa trả lại, muốn gặp hắn thì lại không được, luôn nói triều chính bận rộn, có sổ sách cần phê duyệt chồng chất như núi, nhưng là Huệ tần có việc, hắn đã lật toàn bộ hoàng cung, ngay cả triều chính cũng không để ý.

Đến tột cùng Huệ tần này có năng lực gì, cư nhiên đoạt danh tiếng như thế? Phải biết rằng trước đây, nàng là người được sủng ái nhất trong cung.

Hiền phi lạnh mặt đi vào Toàn Phúc cung, gặp được chúng phi tần, trên mặt người người viết rõ không yên.

"Muội muội cũng đã tới?" Hoàng hậu đi ra, kéo tay Hiền phi, thần sắc ngưng trọng.

"Tham kiến Hoàng hậu." Hiền phi hành lễ, đảo mắt nhìn xung quanh, nói:"Đã tra được chút gì chưa?"

"Còn chưa, Thái y đang kiểm tra, chuyện này xem chừng không dễ dàng tra ra kết quả như vậy, bởi vì đồ ăn còn chưa thấy gì khác thường." Hoàng

https://thuviensach.vn

hậu thở dài.

Hiền phi cười cười, dùng giọng nói kiều mỵ theo thói quen nói:"Nói không chừng, chính là Huệ tần mang thai bất ổn tạo thành. Cho nên nói, người đang làm , trời đang nhìn."

"Ngươi nói cái gi? Huệ tần xảy thai, ngươi còn có thể hưng tai nhạc hoạ ở đây?" Đúng lúc Hoàng thượng từ trong phòng đi ra, nghe thấy thế, không khỏi tức giận, hung hăng đánh nàng một bạt tai.

Hiền phi khiếp sợ mở to hai mắt nhìn Mục Nguyên Trinh, nàng chưa bao giờ nghĩ, hắn sẽ vì Tống Hàm Hương mà đánh nàng một cái tát trước mặt mọi người, phần sủng ái này chưa bao giờ phát sinh trên người nàng, nhưng Huệ tần này thì bằng cái gì?

Nàng che hai má, ánh mắt uỷ khuất hàm chưa nước mắt, vẫn ôm hi vọng, quyến rũ nhích lại gần bên người Hoàng thượng ngữ điệu làm nũng nói:"Hoàng thượng, nô tì..."

Nàng nhận lại được ánh mắt lạnh như băng của Mục Nguyên Trinh, nàng biết điều lùi về phía sau vài bước.

Mục Nguyên Trinh lạnh lùng nhìn nàng vài lần, nói:"Ngươi tốt nhất an phận cho trẫm, đừng làm cho trẫm nghĩ rằng những người họ Lâm các ngươi có thể thao túng quyết định của trẫm."

Chuyện bàn chuyện trên triều đình, Lạc Tử Hân cũng nghe nói, quả nhiên hậu cung này không thể chặt đứt liên hệ cùng triều đình. Cái gọi là nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn (một người vinh hoa thì tất cả vinh hoa, một người tổn hại thì tất cả tổn hại), chắc là đạo lí này.

Các thái y còn đang bận rồn kiểm tra trong ngoài Toàn Phúc cung, Thái hậu đã muốn hồi cung nghĩ ngơi, Hoàng hậu ngồi ở bên cạnh Hoàng thượng, cùng đợi kết quả. Mà các vị phi tần đã từng tiếp xúc với Huệ tần

https://thuviensach.vn

trong vài ngày qua đều đứng thẳng một bên, có lẽ là thời gian đợi chờ quá dài, trên mặt không ít người hiện ra vẻ phiền chán.

"Bệ phương nghi, ngươi mệt mỏi sao?" Ánh mắt Mục Nguyên Trinh quét về phía Bệ phương nghi.

"Hoàng thượng, thần thiếp đứng có chút mệt mỏi." Bệ phương nghi nói, vẻ mặt có chút mệt mỏi.

"Vậy có cần đi xuống nghỉ ngơi một lát không?" Ánh mắt Mục Nguyên Trinh lạnh như băng.

Bệ phương nghi gật đầu.

"Vô liêm sỉ, chuyện của Huệ tần còn chưa có kết quả, mà ngươi lại ở bên này kêu mệt, ngươi làm gì có đạo hạnh của một phương nghi chứ?" Sắc mặt Mục Nguyên Trinh lạnh lùng, thông báo:"Bệ phương nghi không tuân theo đức hạnh của một phương nghi, kể từ hôm nay giáng xuống làm Thất phẩm , vào Hoán Y cục."

"Hoàng thượng ..." Bệ Linh Nhu nhất thời hoa dung thất sắc, ngã xuống đất.

Biến cố này vừa xảy ra, mọi người nhất thời đều lên tinh thần, cho dù mệt mỏi cũng không dám biểu hiện ra ngoài, ai cũng đứng thẳng người.

Mục Nguyên Trinh lén lút nhìn về chỗ Hiền phi, chỉ thấy sắc mặt nàng khẽ biến đổi, thu liễm biểu tình, lẳng lặng đứng thẳng người, khoé miệng hắn hơi cong lên.

Vẻ mặt tính kế của Mục Nguyên Trinh đã rơi hết vào trong mắt Lạc Tử Hân, chỉ sợ mục đích giáng cấp Bệ phương nghi vốn là làm cho Hiền phi xem, chắc là muốn cảnh cáo Hiền phi, thiên hạ này là do Mục Nguyên Trinh hắn định doạt, Lâm thái phó đừng nghĩ sẽ gây ra sóng gió.

https://thuviensach.vn

Hiền phi lại xuất hiện, vẫn không đánh lại sự tàn ác của Hoàng thượng.

"Bẩm Hoàng thượng, tấm vải bên người nương nương có mùi khác thường, trải qua sự kiểm tra của thần, hình như có sự khác thường." Cuối cùng Sở Lăng Thiên cũng đi ra khỏi phòng, quỳ trước mặt Mục Nguyên Trinh bẩm báo.

"Vải gì?" Ánh mắt Mục Nguyên Trinh nhìn đến tấm vải trên tay Sở Lăng Thiên, đó là tấm vải tơ lụa thêu một đôi uyên ương, thủ công tinh xảo, có thể gọi là nhất đẳng.

Tấm vải này xuất hiện làm Trình Ngọc Dao biến sắc, kia không phải là bức tranh thêu nàng tặng Huệ tần buổi tối hôm ấy sao?

"Bức tranh thêu này có vấn đề gì?" Hoàng hậu hỏi.

"Hồi Hoàng hậu, theo kiểm tra, trên tấm vải này có xạ hương." Sở Lăng Thiên nói.

Điều này làm sao có thể, trên bức tranh thêu của Trình Ngọc Dao làm sao lại có những thứ như vậy? Chỉ sợ không những bản thân Trình Ngọc Dao cũng cảm thấy kỳ lạ, mà trong lòng Lạc Tử Hân cũng có dẫu chấm hỏi thật to về bức tranh thêu đó.

Lời nói của Sở Lăng Thiên làm sắc mặt của Mục Nguyên Trinh khẽ biến, ánh mắt liền sắc bén không ít nói:" Vải này không nên dùng sao?"

"Ta nhận ra tấm vải này, đây là tấm vải ngày đó Trình bảo lâm đưa cho Huệ tần ở trong cung của Lục tài nhân, rất nhiều tỷ muội thấy được." Phạm An Dung bỏ đá xuống giếng, lập tức khai ra cái gọi là "Thủ phạm" với Hoàng thượng.

Ánh mắt mọi người đều nhìn Trình Ngọc Dao, cho dù nàng cho mình là người vô tội, dưới loại áp lực ở đây cũng mất đi sự đúng mực, vội vàng quỳ

https://thuviensach.vn

xuống, sắc mạt tái nhợt nói:"Hoàng thượng, thần thiếp không có làm như vậy."

"Nhưng, chứng cứ phạm tội này Thái y đã xác nhận, huống hồ có nhân chứng ở đây, ngươi cũng không thể chống chế." Hiền phi đã đi tới, ngạo khí mười phần nói.

"Hiền phi nương nương, Hoàng thượng, thần thiếp oan uổng, không có khả năng..." Giờ phút này Trình bảo lâm đã nói năng lộn xộn, căn bản không biết vì sao chính mình phạm tội.

Việc này quả thật cũng có chút kì quái, nếu như nói Trình bảo lâm gây ra, nàng cũng không cần thiết phải đưa cho Huệ tần trước mặt nhiều người như vậy.Còn nữa hôm đó khi vào phòng của Lục Nguyệt Nặc, vốn không biết là Huệ tần sẽ xuất hiện, cho nên Trình bảo lâm nhất định là bị oan. Nhưng trái lại, tại sao Huệ tần đột nhiên đi đến cung của Lục Nguyệt Nặc, nhưng lại biết có nhiều tỷ muội gặp nhau tại đó, việc này chỉ sợ là người có dụng ý cố ý gây ra.

Lạc Tử Hân âm thầm phân tích, nhưng trong lúc nhất thời cũng không thể tìm ra đầu mối, lại nhìn thần sắc nổi giận của Mục Nguyên Trinh, biết hiện tại không phải là thời điểm nói lý lẽ, cho nên lời nói đến bên miệng đành nuốt trở về.

"Đừng vội tranh cãi." Hoàng hậu trầm mặt xuống, nhìn thẳng vào Trình bảo lâm.

"Sở Lăng Thiên..." Đột nhiên Hoàng thượng nói:"Kể từ hôm nay ngươi thay Phùng Kiến Lương làm viện phán đi, về phần Phùng Kiến Lương ..."

Mục Nguyên Trinh nhin lướt qua Phùng Kiến Lương, sắc mặt hắn đã tái nhợt đầu quỳ sát xuống đất.

https://thuviensach.vn

"Trục xuất khỏi Thái y viện đi. Một ngự y vô dụng, trong cung không cần."

Phùng Kiến Lương xụi lơ trên mặt đất.

Lạc Tử Hân nhìn Sở Lăng Thiên, chỉ thấy sắc mặt hắn lạnh nhạt. Bất quá với nàng mà nói, Sở Lăng Thiên có thể lên chức, hắn là chuyện tốt.

"Hoàng thượng, người cần làm chủ cho thần thiếp." Huệ tần liều mạng mang thân thể suy yếu, nghiêng ngã lảo đảo đi ra, quỳ xuống bên người Mục Nguyên Trinh, bộ dáng hoa lê đẫm mưa.

"Người đâu, tước danh hiệu của Trình Ngọc Dao và Lục Nguyệt Nặc, giáng vào Hoán Y cục." Thanh âm Hoàng thượng bình thản.

Vì sao lại liên luỵ đến Lục Nguyệt Nặc? Lạc Tử Hân âm thầm kinh hãi.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Sóng Gió Hoa Mai (8)

"Hoàng thượng..." Vẻ mặt Hoàng hậu kinh ngạc, con ngươi chuyển hướng nhìn về Mục Nguyên Trinh.

Mục Nguyên Trinh sớm nhìn ra sự nghi vẫn trong ánh mắt của mọi người, nói tiếp:"Trình Ngọc Dao hạ độc là thật, tội không thể tha. Nhưng Lục Nguyệt Nặc là chủ nhân của Thính Vũ hiên, dành cho nơi như vậy, biết mà không báo cho nên cùng tội."

Lý do này của Hoàng thượng nghe hoang đường cỡ nào không thể nói lý, nhưng hắn là đế vương, cho dù cố tình muốn gán tội cho người khác, cho dù là người ngoài nghe vô lý, đó cũng thành có lý. Bởi vì, hắn chính là hoàng đế đương triều.

Hoàng đế Nhân Tông Mục Nguyên Trinh của triều Đạo Võ có ngôi vị hoàng đế là nhờ đoạt vị, dùng vũ lực trấn áp thiên hạ sư dụng chính sách trị quốc bạo lực của hắn, lòng nghi ngờ của hắn rất nặng, từ trước đến nay tác phong đều là giết một người răn trăm người. Cho nên, ở phía hậu cung, thà rằng giết oan chứ không không bao giờ thả người.

Nhìn vẻ mặt của Lục Nguyệt Nặc và Trình Ngọc Dao khi bị lôi xuống, trong ánh mắt mang vẻ tuyệt vọng, Lạc Tử Hân không nhịn được kêu một tiếng:"Hoàng thượng..."

Mục Nguyên Trinh nhìn nàng, đi đến trước mặt nàng, lấy tay nắm lấy ngón tay nàng, có chút đau, nhưng nàng vẫn chịu được. Hắn nhìn nàng thật chăm chú trong chốc lát, nói:"Ngươi cũng muốn đi Hoán Y cục sao?"

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân ngậm miệng lại, bởi vì nàng biết rõ, hoàng đế là vô tình, hắn nói ra thì nhất định sẽ làm.

Trận phong ba này khắc sâu trong lòng mọi người, nghe nói Hiền phi tức giận quăng hết đồ vật trong cung, mà Huệ tần lại càng được Hoàng thượng ban thưởng và chăm sóc, trong lòng mỗi người trong cung đều có thêm một danh hiệu, người đi xu nịnh Huệ tần cũng càng nhiều.

" Lượng xạ hương mà Huệ tần hít phải chỉ là lượng nhỏ, theo lý thì sẽ không xảy thai nhanh như vậy." Đây là lời Sở Lăng Thiên nói với nàng.

"Ý của ngươi là còn có nguyên nhân khác sao?" Lạc Tử Hân tao nhã ngồi trên ghế, vẻ mặt lười nhác, tuy như thế nhưng Sở Lăng Thiên vẫn thấy trong ánh mắt của nàng có sầu lo.

"Thần không dám nói bừa, nhưng thần khuyên tiểu chủ vẫn nên tự bảo vệ mình trước."

Lạc Tử Hân cười nhẹ, nói:" Lời này của ngươi làm cho bản cung cảm giác có nhân vật lớn sau lưng thao túng việc này."

Sở Lăng Thiên cúi đầu không nói.

"Tích Như, cung nữ trong cung Như phi mà bị đưa vào Hoán Y cục, tên là gì?" Lạc Tử Hân nhìn trong gương thấy Tích Như đang chải đầu cho mình, lơ đãng hỏi.

Tích Như suy nghĩ một chút, nói:"Tên là Tâm Nhuỵ. Sao tiểu chủ lại nghĩ đến nàng?"

"Cùng bản cung đi một chuyến đến Hoán Y cục đi." Lạc Tử Hân cười nhẹ.

https://thuviensach.vn

"A?" Tuy rằng Tích Như không rõ trong lòng chủ tử nghĩ gì nhưng vẫn ngoan ngoãn đi cùng nàng đến Hoán Y cục.

Muốn tìm được Tâm Nhuỵ không phải là chuyện dễ dàng, thời điểm gặp nàng (Tâm Nhuỵ) , thì nàng ta đã nằm trên giường hấp hối rồi. Chắc chắn nếu các nàng(Lạc Tử Hân) đi muộn một ngày thì cái mạng nhỏ của nàng đã không còn.

"Nàng ta đã xảy ra chuyện gì?" Tích Như hỏi các cung nữ khác, nhưng đổi lại là một sự hèn mọn cùng khinh thường.

Cuối cùng, có một cung nữ lớn tuổi gọi các nàng lại, nói:"Thời điểm nha đầu kia đến đây cũng chỉ còn lại nửa cái mạng."

"Không có ai cứu nàng sao?" Lạc Tử Hân nhíu mày.

"Cứu? Đã đến nơi này thì chỉ là một người hèn mọn, có qua được hay không toàn dựa vào vận may của chính mình." Cung nữ lớn tuổi lắc lắc đầu, tiếp tục cúi đầu giặt quần áo hoa sen lục sắc.

Theo bàn tay của cung nữ lớn tuổi, Lạc Tử Hân nhìn vào quần áo trong chậu. Những cung nữ này cũng thật đáng thương, cả ngày ngâm tay trong nước, trời đông giá rét tạo ra những vết lở loét, cũng không có ai quan tâm, tâm tình nàng cũng có chút thổn thức.

"Vậy nhìn nàng chết sao?" Lạc Tử Hân không cam lòng hỏi.

Tay của cung nữ lớn tuổi dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái, nói:"Vị tiểu chủ này, nếu ngài có lòng tốt thì ìm người đến cứu nàng, ở trong cung này không ai quan tâm đến sống chết của các nàng, ánh mắt của những người Thái y viện đều nhìn lên trời, làm sao có thể đến quan tâm những người ở đây."

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân nghe trong lòng không khỏi có chút bi thương, bởi vì nàng nhớ tới hai người khác.

Chỉ nghe giọng điệu thở dài của cung nữ già ở phía sau, nói:" Nha đầu Tâm Nhuỵ vẫn là người có phúc."

Lạc Tử Hân mỉm cười, không có trả lời, đi vào phòng.

Trong phòng có một hương vị ẩm ướt mốc meo, Tâm Nhuỵ nằm ở trên giường, không có chút huyết sắc nào, chăn đệm đơn bạc làm hiện ra sắc mặt trắng bệch hoảng hốt của nàng.

Dường như nghe thấy tiếng bước chân, Tâm Nhuỵ mở hai mắt ra, hơi có vẻ trống rỗng. Nhìn thấy Lạc Tử Hân, vẻ mặt có chút kích động, nhưng cũng chỉ khẽ co rút cơ mặt, ấp úng nói gì đó, nhưng lại không phát ra âm thanh nào.

"Có phải ngươi muốn nói ngươi oan uổng không?" Lạc Tử Hân đoán.

Trong mắt Tâm Nhuỵ rưng rưng, đôi môi hé mở, nhưng trừ những giọt nước mắt khô cạn trên môi ra, không có âm thanh gì.

Lạc Tử Hân tiến lên, đắp chăn cho nàng, chỉ cảm thấy bàn tay lạnh lẽo tê buốt:"Bản cung cho rằng, hiện tại ngươi lo lắng nhất hẳn là cha mẹ của ngươi, nghe nói bọn họ nghèo khổ vô cùng, ngươi còn có một đệ đệ năm tuổi."

Tâm Nhuỵ cố sức mở hai mắt, có lẽ trong lòng suy nghĩ vì sao Lạc Tử Hân biết rõ chuyện của nàng như vậy.

"Ngươi yên tâm, ta sẽ nghĩ cách chữa khỏi bệnh cho ngươi. Ta cũng sẽ tìm người chiếu cố cha mẹ và đệ đệ của ngươi." Lạc Tử Hân cười nhẹ.

https://thuviensach.vn

Con ngươi Tâm Nhuỵ sáng lên một chút, ý trong lời nói của Lạc Tử Hân, nàng có thể hiểu được. Nhưng có một chỗ không rõ, cho nên nàng quay đầu ánh mắt kinh ngạc nhìn Lạc Tử Hân.

Lạc Tử Hân khẽ thở dài, nói: "Đến cùng, mạng này vẫn là ta nợ ngươi."

Đang nói thì cửa được mở ra, Tích Như mang theo Sở Lăng Thiên đến.

"Sở Thái y đồng ý giúp đỡ thì lòng ta rất cảm kích." Lạc Tử Hân khẽ mỉm cười.

Sở Lăng Thiên nhìn nàng thật sâu một lúc, cuối cùng nhắm mắt lại, nói nhỏ:" Tiểu chủ, có một số việc vẫn thiếu."

Lạc Tử Hân chỉ cười cười, nụ cười đầy thâm ý. Nàng xoay người đi ra, để lại câu:" Ta tin tưởng y thuật của Thái y nhất định có thể khởi tử hồi sinh."

Đối với nàng, Sở Lăng Thiên chỉ có thể lắc đầu, nam nhân sợ nhất là cái gì, chính là tin tưởng một nữ nhân, sau đó làm ra những chuyện ngay cả mình cũng không tưởng được. Như hiện tại, làm viện phán, làm sao hắn có thể chạy đến Hoán Y Cục trị bệnh cho một nha hoàn.

Nghĩ vậy, Sở Lăng Thiên rùng mình một cái.

"Chủ tử, chúng ta cứu nàng, tiếp theo nên làm gì?" Tích Như đến bên cạnh Lạc Tử Hân.

"Ừ, mang nàng về Thừa Di hiên." Lạc Tử Hân nói.

" Nhưng nàng là nha hoàn mà Như phi bỏ, chúng ta làm như vậy, không phải sẽ đắc tội Như phi sao?" Tích Như hoảng sợ hỏi.

"Nàng ta sẽ làm nhưng không tạo nên sóng gió gì." Lạc Tử Hân có vẻ tràn đầy tự tin.

https://thuviensach.vn

"Nhưng là..." Tích Như đầy một bụng thắc mắc, nhưng nhìn vẻ mặt chủ nhân cũng chẳng biết nói cài gì.

Có Sở Lăng Thiên tự tay trị liệu, đương nhiên thân thể Tâm Nhuỵ sẽ không có vấn đề gì, chỉ cần điều trị tốt vài ngày là có thể hồi phục, đây là ý kiến của Sở Lăng Thiên nói với nàng trước khi đi.

Cho nên, Lạc Tử Hân giao cho người của Hoán Y cục chăm sóc nàng, cho chút bạc, những cung nữ này tự nhiên sẽ không làm khó một quý nhân.

Từ trong phòng Tâm Nhuỵ đi ra, Lạc Tử Hân rất tình cờ gặp Trình Ngọc Dao và Lục Nguyệt Nặc đã bị biếm vào đây.

Cho nên, Tích Như lập tức nghĩ ra, đột nhiên chủ tử tới đây gặp Tâm Nhuỵ, cũng không phải là mục đích chính, gặp hai chủ tử này mới là việc chính của chủ tử. Khả năng tình cờ này thật sự không phải là tình cờ.

"Tỷ tỷ, chúng ta oan uổng." Lục Nguyệt Nặc nhìn thấy Lạc Tử Hân, nước mắt uỷ khuất chảy ra như suối.

Trình Ngọc Dao thì tương đối bình tĩnh hơn rất nhiều, nhưng khả năng là do tính tình của nàng, bình tĩnh với tình trạng hiện nay. Chỉ là, Lục Nguyệt Nặc thì không yên ổn như thế, đầu tiên nàng bị liên luỵ mà không thể hiểu nổi, còn nữa, tính tình của nàng không có lạnh nhạt như vậy.

"Ta biết, nhưng bây giờ tất cả chứng cứ đều bất lợi với các ngươi, bây giờ thật sự không có cách nào." Lạc Tử Hân thở dài.

"Nhưng hai chũng ta phải ở lại ... Hoán Y Cục tại này cả đời sao?" Lục Nguyệt Nặc nhìn xung quanh, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy giặt quần áo, lại nghĩ tới mấy ngày hôm trước có cung nữ bị đánh đến chết, trong lòng liền rùng mình. Lại nói, như thế nào thì nàng cũng là con gái của quan viên trong triều, nếu cuộc sống của nàng giống với người đê tiện đó thì thật không có tự tôn, thế thì không bằng giết nàng đi.

https://thuviensach.vn

"Nguyệt Nặc, Ngọc Dao, trước đừng có gấp, tỷ tỷ sẽ nghĩ cách." Thời điểm trước mắt, Lạc Tử Hân chỉ có thể tạm thời an ủi các nàng trước, tuy rằng an ủi này chẳng có chút đáng tin cậy nào cả.

Ít nhất, trước mắt, các nàng cũng vẫn an toàn, đây là phần duy nhất làm Lạc Tử Hân thấy vui mừng. Về phần rốt cục ai là người hại các nàng, nhất định sẽ không chạy khỏi mắt thần của nàng.

Đêm nay, Mục Nguyên Trinh lại lật bài tử của Lạc Tử Hân.

Thường lui tới cũng thế, nàng lấy tiếng đàn làm động lòng người , làm cho Hoàng đế ngồi trước mặt nàng nghe đàn như si như say.

Một tay Mục Nguyên Trinh kéo nàng ngồi lên đùi hắn, ngửi hương thơm trên người nàng, nhàn nhạt, không giống các nữ nhân khác đậm và rực rỡ. Nàng luôn có thể cho hắn cảm thấy mùi thơm ngát thầm vào tâm tì (Tim, lá lách), mà loại thanh nhã này đúng là hắn cần có.

Hắn hôn trán nàng, nhìn con ngươi dịu dàng như nước của nàng, giống như bầu trời đêm, giống như ánh sáng ngọc, như một hồ nước trong, giống như mắt phượng, khắc sâu vào tim hắn.

Mục Nguyên Trinh ôm nàng trong lòng, đè dưới thân, cởi quần áo trên người nàng, cùng giai nhân đi đến thiên đường.

Sáng sớm, khi tỉnh lại , Lạc Tử Hân đã tỉnh, dùng cặp mắt to linh động của mình nhìn hắn.

"Trên mặt trẫm có cái gì sao?" Mục Nguyên Trinh nhìn vẻ tươi cười đáng yêu trên mặt nàng, đáy lòng có chút nhu tình.

"Có, có hai chữ phu quân ." Lạc Tử Hân cười khúc khích.

https://thuviensach.vn

"Vậy cho trẫm nhìn xem, có phải trên cổ ngươi có hai chữ nương tử không." Nói xong Mục Nguyên Trinh liền tiến về phía nàng, hai người lại đánh nhau kịch liệt một trận.

Qua trận náo loạn này, thời gian đã không còn sớm, Mục Nguyên Trinh được Lạc Tử Hân hầu hạ mặc quần áo.

"Nghe nói, ngày hôm qua ngươi đi đến Hoán Y Cục." Con ngươi Mục Nguyên Trinh thật sâu, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

"Vâng, nhìn nha đầu Tâm Nhuỵ kia, nàng thật đáng thương." Lạc Tử Hân khẽ thở dài.

Trong hoàng cung này quả nhiên không có điều gì là bí mật, đã truyền đến tai Hoàng đế nhanh như vậy, hoàn hảo, nàng có chuẩn bị.

Mục Nguyên Trinh hơi chần chờ, nói:"Tâm Nhuỵ? Là ai?"

Lạc Tử Hân dừng một chút, đi đến trước người của hắn quỳ xuống, nói:" Hoàng thượng, người có thể cho phép thần thiếp mang nha đầu kia đến Thừa Di hiên được không?"

"A?" Mục Nguyên Trinh không ngờ nàng lại thỉnh cầu hắn điều đó, hắn tưởng nàng sẽ thỉnh cầu vì hai người kia.

" Không lừa gạt Hoàng thượng, Tâm Nhuỵ vốn là thị nữ trong cung của Như phi, bởi vì phạm sai lầm mà bị biếm vào Hoán Y cục, nhưng nàng là họ hàng xa của mẹ thần thiếp, cho nên không đành lòng nhìn nàng vất vả như thế." Lạc Tử Hân gục đầu xuống nói.

Trong lòng Mục Nguyên Trinh thở phào sắc mặt cũng dịu xuống, lấy tay nhẹ nhàng nâng nàng dậy, nhìn nàng nói:"Ngươi muốn nhận nàng ta không phải không thể , chỉ là..."

https://thuviensach.vn

Hắn dừng một chút, nói:"Theo quy củ trong cung, quý nhân trong cung chỉ cho phép có bốn cung nữ theo hầu, hiện tại Thừa Di hiên đã đủ. Trừ phi..."

Mục Nguyên Trinh nhìn nàng im lặng không nói, Lạc Tử Hân ngẩng đầu nhìn thẳng hắn.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Sóng Gió Hoa Mai (9)

Xế chiều hôm đó, Thừa Di Hiên đã nhận được thánh chỉ thái giám truyền đến.

"Viên Tiêm Vũ Thừa Di hiên, hiền lương thục đức, đức nghi (đức hạnh và lễ nghi) đầy đủ, hiểu tấm lòng của trẫm, tấn phong lên làm ngũ phẩm tần, tứ phong hào là Trữ, ban thưởng Uyển Trữ cung."

Khóe miệng Lạc Tử Hân cười nhợt nhạt, kết quả như thế đã ở trong dự kiến của nàng, tối hôm qua Mục Nguyên Trinh nhìn trong ánh mắt của nàng, nàng đã đọc được. Nàng cười nhạt bảo Tích Như cho công công truyền báo tiền thưởng.

Có danh vị Trữ tần, nghĩ muốn có thêm một cung nữ cũng không đáng kể, cho nên Tâm Nhuỵ bệnh nặng mới khỏi không bao lâu đã bị phái đến Uyển Trữ cung, gặp chủ tử mới của nàng.

"Tâm Nhuỵ, có phải ngươi rất hận Bản cung?" Mắt phượng của Lạc Tử Hân khẽ nâng, thản nhiên, có một chút uy nghiêm.

"Nô tỳ không dám, ơn cứu mạng của nương nương, chỉ có cảm kích tại sao lại hận được!" Tâm Nhuỵ quỳ trên mặt đất, vẻ mặt cung kính.

Lạc Tử Hân vừa lòng gật gật đầu, nằm trên nhuyễn tháp, tay chống trán, hai mắt khép hờ, có vẻ vô cùng lười biếng. Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, nàng không lên tiếng, Tâm Nhuỵ cũng không dám đứng dậy, cứ quỳ gối như vậy ước chừng hơn một canh giờ.

https://thuviensach.vn

Rốt cục, Lạc Tử Hân mở mắt ra, nhìn Tâm Nhuỵ vẫn đang quỳ trên mặt đất, thấy vẻ mặt nàng vẫn nghiêm chình như cũ, không có chút mệt mỏi hay không kiên nhẫn, trong lòng không khỏi an tâm hơn.

Tuy nói Tâm Nhuỵ đã bị chính mình cho vào Uyển Trữ cung, nhưng nói như thế nào thì trước đây nàng cũng là thân tín trong cung của Như phi, nếu không ra oai phủ đầu với nàng một chút, về sau có phải chính mình dùng đúng không, sẽ không quá tốt.

Nhưng thoạt nhìn trước mặt, nha đầu kia coi như không tồi, huống hồ Lạc Tử Hân cũng nắm chắc việc nàng sẽ quy thuận mình. Nghĩ đến đi này, Lạc Tử Hân duỗi lưng một cái, ngồi thẳng người.

"Tâm Nhuỵ, cho dù quá khứ ngươi đã từng làm gì ở trong cung của Như phi , đến Uyển Trữ cung của bổn cung, phải tuân thủ quy củ của nơi này, Bổn cung chắc chắn sẽ không bạc đãi ngươi." Giọng nói của Lạc Tử Hân trầm ổn nhu hoà, nhưng sự uy hiếp kia thì làm cho lòng người run sợ đến đáy lòng.

"Còn có, Bổn cung biết cuộc sống của cha mẹ ngươi vẫn nghèo khó, nương của ngươi cũng bệnh nặng, Bổn cung đã phái người đưa cho họ chút bạc và dược liệu, tạm thời có thể nói áo cơm của họ không phải lo, chỉ cần ngươi hầu hạ bản cung thật tốt, hậu cố chi ưu(buồn phiền ở nhà) của ngươi cũng không được hỏi, Bổn cung sẽ sai người chăm sóc tốt người nhà của ngươi." Lạc Tử Hân hơi tăng thêm âm lượng ở hai chữ "chiếu cố" , trong mắt có chứa ý cười, Tâm Nhuỵ đã ở trong cung nhiều năm, cũng là người thông minh, tự nhiên sẽ biết thâm ý đằng sau từ " chiếu cố" này, nàng ta cúi đầu tạ ơn nàng.

"Ngươi đi xuống trước đi, có cần cái gì cứ việc nói với Tích Như." Thấy bộ dáng nơm nớp lo sợ của Tâm Nhuỵ, Lạc Tử Hân tạm thời yên tâm.

"Nô tỳ cáo lui." Tâm Nhuỵ hành lễ rồi chậm rãi rời khỏi phòng.

https://thuviensach.vn

"Chủ tử, ngài thu nhận Tâm Nhuỵ, có hợp lí không? Ngộ nhỡ lòng của nàng có ý xấu thì sẽ không thể phòng được." Tích Như bóp chân cho Lạc Tử Hân, trên mặt đầy lo lắng.

Lạc Tử Hân nhẹ nhàng nhìn nàng một cái, chỉ cười cười, nằm trên tháp thượng(sạp giường nhỏ), nhắm mắt dưỡng thần.

Tích Như im miệng, tuy rằng đầy một bụng lo lắng, nhưng cũng chỉ có thể coi như không có gì.

Hôm nay , cảnh xuân rất đẹp, hoa đào nở đầy cành, đúng là cảnh đẹp ý vui, Hiền phi ngồi trong đình (đình nghỉ chân), nhàn nhã thưởng thức ngự hoa viên, tâm tình đặc biệt thoải mái.

"Tham kiến Hiền phi nương nương." Như phi mặc một bộ cung trang xanh biếc thướt tha đi tới, hành lễ với Hiền phi.

"Muội muội tới bên này ngồi đi." Hiền phi cười duyên vài tiếng, bảo Như phi ngồi xuống bên cạnh.

Hiền phi lột quả hạch đào(quả óc chó) để trên đầy bàn, nhẹ nhàng ăn, mị nhãn (đôi mắt xinh đẹp) lưu chuyển. Cho dù khi nào thì nàng ta vẫn luôn có một bộ dáng quyến rũ như vậy, có đôi khi nữ tử khác thấy, đáy lòng không nhịn được thầm mắng vài câu dụ dỗ. Như phi nhìn nàng, trong lòng cũng không tránh được mắng vài câu, chỉ là ngoài mặt vẫn bộ dáng giao hảo(qua lại thân thiết) cùng nàng ta.

Như phi cũng là cây đầu tường, gió xuôi hướng nào thì nghiêng theo hướng đó, tuy rằng trong khoảng thời gian gần đây Hiền phi không được sủng ái, nhưng ai cũng nhìn ra được, Hoàng thượng vẫn vô cùng để tâm đến Hiền phi, cho nên dựa vào cây đại thụ này nhất định sẽ không sai.

"Tỷ tỷ, lúc này Huệ tần xem như gặp hạn, trong bụng không có hài tử, có thể nghỉ ngơi một thời gian." Như phi cười nói.

https://thuviensach.vn

"Một chiêu này của muội muội, xem như tuyệt diệu, nhưng đáng thương cho Trình bảo lâm, chậc chậc..." Hiền phi tỏ vẻ thương hại, cười rất kỳ lạ.

"Nhưng đáng thương nhất nên là Lục tài nhân, tự dưng lại bị liên luỵ theo." Như phi nói theo lời của Hiền phi.

"Có đôi khi, cần phải hy sinh những người này, muội muội, ngươi nói có phải không?" Hiền phi nhíu mày.

"Tỷ tỷ nói đúng, tới uống trà đi." Như phi nịnh nọt rót trà cho Hiền phi.

"Nhưng phải cảm tạ Phạm An Dung, nếu không có nàng ta, ch sợ kế sách này của ngươi chưa chắc sẽ thuận lợi như vậy." Hiền phi uống một ngụm trà.

"Phạm quý nhân? Nàng hiểu rõ tâm tư của ta nhất thanh nhị sở (rất rõ ràng, rất hiểu) , chỉ cần nói vài lời, nhất định sẽ có hành động." Như phi đắc ý cười.

Hiền phi hé miệng cười, kéo Như phi hai tay nhẹ nhàng vuốt ve, nói: " Tay này của muội muội đúng là có công lao lớn nhưng lần sau cần nhớ kỹ

phải rửa tay."

Con ngươi Hiền phi có chút ảm đạm đi, nhớ tới chuyện trong khoảng thời gian này hành động đối xửa của Hoàng thượng với nàng, trong lòng không khỏi có thêm vài phần lo lắng, nếu không sớm vãn hồi (lấy lại) tâm của Hoàng thượng, thì sớm hay muộn vẫn sẽ bị Huệ tần đoạt mất.

"Huệ tần vẫn không làm cho người ta bớt lo." Hiền phi không tốt không xấu thở dài, khoé mắt khẽ nhìn Như phi.

Đương nhiên Như phi là người thông minh, làm sao có thể không hiểu tâm ý của Hiền phi giờ phút này, lập tức cười nói:" Tỷ tỷ yên tâm, Huệ tần

https://thuviensach.vn

không thể tạo nên sống gió quá lớn."

Hiền phi nghe vậy cười cười, vẻ lo lắng nhàn nhạt trên trán kia của dần tan.

"Nô tài đưa điểm tâm đến cho hai vị nương nương." Tiểu thái giám khom lưng đưa lên hai đĩa diểm tâm.

Tâm tư của hai nữ nhân nhất thời bị điểm tâm hấp dẫn, trong nháy mắt đã chuyển đề tài thành đồ ăn.

Tiểu thái giám đưa điểm tâm xong liền lui ra ngoài, bước mấy bước, khẽ nghiêng đầu, khoé miệng lộ ra nụ cười, đi theo hướng Uyển Trữ cung.

"Ý của ngươi là việc của Trình bao lâm và Lục tài tử là do Phạm An Dung gây nên?" Lạc Tử Hân ngồi trên tháp thượng, nghe Vệ Dịch Hiên nói xong toàn bộ cậu chuyện, hỏi.

Đúng vậy, tiểu thái giám đó là Vệ Dịch Hiên , lúc này hắn đang ở Uyển Trữ cung, lúc trước hắn ở đình nghỉ đã nghe được toàn bộ không sót chữ nào, hắn nói lại cho Lạc Tử Hân.

"Không sai, hắn là Phạm quý nhân đã bôi xạ hương vào bức tranh thêu của Trình bảo lâm rồi đưa cho Huệ tần." Vệ Dịch Hiên trả lời.

Nói như vậy, ngày đó Huệ tần đột ngột xuất hiện ở Thính Vũ hiên quả thật không phải là ngẫu nhiên, chắc là Phạm An Dung đã tiết lộ. Mà xạ hương chỉ sợ là nàng đã sớm mang theo, đúng lúc Trình Ngọc Dao cầm tranh thêu vào, nàng liền tìm cơ hội xuống tay, chỉ có thể thương cho Trình Ngọc Dao cứ như vậy bị sắp đặt.

"Nhưng Phạm quý nhân bỏ xạ hương vào đó chỉ một ngày thì cũng không thể làm xảy thai nhanh như thế." Vệ Hiên Dịch đoán được ý nghĩ của Lạc Tử Hân lúc này, tiếp tục nói.

https://thuviensach.vn

Lời nói của Vệ Dịch Hiên không khỏi làm nàng nhớ tới kết quả Sở Lăng Thiên chẩn đoán trước đó, giống phân tích của hắn, cho nên chuyện này cũng không đơn giản như bề ngoài. Ở ngoài mặt dường như là Phạm quý nhân bị Như phi xúi giục, lợi dụng Trình Ngọc Dao hạ xạ hương, chỉ sợ là kế kim thiền thoát xác thôi, Phạm An Dung cũng tốt, Trình Ngọc Dao cũng tốt, nhưng cũng chỉ là bị người lợi dụng. Cho nên nói nguyên nhân hại Huệ tần xảy thai hắn là nguyên nhân khác.

"Cho nên ngươi cho rằng hung thủ thực sự là Hiền phi hoặc Như phi?" Lạc Tử Hân nhìn Vệ Dịch Hiên, ánh mắt kiên định của hắn làm cho nàng càng khẳng định ý nghĩ của mình.

Như thế, xem ra Như phi lợi dụng Phạm An Dung hạ xạ hương để xảy thai là một chuyện, sau lưng nàng ta chắc đã động tay động chân gì , đây mới là nguyên nhân chính khiến Huệ tần xảy thai. Nhưng các nàng làm như thế nào chứ? Trong khoảng thời gian ngắn, Lạc Tử Hân cũng không có nghĩ ra cái gì, chỉ đành tạm thời gác lại chuyện đó, đảo mắt, ánh mắt nhìn về phía Vệ Dịch Hiên .

"Bản cung rất ngạc nhiên, vì sao ngươi lại nói chuyện này cho Bản cung?" Lạc Tử Hân dùng ánh mắt chất vấn nhìn Vệ Dịch Hiên.

Từ lần đầu tiên được hắn cứu khi đang ở trong giếng, đến lần thứ hai nàng bị hắn vạch trần kế sách dùng hoa mai, lại tới hôm nay đến bẩm báo âm mưu này, dường như ở thời khắc mấu chốt người này đều xuất hiện bên cạnh nàng, mà cũng không như địch nhân (kẻ thù), dụng ý của hắn làm cho nàng thấy khó hiểu.

Vệ Dịch Hiên đứng thẳng người, hai tròng mắt nhìn về phía nàng, con ngươi đen như ngọc mang theo sự thâm thấy, không giống với sự ngả ngớn mạnh mẽ trước kia, làm cho lòng nàng hơi kinh hãi, như thế nào cũng không thấy được tâm tư ẩn sâu dưới đôi mắt này.

https://thuviensach.vn

Hôm nay, Lạc Tử Hân xem như lần đầu tiên nghiêm túc thấy rõ hắn, không thể phủ nhận, bộ dạng của tiểu thái giám này coi như có anh khí, mày kiếm mắt sáng, lớn lên khuôn mặt có đường nét góc cạnh, tổng kết lại là tướng mạo của nam tử này không tồi . Nếu hắn không phải là thái giám , hắn cũng có thể làm cho không ít nữ nhân ái mộ.

Lạc Tử Hân đột nhiên lấy lại tinh thần, thầm mắng mình lúc này còn có thể đi vào cõi thần tiên, mấu chốt là cư nhiên có ý nghĩ kỳ quái với một thái giám, quả thật là kỳ cục.

Lập tức, nàng thay đổi thần sắc, thản nhiên mỉm cười, dịu dàng cao nhã nhìn hắn, nhưng trong lúc đó một loại không khí làm cho người ta hít thở không thông.

"Bởi vì..." Vệ Dịch Hiên cười cười nghịch ngợm, nói:" Nô tài trung thành với Trữ tần nương nương, trong cung có cùng mục tiêu với nương nương."

Nói xong, khẽ khép mắt lại.

Có cùng mục tiêu? Đương nhiên Lạc Tử Hân sẽ không ngốc đến nỗi cho rằng mục đích trong lời hắn nói là cứu Trình Ngọc Dao và Lục Nguyệt Nặc. Rốt cục hắn nói về mục tiêu là cái gì?

"Chúng ta là bạn không phải địch." Dường như Vệ Dich Hiên nhìn thấu do dự trong lòng nàng nói:" Ngự thiện phòng còn có việc, nô tài xin được cáo lui trước."

Nhìn theo Vệ Dịch Hiên đi ra, trong lòng Lạc Tử Hân quả thật có sóng gió không nhỏ. Tuy rằng trên người Vệ Hiên Dịch nàng còn nỗi băn khoăn rất lớn, nhưng trước mắt xem ra những chuyện người này làm đối với nàng có lợi mà vô hại, có lẽ nên lựa chọn tin tưởng hắn. Trong cung, quả thật nàng cần một người có thể thực sự giúp được nàng.

https://thuviensach.vn

Lấy lại tinh thần, Lạc Tử Hân nhớ tới chuyện Huệ tần xảy thai, nghĩ vừa rồi theo lời kể của Vệ Dịch Hiên, tinh tế cân nhắc mỗi câu hắn nói, vừa cẩn thận nhớ lại những chuyện đã phát sinh trong khoảng thời gian này, đột nhiên nhớ tới chuyện ngày đó ở ngoài Càn Trữ cung, đột nhiên tỉnh ngộ ra.

Lập tức, Lạc Tử Hân gọi Tích Như: "Ngươi lập tức đi Hoán Y Cục một chuyến."

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Sóng Gió Hoa Mai (10)

Theo chỉ thị của Trữ tần, Tích Như đến Hoán Y Cục, nghĩ cách lấy lại bộ y phục được chỉ định giao cho cung nữ từ trên tay nàng ta.

"Hồi nương nương, tuy rằng y phục này đã bị giặt, nhưng vẫn thoáng lộ ra mùi phấn hoa hồng. (thuốc phá thai)" Sở Lăng Thiên nhìn nàng, thần sắc ngưng trọng.

Quả nhiên như vậy, Lạc Tử Hân ngồi trên ghế, tâm tư trấn tĩnh không ít, quả thật như nàng đoán.

Trước đó, nàng nhớ tới ngày ấy ở trước Càn Trữ cung khi Huệ tần đi đường không ổn định, Như phi tiến đến đỡ nàng. Lại nghĩ đến có phải là thời điểm Như phi đỡ Huệ tần, nàng ta đã bôi cái gì để xảy thai vào eo Huệ tần.

Sau đó, nàng nhớ lại mấy ngày trước thời điểm đi thăm Tâm Nhuy, thấy quần áo mà cung nữ già đó đang giặt, đúng là y phục ngày đó Huệ tần mặc, nên nàng mới bảo Tích Như đi Hoán Y Cục một chuyến tìm cách lấy bộ y phục này.

Không nghĩ tới, quả thật Như phi đã lợi dụng lúc đỡ Huệ tần đã cho phấn hoa hồng vào người Huệ tần, lại xúi giục Phạm An Dung hạ xạ hương vào tranh thêu, cứ như thế đổ trách nhiệm lên người khác, kế mượn đao giết người này quả thật tuyệt diệu, kể từ đó, chuyện này không có quan hệ gì với Hiền phi và Như phi. Chỉ là các nàng nằm mơ cũng không nghĩ đến, chuyện này sẽ bị một tiểu thái giám tìm ra manh mối.

https://thuviensach.vn

Như vậy, Lạc Tử Hân xem như đã hoàn toàn biết rõ ràng. Nhưng sự tình này lại liên luỵ tới Hiền phi, chỉ sợ không dễ dàng làm sự thật lộ ra trên mặt nước, huống hồ nói ra sự thật, cũng không có bất kỳ chứng cứ gì có thể chứng minh đó là mưu kế của Hiền phi và Như phi. Nhưng cũng không thể để Lục Nguyệt Nặc và Trình Ngọc Dao tự dưng phải chịu oan ức này.

Cho nên, phải nghĩ ra một sách lược vẹn toàn. Không lâu sau, khoé miệng Lạc Tử Hân vẽ nên một độ cong vừa phải.

Chủ tử nhà mình cái gì cũng tốt, nếu có thì đó là sợ bóng tối, ngay cả lúc đi ngủ, cũng phải thắp một cái đèn nhỏ, cho nên dầu trong Uyển Trữ cung dùng rất nhanh hết, luôn phải đến Thượng Cung cục lấy, nhưng rất may phương diện này cũng không bị hạn chế.

Hôm nay, Tích Như lại đến lĩnh dầu, Thượng Cung cục này cách Uyển Trữ cung hơi xa, lại đi rất lâu, mỗi lần đều làm Tích Như oán giận hoàng cung quá lớn.

Đang lúc Tích Như chuẩn bị đi qua ngã rẽ của hành lang thì nghe được có người nói chuyện, giọng nói có chút quen, dừng bước, liếc mắt nhìn, đó không phải là Tâm Nhuỵ sao? Lại thấy người đang nói chuyện với nàng, là Như phi.

Trong lòng Tích Như cả kinh, lập tức nấp vào một bụi hoa bên cạnh, sợ bị các nàng phát hiện, nhưng lại tò mò các nàng nói gì trong lúc đó, cho nên ghé sát tai nghe.

Vẻ mặt Như phi cứng lại, nhìn sắc mặt Tâm Nhuỵ có vẻ hơi tối tăm, giống như nhìn thấy một con mãnh thú bị giam rất lâu rồi mới được thấy đồ ăn tươi sống, muốn lập tức ăn sống nuốt tươi, cái loại sát ý này lộ rõ ràng ở trên mặt Như phi.

"Nương nương..." Tâm Nhuỵ gục đầu xuống, sắc mặt hơi hồng, có vẻ nhát gan ngượng ngùng.

https://thuviensach.vn

"Nghe nói ngươi theo vị chủ tử ở Uyển Trữ cung kia?" Như phi trừng hai mắt nhìn nàng, giọng nói tràn ngập vị châm chọc.

Hiện tại vị trí các nàng đứng là chỗ rất nhiều hoa cỏ mọc thành vườn hoa, trời xanh mây trắng chiếu xuống, hoa cỏ nở rộ, tiên hoa lục thảo (hoa cỏ xanh tươi) rậm rạp tươi tốt, các bông hoa nhiều màu nở rộ, xanh nhạt, vàng, phấn (màu hồng phấn) thanh nhã, trắng tao nhã, còn lan ra các cành cây, toả ra hơi thở nồng đạm ý xuân,thấm vào tâm hồn. Nơi này trong hoàn cảnh này vốn thích hợp với tâm hồn của những người trong sạch, chỉ là Tâm Nhuỵ nhìn về phía Như phi, sắc mặt nàng xanh mét, rõ ràng cây lá xanh tốt dạt dào ý xuân, nhưng đáy lòng rét lạnh như băng.

"Hồi nương nương, đúng là Trữ tần muốn mang nô tì đi." Tiếng nói chuyện của Tâm Nhuỵ nhỏ như tơ, cúi đầu không dám nhìn Như phi.

Như phi ngạo nghễ ngẩng đầu, đôi mắt phóng ra hàn ý làm cho Tâm Nhuỵ rùng mình, lúc này ngay cả thân mình nàng cũng không dám đứng thẳng.

"Không nghĩ tới nha đầu ngươi sẽ đi theo nàng, là do cảm thấy Bản cung bạc đãi ngươi?"Như phi cao giọng, Tâm Nhuỵ nghe thấy cảm thấy thật chói tai.

"Nương nương đối tốt với nô tì như vậy, làm sao nô tì có thể có ý nghĩ này." Tâm Nhuỵ ấp úng nói.

Như phi cười lạnh, tiếng cười kia âm lãnh:"Vậy ngươi còn dám đi theo Viên Tiêm Vũ? Là cố ý làm Bản cung khó chịu sao?"

"Không phải, nương nương đừng hiểu lầm, nô tì có nỗi khổ trong lòng." Tâm Nhuỵ kinh hãi, sợ tới mức hai đầu gối chạm đất, thật sự quỳ gối trên mặt đất, liên tục dập đầu.

https://thuviensach.vn

"Nỗi khổ trong lòng? Vậy ngươi nói nỗi khổ trong lòng ngươi là gì?" Giọng nói của Như phi giả vờ ngân nga, làm cho người ta nghe thấy ngạo khí mười phần, rất xúc phạm người khác.

Tâm Nhuỵ dừng một chút, khẽ ngẩng đầu, cẩn thận nhìn xung quanh, cảm thấy bốn bề vắng lặng, mới nói:"Nương nương, nô tỳ làm như vậy hoàn toàn là vì nương nương."

Như phi nghe vậy, lông mày nhíu lại, dường như không có dự đoán ra nàng sẽ trả lời như vậy, nhất thời giật mình, một lúc lâu sau không kịp phản ứng.

Nhưng Như phi cũng không phải kẻ ngốc, rất nhanh định thần, giống như đã hiểu ý trong lời nói của Tâm Nhuỵ, chăm chú nhìn ánh mắt nàng. Con mắt nàng như nước, tinh thuần không có tạp chất, cho nên trong nháy mắt Như phi cảm thấy có lẽ có thể tin nha đầu kia.

"Ngươi nói xem?" Nhưng Như phi muốn chính nàng nói ra.

"Nương nương, nếu Trữ tần công khai muốn nô tỳ, nếu nô tỳ kiên trì chống lại, ngược lại làm mất mặt mũi của Trữ tần. Cho nên nô tỳ liền để nàng đắc ý, ở lại bên người Trữ tần ngược lại có thể vì nương nương tìm hiểu tin tức, chẳng phải là rất tốt sao?" Tâm Nhuỵ nói xong liền ngượng ngùng cúi đầu.

Trong lòng Như phi chấn động, những lời nha đầu kia vừa nói đã nhắc nhở nàng, ngược lại đã làm mất mặt mũi của Trữ tần. Cho nên nô tỳ liền cho nàng ta đắc ý, cả đời không cho nàng trở lại bn cạnh mình, quả thật nàng(Tâm Nhuỵ) không có lí do kháng cự lại Trữ tần.

Tuy rằng Trữ tần này chính là một vị tần, nhưng nàng còn nhớ rõ lúc nàng mới tiến cung, đã từ tài tử lên thành quý nhân. Hơn nữa, hiện nay, nàng ta mới khỏi bệnh, Hoàng thượng cũng nhớ tới nàng ta, lập tức phong làm tần, thoạt nhìn cũng không phải là một người đơn giản, nếu như Tâm

https://thuviensach.vn

Nhuỵ có thể làm việc vho mình, như vậy chẳng khác nào một thân tín (người thân cận) ở Uyển Trữ cung, không hẳn không phải là một chuyện tốt.

Cho nên ngay sau đó, sắc mặt Như phi dịu đi không ít, nhất thời vẻ mặt ôn hoà, như gió xuân, thay đổi nhanh như vậy làm Tâm Nhuỵ không kịp trở tay.

"Hoá ra là vậy, Bản cung đã trách lầm ngươi, mau đứng dậy đi." Như phi đỡ nàng ta dậy, sắc mặt nhu hoà, giống như đối xử với một tỷ muội tốt lâu ngày không gặp.

"Nương nương, vừa rồi nô tỳ vừa gặp Tâm Nhuỵ ở Hoán Y Cục, nô tỳ nghe mấy cung nữ nhàn rỗi nói chuyện, không biết có phải là thật không, nếu là thật, chỉ sợ sẽ gây bất lợi cho Hiền phi." Nha hoàn Tú Vân bên người Như phi đột nhiên nhớ tới gì đó, nói.

"A?" Đôi lông mày của Như phi nhíu lại, vẻ mặt ngưng trọng:"Nói mau, sao lại thế này?"

"Chuyện là như vậy, nô tỳ nghe thấy mấy người cung nữ đang nói, Trình Ngọc Dao nhìn thấy phụ thân của Hiền phi, cũng chính là Thái phó đại nhân đương triều lui tới thân thiết với Kì vương gia, nói là muốn nói việc này cho Hoàng thượng, lấy việc này đến thỉnh cầu Hoàng thượng tha thứ cho nàng." Tâm Nhuỵ nghiêm túc nói.

"Cái gì! Việc này là thật sao?" Như phi sợ hãi, kếu thất thanh, nhất thời sắc mặt trở thành xám trắng.

Kì vương gia này là loại ngời nào? Trưởng tử của Hoàng đế tiền triều - Mục Nguyên Kì, tuy rằng tôn xưng (cách gọi kính trọng) hắn là Kì vương gia nhưng đã sớm không khác biệt gì với dân thường, ở trong mắt Hoàng thượng, chính là một tên loạn tặc. Nếu biết Thái phó tương giao quá mức với vị Vương gia này như trong lời nói của họ, chỉ sợ sẽ đội trên đầu một

https://thuviensach.vn

cái mũ cấu kết với dư nghiệt tiền triều, phạm tội danh ý đồ bất chính. Kể từ đó, Hiền phi nhất định sẽ bị liên luỵ, Hứa Băng Cầm nàng cũng sẽ không còn núi dựa nữa.

Cho nên chuyện này, tuyệt đối không thể để cho các nàng thực hiện được, chuyện này nhất định phải báo cho Hiền phi để nàng có chuẩn bị.

"Tin tức này của ngươi quả thật hữu dụng, là thật sao?" Như phi hỏi.

Tú Vân suy tư trong chốc lát, nói:"Cái này cũng không biết được, nhưng nàng là người của Hoán Y Cục, cũng đi lại gần với Trình Ngọc Dao và Lục Nguyệt Nặc, hẳn là sẽ không tuỳ tiện hãm hại. Lời này Tâm Nhuỵ cũng nghe thấy."

Ánh mắt Như phi chuyển hướng về phía Tâm Nhuỵ, Tâm Nhuỵ dừng một chút, cuối cùng vẫn gật đầu.

"Bổn cung đã biết. Tâm Nhuỵ, nhớ rõ lời ngươi vừa mới nói, trở về thay Bản cung theo dõi cho tốt, có chuyện quan trọng, nhớ phải bẩm báo với Bản cung." Như phi nói xong liền chuẩn bị rời đi, nhưng lại nghĩ tới gì đo, quay đầu lại nói:"Về sau nếu ngươi có việc tìm Bản cung, trăm ngàn nhớ rõ đừng để ai phát hiện ra."

"Nô tỳ biết, cung tiễn nương nương." Tâm Nhuỵ hành lễ, cẩn thận nhìn xung quanh, cũng rời đi.

Tích Như trốn ở một bên sớm đứng lên, trong lòng chấn động như sấm đánh. Quả thực đúng như mình lo lắng Tâm Nhuỵ này không phải là thật sự trung thành với Trữ tần, lại có thể cấu kết với Như phi lại có suy nghĩ bất lợi với chủ tử mình. Hơn nữa theo lời nàng kể cho Như phi, chỉ sợ hai vị chủ tử ở Hoán Y Cục sẽ gặp bất lợi rất lớn.

Rốt cục Tâm Nhuy này vẫn hướng về Như phi, cố tình để chủ tử nhà mình cho nàng vào cung, đây cũng không phải là tự chuốc hoạ vào thân

https://thuviensach.vn

sao?

Tích Như giữ trái tim đang đập thình thịch của mình, thật lâu sau không thể bình tĩnh. Không được , nàng nhất định phải đi nói cho chủ tử.

Nhưng nàng vừa mới chạy được vài bước, phía sau đã có người bịt miệng nàng lại, dùng vai nhét vào miệng nàng, bị kéo vào một gian phòng.

Lúc này , nàng đã nhìn rõ ràng rồi, người bắt nàng đến đây là mấy tiểu thái giám xa lạ, nhưng bọn họ là do ai sai khiến? Nàng còn vội vàng muốn nói tin tức cho Trữ tần, vậy bây giờ phải làm sao cho tốt!

Vải bố bị nhét vào miệng được tiểu thái giám bỏ ra, rốt cục cũng thở được Tích Như tham lam hít vào vài cái, tiếc là hai tay vẫn bị tiểu thái giám giữ chặt không thể nhúc nhích, không khỏi cảm thấy sốt ruột.

Đang bàng hoàng, cửa phòng đã bị đẩy ra, Tích Như mở to hai mắt nhìn người đi vào phòng, không khỏi chấn động:"Là ngươi?"

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Sóng Gió Hoa Mai (11)

Vệ Dịch Hiên đứng trước mặt Tích Như, cười châm biếm vái chào, nói: "Tích Như cô nương, nô tài hữu lễ."

"Tiểu Vệ Tử? Tại sao ngươi ... ngươi muốn bắt ta?" Tích Như mở to hai mắt, giọng nói run run .

Khoé miệng Vệ Dịch Hiên cong lên, tìm cái ghế ngồi xuống bên cạnh, chân trái gác lên chân phải, tư thế có vẻ cực kì nhàn nhã, chậm chạp mở miệng:" Tích Như cô nương, ngươi không nên nghe lén Tâm Nhuỵ cô nương nói chuyện cùng Như phi."

Khi nói chuyện, sắc mặt Vệ Dịch Hiên trở nên âm trầm, trong mắt Tích Như là rất dữ tợn.

"Ngươi ... Ngươi là người của Như phi nương nương? Ngươi muốn ... làm gì?" Tích Như liền thấy sợ hãi, ngồi dịch ra sau một chút.

"Nếu bị ngươi phá đại kế của Hiền phi nương nương, vậy cũng không phải là chuyện tốt." Vệ Dịch Hiên giương mắt nhìn nàng, khoé miệng nhếch lên, nói:"Nhưng, người chết chắc là không nói ra bí mật được."

Bây giờ Tích Như mới biết được mục đích của Vệ Dịch Hiên, trong lòng vô cùng sợ hãi, sắc mặt trở nên trắng xám như tử thi.

"Ngươi ... Ngươi muốn giết ta?" Cả người Tích Như run run, rõ ràng đã vô cùng hoảng sợ.

https://thuviensach.vn

Cứ như vậy ngồi chờ chết sao? Không được, nàng không thể bị bọn họ giết chết như vậy , nàng muốn đi nói cho chủ tử Trữ tần là có chuyện, nàng còn muốn tố cáo bộ mặt thật của Vệ Dịch Hiên này.

Bấy nhiêu điều không thể làm, còn có sinh mệnh và dục vọng sống cuối cùng Tích Như cố lấy dũng khí rất lớn, cũng sử dụng sức lực toàn thân, cuối cùng cũng đẩy hai thái giám đang giữ nàng ra, rồi chạy như điên ra ngoài.

Dường như Vệ Dịch Hiên cũng không cảm thấy việc nàng hành động như vậy là ngoài ý muốn, thản nhiên nói một câu đối với thái giám bên cạnh:"Không cần đuổi theo."

Chạy ra khỏi phòng Tích Như hoảng hốt chạy bừa về phía trước, bởi vì hoảng sợ mà làm ánh mắt nàng trở nên cuồng loạn. Lúc này mới phát hiện, nơi này lại là nơi phụ cận lãnh cung hẻo lánh, không chỉ nói thị vệ, mà ngay cả một cung nữ cũng không thấy. Chuyện này làm Tích Như càng thêm rối loạn, rồi đứng lên.

Nhưng trời không phụ người có lòng, vậy mà nàng lại thấy được người mà ngay cả trong mộng nàng cũng muốn gặp, đó là chủ tử của nàng Trữ tần, mà bên cạnh Trữ tần lại có Huệ tần, dường như hai người đang nói chuyện gì đó.

Tuy rằng Tích Như đang cảm thấy kì quái tại sao chủ tử lại đến một nơi phụ cận lãnh cung hẻo lánh như vậy với Huệ tần, nhưng dĩ nhiên nàng không có nhiều thời gian để suy nghĩ chuyện này, vội vã bước về phía Trữ tần.

Còn chưa đến gần Trữ tần, thì đằng sau lưng đột nhiên rất đau đớn, liền bất tỉnh nhân sự. Trước khi nhắm mắt lại, dường như nàng nghe thấy tiếng Huệ tần kinh hô (sợ hãi kêu lên).

_____

https://thuviensach.vn

"Hoàng thượng, việc Trình Ngọc Dao và Lục Nguyệt Nặc hại chết cốt nhục của Huệ tần, trăm ngàn lần không thể làm qua loa." Hiền phi nói.

Giờ phút này, nàng đang ở Càn Trữ cung, vốn là đến tìm Hoàng hậu thỉnh an và tán gẫu, chưa từng nghĩ sẽ gặp Hoàng thượng đang ở Càn Trữ cung, liền đưa ra việc này.

"Không phải trẫm đã biếm hai người họ vào Hoán Y Cục rồi sao?" Mục Nguyên Trinh cũng không để lời nói của nàng vào trong lòng.

Hiền phi đứng lên, lắc lắc thân mình đi tới bên người Hoàng thượng, vẻ mặt rất quyến rũ, đưa nước trà lên cho hắn, giọng nói mềm mại nói:"Hoàng thượng, nô tì cũng suy nghĩ cho ngài. Con nối dòng của Hoàng thượng ít, nay thật vất vả mới có được, lại bị người ta hại chết, nếu không xử lí nghiêm khắc chút, ngộ nhỡ về sau còn có người làm như thế thì không tốt?"

Mục Nguyên Trinh nhận lấy cái chén nàng đưa, nhẹ nhàng uống một hớp, thản nhiên nói:" Vậy ý của ngươi là muốn trẫm xử lí như thế nào?"

Hiền phi giả bộ trầm tư, sau một lát, nói:"Nô tì cho rằng nên giết."

Hoàng hậu ngồi ở một bên nói chen vào:" Muội muội, như vậy có phải là quá tàn nhẫn không, trời cao có đức."

"Hoàng hậu nương nương, nô tì biết ngài nhân hậu, nhưng có một số việc là quy củ, nhất định phải nhẫn tâm một chút. Nếu không hậu cung này sẽ loạn, không còn pháp luật và kỷ cương." Vẻ mặt của Hiền phi rất nghiêm túc, nhưng thật ra là trả lại lời nói của Hoàng hậu.

Hoàng hậu là người đứng đầu lục cung, nếu nói về phạm vi quy tắc được lập, nàng quả thật không thể đánh giá những tần phi phạm tội, hơn nữa chuyện này còn ảnh hưởng tới huyết mạch hoàng thất. Nhưng làm Hoàng hậu, ở ngoài mặt cũng phải ra vẻ nhân đức độ lượng, cho nên khuyên nhủ vẫn là việc phải làm.

https://thuviensach.vn

Cho nên Hoàng hậu quay đầu lại nói với Mục Nguyên Trinh:" Hoàng thượng, muội muội nói cũng không phải là không có lý, nhưng chỉ nên trục xuất Trình Ngọc Dao và Lục Nguyệt Nặc ra khỏi cung, xử tử thì có chút tàn nhẫn."

"Hoàng hậu nhân đức độ lượng, thiên hạ phúc đức. Nhưng không phải hai người kia đã giết long mạch của Hoàng thượng sao? Có lấy mạng đền mạng cũng không đủ, vậy cũng không quá cho hai chữ ngoan độc." Thần sắc Hiền phi ngưng trọng.

Hoàng hậu không cần phải nhiều lời nữa, chỉ là chuyển ánh mắt nhìn về phía Hoàng thượng. Đưa quyền quyết định về cho Hoàng thượng, lựa chọn này nhất định không sai, bây giờ Hoàng hậu chắc chắn Hoàng thượng sẽ không để chính mình lâm vào thế bất lợi.

Mục Nguyên Trinh nhìn lướt qua Hiền phi, đang muốn nói thì đã nghe thấy thái giám truyền báo:"Huệ tần nương nương đến."

Huệ tần hành lễ với mọi người rồi nói:"Thần thiếp khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, Hiền phi nương nương."

"Đứng dậy đi." Mục Nguyên Trinh lạnh nhạt nói.

"Hoàng thượng, thần thiếp có việc muốn khởi tấu, mong Hoàng thượng có thể phê chuẩn." Huệ tần vẫn chưa đứng dậy, vẫn đang quỳ trên mặt đất.

"Chuyện gì? Ngươi nói đi." Mục Nguyên Trinh thản nhiên nói.

"Khẩn cầu hoàng thượng tha thứ cho tội trạng của hai người Trình Ngọc Dao và Lục Nguyệt Nặc, và khôi phục danh vị cho các nàng." Huệ tần nói rất thành khẩn, hai mắt khẳng định, nhưng lời nói ấy lại làm cho Mục Nguyên Trinh khẽ nhíu mày.

https://thuviensach.vn

"Muội muội, đây là làm sao vậy? Hai người các nàng là thủ phạm đã làm hại cốt nhục trong bụng muội, tại sao muội muội ngược lại lại đi cầu tình cho các nàng?" Hiền phi cười đến bất âm bất dương. (xin lỗi ta cũng không hiểu bất âm bất dương là gì nữa)

Hai mắt Huệ tần nhìn lướt qua Hiền phi, vẫn chưa trả lời nàng, vần nhìn về phía Mục Nguyên Trinh, nói:"Cầu xin Hoàng thượng tha thứ cho hai người bọn họ, nô tì mất con rất khổ sở, nhưng thiếp tin tưởng các nàng là do nhất thời hồ đồ, khoan dung mà độ lượng, huống hồ phạt các nàng như vậy, đã làm trong lòng của nô tì luôn không yên nhiều ngày, xin Hoàng thượng hãy hoàn thành tâm nguyện giúp nô tì."

Lời nói của Huệ tần làm cho Hoàng hậu khẽ nhíu mày, biểu hiện ngày thường của nàng cũng không phải là một người khoan dung rộng lượng như thế, nghĩ lại trước đó còn hô to gọi nhỏ muốn Hoàng thượng phân xử cho nàng, mới có vài ngày mà nàng đã đổi tính rồi sao? Hơn nữa những lời nàng nói ra trong hôm nay, nếu không đáp ứng nàng thì ngược lại Hoàng thượng có vẻ vô tình. Nữ nhân này rốt cuộc có chủ ý quỷ quái gì? Giờ phút này Hoàng hậu cũng có chút đắn đo không muốn cho phép, bởi vậy cũng không có dám tuỳ tiện nói gì, chỉ bàng quan (đứng ngoài quan sát, thờ ơ) ngồi một bên.

Hiền phi ngồi ở một bên nói:" Thật ra muội muội rất khoan dung, đối với người đã làm hại mình cũng có thể lấy ơn báo oán như vậy, quả thật là người có trái tim nhân từ. Chẳng qua hậu cung này còn có pháp luật và kỷ cương của hậu cung, nếu mỗi người đều như vậy, sau khi làm chuyện sai làm cũng có thể được tha thứ, thì hậu cung này sẽ bị đảo lộn hết?"

Huệ tần ưỡn người ra, con mắt chỉ nhìn Hiền phi, cười ngọt ngào, lộ ra má núm đồng tiền nhỏ, rõ ràng là một vẻ mặt đáng yêu, nhưng ánh mắt lại có vẻ cự kì trong trẻo nhưng lạnh lùng, nói:" Nói lên ghê gớm, còn có ai còn có thể so với phụ thân của tỷ tỷ? Thái phó đại nhân ở phương diện này xem như là bấm tay khẽ đếm. Từ nhỏ phụ thân thần thiếp đã dạy đạo làm

https://thuviensach.vn

người phải hiểu được cảm tạ, mọi chuyện không nên quá so đo, cho người ta con đường sống chính là cho mình con đường sống, thần thiếp nhớ rất rõ lời gia phụ dạy bảo."

Huệ tần nói xong ngẩng đầu, ánh mắt khiêu khích đối diện với Hiền phi, ánh mắt của nàng đã tràn ngập địch ý, trong lòng Hiền phi hơi rùng mình.

Bởi vì Hiền phi nhìn thấy rõ ràng trong đôi mắt thâm thuý của Hoàng thượng biến thành ảm đạm, lát sau biến thành cáu giận. Quả nhiên, lời nói của Huệ tần đã chọc vào cái gai trong lòng Mục Nguyên Trinh, đó chính là Lâm Thái phó, hai chữ dữ dội chạm vào sợi dây trong lòng hắn.

"Hoàng thượng, nô tì đều suy nghĩ vì Hoàng thượng, không thể không có pháp luật và kỷ cương như vậy, hai người Trình Ngọc Dao và Lục Nguyệt Nặc cần phải xử tử, để răn đe." Hiền phi nũng nịu khẽ kéo ống tay áo của Mục Nguyên Trinh.

" Hoàng thượng, thỉnh Hoàng thượng ân chuẩn khôi phục danh vị của hai người họ, không truy cứu khuyết điểm lần này của các nàng." Huệ tần cũng không yếu thế, chống lại Hiền phi.

Mục Nguyên Trinh nghe hai người tranh chấp từ đầu đến cuối vẫn không nói gì, nhìn các nàng hình như nghĩ tới cái gì.

Thấy Hoàng thượng không nói, Huệ tần lại chuyển ánh mắt tới chỗ Hiền phi, nói:" Hiền phi nương nương vội vã muốn xử tử hai người Trình Lục như vậy, chắc không phải là bị các nàng nắm nhược điểm gì chứ?"

"Ngươi ... Không được ngậm máu phun người." Trong lòng Hiền phi giật mình, thầm nghĩ chẳng lẽ Huệ tần này biết chuyện tình của phụ thân không thành? Lập tức tâm trạng bất ổn, giọng nói nghiêm khắc hơn một chút:" Muội muội, Bản cung làm như vậy là vì muốn thanh trừng trật tự hậu cung, không có quy củ làm sao hình thành được quy cách, nếu không ngươi

https://thuviensach.vn

nghĩ là Hoàng hậu bất nghĩa sao? Có phải hay không, Hoàng hậu nương nương?"

Lần này Hiền phi ném mâu thuẫn cho Hoàng hậu, bởi vì nàng biết, dùng từ quy củ này mà nói chuyện, Hoàng hậu không thể không lấy quy tắc của hậu cung mà ưu tiên trước, nếu không có lẽ Hoàng hậu sẽ phải đội trên đầu một đống tiếng xấu.

"Hoàng thượng, người xem chuyện này..." Hoàng hậu vẫn ung dung đẹp đẽ quý giá tươi cười với Mục Nguyên Trinh.

"Tất cả câm mồm cho ta." Đột nhiên Mục Nguyên Trinh hét to, trong phòng lập tức yên tĩnh trở lại.

Mục Nguyên Trinh quét mắt nhìn Hiền phi và Huệ tần, nghĩ đến chuyện Lâm Thái phó, trong lòng không khỏi có lửa giận không tên bùng lên, Hiền phi này quả nhiên là vẫn không hiểu được, nghĩ mọi chuyện giỏi hơn người trên, với Lâm Thái phó quả thật là một đôi phụ thân và con gái. Nếu nàng như vậy, trẫm liền không cho nàng được như ý nguyện, Mục Nguyên Trinh nắm chặt tay.

"Chuẩn tấu thỉnh cầu của Huệ tần đi." Mục Nguyên Trinh thản nhiên nhìn thoáng qua Hiền phi, sau đó liền đứng dậy rời khỏi phòng.

"Tạ hoàng thượng." Huệ tần mừng rỡ, dập đầu tạ ơn, đồng thời nhìn về phía Hiền phi đang nhíu mày, ánh mắt đắc ý, làm Hiền phi tức tới thất khiếu bốc khói. (thất khiếu: 2 mắt 2 tai 2 lỗ mũi và miệng.)

Giờ phút này Hiền phi như bị trẹo, nàng thật không ngờ Hoàng đế cư nhiên lại bỏ qua không để ý đến nàng, không có nguyên tắc lại đi bảo vệ Huệ tần. Nàng như vậy nhưng lại bại dưới tay Huệ tần, cảm giác như bị người ta tát một cái, lửa giận đầy mình, không thể phát tác trước mặt Hoàng hậu, chỉ có thể miễn cưỡng mỉm cười, nhưng vẻ tươi cười này lại không được tự nhiên.

https://thuviensach.vn

Nhưng trong lòng Hoàng hậu cũng có chút suy nghĩ, ngày thường Huệ tần này nói chuyện không dùng đầu óc, lại càng không cần phải nói nàng có tâm cơ gì. Nhưng hôm nay lời nói của nàng lại như cây châm, một câu đã đánh trúng tâm tư của Hoàng thượng,đây không giống như là chuyện Huệ tần có thể nghĩ ra. Sau lưng nàng chỉ sợ là có ẩn ý.

Tích Như mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, cảm thấy rất đau đớn ở sau lưng, sau một lúc lâu mới hồi tưởng lại chuyện đã phát sinh, trong lòng cả kinh, muốn đứng lên, phía sau lưng có người giữ xuống làm cho nàng không thể nhúc nhích.

"Tích Như cô nương, cẩn thận một chút."Bên tai truyền đến âm thanh quen thuộc, trợn mắt nhìn, đúng là Sở Lăng Thiên.

"Sở Thái y, nô tỳ có một chuyện bẩm báo, Vệ ..." Mới nói một nửa, đột nhiên nhìn đến phía sau Sở Lăng Thiên là Vệ Hiên Dịch đang nháy mắt cười nhìn nàng, trong lòng chấn động, lời nói đến bên miệng phải nuốt trở vào.

"Tích Như, ngươi đã chịu khổ rồi." Lạc Tử Hân xuất hiện làm Tích Như thêm chấn động, thật lâu sau mới hiểu được dĩ nhiên chính mình đã an toàn trở về Uyển Trữ cung, đang nằm trên giường của mình.

"Chủ tử, nô tỳ ... " Tích Như vẫn rất vội muốn nói những điều mình đã nhìn thấy với chủ tử.

Lạc Tử Hân cười cười, rất bình thản chặn ngang lời nói của nàng:"Tích Như, chuyện ngươi muốn nói, Bản cung đã biết hết. Ngươi yên tâm, Nguyệt Nặc và Ngọc Dao đã khôi phục danh vị, hơn nữa là do Huệ tần tự mình thỉnh cầu."

"Cái gì? Huệ tần thỉnh cầu ? Điều này làm sao có thể xảy ra, đến cuối cùng làm sao lại thế này?" Vẻ mặt Tích Như rất kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Sóng Gió Hoa Mai (12)

Cuối cùng Tích Như cũng hiểu chuyện ầm ĩ của mình rồi, hoá ra là chính mình bị chủ tử nhà mình bán đứng.

Ở Hoán Y Cục ,chủ tử cố ý diễn đoạn đối thoại làm cho Tâm Nhuỵ và Tú Vân nghe được đoạn đối thoại này, Như phi sẽ không hoài nghi đến chủ tử, sau đó lại bảo Tâm Nhuỵ giả vờ quy phục Như phi, làm cho Như phi tin tưởng Tâm Nhuỵ vẫn trung thành với nàng, đồng thời, liền báo lại mưu đồ bí mật của hai người Trình Lục, làm cho Hiền phi nổi lên sát tâm với hai người đó. Bên kia dùng chuyện chính mình bị đuổi giết, làm cho Huệ tần sinh ra lòng muốn cứu hai người đó. Kể từ đó, vấn đề là suy nghĩ của Hoàng thượng sẽ chọn Hiền phi hay Huệ tần, đương nhiên là Hoàng đế lựa chọn người sau, dường như chủ tử đã dự đoán được.

"Nhưng làm sao chủ tử có thể làm cho Huệ tần sinh ra ý muốn cứu hai vị tiểu chủ? Trong lòng nàng hai vị tiểu chủ coi như là hung thủ đã giết chết cốt nhục của nàng ? Huệ tần cũng không giống một người lương thiện như vậy." Tích Như hỏi.

Lạc Tử Hân thản nhiên cười nói:"Bản cung cố ý hẹn Huệ tần đi đến chỗ lãnh cung hẻo lánh, còn Tiểu Vệ Tử liền giả vờ phái người đuổi giết ngươi, làm cho ngươi nghĩ rằng hắn là người của Như phi, vì thế ngươi liều mạng chạy trốn, tự nhiên sẽ gặp Bản cung và Huệ tần. Sau đó người đuổi theo ngươi liền xuống tay đánh ngươi ngất xỉu sau đó đào tẩu. Phía sau Tiểu Vệ Tử lại xuất hiện, nói với Bản cung và Huệ tần một chuyện, đương nhiên Huệ tần sẽ chạy tới chỗ Hoàng thượng cầu tình cho hai vị muội muội."

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Lạc Tử Hân thật sâu sắc nhìn Vệ Dịch Hiên, hắn mỉm cười nói tiếp:"Nô tài nói cho Trữ tần và Huệ tần là, Hiền phi vu cáo phụ thân Huệ tần có quan hệ cá nhân với Kì vương gia, nàng chuẩn bị nói với Hoàng thượng, cứ như vậy phụ thân của Huệ tần lại có khả năng tự dưng gặp tai hoạ, Huệ tần cũng có thể bị liên luỵ. Hiên tại người duy nhất có thể cứu phụ thân nàng đang ở Hoán Y cục , đó là Trình bảo lâm, bởi vì nàng (Huệ tần) đã sớm tức giận với Hiền phi, cho nên nàng (Huệ tần) có được căn cứ chính xác là Hiền phi vu cáo. Nay Trình bảo lâm thân bị nhốt trong Hoán Y Cục, Hiền phi cũng không muốn cứu nàng, ngược lại còn bỏ đá xuống giếng, nếu phía sau Huệ tần ra mặt cứu nàng, tất nhiên Trình bảo lâm sẽ cảm kích, muốn nàng (Trình bảo lâm) cứu Tống tướng quân, đó cũng không phải là chuyện dễ dàng."

Vẻ mặt Tích Như kinh ngạc, nhưng đầu nhỏ của nàng vẫn không chuyển hoá được, ngây ngốc hỏi:"Nhưng sao chủ tử khẳng định Hoàng thượng sẽ chọn ý kiến của Huệ tần, ngộ nhỡ Hoàng thượng lựa chọn ý kiến của Hiền phi, vậy chẳng phải là để hai vị tiểu chủ đi chịu chết?"

Lạc Tử Hân hé miệng cười, trong ánh mặt lộ vẻ tự tin, nói:"Khuyết điểm lớn nhất của Huệ tần chính là nghe lời, lại bảo sao hay vậy, cho nên Tiểu Vệ Tử dạy nàng nói, nàng nhất định sẽ không nói sai một chữ nào."

Lạc Tử Hân thầm nghĩ, điểm tốt nhất của Huệ tần này , đó chính là nghe lời. Nghe nói, Huệ tần thật sự đã làm theo lời nói đó nói ra việc của Lâm đại nhân. Trong khoảng thời gian Mục Nguyên Trinh nổi nóng, vừa nghe ba chữ kia nhất định sẽ làm. Quả nhiên không sai với dự đoán của nàng,trong cơn tức giận hoàng thượng liền giúp Huệ tần, cũng không quan tâm thái độ của Huệ tần có chuyển biến gì không ổn. Có đôi khi, khuyết điểm của Huệ tần cũng là ưu điểm.

Nhưng, lời này của Trữ tần nói ra, Tích Như vẫn không rõ, mở to hai mắt nhìn chủ tử nhà mình, nhưng nàng chỉ thản nhiên mỉm cười, ánh mắt sâu sắc. Với cái đầu này của Tích Như, có nghĩ thế nào cũng không ra.

https://thuviensach.vn

Nhưng nàng (Tích Như) cũng hiểu một chút rồi, tất cả đều là mưu kế của chủ tử nhà mình, chu dù cuối cùng là như thế nào, thì trong lòng nàng cũng rất khâm phục, chỉ là tự dưng chính mình bị chủ tử lợi dụng, còn là chuyện mơ hồ quỷ quái. Nghĩ đến đây, miệng khẽ bĩu.

Dường như Lạc Tử Hân nhìn thấu ý nghĩ của nàng, nói:"Lừa ngươi, đơn giản chỉ là muốn màn diễn này càng thêm giống như thật. Tích Như, lần này tính như Bản cung thiếu ngươi, chút nữa nói Tiểu Vệ Tử bảo Ngự thiện phòng làm cho ngươi thức ăn ngon bồi dưỡng.

Tích Như vừa nghe có thức ăn ngon, lập tức nở nụ cười, vẻ lo lắng vừa rồi thoáng cái đã sạch bay. Chỉ là hỉ cực sinh bi (vui quá hoá buồn), lưng lại đau, kêu lên ô ô, làm Lạc Tử Hân che miệng cười không ngừng.

"Nhưng, chủ tử, người nói mưu đồ bí mật của hai vị chủ tử Trình bào lâm và Lục Tài tử cho Hiền phi, nhưng cho dù sự tình là thật hay giả, lần này là lọt qua cửa, trong lòng Hiền phi nhất định sẽ mang hận, đến lúc đó hai người bọn vẫn sẽ... Nói như vậy chẳng phải chúng ta đã hại các nàng?" Tâm Nhuỵ lo lắng.

Lạc Tử Hân chỉ mỉm cười, nhìn thoáng qua chỗ Vệ Dịch Hiên, thản nhiên nói:" Rất nhanh, các ngươi sẽ biết."

Ngày thứ hai, ngày thứ ba, trong cung lưu truyền một lời đồn đại, nói là Huệ tần cố ý tìm người làm lộ, làm cho Hiền phi nghĩ Trình bảo lâm và Lục tài tử muốn mưu hại nàng, muốn giết hai người, sau đó Huệ tần lại làm người tốt cứu hai người ở trước mặt Hoàng thượng, liền càng được sủng ái.

Sau khi lời đồn này được nói ra không quá mấy ngày đã truyền khắp hậu cung, ồn ào huyên náo, đương sự là Huệ tần và Hiền phi ở đằng kia đương nhiên là liên tục kêu oan, cuối cùng Hoàng hậu hạ mệnh lệnh, ai ở sau lưng nói lung tung, liền cắt lưỡi, lời đồn đại này mới bị đè xuống.

https://thuviensach.vn

Chỉ là chuyện này nhất định là có người sau lưng giở trò quỷ, nhưng cuối cùng là ai, nhất thời Hiền phi cũng đắn đo không biết, một lúc sau, cũng phải từ bỏ. Nhưng trong đầu đã có vài phần hận ý với Huệ tần, bởi vì nàng tin tưởng lời đồn đại này là sự thật , cái gì gọi là mưu đồ bí mật, hoàn toàn đều là do Huệ tần muốn có ấn tượng tốt trước mặt Hoàng thượng mà cố ý nói ra vô căn cứ. Nàng bắt đầu hối hận sau khi nghe Như phi mật báo không hỏi phụ thân chứng thực, hiện tại, tất nhiên Hoàng thượng cho rằng nàng quan báo thù tư (lợi dụng việc công để trả thù cá nhân.), Huệ tần này thật đáng giận.

Cũng không quan tâm ý nghĩ này có đúng hay không, Hiền phi đã kiên quyết đổ trách nhiệm lên đầu Huệ tần.

"Thật không nghĩ tới, Huệ tần này còn có thể làm Hoàng thượng yêu thương, thật không nhìn ra nàng có chỗ nào tốt." Như phi và Phạm quý nhân ngồi đối diện Hiền phi, ba nữ nhân vừa ăn nho vừa nói chuyện tào lao.

Cái này gọi là ba câu không rời nghề, nói mãi, đương nhiên vẫn nói đến người Huệ tần.

"Đúng vậy , vốn tưởng rằng nàng mất đứa nhỏ, thì Hoàng thượng sẽ không chú ý đến nàng nữa, cũng không nghĩ đến, ngay cả Hiền phi tỷ tỷ cũng thua trên tay nàng." Như phi vụng trộm thoáng nhìn qua Hiền phi, quả nhiên thấy sắc mặt nàng khác thường.

"Tiện nhân Tống Hàm Hương này!" Hiền phi nhỏ giọng mắng vài câu, nhận lấy quả nho mà Như phi đã bóc cho nàng, nhét vào miệng.

"Nhưng cũng đừng nói, Tống Hàm Hương này vẫn có chút bản lĩnh, có thể bắt lấy tâm của Hoàng thượng, chỉ là khổ nhất vẫn là chúng tỷ muội." Trong lời nói của Như phi mang theo đầy sự ghen tuông.

"Có thể làm gì bây giờ, lúc này người ta đang được sủng ái, chúng ta chỉ có thể ở bên cạnh hâm mộ." Tuy ngoài miệng Hiền phi nói như vậy, nhưng

https://thuviensach.vn

trong lòng đã hận nghiến răng nghiến lợi, mấy ngày nay, căn bản Hoàng thượng không có tới Vĩnh Di cung của nàng, lại tiếp tục như vậy, thì hoàn cảnh của nàng sẽ không khác biệt lắm với Thục phi. Nhớ tới buổi sáng hôm nay đi vào cung của Hoàng hậu thỉnh an thì gặp Thục phi nhìn nàng bằng ánh mắt đùa cợt, liền hận từ đỉnh đầu đến lòng bàn chân.

"Thực ra, cũng không phải là không có cách nào." Phạm quý nhân luôn trầm mặc không nói gì ở một bên đã mở miệng.

"A? Phạm quý nhân nói nghe một chút ?" Mắt phương của Hiền phi khẽ nâng, nhìn nàng.

Phạm An Dung khẽ cười, ghé sát vào tai Hiền phi nói nhỏ một lúc, người nghe khẽ gật đầu.

Ngày hôm nay, Thái Hậu mời các cung phi đến Đức Khôn điện xem diễn, Lạc Tử Hân chọn y phục màu lam thanh nhã, bảo Tích Như vấn tóc tương đối trang trọng, sau đó mới xuất phát.

Thời điểm đi vào Đức Khôn điện, đại bộ phận mọi người đều đã đến. Người đứng đầu chính là Hoàng hậu sau đó là chính nhất phẩm tứ phi, Quý phi, Đức phi, Thục phi, Hiền phi. Lạc Tử Hân chỉ là một vị tần, cho nên chỉ ở vị trí giữa, ngồi bên cạnh lại là Huệ tần.

Huệ tần nhìn Lạc Tử Hân, cười ngọt ngào, nói:"Ngày hôm nay nhìn tỷ tỷ thần thanh khí sảng (tinh thần sảng khoái), nghe nói tối hôm qua Hoàng thượng lại ở lại Uyển Trữ cung? Thân thể tỷ tỷ yếu, có thể chịu đựng được không?"

Trong lời nói của Huệ tần nghe được sự thương tâm, câu cuối cùng rõ ràng là châm chọc. Lạc Tử Hân hiểu được vì thời gian trước chuyện tình Trình bảo lâm làm nàng muốn khạc ra lửa, đương nhiên nàng cũng biết mình là Liễu đạo (tớ cũng không hiểu cho lắm. mong mấy bạn thông cảm), nhưng chuyện của Trình bảo lâm là do chính nàng cầu thả người, cũng

https://thuviensach.vn

không có lí do gì lại đi trở mặt. Tâm tư Huệ tần đơn giản, đương nhiên sẽ không nghĩ rằng chuyện này có liên quan gì đến Trữ tần, nếu đổi lại là người khác, Lạc Tử Hân cũng sẽ không làm như vậy, bởi vì chỉ có Huệ tần tính cách ngây thơ mới không hiểu thâm ý trong đó. Nhưng đối với Huệ tần mà nói. Dù sao, lúc ấy là Trữ tần tin lời nói của Tiểu Vệ Tử, chính mình cũng tin theo, ở điểm này vẫn còn có chút bí ẩn, không khỏi sinh ra chút oán thán với Trữ tần.

Lạc Tử Hân mỉm cười nói:" Muội muội yên tâm, về sau tỷ tỷ sẽ vô cùng cẩn thận."

Huệ tần thấy không thú vị, sau đó cũng không hề quan tâm đến Lạc Tử Hân, cứ thế ăn thức ăn nhẹ trên bàn. Thái hậu còn chậm trễ chưa tới, vở diễn này đương nhiên sẽ không thể bắt đầu, cho nên mọi người chờ cũng không tránh khỏi có chút sốt ruột, chỉ là ai cũng không nói gì.

"Vở diễn này bao giờ mới có thể bắt đầu?" Vị chủ tử Huệ tần này vẫn thiếu kiên nhẫn trước sau như một, nói thầm, âm thanh không lớn không nhỏ nhưng vừa đủ để cho mọi người trong điện đều nghe được rõ ràng.

Hoàng hậu không khỏi quay đầu lại nhìn chỗ Huệ tần, vẫn không nói cái gì, càng làm đầu óc xoay chuyển. Lạc Tử Hân không khỏi mỉm cười, quả nhiên Huệ tần này làm việc không dùng đầu óc, nàng thật sự xem diễn sao? Chỉ sợ nếu lần này nàng còn làm như vậy, thì sẽ chưa chắc sẽ may mắn giống như lúc tuyển tú.

Trong lòng mới nghĩ như vậy, thì vị tiểu địa chủ này lại thật sự mở miệng nói chuyện : " Hoàng hậu nương nương, khi nào thì vở diễn này mới bắt đầu? Sáng sớm Thái hậu mời chúng ta tới đây, vì sao ngài còn chưa tới?"

Lúc này Hoàng hậu cũng có chút thiếu kiên nhẫn, nhưng vẫn dịu dàng nói:" Huệ tần, Thái Hậu nương nương có thể đang có việc, chúng ta nên

https://thuviensach.vn

kiên nhẫn chờ."

Huệ tần căng khoé miệng, vẻ mặt nhàm chán nói:"Nhưng ngồi chờ như vậy thật sự rất nhàm chán, Thái hậu cũng nên thương cảm cho chúng ta một chút."

Hoàng hậu than nhẹ một tiếng, thàm nghĩ Huệ tần cũng không cảm thấy được, đang định nói cái gì, thì chỉ nghe âm thanh trang nghiêm truyền đến : " Ai là người nói ai gia không biết thương cảm người khác?"

Người tới là Thái hậu nương nương, ánh mắt như đao kiếm nhìn về chỗ Huệ tần.

Hôm nay Thái hậu mặc áo dài màu vàng, trên áo dài thêu hoa mẫu đơn, có vẻ đẹp ung dung quý giá đẹp đẽ. Tuy rằng Thái hậu tuổi không còn trẻ nhưng trong lúc đó ánh mắt vẫn có bộ dạng cảnh xuân tươi đẹp, nói vậy chắc lúc còn trẻ nhất định cũng là một mỹ nhân tuyệt sắc.

Vẻ mặt của Thái Hậu luôn là bộ dạng hiền lành dịu dàng, nhưng có một loại khí chất uy nghiêm làm người ta không dám thân cận, cho nên nàng vừa đến, các phi tần cũng cúi xuống không dám nhìn thẳng.

Giờ phút này Huệ tần cũng không dám tuỳ tiện. Nhưng đương nhiên là Thái hậu đã phát hiện ra nàng, đi đến trước mặt nàng nói:"Ngươi chê ai gia đến muộn sao?"

Giọng nói của Thái hậu không cao không thấp, nhưng sự uy hiếp này rất rõ ràng.

"Nô tì ... không dám." Cuối cùng Huệ tần cũng không ngốc đến nỗi giáp mặt tranh cãi với Thái hậu, sắc mặt Thái hậu có hơi dịu lại, nói:"Ai gia còn nhớ ngươi, là lúc trước khi tuyển tú, ngươi cũng từng ồn ào như vậy. Tính tình này nên thay đổi."

https://thuviensach.vn

Lời này của Thái hậu rõ ràng là cảnh cáo nàng, nếu như nàng còn không biết chừng mực như vậy, sau này nàng (Thái hậu) tuyệt đối sẽ không khách khí.

"Đã biết ạ." Huệ tần cúi đầu thỏa hiệp, nhưng vẻ mặt cũng không giống như ngoài miệng nói, chuyện này đều đã bị Thái hậu nhìn thấy, nhưng nàng cũng không có nói gì thêm, quay đầu ngồi xuống vị trí phía trên.

Vở diễn cuối cùng cũng bắt đầu, dễn vở Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài, Thái hậu cảm thấy rất hoàn mỹ có ý nghĩa, không ngừng cười nói cùng Hoàng hậu và Quý phi ở hai bên.

Lạc Tử Hân có không hứng thú gì lắm với vở diễn này, bởi vì kiếp trước cũng đã theo Thái hậu xem qua nhiều lần, cho nên hôm nay lại thấy, cũng cảm thấy bình thường, nhưng không hiện ra cảm giác phiền chán, dù sao đào kép (diễn viên) trên đài diễn cũng hay.

Meo meo ... Một con mèo trắng chậm rãi đi qua đây, hết nhìn đông lại nhìn tây dường như đang tìm kiếm chủ nhân của nó. Lạc Tử Hân khẽ quay đầu, nàng nhận ra được đây là con mèo mà Đức phi nương nương nuôi dưỡng.

Con mèo này chậm rãi di chuyển, đi tới giữa chỗ Huệ tần và Lạc Tử Hân. Đột nhiên sắc mặt Huệ tần trở nên trắng bệch, lập tức đứng lên, trong nháy mắt đã lật cái bàn lên.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Sóng Gió Hoa Mai (13)

Tiếng động bên này khiến cho mọi người chú ý, Thái hậu cũng không nhịn được quay đầu, khi nhìn thấy vẻ mặt Huệ tần kinh sợ nhìn cái bàn bị lật nhào trước người thì rốt cuộc cũng không thể duy trì sự trầm tĩnh, lập tức sắc mặt cũng trầm xuống.

"Láo xược, còn ra thể thống gì!" Giọng nói của Thái hậu không cao, nhưng đã tràn ngập uy nghiêm, trong lòng Huệ tần khẽ run. Ngay cả đào kép (diễn viên) trên đài cũng dừng biểu diễn, đồng loạt quỳ xuống.

"Thái hậu, con mèo này, nó..." Huệ tần chỉ vào con mèo trắng ấp úng nói.

"Như thế nào , ý của ngươi là con mèo lật cái bàn lên?" Quý phi ngồi bên cạnh Thái hậu yếu ớt mở miệng, giọng nói kia lạnh lùng, giống với tính cách của nàng, luôn lạnh lùng như vậy .

Quý phi nương nương luôn có một bộ dáng cao cao tại thượng, có lẽ cái đó và tính cách của nàng có liên quan, trời sinh không nói nhiều lời, cho nên tương giao (kết bạn, làm bạn) với các phi tần khác trong cung cũng rất ít, chỉ là nàng đi lại thân thiết với Thái hậu, rất được Thái hậu tín nhiệm. Vì nguyên nhân như thế, nên nàng trở thành người làm cho người khác kính sợ sau Hoàng hậu.

"Quý phi nương nương, thần thiếp không phải có ý như vậy." Huệ tần khẽ bĩu môi, hình như có gì bất mãn.

https://thuviensach.vn

Nhưng vẻ mặt này của nàng đã chọc giận Thái hậu, bởi vì trong mắt Thái hậu đó là một loại khiêu khích. Điều tối kị trong cung là không tôn trọng Thái hậu, cho dù trong lòng Huệ tần có nghĩ như vậy hay không nghĩ như vậy, thì Thái hậu đã nhận định như thế.

Quý phi là một nữ nhân biết sát ngôn quan sắc (đoán ý qua lời nói và sắc mặt), lần này đã hiểu rõ ý nghĩ của Thái hậu, lập tức lớn tiếng quát:"To gan, sao lại có thể ở nơi như vậy mà làm ra chuyện không hợp thể thống, nếu không trừng phạt làm sao có thể đúng với cung quy?"

"Quý phi nói có lý, Bản cung liền phạt ngươi quỳ ở một bên xem diễn." Hoàng hậu nói đúng lúc. Thái Hậu khẽ gật đầu, đương nhiên là đồng ý phương pháp trừng phạt như vậy.

"Nhưng đây không phải là sai lầm của thần thiếp." Huệ tần tỏ ra uỷ khuất, ngón tay chỉ con mèo trắng đang nằm rạp trên mặt đất cách đó không xa nói:" Là nó."

"Láo xược, có liên hệ gì cùng con mèo trắng đó? Mình làm sai chuyện còn muốn oán trách người khác, hơn nữa lại nói là con mèo, quả thực ... " Quý phi lớn tiếng nói, khi nói đến con mèo kia thì vẻ mặt khinh thường, mang theo sự coi thường.

"Đó là bởi vì thần thiếp ... " Huệ tần vụng trộm liếc Thái hậu một cái, sau đó liền cúi đầu xuống, dường như âm thanh chỉ có mình mới nghe thấy nói:" Sợ mèo."

" Nói to hơn chút. " Quý phi nâng giọng, lạnh nhạt nói.

Huệ tần hít một hơi vào thật sâu, ngẩng đầu, lớn tiếng nói:"Thần thiếp sợ mèo, là do ai đó làm con mèo này chạy đến chân thần thiếp."

Bên trong im lặng một lúc, nhưng, chỉ trong chốc lát sau đã nghe thấy nhưng tiếng cười liên tiếp.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên, nhược điểm này của Huệ tần khiến cho không ít người vui sướng khi người khác gặp hoạ, cũng có ý nghĩ muốn xem kịch vui.

"Dù vậy, cũng không nên không biết chừng mực như thế." Giọng điệu của Hoàng hậu có chút trách cứ, nhưng thái độ xem như thân thiết.

Lúc này, Đức Phi đã đi tới, ôm lấy con mèo trắng gây hoạ này, đi đến trước mặt Huệ tần. Tuy rằng con mèo đã bị ôm ở trong tay, nhưng khi Đức phi đến gần thì vẫn lùi lại phía sau vài bước.

"Đều là do con mèo này của Bản cung nghịch ngợm, quấy nhiễu Huệ tần muội muội, thật sự là áy náy." Khi nói chuyện thấy Đức Phi có lỗi, giọng điệu thành khẩn.

Tính tình Đức Phi luôn luôn là bình bình đạm đạm (bình thường), đối xử ôn hoà với người ngoài, ru rú trong nhà, chung quy chỉ thíc ở trong cung của mình trồng ít hoa cỏ cùng giết thời gian với tiểu miêu (mèo nhỏ), có lẽ ngay cả nàng cũng không có chú ý tới nàng đã mang mèo nhỏ ra ngoài.

"Cho dù con mèo nhỏ của Đức phi quấy rầy ngươi, nhưng cũng không cần khoa trương như thế, quấy rầy nhã hứng xem vở diễn của mọi người." Thái hậu cũng không thông cảm cho việc Huệ tần sợ mèo, vẫn bắt lỗi của nàng không tha.

"Thái Hậu ... " Huệ tần vẫn muốn nói gì.

"Được rồi, tốt nhất là ngươi quỳ gối ở một bên giác ngộ đi, đừng quấy rầy mọi người xem diễn." Thái Hậu không kiên nhẫn vung tay lên, không hề quan tâm nàng, quay về chỗ ngồi của mình.

Trên đài vở diễn lại bắt đầu y y nha nha tiếp tục hát, tuy rằng Huệ tần uỷ khuất đầy mình, nhưng chỉ có thể ngoan ngoãn quỳ xuống.

https://thuviensach.vn

Như vậy, Huệ tần rất mất mặt, tại trước mặt nhiều phi tần như vậy phải quỳ xem diễn, nếu xem vở diễn rất nhiều hiểu, nhiều ánh mắt còn luôn luôn nhìn nàng, phần lớn đều là có chứa sự trêu tức và cười nhạo, hiển nhiên ngày thường Huệ tần này đã đắc tội không ít người, lần này xem như là Thái Hậu thay các nàng xử lí, phần lớn có tâm tư hưng tai nhạc hoạ.

Lạc Tử Hân khẽ kéo khoé miệng, thầm nghĩ Huệ tần này vẫn rất không thông minh, có một số sự việc chính là gieo gió gặt bão.

...

Sau giờ Ngọ, biếng nhác vào phòng, vốn đáp ứng làm cho người ta ấm áp trong thời gian này, nhưng Lạc Tử Hân lại cảm thấy toàn thân rùng mình, trong lòng bàn tay nắm chặt tờ giấy, tờ giấy đã nhanh chóng bị mồ hôi của nàng nhào thành mảnh nhỏ.

Đây là tín hàm (thư) mà ca ca nghĩ biện pháp tìm người đưa tới, trong đó đề cập một chuyện quan trọng, đó chính là mẫu thân thân sinh của nàng bị bệnh nặng. Nàng còn nhớ rất rõ ràng, thời điểm kiếp trước, sau vài ngày khi nhận được phong thư này, có tin tức mẫu thân bệnh chết.

Kiếp này, không biết nàng có khả năng tới cứu tính mạng của mẫu thân kịp không?

Nhất định có thể! Lạc Tử Hân nắm thật chặt nắm đấm.

Từ chỗ Sở Lăng Thiên cầm thuốc đi ra, đã gần đến hoàng hôn, nghĩ trước đó Sở Lăng Thiên nhìn nàng bằng ánh mắt hoài nghi , trong lòng vẫn có chút không yên bất an, sự bị hắn nhìn ra cái gì, tuy rằng đối với nàng mà nói hắn là bạn không phải địch, nhưng nàng cho rằng rất nhiều chuyện vẫn cần sự cẩn thận tuyệt đối.

Cho nên, đối mặt với ánh mắt nghi vấn của Sở Lăng Thiên, nàng chỉ nói : " Ta cần mà thôi."

https://thuviensach.vn

Dù sao phi tần trong cung lấy thuốc, rất nhiều người có mục đích không rõ ràng, làm Thái y, trong lòng rất hiểu, bình thường chỉ là mắt nhắm mắt mở, cũng sẽ không hỏi nhiều. Dù sao, đối với Sở Lăng Thiên mà nói, loại thuốc trị phong hàn này cũng không có gì đặc biệt. Nhưng đỗi với nàng không như vậy, ca ca và mẫu thân đều không có tiền, đối với bọn họ mà nói loại thuốc này là thuốc cứu mạng.

Trong lòng ôm thuốc, đi tới cửa cung, thấy thị vệ lại có sự do dự. Làm nữ nhân hậu cung, ở không được bán buôn, là không cho phép xuất cung một mình, cho nên xuất cung như thế nào cũng thành vấn đề không nhỏ.

Đang lúc nàng do dự, phía sau truyền đến âm thanh, làm lưng nàng từng trận lạnh buốt.

" Nương nương là muốn chuồn êm xuất cung sao?"

Là ai dễ dàng hiểu thấu tâm tư nàng vậy, là ai to gan như thế giáp mặt vạch trần nàng ? Thanh âm này có chút quen, hắn là ...

Nàng quay đầu lại, đúng như dự đoán, người nói chuyện đúng là Vệ Dịch Hiên. Lúc này hắn đang đứng trước mặt nàng, nhìn ánh mắt của nàng hơi thâm thuý. Hắn to gan nhìn nhau như thế, nhưng thật ra lại làm cho Lạc Tử Hân lùi về phía sau vài bước, lần này tiểu thái giám này lại muốn làm gì?

"Nếu nương nương cứ đi ra ngoài như vậy, chỉ sợ còn chưa xuất cung đã bị người khác bắt trở về." Vệ Dịch Hiên quỳ xuống, yết kiến với nàng, nói:" Tham kiến Trữ tần nương nương."

" Ngươi ... Bổn cung cũng không nói muốn xuất cung." Lỡ lời phủ nhận hắn là trả lời tốt nhất, dù sao hiện tại người nàng còn trong cung, ai cũng không thể nói nàng đang chuẩn bị đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Vệ Dịch Hiên ngẩng đầu, khoé miệng khẽ cong lên, có chút nghiền ngẫm, đè thấp âm thanh nói:" Nương nương quả thực không nghĩ xuất cung sao? Cũng không lo lắng cho người ngoài cung?"

Lạc Tử Hân bị lời nói của hắn làm cho giật mình sửng sốt, tiểu thái giám này thật giống như con sâu trong bụng mình, tâm sự gì đều có thể bị hắn nhìn ra nhất thanh nhị sở (rõ ràng) . Nhưng nàng nên tín nhiệm hắn sao? Cần phải nhanh chóng diệt trừ phần tử nguy hiểm này sao? Trong lòng Lạc Tử Hân có chút hỗn loạn.

" Nương nương, cùng nô tài đi thôi." Vệ Dịch Hiên không đợi Lạc Tử Hân mở miệng nói cái gì đã tự động đứng lên, đi về phía trước :"Lại chậm nữa, trời sẽ tối, sẽ ảnh hưởng tới thời gian hồi cung."

Cũng không biết là do tâm tư gì, Lạc Tử Hân thật sự đi theo hắn .

Sau khi Vệ Dịch Hiên an bài, Lạc Tử Hân thay y phục thái giám, cũng giống như quay lại. Cuối cùng nàng cũng hiểu được Vệ Dịch Hiên muốn lấy thân phận thái giám mang nàng xuất cung. Không kịp nghĩ lại, Vệ Dịch Hiên đã mang theo nàng xuất cung thu mua nguyên liệu nấu ăn, dễ dàng mang nàng xuất cung.

"Nô tài sẽ ở chờ nương nương vào giờ Tuất ở cửa cung, trăm ngàn lần đừng đến trễ, bằng không cửa cung đóng thì chuyện này sẽ lớn." Vệ Dịch Hiên đè thấp âm thanh nói ở bên tai nàng xong, liền rời đi.

Nếu xuất cung, Lạc Tử Hân cũng không hề trì hoãn, rất nhanh đã tìm được mẫu thân, lúc này nàng đang nằm trong một gian nhà tồi tàn, bệnh nặng nàng đã sớm không tức giận, sắc mặt đen vàng, môi màu xanh, do thời gian dài thiếu dinh dưỡng cả người nhìn gầy yếu vô lực.

Lạc Tử Hân đau lòng một trận, đi đến bên giường quỳ xuống, nhẹ nhàng nắm lấy tay của mẫu thân, nước mắt ròng ròng. Sau khi bị tịch thu nhà và tôi tớ cho quan, mẫu thân đã luôn làm nô tỳ tại Diệp phủ, vốn là phu nhân

https://thuviensach.vn

của quan lại, nàng cũng từng là thiên kim chi nữ, làm sao trải qua nhiều năm vất vả. Bệnh như núi đổ, vừa rồi không có tiền mua thuốc, sinh mệnh liền rẻ như cây cỏ. Nếu như hôm nay chưa đến chỗ Sở Lăng Thiên lấy thuốc, chỉ sợ mẫu thân lại chết đi giống kiếp trước.

Thấy điều này, không chậm trễ thời gian, lập tức sắc thuốc, cho mẫu thân uống. Thuốc này đến từ trong cung, cho nên đối với công dụng nàng rất khẳng định, huống hồ lúc ấy chính mình bị lưu đày, nàng đi theo tên khất cái cũng học được chút võ công và y thuật, tuy rằng rất khác nhưng cơ bản vẫn nhìn hiểu được.

"Hân nhi, ngươi đã đến rồi?" Mẫu thân mở hai mắt, suy yếu kêu tên nàng.

"Nương là ta, ta đến đây, ngài chịu khổ." Lạc Tử Hân quét dọn suy nghĩ.

"Nghe nói, ngươi vào cung?" Mẫu thân khẽ cong khoé miệng.

Lạc Tử Hân cụp mắt, nói nhỏ:" Đúng vậy, nương, kỳ thật như vậy cũng tốt, ở trong cung Hân nhi ít nhất không lo ăn ở."

Mẫu thân thở dài, yếu ớt nhìn ánh mắt của nàng, mang theo cảm xúc đau lòng nói:" Đứa nhỏ, để ngươi chịu khổ, vốn ngươi là thiên kim tiểu thư vui vẻ ... Đều là do phụ thân ngươi ... Ai."

"Không nên trách phụ thân, người cũng là ... " Lạc Tử Hân vốn định nói phụ thân cũng là bị oan, đang định an ủi mẫu thân, nhưng câu nói kế tiếp của mẫu thân lại làm nàng kinh ngạc không thôi.

"Phụ thân ngươi rất cố chấp, nếu hắn không phải muốn giúp tiền hoàng đế trở lại vị trí cũ, thì làm sao có thể để cho nhà ta rơi vào tình cảnh như vậy."

https://thuviensach.vn

"Nương, ngươi nói cái gì?" Lạc Tử Hân ngạc nhiên nói:" Nương, ý của người là, không phải phụ thân ...oan uổng?"

Mẫu thân dừng một chút, thở dài:"Ngươi cũng vào cung, làm phi tử của đương kim Hoàng đế, có một số việc cũng nên cho ngươi biết tình hình thực tế. Phụ thân ngươi là quan của tiền triều, trung thành bảo vệ chủ, cho nên sau khi đương kim Hoàng đế đoạt vị, phụ thân ngươi như thế nào cũng không chịu thoả hiệp, thậm chí còn xúi giục dư đảng tiền triều với ý đồ phạm thượng tác loạn (mưu phản), cho nên mới rơi vào kết cục như thế. Kỳ thật, nếu người chịu thoả hiệp, đương kim Hoàng thượng nhất định sẽ không lưu đày người như vậy."

Cho nên, phụ thân không phải bị oan uổng, người thật sự tham dự mưu phản, nói là loạn thần tặc tử cũng không phải là quá đáng. Nhưng người chỉ trung thành bảo vệ chủ, nhiều nhất cũng chỉ có thể nói là ngu trung (trung thành một cách ngu ngốc), nói là mưu phản dường như cũng không thoả đáng, huống hồ Mục Nguyên Trinh không phải là mưu quyền soán vị mà lấy được ngôi vị hoàng đế sao? Lạc Tử Hân giận dữ bất bình nghĩ, không chú ý đang lúc móng tay đâm vào tay, rất đau.

"Hân nhi, nếu có cơ hội nhìn thấy phụ thân của ngươi, khuyên nhủ người đi. Chính quyền của đương kim Hoàng thượng đã ổn, còn muốn phủ định đã là chuyện không có khả năng, biết thức thời mới là trang tuấn kiệt, cũng đừng quá cố chấp." Mẫu thân nói đứt quãng, bởi vì thân thể còn bệnh, khi nói chuyện đã muốn thở hồng hộc.

Lạc Tử Hân an ủi mẫu thân một chút, đáp ứng yêu cầu của nàng, mặc kệ thế nào, tiếp đến nàng nhất định phải nghĩ cách gặp phụ thân một lần.

Nàng giao thuốc còn lại cho ca ca, vừa lén chạy ra ngoài thăm mẫu thân và ca ca, hơn nữa cho ca ca chút bạc dặn chiếu cố mẫu thân, liền lưu luyến rời đi. Thấy ca ca vẫn nhìn mình bằng ánh mắt thương yêu luyến tiếc,trong lòng Lạc Tử Hân đau đớn, cắn môi dưới .

https://thuviensach.vn

Chậm rãi đi theo dọc đường, tinh thần có chút trống rỗng, vừa rồi lời nói của mẫu thân đã quá đả kích nàng, đập tan tất cả nhận thức của nàng. Cho tới nay nàng vẫn nghĩ phụ thân của mình là bị hàm oan, nhưng hoá ra lại không phải như vậy, trong khoảng thời gian ngắn nàng cũng không biết mình nên lấy loại tâm tình nào đối mặt với chuyện này.

Đột nhiên, phố đối diện có vài người đi vào tầm mắt của nàng, có một nam tử đang cầm cái kiếm giả dạng nhân sĩ giang hồ ở ngõ nhỏ nói gì đó. Nhưng , vì sao bóng dáng người này giống Vệ Dịch Hiên như thế? Làm sao hắn lại dính dáng đến nhân sĩ giang hồ?

Trong lòng Lạc Tử Hân hoài nghi, đang định xem rõ ràng thì cũng không thấy bóng dáng mấy người kia nữa.

Thấy thời gian đã không còn sớm, Lạc Tử Hân không hề nghĩ nhiều, nhanh chóng bước về đường hồi cung, tới ngoài cửa cung thì vừa đúng giờ Tuất.

"Nương nương quả nhiên tuân thủ thời gian." Vừa mới chạy đến, Vệ Dịch Hiên đã xuất hiện trước mặt nàng, ý cười nhẹ nhàng, sau đó liền dẫn nàng vào cửa cung.

Có lẽ nàng đã sai lầm rồi, người vừa rồi kia hắn không phải là Vệ Dịch Hiên. Lạc Tử Hân âm thầm nhẹ nhàng thở ra, cười nhẹ, theo hắn thuận lời về cung.

Nghĩ muốn nhanh chóng thay trang phục và đạo cụ của thái giám ra, Lạc Tử Hân bước nhanh hơn, vừa cố ý che mặt mình lại, bước nhanh về phía Uyển Trữ cung bước vào.

Đột nhiên, cảm thấy thân thể bị người ta hung hăng đập vào, ngã trên mặt đất phát đau. Nhưng ý thức phòng ngự vẫn còn, nàng chạy nhanh dùng ống tay áo che mặt, cúi đầu xuống, nhưng theo dư quang của khoé mắt cẫn thấy rõ ràng. người đụng vào nàng là Huệ tần.

https://thuviensach.vn

Mà lúc này Huệ tần đang trợn to hai mắt, mắt không chuyển nhìn chằm chằm Lạc Tử Hân.

Trong lòng Lạc Tử Hân như con nai chạy loạn, hoảng hốt không thôi. Vậy phải làm sao bây giờ? Bị Huệ tần nhận ra vậy việc lớn không tốt.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Hoa Rơi Không Tiếng Động (Một)

Huệ tần chăm chú nhìn chằm chằm Lạc Tử Hân, dường như là đang nghiên cứu một vậy quý hiếm, ánh mắt không ngừng nhìn lên nhìn xuống. Lạc Tử Hân cảm giác trái tim mình muốn nhảy ra ngoài, chạy nhanh đến, quỳ trên mặt đất, đầu cúi rất thấp, dường như sẽ đụng vào mặt đất.

Huệ tần vẫn đang nhìn chằm chằm nàng, không nói tiếng nào, ánh mắt kia làm cho cả người Lạc Tử Hân sợ hãi.

"Quỷ, có quỷ ... A... " Xuất hồ ý liêu (1) , đột nhiên Huệ tần kinh hoàng hét lên, thét chói tai liền xoay người chạy đi.

(1): Bất ngờ, bất thình lình.

Lạc Tử Hân rất kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng Huệ tần, lại nhìn chính mình, nhưng đây cũng chỉ là y phục thái giám bình thường, sao lại có quỷ?

Mang theo đầy một bụng nghi hoặc đi, nhưng không có thời gian cho nàng nghĩ nhiều, bởi vì hiện tại nàng cần phải giải quyết vấn đề an toàn của nàng trước đã, cho nên bước nhanh hơn về tới Uyển Trữ cung.

"Nương nương, nô tỳ giúp ngài chải đầu. Tối hôm qua ngài giống như ngủ không được ngon giấc." Tâm Nhuỵ đỡ Lạc Tử Hân rời giường chải đầu rửa mặt, đêm qua một đêm chưa ngủ, nghĩ đến việc mẫu thân nói với nàng, chỉ cảm thấy tâm tình rất hỗn loạn, chỉ là đến sáng sớm, đôi mắt đã lộ cuồng thâm.

https://thuviensach.vn

"Không có gì, nhưng thật ra tay của ngươi làm sao vậy?" Lạc Tử Hân nhìn đến một vết thương trên tay Tâm Nhuỵ, không khỏi khẽ nhíu mày.

Sau khi nha đầu kia trải qua bước ngoặt đó, thân thể cũng không bằng lúc trước, cho nên thường ngày Lạc Tử Hân cũng quan tâm nàng nhiều hơn một chút, ở phương diện này Tâm Nhuỵ cũng rất cảm kích chủ tử. Chỉ là Tâm Nhuỵ là một người tương đối nội liễm (2) , không thường nói nhiều, cho nên đối mặt với sự quan tâm của chủ tử, nàng cũng chỉ mỉm cười nói không có vệc gì.

(2): sống nội tâm

Nhưng Lạc Tử Hân chú ý tới vẻ mặt khác thường của Tâm Nhuỵ, cho nên trầm mặt xuống, giọng điệu hơi sắc bén nói:"Như thế nào, ngay cả bản cung mà ngươi cũng không nói thật?"

"Nô tỳ không dám." Tâm Nhuỵ cụp mắt. "Là Hu tần nương nương, ngày hôm trước nàng đụng vào nô tỳ, nói là có .... Có quỷ. Vết thương trên tay là do không cẩn thận bị đụng vào. "

Theo lời nói của Tâm Nhuỵ, nàng nhớ tới tình cảnh buổi tối hôm qua khi hồi cung gặp Huệ tần, dường như giống với lời Tâm Nhuỵ nói, không khỏi ngạc nhiên nói:" Sao lại có quỷ?"

Tâm Nhuỵ lắc đầu nói:"Chuyện này nô tỳ không biết, chỉ là gân đây dường như Huệ tần có chút kì lạ, nghư nói trong cung có rất nhiều người nói nàng hay nói nhưng lời mọi người không hiểu."

"A?" Lạc Tử Hân kéo dài ngữ điệu, lâm vào trầm tư. Từ hôm xem vở kịch cũng không có gặp qua Huệ tần, chẳng lẽ ngày ấy sau khi bị Thái hậu phạt quỳ nên kích thích? Nhưng cá tính tuỳ tiện của nàng ta không đến mức thế.

https://thuviensach.vn

Đang suy nghĩ thì đột nhiện một trận đau đớn truyền đến, chỉ nghe thấy Tích Như vừa mới vào phòng hét chói tai : " Nương nương, rắn!"

Theo hướng ngón tay Tích Như chỉ, cuối cùng ánh mắt của Lạc Tử Hân và Tâm Nhuỵ cũng tập trung đến trên bắp chân của nàng : " A ..."

Nhất thời Tâm Nhuỵ hoa dung thất sắc (3), sắc mặt trắng bệch nhìn con rắn nhỏ trên đùi Lạc Tử Hân.

(3) Hoa dung thất sắc: Hoa dung: ý chỉ phái nữ, thất sắc : khuôn mặt nhợt nhạt không có màu sắc => cụm từ ý nói người phụ nữ sợ hãi đến nỗi khuôn mặt thay đổi biến sắc phai màu.

Nhưng thật ra Lạc Tử Hân không khoa trương như hai người bọn họ, ngược lại thấy thú vị nhìn con rắn nhỏ này nói:" Ai, ăn no không?"

Trong phòng có tiếng sụt sịt, có lẽ loại phản ứng của chủ tử thật là bày tỏ ở ngoài mặt. Lạc Tử Hân mỉm cười, lấy hộp son trên bàn ném về phía con rắn nhỏ, coi như con rắn nhỏ cũng biết điều, kéo lấy hộp son đó bỏ trốn mất dạng.

"Còn không mau đi mời Thái y." Lạc Tử Hân khẽ quát một tiếng, hai nha hoàn mới như mới tỉnh mộng, một người chạy như điên tới Thái Y Viện, một người vội vàng cho nàng ẳm lên giường .

"May mà con rắn này không có độc, nương nương chỉ cần chút thuốc trị thương là được." Sở Lăng Thiên vừa nói vừa đắp thuốc cho nàng.

"Cũng chỉ là một con rắn nhỏ thôi, không cần khẩn trương như vậy. Tích Như, lấy chút trà đến, bản cung uống xong là ổn."

Thấy Tích Như rời khỏi phòng, Lạc Tử Hân nháy mắt, đè thấp âm thanh nói:" Sở Lăng Thiên, gần đây ngươi có đi đến Viên phủ không?"

https://thuviensach.vn

Sở Lăng Thiên sửng sốt, nhất thời lý giải được nguyên nhân vì sao nàng sai Tích Như đi , cười nhẹ nói:" Gần đây Lăng Thiên có đi đến Viên phủ thăm Viên bá phụ và bá mẫu, thân thể hai vị lão nhân gia vẫn khoẻ."

"Vậy là tốt rồi, nếu lần sau ngươi đến Viên phủ, không biết ngươi có thể giúp bản cung truyền tin cho Lạc Tử Hân, chính là nha hoàn lần đó ngươi đã gặp không ?" Lạc Tử Hân khẽ nâng mắt, ánh mắt chờ mong nhìn Sở Lăng Thiên.

Sở Lăng Thiên mỉm cười nói:"Nương nương đã phân phó, thần nhớ rõ nàng, ngày ấy ở Viên phủ người đứng bên cạnh nương nương, là cô nương có chút ngại ngùng đó phải không?"

Lạc Tử Hân cười ngọt ngào, nói:"Trí nhớ của Sở Thái y thật tốt. Nàng ta là người ta mang về ở trên đường, nhưng ta thấy nàng giống tỷ muội của ta, bây giờ ta vào cung, cũng nhớ nàng ấy nhiều. Ngươi nói hộ ta với nàng, bảo nàng chăm sóc tốt bản thân, hơn nữa hi vọng nàng chăm sóc mẫu thân ta, thân thể mẫu thân ta không tốt."

Từ trong lòng, nàng lấy ra một chút bạc giao cho Sở Lăng Thiên, còn nói:"Bạc đó giao cho nàng, ta biết Viên gia không thiếu bạc cho nàng, đó coi như là một chút tấm lòng của người làm tỷ tỷ như ta đưa cho nàng,làm cho nàng sống tốt hơn."

Sở Lăng Thiên gật gật đầu, tiếp nhận bạc trong tay nàng, nói:"Nương nương yên tâm, Lăng Thiên nhất định sẽ làm được."

Khoé miệng Lạc Tử Hân cong lên, bạc đó đến tới tay Viên Tiêm Vũ, tất nhiên nàng sẽ hiểu được hàm ý trong lời nói, hẳn là có thể đi quan tâm mẫu thân mình một chút. Viên Tiêm Vũ là một cô gái có lòng nhiệt tình, nếu không năm đó nàng cũng sẽ không chuộc nàng ra khỏi kỹ viện đến Viên phủ, tin tưởng sự uỷ thác này của nàng, nàng ấy sẽ không ngồi yên không để ý đến.

https://thuviensach.vn

"Vậy cám ơn Sở Thái y." Lạc Tử Hân đứng lên, tỏ vẻ cảm tạ, lại quên trên chân mới có thương tích, lảo đảo một cái thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống đất, Sở Lăng Thiên kinh ngạc lập tức tiến đến đỡ nàng.

Đúng lúc sự giúp đỡ này lại làm cho Lạc Tử Hân ngã vào trong lòng Sở Lăng Thiên, tay hắn đỡ eo nàng, nhìn con ngươi trong suốt như nước màu đen của nàng, thế nhưng hắn lại nhất thời thất thần, đáy lòng kéo ra một tiếng lòng khác thường.

Theo ánh mắt của hắn, Lạc Tử Hân nhìn thấy được nhiệt độ dịu dàng trong đó, trong lòng mơ hồ kinh ngạc, cái ánh mắt đó là có ý tứ gì, nàng hiểu. Chỉ là, trong lúc này bọn họ không nên có tình cảm như vậy tồn tại.

"Sở Thái y, buông bản cung ra." Lạc Tử Hân nhẹ nhàng nói nhỏ, một câu hai ý nghĩa như vậy, con ngươi Sở Lăng Thiên hơi lạnh nhạt đi.

"Trữ tần tỷ tỷ..." Đột nhiên có âm thanh phá vỡ sự yên tĩnh của hai người lúc này, Sở Lăng Thiên giật mình một cái, vội vàng buông Lạc Tử Hân ra, lùi về phía sau mấy bước.

"Thần đi xuống lấy thuốc cho Trữ tần nương nương, nương nương nghỉ ngơi cho tốt." Sở Lăng Thiên vội vàng lấy hòm thuốc, bất an nhìn khách không mời mà đến Lục Nguyệt Nặc này một cái, rồi vội vàng rời đi.

Dường như Lục Nguyệt Nặc nghĩ tới cái gì nhìn bóng lưng Sở Lăng Thiên, sau một lúc lâu, xoay người, nhìn Lạc Tử Hân, nói: " Tỷ tỷ, các người ... "

"Hắn là nam nhân tốt, nhưng ta là nữ nhân của Hoàng thượng, cho nên sự ưu tú của hắn cũng không thuộc về ta." Lạc Tử Hân trừng mắt nhìn, cười đến lạnh nhạt.

Lục Nguyệt Nặc nhẹ nhàng thở ra, vỗ vỗ ngực, cười nói:" Thế thì tốt, làm ta sợ muốn chết. Đúng rồi, nghe nói người bị rắn cắn?"

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân nhìn chân của mình, nói:" Đừng lo, chỉ là một con rắn nhỏ không có độc, không có gì đáng ngại."

Lục Nguyệt Nặc đau lòng kéo nàng vào lòng, hai tỷ muội nói chuyện một lúc.

Trong cung này không có gì là bí mật đáng nói, không bao lâu,mọi người đều biết tin tức Trữ tần bị rắn cắn, các cung phi đều lục đục đến Uyển Trữ cung ân cần thăm hỏi, Hoàng hậu cũng đến đây hỏi tình trạng, đại khái là muốn tìm ra người mưu hại, nhưng vẫn không tìm ra manh mối. Cuối cùng, lợi dụng kết quả ngoài ý muốn, yêu cầu Thượng Cung cục dọn dẹp cảnh vật chung quanh trong cung.

Nhưng, Lạc Tử Hân cũng không nghĩ như vậy, con rắn kì quái này tới, vậy trong đó tất nhiên là có lý do, cũng không nói nhiều, đợi sau khi mọi người rời đi, liền gạt mọi người trong Uyển Trữ cung, lén lút ra ngoài.

Trên người con rắn kia dính son phấn của nàng, một mạch tha đi, theo dấu để lại, còn sợ không tìm ra ngươi sao? Lạc Tử Hân thấp giọng lầm bầm, lần theo dấu vết để lại mà đi.

Quả nhiên như nàng dự đoán, dấu màu đỏ này dù nhạt, nhưng vẫn dễ dàng nhận ra, cho nên theo đường đi liền tìm được nơi con rắn nhỏ đến. Con rắn nhỏ tất nhiên sẽ trở về chỗ của nó, nàng thật muốn xem, con rắn này là do ai thả ra.

Chỉ là, khi Lạc Tử Hân nhìn thấy dấu màu đỏ dừng lại ở Toàn Phúc cung thì nàng không khỏi giật mình sửng sốt hồi lâu, ngập ngừng tự nói:" Huệ tần?"

Cho dù nàng và Huệ tần không tính là hữu hảo, nhưng cũng không phải là địch nhân (4) , nếu Huệ tần muốn hại người, cũng không nên liệt nàng làm người đầu tiên, cuối cùng chuyệ này là sao?

https://thuviensach.vn

(4): địch nhân : kẻ thù.

Hết sức tò mò, Lạc Tử Hân ngẩng đầu nhìn tường cao của cung, đã cảm thấy có quyết định. Trong hai ngày này, trong lòng nàng đặc biệt cảm kích võ công và y thuật lúc trước lão sư phụ khất cái (5) dạy cho nàng trước kia, chỉ tiếc người đã chết, nếu không nàng nhất định sẽ đưa cho người thật nhiều bạc để cảm tạ người, bởi vì vài thứ này đã giúp ích cho nàng rất nhiều.

(5): khất cái : ăn xin => lão sư phụ khất cái: ý chỉ người sư phụ già là một người ăn xin.

Khinh công của Lạc Tử Hân rất kém , nhưng bây giờ muốn bò lên bờ tường đó cũng không tính là việc khó, cho nên rất nhanh nàng đã ghé đầu vào tường, lén lút nhìn vào bên trong. Một màn bên trong kia làm cho nàng chấn động.

Chỉ thấy Huệ tần cho con rắn nhỏ vào trong bình, cẩn thận cho nó ăn, vẻ mặt rất kì quái.

Quả nhiên con rắn này là do Huệ tần nuôi dưỡng, đến cuối cùng thì tại sao nàng lại làm chuyện như vậy? Rốt cuộc muốn làm gì? Lạc Tử Hân trăm tư khó giải. (6)

(6): trăm tư khó giải: trăm vấn đề không có cách giải quyết.

Đang lúc nàng suy nghĩ , đột nhiên thấy vẻ mặt của Huệ tần khẩn trương, hết nhìn đông lại nhìn tây. Lạc Tử Hân kinh sợ, sợ là sẽ bị nàng phát hiện ra ngay trong lúc đó,chạy nhanh rụt đầu, một lát sau lại ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Huệ tần lấy một con rắn từ trong bình ra, nhìn nó thật lâu, trong con ngươi hiện lên sự dữ tợn mà Lạc Tử Hân chưa từng thấy qua, nàng nhất thời cảm thấy toàn thân chấn động, cảm giác lạnh đó chạy thẳng vào đáy lòng.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên con rắn nhỏ bị Huệ tần thả ra, vèo một chút đã không thấy tăm hơi, Lạc Tử Hân chấn động, chạy nhanh bụm miệng sợ chính mình kêu lên.

Theo ánh trăng, có một chút ánh sáng yếu ớt xuất hiện, Lạc Tử Hân khẽ cong khoé miệng, vận khí của nàng thật đúng là tốt. Chỉ thấy nàng tóm mạnh, con rắn kia đã nằm trong lòng bàn tay của nàng.

Nàng đắc ý cười, loại công phu bắt rắn này cũng là do vị sư phụ khất cái dạy, xem ra hiểu rõ thật sự tốt, có chút tiếc nuối giống như tự thì thào:" Sư phụ, nếu người còn sống, thì thật là tốt biết bao. Nếu người có thể trọng sinh cùng ta, thì thật là tốt biết bao."

Đột nhiên, con rắn nhỏ ngọ ngoạy vài cái, Lạc Tử Hân kinh ngạc dùng sức đè nó lại, dùng sức đập đầu rắn, con rắn nhất thời không nhúc nhích. Tâm tình nàng thả lỏng một chút, đắc ý nói:" Ngươi còn dám kiêu ngạo với bản cô nương, bây giờ thông minh chứ!"

Cho nên nói, người ta không thể vui mừng quá sớm, cái này gọi là vui quá hoá buồn, thường phát sinh trên những thời điểm người ta đắc ý nhất. Nhưng sau đó Lạc Tử Hân thật sự vui quá hoá buồn, chỉ lo bắt rắn giết rắn, nhưng đã quên mất chính mình còn đang ở trên tường nhà người ta, sau khi buông lỏng, chân trượt xuống, cả người liền rơi xuống.

"A, sư phụ khinh công người dạy không dùng được." Thân thể Lạc Tử Hân rơi xuống không nhịn được kêu lên, lần này mà ngã xuống không chết cũng tàn tật, cứu mạng a!

Nhưng tiếng kêu của nàng cũng không giảm được xu thế ngã xuống của nàng.

"A. .." Nàng không nhịn được sợ hãi kêu thành tiếng.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Hoa Rơi Không Tiếng Động (Hai)

Cảm giác rơi xuống đất cũng không cũng không tệ như vậy, cao, mềm, dường như cũng không đau. Lạc Tử Hân từ đầu tường ngã trên mặt đất, cảm giác ở dưới người thật mềm, nhẹ nhàng thở thật dài.

"Nương nương, ngài còn chưa chuẩn bị đứng lên sao?" Cái dưới thân nàng đó mềm mềm nhưng còn có thể nói, Lạc Tử Hân nhảy dựng lên. Thật vất vả mới nhìn rõ, hoá ra cái nàng gọi là cái mềm mại đó là một người, mà riêng nàng không ngờ là Vệ Dịch Hiên.

"Tiểu Vệ Tử, sao lại là ngươi?" Lạc Tử Hân mở to hai mắt, nghẹn họng nhìn trân trối (1).

(1): nghẹn họng nhìn trân trối: nhìn không nói nên lời vì kinh ngạc.

Vệ Dịch Hiên đứng dậy từ trên mặt đất, phủi bụi trên người, cười hắc hắc nói:"Đúng là nô tài, chỉ là không nghĩ tới nương nương có sở thích trèo tường."

"Ta ..." Lạc Tử Hân phồng má, nhưng lập tức không biết nói cái gì cho phải, vì sao mỗi lần nàng gặp chuyện đều gặp thái giám này, quả nhiên là âm hồn không tiêu tan sao? Nàng hoà hoãn lại tâm tình, lắc đầu nói:" Chuyện của bản cung không cần tiểu thái giám ngươi quan tâm."

"Nương nương giáo huấn là nô tài rời đi, nhưng nô tài muốn nhắc nhở nương nương một câu, cầm rắn lâu, bẩn tay."

https://thuviensach.vn

A? Lạc Tử Hân phát hiện con rắn bị nàng đánh chết vẫn còn cầm ở trong tay, đột nhiên kinh ngạc chay vứt nó ở một bên, động tác hơi khoa trương. Khẽ trừng mắt liếc nhìn Vệ Dịch Hiên đang cười mình, sửa lại quần áo lộn xộn, xoay người chạy đi.

Nhưng trong lòng Lạc Tử Hân cảm thấy, nàng vẫn rất cảm tạ tiểu thái giám này, bởi vì hắn lại cứu nàng một lần nữa.

Đêm nay, lại là ánh trăng sáng trong sạch, ngôi sao chợt hiện nhấp nháy, đứng ở trong hoa viên hít thở không khí tươi mát thuộc về buổi tối này , cũng là một loại thoải mái.

Tích Như lo lắng Lạc Tử Hân sợ bóng tối, cho nên kiên trì đi tản bộ cùng nàng, cho nên nàng cũng tuỳ Tích Như. Thật ra Tích Như đã lo lắng dư thừa, nàng sợ bóng tối, nhưng chỉ là bóng tối khi ở trong phòng kín, mà ở dưới ánh trăng sáng ngời dưới bầu trời ban đêm này, nàng chắc là không cảm thấy sợ hãi, nhưng cũng không muốn làm trái với ý tốt của nha đầu kia, cho nên tuỳ ý nàng, tuy rằng bây giờ nàng thật muốn ở một mình trong chốc lát.

"Trữ tần tỷ tỷ, trùng hợp thế?" Phía sau truyền đến âm thanh mềm mại ngọt ngào, xoay người lại nhìn, đúng là Huệ tần.

Lạc Tử Hân cười nhẹ, nói : " Huệ tần muội muội cũng là rất thanh nhã, nhưng thoạt nhìn dường như muội muội gầy đi một chút ?"

Mặc dù ở dưới màn đêm, Lạc Tử Hân vẫn dễ dàng nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của nàng ta,dường như trong ánh mắt mơ hồ có chút ngưng trệ.

"Gần đây ngủ không được ngon giấc mà thôi. " Huệ tần đánh vào cái trán, con ngươi có chút ảm đạm. Nàng liếc mắt nhìn Lạc Tử Hân một cái, đột nhiên con ngươi phát sáng vài phần, lại khôi phục kiêu ngạo tự mãn ngày bình thường, nói:"Nghe nói ngày hôm qua Hoàng thượng có đến Uyển Trữ cung, nhưng mới tới mấy canh giờ đã rời đi?"

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân sửng sốt, nhớ tới tối hôm qua quả thật Hoàng thượng đến Uyển Trữ cung, xem vết thương trên chân nàng do rắn cắn, an ủi vài câu, nghe nàng đàn mấy thủ khúc thì bảo nàng nghỉ ngơi cho tốt, sau đó quả là rời đi.

Nàng có thể nói cho Huệ tần, thật ra đó là Hoàng thượng yêu quý nàng sao? Lạc Tử Hân không khỏi tự giễu, mặc dù Hoàng thượng làm như vậy đúng là xuất phát từ sự quan tâm, nhưng Đế vương này sẽ thật tình đối tốt với nữ nhân nào sao? Trong cung đây, hẳn là sẽ không có. Ít nhất là đối với Mục Nguyên Trinh, sẽ không có!

Cho nên, nàng chỉ thản nhiên mỉm cười, ra vẻ uỷ khuất nói:"Đúng vậy , trái tim của Hoàng thượng còn đang ở chỗ muội muội."

Huệ tần lộ ra ý cười, nói:" Thế thì đúng là trái tim của Hoàng thượng vẫn còn ở trên người Bản cung. Chỉ tiếc đứa nhỏ đã không còn, bản cung nghe người nào đó, còn tha cho tội nhân, quả thực xin lỗi đứa con ở trên trời của ta. Nhưng, người đã làm hại bản cung, cũng sẽ không có k cục gì tốt đẹp."

Lạc Tử Hân tỏ vẻ vô tội nhìn Huệ tần, cười nhạt thanh nhã cao quý, rồi xoay người nhìn trăng sáng không hề lên tiếng. Chẳng lẽ, bởi vì nàng cứu Trình bảo lâm nên cố ý muốn làm hại nàng, thả rắn cắn người? Trong lòng Lạc Tử Hân khẽ cân nhắc.

Đột nhiên, Huệ tần hét lên một tiếng, làm Lạc Tử Hân xoay người lại nhìn nàng ta, thời điểm đó, nàng ta sớm mất đi sự trầm ổn vừa rồi, ánh mắt tán loạn tràn ngập hoảng sợ,

Theo ánh mắt của nàng, Lạc Tử Hân rõ ràng thấy có một bóng đen hiện lên, đó là gì? Trong lòng Lạc Tử Hân hơi chấn động.

"Có quỷ, có quỷ ... " Bước chân Huệ tần hỗn loạn lùi về phía sau vài bước, hoảng hốt luống cuống (2) điên cuồng chạy trốn, có lẽ bởi vì tâm

https://thuviensach.vn

trạng đều loạn, nàng căn bản hoảng hốt chạy bừa, giày của nàng đá vào chỗ Lạc Tử Hân bị thương, hai người ngã lăn ra đất.

(2): luống cuống : thất lễ, có sự sơ suất sai phạm thiếu giữ gìn ý tứ trong hành vi hoặc nói năng.

"Huệ tần muội muội..." Lạc Tử Hân nhíu mày, nỗ lực thức tỉnh thần chí không rõ của Huệ tần, nhưng nàng đã hoảng sợ quá độ, ngã rồi giẫm lên người Lạc Tử Hân chạy thoát, cũng không để ý đến cái giẫm của nàng đã làm Lạc Tử Hân đau đến không đứng dậy được.

"Nương nương ... Người thế nào rồi?" Đối với chuyện này, Tích Như không kịp phản ứng, đợi nàng thấy rõ ràng tình huống thì chủ tử nhà mình đã nằm trên mặt đất, lúc này nàng gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

Không đợi Tích Như đỡ nàng dậy, đột nhiên bóng đen kia chạy đến bên này, không ai thấy rõ bóng đen kia là vật gì, trên tay của Lạc Tử Hân đã có nhiều hơn ba vết máu, làm nàng đau.

"Nương nương ..." Đột nhiên sắc mặt Tích Như trắng bệch, sợ tới mức ngã trên mặt đất, môi run run, hiển nhiên là đã bị kinh hách rất lớn : " Này ... Đây là cái gì, thật sự là ... Quỷ ?"

Lạc Tử Hân không sợ hãi giống như nàng, nâng tay bị thương lên, nhờ ánh trăng nhìn rõ trong chốc lát, lại nghĩ đến chuyện mấy ngày nay đã xảy ra, khoé miệng hơi cong lên, trong lòng nhất thời có chút lo lắng, đứng lên:" Hoá ra là có chuyện như vậy."

"Có chuyện gì xảy ra ạ?" Tích Như đi đến đây, vẻ mặt khẩn trương.

Lạc Tử Hân nhếch môi mỉm cười, cũng không trực tiếp trả lời Tích Như:" Đi thôi, hồi cung thôi."

https://thuviensach.vn

Mấy ngày nay buổi tối vẫn không có trăng, đợi khi ánh trăng xuất hiện đã là thời điểm buổi tối của hai ngày sau, vết thương ở tay và đùi của Lạc Tử Hân cũng không còn đau lắm, sau đó nàng lại lén ra khỏi cung, lúc này tự nhiên sẽ không cho Tích Như đi theo mình.

Đi vào trước cửa Toàn Phúc cung, giống mấy ngày hôm trước, nhảy lên trên tường, nhưng lần này nàng đã có kinh nghiêm, giấu mình dưới lá cây, cả người ngồi trên tường, như vậy sẽ không lo lắng phung phí lần trước ngã xuống, nếu lần này lại ngã xuống, chỉ sợ cũng sẽ không may mắn giống như mấy ngày hôm trước, được Tiểu Vệ Tử cứu. Nhớ tới hắn, hai mắt của Lạc Tử Hân không khỏi nhìn xung quanh. Cuối cùng không khỏi vỗ nhẹ vào đầu mình, trực tiếp chửi mình suy nghĩ miên man cái gì, thật sự là còn trông cậy vào người ta mỗi lần ều có thể đến cứu mình sao?

Mọi việc vẫn là dựa vào chính mình đi.

Núp ở đầu tường đã lâu, trong Toàn Phúc cung cũng không có động tĩnh gì, đang lúc Lạc Tử Hân sắp mơ hồ, thì một bóng đen chậm rãi xuất hiện ở xuất hiện ở đầu tường.

Khoé miệng Lạc Tử Hân vẽ ra một độ cong duyên dáng, quả nhiên sự việc này giống như nàng suy nghĩ, hôm nay nàng phải tìm ra sự thật này.

Bóng đen kia chậm rãi chuyển động tới, đột nhiên bay vèo qua đầu tường bên kia, sau đó đứng ở một góc tường đó thật lâu, bóng đen kia phát ra ánh sáng lục sắc.

Qua một hồi lâu, rốt cuộc bóng đen kia bắt đầu chuyển động , đột nhiên con rắn nhỏ ở trong bình chạy ra, thè lưỡi, dường như bóng đen kia dừng lại một chút, một giây sau liền bỏ chạy đi.

Lạc Tử Hân ở một bên nhìn một màn này, không khỏi mỉm cười, hoá ra Huệ tần nuôi dưỡng con rắn này là vì mục đích này, cũng may mà nàng nghĩ ra một chiêu này, nhưng rõ ràng vẫn dùng được.

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân cũng không kéo dài, đuổi theo bóng đen kia, quả nhiên, không ngoài trông mong, bóng đen kia sống ở dưới chân một gốc cây. Lạc Tử mở miệng cười, rút cây trâm trên đầu mình ra, lại lấy từ trong lòng ra một cái mặt nạ che trên mặt của mình. Dưới ánh trăng, mặt trắng, mắt đen môi đỏ, tóc tai bù xù, rất giống một con quỷ.

Lạc Tử Hân rất vừa lòng với hoá trang này của mình, lại đi về phía bóng đen kia.

Bóng đen kia chuyển thân mình, cặp mắt sững sờ, ngẩn người lặng nhìn Lạc Tử Hân một hồi lâu, đột nhiên, bóng đen kia nhảy dựng lên, tiếng kêu sắc lạnh the thé xuyên qua màn đêm đen, có vẻ vô cùng chói tai.

"A..."

Chỉ tiếc, động tác của nó vẫn chậm, Lạc Tử Hân đã bắt được tên rắc rối này.

"Quả nhiên là một con mèo đen." Lạc Tử Hân nhìn con mèo đen trong tay không ngừng giãy dụa, cười nói.

Thì ra cái gọi là quỷ, đó chỉ là bóng dáng của con mèo đen này thôi. Xưa nay Huệ tần sợ mèo, chỉ sợ là có người đã mang con mèo này đến, cố ý làm loạn, làm cho Huệ tần nghĩ là quỷ. Cứ như vậy, tiếng mèo kêu cũng có thể làm cho Huệ tần sinh lòng sợ hãi, mỗi ngày như vậy vài lần, tinh thần Huệ tần sẽ hoàn toàn sụp đổ, cũng khó trách mấy ngày nay khi tới giờ, mỗi lần nhìn Huệ tần , nàng đều có cảm giác thấy tinh thần nàng ta tan rã, thần chí phân tán, người cũng gầy đi rất nhiều, hoá ra đúng là bị vật này quấy nhiễu.

Nhưng cũng coi như Huệ tần thông minh, biết nuôi mấy con rắn để đối phó với nó, nhưng con rắn này cũng không chú ý đến cái khác trong cung, Lạc Tử Hân xem như vận khí rất" tốt", một lần đã biết.

https://thuviensach.vn

Sức lực của con mèo đen kia cũng rất lớn, giãy dụa chạy khỏi tay Lạc Tử Hân chạy ra ngoài, một chút đã không thấy bóng dáng, nhưng Lạc Tử Hân lại thấy được một cái bóng khác, là bóng dáng của người.

Người này, chỉ sợ sẽ là hung thủ làm hại Huệ tần chứ ai, Lạc Tử Hân đuổi theo cái bóng kia.

Người nọ còn đang e sợ thì Lạc Tử Hân đã đi về phía hắn, khom lưng chuẩn bị đi ra, Lạc Tử Hân bước dài một bước theo sau, rốt cuộc là đã luyện qua công phu ít ngày nên nói về nhanh tay lẹ mắt vẫn hơn chút, cho nên bóng của người nọ bị Lạc Tử Hân cứ thế mà vượt qua, còn miễn cưỡng ngã xuống đất, Lạc Tử Hân lại nhảy vào trốn sau một thân cây.

Nhìn đến khuốn mặt người nọ, Lạc Tử Hân đang núp trong chỗ tối, trong lòng Lạc Tử Hân chấn động, như thế nào nàng cũng không có nghĩ đến, người muốn hại Huệ tần lại là ...

Người nọ kinh ngạc, quét mắt chung quanh, nhưng không nhìn thấy nàng đang trốn, dưới tình thế cấp bách đã nhanh đào tẩu.

Lạc Tử Hân đang muốn tiến thêm một bước có điều đang muốn làm thì cổ tay bị người ta nắm lấy, ngẩng đầu nhìn, không khỏi chấn động.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Hoa Rơi Không Tiếng Động (3)

"Nương nương, giặc cùng đường chớ đuổi, việc không quan hệ tới mình thì đừng để ý, từ bảo vệ mình làm trọng." Người tới buông cổ tay của nàng ra, hơi lui về phía sau hai bước, cung kính hành lễ.

Lạc Tử Hân chấn động, không ngờ người tới lại là Vệ Dịch Hiên, nàng không khỏi thốt lên:" Tại sao lại là ngươi, cả ngày ngươi đi theo ta sao?"

Vệ Dịch Hiên cười một tiếng, cúi đầu nói:" Nô tài không dám, nhưng nương nương gặp nạn, không dám không cứu thi."

Nhất thời Lạc Tử Hân nghẹn họng, tuy rằng Vệ Dịch Hiên có điểm xuất quỷ nập thần,nhưng mỗi lần gặp nạn hắn đều ở bên giúp nàng, dường như cũng không có lòng xấu xa. Chỉ là đây là trong cung, bất kể kẻ nào cũng đều phải đề phòng, cái gọi là tri nhân tri diện bất tri tâm (1), ai biết sau lưng tiểu thái giám này là người như thế nào.

(1): Tri nhân tri diện bất tri tâm : Trích trong câu " Hoạ hổ hoạ bì, nan hoạ cốt / Tri nhân tri diện bất tri tâm " . Câu này có nghĩa là: Vẽ hổ chỉ vẽ được bề ngoài, khó vẽ được bộ xương (kết cấu bên trong) của nó. Bết người chỉ biết được bề ngoài của họ, khó biết được trong lòng (tâm địa bản chất) họ thế nào.

Bỗng nhiên, Lạc Tử Hân nhìn trang phục của chính mình, cả người ngẩn ra, giật mình nhìn Vệ Dịch Hiên hồi lâu. Bản thân mình biến thành như thế này mà thái giám này còn có thể liếc mắt một cái đã nhận ra nàng sao?

https://thuviensach.vn

Có lẽ Vệ Dịch Hiên có thể nhìn thấu suy nghĩ của nàng, cười nhẹ, nói:" Thuật dịch dung của nương nương còn hơi non nớt."

Non nớt? Làm sao có thể? Đây chính là trang phục và đạo cụ nàng tỉ mỉ chuẩn bị, lại có thể bị tiểu thái giám này cho hai chữ chê bai, làm cho nàng rất thương tâm. Lạc Tử Hân nói thầm trừng mắt nhìn Vệ Dịch Hiên, gỡ bỏ mặt nạ, liền bước rời đi.

Vệ Dịch Hiên mỉm cười, hai mắt chuyển hướng về phía hướng mà người nọ vừa rời đi, ánh mắt trở nên rất thâm thuý .

Lưu Ti Ngữ, như thế nào thì Lạc Tử Hân cũng không nghĩ đến, người muốn hại Huệ tần lại có thể là nữ nhân không thể nào phát triển. Nhưng lại nghĩ lại, trong lòng cũng hiểu rõ.

Lưu Ti Ngữ này luôn đi theo bên người Phạm An Dung, mà Phạm An Dung lại qua lại thân thiết với Như phi, Như phi lại là tay sai của Hiền phi, đương nhiên mưa dầm thấm đất có tâm tư với Huệ tần giống Hiền phi. Chỉ sợ hôm nay Lưu Ti Ngữ làm ra loại chuyện này, đó là chủ ý của Hiền phi. Chiêu mượn đao giết người này, Hiền phi thật ra càng dùng thành thạo.

Lạc Tử Hân khẽ cười lạnh, đáy lòng phân tích thấu triệt chân tường của chuyện này, trong lòng biết chuyện này nhắm vào Huệ tần, ban đầu nghĩ đến sự việc rắn cắn cũng không phải nhắm vào mình, cảm thấy thoáng yên ổn.

Về phần chuyện Lưu Ti Ngữ muốn tranh chấp với Huệ tần, nàng cũng hiểu ra câu nói của Vệ Dịch Hiên : việc không quan hệ tới mình thì đừng để ý, tự bảo vệ mình làm trọng.

Sự sắc sảo của Huệ tần rất lộ liễu, sớm hay muộn cũng sẽ phải chịu giáo huấn, cho nên nàng chỉ cần lẳng lặng bàng quan là được.

https://thuviensach.vn

Một ngày này sau giờ Ngọ, sau khi dùng bữa trưa liền đến Ngự hoa viên tản bộ, từ xa đã thấy Huệ tần ở bên cạnh ao chơi với cá, Lạc Tử Hân nghĩ vẫn không nên thêm phiền toái, liền vòng vo tránh đi tầm mắt của nàng ta, ai ngờ vẫn bị nàng ta gọi lại.

"Trữ tần tỷ tỷ, trùng hợp quá, không bằng chúng ta cùng cho cá ăn đi. " Huệ tần nói cười xinh đẹp, Lạc Tử Hân cũng không có lí do gì cự tuyệt, nên đành phải cùng Tâm Nhuỵ đi tới.

"Muội muội thật sự là có hứng." Xem ra hôm nay, cảm xúc của Huệ tần tốt hơn, tinh thần cũng khá hơn nhiều so với mấy ngày trước, nói vậy ngày ấy sau khi nàng bắt quỷ, Lưu Ti Ngữ đã biết thu liễm.

"Cũng không phải, lúc ở nhà vẫn thích cho cá ăn, chơi đùa với chúng, khi đó phụ thân ta ất cưng chiều ta, mọi chuyện đều đã qua. Đáng tiếc sau khi mẫu thân ta qua đời, phụ thân ta cưới Nhị di nương, tâm của phụ thân không còn ở trên người ta. Còn ước g đuổi ta ra khỏi cửa, cuối cùng gặp đến kì tuyển phi của Hoàng thượng, nên mau chóng đưa ta vào cung." Trong ánh mắt của Huệ tần có chứa sự oán giận, còn có chút quật cường làm cho người ta đau lòng.

Lạc Tử Hân không hiểu vì sao đột nhiên nàng nói với mình việc này, đột nhiên trong lúc đó nàng có chút thương hại. Nhưng những lời này cũng làm cho nàng nhớ tới phụ thân của mình còn đang bị giam trong đại lao, còn có lời nói của mẫu thân ngày ấy, tâm tình lập tức trở nên phức tạp. Nàng rất muốn gặp phụ thân một chút, nhưng nàng nên làm thế nào đây?

"Ùm." Âm thanh nước bắn tung toé kéo Lạc Tử Hân đang mơ màng tỉnh lại, chỉ thấy Huệ tần giống như giận dỗi cái ao nên ném cục đá xuống. Hành động trẻ con như vậy của nàng làm cho Lạc Tử Hân không khỏi mỉm cười, nếu nàng ít đi chút kiêu căng, hẳn là sẽ là người đáng yêu.

https://thuviensach.vn

"Là ai quá đáng như vậy, quấy nhiễu những con cá đó?" Thanh âm bén nhọn mà thanh thuý vang lên, mang theo ngạo khí.

Lạc Tử Hân nhìn lại, người tới đúng là Thục phi, mà người nói chuyện là nữ tử mặc phấn y bên cạnh nàng. Người kia linh lung xinh xắn, mày ngài lạnh nhạt, mặt trái xoan phối với cặp ánh mắt linh động cũng là mỹ nhân mười phần, khẽ nâng nụ cười hàm chứa ngạo khí, có một loại khí chất đẹp đẽ quý giá bẩm sinh.

Lạc Tử Hân nhận ra được, đó là muội muội duy nhất chưa lấy chồng của đương kim Hoàng thượng, Thạc Di công chúa Mục Nhã Vận. Vị công chúa này tính tình xảo quyệt, thực sự không phải là người dễ ở chung.

"Tham kiến Thục phi nương nương, Thạc Di công chúa. Công chúa thật có nhã hứng, đến xem cá sao?" Huệ tần cười nói.

Thạc Di công chúa liếc nàng một cái, hiển nhiên vẫn chưa đặt nàng vào mắt, lạnh nhạt nói:" Hoá ra l Huệ tần, không nghĩ tới là người như thé không dày công tu dưỡng, thật không rõ làm sao Hoàng huynh coi trọng ngươi."

Huệ tần cũng là người kiêu ngạo, nghe công chúa chế nhạo như thế, không khỏi tức giận trong lòng, trả lời:" Hoàng thượng thích thích, không có quan hệ gì với công chúa, nghe nói công chúa lập tức muốn cưới Diệp đại nhân, vẫn là nghĩ nhiều người đó có vẻ ổn thoả."

Thạc Di cng chúa vốn đã cực kì bất mãn với hôn sự này, lại bị Huệ tần nhắc đến, lại đổ dầu vào lửa, lập tức trầm mặt xuống, nói:"Chuyện tình của bản công chúa cần gì ngươi nhiều lời, lưỡi dài như thế, khó trách ngay cả đứa nhỏ cũng không giữ được."

Huệ tần nghe vậy, nhất thời trong cơn giận dữ, xảy thai vốn là chuyện tích tụ trong lòng nàng, nhưng Thạc Di công chúa lại cố ý nhắc đến chuyện này khiêu khích, thật sự xem như chạm vào điểm mấu chốt trong đáy lòng

https://thuviensach.vn

nàng, lập tức lạnh mặt, nâng âm lượng, nói:"Công chúa đã là người phải lập gia đình rồi, vẫn nên nói chuyện cẩn thận một chút, bằng không ảnh hưởng đến sau này đứa nhỏ cũng sẽ không ổn như vậy."

"Ngươi nói cái gì, dám nguyền rủa bản công chúa?" Thạc Di công chúa cũng là một bộ dạng thái độ kiêu căng không để ý người khác.

Lạc Tử Hân ở một bên nhẹ nhàng thở dài, tính nết hai người này tương tự nhau, chạm vào cùng một chỗ vì một chút việc nhỏ đã có thể trở thành thuỷ hoả bất dung, thật là làm cho người ta dở khóc dở cười.

"Tốt lắm, hai vị không nên ầm ĩ, tổn thương hoà khí." Rốt cục Thục phi mở miệng khuyên can, khẽ kéo Thạc di công chúa, khoé mắt lại có ý cười, rõ ràng là có chút hưng tai nhạc hoạ (3).

(3): hưng tai nhạc hoạ: vui trên nỗi đau của người khác.

"Bản công chúa không cần cãi nhau với tiện nhân kia, là nàng khiêu khích ta trước." Thạc Di công chúa kiêu ngạo mà ngẩng đầu, mắt lạnh liếc Huệ tần một cái.

Ai ngờ, Huệ tần vung tay, hung hăng đánh Thạc Di công chúa một cái tát, trợn mắt nhìn nhau.

"Ngươi... Ngươi dám đánh bản công chúa." Thạc Di công chúa không nghĩ tới nàng ta sẽ động thủ, sững sờ, ngẩn người lặng đứng ở đằng kia, che mặt bị đánh đau , tức giận đến mặt mày rung động.

"Không nên cãi nhau, không cãi nhau." Con trai của Thục phi là đại hoàng tử Mục Dịch Triết mới có năm tuổi, hắn trẻ con lôi kéo tay áo Huệ tần nói.

"Tránh ra, không liên quan đến ngươi." Huệ tần đang tức giận đâu nghĩ nhiều như vậy, thuận tay đẩy, tiểu hài tử năm tuổi đáng thương này làm sao

https://thuviensach.vn

chịu đựng được đẩy mạnh như thế, tùm một tiếng đã bị ngã vào hồ nước.

"Triết nhi, cứu người." Thục phi thấy nhi tử bị ngã vào hồ nước, kích động, lớn tiếng kêu lên.

Lúc này Huệ tần mới phát hiện ra mình đã gây hoạ, kinh ngạc đứng ở một bên, sắc mặt trắng bệch. Lạc Tử Hân chỉ có thể thầm thở dài một tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu, khi nào thì Huệ tần này mới học được sự thận trọng!

Rơi vào đường cùng, Lạc Tử Hân nhảy xuống hồ cứu hoàng tử lên bờ.

"Triết nhi, con có sao không ?" Thục phi ôm chặt Mục Dịch Triết, kích động lắc hắn, trong hốc mắt có chứa sự lo lắng. Mãi đến khi Mục Dịch Triết ho ra mấy ngụm nước tỉnh dậy, nàng mới nhẹ nhàng thở ra.

"Sao lại thế này?" Thanh âm uy nghiêm từ xa mà tới, đúng là Hoàng thượng tới nơi này, mọi người cả kinh, lập tức hành lễ.

"Hoàng huynh, đều là do Huệ tần, nàng tát ta một cái, còn đẩy đại hoàng tử vào hồ nước." Thạc Di công chúa nhìn thấy Mục Nguyên Trinh, lập tức đi đến bên cạnh hắn nói, chỉ mặt bị Huệ tần đánh cho Hoàng thượng xem, rất tức giận.

"Hoàng thượng, ngài cần phải làm chủ cho thần thiếp, thiếu chút nữa Dịch Triết đã mất mạng ... " Thục phi cầm khăn che mũi, khóc nức nở.

Sắc mặt Mục Nguyên Trinh hiển nhiên có chút trầm xuống, thản nhiên lướt qua mọi người ở đây, cuối cùng chăm chú nhìn toàn thân ướt đẫm của Lạc Tử Hân.

Hoàng thượng đến gần nàng, khẽ nhíu mày, quay đầu nói với Tâm Nhuỵ : " Nếu ngày mai chủ tử nhà ngươi sinh bệnh, ngươi liền mang đầu đến gặp trẫm."

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Tâm Nhuỵ trắng bệch, lập tức sợ tới mức quỳ khúm núm trên mặt đất vội vàng vâng dạ.

Câu này của Hoàng thượng rõ ràng chính là dựa vào việc này để quở trách Huệ tần, mọi người ở đây đều nghe hiểu được, khoé miệng Thục phi khẽ cong, mơ hồ lộ ra vẻ mừng rỡ.

"Hoàng huynh, ngươi xem mặt thần muội cũng đỏ." Thạc Di công chúa tiếp tục làm nũng với Mục Nguyên Trinh.

Mục Nguyên Trinh bất đắc dĩ nhìn nàng ta một cái, trong con ngươi lúc đó không biết làm sao, quay đầu nhìn Huệ tần đang ngây ra như phỗng, thản nhiên nói:" Trở về đi, về Toàn Phúc cung suy nghĩ ba ngày, không được ra ngoài."

Lời nói này của Hoàng thượng không rõ ràng, chính là cấm Huệ tần không được ra ngoài ba ngày. Sắc mặt Huệ tần trắng bệch, không dám nói thêm cái gì, chỉ có thể cúi đầu, ánh mắt lướt qua Thạc Di công chúa, có nồng đậm địch ý.

Thạc Di công chúa thấy Huệ tần bị phạt, khoé miệng cong lên, ánh mắt đầy đắc ý.

Rốt cục trò khôi hài này cũng chấm dứt, nhưng lại trở thành đề tài trong trà dư tửu lầu nói, nhưng đều có sự đùa cợt.

Một ngày này buổi tối, sau khi Lạc Tử Hân ăn xong đi tản bộ thì thấy Huệ tần đang lén lút tìm cái gì. Vốn Lạc Tử Hân cũng không thèm để ý hành vi của nàng ta, chỉ là thầm nghĩ Huệ tần này cũng rất to gan, rõ ràng Hoàng thượng đã cấm chừng nàng ba ngày, mới một ngày đã dám ra ngoài, nhưng trong lúc vô tình thoáng nhìn thấy vật trong tay nàng thì không khỏi làm trong lòng chấn động như sấm đánh một cái.

https://thuviensach.vn

Vật trong tay Huệ tần đúng là một con rắn nhỏ, buổi tối nàng cầm con rắn nhỏ trong tay công khai đi trong cung, chẳng lẽ là Lưu tài nhân lại thả con mèo đen kia ra sao? Nghĩ đến đây, trong lòng Lạc Tử Hân không khỏi căng thẳng, bởi vì con đường này ít người lui tới. Mà điều nàng làm bất an là, xa xa nàng thấy được loan giá của Thái Hậu đang đi tới hướng này.

Còn không chờ Lạc Tử Hân lo lắng xong, chỉ thấy con rắn trong tay Huệ tần nhanh chóng chạy, càng đáng sợ hơn là nó đang chạy về hướng Thái Hậu.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Hoa Rơi Không Tiếng Động (4)

"A! Có rắn, hộ giá!" Ngay sau đó, chỗ loan giá xuất hiện rất nhiều tiếng hét chói rất hỗn loạn, cùng với những âm thanh giẫm đạp đánh nhau nối liền không dứt.

Lạc Tử Hân thấy thế không hề do dự, chạy rất nhanh đến trước xa giá của Thái hậu, đưa tay bắt lấy con rắn kia, ai ngờ con rắn kia sớm bị kinh động, thấy có người động thủ muốn đả thương nó, cắn lại, cánh tay của nàng bị đau.

"Trữ tần..." Tiếng kinh hô của thái giám, tình cảnh lại càng hỗn loạn hơn.

Ánh mắt Lạc Tử Hân đảo qua, cầm lấy cục đá ở ven đường đập con rắn nhỏ, đúng vào chỗ dưới bảy tấc của con rắn nhỏ, sau khi bị đập vài cái, cuối cùng nó không hề nhúc nhích.

"Thái Hậu, thần thiếp cứu giá chậm trễ, để ngài bị sợ hãi." Lạc Tử Hân che cánh tay đang bị thương, quỳ xuống hành lễ với Thái hậu.

"Mau, mau đỡ Trữ tần dậy, gọi Thái y đến xem vết thương có sao không." Vẻ mặt Thái Hậu lo lắng, lớn tiếng chỉ huy cung nữ bên cạnh, tình cảm thân thiết vội hiện lên trên mặt.

"Thần thiếp không có việc gì, đa tạ Thái Hậu quan tâm." Lạc Tử Hân cung kính hành lễ, Thái hậu định thần, nhìn nàng, vừa lòng vuốt cằm mỉm cười.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Lạc Tử Hân biết lần này cứu giá đã lấy được thiện cảm của Thái hậu với mình, cảm thấy khẽ buông lỏng.

"Đừng chạy, xem như đã tìm được ngươi." Huệ tần chạy lại đây, nắm lấy con rắn nhỏ, hồn nhiên không chú ý là nó đã sớm chết, càng không chú ý tới sắc mặt xanh mét của Thái hậu.

Chỉ sợ bây giờ Huệ tần thần chí khng rõ ràng, mãi cho đến khi thị vệ giữ nàng thì hai mắt của nàng vẫn mở to mơ mơ màng màng, còn không biết chính mình đã đụng đến phượng giá.

Khi Huệ tần khôi phục ý thức, thì đã sớm bị trói đang quỳ gối ở Thái Càn cung, mà ánh mắt của Hoàng thượng lạnh lùng nghiêm nghị đang nhìn thẳng người nàng.

"Hoàng thượng, không phải là nô tỳ cố tình, nô tỳ chỉ muốn dùng con rắn đó để đuổi con mèo đi thôi." Thời điểm Huệ tần nói đến mèo, ánh mắt có chứa sự sợ hãi nhìn xung quanh.

"Làm càn, lời nói vô căn cứ, Huệ tần này nhiễu loạn trật tự của hậu cung, thả rắn cắn người, thật sự là tội không thể tha, Hoàng thượng, không thể tha." Nét mặt Thái hậu đầy vẻ giận dữ, không chút khách khí quát.

"Hoàng thượng thứ tội." Trên mặt Huệ tần đã sớm không còn chút máu, run rẩy cầu xin.

Mục Nguyên Trinh không khỏi cau chặt mày, có lẽ là nhớ tới chuyện tình hôm qua ở Ngự hoa viên, sắc mặt lại trầm xuống, nói:"Không phải là trẫm đã cấm không cho ngươi ra khỏi Toàn Phúc cung ba ngày sao, hôm nay ngươi đã tự ý chạy đi?"

"Hoàng thượng, nô tì ... là do con mèo kia." Huệ tần chỉ về phía cửa, nhưng lời nói không đầu không đuôi của nàng không ai nghe hiểu được, chỉ thấy sắc mặt Mục Nguyên Trinh càng trầm thêm một chút.

https://thuviensach.vn

Lúc này, sau khi bị Thái Hậu mang tới Thái Càn cung, Thái y băng bó cho Lạc Tử Hân xong, thở dài với Thái hậu nói:"Khởi bẩm Thái hậu, Trữ tần nương nương không việc có gì, nghỉ ngơi mấy ngày là được."

Thái Hậu nghe xong thở ra, nói:"May mắn là có Trữ tần, nếu không ai gia có thể đã chịu khổ, Hoàng thượng, ngươi nên nhớ rõ ưu khuyết điểm để thưởng phạt phân minh."

Mục Nguyên Trinh khiêm cung (1) gật đầu với Thái Hậu, ánh mắt lạnh, nói:"Hạ chỉ, tước bỏ danh hiệu Huệ tần của Tống Hàm Hương, biếm vào Hoán Y cục."

(1): khiêm cung: khiêm tốn + cung kính

Lại chuyển ánh mắt đến chỗ Lạc Tử Hân, thần sắc có chút dịu đi, nói:"Viêm Tiêm Vũ tuệ chất lan tâm (2), cơ trí hơn người, sắc phong làm phương nghi."

(2) tuệ chất lan tâm: chất huệ lòng lan, chỉ người cao nhã, thanh khiết

Lần này giáng chức tấn, đương nhiên hợp ý Thái hậu, Tống Hàm Hương vô lực bị kéo ra khỏi Thái Càn cung, trong nháy mắt tin tức này đã truyền toàn bộ hậu cung.

Tại mái hiên này, Hiền phi đang cắn hạt dưa, ý cười mười phần, nói với Như phi ngồi đối diện nàng : " Muội muội thật sự là thông minh, lợi dụng con mèo của Lưu Ti Ngữ, làm tiện nhân Tống Hàm Hương kia thần hồn điên đảo, chúng ta không cần ra tay, nàng đã tự làm chính mình suy sụp."

Như phi cũng đắc ý cười, nói:"Đó đương nhiên là do nương nương sáng suốt rồi."

"Nhưng, dù sao cũng chỉ là giáng xuống Hoán Y Cục, Hoàng thượng còn tình ý với tiện nhân kia, cũng khó mà giữ được việc tương lại sẽ ngóc

https://thuviensach.vn

đầu dậy." Hiền phi tỏ vẻ u buồn.

Như phi khéo hiểu lòng người, bóc hạt dưa đưa lên cho nàng ta, nói:"Nương nương yên tâm..."

Nụ cười của Như phi đầy thâm ý, Hiền phi lạnh nhạt cười, gật gật đầu.

Ở một mái hiên khác, Lạc Tử Hân xoa nhẹ cánh tay bị băng bó, khoé miệng khẽ cong lên, bị rắn cắn một cái đã đổi được sự tín nhiệm của Thái hậu, vụ mua bán nay đúng thật là đáng giá.

Trong mấy ngày này, cuối cùng trong cung cũng yên tĩnh trở lại, bởi vì sau khi Tống Hàm Hương bị biếm, Hoàng thượng cũng bắt đầu ban ân mưa móc , đến lúc này, thiên hạ cũng thái bình.

Bất quá, hậu cung có thể vẫn yên bình như trong lời nói, vậy thì đã không phải là hậu cung, cho nên sau khi qua được khoảng một tháng bình lặng, lại truyền ra tin đồn không thể tưởng tượng được, mà nhân vật chính không ngờ lại là người đã bị thất sủng Tống Hàm Hương.

Tích Như kể chuyện rất lạ này cho Lạc Tử Hân, ở Hoán Y cục, Tống Hàm Hương bị người ta phát hiện tư thông cùng thị vệ ở sân sau. Bây giờ Hoàng hậu đã phái người đến điều tra chuyện này.

Lúc Lạc Tử Hân nghe đến tin tức này, quả thật giật mình sửng sốt, nhưng rất nhanh liền suy nghĩ lại cẩn thận. Tống Hàm Hương vừa bị biếm vào Hoán Y cục, nhưng nàng coi như là nữ nhân của Hoàng thượng, cơ hội lại được sủng ái là rất lớn, cho nên có vài người đã bất an.

Hai ngày sau, lại nghe nói Hoàng thượng tự mình hạ chỉ, ban tội chết cho Tống Hàm Hương, tối nay xử trảm. Thời điểm nghe tin tức như vậy, trong lòng Lạc Tử Hân cảm thấy giống như kim châm vào làm đau, bất luận với ai Hoàng thượng cũng không có lưu tình. Lúc trước Mục Nguyên Trinh sủng ái Tống Hàm Hương như của quý, nhưng khi nàng phạm sai lầm, bất

https://thuviensach.vn

kể là nguyên nhân gì, hắn đều trở mặt vô tình, tình ý đã qua đều hoá thành mây khói. Đối xử giống như đối xử với nàng kiếp trước, làm sao có thể đã từng có tình cảm? Có lẽ đây là đế vương.

Bất quá, trong lòng Lạc Tử Hân vẫn có chút áy náy, hôm nay Tống Hàm Hương đi đến tình trạng này, cũng là do Lạc Tử Hân nàng. Trong lòng nàng than nhẹ.

Nhưng trong một ngày này, lại nghe nói Tống Hàm Hương muốn gặp nàng, Lạc Tử Hân nghĩ, để cho Tích Như đi cùng mình một chuyến. Sau một tháng lại nhìn đến Tống Hàm Hương, nàng gầy đi rất nhiều, sắc mặt cũng tái nhợt, ánh mắt trống rỗng đã sớm mất đi thần thái khi xưa.

"Ngươi đã đến rồi, có phải trông ta rất buồn cười ?" Tống Hàm Hương ngồi trên ghế, thản nhiên liếc nhìn Lạc Tử Hân một cái, thu lại ánh mắt, ngơ ngác nhìn cảnh vật trước mắt :"Trước khi chết, đột nhiên ta rất muốn tìm ai nói chuyện một lát, thì nghĩ đến ngươi."

Lạc Tử Hân khẽ cụp mi, thản nhiên nói:" Trong ... cung này, ai cũng không cười được ai."

Tống Hàm Hương cười khổ vài tiếng, nói:" Nhưng từ đầu đến cuối ta vẫn không rõ, vì sao ta sẽ thành ra như ngày hôm nay, rõ ràng Hoàng thượng sủng ái ta như châu báu, ngươi có thể nói cho ta biết ta sai ở đâu không?"

Lạc Tử Hân hít sâu một hơi, suy nghĩ chốc lát, cuối cùng vẫn mở miệng nói:"Ngươi không sai, chỉ là ta nghĩ ngươi cũng chưa từng nghĩ tới vì sao đột nhiên mình lại trở thành người được sủng ái nhất hậu cung trong lúc đó?"

"Vì sao?" Tống Hàm Hương suy tư trong chốc lát, mờ mịt ngẩng đầu, nói:"Đúng vậy, vì sao? Ta nhớ rõ lúc ấy rõ ràng là ngươi đang bị mọi người

https://thuviensach.vn

đố kỵ, vì sao mới có vài ngày, đột nhiên Hoàng thượng lại sủng hạnh ta hằng đêm?"

Lạc Tử Hân trầm mặc một lúc, mở miệng nói:"Ngươi còn nhớ rõ ta đã bảo Tích Như đi đưa hoa mai cho ngươi không?"

"Hoa mai?" Tống Hàm Hương suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên ngẩng đầu, môi run rẩy : " Cho nên, là ngươi đã động tay động chân trong hoa mai? Là ngươi? Hoá ra là ngươi đã cho ta cơ hội tốt, ngươi không muốn nói cho ta biết, là do ta làm hỏng?"

Lạc Tử Hân đi vài bước đến gần, tìm cái ghế dựa ngồi cuống, lẳng lặng nhìn ánh mắt của nàng, một hồi lâu mới nói:"Bản cung chỉ có thể nói, ngươi không sai, có lẽ là do số của ngươi."

Đột nhiên Tống Hàm Hương cuồng tiếu, nói:" Thật là do ta, thì ra là chính ta không tốt, nhưng ngươi thực sự rất thông minh, ngươi thì tránh được mũi nhọn, mà đứa ngốc như ta lại trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, rơi vào hậu quả ngày hôm nay, thật sự là do ta ngu dốt."

Lạc Tử Hân mỉm cười, thản nhiên nói:"Người không vì mình, trời tru đất diệt, ta chỉ là muốn bảo vệ mình thôi."

"Ta thật là ngu, ta thật sự đáng chết ..." Tống Hàm Hương cuống tiếu, cầm cái chén trên bàn ném đi, cái chén bị vỡ thành những mảnh nhỏ, đồng thời cũng làm tan nát lòng của nàng.

Lạc Tử Hân khẽ thở dài, liền đứng dậy đi về phía cửa.

Đi tới cửa, thấy thái giám chuẩn bị hành hình cầm khăn trắng đi đến, Lạc Tử Hân chỉ nghe thấy nội tâm chính mình rất buồn bã thở dài.

"Nương nương, thật ra nàng rất đáng thương." Tích Như cùng Lạc Tử Hân từ xa nhìn Tống Hàm Hương ở trong phòng như ngọn nến tắt, tâm tình

https://thuviensach.vn

không khỏi cảm khái.

Nội tâm Lạc Tử Hân than nhẹ một tiếng, nàng không rõ vì sao hôm nay Tống Hàm Hương muốn gặp nàng, mà thấy nàng, tại sao mình lại muốn nói cho nàng ta (Tống Hàm Hương) chuyện này, có phải có chút tàn nhẫn? Nói điều này đối với một người sắp chết quả thật là có chút tần khốc, nhưng là để nàng làm quỷ cũng không làm một con quỷ hồ đồ được. Nhớ tới thời điểm chính mình chết kiếp trước, câu nói của Hoàng hậu làm nàng chết không nhắm mắt, còn quấn quanh nàng đến kiếp này ?

"Người đáng thương tất có chỗ đáng giận." Lạc Tử Hân thản nhiên nói:"Đi thôi, trở về thôi."

Những lời này Huệ tần nói rất đúng, cũng là nói với chính mình. Vì mình, nàng sẽ không thương tổn những người vô tội sao? Nội tâm Lạc Tử Hân thổn thức một hồi lâu.

Nghĩ tới từ khi trọng sinh cho đến chuyện phát sinh mấy ngày nay, trong lòng Lạc Tử Hân không khỏi có chút cảm khái, lại nhớ đến chuyện kiếp trước, tâm tình từ từ trở nên tối tăm nặng nề, ý muốn muốn gặp phụ thân càng ngày càng lớn, chỉ là trong khoảng thời gian ngắn này không biết nên dùng biện pháp gì để đi vào đại lao, tâm tình càng ngày càng phiền chán.

Một ngày này, lúc Tích Như đã làm xong xuôi chuẩn bị trở về, lại đột nhiên nghe được có người thấp giọng nói chuyện, nội dung nói làm cho lòng nàng chấn động, chạy nhanh nép mình vào, nhìn về phương hướng âm thanh, đúng là Tâm Nhuỵ và Lưu Ti Ngữ.

Làm sao hai người này lại có thể ở cùng một chỗ? Hơn nữa lại còn tại ... nơi hẻo lánh không có bóng người, mà các nàng đang nói chuyện làm cho lòng nàng khiếp sợ. Mà chuyện làm cho Tích Như khiếp sợ cũng không

https://thuviensach.vn

phải là chuyện liê quan đến chuyện của các nàng, mà làm sao Tâm Nhuỵ có thể dính dáng trong đó.

"Tâm Nhuỵ, ngươi xác định đã thu dọn sạch sẽ chuyện này, không có ai phát hiện chứ?" Lưu tài tử nhìn chằm chằm Tâm Nhuỵ.

Tâm Nhuỵ gật đầu khẳng định nói:"Lưu tài tử, người yên tâm, không có ai biết đến, chúng ta đi tìm thị vệ kia, người nhà hắn cũng đã thu xếp ổn thoả."

Dường như Lưu tài tử nhẹ nhàng thở ra nói:"Vậy là tốt rồi, chúng ta làm nên chuyện Tống Hàm Hương thông dâm cùng thị vệ kia, trăm ngàn lần không thể để cho người khác biết được những dấu vết gì, nếu không ta và ngươi cũng sẽ không có kết quả tốt. Ngay cả chủ tử của ngươi cũng không thể nói, biết chưa?"

Tâm Nhuỵ liên tục gật đầu, nói:"Lưu tài tử, người yên tâm, chỗ Trữ phương nghi, nô tì một chữ cũng sẽ không nói ra, bởi vì ngài cũng biết, nô tì vẫn trung thành với Như phi nương nương. Về phần Lưu tài tử ngài phái người cố ý làm ra việc Tống Hàm Hương thông dâm với thị vệ ở Hoán Y cục, chỉ có người biết ta biết, sẽ không nói cho bất kể ai biết."

Quả nhiên, chuyện Tống Hàm Hương tư thông cùng người ta, đó là quỷ kế của Như phi, lại mượn tay của Lưu Ti Ngữ, quả nhiên ngoan độc. Tích Như ở một bên nghe, trong lòng âm thầm khiếp sợ.

Chỉ là tại sao Tâm Nhuỵ lại ở cùng một chỗ với nàng ta? Chẳng lẽ đúng như lời nàng nói, trung thành với Như phi? Nhưng, trong lòng Tích Như mơ hồ cảm thấy trong đó có những chuyện gì mà nàng chưa phát hiện ra.

"Hoá ra, chuyện Tống Hàm Hương bị hại, đúng là do Lưu tài tử ngươi gây nên!" Thanh âm lạnh lùng nghiêm nghị ... vang lên trong viện im lặng này, nghe thật chói tai.

https://thuviensach.vn

Nhìn người xuất hiện ở trong viện, Tích Như khiếp sợ mở to hai mắt, bụm miệng thiếu chút nữa đã thất thanh kêu lên.

Làm sao nàng có thể tới nơi này?

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Thất Bại

Hiển nhiên, Lưu tài tử thấy Quý phi và Trữ phương nghi xuất hiện trước mặt nàng, sắc mặt lập tức liền trắng bệch vô sắc, ấp úng nói không ra, vẻ mặt hoảng sợ bộ dáng lúng túng càng cho thấy lúc này trong lòng nàng đang chột dạ.

"Quý ... Quý phi nương nương, Trữ phương, thần thiếp thỉnh an hai vị nương nương..." Lưu tài tử lắp bắp nói, run rẩy quỳ xuống hành lễ, trên mặt lộ rõ vẻ khẩn trương. Như thế nào nàng cũng không nghĩ đến, Quý phi và Trữ phương nghi sẽ xuất hiện ở nơi này, còn nghe được chuyện mà nàng nói.

Vẻ mặt của Quý phi lạnh lùng, thăm dò đến gần nàng, con ngươi lạnh lẽo như tuyết đó làm Lưu tài tử phát run cả người, cúi đầu xuống không dám nhìn.

"Hay cho một Lưu tài tử, hoá ra đúng là ngươi có ý định mưu hại Tống Hàm Hương, tội không thể tha." Quý phi nói chuyện, giọng nói lạnh lùng, ánh mắt lộ vẻ sắc bén.

"Không phải, không phải là thần thiếp muốn hại nàng, phải..." Lưu tài tử nói năng lộn xộn muốn giải thích cho mình, nhưng hiển nhiên không có tác dụng gì, thậm chí còn không biết nói như thế nào.

Dù sao, vừa rồi nàng ta và Tâm Nhuỵ nói chuyện hãm hại rất rõ ràng, phải làm thế nào để xử lí cục diện này thật không phải là chuyện dễ dàng.

https://thuviensach.vn

Mọi người đều biết, Quý phi nổi tiếng là công bằng chính trực, cho tới bây giờ chỉ cần là chuyện bị nàng phát hiện, đều là xử lí nghiêm trị, có một loại nghiêm túc của phán quan (1). Đương nhiên, Lưu tài tử biết, nếu đã bị định tội danh này, tuyệt đối Quý phi sẽ không dễ tha thứ cho mình, lập tức sắc mặt xám trắng, trong mắt lộ vẻ tuyệt vọng.

(1) phán quan: chức quan phụ tá quan địa phương, xử lí công vụ thời Đường Tống, theo mê tín thì xem chức quan này là thuộc hạ của Diêm vương, quyết định sự sống chết.

"Vừa rồi, các ngươi nói, Bản cung nghe được nhất thanh nhị sở (2), tin tưởng rằng Trữ phương nghi cũng nghe thấy, chẳng lẽ Lưu tài tử nghĩ muốn nói rằng lời nói vừa rồi của Bản cung là bịa đặt khiến người khác chê cười sao?" Quý phi lạnh lùng nói.

(2) nhất thanh nhị sở: rõ ràng mạch lạc

" Nương nương... Tha thứ cho thần thiếp." Lưu tài tử thấy không thể khống chế, chỉ có thể dập đầu cầu xin tha thứ với quý phi, thần sắc rất hoảng sợ.

Quý phi khẽ nhíu mày, giọng nói lạnh như đi vào hầm băng, nói:"Theo bản cung đi gặp Hoàng thượng, xem Hoàng thượng xử trí ngươi như thế nào."

"Nương nương.." Lưu tài tử còn muốn giãy dụa, thì đã bị thái giám mà quý phi mang đến giữ lại.

Con ngươi của Lạc Tử Hân chuyển hướng về phía Tâm Nhuỵ, giận nói:"Nha đầu chết tiệt nhà ngươi, cư nhiên dám phản bội bản cung làm ra loại việc thương thiên hại lí như thế này."

Sắc mặt Tâm Nhuỵ trắng bệch, khóc nức nở nói:"Nương nương minh oan, nô tỳ là bị ép, là Lưu tài tử bắt nô tỳ phải đi làm như vậy, nếu không sẽ

https://thuviensach.vn

giết phụ mẫu của nô tỳ, nô tỳ sợ hãi, mới..."

Nói được một nửa đã khóc không thành tiếng, lại nghe thấy Lạc Tử Hân hung hăng tát nàng một cái.

" Nương nương, thần thiếp không biết nha đầu kia cư nhiên có thể to gan như thế, có không..." Lời nói của Lạc Tử Hân còn chưa nói xong đã bị Quý phi chặn lại.

"Chuyện của nha đầu này, ngươi mang về cung thẩm vấn cho tốt, phạt như thế nào là do chính ngươi quyết định." Quý phi lạnh lùng nhìn thoáng qua Tâm Nhuỵ, ánh mắt lại chuyển hướng về phía Lưu Ti Ngữ.

Dù sao trong lòng Quý phi vấn đề của một nha hoàn không phải là quá quan trọng, hiện tại nàng quan tâm nhất vẫn là đầu sỏ Lưu Ti Ngữ này.

"Nương nương, nha đầu kia nói hươu nói vượn."Lưu tài tử không khống chế được kêu to.

Quý phi liếc mắt nhìn Lưu tài tử một cái, hừ lạnh một tiếng, nói:"Mang đi, đi gặp Hoàng hậu."

Dường như Lưu tài tử bị đả kích rất lớn, vốn thần thái còn sáng láng, giờ ánh mắt đã trở nên ảm đạm không quan hệ, tuỳ ý để thái giám áp giải mình đi.

Mà Tâm Nhuỵ cũng bị người của Trữ phương nghi mang đến áp giải rời khỏi nơi này, tất cả lại khôi phục sự im lặng.

Tích Như ở trong góc nhìn thấy tất cả mọi chuyện xảy ra, sau khi mọi người rời đi, xụi lơ vào tường, thở ra thật dài. Nhưng tâm tư của nàng không khỏi dậy sóng.

https://thuviensach.vn

Tâm Nhuỵ này thật sự cấu kết với Như phi đối phó Lưu tài tử sao? Chẳng lẽ nàng thật sự ngầm bán mạng vì Như phi sao? Theo Tích Như phân tích, nha đầu kia hẳn sẽ không, bởi vì nàng sẽ không thể không để ý an nguy của phụ mẫu người thân nàng. Từ sau khi Tâm Nhuỵ được chủ tử cứu từ Hoán Y cục ra, phụ mẫu nàng đã được chăm sóc tốt, nàng sẽ hiểu thâm ý của chăm sóc này, lại càng không ngốc đến không kiêng nể. Huống hồ, Như phi có cái gì tốt cho nàng, nên nha đầu kia không có khả năng sẽ trung thành với vị chủ cũ này.

Mặt khác, vì sao Như phi lại phải hại Lưu tài tử? Điều này không thể nào giải thích nổi. Như phi sẽ không làm mất quân cờ tốt như vậy, nếu Như phi muốn đoạn cầu qua sông (3), cũng không trở mặt nhanh như vậy, bởi vì quân cờ này còn nhiều chỗ hữu dụng. Như vậy, chuyện này tất nhiên có người thao túng ở sau lưng, người này là ai vậy? Tích Như đi theo chủ tử lâu như vậy, cũng học được cách phân tích, lo lắng như trước kia nhất định không có, nhưng hiện tại, nàng đã hiểu ra rất nhiều.

(3) đoạn cầu qua sông = qua cầu rút ván

Nơi này là chỗ hẻo lánh, theo lí thì Quý phi và chủ tử nhà mình sẽ không vô duyên vô cớ chạy đến đây, chuyện này, nàng không nghĩ ra.

Sau hai ngày, đã nghe được tin tức Lưu Ti Ngữ bị biếm vào lãnh cung, quả nhiên, đây là chuyện trong dự liệu.

Mà Tâm Nhuỵ, bị Trữ phương nghi tra hỏi phạt đánh, suốt một tháng không xuống giường được, chỗ Quý phi cũng không có hỏi sâu hơn.

Chuyện xưa của hậu cung sẽ không mất đi chỉ vì một người, không bao lâu sau, sự chú ý của Hoàng thượng tự nhiên lại có mục tiêu mới. Mấy ngày nay, Hoàng thượng ân sủng không ít những vị phi tần cấp thấp, cũng có tấn chức, Phạm An Dung được tấn chức lên làm ngũ phẩm lương đễ, mà Trình Ngọc Dao cũng được thần lên thành Thường tại, còn có những người khác

https://thuviensach.vn

cũng được lên chức một ít. Bất quá, những người mà Hoàng thượng tấn chức, chủ yếu đều do tâm tình của Hoàng thượng, cao hứng lên là có thể thăng liền mấy cấp. Cho nên lần này Trình Ngọc Dao thăng liền ba cấp, vẫn chọc không ít người đỏ mắt, may mắn là tính nàng lạnh nhạt, khiêm tốn kính cẩn, cho nên tuy rằng có phong ba vài ngày, cũng yên tĩnh trở lại.

Hoàng thượng làm như vậy, trong lòng Lạc Tử Hân cũng hiểu được, hắn muốn cân bằng vài thứ, nhưng có vài người lại không hiểu được đạo lí trong đó, tự cho là mình được tấn chức, sống lưng đã thẳng.

Thí dụ như Phạm lương đễ, ngày hôm nay gặp Lạc Tử Hân ở Ngự hoa viên, tuy rằng cúi đầu hành lễ, nhưng trong mắt nàng ta có đầy địch ý và ngạo khí.

"Hôm nay tinh thần Trữ phương nghi thật tốt." Phạm lương đễ mỉm cười nói.

"Thời tiết tốt, Bản cung thấy khí sắc của Phạm lương đễ cũng rất tốt." Nếu muốn khen tặng, như vậy Lạc Tử Hân cũng tặng, cười.

Bộ dáng Phạm lương đễ phục tùng cười cười, ra vẻ chán nản thở dài một hơi, nói:"Chỉ tiếc Lưu tài tử, nhớ ngày đó chúng ta cùng nhau tiến cung, khi đó tình cảm thật tốt."

Khi nói chuyện, nàng nhìn Lạc Tử Hân một cái, ánh mắt lạnh giá, hàm chứa lệ khí. Bộ dáng Lạc Tử Hân thuận theo cười, xem ra Phạm An Dung này lại nổi tâm đố kị, nhìn nàng không vừa mắt.

"Phạm lương đễ nói, thật đúng là làm cho người ta hoài niệm cảnh tượng lúc mới tiến cung tuyển tú, rất nhiều chuyện đặc biệt." Lạc Tử Hân khẽ nâng hai tròng mắt, ý cười đến khoé mắt, tăng thêm giọng điệu ở hai chữ đặc biệt.

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân sẽ không quên, năm đó lúc tuyển tú, cái người mời nàng đi ngồi một chút là ai. Phạm An Dung tự nhiên sẽ hiểu ý tứ trong lời này, mắt chợt loé, cũng không động thanh sắc.

"Vậy không quấy rầy nhã hứng của tỷ tỷ, thần thiếp cáo lui." Phạm lương đễ mỉm cười, khẽ hành lễ, liền muốn rời đi.

Vừa mới xoay người, khăn của nàng đã bay nhẹ nhàng theo gió đến đây, rơi trên mặt đất.

"Phạm lương đễ, khăn tay của ngài rớt." Tâm Nhuỵ thở nhẹ, đi vài bước, ngồi xổm xuống muốn nhặt khăn lên giúp nàng ta.

Phạm lương đễ xoay người, làm ra bộ dáng thụ sủng nhược kinh, nói:"Ai nha, bản cung đến nhặt, sẽ không làm phiền Tâm Nhuỵ"

Vừa dứt lời, nàng liền đi đến đây, cũng không biết là vô tình hay cố ý, dẫm lên tay của Tâm Nhuỵ.

Mặt Tâm Nhuỵ đỏ lên, lại không dám kêu lên. Phạm lương đễ ra vẻ rất có lỗi, nói:'Ai nha, giẫm lên tay ngươi, thật ngại quá."

Tuy lời như thế, nhưng chân cũng không có rời khỏi tay của Tâm Nhuỵ, mãi cho đến khi Lạc Tử Hân ho nhẹ một tiếng, nàng mới dịch chân ra, nói:"Tâm Nhuỵ, không phải là làm đau ngươi chứ."

"Nô tỳ không dám." Tâm Nhuỵ giấu tay vào trong tay áo, cúi đầu không dám nhiều lời.

Lạc Tử Hân nhìn trong mắt nàng ta, âm thầm cười lạnh. Phạm An Dung này trừ bỏ những mánh khoé này, còn có thể làm chuyện gì? Chỉ hy vọng nàng sẽ không phải là Tống Hàm Hương thứ hai.

https://thuviensach.vn

Bất quá, Phạm lương đễ rõ ràng bất đồng với Tống Hàm Hương người cái gì cũng viết ở trên mặt, nàng sẽ giở chút âm mưu. Lạc Tử Hân thầm nghĩ, đối với nữ nhân này vẫn cần cẩn thận.

Tâm Nhuỵ nhìn bóng lưng Phạm lương đễ rời đi, xoa xoa cái tay bị giẫm đau, khoé miệng khẽ méo, đi tới bên người Lạc Tử Hân, im lặng không nói gì. Lạc Tử Hân an ủi nàng vài câu.

Đến buổi tối, Tích Như thoa thuốc cho Tâm Nhuỵ bị thương, thở dài.

"Trên đầu chữ nhẫn có một cây đao, điểm này ngươi học được rất tốt." Tích Như thở dài.

Tâm Nhuỵ hơi cúi đầu, nói:"May mà nương nương đã dạy."

"A?" Tích Như nâng cao âm điệu, khoé miệng khẽ cong, "Vị nương nương ấy là ai?"

Trong lòng Tâm Nhuỵ rùng mình, vội hỏi:"Đương nhiên là phương nghi nương nương, lời này của Tích Như có ý gì?"

Tích Như thu hồi nụ cười, thản nhiên nói;"Ừ. Làm người phải có chừng mực nếu không sẽ làm tổn thương chính mình."

Tâm Nhuỵ cảm thấy cái trán hơi đổ mồ hôi. Lời này của Tích Như mờ mịt, tuy rằng thái độ nhu hoà, nhưng giọng nói sắc bén làm cho nàng cảm thấy rùng mình. Từ sau khi nàng đến Uyển Trữ cung, Tích Như đều có vẻ mặt ôn hoà đối với nàng, hôm nay sự sắc bén này không khỏi làm cho nàng rùng mình.

"Tích Như tỷ tỷ nói rất đúng, Tâm Nhuỵ hiểu được." Tâm Nhuỵ nói.

Sau khi thoa thuôc trị thương xong, Tích Như vừa thu dọn lại thuốc vừa từ từ nói:"Nói đến Tống Hàm Hương, nàng đúng thật là đáng thương, có lẽ

https://thuviensach.vn

đến chết cũng không biết là mình bị Như phi hại chết."

Tâm Nhuỵ cả kinh, sắc mặt khẽ biến một chút.

Khoé mắt Tích Như liếc Tâm Nhuỵ một cái, lại nói:"Ngày đó ta nghe chủ tử nói, nàng chính tai nghe thấy Như phi cùng người nào đó suy tính kế hãm hại Tống Hàm Hương, còn nói muốn bịa đặt ra chuyện thông dâm cùng người khác, chỉ là không ngờ, Như phi thật sự làm như vậy."

Sắc mặt Tâm Nhuỵ trắng bệch, khẩn trương nhìn Tích Như, chỉ là lúc này Tích Như đang biểu đạt sự thông cảm của chính mình, không nhìn trên mặt nàng. Chỉ thấy Tích Như dọn dẹp thuốc sạch sẽ, cảm thán nói:"Chủ tử nói nàng thật không muốn nhìn thấy tiểu chủ Tống Hàm Hương cứ chết thảm như vậy, nếu có cơ hội vẫn muốn nói cho Hoàng hậu, người hại nàng vẫn nên bị trừng phạt."

"Ý của ngươi là nương nương muốn tố giác Như phi?" Rốt cục Tâm Nhuỵ không nhịn được hỏi.

Tích Như xoay người nhìn Tâm Nhuỵ, gật gật đầu nói:" Nương nương nói, không thể để Hàm Hương tiểu chủ mất mạng uổng phí chứ? Còn nói ngày mai nàng sẽ đi khởi tấu với Hoàng hậu."

Tích Như bất đắc dĩ cười, nhún vai, hồn nhiên không chú ý tới mặt Tâm Nhuỵ khẩn trương như tro tàn.

Là người hay là quỷ, liền đánh cược cùng nha đầu kia một trận. Nếu Tâm Nhuỵ thực sự là người của Như phi, như vậy nhất định sẽ tố giác với Như phi trong lòng Tích Như yên lặng nghĩ, nàng muốn thay chủ tử xác nhận xem nha đầu kia rốt cục là trung hay gian.

Quả nhiên đêm hôm đó Tâm Nhuỵ đã lén chuồn ra khỏi Uyển Trữ cung, nhìn bóng dáng nàng đi, khoé miệng Tích Như không khỏi cong lên.

https://thuviensach.vn

Nếu Tâm Nhuỵ thật sự đi tìm Như phi, như vậy nàng còn chưa tới chỗ Như phi sẽ bị bắt lại, đối với một nô tỳ không trung thành, Tích Như nhất định sẽ nói cho chủ tử xử phạt, mà không phải đánh một chút cho xong việc.

Ánh mắt của Tích Như lạnh, không nhanh không chậm đi theo bước chân Tâm Nhuỵ.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Chân Tướng

Sau núi giả truyền đến tiếng nói của Tâm Nhuỵ cùng người nào đó, Tích Như dậm chân mà đứng, tựa vào mặt trái của núi giả, ngưng thần lắng nghe.

" Làm sao bây giờ? Nếu nương nương thật sự đến chỗ Hoàng hậu tố giác Như phi, có thể hay không sẽ xảy ra chuyện?" Nghe giọng nói của Tâm Nhuỵ rất lo lắng.

Dường như đối phương trầm ngâm một lát, sau một lát đè thấp âm thanh, nói:"Ngươi xác định chủ tử nhà ngươi muốn đến chỗ Hoàng hậu tố giác?"

Tâm Nhuỵ vội la lên:"Ta không biết mới đến hỏi ngươi nha, từ đầu đến cuối chuyện kia chỉ có ngươi và ta hiểu rõ nhất, cảm thấy nương nương làm như trong lời nói có chút kì quái, nhưng nương nương thật sự nói rõ như vậy, còn nói ngày mai sẽ đi. Ngươi nói nương nương nhà ta rốt cuộc muốn làm gì nha, ta cũng không muốn nàng có chuyện gì."

Hình như đối phương trầm ngâm một hồi lâu, cười cười nói:"Tâm Nhuỵ, ngươi không đi hỏi chủ tử nhà ngươi, chạy tới đây hỏi ta dường như không thoả đáng, là ai nói cho ngươi biết điều này?"

"Tích Như tỷ tỷ. Ta không khỏi cảm thấy việc này kì quái, chủ tử bày ra việc này, làm sao lại muốn tố giác với Hoàng hậu? Chuyện này không hợp tình hợp lí, cho nên mới đến hỏi ngươi. Chỗ chủ tử, ta không dám hỏi." Tâm Nhuỵ cúi đầu.

https://thuviensach.vn

"Ha ha, ngươi thật ngốc, nếu ta đoán không sai, bây giờ Tích Như tỷ tỷ của ngươi đang ở gần đây." Chỉ nghe thấy có tiếng bước chân, người nói chuyện đó đã xuất hiện trước mặt Tihcs Như.

Tích Như thấy rõ ràng dung mạo của người này, trong lòng sửng sốt một hồi lâu mới chậm rãi khôi phục lại sự thanh tỉnh. Có nằm mơ nàng cũng không nghĩ đến, người sau lưng Tâm Nhuỵ lại có thể là hắn, Vệ Dịch Hiên.

"Tiểu Vệ Tử, Tâm Nhuỵ, rốt cuộc các ngươi có chuyện gì gạt ta?"

Tiểu Vệ Tử cười, nói:"Tích Như cô nương thông minh như vậy, lúc này lại không đoán ra."

Tích Như hít một hơi thật sâu, nói:"Ý của ngươi là, chuyện của Lưu tài tử là do Trữ phương nghi sắp đặt, chuyện của Tống Hàm Hương cũng do một tay nương nương an bài?"

Vệ Dịch Hin đứng đối diện nàng, cúi đầu suy nghĩ, cười nhẹ, nói:" Cô nương đoán cũng không sai, thật là do Trữ phương nghi nương nương cùng nô tài đưa lên mà thành. Nhưng chuyện Hàm Hương tiểu chủ bị hãm hại, vốn là Như phi muốn làm vậy, nương nương chính là lợi dụng Tâm Nhuỵ, làm cho chuyện này càng thuận ý thành chương(1), để làm cho Lưu tài tử tái ông mất ngựa (2), mà Như phi cũng sẽ không hoài nghi gì với nương nương."

"Cho nên, mục đích thật sự của nương nương là muốn đối phó với Lưu tài tử?" Lông mày của Tích Như nhíu lại.

Khoé miệng Vệ Dịch Hiên hơi cong lên, tiếp tục nói:"Cô nương thông tuệ, đó là nương nương muốn cho Lưu tài tử xuống ngựa, về phần Hàm Hương tiểu chủ, cho dù nương không động thủ, cũng có người muốn động thủ, cũng không tính là bị chết oan uổng."

https://thuviensach.vn

Tích Như căng môi, giọng điệu sắc bén, nói:" Như phi muốn hại chết Tống Hàm Hương, lợi dụng Lưu tài tử ra tay, vì thế nương nương liền lợi dụng quan hệ chủ tớ cũ của Tâm Nhuỵ và Như phi, thuận tiện đẩy chuyện này thành. Sau đó, nương nương lại lợi dụng Tâm Nhuỵ định ngày hẹn Lưu tài tử , sau đó lại cố ý hẹn Quý phi nương nương đi đến nơi đó để nghe được câu chuyện của hai người nói. Nói đúng không?"

Vệ Dịch Hiên chắp hai tay, nói:"Cô nương quả nhiên là thông minh."

"Nhưng ta còn không rõ vì sao đến cuối cùng lại phải làm như vậy?" Tích Như bắt đầu gãi đầu.

Vẻ mặt Vệ Dịch Hiên im lặng, nói:"Nương nương làm như vậy, là vì tự bảo vệ mình."

"Tự bảo vệ mình?" Tích Như nhíu mày.

"Bởi vì Lưu tài tử muốn hại nương nương." Tiểu Vệ Tử thản nhiên nói một câu, cũng không có giải thích thêm.

Ngày đó, lúc Trữ phương nghi giả trang làm quỷ doạ Lưu tài tử, đã nhìn thấu thân phận của Lưu tài tử. Vì Lưu tài tử tự muốn bảo vệ mình, sớm hay muộn sẽ động thủ với Trữ phương nghi, hơn nữa đã thấy nàng ta bắt đầu có động tác, nếu là muộn một bước, tính mạng của Trữ phương nghi có thể gặp nguy hiểm.

Trong lòng Tiểu Vệ Tử chấn động, nhớ tới ngày đó Lưu tài tử có ý định khiêu khích Trữ phương nghi, may mắn hắn đã phát hiện manh mối nói cho Trữ phương nghi, chỉ sợ nếu không phải hắn ngăn lại, thì tương lai có khả năng người bị hại chết mà không biết nguyên nhân gì. May mắn, Trữ phương nghi thông minh cùng hắn vạch kế hoạch tất cả, tất cả còn kịp.

Nhớ rõ ngày đó, lúc hắn nói cho Trữ phương nghi về mối nguy là Lưu tài tử, Trữ phương nghi dùng ánh mắt lộ vẻ kì quái nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

"Ngươi... Vì sao ngươi lại nói cho ta biết?" Lạc Tử Hân hỏi.

Vệ Dịch Hiên nhìn nàng không chớp mắt, tươi cười có chút nghịch ngợm, vô tội, nói:"Nương nương đã quên rồi sao, nô tài từng nói nô tài có cùng mục tiêu với nương nương."

Con ngươi Lạc Tử Hân chợt loé, những lời này không phải là lần đầu tiên hắn nói, nhưng nàng vẫn không hiểu được, còn chưa từng suy nghĩ quá sâu về những lời này. Nhưng hôm nay, nàng thật sự muốn biết nguyên nhân gì.

Có lẽ tâm tư của nàng sớm bị Vệ Dịch Hiên tóm được, không chờ nàng ở miệng, hắn đã nói:"Nô tài cũng chỉ là tiểu thái giám của Ngự Thiện phòng, nhưng nô tài không muốn bị người ta dẫm dưới lòng bàn chân, cho nên nô tài muốn đi lên trên. Nhưng nương nương có cơ hội thuận tiện giúp nô tài, cho nên, nô tài nhất định sẽ bảo vệ tốt cho nương nương."

"Dựa vào cái gì mà ngươi cho rằng bản cung sẽ giúp ngươi?" Giọng nói của Lạc Tử Hân sắc bén.

Vệ Dịch Hiên cười, nói:"Bởi vì nương nương cũng cần đến quyền lực, cho nên nô tài cũng có thể đi lên, cùng giống nhau có thể giúp nương nương đạt được quyền lực, ta và người cùng có lợi."

"Bản cung chưa từng nói muốn có được quyền lực." Lạc Tử Hân cười lạnh nói.

"Chẳng lẽ nương nương chưa từng nghĩ muốn cứu người ở trong thiên lao kia ra sao?" Vệ Dịch Hiên nói xong liền cụp mắt, im lặng không nói.

Lời này của hắn vừa nói ra, Lạc Tử Hân rất khiếp sợ, tiểu thái giám này lại có thể biết được chuyện của phụ thân nàng? Như vậy chỉ sợ hắn cũng đã biết rõ ràng thân phận thật của nàng, nhưng, cuối cùng thì làm sao hắn biết

https://thuviensach.vn

được? Lạc Tử Hân tự cho là từ khi trọng sinh tới nay, ở trong cung luôn thận trọng từ lời nói đến việc làm, không để lại dấu vết gì.

"Ngươi là ai?" Giọng nói của Lạc Tử Hân run run, ánh mắt bối rối vội hiện lên bên trong đôi mắt.

Vệ Dịch Hiên cười nhẹ, nói:"Nô tài không phải là địch cũng không phải là bạn của nương nương, muốn hợp tác hay không, chi dựa vào quyết định của nương nương. Nô tài cáo lui."

Vệ Dịch Hiên hành lễ, lùi vài bước, nhìn Trữ phương nghi một cái, liền xoay người rời đi.

Tiểu Vệ Tử nghĩ gì đó, khoé miệng khẽ cong lên, hắn rất tin tưởng, Trữ phương nghi nhất định sẽ tín nhiệm hắn.

Một đêm kia, Tích Như hầu hạ bên người Lạc Tử Hân, nghĩ chuyện xảy ra lúc ban ngày, bĩu môi nửa ngày.

"Tiểu Vệ Tử nói với ngươi chứ?" Lạc Tử Hân mỉm cười nhìn trong gương thấy Tích Như đang hờn dỗi âm thầm bật cười:" Ngươi lấy đồ ăn ngon đi."

"Chủ tử, người đang dụ dỗ ta nha." Tích Như bất mãn bĩu môi, nói:"Nương nương, Quý phi nương nương thật sự sẽ không hòai nghi đây là kế hoạch của ngài sao?"

Lạc Tử Hân cười nhẹ, nói:"Sẽ không, không phải ngay cả ngươi cũng không đoán ra kế hoạch của bản cung sao?"

"Đó là bởi vì nô tỳ ngốc thôi. " Tích Như đỏ mặt đi trải giường chiếu cho nàng, Lạc Tử Hân nhìn nàng khẽ cười, không hổ là nha hoàn thân thiết mà Viêm gia mang đến, tuy rằng nàng không thực sự là Viêm Tiêm Vũ,

https://thuviensach.vn

nhưng nha đầu Tích Như đối tốt với nàng như với tiểu thư chân chính của Viêm gia, điều này, làm cho lòng của Lạc Tử Hân cảm thấy được an ủi.

"Trữ phương nghi nương nương, Như phi nương nương mời ngài đi đến Trường Dương cung cùng thưởng thức điểm tâm." Cung nữ bên người của Như phi báo lại.

Lạc Tử Hân đang đọc sách, nghe được lời mời này làm nàng hơi sửng sốt, khi nào thì Như phi này thân thiện với nàng như vậy? Chỉ sợ chuyện này cũng không phải chỉ đơn giản như vậy.

Nhưng người ta mời, làm phi tử thấp hơn không có lý do từ chối, cho nên cho dù trong lòng Lạc Tử Hân có nghĩ gì, cũng chỉ có thể đến, dù sao bây giờ còn chưa có địa vị có thể tự cao tự đại, nhưng kiếp trước Như phi này hại chết mình, lúc này cũng không có nắm chắc mười phần, tất cả đều phải cẩn thận, cẩn thận.

Đi vào Trường Dương cung, đó là chỗ ở của Như phi, lúc này Phạm lương đễ cũng đã sớm ngồi ở chỗ ngồi bên cạnh Như phi. Lạc Tử Hân vào phòng được Như phi hỏi thăm, rồi được mời ngồi xuống.

"Hôm nay khí sắc của muội muội có vẻ tốt, đúng lúc người nhà bản cung vừa mang theo chút điểm tâm của quê nhà đến đây, một người hưởng thì có chút cô quạnh, liền mời các muội muội và Phạm lương đễ đến." Ý cười của Như phi dạt dào, chu đáo đẩy đĩa điểm tâm đến trước mặt Lạc Tử Hân.

Lạc Tử Hân nói tiếng cảm ơn, lại nhìn đến điểm tâm bên cạnh mình, là một đĩa bánh hạt vừng, sắc mặt không khỏi khẽ biến. Trong cung, mọi người đều biết nàng không thích ăn hạt vừng, thậm chí ngửi cũng sẽ buồn nôn, cho nên đồ ăn hằng ngày của nàng không có dính một chút hạt vừng

https://thuviensach.vn

nào. Hôm nay Như phi công khai dùng hạt vừng làm điểm tâm cho nàng ăn, chỉ sợ là cố ý sư dụng.

"Như phi nương nương, thần thiếp..." Nói đến bên miệng, Lạc Tử Hân liền dừng lại, dường như thẳng thắn từ chối đồ ăn cũng không ổn thoả.

"Trữ phương nghi, đây là điểm tâm của người nhà của Như phi nương nương, vừa rồi thần thiếp cũng ăn, hương vị rất ngon, ngươi cũng nếm thử đi?" Phạm lương đễ ở một bên thúc giục, cũng đưa một miếng bánh vào trong tay Lạc Tử Hân, cười nói.

"Này..." Trong khoảng thời gian ngắn, Lạc Tử Hân không biết nên làm thế nào cho phải, rơi vào đường cùng chỉ có thể gạt bỏ miếng bánh đang được mạnh mẽ đưa đến miệng nàng.

Nhưng, có lẽ Lạc Tử Hân cũng không có nghĩ đến mình đã dị ứng rất mạnh với hạt vừng, thế nên mới dính vào môi, liền cảm thấy ghê tởm, nhưng lại không thể điều khiển được tự động nôn ra.

Không cần nghĩ, bên này mới làm ra thái độ ghê tởm, bên kia, Như phi đã trầm mặt.

"Trữ phương nghi, ngươi có ý gì? Là sợ bản cung đầu độc trong điểm tâm hại ngươi sao?" Giọng nói trong trẻo của Như phi rất lạnh lùng, có ý trách móc.

"Không phải, nương nương, từ nhỏ thần thiếp đã không thích hạt vừng, cho nên..." Nói còn chưa xong, lại buồn nôn.

"Buồn cười, bản cung hảo tâm mời ngươi đến ăn, thật không ngờ ngươi lại làm ngơ hảo tâm của bản cung, ngươi cố ý sao?" Vẻ mặt Như phi xanh mét, phẫn nộ quát.

https://thuviensach.vn

"Không phải, thần thiếp..." Lạc Tử Hân vội vàng đứng lên, cúi đầu đứng ở một bên.

"Như phi nương nương, thần thiếp thấy có khả năng là Trữ phương nghi cũng là quá vô tâm, coi như qua đi." Phạm lương đễ cũng đứng lên, đi đến bên người Lạc Tử Hân, nói:" Trữ phương nghi, mau xin lỗi Như phi đi."

Vừa nói xong, liền đẩy Lạc Tử Hân. Đáng thương cho Lạc Tử Hân bị nàng ta đẩy, bàn chân không ổn, nhưng lại tiến lên hai bước, bàn tay chống lên mặt bàn, đang lơ đáng thì đã làm đổ đĩa hạt vừng đó của Như phi.

Cái này, không cần nghĩ nhiều, Lạc Tử Hân cũng biết mình gây hoạ, mà cái người đầu sỏ kia còn đang ngẩng lên quan sát nàng, con ngươi đắc ý. Đây đúng là một màn Hồng Môn Yến (3), hai nữ nhân này làm cạm bẫy cho nàng nhảy xuống, đáng tiếc chính mình vẫn sơ ý, Lạc Tử Hân không khỏi âm thầm ảo não.

Quả nhiên, Như phi tức giận rồi, hung hăng đập bàn, chỉ vào Lạc Tử Hân gầm lên:"Trữ phương nghi, bản cung hảo tâm mời ngươi, nhưng ngươi lại lên mặt, cư nhiên lại dĩ hạ phạm thượng? Hôm nay không trừng phạt ngươi thích đáng, bản cung còn có uy nghiêm gì. Ngay bây giờ ngươi ra ngoài cung quỳ xuống, không có mệnh lệnh của Bản cung không được đứng lên."

Vào lúc này, Lạc Tử Hân bết giãy dụa là vô ích, nhẫn nại là phương pháp tốt, cho nên ngoan ngoãn đi ra ngoài cung. Còn chưa quỳ xuống, hai chân đã bị Phạm lương đễ đá vào trực tiếp quỳ rạp trên đất, ngẩng đầu đón nhận sự ngạo mạn đắc ý trong đôi mắt nàng ta.

Đầu gối rất đau đớn, hoá ra phải quỳ trên mấy hòn đá nhỏ. Lạc Tử Hân muốn dịch chuyển vị trí, nhưng không ngờ bị Như phi quát bảo dừng lại:" Không được nhúc nhích, quỳ như vậy cho bản cung."

https://thuviensach.vn

Đối mặt với hai nữ nhân cả vú lấp miệng em (4), tuy rằng trong lòng Lạc Tử Hân tức giận. nhưng cũng không thể nói, bởi vì nàng biết phải học được sự nhẫn nại.

Trong lòng Lạc Tử Hân rất hiểu hôm nay Như phi và Phạm lương đễ đối đãi với nàng như thế này, chỉ do trong mấy ngày gần đây Hoàng thượng đẽ ban cho châu báu mà Tuyên quốc tiến cống, mà trong cung chỉ mỗi nàng được thưởng, những nữ nhân này đố kị, thật sự có thể dùng từ không thể nói lý để hình dung, lại dùng loại thủ đoạn này tra tấn nàng.

Đã là giữa hè, ngày nắng, hôm nay đã nóng đến muốn đổ rất nhiều mồ hôi, lại còn bắt quỳ dưới mặt trời, hơn nữa những hòn đá nhỏ dưới gối không ngừng đụng vào làn da, phát đau. Lạc Tử Hân cảm thấy chính mình đã khô, không thể chịu đựng, đầu óc bắt đầu trở nên hỗn loạn, chân cũng run nhẹ.

"Thoạt nhìn, Trữ phương nghi có chút lạnh, người run rẩy này, thân thể cũng quá yếu." Như phi đi ra, nhìn nàng một cái, còn nói:"Người tới, mang cho bản cung một cái áo bông đi, phủ thêm cho Trữ phương nghi, cẩn thận nàng bị đông lạnh."

Lạc Tử Hân kinh ngạc ngẩng đầu, nữ nhân ghê tởm kia, muốn làm cho nàng chết? Khoác thêm áo bông này, vậy cách cái chết cũng không xa.

"Như phi nương nương, xin ngài tha thứ cho Trữ phương nghi, xin ngài..." Tích Như lo lắng vội vàng quỳ xuống đất dập đầu xin tha thứ.

Chỉ là Như phi không muốn hiểu, cung nữ Tú Vân cầm áo bông đi tới chỗ Lạc Tử Hân.

(1) thuận ý thành chương (thuận lý thành chương) : cứ như vậy mà thành

https://thuviensach.vn

(2) tái ông mất ngựa (tái ông thất mã, an tri hoạ phúc) Câu nói này có nguồn gốc từ một câu chuyện như sau:

Chuyện kể rằng xưa kia ở vùng biên cương gần láng giềng người Hồ, có một ông lão tên là Tái Ông. Ông sống lạc quan, bao dung, bởi vậy mà được rất nhiều người mến mộ.

Ông có một người con trai, hai cha con sống bằng nghề chăn ngựa. Một hôm, không biết nguyên nhân vì sao mà con ngựa của ông bỏ đi mất. Sau khi hàng xóm biết chuyện, họ nghĩ rằng ông sẽ rất buồn nên đến thăm hỏi và an ủi. Nhưng ông chẳng những không tỏ ra tiếc nuối, mà còn bình thản trả lời: “Ngựa mất rồi, đương nhiên là chuyện xấu, nhưng ai biết đâu nó sẽ mang lại kết quả tốt chứ? Không sao đâu”.

Quả nhiên qua mấy tháng sau, con ngựa kia liền trở về, còn dắt theo một con tuấn mã. Nghe tin này, bà con hàng xóm cùng nhau tới chúc mừng cho Tái Ông. Nhưng ông cũng không hề tỏ ra vui mừng, ông nói: “Mọi sự đều có nhân duyên của nó, chuyện được cho là vui nhưng chưa chắc đã tốt, không nên vội mừng làm chi”. Từ ngày có thêm một con tuấn mã, con trai ông vui mừng khôn xiết, ngày ngày cưỡi ngựa rong chơi, hóng gió, đi không biết mệt.

Cuối cùng, do bất cẩn cậu này ngã ngựa và gãy chân. Hàng xóm biết tin, ai cũng tới chia buồn, còn Tái Ông vẫn điềm nhiên: “Biết đâu chuyện lại có hậu thì sao? Mọi người đừng lo tôi không thấy buồn”. Hàng xóm thực sự không thể hiểu nổi ông. Một thời gian sau, người Hồ ồ ạt tấn công xâm lược Trung Nguyên, tình hình biên ải đột nhiên căng thẳng, thanh niên trai tráng đều được gọi nhập ngũ đi lính, kết quả mười người thì có 8, 9 người mất mạng trên chiến trường. Riêng con trai của Tái Ông bị què chân nên được miễn quân dịch, vì thế cha con ông tránh được nạn sinh tử biệt ly. Sau những sự việc ấy, mọi người càng thêm nể phục phong thái điềm tĩnh và cách cư xử “bình thản” của ông.

https://thuviensach.vn

Qua câu chuyện, chúng ta có thể thấy cuộc sống vốn như một dòng chảy bất tận và biến đổi không ngừng. Vô thường là một chân lý, vạn sự vạn vật đều tuân theo nguyên lý ấy. Đâu ai biết được ngày mai rồi sẽ ra sao? Việc tốt xấu trong đời người không là tuyệt đối, chuyện tưởng như là xấu mà lại có thể dẫn tới kết quả tốt đẹp, và những chuyện được cho là tốt đẹp cũng có thể dẫn tới hậu quả xấu. Quan trọng là chúng ta giữ được tâm thái bình thản trước tất cả mọi sự xảy đến với mình, biết chấp nhận nó, không truy cầu hay than vãn. Qua câu chuyện trên, chúng ta thấy rằng dù trong bất cứ hoàn cảnh nào Tái Ông cũng lý trí để nhận thức bản chất sự việc, làm chủ được cảm xúc của mình, không bị chi phối bởi vô thường. Nếu giữ được tâm thái ấy, chúng ta sẽ lạc quan hơn, có cuộc sống sẽ tốt đẹp hơn và an nhiên tự tại trước vui buồn của đời người.

(3) Hồng Môn Yến: Trong văn hóa Trung Quốc, thuật ngữ Hồng Môn Yến được sử dụng theo nghĩa bóng để chỉ một cái bẫy hay một tình huống vui vẻ nhưng trong thực tế lại nguy hiểm. Một thành ngữ khác có liên quan đến sự kiện này là Xiang Zhuang wu jian, yi zai Pei Gong (Trung văn giản thể: 项庄舞剑，意在沛公; Trung văn phồn thể: 項莊舞劍，意在沛公; bính âm:Xiàng Zhuāng wǔ jiàn, yì zài Pèi Gōng; nghĩa đen "Hạng Trang vũ kiếm, ý tại Bái công").

Có thể xem thêm ở: google :v

(4) cả vú lấp miệng em: Nhiều bà mẹ, khi nghe trẻ khóc, không cần dỗ dành, vỗ về, nựng nịu gì cả mà lập tức dùng bầu vú sữa sẵn có trên mình để lấp miệng đứa bé. Nhờ được bú tí mẹ, đứa trẻ không còn khóc nữa. Mới hay là, với đứa bé, bầu vú của mẹ có thế mạnh và ứng nghiệm trông thấy. Cái hiện tượng bình thường mà chúng ta vẫn gặp, vẫn thấy hàng ngày được dân gian khai thác và khái quát thành câu cả vú lấp miệng em để chỉ hiện tượng dùng quyền lực, thế mạnh của mình để chèn ép, lấn át kẻ khác.

Thành ngữ này có nghĩa là dùng quyền lực mạnh để chèn ép người khác.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Sao Chép

"Hoàng hậu giá lâm." Theo tiếng truyền báo của thái giám, Hoàng hậu chậm rãi đi vào Trường Dương cung.

" Hoàng hậu nương nương cát tường." Như phi và Phạm lương đễ vội vàng hành lễ với Hoàng hậu, Như phi lại sai Tiểu Liên, Tiểu Liên biết điều giấu áo bông vào phía sau.

Động tác của Tiểu Liên đã sớm bị Hoàng hậu nhìn thấy, nhưng mắt hạnh của Hoàng hậu vẫn híp lại, vẫn cười chào hỏi mọi người, cũng không động thanh sắc.

Lạc Tử Hân vẫn đang quỳ trên mặt đất, vẫn chưa nghe thấy mệnh lệnh đứng lên của Hoàng hậu, không khỏi làm cho ánh mắt Như phi lạnh đi. Đương nhiên, Hoàng hậu cũng chú ý tới tình cảnh này, trên mặt hơi kinh ngạc.

"Trữ phương nghi làm sao vậy?" Hoàng hậu kinh ngạc liếc Lạc Tử Hân một cái, hình như có hiểu ra, quay đầu nói với Như phi : " Hình như là Như phi muội muội trừng phạt?"

Như phi vội vàng cung kính nói:"Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, Trữ phương nghi có hành động vô lễ, nô tỳ chỉ là tiểu trừng đại giới (1)."

(1) tiểu trừng đại giới: trừng: nghiêm phạt, giới : cảnh cáo khuyến cáo. Ý nghĩa: có khuyết điểm nhỏ lập tức khiển trách, vì được giáo huấn mà sẽ không gây ra sai lầm nghiêm trọng.

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu a một tiếng, đảo mắt nhìn về phía Lạc Tử Hân, thấy thần sắc nàng khác thường, mang theo giọng điệu cầu khẩn với Như phi nói:" Thân thể Trữ phương nghi yếu đuối, ngươi đừng làm khó nàng, được không?"

Thấy Hoàng hậu thỉnh cầu như thế, Như phi làm sao có thể cự tuyệt, nhanh chóng lên tiếng trả lời:" Hoàng hậu nương nương nhân đức, nô tỳ tuân chỉ."

Như phi xoay người lạnh lùng nhìn Lạc Tử Hân một cái, nói:" Còn không mau đứng lên tạ ơn."

Lạc Tử Hân được Tích Như dìu đứng dậy, đầu gối chảy máu, đau đến xương, nhưng cũng vẫn có thể nén nhịn đau đớn, hành lễ với Hoàng hậu:"Tạ ân điển của Hoàng hậu."

Trong ánh mắt Hoàng hậu dịu dàng, cười ấm áp, khoé miệng khẽ cong lên một độ cong hoàn mỹ, khí chất ung dung này làm cho nụ cười càng thêm cao quý.

"Trữ phương nghi, lần này Như phi phạt ngươi cũng không sai, một chữ lễ này, đã là nữ nhân trong hậu cung thì đều phải tuân thủ, điểm này ngươi vẫn cần học hỏi cho tốt." Hoàng hậu ngừng lại một chút, lại nói:" Bản cung thấy, hay là như vậy, bắt Trữ phương nghi chép "Nữ giới" năm lần, ngày mai giao cho bản cung, Như phi ngươi thấy thế có được không?"

Như phi tươi cười, nói:"Nương nương nói rất đúng, nô tỳ cũng thấy thế rất tốt."

"Trữ phương nghi thấy thế nào?" Ánh mắt của Hoàng hậu chuyển về phía Lạc Tử Hân.

Lạc Tử Hân thầm nghĩ, Hoàng hậu ngươi muốn phạt thì phạt, cần gì phải giả mù sa mưa (2) hỏi ý kiến người khác, thật dối trá. Tỏ ra như người đại lượng quan tâm thân thể nàng, trên thực tế lại rắp tâm hại người. Năm

https://thuviensach.vn

lần, không phải mất một đêm sao? Đây không phải là muốn lấy cái mạng nhỏ của nàng ?

(2) giả mù sa mưa: vờ vĩnh, giả bộ

"Thần thiếp tuân chỉ." Tuy rằng trong lòng Lạc Tử Hân tức giận, nhưng vẫn không thể biểu hiện ra bên ngoài, chỉ có thể khúm núm đáp ứng.

Hoàng hậu vừa lòng gật đầu mỉm cười, nhẹ nhàng nhìn lướt qua cổ tay nàng, lúc đó ánh mắt hiện lên vẻ lo lắng, nhưng nhanh chóng lại lạnh nhạt, sau đó đi vào phòng cùng Như phi.

Lạc Tử Hân cúi đầu nhìn cổ tay mình, cũng không có gì đặc biệt, chỉ có một chiếc vòng tay. Vòng tay? Lòng của nàng hơi chậm lại.

Chép "Nữ giới" cũng không phải là một chuyện thoải mái, trở lại Uyển Trữ cung chép như phát điên, nhưng một canh giờ đã qua vẫn chưa hết một lần, không khỏi nhụt chí.

" Nương nương, nên dùng bữa tối." Tích Như đau lòng nhìn chủ tử nhà mình, nhắc nhở nàng đến giờ dùng bữa.

"Không ăn, đêm nay bản cung không chép xong, sáng mai thật sự cũng không cần ăn." Lạc Tử Hân có chút giận dỗi nói, tay vẫn không ngừng.

"Nếu không nô tỳ giúp ngài, đáng tiếc..." Tích Như gục đầu xuống, lẩm bẩm :"Không biết chữ."

Lạc Tử Hân nâng hai tròng mắt lên nhìn Tích Như, cười nói:"Tích Như, bản cung biết ngươi trung thành, không có gì đáng lo, bản cung sẽ tự mình làm xong, hơn nữa, ánh mắt Hoàng hậu sáng như tuyết, chữ viết không giống nhất định sẽ bị phát hiện, đến lúc đó không đơn giản chỉ là năm lần như vậy."

https://thuviensach.vn

"Nhưng..." Tích Như còn muốn nói gì, có thể thấy được bộ dáng chủ tử tập trung tinh thần, cũng không có nói gì nữa, chỉ lẳng lặng đứng ở một bên mài mực cho nàng.

"Nương nương, cho dù ngài không ăn, nhưng không thể không chăm sóc đầu gối của mình." Giọng nói ôn hoà vang lên bên tai nàng, Lạc Tử Hân giương mắt, thấy là Sở Lăng Thiên.

Nàng cúi đầu nhìn đầu gối của mình, trên y phục màu lam đã có chút vết máu, trên đầu gối đau đớn từng cơn, nhắc nhở nàng có người đã làm tổn thương nàng. Vừa rồi chỉ lo chép, tinh thần tập trung, nhưng xem nhẹ đầu gối bị đau, Sở Lăng Thiên đến, thật ra lại làm cho nàng cảm thấy đau, không khỏi cau mày.

"Nên biết đau sớm một chút, chịu đựng đau đớn một mình, may mà có Tâm Nhuỵ còn nhớ đến tìm thần. Nếu không ngày mai nương nương cũng không cần đi." Sở Lăng Thiên đi vào phòng, giọng điệu trách cứ.

Lạc Tử Hân cười nhẹ, để cho Sở Lăng Thiên trị thương cho nàng, nhưng thật ra trong lòng rất cảm kích, cho nên nàng cũng không phản bác những lời này của hắn.

Nói đến Tâm Nhuỵ, lúc trước nàng ta và Tiểu Vệ Tử đã giúp nàng xử lí chuyện của Lưu tài tử, từ đầu đúng là dùng người nhà của nàng ta uy hiếp nàng, nhưng hiện tại thấy được sự trung thành của nha đầu kia với nàng, sau này cũng yên tâm. Mà Tâm Nhuỵ, nàng ta ngày càng chu đáo với vị chủ tử này, đều nhanh hơn so với Tích Như, điểm ấy nàng khá vừa lòng.

"Tốt lắm, nương nương nên không đi lại trong nhiều ngày, để tránh bị thương gân cốt." Sở Lăng Thiên băng bó tốt cho Lạc Tử Hân, không nhịn được căn dặn vài câu, trong lòng cũng nói thầm. Hắn cũng không dự đoán được vết thương này sẽ sâu như thế, sự nhẫn nại của nữ nhân này cũng quá tốt.

https://thuviensach.vn

"Đã rõ, cảm ơn ngươi." Những lời này của Lạc Tử Hân là thật lòng. Sau khi tiến cung, Sở Lăng Thiên đã giúp nàng rất nhiều việc, có lẽ trong cung này, chỉ có hắn mới là ngươi duy nhất nàng bằng lòng tín nhiệm.

Lấy lại tinh thần, Lạc Tử Hân tiếp tục nhiệm vụ chép của nàng. Nàng nhìn một đống giấy trên bàn, khẽ bĩu môi, hăng hái tiếp tục tập trung chép.

"Mấy ngày trước thần đã đi gặp nha hoàn Lạc Tử Hân của nương nương." Lời nói của Sở Lăng Thiên làm nàng dừng lại, nâng mắt lên chăm chú nhìn hắn.

Sở Lăng Thiên ôn hoà cười nói:"Nàng muốn thần chuyển lời tới nương nương, nói nhất định sẽ làm được chuyện ngài giao cho. Nhưng nàng cũng nói, thân thể mẫu thân người không tốt, nhưng nàng sẽ chăm sóc thật tốt, mong ngài yên tâm."

"A?" Nghe được thân thể mẫu thân không tốt, Lạc Tử Hân lập tức liền căng như sợi dây, sắc mặt khẽ biến.

Sở Lăng Thiên lại nói tiếp:" Thời gian này công việc của thần có chút bận rộn, lần trước đi gặp nha hoàn Lạc Tử Hân kia gấp, chưa kịp thăm phu nhân, chờ thêm vài ngày nữa thần rảnh rỗi sẽ đi thăm Viên phu nhân, bắt mạch cho bà ấy, nương nương không cần quá lo lắng."

Theo lý thường Sở Lăng Thiên cho rằng mẫu thân trong lời nói của Lạc Tử Hân là Viên phu nhân. Tuy rằng Lạc Tử Hân rất tin Sở Lăng Thiên, nhưng ghi nhớ giáo huấn của kiếp trước, cho nên cũng không báo cho hắn tình hình thực tế nhanh như vậy, nhưng trong lòng nàng vẫn có chút tiếc nuối. Nếu như có thể đưa Sở Lăng Thiên đi trị liệu cho mẫu thân, có lẽ thể trạng của mẫu thân có thể tốt hơn.

Nhớ tới mẫu thân, Lạc Tử Hân không khỏi âm thầm nắm chặt tay. Lúc này, nàng không khỏi nhớ tới lời nói của Vệ Hiên Dịch, yên lặng ra quyết định.

https://thuviensach.vn

"Cảm ơn ngươi." Lạc Tử Hân mỉm cười cảm kích.

Nàng lại tiếp tục tập trung tinh thần chép, có lẽ do đau nên trên gáy nàng có chút mồ hôi, nhưng bộ dạng nghiêm túc của nàng không khỏi làm cho trong lòng Sở Lăng Thiên ở một bên nhìn nàng có hai chữ "Khâm phục.", đáy lòng có chút rung động.

Trải qua vài lần chăm chỉ chép, cuối cùng không phụ kì vọng nàng đã hoàn thành năm lần chép, qua loa ăn cháo mà Tích Như làm, nhưng toàn thân đau nhức làm cho nàng nằm ở trên giường không thể nhúc nhích, đầu gối bị thương vẫn đau.

Lạc Tử Hân khẽ cắn môi dưới, thầm nghĩ, Như phi, Hoàng hậu, cho dù mệt như thế nào, đau như thế nào, ta cũng nhất định không cho các ngươi đè đầu cưỡi cổ được, nhưng một ngày nào đó, ta nhất định sẽ dẫm nát các ngươi dưới chân, kết cục kiếp trước nhất định sẽ không xảy ra.

Ngày hôm sau, Lạc Tử Hân nhận được truyền báo, đêm nay Hoàng thượng thắp đèn Uyển Trữ cung. Lạc Tử Hân nhìn chân bị thương và sự tiều tuỵ vô lực của mình trong gương, khoé miệng khẽ cong lên.

Buổi tối, Lạc Tử Hân vẫn đang giả dạng thanh nhã, nhưng khác là hôm nay đã thêm trang điểm. Khi Mục Nguyên Trinh nhìn thấy nàng thì hơi sửng sốt, bởi vì thời điểm bình thường thị tẩm, nàng đều sẽ không trang điểm nhiều, dường như hôm nay có chút khác biệt.

"Vì sao hôm nay đặc biệt như vậy?" Mục Nguyên Trinh khép hờ hai mắt.

" Hoàng thượng, nương nương phải ..." Tích Như muốn nói, lại bị Lạc Tử Hân cắt ngang.

"Hoàng thượng, hôm nay thần thiếp thực hiện lễ nghi của phi tần, phấn này là Như phi tặng cho, cho nên ban ngày đến Trường Dương cung, hồi

https://thuviensach.vn

cung muộn, nên chưa kịp tẩy trang, Hoàng thượng đã tới. Nếu Hoàng thượng không vui, thần thiếp tẩy trang..." Lạc Tử Hân nói xong liền muốn đi đến trước bàn trang điểm, lại bị Mục Nguyên Trinh kéo lại.

"Ngươi trang điểm thế nào đều hợp ý trẫm. " Mục Nguyên Trinh khẽ nâng người của nàng, thâm tình chăm chú nhìn.

Lạc Tử Hân cười ngọt ngào, nói:" Hoàng thượng, hôm nay thần thiếp học được một điệu múa từ chỗ Như phi, Hoàng thượng có nhã hứng xem không?"

Trong con ngươi Mục Nguyên Trinh nhất thời sáng rọi, đến gần nàng, khẽ nâng mặt của nàng, nhẹ giọng nói:" Ngươi sẽ múa? Trẫm nhất định phải thưởng thức một chút. Tiêm Vũ, sao trên người của ngươi lại có nhiều tài hoa như vậy, giống như một quyển sách tốt, đọc không bao giờ hết."

Lạc Tử Hân mỉm cười khẽ hành lễ, rồi liền múa. Dáng người uyển chuyển kia, tóc đen như mực, làn váy phiêu dật, như Tiên Nhược Linh, bay lượn nhanh nhẹn.

Mục Nguyên Trinh nhìn, vẻ đẹp của nàng như một đoá hoa lọt vào trong mắt hắn. Dáng nàng tung bay, vòng trang sức trước ngực nàng cũng động, đó là một loài hoa lan dệt thành hình vòng hoa, lóng lánh. Nhàn nhạt, hình như có ngửi được loáng thoáng hương hoa lan, Mục Nguyên Trinh có điểm giật mình, suy nghĩ lại bay đến một chỗ xa xôi, giống như lại thấy người kia.

Đột nhiên, bỗng một tiếng vang thật lớn, Mục Nguyên Trinh theo tinh thần quay lại, nhưng thấy Lạc Tử Hân nặng nề ngã trên đất, môi run run, mồ hôi lạnh chảy ra trên trán, không nói câu gì.

" Nương nương, không cần nhảy nữa, người không thể tự tra tấn chính mình." Đột nhiên Tích Như từ ngoài cửa xông vào, vẻ mặt lo lắng, nói với Mục Nguyên Trinh, "Hoàng thượng, tha thứ cho nương nương."

https://thuviensach.vn

"Im mồm, bản cung không có việc gì, đừng làm loạn." Lạc Tử Hân thấp giọng răn dạy Tích Như, ngăn cản nàng nói.

Mục Nguyên Trinh nhíu mày, đứng lên, đi đến trước người nàng, nhìn nàng thật sâu .

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Sóng Gió Diễm Vũ (1)

(1) diễm vũ: điệu múa đẹp

Lạc Tử Hân nhíu chặt mày, vẻ mặt cực kỳ thống khổ đều rơi vào trong ánh mắt của Mục Nguyên Trinh, sắc mặt của hắn không khỏi trầm xuống, trầm giọng nói:"Có thể nói cho trẫm chuyện gì xảy ra không?"

" Hoàng thượng thứ tội, sức lực của thần thiếp không đủ, ngã sấp xuống, làm cho Hoàng thượng mất hứng." Lạc Tử Hân yếu ớt nói, như là đứa nhỏ làm sai vụng trộm liếc mắt nhìn Mục Nguyên Trinh một cái.

"Không phải như thế, Hoàng thượng, nương nương phải..." Tích Như liên tục góp lời, vẻ mặt bối rối.

"Tích Như lui ra, không được nói lung tung." Lạc Tử Hân hung hăng trừng mắt liếc Tích Như, nàng ta rụt người lại, yên lặng không nói.

Làm sao Mục Nguyên Trinh có thể không nghe ra thâm ý trong lời nói của Tích Như, lập tức nói:"Tích Như, không cần lo chủ tử của ngươi, có chuyện gì cứ nói."

Lạc Tử Hân nâng lên nửa người, há mồm định nói gì đó, lại thấy ánh mắt của Mục Nguyên Trinh, chỉ có thể im lặng.

"Khởi bẩm Hoàng thượng, nương nương bị Như phi phạt quỳ, đầu gối bị thương. Như phi chỉ trích nương nương có hành vi vô lễ, nhưng Hoàng thượng, nương nương oan uổng, nàng chỉ là bị dị ứng với hạt vừng nên mới

https://thuviensach.vn

như vậy." Tích Như thấy Hoàng thượng chủ động hỏi nàng, vội vàng nói một hơi.

Con ngươi Mục Nguyên Trinh khẽ lạnh, ra lệnh cho Tích Như nói rõ sự tình. Tích Như liền nói toàn bộ ra, bao gồm cả việc Hoàng hậu bắt chép phạt. Mục Nguyên Trinh đứng ở một bên lẳng lặng nghe, sắc mặt càng ngày càng tối tăm, nhưng chờ sau khi Tích Như nói xong, ngược lại sắc mặt của hắn lại trở nên cực kì bình thản.

"Tìm Thái ý chăm sóc Trữ phương nghi." Mục Nguyên Trinh nhìn Lạc Tử Hân thật sâu, trong con ngươi có sự thâm thuý làm cho người ta không nhìn thấu. Một lát sau, liền đứng dậy rời đi.

" Nương nương, Hoàng thượng cũng không ngủ lại đã rời khỏi Uyển Trữ cung, có phải là do tích Như nói sai, ngược lại hại nương nương?" Trong lòng Tích Như không yên, bất an nâng nàng dậy, hỏi.

Vẻ mặt Lạc Tử Hân lạnh nhạt, vuốt ve cánh tay của mình, nói:" Rất nhanh, ngươi sẽ biết kết quả."

Tích Như mờ mịt nhìn chủ tử nhà mình, tuy rằng không hiểu, nhưng cảm giác thấy chủ tử tự tin như thế, tin tưởng là không có vấn đề gì lớn.

Ngày hôm sau, trong cung đồn đại, Hoàng thượng ban thưởng cho Như phi một bát canh hạt sen, kết quả là Như phi thượng thổ hạ tả suốt cả đêm, cả người chút nữa thì mất nước. Lúc nghe được tin tức như thế, Lạc Tử Hân khẽ cong khoé miệng. Thầm nghĩ, Như phi, cho dù là kiếp trước hay kiếp này, ngươi thiếu bản cung, bản cung sẽ đòi lại.

Mấy ngày này, ở trong cung, được Sở Lăng Thiên chăm sóc tỉ mỉ, miệng vết thương khép lại rất nhanh. Lục Nguyệt Nặc và Trình Ngọc Dao cũng qua đây thăm vài lần, trong cung hàn huyên đều trách Như phi không đúng. Lạc Tử Hân biết là hai người họ quan tâm mình, nhưng trong cung bí mật

https://thuviensach.vn

khó giữ, không nên đ nhiều người biết, liền dặn các nàng không nên nói bậy.

Một ngày này, ở trong cung nghỉ ngơi vô tình thấy Lục Nguyệt Nặc bỏ quên chuỗi hạt, nhớ tới hôm kia đến thăm nàng không cẩn thận làm rơi. Vốn là định bảo Tích Như đưa qua, nhưng nghĩ lại, vẫn là tự mình đưa, mấy ngày nay ở trong cung buồn phát hoảng, nhân cơ hội này đi làm chút chuyện cũng tốt.

Lạc Tử Hân đến Thính Vũ hiên, lại nghe cung nữ nói Lục tài tử đi ra ngoài tản bộ, nghĩ cũng không có chuyện gì, nên ở trong cung chờ nàng.

Cung nữ dâng trà lên cho nàng liền lui ra ngoài, Tích Như cũng bị nàng kêu ra ngoài coi chừng, bản thân nhàn nhã ngồi trong phòng chờ Lục Nguyệt Nặc trở về. Từ sau khi tiến cung, cơ hội để hai tỷ muội trò chuyện riêng càng ngày càng ít, hôm nay chẳng biết sao, rất muốn như ngày xưa tâm tình cùng tỷ muội.

Trong lúc nhàm chán, mắt nhìn xung quanh phòng Lục Nguyệt Nặc, ngẫu nhiên nhìn thấy trên giường lộ ra một màu đỏ tươi chói mắt. Lòng hiếu kì điều khiển, Lạc Tử Hân đi đến, mở cái gối ra, liền thấy một bộ y phục đỏ tươi, nhưng y phục này nhìn có chút kì quái. Nàng so sánh với người mình, liền đỏ bừng mặt. Y phục này làm bộ ngực đều lộ ra ngoài, ngay cả phần eo cũng có vải dệt, thật không giống như nữ tử đàng hoàng mặc.

Tại sao Lục Nguyệt Nặc lại có bộ y phục như thế này, là muốn làm gì đây? Theo hiểu biết của nàng với vị tỷ muội này, ngày thường dù có ăn mặc xinh đẹp nhưng nhìn chung vẫn bảo thủ, bộ y phục to gan như thế cũng không giống tình cách của nàng.

Trong lòng Lạc Tử Hân nổi lên chút gợn sóng, dường như suy nghĩ cẩn thận chút chuyện, nhưng thần sắc liền có chút bất an, đứng lên.

https://thuviensach.vn

Đang suy nghĩ, có âm thanh vang lên:"Phương nghi tỷ tỷ, ngươi đã đến rồi, Nguyệt Nặc..."

Khi nhìn thấy bộ y phục trên tay Lạc Tử Hân, âm thanh vui vẻ của Lục Nguyệt Nặc đột nhiên ngừng lại, lập tức đóng cửa, ánh mắt có vẻ nhát gan nhìn nàng.

"Nguyệt Nặc, y phục này là?" Lạc Tử Hân cũng không kiêng dè, hỏi thẳng.

"Đây là... muội ..." Lục Nguyệt Nặc ấp úng, sắc mặt xấu hổ nhìn Lạc Tử Hân, nhưng không biết trả lời như thế nào.

Lạc Tử Hân cầm y phục đi vào bước về phía nàng ấy, nói:"Vì Hoàng Thượng?"

Đối mặt với câu hỏi của Lạc Tử Hân, Lục Nguyệt Nặc đỏ mặt, thần sắc kích động, nói:"Vâng, muội... là vì muốn Hoàng thượng có thể chú ý tới mình."

Lạc Tử Hân khẽ thở dài một hơi giọng điệu trách cứ nói:"Nguyệt Nặc muội muội, muội làm như vậy có thể làm Hoàng thượng vui nhưng nếu loại yêu mị chi tư đạt được sủng ái, sẽ không sợ bị bêu danh là dụ dỗ chúa?"

Hai má thanh tú của Lục Nguyệt Nặc đỏ ửng, đột nhiên kéo cánh tay Lạc Tử Hân, giọng nói làm nũng nói:"Tử Hân tỷ tỷ, muội không muốn như vậy, muội không muốn phải chết già trong cung."

Trong lòng Lạc Tử Hân có chút xúc động, đảo mắt dừng ở nàng ta, giờ này thần sắc của nàng cũng dần bình thản xuống, lấy y phục từ trong tay Lạc Tử Hân :"Tiến cung cùng nhau, mắt thấy các tỷ muội đều được sủng hạnh sắc phong, mà muội thì vẫn như lúc trước tuyển tú vẫn chỉ là cái hư danh tài tử, thậm chí còn không bằng một bảo lâm, ít nhất các nàng còn được Hoàng thượng ban mưa móc, đối với muội cái gì cũng không có.

https://thuviensach.vn

Muội không cam lòng sống quãng đời còn lại như vậy trong hậu cung, Tử Hân tỷ, muội muốn được Hoàng thượng sủng hạnh, thật sự chỉ cần một chút sủng hạnh thôi, muội không tham lam."

Lục Nguyệt Nặc tỏ vẻ nhỏ bé, trên mặt dần hiện ra sự uể oải.

"Cho nên, muội muốn dùng phương pháp này để quyến rũ Hoàng thượng?" Lạc Tử Hân trợn to hai mắt, lộ vẻ nghi ngờ.

Lục Nguyệt Nặc cúi đầu, khẽ cắn môi dưới, yên lặng gật đầu.

Lạc Tử Hân không khỏi vỗ trán, nhắm hai mắt lại, dường như rất bất đắc dĩ lắc đầu nhẹ, dừng trong chốc lát, nói:"Nguyệt Nặc, muội như vậy sẽ nhanh quá, làm không tốt sẽ..."

"Tử Hân tỷ tỷ, tỷ giúp muội giấu, được không?" Không đợi Lạc Tử Hân biểu đạt hết tâm tình của mình, Lục Nguyệt Nặc đã bắt lấy cánh tay nàng, ánh mắt chờ mong nhìn nàng nói:"Tử Hân tỷ, muội biết nhất định tỷ có cách, tỷ có thể dùng thân phận Viêm Tiêm Vũ tiến cung thuận lợi, cũng có thể khiến Hoàng thượng chú ý tới muội, có phải không?"

Lục Nguyệt Nặc dùng ánh mắt chờ mong nhìn nàng. Trong lòng Lạc Tử Hân rơi lộp bộp, đây xem như trao đổi sao? Từ đầu tới cuối, thân như tỷ muội hảo khuê mật này cũng học dùng tâm kế? Nhưng cũng nghĩ lại, chính mình có năng lực cao như thế nào, chỉ là các nàng là tỷ muội tốt nha. Nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi có chút cô đơn.

"Tử Hân tỷ tỷ?" Lục Nguyệt Nặc tha thiết nhìn nàng, chờ đợi câu trả lời của nàng.

Lạc Tử Hân hít một hơi thật sâu, khẽ kéo môi, nói:" Được rồi, việc ta có thể làm chỉ là không ngăn cản ngươi nữa, về phần mai sau có hậu quả gì thì chính ngươi tự gánh vác."

https://thuviensach.vn

"Muội biết tỷ tỷ tốt với muội nhất." Lục Nguyệt Nặc giống như đứa nhỏ ôm cổ nàng. Chỉ là đối với Lạc Tử Hân mà nói, nội tâm lại phiền muộn thêm vài phần.

Ban đêm, nghe nói Hoàng thượng thắp đèn Tuyên Đức cung của Minh phi, trong lòng Lạc Tử Hân khẽ hít một hơi.

Đêm hôm đó, trên đường Hoàng thượng đi đến Tuyên Đức cung, lại nghe thấy một hồi tiếng đàn xáo động, từ xa vọng đến.

Mục Nguyên Trinh khẽ đưa tay ra, Lộ công công liền biết ý bào dừng lại, giúp Hoàng thượng xuống , thức thời bảo mọi người chờ, một mình hắn cùng Hoàng thượng tiến đến nơi âm thanh kia.

Mục Nguyên Trinh đi vài bước, lại nghe tiếng đàn kia đột nhiên dừng lại, cảm thấy nghi hoặc, đột nhiên phía trước hiện ra nhiều đoá hoa cùng rơi xuống, cũng có một kiều nữ mặc hồng y đỏ tươi như tiên nữ.

Dáng người nàng loá mắt, hồng y chói mắt, làn váy phiêu dật như nụ hoa, tản ra bốn phía, vòng eo mảnh khảnh lộ trong không khí, trắng nõn nà như tuyết, nổi bật trên hồng y kia. Ngực như ẩn như hiện, điệu múa chọc người ta mơ màng.

Nữ tử ôm đàn chuyển động thân mình, váy tung bay, hương khí lạnh nhạt trên người xông thẳng vào mũi, thấm vào nội tâm. Nữ tử xoay người, ngã vào bên cạnh người Mục Nguyên Trinh, theo bản năng hắn mở hai tay ôm lấy hông nàng. Mị nhãn phóng ra, linh quang quyến rũ, môi đỏ mọng kiều diễm ướt át làm cho hắn tâm viên ý mãn.

Lộ công công thấy tình huống như vậy, lại thấy ánh mắt Hoàng thượng như si như say, nhất thời trong lòng hiểu rõ, yên lặng lui ra.

"Nàng là ai?" Mục Nguyên Trinh nói.

https://thuviensach.vn

Nữ tử kiều mị cười, thân mình như không xương tựa vào trong lòng hắn, thái độ thẹn thùng, lan khí thở nhẹ, nói:"Thần thiếp Lục Nguyệt Nặc."

"Vì sao lại ở đây?" Mục Nguyên Trinh nắm lấy người nàng, trong mắt lộ ra ngọn lửa nào đó.

"Thần thiếp luyện vũ đạo ở đây, cho nên..." Lục Nguyệt Nặc rũ mắt xuống, càng thể hiện sự thẹn thùng.

"Nàng rất to gan." Mục Nguyên Trinh nhìn nàng thật sâu, chỉ chốc lát sau, đột nhiên ôm lấy người nàng:" Nhưng trẫm thích to gan như vậy."

Nói xong, liền ôm nàng sải bước.

Ở một góc Lạc Tử Hân nhìn thấy tất cả, thản nhiên nhìn bóng lưng của hai người, không cần nghĩ, chuyện phía sau tự nhiên là nước chảy thành sông.

Rốt cuộc Lục Nguyệt Nặc đã thực hiện được mong ước của mình, nhưng Lạc Tử Hân lại cảm thấy không vui, cũng không phải là đố kỵ tỷ muội mình được Hoàng đế ân sủng, mà là có một loại cảm giác không thể giải thích xâm nhập vào lòng nàng, làm cho nàng buồn bực không thể tả.

" Nương nương, Nguyệt Nặc tiểu chủ làm như vậy có đáng giá không?" Tích Như đứng ở cạnh nàng, do dự nói.

Lạc Tử Hân thản nhiên nhìn phía trước, ánh mắt sâu kín, nhìn không ra thâm ý trong đó. Một lúc lâu sau, mới nói:"Đây là do chính nàng lựa chọn."

Nàng đang chuẩn bị hồi cung, đột nhiên lại thấy một bóng dáng đứng sau cái cây, đó là Phạm An Dung. Bây giờ ánh mắt của nàng ta đang nhìn Lục Nguyệt Nặc và Hoàng thượng ở chỗ xa, nhưng bởi vì quá xa nên nàng không thể thấy rõ vẻ mặt của Phạm An Dung bây giờ nhưng cũng đoán được một chút.

https://thuviensach.vn

Phạm lương đễ! Tất cả mọi chuyện đã bị nàng ta nhìn thấy, ngươi sẽ tạo ra bao nhiêu phong ba nữa đây?

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Sóng Gió Diễm Vũ (2)

Nghe nói, hai ngày nay Hoàng thượng vẫn lâm hạnh tại Thính Vũ hiên, ngay sáng sớm thứ ba, trong cung đã truyền ra tin tức, nói là Lục Nguyệt Nặc được tấn phong lên làm quý nhân.

Đây là chuyện trong dự liệu, cho nên Lạc Tử Hân cũng không tỏ ra một chút ngoài ý muốn nào cả. Nhưng sáng hôm nay khi nàng đi Càn Trữ cung thỉnh an thì thấy Lục Nguyệt Nặc quỳ trên mặt đất, vẻ mặt uỷ khuất, nàng không khỏi lo lắng.

Quả nhiên, giọng nói của Hoàng hậu không còn ôn hoà như bình thường, hơi có vẻ sắc bén, nói:"Là một người phụ nữ có đức, quan trọng nhất là phải theo khuôn phép, phải hiểu được lễ nghĩa liêm sỉ. Cái gì quan trọng nhất với nữ tử hậu cung, đó chính là một chữ lễ. Lục quý nhân, ngươi hiểu được ý mà bản cung muốn nói chứ?"

Lời này của Hoàng hậu đã rất rõ ràng, thì sao Lục Nguyệt Nặc không hiểu rõ ý trong đó, nàng khẽ cắn môi dưới, giữ im lặng.

Lạc Tử Hân tìm chỗ ngồi xuống, nhìn ánh mắt Hoàng hậu, chắc là đã biết chuyện vũ điệu tươi đẹp mà đêm đó Lục Nguyệt Nặc dùng để hấp dẫn Hoàng thượng, trong cung này làm gì có bức tường nào chắn được gió. (ý nói trong cung không có gì là bí mật được.)

Hoàng hậu thấy Lục Nguyệt Nặc không nói cả nửa ngày, sắc mặt càng trầm đi một chút, nói:"Hoàng thượng là Cửu ngũ chí tôn, Long thể quý giá,

https://thuviensach.vn

yêu tà bất nhập, cũng hi vọng sau này Lục quý nhân có thể thu liễm mình một chút."

Dù sao da mặt Lục Nguyệt Nặc vẫn mỏng, trước mặt nhiêu người Hoàng hậu nói rõ lời cảnh cáo như vậy, làm cho nàng mất hết mặt mũi, trên mặt đỏ ửng, hơi cúi thấp đầu không dám nhiều lời.

Nhưng Lục Nguyệt Nặc càng như vậy, càng làm cho người ta không kiềm chế được, người thứ nhất là Hiền phi, nói:"Xin Hoàng hậu nương nương hãy khoan dung hơn, nô tì nghe nói nhà Lục quý nhân ở Tuyên Châu, người dân nơi ấy thích nhảy điệu múa này, nói vậy chắc là Lục quý nhân không có thích ứng được thôi."

Lời này vừa nói ra, chung quanh liền có một trận bàn tán rất nhỏ, chủ yếu là cười nhạo. Đó là người ngồi bên cạnh Lạc Tử Hân, Minh phi và Nhu tần, hai người bàn tán chỉ xuất thân của Lục quý nhân đê tiện... Ngữ khí châm chọc.

Quả nhiên, sắc mặt của Lục Nguyệt Nặc có chút biến hoá, chuẩn xác mà nói là xấu hổ. Trước mặt mọi người Hoàng hậu chỉ trích nàng, Hiền phi lại cố lấy thân thế của nàng mà bịa chuyện, trong lòng có thể nói là nén giận.

Hoàng hậu gật gật đầu, nói:"Hiền phi vừa nói, bản cung cũng có nghĩ tới, Lục quý nhân là thiên kim của Lễ Bộ Thượng thư Lục Xích An? Tuy phụ thân của ngươi bị điều tới Tuyên Châu, nhưng là con gái của Lễ Bộ Thượng thư, chắc hẳn ngươi phải biết lễ nghĩa nhiều hơn người khác chút chứ. Lục quý nhân, bản cung có nói sai không?"

"Hoàng hậu nương nương dạy bảo, thần thiếp sẽ ghi nhớ trong lòng." Lục Nguyệt Nặc dập đầu, trong lòng xem như tức giận tới cực điểm.

Lạc Tử Hân ở một bên nghe thầm nghĩ, trước mặt mọi người Hoàng hậu nhục nhã Lục Nguyệt Nặc như thế, nhất định có người chọc vào lòng đố kị

https://thuviensach.vn

của nàng, nếu Lục Nguyệt Nặc không ăn nói thu liễm, chỉ sợ sẽ trở thành Tống Hàm Hương thứ hai.

"Như vậy là tốt rồi, nhưng, vì muốn cho Lục quý nhân học thêm chút nữa, bản cung phái Lâm ma ma đến Thính Vũ hiên, dạy cho ngươi lễ nghi đi, ba ngày này ngươi cũng không cần phải ra khỏi cung." Hoàng hậu nói.

Đây rõ ràng là cấm túc, một phi tử mới được Hoàng thượng ân sủng đã bị Hoàng hậu đối xử như vậy, chỉ sợ ngày sau sẽ không sống dễ chịu, trừ phi Hoàng thượng có thể vì nàng mà làm mất mặt Hoàng hậu, nhưng thấy Lục quý nhân cũng không giống. Cho nên nhiều người đều có tâm tư hưng tai nhạc hoạ, ở môt bên nhìn trò hay.

Xem như Lục Nguyệt Nặc biết chịu đựng, nơm nớp lo sợ ý chỉ của Hoàng hậu, yên lặng lui về đứng ở một bên, ngay cả ngồi xuống cũng không dám, Hoàng hậu cũng thấy mà không để ý tới, dường như là cố tình làm cho nàng chịu giáo huấn. Cả phòng mọi người đều ngồi, một mình nàng đứng, có vẻ đặc biệt.

Lạc Tử Hân nhìn, trong lòng biết chuyện này là do Phạm lương đễ cáo trạng, âm thầm cười lạnh, thầm nghĩ, Phạm An Dung, rốt cuộc ngươi cũng không kiềm chế được muốn ra tay? Chỉ là đó cũng không phải là một kẻ dễ bị bắt nạt.

Phạm lương đễ ho nhẹ một tiếng, dường như muốn hoà giải, nói:"Thật ra Lục quý nhân cũng chỉ muốn trổ chút tài năng, múa đẹp như vậy, thật làm cho người ta hâm mộ."

Lời này nói ra, Lạc Tử Hân có chút không rõ, lúc này nàng ta nói giảng hoà, hẳn không phải thiện ý như vậy.

Quả nhiên, Phạm lương đễ lương mở miệng, nói:"Không chỉ có Lục quý nhân, nghe nói tài nghệ của Trữ phương nghi cũng rất tốt."

https://thuviensach.vn

Lời này làm chuyển chuyện lên người Lạc Tử Hân, nhưng thật ra làm nàng không kịp phản ứng.

"Nghe nói trước khi vào cung Trữ phương nghi và Lục quý nhân đã quen biết, hơn nữa hai người cũng có tài, thật làm cho người ta hâm mộ." Phạm lương đễ khen.

Một câu kia vừa nói, Lạc Tử Hân nhất thời tỉnh ngộ, hoá ra bởi vì Phạm lương đễ đố kị với Lục Nguyệt Nặc được sủng ái, ngược lại thấy Lạc Tử Hân quan hệ tốt với nàng hơn, liền đốt đến người mình. Điều này cũng thật buồn cười, nhưng điều này cũng không có gì kì quái, từ đầu tới giờ, Phạm lương đễ vẫn đối địch với mình, nhân cơ hội lúc này còn không cắn tới mới lạ.

Theo những lời này của Phạm lương đễ, ánh mắt của mọi người không khỏi chuyển về phía Lạc Tử Hân.

Không đợi Lạc Tử Hân nghĩ kĩ, Phạm lương đễ lại dùng giọng điệu khinh người ở miệng nói:" A, đúng rồi, thần thiếp như thế nào lại quên mất, Trữ phương nghi là nữ nhi của Viên đại nhân, theo lý thường hẳn là có năng lực, mọi người đều biết, Viên đại nhân tinh thông kỹ thuật điêu khắc."

Lời này vừa nói ra xem như Lạc Tử Hân đã hiểu rõ mục đích của Phạm lương đễ, chỉ là Viên Chiêu đúng là tinh thông nghệ thuật điêu khắc, nhưng mình ở Viên gia chỉ là một nha hoàn, mà ngay cả Viên Tiêm Vũ chân chính cũng chưa từng học qua, chính mình làm sao có khả năng đi học. Tất nhiên Phạm lương đễ biết được tiểu thư Viên gia cũng không có sở trường về chuyện này, thì mới ra nan đề này , chỉ là không biết làm sao nàng ta thăm dò được chuyện này. Nhưng ngược lại, trong cung nữ nhân không có mấy cái bàn chải thì làm sao sinh tồn, cũng không phải ai cũng giống như Tống Hàm Hương.

https://thuviensach.vn

Phạm lương đễ nhìn Lạc Tử Hân một cái, tiếp tục nói:"Trữ phương nghi tỷ tỷ đồng ý làm một bức Hoàng Oanh cho muội, a, đúng rồi, Trữ phương nghi tỷ tỷ, tính ra ngày mai có thể xong chứ? Giống như sáng hôm đó tỷ đáp ứng thần thiếp?"

Phạm lương đệ ra vẻ làm nũng, nhưng lại che dấu tại đôi lông mày, có ý khiêu khích.

"Điêu khắc?" Con ngươi Hoàng hậu loé loé lên, dường như rất hứng thú, "Trữ phương nghi biết điêu khắc?"

Lạc Tử Hân đang muốn ở miệng, lại bị Phạm lương đễ cướp lời, nói:"Đúng vậy, Hoàng hậu nương nương, ngài không biết chứ, trình độ điêu khắc của Trữ phưng nghi tuyệt hảo, những người trong Thượng Thiết cục chưa chắc đã có tay nghề như thế, cho nên hôm kia thần thiếp mới mặt dày nhờ nàng. Bởi vậy, thần thiếp nghĩ ba ngày này nhất định đã vất vả cho Trữ phương nghi."

"Nói như vậy, ngay cả bản cung cũng muốn nhìn xem tay nghề của Trữ phương nghi, ngay sáng mai, Trữ phương nghi liền mang đến đây cho mọi người cùng xem. Phạm lương đễ không có ý kiến gì chứ?" Hoàng hậu cười chuyển hướng hỏi Phạm lương đễ.

"Tuy nói Trữ phương nghi làm cho thần thiếp, nhưng thần thiếp cũng không dám giấu làm của riêng, nếu Hoàng hậu thích, đương nhiên thần thiếp sẽ đưa lại." Phạm lương đễ vội hỏi, "Đúng vậy, mọi người chỉ cần liếc mắt là nhận ra tay nghề của Thượng Thiết cục, không có gì mới mẻ, lúc này thấy tay nghề của Trữ phương nghi, nói không chừng có thể làm cho mọi người kinh hỉ."

Vẻ mặt Phạm lương đễ tươi cười, rõ ràng là chặt đứt con đường nhờ Thượng Thiết cục giúp đỡ của nàng.

https://thuviensach.vn

"Đúng là không có gì tốt hơn." Hoàng hậu nhất thời vui ra mặt, nói:"Trữ phương nghi, được chứ?"

Trong lòng Lạc Tử Hân không biết nên nói cái gì trong khoảng thời gian ngắn? Điêu khắc, nàng làm sao có thể điêu khắc, còn muốn sáng mai hoàn thành nữa? Đây không phải là muốn nàng đẹp mặt sao?

"Thật ra thần thiếp chưa từng..." Lạc Tử Hân đang muốn nói chính mình chưa từng học tài nghệ này của phụ thân, lời này đã bị Phạm An Dung chen vào.

"Thần thiếp nhớ rõ, lúc chưa tiến cung, ngày ấy vừa lúc đến kinh thành, tiểu thư Viên gia đã từng mang ra rất nhiều tác phẩm điêu khắc tinh diệu đi bán để làm từ thiện cứu nạn dân, nghe nói đó đều là do Viên tiểu thư tự tay làm, chắc chắn lúc ấy có rất nhiều người nghe thấy chuyện này, Trữ phương nghi có dám nói không phải?" Phạm lương đễ che miệng cười khẽ.

Lúc này, Lạc Tử Hân xem như hoàn toàn hiểu được, lúc ấy nàng mạo hiểm lấy thân phận Viên Tiêm Vũ đi bán hàng từ thiện trên đường, còn nói dối là do tiểu thư của Viên gia tự tay làm, thật ra tất cả những thứ đó đều là do Viên Chiêu làm. Sau lại gặp gỡ vài người lành nghề, hỏi về các vấn đề trong điêu khắc, ngay tại chỗ không đáp được, chỉ có thể thừa nhận là không phải mình làm, mà là phụ thân làm. Mà người ngồi ở cỗ kiệu phía xa kia nhìn thấy hết tất cả, lúc ấy nàng chỉ vội nhìn thoáng qua, hiện tại đột nhiên nhớ lại, người đó không phải là Phạm An Dung hay sao.

Khó trách nàng ta cái gì cũng biết, còn dựng chuyện, hơn nữa xem ra tâm kế của nàng tốt lắm, mấy ngày nay Viên Chiêu bị cử đến Tuyên Châu, trong thời gian ngắn không thể quay về kinh thành, cho nên chuyện nhờ Viên Chiêu là không có khả năng. Nghĩ đến đây, trong lòng Lạc Tử Hân khẽ phát lạnh.

Đoàn người đều gật đầu, ánh mắt chờ mong hướng về phía Lạc Tử Hân.

https://thuviensach.vn

"Trữ phương nghi? Nói tới đây, bản cung cũng đã nghe qua chuyện này, Phạm lương đễ nhắc tới, làm bản cung lại nhớ tới chuyện này, lúc ấy kinh thành còn có cả giai thoại." Hoàng hậu cười nói, "Trữ phương nghi, ngươi làm sao vậy?"

Nhìn Lạc Tử Hân đang sững sờ, Hoàng hậu nhẹ giọng kêu.

Nếu không đáp ứng, không phải là sẽ bị hoài nghi mình không phải là Viên Tiêm Vũ sao, cho dù người khác không nghĩ đến, chuyện này cũng khó mà vẹn toàn.

"A, ách, tuân ... lệnh." Lạc Tử Hân cũng không biết làm sao câu này có thể bật ra từ trong miệng mình, nhưng lời này làm cho nàng một bụng hối hận.

Sáng mai sẽ mang tác phẩm điêu khắc gì ra đây, nàng làm thế nào để có tác phẩm đó? Đây đúng là đường cùng.

Sau đó Hoàng hậu hàn huyên cùng mọi người, nhưng Lạc Tử Hân đã không có tâm ý nào mà nghe, trong đầu tràn đầy hai chữ điêu khắc, thuỷ chung không biết nên xử lí thế nào, nhất thời cảm thấy đầu óc phình to.

Hôm nay tâm tình Hoàng hậu đặc biệt tốt, nói rất nhiều, thật vất vả mới về được, đã gần giữa trưa, đáng thương cho Lục Nguyệt Nặc đứng cả buổi sáng, trời rất nóng, sắc mặt nàng hơi trắng bệch.

Mới ra khỏi cửa, sau đó Phạm lương đễ lại đuổi kịp, ánh mắt mang theo sự giảo hoạt nói:"Trữ phương nghi, chờ tác phẩm của ngươi..."

Nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Lạc Tử Hân, Phạm lương đệ cười thâm ý, liền giả vờ thở dài, đi trước.

Không biết, giờ phút này trong lòng Lạc Tử Hân đang phẫn nộ như sóng lớn, sớm mắng từ đầu đến chân Phạm An Dung.

https://thuviensach.vn

"Tỷ tỷ, vì sao nàng ta đột nhiên nhằm vào tỷ, rõ ràng là do Nguyệt Nặc hại tỷ." Lục Nguyệt Nặc đến bên cạnh Lạc Tử Hân, cúi đầu, cẩn thận nói.

Lạc Tử Hân cười trừ vài cái, nói:"Ai bảo chúng ta là tỷ muội tốt."

"A?Đây chẳng phải là do Nguyệt Nặc hại tỷ tỷ sao, về sau chúng ta có phải nên giữ khoảng cách?" Lục Nguyệt Nặc hoảng hỏi.

Lạc Tử Hân cười nhạt an ủi:"Người ta đã nhận định như vậy, muội có cách xa, cũng không trốn thoát, đừng nóng vội, ta sẽ nghĩ ra cách."

Hừ, Phạm An Dung, bản cung không tin sẽ bị ngươi đánh ngã như vậy, chờ xem. Lạc Tử Hân cũng không biết không nên quá tự tin, trong lòng hung hăng mắng một trận.

"Chủ tử, làm sao để báo cáo công tác tới chỗ Hoàng hậu? " Tích Như nhìn bộ dạng đi tới đi lui trong phòng của Lạc Tử Hân, cũng đổ mồ hôi.

Đúng vậy, làm sao bây giờ? Nàng cũng chưa có chủ ý, nếu không nghĩ ra cách, ngày mai chỉ có con đường chết. Lạc Tử Hân chỉ thấy sứt đầu mẻ trán, tâm phiền ý loạn.

"Tỷ tỷ, không bằng lén lút nhờ Thượng Thiết cục ?" Lục Nguyệt Nặc hầm hầm đi đến, mở miệng hỏi.

"Nguyệt Nặc, muội biết rõ đó là tử lộ, không thể đi được. Ngày hôm nay Phạm An Dung đã ngầm nói, mọi người đều biết rõ tay nghề của Thượng Thiết cục.Nếu chúng ta còn mạo hiểm đi nhờ vả Thượng Thiết cục như thế, ngày mai nhất định không qua được, có khả năng còn thêm tội danh lừa gạt." Lạc Tử Hân cau mày, đã có chút mất kiềm chế.

"Rất xin lỗi, tỷ tỷ, đều là do Nguyệt Nặc hại tỷ." Vẻ mặt Lục Nguyệt Nặc hổ thẹn, nói:"Nhưng cũng không muốn phiền hà tỷ tỷ, chuyện điêu khắc làm sao cho tốt đây?"

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân suy nghĩ đến bản thân, trong lòng bất ổn, đang không biết làm thế nào cho phải, đột nhiên nàng nhớ tới một chuyện.

Có lẽ, đây sẽ là khả năng giúp nàng xoay chuyển tình thế?

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Sóng Gió Diễm Vũ (3)

Thạc Di công chúa, Mục Nhã Vận, chính là nàng! Lạc Tử Hân nhớ tới kiếp trước, trong lúc vô tình nàng thấy nàng ta điêu khắc, tay nghề tuyệt đối tốt, không thua Thượng Thiết cục, chỉ là vị công chúa này cũng không phô bày tay nghề của mình, bởi vậy trong cung chuyện này có rất ít người biết.

Nếu có thể nhờ Thạc Di công chúa giúp mình, hẳn là không có ai phát hiện ra huyền cơ trong đó, nhưng vị công chúa kia...

Lạc Tử Hân không khỏi nhớ tới chuyện trước kia đã xảy ra với Huệ tần, vị công chúa này tính tình bướng bỉnh, cũng không phải người dễ nói chuyện, nên làm thế nào để nàng giúp mình đây?

Lạc Tử Hân không khỏi lâm vào trầm tư...

Trước bữa tối, nghe nói Trữ phương nghi cầu kiến Thạc Di công chúa, trên mặt Mục Nhã Vận xuất hiện một chút kinh ngạc, nàng cũng mới chỉ gặp Trữ phương nghi vài lần, tại sao đột nhiên lại tới cầu kiến mình?

Nhưng nghĩ thế nào, nàng vẫn mời Trữ phương nghi vào.

"Ngươi tìm bản công chúa có chuyện gì?" Thạc Di công chúa hỏi thẳng.

Lạc Tử Hân cũng không vòng vo, cười nhẹ, nói trắng ra ý đồ đến đây:"Muốn khẩn cầu công chúa làm một bức điêu khắc Hoàng Oanh vì thần thiếp."

https://thuviensach.vn

Lông mày của công chúa nhíu lại, nhưng nội tâm lại âm thầm cả kinh. Chuyện nàng biết điêu khắc đến cả Hoàng thượng cũng không biết, hơn nữa bình thường đều điêu khắc một mình ở trong phòng, thì làm sao Trữ phương nghi này biết ?

"Làm sao ngươi biết bản công chúa có tài nghệ này?" Thạc Di công chúa nhìn nàng không chớp mắt.

"Tay nghề của công chúa tỉ mỉ, thần thiếp bái phục, lần đó trong lúc vô tình thấy được, liền ghi nhớ trong lòng, tay nghề của công chúa cao hơn vài phần so với Thượng Thiết cục." Lạc Tử Hân khen, nhưng cũng chỉ là nói sự thực. Lần đó lúc kiếp trước đã nhìn thấy tác phẩm của công chúa thì nội tâm cũng tán thưởng.

Nghe xong nhưng lời khen ngợi đó, trong lòng Thạc Di công chúa có chút thoải mái, nhưng lại quên hỏi nàng là biết được từ đâu.

"Dựa vào cái gì mà bản công chúa phải giúp ngươi?" Khoé miệng công chúa khẽ cong, khoé mắt hàm chứa lãnh ý.

Lạc Tử Hân hé miệng mỉm cười, nói:" Đại nhân Diệp Bình Tiệp là người tài Hoàng thượng coi trọng, trên triều cũng là một nhân tài. Nhưng Phó Thiên Nghệ tướng quân cũng văn thao võ lược, thanh niên anh tuấn, coi như là người tốt nhất nên chọn. Công chúa xem, ngài cảm thấy vị ấy thế nào?"

Sắc mặt Thạc Di công chúa khẽ biến. Mọi người đều biết nàng đã bị Hoàng thượng tứ hôn cho Diệp Bình Tiệp, việc hôn sự này đã chắc như đinh đóng cột. Mà Phó Thiên Nghệ này lại là người nàng thích nhất, tuy rằng hai người thích nhau là bí mật, Hoàng thượng cũng biết hiểu vài phần, nhưng vẫn chưa thừa nhận với hắn. Hôm nay đột nhiên vị Trữ phương nghi lại nói đến hai người này, đến cuối cùng là có dụng ý gì?

https://thuviensach.vn

"Ngươi có ý gì?" Thạc Di công chúa nhẹ nhàng vung tay lên, ý bảo các cung nữ rời đi.

"Công chúa, chẳng lẽ người không muốn lấy người mình thích nhất sao? Cùng nắm tay nhau cả đời?"

Đôi mắt Thạc Di công chúa co lại một chút, môi có chút run rẩy, tâm thần cũng bắt đầu dâng trào. Lời nói của Lạc Tử Hân đánh trúng nơi yếu hại của nàng, hằng đêm nàng không ngủ được, khong phải vì chuyện phải gả cho Diệp Bình Tiệp này sao?

"Ý của ngươi là có thể giúp bản công chúa đạt thành nguyện vọng?" Thạc Di công chúa nâng hai tròng mắt lên nhìn thẳng nàng.

"Công chúa, hôm nay thần thiếp tới tìm ngài, chính là muốn làm giao dịch này với công chúa. Đêm nay công chúa hoàn thành bức điêu khắc kia giúp thần thiếp, thần thiếp cũng sẽ giúp công chúa hoàn thành một nguyện vọng."

"Vì sao bản công chúa phải tin ngươi?" Giọng nói của Thạc Di công chúa có chút hỗn loạn.

"Công chúa có thể không tin bản cung, toàn bộ đều do công chúa tự mình quyết định." Lạc Tử Hân nói xong liền lẳng lặng đứng lên, đợi chờ đáp án của công chúa.

Thạc Di công chúa lâm vào trầm tư, trong phòng vô cùng yên tĩnh, ngay cả âm thanh hít thở của hai người cũng rất rõ ràng.

"Được, bản công chúa đồng ý với ngươi." Cuối cùng Thạc Di công chúa ngẩng đầu lên, dường như đó là một quyết định rất khó khăn với nàng.

Đáy lòng Lạc Tử Hân âm thầm nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng nàng vẫn đánh thắng.

https://thuviensach.vn

"Chuyện ngươi đáp ứng bản công chúa..."

"Công chúa yên tâm, không quá hai tháng, nhất định sẽ có tin tức tốt."

"Tốt lắm, sáng mai, ngươi đến đây, bản công chúa sẽ giao thứ ngươi muốn cho ngươi."

"Đa tạ công chúa, thần thiếp cáo lui."

Trên đường đi về Uyển Trữ cung, Lạc Tử Hân cảm thấy thoải mái, ít nhất thì nàng cũng tránh được một tai kiếp.

Về phần Thạc Di công chúa... Lạc Tử Hân giương khoé miệng lên.

Nhung tộc ở biên quan vẫn như hổ rình mồi, dĩ nhiên đến biên giới của Đại Vũ quốc khiêu chiến vài lần, chuyện đó và kiếp trước giống nhau như đúc. Bấy giờ Đại tướng quân Vương Vân Bằng hoàn toàn là chủ lực, nhưng thân thể hắn đã ngày càng sa sút. Nếu sự tình phát triển giống như kiếp trước, vậy một tháng sau vị Vương tướng quân này sẽ quy thiên, đến lúc đó Nhung tộc nhân cơ hội tấn công, quân ta không có mãnh tướng, Hoàng thượng sẽ phái Phó Thiên Nghệ xuất chinh.

Phó Thiên Nghệ là vị tướng đắc lực nhất của Đại Vũ quốc sau Vương Vân Bằng. Nhớ rõ kiếp trước vì ổn định hắn, Hoàng thượng đã ban Thạc Di công chúa, vốn là muốn ban cho Diệp Bình Tiệp, làm vợ của hắn. Như vậy hôm nay, Lạc Tử Hân cũng chỉ là biết thời thế, biến điều nhất định sẽ xảy ra thành lợi thế, làm công chúa nghĩ là công lao của mình, lại làm cho mình vượt qua cửa ải này, đúng là một mũi tên trúng hai đích.

Buổi sáng ngày thứ hai, sau khi Phạm lương đễ thấy Lạc Tử Hân đưa lên bức Hoàng Oanh đồ tinh diệu tuyệt luân, nhất thời choáng váng, giật mình ngồi ở một bên, nửa câu cũng nói không nên lời.

https://thuviensach.vn

"Quả thật là tinh mỹ tuyệt luân, quả nhiên Trữ phương nghi khéo léo, làm được bức này còn tốt hơn Thượng Thiết cục." Hoàng hậu khen.

" Nương nương quá khen, thần thiếp cũng chỉ là tuỳ tiện khắc đùa, ngày đó Phạm lương đễ nói muốn có một cái, thần thiếp cũng tuỳ ý làm, thật lu không có làm, có chút mới lạ." Lạc Tử Hân khiêm tốn nói.

"Đúng là rất tốt, bản cung nhìn cũng thích. Nhưng làm thứ này rất hao tâm tốn sức, nếu biết ta cũng nhờ Trữ phương nghi làm cho bản cung một bức." Hoàng hậu ôn hoà cười nói.

Lạc Tử Hân lại một đầu đầy mồ hôi. Hoàng hậu thực sự nói như ậy, đã làm nàng khó xử, chỗ công chúa cũng không cho phép nàng làm như vậy nữa.

"Lại nói, kỳ thực lần này thần thiếp làm loại điêu khắc nhỏ này kém với bức tranh Phạm lương đễ làm công phu." Lạc Tử Hân cười nói, "Nghe nói Phạm lương đễ cũng vẽ tranh rất giỏi."

"A? Nói như vậy, Phạm lương đễ cũng có nhiều tài nghệ, không bằng cũng vẽ một bức tranh cho mọi người thưởng thức một chút?" Hoàng hậu mỉm cười nói nhìn về phía Phạm lương đễ.

"Tốt lắm, nếu Hoàng hậu có nhã tính, thần thiếp liền vẽ một bức tranh mẫu ..." Phạm lương đễ còn chưa nói xong, Lạc Tử Hân đã chặn lời.

"Vậy bức tranh hoa sen đi, nó ý chỉ sạch sã không tạp chất, như thế nào?" Lạc Tử Hân mỉm cười nói.

"Ừ, ý này hay, Trữ phương nghi nói không sai, Phạm lương đễ liền vẽ bức tranh này đi." Hoàng hậu cười vuốt cằm, ánh mắt chờ mong hướng về Phạm lương đễ.

https://thuviensach.vn

Lúc này Phạm lương đễ xem như hoàn toàn choáng váng, bởi vì nàng sẽ không vẽ hoa sen, từ nhỏ đến lớn chỉ luyện qua một loại bức tranh, là mẫu đơn, cái khác đều rất vụng về. Nếu mà vẽ ở đây, bức tranh vụng về, chỉ sợ sẽ làm trò cười cho người trong nghề.

Phạm lương đễ không khỏi quét ánh mắt về phía người khởi xướng, Lạc Tử Hân, chỉ thấy nàng khép hờ mắt phượng nhìn mình thật sâu, đáy lòng liền hiểu rõ chuyện gì xảy ra, hoá ra chính mình đúng là bị nàng bố trí, hận ý không khỏi phát ra.

Đang lúc này, Hoàng hậu đã sai người dọn xong bút mực, xem như Phạm lương đễ đâm lao thì phải theo lao, tiến thoái lưỡng nan. Chỉ là Hoàng hậu cùng nhiều phi tần nhìn, muốn cự tuyệt vẽ tranh là không có khả năng, chỉ có thể kiên trì nắm bút.

Hiển nhiên, chưa rèn luyện qua bút pháp mô tả ra bông hoa, lại vụng về, tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ ràng, xì xào bàn tán rõ ràng là cười nhạo, lúc này Phạm lương đễ bị xấu mặt, lập tức hai tai đỏ lên.

"Thoạt nhìn hôm nay trạng thái cua Phạm lương đễ không tốt lắm, có phải lần trước bị bỏng tay còn chưa khỏi?" Như phi cười hỏi.

"Vâng, tay thần thiếp bị thương quả thật chưa khỏi hẳn." Phạm lương đễ lập tức lên tiếng trả lời, lúc này mới xem như xuống đài.

Rõ ràng Như phi giải vây giúp nàng ta, chỉ là lấy cớ này cũng không thực sự cao minh, Lạc Tử Hân âm thầm cười lạnh.

Phạm lương đễ ngươi chọc vào bản cung, bản cung sẽ ăn miếng trả miếng. Lạc Tử Hân thản nhiên cười, ở trong mắt Phạm lương đễ, chính là rất oán hận, chút xíu không tính là cái gì.

"Tốt lắm, điêu khắc cũng thưởng thức rồi, bức tranh cũng xem xong, tất cả mọi người ngồi xuống đi. Đúng rồi, ba ngày sau là sinh thần của Thái

https://thuviensach.vn

hậu, mọi người nhớ chuẩn bị, đến lúc đó tham gia yến hội." Hoàng hậu thu lại vẻ tươi cười, vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Cẩn tuân ý chỉ của Hoàng hậu." Chúng phi tần hành lễ.

———————

Ngày mai là thọ yến của Thái hậu, mọi người đều vội vàng chuẩn bị lễ vật và tiết mục, Thượng Y cục lại bận tối mày tối mặt, bởi vì các cung nương nương đều vội vàng làm bộ y phục mới.

Một ngày này, đúng lúc Lạc Tử Hân vừa tản bộ chuẩn bị trở về cung, thì lại gặp Trình Ngọc Dao, trong tay nàng là một bộ y phục nàng vội vàng chạy về phía trước.

"Ngọc Dao muội muội, muội đang vội đi đâu vậy?" Lạc Tử Hân hỏi.

"A, hoá ra là Trữ phương nghi tỷ tỷ." Trình thường tại nhìn thấy Lạc Tử Hân, mỉm cười nói:" Thục phi tìm thần thiếp thêu y phục cho, y phục đã xong, Thục phi nói ngàu mai sẽ mặc ở thọ yến, cho nên muội vội vàng mang sang."

Lạc Tử hân a một tiếng, cũng khó trách, tài thêu thùa của Trình thường tại quả là hạng nhất, hoàn hảo hơn vài phần so với Thượng Y cục, cũng khó trách Thục phi dùng tói thủ nghệ của nàng.

"Bản cung đi cùng muội, đi ra về sau vừa vặn có thể cùng nhau tản bộ, chúng ta tỷ muội lâu ngày không có nói chuyện phiếm." Lạc Tử Hân kéo tay nàng.

"Tốt." Trình thường tại vẻ mặt vui mừng, liền cùng Lạc Tử Hân đi đến cung của Thục phi.

https://thuviensach.vn

Hai người vừa nói vừa cười đã đến Khôn Phúc cung, liền thấy hoàng tử Mục Dịch Triết đang chơi đùa.

"Trong tay các ngươi cầm cái gì vậy?" Mục Dịch Triết chỉ vào vật ở trong tay Trình thường tại.

"Đại hoàng tử, đây là y phục của Thục phi nương nương." Trình thường tại mỉm cười nói.

"Giao cho ta đi, ta đi đưa cho mẫu phi, nàng còn đang ngủ." Mục Dịch Triết trẻ con nói.

"Nhưng..." Dường như Trình thường tại vẫn do dự, nhưng Mục Dịch Triết kiên định hơn.

Trong cung, đại hoàng tử là hoàng tử duy nhất, mọi người đều cưng chiều, bởi vậy tính tình cũng kiêu căng tuỳ hứng, Trình thường tại không dám chọc hắn, đành phải giao y phục cho hắn, dặn dò cung nữ vài câu.

Mục Dịch Triết lấy y phục ra đặt trong tay thưởng thức, Lạc Tử Hân vừa quay đầu, cảm giác có gì không ổn, lại không nói ra được, chỉ nghĩ là mình suy nghĩ nhiều, liền lôi kéo Trình thường tại rời đi.

Đại hoàng tử Mục Dịch Triết đang thưởng thức y phục, chỉ cảm thấy hạt trân châu trên y phục chơi đùa rất thích, liền giựt lấy, không nghĩ gì, làm đứt mấy sợi chỉ.

"A, đại hoàng tử, đây chính là phục của nương nương, đừng nghịch." Cung nữ vừa tiễn Trình thường tại và Trữ phương nghi quay đầu lại liền thấy Đại hoàng tử nghịch y phục, liền kêu to, lấy y phục mang vào trong.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Xấu Mặt.

Rất nhanh đã đến thọ yến của Thái hậu, mọi người đều đến Thừa Lộ điện. Lúc Lạc Tử Hân tới, đã có hai phần ba người đến, cho nên tới không sớm không muộn, sẽ không làm người ta thấy đột ngột.

Chỉ chốc lát sau, mọi người lục tục đến đông đủ, người nên đến đã đến, người không nên xuất hiện cũng không xuất hiện ở đây. Lúc này Hoàng thượng và Thái hậu cũng đã giá lâm, đúng lúc Hiền phi cũng đến, dường như thái độ của Hoàng thượng với Hiền phi đã khôi phục như xưa.

Lạc Tử Hân thầm nghĩ, cho dù Hoàng thượng kiêng kị Lâm thái phó, dù sao hắn cũng là phụ thần không thể thiếu của Đại Vũ quốc, cho nên đơn giản Hoàng thượng cũng chỉ là vắng vẻ Hiền phi lúc đầu, chỉ tiếc rất nhiều người không hiểu đạo lý trong đó, còn tự cho là đúng, cho rằng Hiền phi đã thất sủng. Hiện nay nhìn Hoàng thượng và Hiền phi vừa nói vừa cười, tình cảm rất tốt, trong mắt một số người hiện lên cảm xúc bất an, chỉ sợ trước kia đã đắc tội Hiền phi.

Lạc Tử Hân nhẹ nhàng lắc đầu, tầm nghĩ trong cung này luôn có vài người không nhìn thấu tình hình, nhưng lúc đó chẳng phải mình cũng như vậy, nếu không kiếp trước cũng không bị thảm bại như vậy. Nàng có chút tự giễu khẽ cười khổ, chuyển qua, liền thấy Thục phi thướt tha lắc mông đi tới đây.

Hôm nay Thục phi mặc cung trang màu lam, cổ áo thêu đính ngọc trai sáng bóng chói mắt, lụa mỏng vẽ theo đường cánh tay. Trên váy dài màu lam dùng kim tuyến thêu một đoá hoa sen trông rất sinh động, tinh xảo loá

https://thuviensach.vn

mắt, làm cho không ít người chăm chú nhìn nàng, tróng ánh mắt chứa bao nhiêu hâm mộ và đố kỵ.

Lần này, Thục phi diễm lệ mà không xa hoa, hơn hẳn các phi tần khác, nhưng lại kém Hoàng hậu và Thái hậu, đây đúng là tranh phục phù hợp, không thể không khiến người ta khâm phục.

Lạc Tử Hân nhìn y phục màu lam đơn giản kia vô cùng quen mắt, suy tư nửa ngày mới nhớ ra là y phục ngày đó cùng Trình thường tại giao cho chỗ Thục phi. Chẳng biết tại sao nàng thấy bộ y phục này, trong lòng cảm giác sẽ có chuyện xảy ra.

"Tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Thái hậu, chúc Thái hậu phúc như Đông Hải, thọ tỉ Nam Sơn." Thục phi nhẹ nhàng quỳ lễ, dâng lên thọ lễ.

Thái hậu vừa lòng, mỉm cười cho nàng ta ngồi. Thục phi đứng lên liếc mắt nhìn Hiền phi đang nói giỡn với Hoàng thượng, mặt ngọc hiện lên sự không vui, ánh mắt đố kỵ rất rõ ràng.

Cùng là thất sủng, Hiền phi có thể được sủng ái, mà mình cũng hai năm, cũng không có thể được Hoàng thượng sủng ái, trong lòng luôn cảm thấy bất bình.

Trong lòng nhớ kỹ việc này, bước chân cũng nặng một chút, chỉ cảm thấy trên người lỏng ra, quay đầu lại, chỗ đính ngọc trai lại rơi xuống, lăn đi. Chung quanh truyền ra tiếng thổn thức, ẩn chứa ý cười.

"A." Thục phi không ngờ rằng sẽ phát sinh chuyện như vậy, trong khoảng thời gian ngắn giật mình lập tức không biết làm thế nào, khuôn mặt thanh nhã nhất thời xấu hổ đỏ bừng.

"Thục phi, sợi chỉ của ngươi không chắc." Rốt cục, con ngươi của Hoàng thượng chuyển từ người Hiền phi đến người Thục phi, cố nén cười.

https://thuviensach.vn

Lời này của Hoàng thượng không thể nghi ngờ là trên tuyết thêm sương, mọi người xung quanh Hoàng thượng cũng chế nhạo, tiếng cười ngày càng lớn, khiến Thục phi khó chịu.

"Nô tì..." Thục phi còn muốn nói nhưng xấu hổ không biết nói cái gì. Ánh mắt của nàng đảo không ngừng, dường như dừng một khắc, rất nhanh thu hồi ánh mắt, sợ hãi nhìn Hoàng thượng.

Nhưng Trình thường tại vẫn cảm nhận thấy ánh mắt ngắn ngủi lúc đó, đôi mắt không nhịn được co rút lại. Biến hoá thật nhỏ đó rơi vào trong mắt Lạc Tử Hân, trong lòng không khỏi hơi căng thẳng, chỉ sợ Trình thường tại sau này sẽ không an lành.

"Hoàng thượng, cái này gọi là rơi châu nở hoa, cát tường hiện ra, biểu hiện cho Đại Vũ quốc sẽ được khai chi tán diệp, phồn vinh hưng thịnh, dụ ý rất tốt." Lạc Tử Hân đứng lên, giải vây cho Thục phi.

"Lời này vô cùng tốt, Trữ phương nghi tuệ chất lan tâm, nghe nói đàn rất hay?" Thái hậu cười nói.

Lạc Tử Hân cười nhẹ, khẽ hành lễ, nói:"Khả năng đánh đàn của thần thiếp cũng chỉ coi là biết đàn thôi, không thể sánh bằng tay nghề làm vòng của Thục phi."

"A? Cái này mới mẻ, ai gia mới nghe lần đầu." Thái hậu nâng hai hàng lông mày, hai tròng mắt chuyển về phía Thục phi.

Thục phi nghe Trữ phương nghi vừa nói, thật ra rất kinh ngạc, nàng làm sao biết được bản lĩnh đó của nàng. Nhưng theo ánh mắt Trữ phương nghi, Thục phi thấy những hạt ngọc trai tán loạn, nhất thời hiểu rõ ý tứ của Trữ phương nghi.

"Khởi bẩm Thái hậu, nô tì chỉ là nhàn rỗi nên mới làm, nếu Thái hậu thích nô tì có thể làm cho ngài một cái vòng." Thục phi tươi cười.

https://thuviensach.vn

"Vậy thì tốt quá, ai gia có nhãn phúc. Nhưng, Thục phi, ngươi tính làm như thế nào?" Thái hậu cười đến nhu hoà.

"Chính là nó." Thục phi cười chỉ những hạt ngọc trai, tiếp theo sai người nhặt lên, thuận tay tạo một kiểu dáng vòng trang sức độc đáo.

"A, thật khéo."

"Tay thật khéo."

Âm thanh tán thưởng ở chung quanh vang lên, Thục phi thấy được ánh mắt hâm mộ của các phi tần, cũng nhìn thấy ánh mắt vừa lòng và kinh hỉ của Thái hậu và Hoàng thượng thì trong lòng nàng cạn sạch vẻ lo lắng.

"Thái hậu, nếu ngài thích, thiếp liền tặng dây chuyền này cho người, chúc ngài phúc thái an khang." Thục phi đưa dây chuyền cho Thái hậu.

"Tốt, ai gia sẽ nhận, theo lời nói của Trữ phương nghi, ai gia cũng mời rượu mọi người, chúc Đại Vũ quốc hưng thịnh." Thái hậu nâng chén nói to.

"Chúc Thái hậu nương nương phúc thọ an khang, Hoàng thượng long thể an khang." Chúng phi tần cùng nhau nâng chén.

Sau đó, Thái hậu liền bắt đầu nói chút thân phận, tiếp đó là một số tiết mục ca múa, mọi người đều chú ý tới những tiết mục đó.

Lạc Tử Hân đảo mắt lén lút xem xét Thục phi, lúc này nàng ta đã tìm được chỗ ngồi, cùng mọi người thưởng thức các màn biểu diễn, ánh mắt mang theo chút trấn an cùng thưởng thức.

Thục phi cũng có chút hảo cảm với Trữ phương nghi. Nhớ rõ lần trước việc Huệ tần rơi xuống nước, cũng là Trữ phương nghi này giảng hoà. Đây là lần thứ hai nàng giảng hoà giúp mình, thoạt nhìn, nàng ta quả là người thức thời. Nghĩ đến đây, khoé miệng Thục phi khẽ giương lên.

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt đó của Thục phi, bị Lạc Tử Hân thấy rõ. Nàng giải vây cho Thục phi, là cố ý muốn lấy lòng nàng, có lẽ trong lòng nàng ta đã có thêm hảo cảm với mình. Trước mắt mà nói, mặc dù phẩm cấp của chính mình không nói là thấp, nhưng cũng không phải là cao, lấy lòng một người gần như phi tử thất sủng, dường như người ta thấy cũng không đáng giá, nhưng dù sao nàng ta cũng là mẫu thân của hoàng tử duy nhất của Hoàng thượng, lại là chính nhất phẩm một trong tứ phi, chuyện tương lai có ai có thể biết trước nhiều hơn Lạc Tử Hân. Ưu thế của nàng chính là sống lâu hơn người khác một đời, cho nên nàng hiểu được tương lai của Thục phi.

Nhưng, Thục phi cũng không phải là người thường, sẽ không bởi vì vài câu nói giải vây của Lạc Tử Hân mà xoá bỏ khúc mắc với Trình thường tại. Quả nhiên, sau mấy ngày, liền nghe nói Trình thường tại bị Thục phi gọi đến, truy vấn chuyện y phục, liên tục ba ngày, nàng đều cúi đầu suy nghĩ trở về cung.

"Trình thường tại, ngày hôm nay Thục phi lại gọi muội đến?" Lạc Tử Hân đang ở trong phòng nghỉ ngơi, lại thấy Trình Ngọc Dao hai mắt đỏ bừng đi đến.

Trình Ngọc Dao gật đầu, có chút âm thanh khóc, nói:"Trữ phương nghi tỷ tỷ, thần thiếp oan uổng, thật sự không động tay động chân gì vào bộ y phục của Thục phi, nhưng nàng..."

Thanh âm của Trình Ngọc Dao có chút nghẹn ngào, không có nói thêm gì nữa.

"Cho nên Thục phi liên tục mời muội qua đó?" Lạc Tử Hân nâng cao giọng.

"Có thể là do muội không nói nguyên nhân." Trình thường tại cúi thấp đầu, hốc mắt hồng, "Trữ phương nghi, tỷ có thể nghĩ cách giúp muội không,

https://thuviensach.vn

muội thực sự không thể chịu nổi câu hỏi của Thục phi mỗi ngày. Ánh mắt của nàng..."

Con ngươi của nàng rụt lại.

Lạc Tử Hân nghe tới liền trầm tư, thầm nghĩ Thục phi này rất hẹp hòi, ở Thọ yến của Thái hậu tạo ra một truyện cười lớn như vậy, trong lòng tự nhiên muốn tìm người xả giận, cho nên Trình Ngọc Dao phải đứng chịu mũi sào. Dù sao cho dù có phải là Trình Ngọc Dao gây ra hay không, ở trong lòng Thục phi vẫn nhận định như vậy.

Nhưng, lấy tính cách của Thục phi, nếu Trình Ngọc Dao không thừa nhận chuyện này, nàng ta sẽ tuyệt đối không để yên, cho nên biện pháp duy nhất là làm cho Thục phi cảm thấy chuyện này không có liên quan gì tới Trình Ngọc Dao.

Thật ra trong lòng Lạc Tử Hân cũng không bài xích Trình Ngọc Dao, trừ Lục Nguyệt Nặc, có lẽ nàng là người đối tốt với nàng nhất. Chỉ là chuyện này, mình cũng không tiện ra mặt, nếu không sẽ làm mất hết hảo cảm mà nàng vất vả tạo nên, thật sự không đáng.

"Ngọc Dao muội muội, muội thấy chuyện này nên làm thế nào?"

Mày Trình Ngọc Dao nhăn lại, suy nghĩ rất lâu nhưng vẫn lắc đầu, nàng thật sự không biết phải làm sao.

"Thật ra, chuyện này phải làm cho Thục phi biết được ai mới chính là đầu sỏ thì mới có thể giải quyết được." Lạc Tử Hân lạnh nhạt mở miệng, có lẽ nàng có thể nói cho Trình Ngọc Dao, còn nên làm thế nào, chỉ có thể dựa vào chính nàng.

Dường như Trình Ngọc Dao suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên hiểu ra cái gì, nắm lấy cánh tay Lạc Tử Hân, vội la lên:"Tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ biết ai làm? Mau nói cho muội biết, được không?"

https://thuviensach.vn

Nhìn khát vọng trong mắt Trình Ngọc Dao, Lạc Tử Hân ngầm thở dài, nói:"Chẳng lẽ muội thật sự không nhớ rõ chuyện ngày hôm đó đi cùng ta tới đưa y phục cho Thục phi sao?"

Hai mắt Trình Ngọc Dao mê mang nhìn Lạc Tử Hân, dường như không hiểu được lời nàng nói.

"Lúc trước đại hoàng tử nhận bộ y phục đó." Lạc Tử Hân thản nhiên nói.

Trình Ngọc Dao giật mình, rốt cục hiểu ra ý tứ của Lạc Tử Hân, nhất thời trợn hai mắt, che miệng lại, vô cùng khiếp sợ:"Cho nên, căn bản chuyện này chính là ..."

Lạc Tử Hân lẳng lặng nhìn nàng, không cần phải nhiều lời nữa.

"Muội đã biết nên làm thế nào, đa tạ tỷ tỷ." Khuôn mặt tái nhợt của Trình Ngọc Dao lộ ra nụ cười.

"Ngọc Dao muội muội." Lạc Tử Hân gọi lại Trình Ngọc Dao, hơi do dự một chút, nói:"Nhớ kỹ, bảo vệ chính mình."

Chuyện này trôi qua mấy ngày, dường như tất cả đều gió êm sóng lặng, rốt cuộc cũng không nghe nói Thục phi làm gì Trình Ngọc Dao, Lạc Tử Hân cũng thả lỏng, tâm tư của Trình Thường Tại cũng như trẻ nhỏ dễ dạy.

Vừa nghĩ tới, đã nghe được Tâm Nhuỵ nói:"Nương nương đã nghe nói gì chưa? Trình thường tại bị Hoàng hậu phạt quỳ."

"Tại sao?" Vốn Lạc Tử Hân đang vẽ tranh nhất thời dừng lại, sắc mặt khẽ biến, nhìn về phía Tâm Nhuỵ.

"Nô tỳ không biết, trong cung người ta nói thật sự không rõ ràng, chỉ biết là nàng đã quỳ cả ba ngày." Tâm Nhuỵ nhún vai, tiếp tục mài mực cho Lạc Tử Hân.

https://thuviensach.vn

Ba ngày, thật là đã phạm trọng tội mới có thể như vậy? Trình Ngọc Dao chỉ là một thường tại nhỏ nhỏ, làm sao lại đắc tội Hoàng hậu?

Đang suy nghĩ, đột nhiên Tích Như hốt hoảng chạy vào, theo sau còn có thái giám tổng quản Phó công công.

Vẻ mặt Tích Như khẩn trương nói:"Nương nương, bọn họ nói..."

Tích Như còn chưa nói xong đã bị Phó công công cướp lời, nói:"Trữ phương nương nương, Hoàng hậu nương nương cho mời."

Thái giám tổng quản đích thân đến đây mời nàng đến gặp Hoàng hậu, chỉ sợ hôm nay việc bất thiện, nhân tiện hỏi:"Xin hỏi Phó công công, hoàng hậu tìm Bổn cung có chuyện gì?"

Phó công công âm hiểm cười, nói:"Hoàng hậu nương nương hoài nghi Trữ phương tham dự việc mưu hại, mời nương nương đi đến đó."

"Mưu hại? Bổn cung mưu hại ai?" Lạc Tử Hân nâng cao âm lượng.

Phó công công đều không có nói gì, chỉ là cười thâm ý, vung tay lên nói:"Nương nương, mời."

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Mưu Hại

Đi vào Càn Trữ cung, quả nhiên Lạc Tử Hân thấy Trình thường tại quỳ trên mặt đất, nhưng ở phía sau nàng, sắc mặt trắng bệch, dường như tinh thần nhanh chóng hỏng mất.

Hoàng thượng ngồi trước, sắc mặt hiện ra một chút giận dữ, thần sắc sắc bén nhìn tới Lạc Tử Hân.

Trong lòng Lạc Tử Hân hơi rùng mình, đi lên trên, rồi hành lễ, trong lòng không khỏi bất an.

" Trữ phương nghi, thật không ngờ ngươi lại rắp tâm hại người như thế." Giọng nói của Hoàng hậu lạnh lùng trùng đến, làm cho Lạc Tử Hân không khỏi khiếp sợ mà lại tràn đầy hoài nghi.

" Hoàng hậu, thần thiếp không rõ ý của ngài ý. " Lạc Tử Hân nâng hai tròng mắt, trong ánh mắt trần ngập nghi hoặc.

"Được, bản cung hỏi ngươi, bát hoa quế đậu xanh này, có phải do ngươi tự tay làm?" Theo phương hướng mà ngón tay Hoàng hậu chỉ,ánh mắt Lạc Tử Hân hướng về phía cặn của canh hoa quế đậu xanh mà cung nữ đang cầm.

Lạc Tử Hân nhớ rõ là buổi tối hai ngày trước, Trình thường tại tìm nàng, nói là nàng rất muốn ăn canh đậu xanh nàng làm. Lúc ấy cũng không có nghĩ cái gì, nhưng không ngờ canh đậu xanh này đến tay Hoàng hậu, chẳng lẽ Trình thường tại trình lên cho Hoàng hậu chăng?

https://thuviensach.vn

Đang nghĩ, giọng nói lạnh lùng của Hoàng hậu lại truyền đến:"Đúng là thần thiếp tự làm."

Vừa dứt lời, liền nghe được tiếng Hoàng hậu đánh vào tay vịn ghế ngồi, quát:"Hay cho một Trữ phương nghi, hoá ra ngươi muốn dùng canh đậu xanh này, để hại chết bản cung sao?"

Trong lòng Lạc Tử Hân cả kinh, vội hỏi:" Hoàng hậu nương nương tra xét, thần thiếp làm sao có thể hạ độc vào trong đó, đúng là oan uổng."

Tuy đến bây giờ, Lạc Tử Hân vẫn không hiểu được chuyện gì đang xảy ra, nhưng Hoàng hậu tức giận như tế, chỉ sợ việc này không nhẹ, không khỏi cảm thấy căng thẳng.

"Oan uổng? Nay đại hoàng tử đang nằm trên giường đau đến chết đi sống lại, muốn nói canh đậu xanh của ngươi không có vấn đề thì ai tin?" Giọng nói của Hoàng hậu nâng cao lên vài phần, bên trong tăng thêm vài phần phẫn nộ.

" Đại hoàng tử?" Lạc Tử Hân cả kinh nâng lên ánh mắt mê mang, ánh mắt nhìn khuôn mặt giận dữ của Hoàng hậu, trong thời gian ngắn liền giật mình. Như thế nào nàng cũng không có nghĩ tới, chuyện này sẽ liên quan tới đại hoàng tử.

"Canh đậu xanh này vốn là được đưa tới cho bản cung dùng ăn, bản cung không thích thứ này, nên ban cho đại hoàng tử, ai ngờ mới ăn canh đậu xanh này, đại hoàng tử liền bị đau bụng, ngươi dám nói ngươi không động tay động chân ?" Hoàng hậu lạnh lùng nói.

Lạc Tử Hân nói:"Thái y có kiểm tra được gì không?"

Hoàng hậu nhìn nàng, lạnh nhạt nói:"Hừ, nếu chưa kiểm tra ra dị vật, bản cung sẽ truyền ngươi tới sao? Trong canh đậu xanh này có chứa ba đậu (1), đây chính là lời của Thái y."

https://thuviensach.vn

(1)Ba đậu: Người dân nhiều tỉnh phía Bắc dùng ba đậu để trừ sâu và thuốc cá. Việc ăn nhầm loại cây độc này có thể gây tử vong; nhưng nếu biết sử dụng thì nó lại là một vị thuốc tốt. Cây ba đậu còn có tên là bã đậu, mãnh tử nhân, tên khoa học Croton tiglium L., họ Thầu dầu. Cây được đồng bào dân tộc trồng làm hàng rào và làm thuốc.

Tại nhiều tỉnh phía Bắc nước ta, người ta dùng ba đậu để làm thuốc trừ sâu và để thuốc cá. Họ còn dùng dầu ép từ hạt ba đậu làm thuốc tẩm tên độc thay thế ô đầu. Nếu ăn nhầm hạt ba đậu hoặc uống nhầm dầu ba đậu với liều nhỏ sẽ bị đau bụng, đi ngoài nhiều lần. Với liều cao, nó sẽ gây nôn mửa, tiêu chảy, nặng hơn có thể tiêu ra máu, toát mồ hôi, mạch nhanh yếu, huyết áp hạ, có thể tử vong.

Cái gì? Ba đậu! Lạc Tử Hân quả thực không thể tin được lỗ tai của mình, chuyển ánh mắt về phía Trình thường tại, chỉ là lúc này nàng ta cũng chỉ mở to hai mắt, mê mang khiếp sợ nhìn mình, hiển nhiên cũng không rõ.

" Hoàng hậu, thần thiếp oan uổng, thần thiếp không có làm chuyện như vậy." Lạc Tử Hân biết kêu oan là uổng công, nhưng trong thời gian ngắn không có rõ tình huống, chỉ có thể nói như vậy.

" Mưu hại hoàng tự , người đến, mang Trữ phương nghi và Trình thường tại đánh hai mươi trượng, sau đó đưa vào đại lao, chờ xử lí." Thái độ của Hoàng hậu vô cùng phẫn nộ, một ánh mắt lạnh băng nhìn về phía hai người, làm Trình thường tại sợ tới run cả người.

Lạc Tử Hân lâm vào trầm tư, chuyện này không có đầu mối, lần này Hoàng hậu không giống như giả vờ, như vậy chuyện ba đậu này là có thật, ai lại muốn hại nàng? Từ trước đến nay, Trình thường tại không biết xu nịnh, tại sao lại kính hiền đồ ăn cho Hoàng hậu, còn tìm mình làm canh đậu xanh? Nếu Hoàng hậu không thích canh đậu xanh, tại sao Trình thường tại đặc biệt nhờ mình làm?

https://thuviensach.vn

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ cảm thấy đầu mình loạn thành một đoàn giống như bị xoắn lại, hoàn toàn không rõ ràng, ngược lại đầu càng đau, hoàn toàn không có chủ ý. Đúng lúc này, trên người đau đớn kéo lại ý thức của nàng, hoá ra bọn thái giám đã bắt đầu hành hình.

Những giọt mồ hôi không ngừng chảy xuống, đau đến không thể nói, mà bên tai không ngừng truyền đến tiếng gào thét của Trình thường tại, mỗi tiếng cũng như dao găm vào trái tim nàng, nhưng nàng liều mạng nín thở, cho dù đau cũng không muốn yếu thế.

Hoàng hậu lạnh lùng nhìn hai người bọn họ, thản nhiên nói:"Tốt nhất là hai ngươi nên cầu nguyện đại hoàng tử không sao, bằng không ..."

Hoàng hậu còn chưa nói hết đã lắc lắc tay áo rời đi, nhưng ai cũng hiểu được phía sau mang theo một chữ tử.

" Nương nương ..." Tích Như khóc giữ chặt tay áo Lạc Tử Hân, nhưng thấy thị vệ mang đi, thì cảm thấy vô cùng sốt ruột.

"Tích Như, nghĩ cách tìm Tiểu Vệ Tử ở Ngự thiện phòng tới gặp bản cung, phải nhanh." Trước khi đi, Lạc Tử Hân nói bên tai Tích Như.

Tích Như hơi sửng sốt, hiển nhiên cũng không hiểu những ý tứ trong lời này, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

"Nói cho ta biết, cuối cùng thì sao lại thế này?" Sau khi vào đại lao, chuyện thứ nhất Lạc Tử Hân làm là túm lấy Trình thường tạ hỏi rõ sự tình chân tướng.

Lúc này cả người Trình Ngọc Dao mất đi huyết sắc, lui thân mình lạnh run vào góc phòng, vừa nghe câu hỏi của Lạc Tử Hân, đã khóc thành lệ nhân, khóc đứt quãng không ngừng.

https://thuviensach.vn

"Cho dù bây giờ ngươi khóc đến chết cũng chả hữu dụng, ngươi phải nói cho ta biết toàn bộ sự tình, như vậy có lẽ ta còn có thể nghĩ ra cách, bằng không ngươi thật sự muốn chờ chết ở đây?" Lạc Tử Hân nắm chặt cổ tay của nàng vội la lên.

Có lẽ là Lạc Tử Hân quá mức kích động, sức lực trên tay hơi lớn, Trình Ngọc Dao bị đau rút tay về.

" Thực xin lỗi, ta quá kích động." Lạc Tử Hân phát hiện chính mình luống cuống, buông tay nàng ta ra, vội vàng nhìn nàng.

Trình Ngọc Dao liếm môi, đứt quãng nói:" Hôm ấy ta đi đến chỗ Thục phi để làm sáng tỏ, nói cho nàng biết có thể là do đại hoàng tử vô ý phá hư. Sau đó Thục phi liền gọi đại hoàng tử đến ép hỏi, đại hoàng tử cũng thừa nhận chuyện này, sau đó Thục phi đánh hắn một trận, còn áy náy với ta."

" Cái gì?" Lạc Tử Hân nghe thế, trong lòng rơi lộp bộp, đột nhiên hiểu ra.

"Sau đó, Thục phi nói rằng tuy chuyện này không phải lỗi của ta nhưng ta không trực tiếp đem quần áo đến cho nàng, cũng là lỗi của ta. Còn nói mấy ngày nay Hoàng hậu muốn ăn điểm tâm, đặc biệt muốn ăn canh đậu xanh, nàng còn nhờ ta làm, dù chuyện y phục kia đã xong. Nhưng ta không biết làm canh đậu xanh nên phải tìm tỷ giúp, nhưng thật không ngờ ..." Trình Ngọc Dao nói tới đây có chút nghẹn ngào, liền ngừng lại.

Trình Ngọc Dao ơi Trình Ngọc Dao, nghìn tính vạn tính nhưng thật không ngờ ngươi lại nói trắng ra khuyết điểm của Đại hoàng tử. Thục phi vốn là nữ nhân lòng dạ hẹp hòi, lại vô cùng bảo vệ con, chuyện đánh đại hoàng tử, căn bản chỉ là diễn trò cho ngươi xem, sao ngươi lại không nhìn ra? Thực hiện qua loa như thế, nên nói ngươi đơn thuần hay ngu dốt đây? Thục phi sao lại dễ dàng bỏ qua cho ngươi, nói ngươi làm canh đậu xanh

https://thuviensach.vn

đưa cho Hoàng hậu, Thục phi thể hiện rõ thế còn đâu. Trong lòng Lạc Tử Hân hết lời để nói.

"Nhưng cho dù như vậy, thì tại sao đại hoàng tử lại ăn canh đậu xanh ?"

Trình Ngọc Dao cúi đầu, đôi mắt hơi hồng, nói:" Hoàng hậu thấy ta đưa canh đậu xanh lên, chỉ nói là bên trong có hoa quế, giọng điệu cực kì kì quái. Sau đó liền bắt ta quỳ xuống, nói xưa nay nàng ta chán ghét hoa quế, mà ngoài hoa quế còn có canh đậu xanh xúc phạm nàng, nói là đây là cấm kị mọi người trong cung đều biết, nói ta cố ý phạm phải, bắt ta quỳ xuống. Sau đó Hoàng hậu thưởng canh đậu xanh này cho Thục phi, nói là đứa nhỏ thích đồ ngọt, cho hắn ăn, ai ngờ ..."

Nói đến đây, trong lòng Lạc Tử Hân không khỏi rụt rè, từ trước đến nay, Hoàng hậu đều lấy tư thế ôn hoà xuất hiện trước mặt mọi người, cho dù phạm vào cấm kị của nàng cũng ít khi thấy nàng xử phạt người khác, hôm nay lại vì một bát canh đậu xanh mà làm cho vị "Hiền hậu" này biến sắc, rốt cuộc canh đậu xanh hoa quế này có chuyện gì, cuối cùng Hoàng hậu kiêng kị cái gì?

Hoàng hậu mang canh đậu xanh mà bản thân kiêng kị cho đại hoàng tử, rõ ràng là châm chọc thục phi, chuyện này cũng thật đáng giận. Còn Thục phi, sau khi Hoàng hậu ban cho, nàng đưa cho nhi tử, chẳng lẽ chính nàng lại hạ ba đậu sao? Nếu nói như thế chỉ sợ nàng cũng quá mức ác độc, người ta nói hổ dữ không ăn thịt con.

Có lẽ do hai ngày nay bị ép buộc quá nhiều, Trình Ngọc Dao lui vào góc phòng, khóc xong liền ngủ. Lạc Tử Hân không hề buồn ngủ, bị ném vào đại lao, cho một tội danh mưu hại hoàng tự, nghĩ không muốn chết cũng khó, chẳng lẽ kiếp này cứ hương tiêu ngọc vẫn như vậy sao? Nếu thật sự như vậy, lão thiên gia nhất định sẽ rất thất vọng với nàng, thật vất vả cho nàng một cơ hội trọng sinh, cứ như vậy bị chính mình phá hỏng, cuối cùng lại

https://thuviensach.vn

chết trong tay Hoàng hậu, trở lại âm phủ cũng sẽ bị chết đuối trong nước miếng.

Không cần, nàng nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp cứu mình.

"Dùng bữa." Âm thanh trầm thấp của thái giám truyền đến, đưa vào bên trong hai hộp thức ăn.

Lạc Tử Hân thản nhiên nhìn thoáng qua đồ ăn, lại không thèm ăn, tựa vào tường ngồi, khẽ xoay đầu qua.

"Hiện tại quật cường như thế, biết thế lúc trước không nên xen vào việc của người khác." Thái giám cúi đầu, âm thanh mang theo sự trách cứ, nhưng không khỏi làm cho Lạc Tử Hân quay đầu lại.

" Ngươi..." Nàng muốn nhìn rõ khuôn mặt của thái giám kia.

" Nương nương không phải bảo Tích Như gọi nô tài đến đây sao?" Vệ Dịch Hiên ngẩng đầu, trên mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng.

"Cuối cùng thì ngươi cũng đến." Lạc Tử Hân cười nhẹ.

" Nô tài đoán, nương nương đã đáp ứng rồi điều kiện giao dịch của nô tài với ngài lúc trước, phải không?" Vệ Dịch Hiên cong khoé miệng.

"Nhưng, bây giờ tự thân bản cung khó bảo toàn." Lạc Tử Hân nhíu lông mày.

" Nương nương gọi nô tài, tự nhiên là bởi sẽ không cảm thấy bản thân ngài thật sự sẽ xảy ra chuyện." Vệ Dịch Hiên lớn mật nhìn đôi mắt nàng, lại nói, "Nô tài tới gặp ngài, tự nhiên cũng sẽ không cho rằng nương nương sẽ gặp chuyện không may."

Ngữ khí của Vệ Dịch Hiên có chút vui đùa, lại làm cho Lạc Tử Hân không khỏi bật cười, nhưng nó lại làm giảm bớt cảm xúc trong nhà tù tối

https://thuviensach.vn

tăm này.

" Nương nương nói vậy dĩ nhiên là có cách, ngài muốn nô tài giúp ngài như thế nào?" Vệ Dịch Hiên nói.

Khoé miệng Lạc Tử Hân hơi giương lên, nô tài này quả nhiên rất thông minh, một lần đoán đã đoán trúng tâm tư của nàng, tìm hắn đến giúp mình nhất định không sai. Liền như lời hắn nói, lợi dụng lẫn nhau, theo như nhu cầu, loại quan hệ cấu kết lợi dụng nhau làm việc xấu này quả thực thích hợp để thành lập.

"Ngươi đưa tai lại đây." Lạc Tử Hân nói nhỏ bên tai Vệ Dịch Hiên.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Chân Tướng

"Trữ phương nghi, Trình thường tại, Hoàng hậu nương nương cho mời." Bên tai truyền đến tiếng của thái giám đến gọi, Lạc Tử Hân khẽ mở hai trong mắt. Đêm qua suy nghĩ rất lâu, gần sáng mới ngủ, mới chợp mắt không được bao lâu, liền nghe thấy giọng nói hỗn loạn.

"Hoàng hậu nương nương muốn thả chúng ta sao?" Vẻ mặt Trình thường tại thanh tỉnh, lôi kéo cánh tay của thái giám, dùng ánh mắt chờ đợi nhìn hắn.

"Các vị đi liền biết, mời đi." Thái giám làm tư thế xin mời, liền dẫn đường phía trước.

"Tỷ tỷ..." Hiển nhiên tâm trạng của Trình thường tại quá mức khẩn trương, túm chặt tay áo của Lạc Tử Hân, ánh mắt bối rối.

Lạc Tử Hân thản nhiên mỉm cười, tay vỗ nhẹ lưng của nàng ta, lại cho nàng ta một ánh mắt an ủi mà kiên định, thế này mới làm cho nàng thoáng ổn định tâm trạng, đuổi kịp bước đi của thái giám.

Đi vào Càn Trữ cung, sắc mặt của Hoàng hậu đã nhu hoà đi rất nhiều, nhìn hai người bước vào rồi hành lễ, ôn hoà nói:" Hai vị muội muội mau mau đứng dậy."

Trình thường tại thoáng kinh ngạc một chút, có lẽ là do nàng ta không dự đoán được thái độ của Hoàng hậu thay đổi như thế. Nàng lén lút liếc

https://thuviensach.vn

nhìn Lạc Tử Hân, chỉ là người đằng sau vẻ mặt lạnh nhạt, dường như vẫn chưa cảm thấy có gì kinh ngạc.

"Trữ phương nghi, Trình thường tại, đã uỷ khuất hai vị, nay chứng thực xuống dưới, quả thật chuyện này không có liên quan gì đến hai vị." Giọng nói của Hoàng hậu nhu hoà, nhưng tuy lời như thế, trong đôi mắt nàng ta không có nhìn đến chuyện xin lỗi. Có lẽ đây là Hoàng hậu, cho dù biết mình làm sai, nhưng cũng vẫn muốn bảo trì tư thái.

"Nương nương thánh minh, thần thiếp không dám." Lạc Tử Hân lại nhẹ nhàng hạ bái, trong lòng cũng bình tĩnh thư thái.

"Ừ." Hoàng hậu cười đến uy nghiêm, lại nói:"Tuy nói chuyện đại hoàng tử trúng độc không có liên quan đến các ngươi, nhưng sau này hãy chú ý, bản cung không thích canh đậu xanh hoa quế."

Nói đến đây thì ánh mắt Hoàng hậu có ý nhìn về phía Lạc Tử Hân, ánh mắt kia có chút hàn băng. Trong lòng Lạc Tử Hân lại nổi lên gợn sóng, đột nhiên cảm thấy dường như canh đậu xanh hoa quế này có quan hệ gì với nàng, chẳng lẽ cũng bởi vì chuyện này nên Hoàng hậu đổ tai hoạ lên người mình, nhưng tại vì sao?

"Cẩn tuân chỉ giáo của Hoàng hậu nương nương." Trình thường tại liên tục đáp. Thật ra không cần Hoàng hậu dặn dò, nàng cũng không còn dám gặp mặt thứ này.

"Tốt lắm, hai vị còn có thương tích. Bản cung cũng không muốn giữ các ngươi lại, mau trở về cung nghỉ ngơi đi." Hoàng hậu mỉm cười nói.

"Hoàng hậu, thần thiếp muốn vấn an đại hoàng tử, có được không?" Lạc Tử Hân nói.

Hoàng hậu khẽ nhíu lông mày, dừng trong chốc lát, nói:"Cũng được, muốn đi xem đi, bây giờ đứa nhỏ này bệnh rất nặng..."

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu vốn muốn nói cái gì, nhưng đến bên miệng lại nuốt xuống, dường như có băn khoăn gì, chỉ là khẽ phất tay, ý bảo hai người rời đi.

"Tỷ tỷ, tại sao đột nhiên lại biến thành vô tội rồi? Rốt cuộc là sao lại thế này?" Trình thường tại mới ra khỏi Càn Trữ cung, liền vội vã hỏi Lạc Tử Hân.

Lạc Tử Hân cười nhẹ, chỉ nói:" Thanh giả tự thanh."

Lạc Tử Hân không khỏi nhớ lại chuyện trong đại lao hôm qua.

Hôm qua, sau hai canh giờ Vệ Dịch Hiên đi vòng vèo trở lại đại lao, hắn nói:"Nương nương, nô tài làm theo ý của ngài, thừa dịp đưa bữa tối ăn cắp chút canh đậu xanh trong bát, tìm Sở thái y kiểm tra. Quả như ngài dự đoán, trong canh đậu xanh này không chứa ba đậu."

Lúc ấy, sau khi nghe xong, nàng khẽ cong khoé miệng, quả nhiên như nàng dự đoán, chuyện này có điều lạ.

"Nô tài đoán rằng sau đó, nương nương có phải muốn gặp Sở thái y?" Vệ Dịch Hiên đón nhận ánh mắt của nàng.

Nàng khẽ lướt qua Trình Ngọc Dao đã ngủ say ở góc tường, lấy lại tinh thần, ý vị thâm tường nhìn hắn, nói:"Tiểu Vệ Tử, bản cung cảm thấy ngươi gần bằng con sâu trong bụng bản cung."

Vệ Dịch Hiên cười cười, nói:"Nương nương yên tâm, nô tài lập tức nghĩ cách để hắn đến gặp ngài."

Quả nhiên, Vệ Dịch Hiên cũng không làm cho nàng chờ quá lâu, qua khoảng một canh giờ, Sở Lăng Thiên đang mặc y phục của thị vệ đã bị dẫn vào.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy Sở Lăng Thiên giả dạng thế, nàng không khỏi bật cười. Thật ra Tiểu Vệ Tử này rất thông minh, giả dạng như thế để tránh hấp dẫn sự chú ý, nhưng càng suy nghĩ nhiều hơn nàng.

"Nương nương tìm thần đến đây, là có cách gì sao?" Sở Lăng Thiên nhìn sự tiều tuỵ của nàng, đôi mắt khẽ co rụt lại, lông mày cau lại thành chữ xuyên.

"Sở Lăng Thiên, đêm nay ngươi lập tức đi chẩn bệnh cho đại hoàng tử." Nàng nhìn Sở Lăng Thiên, ánh mắt kiên định.

"Nhưng, bệnh của đại hoàng tử đều là do Tiền thái y khám và chữa bệnh, thần ..." Sở Lăng Thiên có chút do dự.

"Sở Lăng Thiên, Sở viện phán, Tiền thái y là thủ hạ của ngươi, ngươi muốn cho hắn làm chuyện quan trọng hơn, hắn không phải sợ việc khó chứ?"

Sở Lăng Thiên hơi suy tư, gật gật đầu nói:" Nhưng..."

"Bây giờ đại hoàng tử là hy vọng duy nhất của Hoàng thượng, chẳng lẽ ngươi không hy vọng trở thành công thần chữa trị cho hắn sao?" Nàng nhìn thẳng vào mắt của hắn, ý vị thâm trường.

Sở Lăng Thiên hé mở đôi môi, mặc dù không nói thêm gì, nhưng rõ ràng nàng thấy được con mắt chớp động.

" Sở Lăng Thiên, ngươi không nhớ rõ phần ân tình của phụ thân ta, không muốn cứu ta ra ngoài sao?" Nàng rũ mắt xuống, ra vẻ thương cảm.

"Không, làm sao có thể, thần đương nhiên muốn cứu ngài." Sở Lăng Thiên nắm lấy tay nàng, vội vàng cho thấy lòng thái độ của mình.

—— ——

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân hít một hơi thật sâu, thầm than đi bước này xem như không sai, sự tình cũng như chính mình sở liệu, cuối cùng làm cho mình an toàn không bị loại. Nhưng nàng nhất định phải đi xem đại hoàng tử chút, bản lĩnh của Thục phi cũng vẫn đủ.

Nghĩ, đã đi tới Khôn Phúc cung, đập vào mắt chính là ánh mắt lo lắng luống cuống của Thục phi.

"Thục phi nương nương, đại hoàng tử đã khởi sắc hơn chưa?" Lạc Tử Hân nói, ánh mắt chứa sự thân thiết.

"Ai.. Không có đâu."Thoạt nhìn tinh thần Thục phi rất tệ, vô lực lắc đầu, nhìn nàng một cái, nói:" Uỷ khuất muội muội, bản cung không nghĩ tới muội sẽ chịu khó khăn này."

Lạc Tử Hân biết nàng chỉ cười lạnh nhạt, lắc lắc đầu.

"Hoàng thượng giá lâm." Theo tiếng tuyên báo vang dội, Mục Nguyên Trinh nghiêm mặt đi vào Khôn Phúc cung.

"Đến cuối cùng thì sao lại thế này?" Ánh mắt Hoàng thượng khẽ quét qua Lạc Tử Hân , liền lập tức đi tới bên giường Mục Dịch Triết, nhìn hắn ôm bụng, vẻ mặt tái nhợt, mày lại nhíu chặt.

"Hồi Hoàng thượng, vì đại hoàng tử ăn đồ ăn tương khắc mà dẫn đến đau bụng." Sở Lăng Thiên hành lễ, hướng Hoàng thượng khởi tấu.

"Trước đó không phải nghe Hoàng hậu nói là ăn ba đậu ...Sao?" Trên mặt Hoàng thượng nghi ngờ, xoay người nói với Thục phi, " Trẫm nhớ rõ, không phải Tiền Quý Dương khám và chữa bệnh cho Dịch Triết sao? Hắn ở đâu?"

"Hồi Hoàng thượng, bởi vì hôm này người khám chữa bệnh cho Đức phi là Lý thái y cáo bệnh cho nên thần mới an bài Tiết Quý dương đi đến chỗ

https://thuviensach.vn

Đức phi, thần liền thay Tiền thái y đến chỗ đại hoàng tử." Sở Lăng Thiên trả lời, ánh mắt khẽ quét qua chỗ Lạc Tử Hân.

"Truyền Tiền Quý Dương." Hoàng thượng sẳng giọng.

Chỉ chốc lát sau, Tiền Quý Dương liền nghiêng ngả lảo đảo xông vào, nhìn thấy Hoàng thượng đã sợ đến mức quỳ trên đất, nói:" Hoàng thượng cát tường, thần ..."

"Ngươi nói rõ cho trẫm, đến cuối cùng đại hoàng tử mắc bệnh gì?" Hoàng thượng cắt ngang lời Tiền Quý Dương, đi thẳng vào chủ đề.

"Hồi Hoàng thượng, đại hoàng tử trúng ba đậu." Tiền Quý Dương chém đinh chặt sắt nói.

Lạc Tử Hân âm thầm cười, xem chừng buổi tối hôm qua bị Sở Lăng Thiên điều đến chỗ Đức phi, còn chưa biết chỗ đại hoàng tử xảy ra biến cố đâu, như thế thì lại có trò hay để nhìn.

Quả nhiên Hoàng thượng cau mày lại, nói:"Vậy ngươi còn không nói ra thuốc trị? Còn chờ cái gì?"

"Dạ, dạ thần lập tức đi ngay ..." Tiền Quý Dương mới đứng lên liền nhìn thoáng qua Sở Lăng Thiên cùng mấy vị thái y khác, nhất thời giật mình ngây ngẩn cả người, có lẽ hắn đã đoán được cái gì, muốn mở miệng nói cái gì, lại đỏ mặt lên không nói ra.

"Nhớ kỹ, nhất định phải dùng thuốc chính xác, trẫm sẽ sai thái y khác kiểm tra thuốc trị ba đậu. Chuyện của đại hoàng tử, ngươi cần phải để tâm. " Hoàng thượng sẵng giọng, Tiền Quý Dương rùng mình một cái.

Trong mắt Tiền Quý Dương chứa sự bối rối, lui ra ngoài, bước chân có chút hỗn loạn. Lạc Tử Hân nhẹ nhàng kéo tay áo Trình Ngọc Dao, nói nhỏ bên tai nàng, lúc đầu Trình Ngọc Dao nghe xong khiếp sợ mở ta hai mắt,

https://thuviensach.vn

sau đó lại gật đầu, liền thừa dịp mọi người không chú ý, linh hoạt lui ra ngoài, đuổi kịp bước chân Tiền Quý Dương.

Quả như Trữ phương nghi dự đoán, Tiền Quý Dương cũng không đi về phía Thái y viện, thoạt nhìn là hắn muốn tìm người đứng sau lưng. Khoé miệng Trình Ngọc Dao khẽ cong, thật ra nàng muốn nhìn xem rốt cuộc là ai muốn hại nàng và Trữ phương nghi.

Cũng không lâu lắm, liền nghe được âm thanh từ một góc sáng sủa, Trình thường tại dựa vào bên tường, nghe.

Chỉ nghe thấy giọng điệu của Tiền thái y vô cùng sốt ruột, nói:" Làm sao bây giờ? Vậy phải làm sao bây giờ, Hoàng thượng muốn thần dược liệu trị ba đậu."

Nhưng giọng điệu đối phương bình thản, nói:"Vậy ngươi cứ lấy ra?"

"Nhưng, Hoàng thượng nói, hắn sẽ bảo thái y khác tra xem có phải là thuốc trị ba đậu không. Nhưng, bệnh của đại hoàng tử không phải là do ba đậu, ngài nói ta phải làm thế nào..."

Dường như đối phương có chút tức giận, nói:" Tiền Thái y, ai nói đây không phải là thuốc trị ba đậu? Ngươi chỉ cần lấy thuốc theo việc trị ba đậu, không cần phải suy nghĩ cái khác."

Tiền thái y nói:" Nhưng, buổi sáng hôm nay, thấy mấy vị thái y khác đã ở bên người đại hoàng tử, chỉ sợ bọn họ đã tra ra nguyên nhân của bệnh."

"Tiền Quý Dương, tại sao ngươi có thể để người khác khám bệnh cho đại hoàng tử?" Hiển nhiên đối phương có chút khó thở.

"Ta cũng bất đắc dĩ, ngày hôm qua đã bị chuyển đến chỗ Đức phi, ta cũng không nghĩ Thái y viện sẽ phái người đến khám cho đại hoàng tử xem ra có người cố tình muốn vạch mặt ta."

https://thuviensach.vn

Dường như đối phương trầm mặc một hồi, nói:" Tiền Quý Dương, ngươi nghe, ngươi là phó viện sử của Thái y viện, cho nên Hoàng thượng nhất định sẽ tin tưởng ngươi, cho nên ngươi liền nói rõ đó là độc ba đậu, mượn thuốc trị ba đậu đi trị, cùng lắm thì đến lúc đó ngươi cũng chỉ nhận một cái tiếng là không tinh thông y thuật thôi, trăm ngàn lần không thể thừa nhận là ngươi cố ý chẩn sai, nghe hiểu không."

" Ta ... Nhưng nếu tuỳ ý dùng thuốc, đại hoàng tử có thể hay không ..."

"Bây giờ ta và ngươi cũng trên một chiếc thuyền, bây giờ ngươi không lựa chọn, nếu ngươi không muốn thuyền đắm như vậy, thì làm theo lời của ta đi." Giọng nói của đối phương nâng lên, hiển nhiên là có chút tức giận.

Trình thường tại nghe đến đây, trong lòng dĩ nhiên cũng thập phần rõ ràng, quả nhiên là có người ngầm giở trò quỷ, nhưng đến cuối cùng người đó là ai?

Nàng ra gần chỗ rẽ, vụng trộm nhìn qua.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Công Lao

Lúc này người đang đứng đối diện Tiền Quý Dương đúng lúc xoay người lại, tuy rằng Trình thường tại chỉ thấy mặt nghiêng của nàng, nhưng vẫn liếc mắt một cái cũng nhận ra nàng ta, người nọ là Phạm An Dung.

Phạm lương đễ vừa mới rời đi, Tiền Quý Dương liền nhìn bốn phía, lén lút đi theo góc sáng sủa đi theo, đi về hướng Thái Y viện, nhưng không ngờ mới đi vào vài bước, liền nghe được tiếng âm thanh giòn giã dễ nghe.

"Tiền thái y đang đi đâu vậy?"

Nghe giọng nói này, bước chân Tiền Quý Dương dừng lại, không khỏi cảm thấy căng thẳng, nhìn lại đúng là Trình thường tại, cười cười, nói:"Trình thường tại, thần đang muốn đi đến Thái Y Viện lấy thuốc."

"A? Là lấy thuốc trị ba đậu sao?" Trình thường tại đang cười hỏi, ánh mắt lại bén nhọn như dao găm, chợt hiện lên chói mắt, Tiền thái y không khỏi lùi về phía sau hai bước.

"Tiểu chủ, đương nhiên là ..."

"Ta thấy Tiền thái y đúng là không muốn cái mạng này." Trình thường tại đến gần hắn, đầy thâm ý nhìn hắn, lại vẫn chứa tươi cười, "Nếu Hoàng thượng biết Tiền thái y biết rõ bệnh tình của đại hoàng tử mà dùng thuốc lung tung, ngươi đoán Hoàng thượng sẽ làm gì ngươi?"

https://thuviensach.vn

"Tiểu chủ ..." Tiền Quý Dương chỉ cảm thấy trên trán liên tiếp xuất hiện mồ hôi.

" Răng rắc!" Trình thường tại dùng tay ra dấu ở trên cổ một chút, đã làm Tiền thái y sợ tới mức run người.

Nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt Tiền thái y, Trình thường tại biết lòng hắn đã bắt đầu hỗn loạn, liền nói tiếp:"Tiền thái y, thật ra trong lòng ngươi đã rất rõ ràng, Hoàng thượng tìm thái y khác, hắn đã sớm hoài nghi chẩn đoán của ngươi, chính xác mà nói căn bản đã là khẳng định, ngươi còn muốn lấy đi lừa gạt Hoàng thượng sao? Ngươi cảm thấy sau đó Hoàng thượng sẽ xử phạt ngươi như thế nào?"

"Thần ... Này ... Hoàng thượng đã biết, thần ..." Lúc này đầu Tiền Quý Dương đã đầy mồ hôi lạnh, lúng túng không biết nên làm thế nào cho phải.

"Cho nên ngươi nhất định sẽ không ngồi vững vị trí phó viện sử Thái Y viện này, nhưng phải xem ngươi có muốn bảo toàn cái mạng nhỏ của ngươi." Trình thường tại khẽ cong khoé môi.

Sắc mặt của Tiền Quý Dương trắng bệch, môi khẽ run nói:" Tiểu chủ, cứu cứu thần, thần nên làm cái gì bây giờ, thần không muốn chết."

"Nhận sai với Hoàng thượng, nhân tiện khai ra cái người đứng sau ngươi, cùng lắm chỉ bị tước quan thôi." Trình thường tại thu lại tươi cười, thản nhiên nói.

"Khai ra ..." Ánh mắt của Tiền Quý Dương phiêu du, hình như có nghi ngờ.

"Người nọ cho ngươi bao nhiêu lợi ích, ta hứa sẽ cho ngươi gấp đôi, không có chức quan, cầm số tiền này cũng có thể hưởng phúc. Phải xem Tiền thái y có cần cái mạng này hay không." Trình thường tại nhìn sâu vào mắt Tiền thái y.

https://thuviensach.vn

"Được, thần nghe lời tiểu chủ." Tiền Quý Dương cắn môi dưới, rốt cục hạ quyết tâm.

"Kia... Việc hôm nay?" Trình thường tại liếc hắn, nâng cao âm điệu.

"Thần chưa gặp qua tiểu chủ, chưa nghe câu gì." Tiền Quý Dương cúi đầu thở dài, ở trong cung lâu như vậy đạo lý này làm sao hắn không rõ.

Trình thường tại mỉm cười, âm thầm tán thưởng Trữ phương nghi thông tuệ, không nghĩ tới tất cả đều là nàng đoán trước, phương pháp kia cũng thật sự làm cho Tiền Quý Dương khuất phục.

Nàng vừa trở lại Khôn Phúc cung, nói hết tất cả tình huống vừa phát sinh nói nhỏ bên tai Lạc Tử Hân.

Chẳng qua, kết quả đó cũng là Lạc Tử Hân có trong dự đoán, cũng có chút ngoài dự đoán. Nói là trong dự đoán, đó là bởi vì Phạm lương đễ có chút khúc mắc với các nàng, sẽ ra tay hại các nàng cũng không phải chuyện đáng ngạc nhiên. Nói là ngoài dự đoán, đó là bởi vì lúc trước Trữ phương nghi vẫn đoán Hoàng hậu là chủ mưu của chuyện này, cũng chưa từng nghĩ đó là Phạm lương đễ.

Nhưng nếu Phạm lương đễ là chủ mưu, vậy cũng dễ hiểu, Hiền phi cũng không thoát khỏi liên can. Bằng chức lương đễ nhỏ nhoi của Phạm An Dung, cho dù muốn hãm hại nàng, cũng không dám xuống tay với đại hoàng tử, nhưng nếu có Hiền phi ủng hộ, vậy thì sẽ khác.

Không bao lâu, Tiền Quý Dương cũng về đến Khôn Trữ cung, hắn quỳ gối trước mặt Hoàng thượng, lúc này sắc mặt của hắn thản nhiên không ít. Nhưng sắc mặt Mục Nguyên Trinh càng ngày càng tối tăm.

"Ngươi nói, đây là chủ ý của Phạm lương đễ?" Hoàng thượng lạnh lùng hỏi. (nguyên văn là hoàng tử lãnh nói hỏi. Nhưng mình nghĩ chắc tác giả viết nhầm chứ ở đây chỉ có thể là Hoàng thượng hỏi.)

https://thuviensach.vn

"Thần không dám lừa gạt Hoàng thượng, chỉ tại thần học nghệ không tinh, lầm tin lời người khác." Vẻ mặt của Tiền thái y xấu hổ.

"Hay cho một câu học nghệ không tinh, ngươi thân là phó viện sử của thái y viện, thế nhưng lại tin lời của một lương đễ không hiểu y thuật, ngươi không biết xấu hổ sao?" Hoàng thượng chỉ trích, còn Tiền thái y nơm nớp lo sợ quỳ gối, khúm núm.

"Sở Lăng Thiên, nói kết quả ngươi chẩn đoán cho vị phó viện sử đại nhân này." Hoàng thượng vung tay, xoay người ngồi xuống, vẻ mặt lãnh lệ.

Sở Lăng Thiên nghe vậy liền đi lên phía trước quỳ trước mặt hắn nói:" Hồi Hoàng thượng, đại hoàng tử đau bụng, nhưng lại không thấy biểu hiện tiêu chảy, cho nên thần nghĩ không phải là tiêu chảy. Sau đó thần lại vô ý phát hiện có xác của đậu tằm và ốc đồng trong phòng, hỏi tỳ nữ mới biết một ngày trước đại hoàng tử tham ăn ăn nhiều, liền suy đoán bởi vì đồ ăn tương khắc mà khiến cho đại hoàng tử bị đau bụng, đồng thời cũng cho mọi người kiểm tra canh đậu xanh, cũng chứng thực trong đó không có ba đậu, cho nên mới có suy đoán này."

"Tiền thái y, làm thầy thuốc hơn người khác ở chỗ biết xem xét quan sát hiện tượng, ngươi thật sự không thích hợp làm một thái y." Hoàng đế lạnh lùng nói, "Người đâu, truyền Phạm lương đễ."

Thời điểm Phạm lương đễ bước vào Khôn Phúc cung, nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Hoàng thượng phóng tới và Tiền Quý Dương sắc mặt như tro tàn thì trong lòng cũng hiểu ra vài phần.

"Phạm lương đễ, nghe nói ngươi bày mưu tính kế cho Tiền thái y?" Ánh mắt Hoàng thượng như đao nhìn thẳng vào người của nàng.

"Hồi Hoàng thượng, thần thiếp thấy Tiền thái y sốt ruột âu sầu vì bệnh của đại hoàng tử nên to gan đưa ra dự đoán của mình." Phạm lương đễ cúi mặt xuống nói, không thấy rõ vẻ mặt của nàng.

https://thuviensach.vn

Hoàng thượng a một tiếng, nói:" Tại sao nói đó là ba đậu?"

Phạm lương đễ bùm một tiếng quỳ xuống, giọng nói run run nói:"Hoàng thượng thứ tội, thần thiếp thật sự chỉ đoán, bởi vì trước đây lúc còn ở nhà, thần thiếp thấy gia đinh không cẩn thận ăn phải ba đậu đau bụng lặn lộn trên đất, giống với bệnh trạng của đại hoàng tử, nên mới nói với Tiền thái y là ba đậu, chỉ là chưa từng nghĩ Tiền thái y tiếp nhận ý kiến. Thần thiếp quả thật là quá vô ý."

Phạm lương đễ dập đầu xuống đất, bộ dạng vô cùng uỷ khuất, nhưng rõ ràng Lạc Tử Hân vẫn thấy được đầu nàng lạnh lùng nhìn về phía Tiền Quý Dương.

"Hừ, thật sự là không biết cái gì mà giả bộ biết. Kể từ hôm nay ngươi bị cấm túc ở Bách Phúc các một tháng, cố gắng mà giác ngộ." Hoàng thượng giận dữ, lại chỉ về phía Tiền Quý Dương, nói, "Còn ngươi, uổng cho ngươi là một thái y, thế nhưng không tìm được chẩn đoán đúng, thật là lang băm. Hôm nay tước chức quan phó viện sử của ngươi, sau này không được xuất hiện ở Thái y viện nữa."

Phạm lương đễ và Tiền Quý Dương vội vàng dập đầu tạ ơn, hậm hực lui ra ngoài.

Phạm An Dung, đừng tưởng rằng bản cung dễ bắt nạt, ngươi hại ta một phần, ta liền trả lại ngươi một phần! Nhìn bóng lưng của Phạm lương đễ, Lạc Tử Hân cong khoé miệng.

"Bây giờ ai có thể nói cho trẫm bệnh tình của đại hoàng tử như thế nào, cuối cùng là trị như thế nào?" Hoàng thượng phục hồi tinh thần, rít gào với mấy vị thái y khác trong phòng.

"Này ..." Mấy vị thái y nhìn nhau vài lần, lộ vẻ mặt khó xử.

"Sở Lăng Thiên, ngươi nói cho trẫm." Hoàng thượng chỉ tên hỏi.

https://thuviensach.vn

Lúc này Sở Lăng Thiên cũng không có cái gì để nói, nhưng Hoàng thượng đặt câu hỏi cũng không thể không trả lời, liền tiến lên nói:"Hồi Hoàng thượng, đại hoàng tử rất đau bụng,dĩ nhiên chúng thần sẽ kê đơn thuốc cho ngài, chỉ là giảm đau, vẫn chưa trị được gốc rễ, có liên quan tới thân thể hàn của đại hoàng tử, chúng thần đang suy nghĩ biện pháp khác."

"Trẫm không muốn nhìn thấy đại hoàng tử đau đớn như vậy, bất kể thế nào, các ngươi đều phải nghĩ ra cách chữa trị, nếu không không còn đầu tới gặp trẫm." Hoàng đế quát.

Một đám thái y như lâm đại dịch dập đầu vâng dạ, trong phòng đã loạn thành cả một đoàn.

"Hoàng thượng, lúc thần thiếp còn ở quê hương Lê Châu có biết một phương thuốc cổ truyền, trước đây từng gặp người trị qua, rất hữu hiệu, có thể cho thần thiếp nói với các vị thái y, xem xem có thể dùng hay không?" Lạc Tử Hân đi lên nhẹ nhàng cúi đầu.

"Quê hương? Ngươi không phải nữ nhi của Ngự Sử Viên Chiêu sao? Quê hương của ngươi không phải vẫn đều ở Kinh thành sao? Cái gì? Đi Lê Châu?" Mục Nguyên Trinh nhìn nàng, trong mắt hiện lên một chút khác thường.

Tim Lạc Tử Hân đập mạnh , thầm nghĩ, Hoàng thượng không khỏi quá cẩn thận, sơ suất nhỏ như thế cũng bị hắn nhìn ra, về sau nói chuyện hay làm việc phải vạn phầm cẩn thận.

"Bẩm Hoàng thượng, trước đây thần thiếp từng có thời gian ngắn đi đến chỗ thân thích, nhà bọn họ ở Lê Châu."

Hoàng thượng gật gật đầu, không hề truy hỏi việc này nữa, ngược lại nói:"Phương thuốc cổ truyền kia của ngươi rất hữu dụng sao? Đừng là một Phạm lương đễ nữa!"

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân cười cười:"Hoàng thượng, phương thuốc cổ truyền của thần thiếp có các vị thái y kiểm tra, tin tưởng rằng các vị thái y cũng khác Tiền thía y, nếu Hoàng thượng không tin thần thiếp, hắn là có thể tin tất cả các vị thái y của Thái Y Viện."

"Ngươi rất biết ăn nói." Hoàng thượng đến gần nàng, chạm vào người nàng, nói ở bên tai nàng, dùng dường như giọng nói nhỏ chỉ có mình nàng nghe được, nói:"Đừng tưởng rằng trẫm không biết, vì sao Tiền thái y tự mình khai ra."

Trong lòng Lạc Tử Hân rùng mình, mắt vừa nhìn, chỉ thấy ánh mắt thâm thúy của Mục Nguyên Trinh nhìn mình thật sâu, đáy lòng không khỏi giật mình. Quả nhiên Hoàng đế này không thể khinh thường, sau này làm việc nên cẩn thận hơn, quân tâm khó dò, huống chi đây lại là Hoàng đế đầy bụng tâm cơ.

"Được, Sở Lăng Thiên, ngươi đi cùng Trữ phương nghi, xem xem phương thuốc cổ truyền của nàng có thể dùng hay không." Hoàng thượng quay người lại, lớn tiếng phân phó các thái y.

Sở Lăng Thiên đang nghe Lạc Tử Hân kể lại, mặc dù có chút băn khoăn, nhưng theo hắn biết, quả thật trong sách thuốc có ghi lại, huống hồ cho dù phương pháp này không trị hết bệnh, cũng sẽ không sinh ra hậu quả gì tệ hại với bệnh nhân, bởi vậy cũng theo cách nàng nói kê đơn cho đại hoàng tử.

Sau đó là chờ đợi thật lâu.

Đột nhiên Thục phi hét lên, đứng lên:"Dịch Triết, con như thế nào, đừng có doạ mẫu phi."

Chỉ thấy sắc mặt đại hoàng tử đột nhiên xanh, càng đau bụng hơn, miệng sùi bọt mép, bộ dáng cực kì sợ hãi.

https://thuviensach.vn

Các thái y vội vàng vây quanh đi lên, nhìn nhìn, nghe nghe, một trận bàn tán, mà bên kia là tiếng từng tiếng khóc của Thục phi.

Sắc mặt Hoàng thượng trở nên lạnh xuống, chuyển con ngươi, quét mắt nhìn Lạc Tử Hân.

Nhưng Lạc Tử Hân lại bình tĩnh như trước, không hiện ra một chút vẻ kích động nào.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Đừng Tổn Thương Chính Mình

Trên giường, Mục Dịch Triết run rẩy một lúc, lại yên tĩnh trở lại, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người khẽ mở hai mắt ra, nhưng mọi người vừa nhẹ nhàng thở ra, hắn lại run rẩy, sắc mặt xanh tím hơn trước, sau một khắc liền hôn mê bất tỉnh.

" Đại hoàng tử."

" Dịch Triết."

Trong phòng có những tiếng kêu sợ hãi, kèm theo tiếng khóc la của Thục phi.

Nhưng Lạc Tử Hân không lo lắng, bởi vì trong lòng nàng rất rõ, phương pháp trị liệu này ôn hoà, cho dù không trị hết cũng sẽ không tổn thương gì với người dùng, cho nên rất tin rằng đại hoàng tử chỉ run rẩy nhất thời.

Điểm này nàng khá tự tin.

Tuy rằng như thế, nhưng Hoàng thượng vẫn hoài nghi như cũ, huống hồ nhìn thấy tình huống của đại hoàng tử không tốt, mặt liền trầm xuống, lạnh lùng, trong mắt ẩn chứa sự lo lắng.

" Trữ phương nghi, nếu đại hoàng tử có gì bất trắc, ngươi sẽ chôn cùng nó." Từng chữ của Hoàng thượng âm vang, mỗi lời đều thấm vào lòng nàng, như mùa đông kết thành từng băng trong lòng nàng, vừa lạnh lại vừa đau.

https://thuviensach.vn

Cho dù kiếp trước hay kiếp này, tính tình Hoàng thượng cũng không thay đổi, bạc tình tàn nhẫn, chưa bao giờ nhớ tới tình cảm lúc trước. Nhưng ngẫm lại cũng đúng, nữ nhân trong hậu cung có vô số, nàng chỉ là một phương nghi nhỏ nhoi thì là cái gì?

Nhưng nàng cũng không lo lắng, quả nhiên đại hoàng tử giật mình, ánh mắt khẽ mở ra, dùng âm thanh cự kỳ mỏng manh nói:" Ta đói bụng."

"Hồi Hoàng thượng, đại hoàng tử đã không có gì đáng ngại, phương thuốc này có tác dụng." Sở Lăng Thiên dùng giọng nói kích động báo với Hoàng đế.

Sắc mặt Mục Nguyên Trinh lạnh như băng cũng dịu đi, nói:" Đại hoàng tử đói bụng, còn không mang chút đồ ăn lại đây?"

Tỳ nữ lên tiếng trả lời đang muốn mang ốc đi, lại nghe Sở Lăng Thiên nói:"Thân thể đại hoàng tử suy yếu, trong cơ thể lại có tính hàn, đồ ăn nên nhẹ chút, sau này xin Thục phi hãy chú ý phối hợp thức ăn."

" Lời này nói không sai, sau này đồ ăn của đại hoàng tử sẽ giao cho Thái Y Viện phụ trách." Hoàng đế khẽ vuốt cằm, đảo mắt nhìn về phía Sở Lăng Thiên, nói:" Sở Lăng Thiên, từ hôm nay ngươi liền thay thế Tiền Quý Dương làm phó sử viện Thái Y viện, đừng làm cho trẫm thất vọng."

"Tạ long ân của Hoàng thượng, thần nhất định không phụ kì vọng." Sở Lăng Thiên khấu đầu tạ ơn.

Hoàng thượng đi đến trước người Lạc Tử Hân, nhìn Lạc Tử Hân còn đang nhút nhát, môi khẽ giương lên, nói:"Quả nhiên nàng có kiến thức."

" Thần thiếp không dám." Lạc Tử Hân vội vàng quỳ xuống.

Hoàng thượng chăm chú nhìn nàng trong chốc lát, nói:" Trữ phương nghi, coi như ngươi cũng có công cứu đại hoàng tử. Hôm nay phong làm

https://thuviensach.vn

Dung Hoa, chính tứ phẩm. "

Nhìn bộ dạng Lạc Tử Hân trợn mắt há mồm giật mình, khoé mắt Mục Nguyên Trinh hiện lên ý cười, liền rời khỏi Khôn Phúc cung.

" Tỷ tỷ, chúc mừng tỷ." Trình thường tại giúp nàng đứng lên.

Đúng vậy, đúng là nên chúc mừng, dù sao nàng cũng tránh được một kiếp, lại chiếm được sự tán thưởng của Hoàng đế và lời cảm ơn của Thục phi.

" Trữ phương nghi, không Trữ Dung Hoa, có khoẻ không?" Lạc Tử Hân thoáng chốc quay về Uyển Trữ cung, vừa mới vào cung đã nghe được giọng nói quen thuộc.

Người đến là Sở Lăng Thiên, trong mắt hắn có chứa sự lo lắng.

" Sở Thái y, bản cung khoẻ." Lạc Tử Hân xoay người đón nhận ánh mắt của hắn, liền mời hắn vào trong phòng.

" Nương nương, để thần giúp người xem thương tích, bị gậy đánh có khả năng bị nặng, không thể không để mắt đến." Sở Lăng Thiên ôn hòa nói.

Lúc này Lạc Tử Hân mới nhớ tới trên người mình có thương tích, nhưng cũng do hai ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, cảm xúc không ổn đinh, cũng không có để ý vết thương trên người mình, lần này đứng lên, thật ra vẫn hơi đau.

"Vậy ngươi mang thuốc đến." Lạc Tử Hân thản nhiên nói.

"Hãy để cho thần khám và chữa bệnh cho nương nương một chút?" Sở Lăng Thiên kiên trì nói.

" Khám và chữa bệnh, ngươi muốn chẩn như thế nào?" Trên mặt Lạc Tử Hân có chút hồng, mắt mơ hồ không rõ.

https://thuviensach.vn

Nhất thời Sở Lăng Thiên ngơ ngẩn, lúc này mới nhớ ra vết thương của nàng ở trên mông, tuy nói rằng hắn là thái y, cũng vẫn là một nam nhân, chỉ sợ thập phần không tiện, cũng khó trách nàng đột nhiên xấu hổ.

Dù sao Sở Lăng Thiên vẫn là một nam tử tương đối ngại ngùng, hiểu được ý nghĩ này, trên mặt cũng đỏ ửng, rũ mắt xuống kiểm điểm.

" Nương nương, thần sẽ mang thuốc đến cho ngàu, nhất định phải nhớ rõ bôi thuốc đúng hạn."

Lạc Tử Hân cười cười nói:"Bản cung đau trên người, tự nhiên bản cung sẽ không quên. Bản cung mệt mỏi muốn nghỉ ngơi một lát."

Hôm qua ở đại lao gần như không ngủ, sáng sớm hôm nay lòng dạ vừa sợ run rẩy, vừa thông suốt, lúc này trở về cung, cuối cùng cũng có thể thả lỏng tinh thần, lập tức thấy thân mình vừa đau lại vừa mệt mỏi, đầu cũng có chút mê muội, liền muốn nằm trên giường một lúc.

Sở Lăng Thiên khẽ vái chào cáo từ rồi rời đi, lại thấy thân thể Lạc Tử Hân mềm nhũn hình như sắp ngã xuống, trong lòng cả kinh, lập tức tiến đến đỡ vai nàng.

"Ngài có khoẻ không?" Ánh mắt thân thiết hàm chứa sự lo lắng.

"Ta ... không ...sao." Nàng nâng con ngươi, đón nhận cặp mắt đờ đẫn mang theo ánh mắt dịu dàng. Đầu tiên lòng nàng không được tự nhiên giật mình, ý nghĩa của ánh mắt này, nàng biết.

" Sở Lăng Thiên, ngươi đi về đi, tự ta có thể." Lạc Tử Hân nói, muốn tránh hắn nâng, cũng không nghĩ hắn lại ôm bả vai mình chặt hơn chút nữa.

"Ta ..." Sở Lăng Thiên muốn nói cái gì, lại dường như bị ngăn lại trong miệng không thể nói ra, trong đôi mắt có chút dị thường.

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân hiểu được hắn muốn nói cái gì, nàng cũng biết tình cảm của hắn đối với nàng chỉ sợ đã sớm vượt qua quan hệ quân thần, cũng vượt qua quan hệ bằng hữu của hai nhà Viên Sở. Nhưng, nàng chỉ có hảo cảm với hắn. Sở Lăng Thiên đúng là một nam nhân tốt khó có được, tính tình ôn hòa nho nhã, tri thư đạt lễ, lại là có y thuật tốt, dịu dàng săn sóc. Nếu nàng không phải nữ nhân của Hoàng đế, Sở Lăng Thiên đúng là đối tượng tốt.

Đáng tiếc, kiếp này nàng vẫn là nữ nhân của Hoàng đế, nàng lại hận hắn, nhưng nàng là nữ nhân của hoàng đế, chuyện này đã là sự thật không thể kháng cự, bởi vậy nàng cũng không có thể yêu nam nhân trước mắt này. Cho nên, nàng không muốn hắn nói ra câu nói kia.

" Sở Lăng Thiên, đừng tự tổn thương chính mình." Nàng nhỏ giọng nói vào tai hắn.

Sở Lăng Thiên đang muốn nói cái gì, lại nghe được giọng nói của Tâm Nhuỵ vang lên:" Nương nương, ngự thiện..."

Thấy hành động ám muội trong phòng, Tâm Nhuỵ dừng câu nói kế tiếp, ngừng lại một lúc sau đó mới lúng túng nói:"Người ở Ngự Thiện phòng phụng mệnh đưa đồ ăn tới."

Giọng nói của Tâm Nhuỵ xem như mưa đúng lúc, như xối nước lên người làm Sở Lăng Thiên bừng tỉnh, lập tức buông Lạc Tử Hân ra, lui về phía sau vài bước, nhưng trên mặt lại đỏ ửng.

" Tham kiến Trữ Dung Hoa nương nương, nô tài phụng chỉ tới đưa đồ ăn cho nương nương." Thái giám quỳ xuống hành lễ, Lạc Tử Hân thấy thái giám này là Tiểu Vệ Tử.

Rốt cục Sở Lăng Thiên ổn định tâm thần, nói : " Tâm Nhuỵ, nhớ rõ việc hầu hạ nương nương nhà ngươi bôi thuốc đúng giờ."

https://thuviensach.vn

"Tâm Nhuỵ, đưa Sở thái y ra ngoài, thuận tiện mang thuốc đến." Lạc Tử Hân nói, xoay người ngồi trên tháp thượng.

Thời điểm Sở Lăng Thiên rời đi, rõ ràng Lạc Tử Hân thấy được trong mắt Vệ Dịch Hiên sâu lại, nói vậy một màn vừa rồi cũng rơi vào trong mắt hắn, cũng không biết trong lòng hắn có cảm tưởng gì, trong thời gian ngắn, lòng của nàng cũng có chút phập phồng bất an.

Vệ Dịch Hiên đặt thức ăn ở trên bàn, vẫn chưa rời đi, ngược lại nhìn thẳng nàng, trong mắt hắn có chút khác thường.

"Việc không quan trọng thì đừng để ý, tự bảo vệ bản thân, nô tài đã nhắc nhở nương nương." Một lúc lâu sau, rốt cục Vệ Dịch Hiên mở miệng nói, giọng điệu lạnh hơn so với ngày thường.

Lạc Tử Hân biết hắn nói chuyện phương thuốc của đại hoàng tử, thật ra trong lòng nàng cũng biết làm chuyện này có chút lỗ mãng, lập tức cũng không cãi lại, chỉ nói:"Quả thật bản cung đã lỗ mãng."

Vệ Dịch Hiên rũ mắt, trong giọng nói vẫn nén ý giận, nói:" Hôm nay là may mắn, đại hoàng tử được cứu sống, nương nương cũng gặp hoạ được phúc được tấn vị, nhưng nếu thuốc không có tác dụng, vậy thì làm như thế nào?"

Tuy rằng Lạc Tử Hân biết rõ lời hắn nói đúng, nhưng một tiểu thái giám tuỳ ý chỉ trích người như thế, trong lòng có chút không thoải mái, mặt liền giận, nói:"Bản cung tự biết đúng mực, tiểu thái giám ngươi có phải đã trông nom quá nhiều không."

Vệ Dịch Hiên giương mắt nhìn nàng một cái, nói tiếp:" Nương nương làm như thế nào tự nhiên nô tài không xen vào, chỉ là nô tài muốn nhắc nhở nương nương một câu, bây giờ người trong đại lao đang cần người quan tâm, nhưng nếu nương nương không hiểu được cách quý trọng lời của mình, vậy thì hy vọng của người đó đều trở thành thất bại."

https://thuviensach.vn

"Ngươi ... Ngươi lại uy hiếp bản cung?" Lạc Tử Hân nhất thời khó thở, lại không thể nói lên lời câu dưới.

" Nô tài không dám, nô tài và nương nương cũng chỉ có quan hệ hợp tác, nếu nương nương không muốn hợp tác với nô tài, nô tài cũng chỉ có thể tìm người khác." Giọng nói của Vệ Dịch Hiên đầy uỷ khuất.

"Không muốn hợp tác?" Lạc Tử Hân khó thở, đứng lên, bước nhanh đến trước mặt Vệ Dịch Hiên, chỉ vào hắn cả giận nói:"Ta có thể không đáp ứng ngươi sao? Ngươi tìm hiểu hết chuyện của ta nhất thanh nhị sở, ta không đáp ứng ngươi, ngươi chỉ cần tuỳ tiện nói ra một điều là có thể giết chết ta, ngươi nghĩ rằng ta và ngươi không hiểu sao?"

"Nếu cái gì nương nương cũng hiểu được, vậy thì bảo trọng giữ mình, đừng làm ra việc khiến mình phải hối hận." Đột nhiên Vệ Dịch Hiên dùng giọng nói nhẹ nhàng, nói:"Còn có, Sở thái y, hắn..."

Con ngươi Lạc Tử Hân co rụt lại, đương nhiên biết ý của tiểu thái giám này, trong lòng khó tránh khỏi có chút bất an.

Cuối cùng Vệ Dịch Hiên cũng không nói gì, đi xuống, gục đầu xuống, quỳ lễ, nói:"Đồ ăn này là do nô tài đặc biệt làm cho nương nương, bây giờ nương nương cần điều dưỡng thân thể thật tốt. Còn có, cái nhuyễn đệm này (đệm mềm), ngồi vào nó cũng không đau lắm. Ngự Thiện phòng còn có việc, nô tài xin được cáo lui trước."

Nói xong hắn đưa tay đặt nhuyễn đệm lên bàn, đứng lên rời khỏi phòng.

Tiểu thái giám này thật sự đáng giận, cư nhiên uy hiếp nàng. Lạc Tử Hân tức giận gõ vào bàn, ngồi trở lại trên tháp, đảo mắt nhìn thấy đồ ăn cùng nhuyễn đệm đặt trên bàn, tâm vẫn mềm mại đi, thầm nghĩ, tuy rằng tiểu thái giám này nói chuyện không biết tình trạng, nhưng cho dù làm cái gì nói cái gì cũng là suy nghĩ cho nàng, cho dù dự tính ban đầu của hắn là vì lợi ích của hắn đến trao đổi điều kiện hợp tác với nàng, nhưng ít nhất cũng

https://thuviensach.vn

có mấy phần chu đáo với nàng. Trong cung, có người đối đãi như vậy với nàng, đâu có vài người?

Nghĩ đến đây, cũng hết giận hơn phân nửa. Đang muốn trở về phòng nghỉ ngơi, đột nhiên nhớ tới vừa rồi Vệ Dịch Hiên nói một câu, trong lòng không khỏi giật mình một chút.

"Bây giờ người trong đại lao kia đang rất cần người đến quan tâm." Đột nhiên những lời này quanh quẩn ở trong đầu nàng, chẳng lẽ phụ thân có gì không ổn sao? Những lời này của Vệ Dịch Hiên rốt cuộc có thâm ý gì? Vừa rồi tranh hơn thua cùng hắn, thế nhưng cũng không tra ra ý tứ của những lời này, thật sự là không hiểu.

" Không được, ta nhất định phải đi hỏi rõ ràng." Lạc Tử Hân lẩm bẩm, cũng không quan tâm thân thể có bao nhiêu mệt mỏi, liền một mình một người đuổi theo ra khỏi Uyển Trữ cung.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Sóng Gió Đồ Dởm (1)

Lúc Lạc Tử Hân còn chưa đi đến Ngự thiện phòng, liền nhìn thấy bóng lưng Vệ Dịch Hiên, nhưng lúc này người đối diện hắn cũng là thái giám bên người Hoàng thượng Lộ công công, thoạt nhìn thấy Lộ công công đang làm khó hắn.

Lạc Tử Hân chậm rãi đến gần, lại nghe được giọng nói tức giận của Lộ công công đang gào thét:"Tiểu Vệ Tử ngươi không có mắt hả? Nhìn cái gì vậy, còn nhìn nữa ta móc mắt ngươi ra đấy."

Tiểu Vệ Tử chỉ lo cúi đầu, khúm núm nói xin lỗi. Lộ công công còn đang nói, bên này thấy Lạc Tử Hân, lập tức ngậm miệng lại, hành lễ với nàng:"Nô tài tham kiến Trữ Dung Hoa nương nương."

"Miễn lễ." Lạc Tử Hân khẽ khoát tay chặn lại, Lộ công công kia khẽ trừng mắt liếc Tiểu Vệ Tử, liền bước nhanh rời khỏi đây.

Vệ Dịch Hiên nhìn thoáng qua Lạc Tử Hân , hành lễ, nói:" Nô tài cũng cáo lui."

"Khoan đã." Lạc Tử Hân bước dài lên trên, túm cánh tay hắn.

" Nương nương." Ánh mắt Vệ Dịch Hiên nhìn tay của nàng đang nắm lấy tay hắn, lúc này Lạc Tử Hân mới phát hiện mình thất lễ, liền buông.

"Tiểu Vệ Tử, ngươi chớ đi, vừa rồi ngươi nói người trong đại lao bây giờ đang rất cần có người quan tâm, người đó làm sao vậy? Có phải có

https://thuviensach.vn

chuyện gì không?" Lạc Tử Hân đi lên hỏi thẳng.

Vệ Dịch Hiên nhìn nàng thật sâu, sau một lúc lâu, mới mở miệng nói:"Hắn bị bệnh."

"A? Bênh gì? Có nghiêm trọng không?" Lạc Tử Hân chỉ cảm thấy trong đầu ong một tiếng, nhất thời tay chân hoảng.

Vệ Dịch Hiên lẳng lặng nhìn vẻ mặt nàng biến hoá, con mắt chậm rãi nhạt:"Cũng tạm, chỉ là phong hàn."

"Có thể mang ta vào trong đại lao không, ta muốn thấy người đó?"Trong lòng Lạc Tử Hân vội vàng muốn gặp mặt phụ thân.

Kiếp trước nhìn thấy phụ thân là lúc người ở pháp trường, sau trọng sinh đến nay đã gần một năm, trong lòng càng ngày càng nhớ cha mẹ, đặc biệt thời gian trước nhìn thấy mẫu thân tiều tuỵ không chịu nổi, nhớ mong phụ thân trong đại lao. Nay vừa nghe người bị bệnh, tuy chỉ là phong hàn nhẹ, đã làm cho nàng nóng lòng.

Lại nghe Vệ Dịch Hiên thở dài một tiếng:" Nương nương, người bên trong đại lao là trọng phạm, không cho phép thăm hỏi, nô tài cùng lắm chỉ là một thái giám nhỏ nhoi của Ngự thiện phòng, cũng không có năng lực đi vào đó, huống chi mang nương nương đi vào?"

"Vậy sao ngươi biết được người đó bị bệnh?"

"Nô tài có cách hỏi thăm, điểm ấy có không ít ưu thế so với nương nương."

Lạc Tử Hân hừ lạnh một tiếng, nói:"Thật ra ngươi là người rất để bụng a."

https://thuviensach.vn

Vệ Dịch Hiên khẽ rũ mắt, chưa đáp lại. Nhưng Lạc Tử Hân cũng lâm vào trầm tư, kì thật Tiểu Vệ Tử này nói cũng không sai, thân phận của hắn thấp kém, muốn mang nàng vào đại lao cũng không phải chuyện dễ, nàng cũng không có năng lực gây khó khăn cho hắn. Chỉ là, đúng lúc này, nàng cảm thấy đúng như lời Tiểu Vệ Tử nói, quả thật cần nghĩ cách cho hắn một thân phận tốt hơn, dù sao mục đích hắn tiếp cận mình không phải vì vậy sao? Mà nàng, tại ... trong cung này tràn ngập nguy cơ, càng cần có một người chuẩn bị.

Chỉ là, làm sao để Tiểu Vệ Tử có một thân phận tốt đây? Lạc Tử Hân nhìn hướng Lộ công công đi, trong lòng đột nhiên oán hận, kiếp trước Lộ công công này cũng gây ra không ít rắc rối cho nàng . Nếu việc này không thay đổi phát triển như tình huống trong lời nói, không lâu sau, Lộ Toàn này sẽ gây cho nàng chút chuyện bất lợi trước mặt Hoàng thượng. Cho nên, nàng ...

Lạc Tử Hân liền nghĩ tới kế hoạch một hòn đá trúng hai con chim.

"Tiểu Vệ Tử, vừa rồi tại sao Lộ Toàn mắng ngươi?" Đột nhiên Lạc Tử Hân chuyển đề tài, làm cho Vệ Dịch Hiên hơi kinh ngạc.

"Vừa rồi nô tài đi qua người này, đụng phải Lộ công công, hắn liền mắng nô tài vài câu."

"A, thì ra là thế." Lạc Tử Hân nói thầm, hình như có lo lắng, lại nói, "Nhưng sao hắn lại có thể xuất hiện ở nơi này?"

Đang nói, đột nhiên tầm mắt của nàng nhìn thấy vật toả sáng màu xanh biếc, nhất thời to mò nhặt lên, đúng là một cái vòng ngọc, lập tức lắp bắp kinh hãi.

"Đây ..."

https://thuviensach.vn

Vệ Dịch Hiên nhìn, cười, nói:"Chỉ sợ Lộ công công này lại đang làm chuyện trộm cắp, đây là vật rơi xuống khi nô tài đụng vào hắn."

"Trộm cắp? Nói như thế nào?" Lạc Tử Hân giương đôi mi thanh tú lên, trong mắt chợt hiện hào quang.

"Giống như nương nương cảm thấy rất hứng thú với chuyện này? A, không phải là vì bạc thôi ..." Vệ Dịch Hiên lấy tay chỉ vào cái vòng, nhún vai.

Lạc Tử Hân khẽ trầm tư trong chốc lát, trong lòng đột nhiên nghĩ ra kế một hòn đá trúng hai con chim, liền nói với Vệ Dịch Hiên:"Tiểu Vệ Tử, không phải là ngươi vẫn muốn có tiền đồ sao?"

Vệ Dịch Hiên nao nao, không rõ vì sao nàng đổi đề tài lúc này, nhưng rất nhanh liền hiểu ý tứ của nàng, trừng mắt cười nói:"Nương nương ý tứ của người là..."

"Nếu bản cung giúp ngươi đạt thành tâm nguyện, vậy ngươi cũng phải đáp ứng điều kiện của bản cung." Lạc Tử Hân nói.

Ánh mắt Vệ Dịch Hiên ngưng trọng, đột nhiên trở nên rất nghiêm túc, nói:"Nương nương yên tâm, nô tài sẽ lấy đầu đảm bảo."

"Ngươi đưa tai đây ..." Lạc Tử Hân ghé vào tai hắn nhẹ nhàng nói nhỏ.

... .

Hôm nay, Lộ Toàn tự mình đến đây tuyên chỉ, nói là Hoàng thượng ban chút tơ lụa cho Uyển Trữ cung, Trữ Dung hoa cảm tạ, liền thưởng cho hắn chút bạc vụn. Lộ Toàn vừa lòng vừa cười muốn rời đi, lại bị Lạc Tử Hân gọi lại.

" Lộ công công, đừng đi vội." Lạc Tử Hân cười nhẹ nhàng.

https://thuviensach.vn

" Trữ Dung Hoa nương nương, còn phân phó cái gì?" Vẻ mặt Lộ công công nịnh nọt.

Lạc Tử Hân tuỳ ý cầm lấy một khối ngọc bội, nói:" Công công người xem, ngọc này được khắc như thế nào? Rất giống viên ngọc lâu năm trong Thái Càn cung của Hoàng thượng?"

Lộ công công hoài nghi nhìn thấy viên ngọc trên tay Lạc Tử Hân, nhất thời mở to hai mắt, hàm chứa hoảng sợ, nói:" Nương nương, đây ... Đây không phải là cái kia trong Thái Càn cung ..."

"Xì ... " Lạc Tử Hân che miệng lại cười khanh khách, Lộ Toàn bị nụ cười của nàng làm ồn cũng không biết phải làm sao, ngượng ngùng đứng ở đàng kia nhìn.

"Hoá ra bản cung thật sự có thể lấy giả đánh tráo, ngay cả Lộ công công cũng chưa nhận ra." Lạc Tử Hân lộ vẻ mặt mìm cười, trong mắt lộ vẻ đắc ý.

" Nương nương ý của ..." Lộ Toàn chỉ viên ngọc trên tay , chần chờ nói, "Đây là giả?"

"Vậy cũng không phải, bản cung những đồ chơi nhỏ, trước đó vài ngày ở Thái Càn cung thấy viên ngọc lâu nắm đó, trong lòng liền ngứa ngáy, liền về phòng làm một cái, ngươi xem, ngay cả Lộ công công cũng không nhìn ra." Lạc Tử Hân khẽ che đôi môi, cười đứng ở một bên cùng Tích Như trêu ghẹo nói.

Vẻ mặt Lộ Toàn ngượng ngập, gãi đầu, liên tục cúi người nịnh hót nói:" Nô tài ngu dốt, nhưng thật sự nương nương làm rất giống."

" Thật sự?" Đôi lông mày Lạc Tử Hân nhíu lại, ý cười cao đến mày, nói," Lộ công công xem, thừa dịp nhàn hạ bản cung phỏng chế (1) rất nhiều, ngươi xem giống không?"

https://thuviensach.vn

(1) phỏng chế: bắt chước, mô phỏng, nhái, chế tạo theo mẫu.

Nói xong, Lạc Tử Hân bảo Tích Như mang ra một cái hộp, mở ra liền thấy một ít đồ bằng ngọc cùng vật thủ công. Lộ Toàn này vừa thấy, hai con mắt đều trợn trừng, khiếp sợ ngay cả nói cũng không nói được, sợ hãi đứng nguyên một chỗ ngẩn người hồi lâu.

" Lộ công công, như thế nào?" Lạc Tử Hân cười nói.

Lúc này Lộ Toàn mới khôi phục chút thần chí, cọ hai tay, những ánh mắt vẫn không rời khỏi mấy thứ này, thậm chí còn chó chút tham lam, đưa một ngón cái ra, nói:" Nương nương, mấy thứ này thật sự rất tinh xảo, đáy lòng nô tài thực bội phục."

" Công công thích? Vậy bản cung sẽ cho ngươi vài cái?" Đầu Lạc Tử Hân nghiêng, thử hỏi.

Nhất thời trong mắt Lộ Toàn lộ ra sự vui sướng, trong lòng thật ra rất vui mừng, nhưng vẫn không dám lập tức tiếp nhận, nhẹ nhàng đẩy các đồ chạm ngọc của Lạc Tử Hân, nói:" Nô tài nào dám."

Lạc Tử Hân thở dài, tựa lưng vào ghế ngồi, sâu kín nói:"Cùng lắm bản thân bản cung chỉ làm mấy đồ chơi nhỏ, cũng không đáng vài đồng, công công không nhận là cảm thấy bản cung làm kém?"

" Không không, nương nương thật sự làm rất đẹp, nô tài nhận, nhận." Lộ Toàn cũng là người thức thời, vừa thấy thái độ của Trữ Dung Hoa như vậy, hắn biết cũng không khách khí nữa, lập tức liền ra lấy hòm ngọc.

"Vậy nô tài cũng cáo lui." Lộ Toàn khom người cúi đầu, đi ra khỏi Uyển Trữ cung.

Vừa mới đi ra ngoài Uyển Trữ cung, hắn liền vội vã mở cái hòm kia ra, cầm những viên ngọc quan sát thật kĩ, vui mừng nhướng mày, tự nhủ

https://thuviensach.vn

nói:"Bây giờ phát tài."

"Công công, muốn phát tài?" Sau lưng truyền đến tiếng nói nhỏ, làm Lộ Toàn sợ tới mức thiếu chút nữa đã làm rơi cái hòm xuống đất, vội vàng nhìn lại, cũng là tiểu thái giám vừa rồi đưa tổ yến ở Uyển Trữ cung, không khỏi lạnh mặt.

" Xú tiểu tử, nói bậy bạ gì đó."

"Nô tài Tiểu Vệ Tử, bái kiến Lộ công công." Tiểu thái giám kia đúng là Vệ Dịch Hiên, lúc này đang hành đại lễ với Lộ Toàn.

" Đứng lên đi." Lộ Toàn nâng cằm lên, thần thái cao ngạo.

Vệ Dịch Hiên đứng lên, chỉ vào cái hòm trong tay Lộ Toàn, cười hì hì nói:" Lộ công công, thứ tốt này, đáng giá."

Lộ Toàn quét một vòng quanh Vệ Dịch Hiên, ngạo nghễ nói:" Cẩu nô tài, không có nghe Trữ Dung Hoa nương nương nói, đây chỉ là công phẩm do nàng làm, có giá trị gì? Được, ta phải về chỗ Hoàng thượng, nô tài ngươi cũng đi xuống làm chuyện của ngươi đi, đừng không có việc gì đi mò mẫm."

Vệ Dịch Hiên xoay người chắn trước người Lộ Toàn, vẻ mặt cợt nhả dí sát vào hắn, nói:" Lộ công công, đây chính là thứ rất giống viên ngọc trong Thái Càn cung của Hoàng thượng, ngài liền thật sự không nghĩ muốn phát tài? Nô tài có thể đoạt có khi còn nhiều bạc hơn so với An Hưng Đào."

"Ngươi?" Lúc này Lộ Toàn xem như đã rõ, ánh mắt nhìn chằm chằm Vệ Dịch Hiên, dường như muốn đọc ra cái gì từ trên người hắn.

An Hưng Đào từ miệng tên tiểu nô này nói ra, nói vậy hắn cũng biết chút sự tình, chỉ là hắn có quan hệ thế nào với An Hưng Đào? Lúc này đến lôi kéo làm quen là muốn làm cái gì?

https://thuviensach.vn

Nhưng, Lộ Toàn chỉ xem xét hắn như vậy, đang không thăm dò ra nô tài trước mắt, hắn còn không dám dễ dàng nói cái gì.

"Tiểu An Tử là đồng hương với nô tài, trong cung nô tài cùng hắn xem như chung một ổ chăn lớn lên. Lộ công công, ngài cũng biết, loại người như chúng ta thiếu một cái căn nhân (là cái gì mong mọi người tự hiểu :3), cũng không còn trông cậy vào cái gì, liền ngóng trông vào một chút tiền cho người nhà một cuộc sống tốt, nhưng trong cung tiền tiêu vặt hàng tháng không nhiều, cho nên nô tài cũng da mặt dày muốn tìm công công ngài ... chia chút." Tiểu Vệ Tử lấy tay huých vào cái hòm, Lộ Toàn trừng mắt liếc hắn một cái, vuốt ve tay hắn.

Nếu tiểu tử này cái gì cũng hiểu được, Lộ Toàn cũng không có ý định giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo với hắn, liếc nhìn hắn một cái nói:"Dựa vào cái gì mà ngươi dám đòi phân chia với ta?"

"Bằng nô tài có quan hệ ở ngoài cung. Nô tài có thể nắm chắc giá cả." Vệ Dịch Hiên nháy ánh mắt.

"A? Cao bao nhiêu?" Hiển nhiên Lộ công công nổi lên hứng thú với đề tài này, ghé sát vào tai hắn , nhẹ giọng hỏi.

"Công công ngươi đừng xem thường nô tài, người khác xuất thủ ba phần thì nô tài sẽ ra tay năm phần."

"Thật sao?" Lộ công công nhíu hai hàng lông mày, con ngươi lập tức lộ ra vài tia tham lam, nói, "Ngươi muốn hợp tác thế nào?"

Vệ Dịch Hiên nói:"Đồ đạc thu vào tay ngài, ngài giao cho nô tài, nô tài giúp ngài bán hàng, lấy được tiền chúng ta năm năm, như thế nào?"

Lộ công công hèn mọn nói :"Năm năm? Không được."

Vệ Dịch Hiên bắt đầu gãi da đầu:"Vậy, bốn sáu?"

https://thuviensach.vn

"Hai tám, ngươi hai ta tám, thì cân nhắc, ít đi thì ta mặc kệ." Lộ công công vươn tay khoa tay múa chân một chút.

Dường như Vệ Dịch Hiên do dự thật lâu, rốt cục cắn răng, hạ quyết tâm nói:"Được, tốt hơn so với không có."

"Tốt lắm, giờ tý đêm mai ngươi đến phòng ta, ta đưa đồ cho ngươi." Khóe mắt Lộ công công lộ ý cười.

"Được, đa tạ công công cho nô tài cơ hội kiếm tiền." Vệ Dịch Hiên cười hưng phấn mở rộng tầm mắt, nhìn theo Lộ Toàn rời đi.

Lộ Toàn mới rời đi, sau lưng Lạc Tử Hân liền xuất hiện ở ngoài cửa Uyển Trữ cung, ý vị thâm tường nhìn theo bóng lưng của Lộ Toàn, đôi mắt càng trầm hơn.

Lộ Toàn! Kiếp trước ngươi nợ ta, ta muốn ngươi phải trả. Nàng nắm chặt tay, đáy lòng nổi lên một chút hận ý.

"Nương nương, vừa mới báo lại, đêm nay Hoàng thượng đến Uyển Trữ cung." Tích Như vội vàng báo cho nàng.

Lạc Tử Hân khẽ gật đầu, khoé miệng vẽ ra bức tranh có độ cong tuyệt đẹp.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Sóng Gió Đồ Dởm (2)

Tiếng đàn êm ái trầm bổng của Trữ Dung Hoa mỗi lần đều có thể làm cho hắn ngưng thần tĩnh khí, tạm thời quên mất mọi phiền não ban ngày, nhưng hôm nay có chút khác, Mục Nguyên Trinh cảm giác được âm thanh có chứa sự u buồn, không nhẹ nhàng giống thường ngày.

Người đang đàn, khi thì nhíu mày, tuy rằng khuôn mặt cười nhạt nhưng lại mơ hồ chứa sự u sầu, không khỏi làm Mục Nguyên Trinh nghi ngờ. Hắn đứng lên, đến gần nàng, đưa tay giữ dây đàn, âm thanh đẹp đẽ đột nhiên ngừng lại.

Lạc Tử Hân ngạc nhiên ngẩng đầu, trên lông mi quả thực có trong suốt, lại yên lặng đón nhận ánh mắt xoay chuyển của hắn đang nhìn.

"Tiêm Vũ, nàng có tâm sự?" Giọng nói của Hoàng đế bình thản, ẩn chứa sự dịu dàng.

"Thần thiếp thất lễ, cũng nên đàn lại một lần nữa." Lạc Tử Hân thản nhiên cười.

Nhưng, Mục Nguyên Trinh vẫn chưa bỏ tay ra khỏi dây đàn, tay kia thì liền giữ cằm nàng, ánh mắt nhìn nàng thật sâu, nói:"Mắt đẹp này, khéo cười tươi đẹp làm sao, ở trên người nàng là vừa đẹp, chỉ là vì sao hôm nay mỹ nhân lại cố tình mang bộ mặt ưu sầu?"

" Hoàng thượng, thần thiếp không buồn." Lạc Tử Hân cười nhợt nhạt, nhưng cố tình cụp mắt đều bị Mục Nguyên Trinh nhìn thấy.

https://thuviensach.vn

"Nàng dám khi quân?" Mục Nguyên Trinh tăng thêm lực tay chế trụ cằm nàng, nàng bị đau kêu một tiếng.

Sau khi Lạc Tử Hân hơi vờ do dự, thấy ánh mắt của Mục Nguyên Trinh có vẻ đậm màu, khẽ cong miệng, ánh mắt nhìn về một phía, nói:"Còn không phải là cái bình ngọc đó."

Động tác có chút bướng bỉnh của nàng làm cho khoé miệng Mục Nguyên Trinh khẽ nhếch lên, buông tay nắm cằm nàng ra, theo ánh mắt của nàng, Lạc Tử Hân xoay mặt về một bên của cái bàn, nhướng nhướng mày, nói:" Bình ngọc , có gì không ổn sao?"

Lạc Tử Hân khẽ thở dài một tiếng, đi đến trước bàn, nàng cái bình ngọc kia, có chút uỷ khuất nói:" Hoàng thượng, còn nhớ rõ cái ngọc hồ này sao? Đó là lần đầu tiên ngàu ban cho thần thiếp cái gì, nhưng bây giờ ... Ài."

"Bây giờ làm sao vậy?" Mục Nguyên Trinh hoài nghi nhìn bình ngọc trên tay nàng vừa lấy ra, quan sát trái phải, nhưng không nhìn ra bất cứ bất thường nào.

" Hoàng thượng chẳng lẽ đã quên, thời điểm ngài ban cho thần thiếp, trên bình ngọc này có khắc một hàng chữ Trữ Hinh , ngài còn nói là đại diện cho yên tĩnh ấm áp, là giống với nụ cười của thần thiếp." Hai gò má của Lạc Tử Hân đỏ ửng, ngượng ngùng cúi đầu.

Khoé miệng của Mục Nguyên Trinh khẽ nhếch lên, hắn nhớ rất rõ là có nói lời như vậy, hai chữ kia là hắn đặc biệt phân phó Thượng Thiết cục khắc lên ban cho nàng. Hắn lật đế của bình lên, đúng như lời nàng nói, hai chữ kia không cánh mà bay.

"Đây là có chuyện gì?" Mày Mục Nguyên Trinh nhăn thành chữ xuyên, hình như có lo lắng.

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân bất đắc dĩ kéo miệng, nói:"Thần thiếp không dám suy đoán lung tung, chỉ là thứ này là lễ vật đầu tiên Hoàng thượng ban cho thần thiếp, tuy rằng giá trị không phải là rất cao, chỉ là rất có tính kỷ niệm, như bây giờ ..."

Mục Nguyên Trinh buông bình ngọc, hai tay đặt trên bả vai nàng, dịu dàng nói:"Khó được Tiêm Vũ dụng tâm, chỉ là người đánh tráo này cũng thật đáng giận, ngày mai trẫm nhất định sẽ sai người điều tra việc này."

"Tạ Hoàng thượng quan tâm." Hai tay Lạc Tử Hân khép lại đặt ở bên sườn, khẽ hành lễ, cười nhẹ.

"Thoạt nhìn vẫn không quá cao hứng, nàng muốn được ban cho cái gì, trẫm đều cho nàng." Mục Nguyên Trinh nhéo nhẹ mặt nàng.

"Thật sự cái gì cũng được sao?" Lạc Tử Hân nâng hai tròng mắt, trong đôi mắt hiện lên sự khát vọng.

"Trẫm nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy." Mục Nguyên Trinh giơ tay phải lên, làm lời thề.

"Thần thiếp muốn Hoàng thượng cho viên ngọc mã (1) , có thể chứ?" Lạc Tử Hân dùng ánh mắt mong chờ nhìn hắn, nói:" Chỉ nhìn một cái, chỉ nhìn một cái."

(1) ngọc mã: ngọc lâu năm, ngọc quý

Lạc Tử Hân dựng một ngón tay lên đặt ở bên môi mình, bộ dáng thẹn thùng lại chờ mong của nàng làm Mục Nguyên Trinh hé miệng cười không ngừng.

"Đây chính là trân phẩm mà Lê Lan quốc tiến cống, vô giá, nàng cũng thật đủ tâm." Mục Nguyên Trinh nhẹ nhàng điểm vào chóp mũi của nàng, cưng chiều hôn bên tai nàng.

https://thuviensach.vn

" Lộ công công... A không." Mục Nguyên Trinh cười tự giễu, nói, "Làm sao trẫm lại quên, hôm nay Lộ công công cáo bệnh, Tiểu Toàn Tử."

Thái giám Tiểu Toàn Tử ngoài cung nghe thấy vậy lập tức chạy vào phòng, khom người, nói:"Hoàng thượng có gì sai bảo?"

"Đi Thái Càn cung, mang viên ngọc mã Lê Lan quốc tiến cống đến đây."

Đầu tiên Tiểu Toàn Tử ngẩn ra, nhưng biết mình không nên hỏi nhiều, liền tuân chỉ một tiếng rồi rời đi. Chỉ là trong chốc lát, Tiểu Toàn Tử liền trở về Uyển Trữ cung, trên tay là ngọc mã xanh biếc tinh xảo.

Mục Nguyên Trinh đưa ngọc mã cho Lạc Tử Hân, liền thấy vẻ mặt vui sướng thụ sủng nhược kinh của nàng, tung tăng một hồi quanh viên ngọc mã kia.

" Hoàng thượng, ngọc mã này ở dưới có màu trắng rất đặc biệt, vì sao nó không xanh biếc giống màu xanh của thân ngọc?" Lạc Tử Hân xoa nhẹ đáy ngọc mã thì thào hỏi, ánh mắt vẫn chưa rời khỏi ngọc mã nửa phần.

Ngay sau đó, đột nhiên ngọc mã rời khỏi tầm mắt của nàng, nàng kinh ngạc ngẩng đầu, liền thấy tay Mục Nguyên Trinh cầm ngọc mã, sắc mặt ngưng trọng, nhìn chằm chằm ngọc mã đột nhiên con ngươi trở nên cực kì sắc bén.

" Hoàng thượng ..." Lạc Tử Hân khẽ gọi.

Đột nhiên Mục Nguyên Trinh sắc mặt đại biến, sắc mặt giận dữ, vốn dĩ ánh mắt sắc bén trở nên lãnh lệ hơn, tay trái nắm thành quyền run nhẹ, mu bàn tay gân xanh nổi lên, hiển nhiên đã muốn phẫn nộ tới cực điểm.

" Truyền Lưu Nghệ Long Đại Lý Tự, trẫm muốn tra rõ việc này." Mục Nguyên Trinh quát lớn một tiếng, vung tay, liền rời khỏi Uyển Trữ cung.

https://thuviensach.vn

" Nương nương, Hoàng thượng làm sao vậy?" Tích Như kinh hồn chưa định nhìn bóng lưng Hoàng đế đi xa, vỗ ngực bất an hỏi.

" Hoàng thượng? Có công vụ." Lạc Tử Hân cười nhẹ, quay người lại ngồi xuống bên đàn, ngón tay ngọc khẽ đánh đàn, âm sắc du dương, kéo dài.

Tích Như bĩu môi, chủ tử nói như thế nàng nghe không hiểu, dù sao chủ tử nói được khéo như vậy, chắc đại khái không có chuyện gì.

Ngày hôm sau, trong cung liền truyền ra nhiều tin tức nhỏ.

Bình hoa Minh phi yêu thích là giả.

Danh hoạ của danh gia Vương Viễn Phú trong phòng Phạm lương đễ là đồ giả.

Đĩa ngọc trong cung Nhu tần là đồ giả.

Quan trọng nhất là cống phẩm của Lê Lan quốc trong cung của Hoàng thượng cũng bị đánh tráo.

Tin tức này truyền ra ồn ào huyên náo, người trong cung mới đầu còn tưởng rằng là miệng lưỡi nói loạn của cung nữ, mãi cho đến các nương nương tụ tập ở Ngự Hoa viên thì mới biết những lời này nói không quá, vốn là đột nhiên Thượng Cung cục tiến hành kiểm tra bộ phận trân phẩm ở các cung, nhưng không ngờ lại có rất nhiều đồ giả.

Miệng nữ nhân vĩnh viễn sẽ không nhàn rỗi, âm thanh cãi nhau ở Ngự Hoa viên cũng đã kinh động Thái hậu và Hoàng thượng.

https://thuviensach.vn

"Trong cung có trộm? Đây nhất định phải tra cho rõ mới được!" Thái hậu nhíu mày.

" Đúng vậy, tên trộm này cũng quá trắng trợn, ngay cả đồ trong cung trẫm cũng dám đánh tráo, bắt được hắn nhất định phải nghiêm trị. " Hoàng thượng nghe thái hậu nói liền vuốt cằm, "Phó Hổ, Lưu Nghệ Long, hai người các ngươi hãy phụ trách điều tra rõ việc này, cần phải tìm ra tên tặc nhân đó."

Có mệnh lệnh của Hoàng thượng, trong cung mở, thái giám tổng quản Phó Hổ cùng Lưu Nghệ Long Lập Đại Lý Tự lập tức liền triển khai điều tra, trong khoảng thời gian ngắn mỗi người trong cung đều cảm thấy bất an, trong cung liền trở nên nhiều tin tức.

Lạc Tử Hân đứng trước cửa sổ, nhìn mưa nhỏ tí tách ngoài cửa sổ, trong lòng lại hoảng sợ không nhỏ. Theo như Tích Như nói, Phó công công thống kê ở đây, trân bảo trong cung bị đánh tráo tự dưng liên luỵ đến mười mấy cung, còn bao gồm chưa thanh tra đến, bây giờ còn lục tục không ít phi tần đến Thượng Thiết cục kiểm nghiệm, lúc này Thượng Cung cục đang bận tối mày tối mặt.

Kết quả như thế không khỏi làm cho Lạc Tử Hân líu lưỡi, đáy lòng cũng phát ý lạnh, Lộ Toàn này không tránh khỏi quá can đảm đi, lòng tham không đáy đến mức này, vốn dĩ nàng chỉ muốn lấy lợi nhỏ dụ hắn xuất động, lại không ngờ đến dẫn đến sóng gió lớn như vậy, như thể vô tâm trồng liễu, nàng muốn xem Lộ Toàn này bảo vệ chính mình như thế nào.

" Tỷ tỷ, nghĩ cái gì mà xuất thần như vậy?" Trình thường tại đẩy nhẹ nàng, Lạc Tử Hân mới tập trung tinh thần, ngượng ngập cười.

Đêm nay, sau khi Lạc Tử Hân và Trình thường tại, Lục Nguyệt Nặc ăn tối liền cùng nhau đi tản bộ nói chuyện phiếm, nàng đột nhiên như đi vào cõi thần tiên, Trình thường tại lại nhìn thấy, có chút ngượng ngùng, mắt

https://thuviensach.vn

nhãn chuyển động, liền chỉ vào ánh trăng trên trời, nói:"Ánh trăng hôm nay thật ảm đạm, cẩn thận chút."

Trình thường tại cười, nói:" Tỷ tỷ sợ tối như vậy?"

"A, cái gì?" Mới cười nói, liền thấy sắc mặt Trình thường tại đại biến, con ngươi lộ vẻ hoảng sợ, túm chặt tay áo Lạc Tử Hân, dường như rất sợ hãi.

" Cái gì vậy? Ta cũng chưa thấy." Lạc Tử Hân xoay đầu, cũng không hiểu được nguyên nhân Trình thường tại hô to gọi nhỏ.

"Kia, bóng đen." Trình thường tại chỉ vào đằng trước cách đó không xa.

"Trình thường tại, đây chẳng qua chỉ là bóng dáng hoa cỏ, ngươi sao lại nhát gan hơn bản cung thế? Phải biết rằng bản cung sợ tối, ngươi cũng không thể tự tiện trộm đi nha." Lạc Tử Hân cười nói.

Trình thường tại mặt đỏ lên, vội vàng xua tay nói:" Trữ Dung Hoa, thần thiếp không phải nói bậy, tỷ xem ..."

Lời còn chưa dứt, một bóng đen hiện lên trước mắt bọn họ, lúc này không chỉ có Lục quý nhân nhìn thấy, ngay cả Lạc Tử Hân cũng thấy được rõ ràng, không khỏi che miệng chính mình sắp phát ra âm thanh, trái tim như trống thùng thùng rung lên. Cung nữ dẫn đường phía trước cả kinh, đèn lồng xách trên tay cũng rơi xuống, tắt mất đèn.

" Không phải là quỷ đi?" Trình thường tại lui cả người phía sau Lạc Tử Hân, lạnh run.

"Trời đất sáng sủa, không có quỷ, muội trấn định chút." Lục Nguyệt Nặc trở lại bình thường, dùng sức kéo Trình thường tại đến bên người, chỉ vào hướng cái bóng đen chạy trốn, nói:"Bản thân ta muốn nhìn xem đó là cái gì, doạ người, đi Ngọc dao, hai chúng ta đi xem."

https://thuviensach.vn

Tuy Trình thường tại có nghi ngờ, nhưng thấy Lạc Tử Hân kiên định như thế, tuy rằng trong lòng vẫn đang sợ hãi, nhưng như uống thuốc an thần đi theo sau Lục Nguyệt Nặc.

Khoé miệng Lạc Tử Hân khẽ cong, vẫn chưa theo sau, xoay người liền trở về trong cung của mình.

Theo nơi bóng đen biến mất, hai người chậm rãi đi tới, hai người lại nghe thấy trong góc có tiếng xì xào bàn tán.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Sóng Gió Đồ Dởm (3)

"Công công, ngài hẹn nô tài đến đây làm gì? Ngài nói có liên quan với ngọc mã kia?"

" Đúng vậy đúng vậy, xú tiểu tử, mau bán thứ này ra ngoài, chúng ta về."

Giọng nói kia, có phải ... Lộ Toàn? Trình thường tại khẽ nghiêng mặt, đối diện với Lạc Tử Hân, mặt đổi sắc.

" Công công, vội vàng như vậy làm gì, mấy ngày nay cửa cung thủ vệ sâm nghiêm." Một giọng nói khác nhẹ giọng trả lời.

"Ngươi không phát hiện ra mấy ngày nay Phó Hổ giống như người điên, điều tra toàn bộ cung, ngươi không nghĩ qua là nếu bị hắn tra ra được, đó sẽ bị Hoàng thượng biết là ngọc mã là do chúng ta tráo đổi sao?"Giọng nói của Lộ Toàn có vẻ rất sốt ruột.

Thân mình Trình thường tại run lên, lại định đi ra ngoài lúc xung yếu, lại bị Lục Nguyệt Nặc giữ chặt, khẽ nhìn. Trình thường tại cũng là người thông minh, nhìn cái hiểu ý tứ của nàng, gật gật đầu, không hề hé răng tiếp tục ngưng thần lắng nghe.

Trong góc họ vẫn còn tiếp tục nói.

"Nhưng bây giờ thủ vệ rất sâm nghiêm ..."

https://thuviensach.vn

"Ngươi là người ở Ngự Thiện phòng, mỗi ngày đều ra khỏi cung mua đồ ăn, ta tin chắc ngươi nhất định có cách. Điều này ở chỗ ngươi hơn nhiều so với chỗ ta."

"Tuy nói như thế ... Ai, được rồi, nô tài sẽ nghĩ cách đưa nó ra ngoài."

"Thế này mới tốt."

" Công công, có phải viết cái tờ sâm gì đó, là do ngài sợ nô tài ôm trân bảo sẽ không chịu nhận, đúng không?"

"... Hắc hắc, ngươi cho là chúng ta sẽ cứ như vậy đưa đồ cho ngươi? Tờ sâm đương nhiên phải có chữ kí, chúng ta đã chuẩn bị tốt, thì cùng ấn tay vào giống như quy củ cũ, mỗi người giữ một bản, ngươi xem, ta đã ấn tay vào rồi, ngươi chỉ cần ấn tay vào trong này là được."

"Ai, công công ngài sẽ chờ tiền, hì hì."

Tiếp theo thì nghe được âm thanh tất tất sách sách, hẳn là hai người trao đổi tờ sâm (chắc là giấy nợ hay giấy ghi quyền sử dụng). Trình thường tại cùng Lục quý nhân nhìn nhau vài lần, hai người ăn ý gật đầu, liền quang minh chính đại đi ra.

"Hoá ra đúng là Lộ Toàn ngươi tráo đổi trân bảo trong cung." Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lục quý nhân vang lên.

Hai người ở trong góc nhất thời hoảng sợ, ngoài Lộ Toàn ra, người còn lại là Vệ Dịch Hiên, hai người nhìn lại đúng là Lục quý nhân và Trình thường tại, trên mặt vội hiện lên sự kinh hoảng. Nhưng Lộ Toàn cũng là người gặp qua sóng to gió lớn, lập tức liền trấn định, vẻ mặt tươi cười, nói:" Trình chủ tử, nương nương, ngài nói gì đâu, làm sao chúng ta có thể là người trộm trân bảo trong cung."

https://thuviensach.vn

Trình thường tại chỉ cái hộp Vệ Dịch Hiên đang cầm trên tay, nói:"Vậy kia là cái gì."

Vệ Dịch Hiên theo bản năng đưa cái hộp về phía sau, trên mặt thần sắc hoảng hốt, ấp úng nói:" Nô tài, đây là ... nô tài ..."

"Đến cuối cùng là cái gì? Mở ra nhìn chút?" Trình thường tại đi lên phía trước vài bước, áp sát Vệ Dịch Hiên, người hắn hoảng sợ lùi về phía sau vài bước, một chút đã đụng vào tường, đập vào khuỷu tay hắn, hét lên. Mà Trình thường tại ngay lúc hắn thất thần, bàn tay chụp lấy cái hộp.

Trình thường tại đang muốn mở cái hộp ra, ngay sau đó đã bị một cánh tay chụp lên nắp hộp, khép lại một đường nhỏ ở nắp hộp. Mà chủ nhân của cánh tay đó là Lộ Toàn, ánh mắt tươi cười híp thành một đường, nói:"Chủ tử, ở đây cũng chỉ là ít điểm tâm mà Tiểu Vệ Tử định đưa về Ngự Thiện phòng thôi."

Lời này mới nói xong, hắn liền trừng mắt nhìn Vệ Dịch Hiên, nói:"Còn ngơ ngác cái gì, không mau trở về!"

Một khắc trước Lộ Toàn còn tươi cười đầy mặt, quay đầu lại liền giống như hung thần ác sát, khuôn mặt quả nhiên có thể so sánh cùng con hát, hắn không làm con hát thật đáng tiếc. Lục quý nhân ở một bên nhìn, trong lòng âm thầm buồn cười.

" Phải không?Ta thích điểm tâm nhất, cho ta xem chút là loại điểm tâm gì." Lục quý nhân giật lại tay của Trình thường tại, dùng sức kéo. Đương nhiên Lộ Toàn sẽ không buông tay, lại tăng thêm lực, Lục quý nhân lật tay ngăn cản, cuối cùng Lộ Toàn rời tay ra một chút, đợi hắn kịp phản ứng muốn ngăn cản lại là lúc, nắp hộp bị nàng mở ra.

Trong chiếc hộp, ngọc mã trong suốt liền xuất hiện ở trước mắt mọi người, ở trong đêm tối, nó sáng bóng, có vẻ đặc biệt dễ thấy.

https://thuviensach.vn

Lục quý nhân nhẹ nhàng a một tiếng, chân Vệ Dịch Hiên lập tức mềm nhũn giống như quỳ xuống, toàn thân phát run, giọng run nói:" Nương nương, nó không có quan hệ với nô tài ... Là Lộ công công hắn..."

" Nương nương, cái đó là ngày đó Trữ Dung hoa nương nương tặng cho nô tài ít phỏng chế phẩm (1) mà thôi, nương nương người không biết, Trữ Dung Hoa nương nương còn nói đây là nàng tự mình làm." Lộ Toàn đánh gãy lời nói lộn xộn của Vệ Dịch Hiên, thở dài với Lục quý nhân một cái, cười tủm tỉm đáp, nhưng thần sắc cũng thản nhiên bình tĩnh.

(1) phỏng chế phẩm: vật phẩm nhái, đồ nhái

Lộ Toàn này quả nhiên là cáo già, tâm tư cũng coi như nhanh nhẹn, thời khắc mấu chốt còn có thể ứng biến biện bạch trôi chảy, cũng không uổng hắn có thể hầu hạ trước mặt Hoàng đế nhiều năm như vậy, bằng không cũng không thành được hồng nhân (2) trong cung.

(2) hồng nhân: người tâm phúc người tin cậy, Sắc hồng là màu đỏ tươi hơn các sắc đỏ khác, cho nên dùng để gọi các kẻ được yêu dấu vẻ vang nổi tiếng là hồng nhân.

"A? Trữ Dung Hoa nương nương tặng phỏng chế phẩm, nhưng làm sao ta không biết Trữ Dung Hoa có những thứ này? Hơn nữa, ta quen biết Trữ Dung Hoa nương nương đã lâu, cho tới bây giờ cũng không biết nàng có bản lãnh này, có thể chế mấy thứ này ?" Lục quý nhân hừ lạnh một tiếng, mắt hạnh lạnh lùng, nhìn thẳng Lộ Toàn.

"Người ... Nương nương, rõ ràng là Trữ Dung Hoa ..." Nhất thời Lộ Toàn cũng không còn nghĩ đến đối đáp, nhưng mắt lại choáng váng, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại, thu hồi tươi cười, giọng nói trở nên lạnh chút, nói, "Nương nương, đây là cố ý làm khó nô tài?"

"Bản cung không rõ ngươi nói cái gì, nhưng ta lại thấy rõ ràng, ngươi trộm đồ gì trong cung." Ngón tay của Lục quý nhân chỉ vật bên trong hộp,

https://thuviensach.vn

ánh mắt khinh thường Lộ Toàn, ngạo nghễ cao quý.

" Nương nương, lời này không thể nói lung tung, nô tài..." Lộ Toàn nâng cao âm lượng, trong ánh mắt cũng nhanh nhẹn hơn, hai tay không khỏi nắm thành nắm đấm, hiển nhiên tức giận trong lòng.

" Lục quý nhân nói được không có sai, bản quan cũng thấy nhất thanh nhị sở, vật trong hộp này chính là ngọc mã không thể nghi ngờ." Chung quanh đột nhiên sáng lên, Lưu Nghệ Long cùng Phó Hổ cầm đầu, xung quanh đột nhiên tập trung rất nhiều thị vệ, ánh mắt của mọi người nhất thời tập trung trên người Lộ Toàn, người nói chuyện đúng là Lưu Nghệ Long.

Lúc này Lộ Toàn xem như hoàn toàn choáng váng, đại khái hắn chết cũng sẽ không nghĩ đến, Lưu Nghệ Long cùng Phó Hổ lại có thể xuất hiện ở trong này, hiển nhiên, đây là có người báo tin.

Hắn trơ mắt nhìn Phó Hổ mang cái hộp trong tay Vệ Dịch Hiên đưa cho tuỳ đội (3) mà đến Thượng Thiết Cục, nhất thời đổ mồ hôi lạnh, sắc mặt cũng hơi trắng bệch.

(3) tuỳ đội : tuỳ: đi theo cùng, đội: hàng ngũ đội ngũ. Ở đây chỉ thị vệ tuỳ thân đi theo Phó Hổ.

" Đại nhân, trải qua kiểm tra của Thượng Thiết cục, vật này chính là ngọc mã thật, không phải đồ giả." Loan Hướng Tiền của Thượng Thiết cục bẩm báo.

"Lộ Toàn, ngươi chuẩn bị giải thích như thế nào đây?" Giọng nói của Phó Hổ the thé, ánh mắt híp lại.

Lòng của Lộ Toàn trầm xuống, biết là không thể gạt đi được, nhất thời khó thở, lớn tiếng nói lên: "Đại nhân, Phó công công, chính là Tiểu Vệ Tử, chuyện gì cũng là hắn làm, nô tài vừa đến nơi đây, đã phát hiện hắn tàng trữ trân bảo ở trong này, đây là vật chứng nô tài vừa phát hiện."

https://thuviensach.vn

Ngón tay Lộ Toàn chỉ về phía trân bảo được đào ra, trừng mắt với Tiểu Vệ Tử, bộ dáng muốn ăn thịt người.

Vệ Dịch Hiên sợ tới mức run lạnh, quỳ trên đất liên tục dập đầu, giọng run nói: "Lưu đại nhân, Phó công công, hai vị tiểu chủ, nô tài oan uổng, đều là Lộ công công uy hiếp nô tài giúp hắn bán hàng, nô tài không có cách nào mới nhận hàng."

" Cẩu nô tài kia, ngươi dám nói hươu nói vượn, ngươi cho là Lưu đại nhân sẽ tin lời nói nhảm của ngươi sao?" Lộ Toàn giận trợn mắt lên, hung hăng trừng mắt nhìn Vệ Dịch Hiên một cái, bộ dáng muốn ăn sống nuốt tươi hắn.

"Ôi, Phó công công." Lộ Toàn bùm một tiếng quỳ xuống, trên vầng trán lộ ra vô tội, cười xin khoan dung, khẽ kéo vạt áo Phó Hổ, nịnh nọt nói, "Nô tài luôn luôn tận trung, ngài cũng biết chuyện này mà, làm sao có thể làm loại chuyện trộm cắp như thế này. Nô tài là tới bắt trộm, Tiểu Vệ Tử này mới chân chính là kẻ trộm."

" Hừ, Lộ công công, nếu không phải tiểu thái giám này bẩm báo, bản quan thật đúng là không biết ngươi sẽ làm ra loại chuyện này, quả nhiên là làm cho người ta không thể tin được." Lưu Nghệ Long lạnh lùng nói.

Trong lòng Lộ Toàn nhất thời hiểu ra, người mật báo đúng là Tiểu Vệ Tử này, nghĩ lại, chỉ sợ chuyện này căn bản là Trữ Dung Hoa cùng Vệ Dịch Hiên hai người hợp mưu đứng lên tính kế hắn, trong lòng không khỏi tràn đầy ảo não, trách cứ lúc ấy chính mình không nhìn ra manh mối. Tuy rằng hắn không rõ vì sao Trữ Dung Hoa muốn đối phó với hắn, nhưng chuyện cho tới bây giờ, quả thật nghĩ đến là hận nghiến răng nghiến lợi.

Đối mặt với một nhóm người vây cùng những chứng cứ bất lợi với hắn, Lộ Toàn biết không có đường lui, nhưng lại đùa giỡn vô lại, giữ chặt chân

https://thuviensach.vn

Phó công công, khóc kêu lên: "Công công minh xét, thật sự chuyện này không liên quan đến nô tài, nô tài bị oan uổng."

Phó Hổ một cước đá văng hắn, trong ánh mắt hiển nhiên có ghét bỏ. Lộ Toàn này trong ngày thường ỷ vào Hoàng thượng yêu quý hắn, kiêu căng xa xỉ, đối với thái giám tổng quản như hắn cũng không để vào mắt. Phó Hổ này sớm đã bất mãn với Lộ Toàn, hôm nay có cơ hội tốt như vậy, còn không hung hắng đá hắn mấy cái.

" Oan uổng? Chứng cớ ở phía trước, không chấp nhận được ngươi nói láo." Phó Hổ ngoài cười nhưng trong không cười kéo khoé miệng, một vẻ khinh thường.

" Là Trữ Dung Hoa, là nàng, trong cung có rất nhiều phỏng chế phẩm của nàng, mấy thứ này đều của nàng làm, là nàng giao cho nô tài, cho nên Trữ Dung Hoa mới là đầu sỏ." Đột nhiên Lộ Toàn nhớ tới cái gì, dường như bắt được cây cỏ cứu mạng, lớn tiếng kêu gào lên.

"Làm càn, dám vu hãm Trữ Dung Hoa nương nương." Lục quý nhân trừng mắt, mặt giận dữ.

" Được rồi, xem Hoàng thượng xử trí thế nào đi." Lưu Nghệ Long vẫy tay, liền có thị vệ áp giải Lộ Toàn đi Thái Càn cung.

Ở trước mặt Hoàng đế, bày tờ trình có chữ kí của Vệ Dịch Hiên, trên đó rõ ràng ghi ngọc mã này thuộc sở hữu của Lộ Toàn, mà làm cho mọi người giật mình là, Hoàng đế hạ lệnh điều tra Lộ Toàn, Phó Hổ báo lại, nhưng trong phủ đệ của hắn ở ngoài cung đã phát hiện thêm rất nhiều trân bảo, mấy thứ này đều đến từ trong cung, có thể nghĩ trong vài năm nay đã tham ô bao nhiêu đồ.

Lạc Tử Hân cũng bọ Hoàng thượng cho gọi, ở một bên nhìn trận diễn này.

https://thuviensach.vn

Nhưng nàng ở một bên nghe, trong lòng cũng rất kinh ngạc, nhưng không nghĩ tới Lộ Toàn này còn tham lam hơn so với tưởng tượng của nàng, thật sự là có báo ứng.

Mà Lộ Toàn chỉ ra và xác nhận về Trữ Dung Hoa, Hoàng đế cũng theo ý của hắn thanh tra Uyển Trữ cung, thật ra tâm lý của Lộ Toàn cũng dễ hiểu, nếu Trữ Dung Hoa muốn hãm hại hắn, làm sao có thể đặt đồ giả trong cung, tự nhiên hắn lại thêm cái tội danh vu hãm phi tần.

Lúc này sắc mặt Mục Nguyên Trinh xem như lạnh tới cực điểm, lửa giận bùng lên, ánh mắt nhìn Lộ Toàn phát ra lạnh lẽo tàn độc đủ để giết người, ngay sau đó liền hung ác gõ bàn, rít gào nói: "Lộ Toàn, uổng phí trẫm tín nhiệm ngươi như thế, dám làm ra việc bại đức như thế, ngươi đi Tân Giả Khố đi."

" Hoàng thượng ..." Thân mình Lộ Toàn mềm nhũn ngã xuống đất, sắc mặt trắng xám, môi run rẩy mãnh liệt.

Tân Giả Khố, đó là nơi làm khuân vác (nguyên văn là cu li), Lộ Toàn thật vất vả mới đi lên địa vị cao như thế này, mấy năm nay đắc tội không ít người, bây giờ trở về làm cu li cả ngày cọ bồn cầu, đoán chừng không phải bị mệt chết cũng bị chỉnh chết, cái đó cũng không khác gì muốn hắn chết, lập tức khuôn mặt hắn liền trắng bệch như bụi.

" Trữ Dung Hoa, nàng chịu uỷ khuất rồi." Hoàng đế rời khỏi chỗ ngồi đứng lên, đi đến nâng nàng đang quỳ gối một bên lên.

" Hoàng thượng minh xét, thần thiếp không uỷ khuất." Lạc Tử Hân nhẹ nhàng hành lễ, thản nhiên cười.

Lộ Toàn ngã trên mặt đất mắt nhìn về phía Lạc Tử Hân, trong lòng cực hận, nếu không phải do nàng, thì làm sao hôm nay hắn đi đến mức này, nghĩ đi nghĩ lại, hận ý ngày càng đậm, đảo mắt nhìn thấy bình hoa đặt trên bàn.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên Lộ Toàn bước đến nhằm phía trước bàn, loảng xoảng một tiếng làm vỡ nát bình hoa kia, mọi người khó hiểu hắn muốn làm gì thì hắn đột nhiên cầm lấy mảnh nhỏ có đầu nhọn của bình hoa này, chạy về phía Lạc Tử Hân.

Mảnh nhỏ nhọn lao đến, lúc này Hoàng thượng đang đứng chung một chỗ với Lạc Tử Hân, Lộ Toàn cầm mảnh đó dồn sức đâm, đó là đối với Hoàng thượng và Trữ Dung Hoa.

" Hoàng thượng cẩn thận ..." Trong điện nổi lên một tiếng hét chói tai.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Chém Đầu

Chỉ nghe tê một tiếng, tiếp theo đó là máu đỏ bắn tung toé, theo tiếng thét chói tai của mọi người, tay Lộ Toàn cầm mảnh nhọn chắc chắn đâm vào cánh tay người đối diện, máu tươi chảy ồ ồ.

Chỉ là người nọ, cũng là Vệ Dịch Hiên, không biết khi nào, hắn lại chắn trước Hoàng thượng cùng Trữ Dung Hoa, thay hai người họ chặn cú đâm của Lộ Toàn, nhanh che cánh tay bị thương, chau mày, hiển nhiên đâm cũng không nhẹ. Nhưng đau thì đau, lúc đó thân thể hắn chưa từng lùi nửa bước.

"Người tới, hộ giá, giải Lộ Toàn đi." Giọng nói bén nhọn mà hoảng sợ của Phó Hổ vang lên, qua quýt bắt tay vào làm, bộ dáng giương nanh múa vuốt kia lại rất giống một con hổ bị gãy răng, gào khóc gọi bậy, lại không có nửa phần sức lực.

Nhưng Phó Hổ kêu gào vẫn dùng được, thị vệ rất nhanh liền tiến vào, ba người liền trói Lộ Toàn, cho dù hắn dùng sức giãy dụa thế nào, cũng không thoát khỏi sự áp chế của thị vệ.

" Buồn cười, cẩu nô tài ngươi, dám ám sát vua? " Mục Nguyên Trinh gân xanh nổi dữ dội, ánh mắt giống như dao thép thẳng tắp bắn vào người Lộ Toàn, nói, "Mang xuống chém."

Lộ Toàn như bị sấm đánh cả người nhảy dựng lên, nếu không phải thị vệ gắt gao tóm hắn, chỉ sợ hắn muốn làm ra hành động điên cuồng hơn. Chỉ thấy hắn dùng toàn bộ khí lực muốn giãy khỏi hai tay của thị vệ, hai mắt đỏ

https://thuviensach.vn

lên, hai má phồng lên, khàn khàn kêu lên: "Hoàng thượng, nô tài trung thành tận tâm vì ngài, ngài không thể cứ giết nô tài như vậy."

"Mang xuống đi, đừng làm cho trẫm phải nhìn thấy ... cẩu nô tài này nữa." Lúc này Mục Nguyên Trinh lửa giận công tâm, tức giận đến ngay cả hô hấp cũng ồ ồ, may mắn có Lạc Tử Hân ở một bên vỗ ngực thuận khí cho hắn, nếu không chính hắn cũng không biết có thể làm hành động gì thiếu lễ nghi không.

Dọc đường Lộ Toàn tru lên, bị thị vệ kéo ra khỏi Thái Càn cung, dù đi rất xa rồi, vẫn có thể nghe thấy âm thanh the thé của hắn, kêu rất tự tại.

"Hoàng thượng sợ hãi, nô tài (thần) đáng chết." Phó Hổ cùng chúng thái giám trong điện và đám người của Lưu Nghệ Long cùng nhau quỳ xuống, trăm miệng một lời kêu lên.

Mục Nguyên Trinh hít một hơi thật sâu, cuối cùng xoa dịu tâm tình quý mức kích động phẫn nộ của mình, ngồi lại trước bàn, nhìn thần tử cùng thái giám đang quỳ, sắc mặt cũng tiêu tan căm giận lúc trước.

"Ngươi là Vệ ... cái gì?" Hắn chỉ vào Vệ Dịch Hiên đang quỳ trên mặt đất, cánh tay vẫn còn chảy máu tươi ròng ròng, máy nhíu lại.

Vệ Dịch Hiên giật mình, nói: "Tất cả mọi người đều gọi nô tài là Tiểu Vệ Tử."

Hoàng đế a một tiếng, khẽ lầm bầm một câu: "Gan lớn lắm."

"Hoàng thượng thứ tội, nô tài không dám ..." Vệ Dịch Hiên nhất thời hiện ra bộ dáng sợ hãi, thân mình lạnh run, giọng nói cũng run rẩy.

"Nhưng lại có công cứu giá." Lạc Tử Hân nói, "Hoàng thượng, tuy rằng nô tài kia tuổi không lớn lắm, nhưng chung quy cũng coi như tỉnh táo mẫn trí, nếu không có hắn bẩm báo, tin tưởng không thể phá án nhanh như vậy."

https://thuviensach.vn

Lưu Nghệ Long cười mỉa nói: "Nương nương nói đúng, thần hổ thẹn."

"Chuyện này không trách khanh gia." Mục Nguyên Trinh khẽ đưa tay, giọng nói than nhỏ, "Là trẫm cho Lộ Toàn này nhiều phương tiện."

Mục Nguyên Trinh vừa chuyển mắt, đầu lại nhìn về phía Vệ Dịch Hiên, khép hờ hai mắt, đôi mắt ngăm đen, có chút cẩn thận người. Thật lâu sau, mới khẽ mở miệng, nói: "Ngươi đã huỷ một trợ thủ đắc lực bên cạnh trẫm, ngươi cũng nên chết."

"Hoàng thượng tha mạng." Vệ Dịch Hiên sợ tới mức đầu cũng không dám nâng, dập đầu trên đất, cả người run run không ngừng. Không khí trong điện trở nên quỷ dị thâm trầm.

Lạc Tử Hân nghe vậy trong nháy mắt, thân thể đột nhiên cứng ngắc, trong lòng nhảy lên như hươu chạy, trên lưng có một cơn lạnh thấu xương gió lạnh xuyên vào người nàng, trong lòng bàn tay chảy ra mồ hôi, cứng ngắc nắm chặt tay.

Cũng không biết trải qua bao lâu, đột nhiên Mục Nguyên Trinh cuồng tiếu, nói: "Nhưng, cũng khó có được một nô tài trung thành, làm sao trẫm giết bỏ được?"

Ở trong sự ngạc nhiên thay đổi rất nhanh của mọi người, Mục Nguyên Trinh nói: "Từ hôm nay Tiểu Vệ Tử sẽ thay thế Lộ Toàn hầu hạ bên cạnh trẫm."

"Tạ ... Tạ Hoàng thượng... Ân điển." Có lẽ chuyện chợt buồn chợt vui này làm cho người ta khó có thể thừa nhận được, Vệ Dịch Hiên ước chừng sửng sốt hồi lâu mới lấy lại tinh thần, lắp bắp chạy nhanh dập đầu tạ ơn.

Tâm tư Hoàng đế quả thực khó có thể nắm bắt được, đồng thời hòn đá trong lòng Lạc Tử Hân cũng đã được bỏ xuống, cũng cảm khái thật sâu, Hoàng đế này mới là người cần kiêng kị nhất trong cung.

https://thuviensach.vn

Trong Uyển Trữ cung, Lạc Tử Hân ngồi ở trên tháp (1), liếc mắt nhìn Vệ Dịch Hiên đang đứng ở trước mặt nàng cúi đầu thi lễ, hắn khom người, cũng không ngẩng đầu, nàng cũng không có cách nào nhìn rõ vẻ mặt của hắn. Nhưng, cho dù nàng không thấy rõ vẻ mặt của hắn cũng đoán được hắn đang hoan hỉ.

(1) tháp: sạp, giường nhỏ

"Ngươi vừa lòng?" Giọng nói của Lạc Tử Hân giương cao.

"Nô tài may mắn được nương nương giúp, lúc này mới thuận lợi qua cửa ải, tất cả vẫn là dựa vào nương nương." Vệ Dịch Hiên thấp giọng nói.

Ánh mắt của Lạc Tử Hân nhìn về phía cửa sổ, sâu kín nói: "Vốn dĩ, bản cung chỉ muốn nhường tất cả tội trộm đạo cho Lộ Toàn, hắn cũng chỉ không có địa vị, không nghĩ tới hắn sẽ nổi điên đến nước này, uổng phí tính mạng."

Vệ Dịch Hiên mỉm cười, nói : "Nương nương, điều này cũng do hắn gieo gió gặt bão thôi."

Lạc Tử Hân gật đầu, ánh mắt chuyển về phía đối diện, nói: "Nay ngươi đã là người bên người Hoàng đế, ngươi hắn sẽ không quên chuyện đáp ứng bản cung đi?"

Rốt cục Vệ Dịch Hiên ngẩng đầu, khoé miệng lộ cười, nói: "Nương nương đã quên, nô tài là người có cùng mục tiêu với ngài, chuyện của ngài là chuyện của nô tài."

Lạc Tử Hân hung hăng mắng hắn một tiếng, nói: "Đừng tự thếp vàng lên trên mặt mình."

Tuy lời nói như thế, nhưng cũng không thấy trên mặt hắn có vẻ giận dữ, Vệ Dịch Hiên rụt cổ, cười hắc hắc.

https://thuviensach.vn

Sau khi Vệ Dịch Hiên cáo lui, Lạc Tử Hân duỗi lưng một cái, đi tới trước bàn học, lấy ra một tờ giấy, trên đó có viết tên vài người, đứng đầu đó là Lộ Toàn.

Lạc Tử Hân lấy bút ra, gạch tên Lộ Toàn.

Đúng vậy, những cái tên trên tờ giấy này, đều là những người kiếp trước đã hại nàng hại gia đình nàng cùng người nàng đắc tội. Kiếp này, nàng muốn động thủ trước bọn họ, từng bước từng bước diệt trừ bọn họ.

Lộ Toàn, người đó là người đầu tiên, là nô tài chỉ biết nói dối, nếu không phải do hắn kiếp trước, có lẽ Hoàng đế sẽ không đến nỗi diệt cửu tộc Lạc gia của nàng, lúc này cuối cùng cũng loại bỏ người này. Lạc Tử Hân nhắm hai mắt lại, hít một hơi thật sâu.

Sau một lúc lâu, rốt cục mở mắt ra, thì thào tự nói: "Lộ Toàn, không nên trách bản cung, muốn trách cũng chỉ trách chính ngươi lòng tham không đáy."

"Trình thường tại cũng Lục quý nhân đến." Theo thông báo của Tích Như, Trình Ngọc Dao cùng Lục Nguyệt Nặc đi đến.

Lạc Tử Hân nhẹ nhàng đứng dậy, cười tiếp đón hai vị tỷ muội vào phòng ngồi xuống, nói: "Mấy ngày không thấy hai vị muội muội, thế nào lại cảm thấy gầy đi không ít, đặc biệt là Trình thường tại, thân thể không tốt sao? Nhìn sắc mặt muội có chút tái nhợt."

Trình thường tại liên tục xua tay, nói: "Không có, tạ ơn Trữ Dung Hoa tỷ tỷ quan tâm, mấy ngày nay thần thiếp ngủ không được ngon giấc thôi."

Lục quý nhân đang định nói cái gì, lại bị Trình thường tại nhẹ nhàng kéo ống tay áo, liền căng môi kéo căng khăn lụa trong tay vờ tỏ ra nhàm chán.

https://thuviensach.vn

Nhưng hành động nhỏ của nàng làm sao thoát khỏi đôi mắt lợi hại của Lạc Tử Hân, nhưng cũng đoán được Trình thường tại không muốn cho nàng biết, lập tức cũng không tiện nhiều lời, chỉ là nói đâu đâu lại nổi lên chuyện khác.

"Chủ tử, hạnh nhân vừa được đưa tới, mời dùng." Tâm Nhuỵ mang một đĩa hạnh nhân để trên bàn, liền lui ra ngoài.

"Hai vị muội muội mời dùng," Lạc Tử Hân vui vẻ đón tiếp hai người, tuỳ tay liền bóc vỏ dùng ăn, nhưng lại không thấy Trình Ngọc Dao động tay, liền ngạc nhiên nói, "Muội muội không thích loại hạnh nhân này sao? Bản cung ăn thấy rất ngon."

Trình Ngọc Dao sửng sốt, trên mặt có vẻ cổ quái, ngượng ngập giơ tay lấy một viên đặt trong lòng bàn tay, nhưng cũng không lập tức bóc vỏ, chỉ dùng lòng bàn tay khẽ gạt.

Hành động quái dị của nàng khiến cho Lạc Tử Hân chú ý, nhìn chăm chú nàng hồi lâu, nói: "Hình như muội muội có tâm sự?"

"A, không, không có, thần thiếp thích ăn." Nói xong, Trình thường tại liền cúi đầu vội vàng bóc vỏ, nhưng lúc lơ đãng lại nhíu mày lại càng dẫn đến Lạc Tử Hân hoài nghi, mà Lục quý nhân thường liếc về phía của nàng với ánh mắt oán trách lại càng làm nàng cảm thấy hai người này nhất định có việc.

Lập tức, liền túm tay Trình thường tại, nói: "Muội có chuyện? Không được gạt bản cung."

Chỉ nghe Trình thường tại kêu một tiếng, run rẩy rút tay trở về, hiển nhiên là chạm vào chỗ đau. Đón nhận ánh mắt hoài nghi của Lạc Tử Hân thì Trình thường tại chỉ đỏ mặt đứng lên, lại rụt tay phải vào trong áo.

https://thuviensach.vn

"Thần thiếp ... Thần thiếp chỉ là ..." Mặt Trình thường tại đỏ lên, ấp úng nói không xong, ngón tay trái không ngừng cọ vào nhau, hiển nhiên trong lòng có chút bất an.

"Nàng bị mệt, tay cũng bị cắt phải, mắt cũng sắp mù." Cuối cùng Lục quý nhân không nhịn được, đứng lên, tóm tay phải của Trình thường, chỉ chỉ, nói: "Tỷ xem những vòng đỏ trên ngón tay, chỉ sợ khó có thể cử động được nữa."

Lạc Tử Hân buông hạnh nhân trong tay xuống, đứng lên kinh ngạc chăm chú nhìn Trình thường tại, ở trong lòng biết nàng tất nhiên đã bị uỷ khuất. Bằng hiểu biết của Lạc Tử Hân về Trình thường tại, tính tình nàng bình thường, thậm chí có chút nhát gan, cho nên dưới tình huống bình thường, cho dù bị uỷ khuất cũng sẽ nuốt vào trong bụng mình, cung kính thuận theo. Người như nàng, nhẫn nhục chịu đựng, lại đắc tội ai?

"Trình thường tại, là ai?" Đôi mắt Lạc Tử Hân sắc bén, giọng điệu có chút quát tháo, Trình thường tại bị nàng làm sợ hãi, nhút nhát lui về phía sau vài bước.

"Chính là Như ..." Lục quý nhân thấy thái độ của Trình thường tại, cảm thấy quýnh lên, liền đoạt lời của nàng.

"Như phi nương nương đến ..." Theo tiếng truyền báo của thái giám ngoài cửa, đúng là Như phi đến Uyển Trữ cung.

Ba người không khỏi cả kinh, mà Trình thường tại lại giấu tay vào trong áo, trên mặt hiện ra vẻ sợ hãi. Động tác nhỏ của nàng rơi hết vào trong mắt Lạc Tử Hân, trong lòng đột nhiên hiểu rõ vài phần, chắc chắn nàng bị Như phi uỷ khuất. Chỉ là một thường tại nho nhỏ, làm sao khiêu khích sự chú ý của Như phi, Như phi đã làm gì với nàng, mà làm cho nàng sợ hãi đến mức này?

Đang nghĩ, Như phi đã đi vào cửa.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Ép Buộc

"A, ngày hôm nay ngay cả Trình thường tại và Lục quý nhân cũng ở đây, thật khéo." Như phi vừa vào cửa đã thấy được hai vị khách nhân không thuộc về Uyển Trữ cung, khoé miệng nhếch lên.

"Tham kiến Như phi nương nương." Ba người cùng nhau hành lễ.

"A, Trữ Dung Hoa muội muội, mau đừng đa lễ, nghe nói hai ngày nay hai vị muội muội này đã giúp đỡ Lưu đại nhân phá án trộm đồ trong cung, Trữ Dung Hoa bị uất ức, Hoàng thượng đã ban cho muội không ít đồ vật để bồi thường, hôm nay bản cung tới thăm muội một chút, sẽ không hoảng sợ chứ." Như phi đi lên trước tự mình nâng Lạc Tử Hân dậy, cười liên tục nói, chỉ là nụ cười của nàng chỉ đối với Lạc Tử Hân, lại mặc cho Lục quý nhân và Trình thường tại còn nửa ngồi, nhưng không mời các nàng đứng dậy.

"Như phi nương nương sao lại nói như vậy, thần thiếp không chịu nhiều kinh hãi." Lạc Tử Hân cúi đầu xuống, khiêm tốn nói.

"Muội muội thật sự là đang khiêm tốn, ngay cả Hoàng thượng cũng an ủi muội, xem ra muội đã hoảng sợ không nhẹ." Như phi cầm khăn tay khăn che miệng cười nói.

Lạc Tử Hân đang định mở miệng, lại miễn cưỡng nuốt trở lại. Tuy Như phi này ý cười dạt dào, nhưng trong ánh mắt mang theo một chút kì lạ, cũng không biết là hận hay là đố kỵ. Lạc Tử Hân mơ hồ cảm thấy hôm nay Như phi đột nhiên chạy tới nói là an ủi, nhưng trên thực tế hình như lại chứa một lớp ý khác, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không nói lên được,

https://thuviensach.vn

cho nên chính mình nói nhiều lời khiêm tốn cũng không phải hành động sáng suốt, lập tức ngậm miệng, tuỳ ý Như phi mô tả như thế nào.

"Như phi nương nương mời ngồi đi?" Lạc Tử Hân làm động tác mời, Như phi cũng không khách khí, lắc mông đi tới chủ vị ngồi xuống.

Lạc Tử Hân khẽ liếc Lục quý nhân và Trình thường tại vẫn nửa quỳ gối(1) ở một bên, trên trán đã có chút mồ hôi, rõ ràng tời gian làm động tác này đã lâu, thân mình có chút không chịu nổi, nhất là Trình thường tại, sắc mặt lại có chút trắng.

(1) nửa quỳ gối: nguyên văn là 蹲跪在, trong convert là ngồi quỳ gối. Mình để là nửa quỳ gối cho dễ hiểu. Ở đây nửa quỳ gối là cách hành lễ của phi tần thời xưa.

Có lẽ Như phi cuối cùng cũng nhìn theo ánh mắt của Lạc Tử Hân chú ý tới hai người kia, bộ dạng giật mình kinh ngạc, nói: "A, hai vị muội muội hãy mau bình thân, bản cung chỉ lo nói chuyện với Trữ Dung Hoa."

" Tạ nương nương." Rốt cục Lục quý nhân và Trình thường tại có thể đứng thẳng, thở phào nhẹ nhõm thật dài.

" A, đúng lúc Trình thường tại ở đây, bản cung cũng không cần phải đi tìm muội, đúng lúc muốn nói với muội." Lời nói của Như phi vừa nói, ánh mắt cũng nhìn về phía Trình thường tại, chỉ là sắc mặt Trình thường tại hết lần này tới lần khác biến đổi, có vẻ tái nhợt hơn một chút.

Lạc Tử Hân nhìn vẻ mặt Trình thường tại biến hoá, trong lòng thầm sinh nghi, nhớ tới vừa rồi ngón tay của Trình thường tại khác thường, quả thực đoán đó là "công lao" của Như phi, lập tức liền chú ý vẻ mặt của Như phi.

Như phi vẫn tươi cười như cũ, thậm chí trong nụ cười kia có chút oan ức, khẽ mở miệng, nói: "Trình thường tại, bản cung đã quên nói cho muội biết, sợi tơ lục sắc kia, ta không thích, muội đổi lại màu khác đi?"

https://thuviensach.vn

Trong hốc mắt của Trình thường tại có chứa sự giật mình, nhưng chốc lát sau, đã cúi đầu, cung kính nói: "Thần thiếp tuân mệnh."

Trái lại Như phi kia cười ra mặt, nhưng Lạc Tử Hân cũng nhìn thấy Lục quý nhân hung hăng trừng mắt nhìn về phía nàng.

" Như phi nương nương, thêu tiếp nữa, Trình thường tại nàng..." Lục quý nhân cũng là người có cá tính nóng vội, quýnh lên liền buột miệng nói ra, nhưng Trình thường tại kéo nàng một chút, ngăn cản nàng nói tiếp.

" Trình thường tại làm sao vậy?"Như phi mở to mắt ánh mắt vô tội, nói, "Ý của Lục quý nhân là bản cung làm khó Trình thường tại? Trình thường tại, muội cứ nói đi?"

Mắt của Trình thường tại đột nhiên co rụt lại, mặt tái nhợt ngay lúc đó đỏ ửng, rõ ràng là do khẩn trương gây nên. Nàng vội vàng xua tay, nói: "Nương nương làm sao có thể làm khó, là tay nghề của thần thiếp không tinh thông, nhất định sẽ cố gắng sửa chữa theo ý của nương nương."

Nghe thế, dĩ nhiên Lạc Tử Hân đoán được hơn nửa phần, hẳn là Như phi đang ép buộc Trình thường tại, Trình thường tại đáng thương phải nhẫn nhục chịu đựng ở đây, chỉ sợ là không có cách gì phản kích, Lạc Tử Hân không khỏi thầm thở dài một tiếng.

Như phi cười cười, nói: "Vậy là tốt rồi, Trình thường tại, nên làm nhanh chút, bản cung chờ đưa của hồi môn cho muội muội (2). Nàng là muội muội mà bản cung thương yêu nhất, mắt thấy ngày cưới cũng sắp đến, trong lòng vội vã, nhưng lại không thể tặng thứ không vừa lòng, thật là làm khó Trình thường tại, muội sẽ không trách bản cung bắt bẻ chứ?"

(2) muội muội: ở đây muội muội này là em gái của Như phi.

Lời này Như phi nói ôn hoà, ở ngoài mặt hình như là mong nàng hiểu và thông cảm, chỉ là trong câu chữ lại khắp nơi lộ vẻ sắc bén, không phải là

https://thuviensach.vn

giọng điệu nhờ vả người khác giúp đỡ. Đương nhiên Trình thường tại nghe hiểu được, lập tức cúi đầu xuống, nói: "Thần thiếp không dám."

"Vậy ngày mai? Giao lại cho bản cung một bức thêu?" Như phi nhướng mày, mỉm cười nói.

Miệng Trình thường tại khẽ chuyển động, nhưng trước sau vẫn không nói thêm gì, gật đầu.

Nhưng, Lục quý nhân lại thiếu kiên nhẫn, tiến lên từng bước, nói: "Mong Như phi thư thả mấy ngày, vì thêu cái chăn uyên ương này Trình thường tại đã nhiều ngày không ngủ, mấy ngày trước nương nương nói là vải dệt con không tốt, Trình thường tại thêu lại từ đầu một lần đó là mất cả một đêm. Nhưng nương nương lại cho rằng thêu đường viền không đủ gọn gàng, như vậy lại tìm nàng sửa lại mất một đêm. Lúc này nương nương cảm thấy màu sắc không ổn, chỉ sợ nàng lại tốn một đêm. Ngón tay của Trình thường tại đã sưng đỏ, thật sự cần nghỉ ngơi."

Lúc này xem Lạc Tử Hân đã nghe rõ toàn bộ sự việc, Như phi này tìm Trình thường tại tra tấn, đâm chọc bên trong trứng gà. Chỉ là nàng vẫn không nghĩ ra, Trình thường tại đắc tội Như phi ở chỗ nào?

" Nói như vậy nổi dậy, Lục quý nhân đang trách cứ bản cung sao?" Con ngươi Như phi lạnh lùng.

Trong lòng Lạc Tử Hân biết rõ bây giờ chưa phải thời điểm xung đột chính diện với Như phi, liền ngăn trước khi Lục quý nhân mở miệng nói: "Như phi nương nương, ý của Lục quý nhân là vào ngày mai Trình thường tại nhất định sẽ giao chăn uyên ương cho ngài."

Như phi ừ một tiếng, sau này thân mình nhích lại gần, một bộ dáng ngạo nghễ. Tiếp theo, nàng liền tiện tay lấy ra một cái hầu bao, nói: "Trữ Dung Hoa, muội xem hầu bao này được không?"

https://thuviensach.vn

Trên hầu bao hồng nhạt kia thêu một đoá sen, thêu cũng tính là đẹp, nhưng so sánh với tay nghề của Trình thường tại thật là khác xa. Nhưng trong miệng Lạc Tử Hân vẫn khen ngợi không thôi.

Như phi khẽ cười, nói: "Đó là bản cung tự mình thêu, rất là thích."

Nói xong, Như phi ngẩng đầu con mắt đảo vài cái, đột nhiên hình như nhớ tới cái gì, nói: "Trữ Dung Hoa cũng không mời bản cung uống ly trà sao?"

Lạc Tử Hân liền kinh hãi, chỉ lo quan tâm chuyện tình của Trình thường tại, thế nhưng đã quên lễ tiết cơ bản, thật là không nên. Lập tức, liền sai bảo: "Tâm Nhuỵ, dâng trà."

Lời này vừa mới nói ra, nàng liền hối hận. Lúc trước Huệ tần xảy thai, vì cứu Trình thường tại và Lục quý nhân, lợi dụng Tâm Nhuỵ lừa gạt Như phi, nàng đã có khúc mắc với Tâm Nhuỵ, thật sự không thích hợp để Tâm Nhuỵ ra hầu hạ. Lạc Tử Hân thầm mắng mình sơ suất.

Trong chốc lát trà đã được bưng lên, Tâm Nhuỵ thật cẩn thận đưa tới. Đôi mắt Như phi chuyển động, khẽ nhếch môi, nói: "Ngươi theo Trữ Dung Hoa, tốt không?"

"Cảm ơn nương nương quan tâm, nô tỳ tốt lắm." Tâm Nhuỵ cúi đầu thấp, hai má ửng đỏ.

Như phi khẽ ừ một tiếng, một bên nhìn Tâm Nhuỵ, một bên liền vươn tay ra lấy trà lại đây. Đột nhiên Như phi đẩy mạnh tay, nước trong cái chén liền rơi về phía Tâm Nhuỵ, đó là nước nóng, lập tức hất vào tay nàng. Tâm Nhu bị đau, khay trên tay chênh vênh, một chút liền nghiêng xuống, nước trà và lá trà liền rơi vào y phục của Như phi, đồng thời cũng làm bẩn hầu bao nàng vừa mới khoe.

https://thuviensach.vn

Như phi cọ một chút liền đứng lên, trợn mắt nhìn, một tay đẩy Tâm Nhuỵ ngã trên mặt đất, ngón tay ngọc chỉ, cả giận nói: "Nô tỳ chết tiệt, ngươi muốn hại chết bản cung sao?"

" Nô tỳ đáng chết, nương nương thứ tội." Tâm Nhuỵ vội vàng dập đầu cầu xin tha thứ, cả người phát run.

" Thứ tội? Ngươi làm cho hầu bao bản cung yêu thích làm hư thành như thế này, ngươi nói ngươi nên bồi thường như thế nào?" Như phi giơ hầu bao lên, cả giận nói.

" Nô tỳ..." Tâm Nhuỵ nhất thời choáng váng, kêu nàng nên bồi thường như thế nào mới phải? Nhất thời liền hướng ánh mắt cầu xin giúp đỡ về phía Lạc Tử Hân.

" Không cần nhìn chủ tử của ngươi, đây là bản cung thay chủ tử nhà ngươi giáo huấn ngươi, cũng làm cho ngươi hiểu được cái gì là tôn ti, suy nghĩ một chút nên hầu hạ chủ tử như thế nào." Cản bản Như phi không cho Lạc Tử Hân cơ hội nói chuyện, sắc mặt trầm xuống, quát, "Người đâu, đánh năm mươi trượng."

Sắc mặt Lạc Tử Hân khẽ thay đổi vài lần, sau khi Tâm Nhuỵ chuyển từ Hoán Y cục, thân thể đã trở nên rất yếu, cho nên người hầu trong Uyển Trữ cung, cũng không có bắt nàng làm việc nặng, nếu lúc này Như phi đánh năm mươi trượng, cho dù là thân thể của người khoẻ mạnh còn không dậy nổi, huống chi là Tâm Nhuỵ, cho dù không chết cũng không còn nửa cái mạng. Đây cũng không phải chuyện đùa, lập tức, liền muốn mở miệng cầu tình, ai ngờ Như phi lại mở miệng trước: "Trữ Dung Hoa, đây là bản cung giúp muội trừng phạt nô tỳ không dùng được, hiểu chưa?"

Tuy rằng trong lòng Lạc Tử Hân tức giận, nhưng cũng không có cách làm, chỉ có thể trơ mắt nhìn vài thái giám mà Như phi mang đến chấp hành hình pháp.

https://thuviensach.vn

Một, hai, ba ...

Thái giám báo số, Tâm Nhuỵ đau đến khóc hô kêu tha mạng, chỉ là Như phi vốn bất sở vi động (3), cứ thế nghịch hầu bao, dáng vẻ kiêu ngạo đó làm người sinh lòng ớn lạnh.

(3) bất vi sở động: không có động tĩnh, không bị thuyết phục.

Lạc Tử Hân cắn chặt môi dưới, thầm nghĩ, Như phi này làm như vậy rõ ràng chính là cho nàng khó chịu, tuyên bố đây chỉ là nàng ra oai phủ đầu, chỉ là nàng cũng không hiểu được khi nào thì mình đã đắc tội vị ôn thần này, làm cho nàng đủ nhục nhã.

Đột nhiên, nàng nhớ tới lúc trước Như phi làm khó Trình thường tại, mơ hồ cảm thấy trong lúc đó hình như hai người này có liên hệ gì. Nhưng, nàng và Trình thường tại đồng thời đắc tội vị Như phi nương nương này khi nào? Thoạt nhìn còn nhắm trúng nàng, đây đúng là làm nàng sinh nghi, chuyện này nàng cũng không thể không để mắt đến, nhất định phải tìm hiểu ra mới được.

" Nương nương, hầu bao của ngài, thần thiếp lập tức thêu giúp ngài một cái, ngài liền bỏ qua cho nha đầu này chứ." Trình thường tại thật sự không nhìn được, che ngực, sắc mặt có chút cổ quái dị thường.

"A? Nhưng ta muốn thêu giống như đúc?" Dường như Như phi có hứng thú với chuyện này, khoé miệng lộ ra một chút cân nhắc cười tươi.

"Thần thiếp nhất định dốc toàn lực." Trình thường tại sốt ruột nhìn Lạc Tử Hân, nói, " Trữ Dung Hoa, bằng lòng cho thần thiếp kim chỉ và công cụ?"

" Trình thường tại..." Lục quý nhân giữ chặt tay Trình thường tại, có ý trách cứ, nhưng bị nàng đẩy ra, đến gần Lạc Tử Hân.

https://thuviensach.vn

" Mười hai, mười ba..." Thái giám vẫn tiếp tục đếm số như cũ, dường như Tâm Nhuỵ đã khó duy trì thêm nữa.

Trong lòng Lạc Tử Hân thở dài, có lẽ là xuất phát từ tư lợi, rốt cục gật đầu đáp ứng nàng. Mạng người so sánh với ngón tay của Trình thường tại, trong lòng Lạc Tử Hân vẫn là có thiên vị vế trước.

" Nha đầu kia quả nhiên mạng tốt, lại có thể có nhiều chủ tử bảo vệ ngươi như vậy." Như phi hừ lạnh một tiếng, mệnh lệnh cho thái giám ngừng hình pháp.

Trình thường tại lấy châm tuyến công cụ Tích Như đưa tới, bắt đầu bắt tay vào thêu, nhưng rõ ràng có thể thấy ngón tay nàng run run, làm cho người ngoài quan sát không đành lòng nhìn.

Ước chừng qua thời gian một ly trà nhỏ, có lẽ là do mệt mỏi quá mức, sắc mặt của Trình thường tại bắt đầu trở nên trắng bệch. Đột nhiên, Trình thường tại té xỉu ở trước bàn, kim chỉ trên tay cũng rơi xuống bàn.

" Trình thường tại..." Lục quý nhân sợ hãi kêu một tiếng, đỡ nàng tựa vào người mình.

Như phi ngồi đối diện cũng thu hồi nụ cười, kinh ngạc nhìn nàng, trong mắt hiện ra một chút bất an.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Ngăn Cản

" Thần thiếp không sao." Sau chốc lát, Trình thường tại dần tỉnh lại, vuốt trán của mình, ra sức muốn giãy ra khỏi lòng của Lục quý nhân đứng lên.

"Qủa thật không sao? Cũng đừng nói bản cung ức hiếp muội." Như phi thấy nàng tỉnh dậy, trong con ngươi nháy mắt thả lỏng, kéo chiếc khăn di chuyển trên ngón tay, cười như không cười nói.

Trình thường tại khẽ đẩy Lục quý nhân ra, đứng lên, mặc dù chân bước còn có chút không ổn, nhưng vẫn kiên trì như cũ nói: "Nương nương không ức hiếp thần thiếp, là thần thiếp thất lễ, bây giờ đã không sao, bây giờ tiếp tục làm."

Như phi nhíu mày, kiêu ngạo vuốt cằm, nói: "Ừ, như thế tốt lắm."

" Nương nương, Thái y đến đây." Tích Như đứng ở cửa gọi đến nói, đã gặp Thái y cầm hòm thuốc đi đến, vốn là vừa rồi lúc Trình thường tại té xỉu, Lạc Tử Hân đã sai Tích Như truyền Tống Thái y đến.

"Thật ra thần thiếp không sao, không cần điều trị." Ánh mắt Trình thường tại nhìn về phía Lạc Tử Hân, trong nụ cười có chứa xin lỗi, rõ ràng là có chút e ngại Như phi. Làm sao nàng không sao được, nếu thật sự không có chuyện, cũng sẽ không té xỉu, trong lòng Lạc Tử Hân thầm trách cứ.

" Thái y đến cũng đã đến, muội để cho hắn khám đi." Lúc này Như phi lại làm người tốt.

https://thuviensach.vn

Trình thường tại khẽ hành lễ rồi tỏ vẻ cảm tạ ân điển của Như phi, liền ngồi xuống, vươn tay cho Tống Thái y khám bệnh. Sau khi bắt mạch, Tống Thái y liền kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Trình thường tại một hồi lâu, lại khiến cho Lục quý nhân và Lạc Tử Hân đứng ở một bên nghi ngờ một hồi, trong lòng lại bất an, sợ lời Thái y nói ra làm cho các nàng lo lắng.

Tống Thái y bắt mạch xong, rút tay về, cũng đứng lên lui về phía sau vài bước, xoay người chắp tay hành lễ với Như phi nương nương.

" Tống Thái y, Trình thường tại có sao không?" Giọng nói của Như phi lên cao nói.

Tống Thái y mỉm cười, nói: "Khởi bẩm Như phi nương nương, Trình thường tại có hỉ."

Lời vừa nói ra, Như phi từ trên ghế đứng lên, nếu như nói là nhảy cũng không khoa trương chút nào, nàng thật sự là bị nảy lên. Vẻ mặt nàng viết chữ kinh ngạc, mở to hai mắt, nửa ngày không biết nói như thế nào.

" Trình thường tại, chúc mừng muội." Lục quý nhân vui sướng cầm tay Trình thường tại, sau đó người hình như chưa từng nghĩ tới sẽ có kết quả như thế, giật mình sửng sốt nửa ngày không biết nên phản ứng như thế nào.

Rốt cục Như phi từ trong kinh ngạc trở lại, kéo kéo môi, khoé miệng cười có chút cứng ngắc, yếu ớt nói: "Quả thật phúc khí tốt, có thể sinh con trai cho Hoàng thượng là tốt nhất rồi."

"Trong người Trình thường tại yếu, vẫn cần phải điều dưỡng tốt, mấy ngày này tốt nhất là nằm nghỉ ngơi trên giường, không thể tiếp tục vất vả." Ngón tay Tống Thái y chỉ kim chỉ trên bàn, nói, "Những thứ việc này cũng tạm thời không cần làm, hiện tại ngài cần nhất là nghỉ ngơi."

"Đúng, đúng, đó là tất nhiên." Lục quý nhân vội vã thay Trình thường tại đồng ý, ánh mắt còn vụng trộm liếc Như phi một cái. Chỉ thấy Như phi

https://thuviensach.vn

kai bĩu môi, một bộ dạng không cam lòng, cũng làm cho Lục quý nhân trong lòng đắc ý không thôi.

" Trình thường tại, muội nghỉ ngơi cho tốt đi, bản cung cũng không quấy rầy Trữ Dung Hoa, về trước." Như phi ưỡn ngực, nhìn lướt qua Trình thường tại, xoay người rời đi.

Cuối cùng trận sóng gió này vì Trình thường tại có mang mà chấm dứt, mà nàng cũng không cần để ý đến việc kim chỉ đó, nhưng lại làm cho Lục quý nhân thở phào nhẹ nhõm một hơi, ngồi ở một bên cười nói chuyện về đứa nhỏ trong bụng cùng Trình thường tại. Nhưng, trong lòng Lạc Tử Hân không nhẹ nhàng như vậy, lần này Như phi rời đi xem như đánh nàng một bạt tai, theo tâm lý này, nữ nhân này mang hận sẽ làm ra chuyện gì thì thật sự không thể đoán trước được. Huống hồ, nàng đi vào Uyển Trữ cung cứ khiêu khích và gây khó dễ cho Trình thường tại và mình, nay cũng là kết quả như vậy, dẫn đến nàng phẫn nộ mà đi, nàng thật sự sẽ bỏ qua như vậy sao?

Sau bữa tối, Lạc Tử Hân nửa nằm ở trên nhuyễn tháp, Tích Như bóp chân cho mình. Trình độ hầu hạ người của Tích Như càng ngày càng tốt, nhưng nàng không có lòng dạ đi hưởng thụ cảm giác thoải mái mà Tích Như bóp chân cho nàng, suy nghĩ ẫn xoay quanh chuyện xảy ra ban ngày, vẫn đang rối rắm vì sao Như phi lại nhằm vào nàng và Trình Ngọc Dao.

"Tích Như, ngươi nói gần đây bản cung và Trình thường tại có làm chuyện gì không?" Lạc Tử Hân thuận miệng hỏi một câu.

Tích Như nghiêng đầu, suy nghĩ tìm tòi, khẽ cong miệng lên, nói: "Hình như không có, gần đây Trình thường tại rất ít đến Uyển Trữ cung này, chủ tử cũng rất ít đi đến chỗ nàng. Nhưng ban ngày hôm nay lại đi cùng Lục quý nhân."

https://thuviensach.vn

"Hôm nay bản cung cũng không nói gì, trước hôm nay thì sao?" Lạc Tử Hân tức giận chặn nàng.

"Lúc trước ..." Tích Như cau chặt mày, trầm tư suy nghĩ trong chốc lát, lẩm bẩm nói, "Muốn nói có, chỉ có ngày đó nương nương cùng Lục quý nhân và Trình thường tại cùng nhau tản bộ, sau đó hai người bọn họ đi bắt trộm, sau đó nương nương bị vu oan?"

Lộ Toàn? Tên này gõ một cái ở trong lòng Lạc Tử Hân nặng nề, đột nhiên nàng nhớ tới hôm nay Như phi vào cửa là an ủi kinh sợ, giọng điệu kia căn bản có chứa hận ý, chẳng lẽ là vì nguyên nhân này? Thoạt nhìn Như phi nhận định là oan uổng nàng đều không phải thật sự là oan uổng, Như phi tin lời Lộ Toàn, đã có thể xem như vậy, chuyện này có quan hệ gì với Như phi, nhắm trúng nàng khiêu khích rõ ràng như thế? Chuyện này càng ngày càng làm cho người ta khó hiểu.

Lộ Toàn... Lạc Tử Hân khẽ đọc tên người này, trong lòng đột nhiên ngừng lại, hình như có hiểu ra.

"Tích Như, bản cung có việc cho ngươi đi làm, ngươi đưa tai lại đây." Không chờ Tích Như có phản ứng gì, Lạc Tử Hân liền nói nhỏ ở bên tai nàng một lúc. Mặc dù Tích Như thấy nghi hoặc, nhưng vẫn gật đầu theo lời chủ tử nói đi làm.

Lộ Toàn ở Càn Tây sở chỗ ở dĩ nhiên không có người, có thể còn chưa tới kịp thu dọn di vật, cho nên tạm thời còn chưa có người khác vào ở. Bây giờ Tích Như đang đứng ở gian ngoài, thật ra cũng không biết vì sao chủ tử muốn nàng tới nơi này, nói là bảo nàng đến xem trong phòng này có gì đặc biệt, chỉ là đây không phải chuyện nhỏ, mặc dù Tích Như đến nơi này, nhưng không biết rốt cuộc muốn tìm cái gì.

Lộ Toàn từng là thái giám bên người Hoàng đế được sủng ái nhất, mặc dù địa vị không bằng thái giám tổng quản Phó Hổ, nhưng bất luận phẩm

https://thuviensach.vn

cấp vẫn coi trọng đãi ngộ, không thể bại bởi Phó Hổ, cho nên ở Càn Tây sở, hắn cũng có được một gian phòng độc lập, bởi vì chỗ độc lập, chung quanh cũng không có những người khác ra vào, Tích Như ra vào ở đây, thật cũng không có người nhìn thấy.

Tích Như đang định vào nhà, lại nghe được trong phòng phát ra âm thanh cực kì nhỏ của tiếng khóc nước mắt ròng ròng. Tích Như hoảng sợ, chạy nhanh núp thân mình lui ra, ngồi xổm trước cửa sổ, vụng trộm xem vào trong, mà khi nàng nhìn người bên trong khóc nước mắt ròng òng thì cả kinh rụt mạnh người xuống, thiếu chút nữa phát ra tiếng kêu. Nàng gắt gao che miệng mình, mệnh lệnh cho chính mình tỉnh táo lại.

Chỉ sợ nằm mơ cũng không nghĩ đến, Tích Như lại đến nơi ở của Lộ Toàn, nhưng lại khéo như vậy biết được bí mật này, người bên trong ôm di vật của Lộ Toàn khóc là Như phi.

Như phi lại khóc vì Lộ Toàn? Phát hiện này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Tích Như.

" Đức Toàn (1), làm sao chàng lại đi như vậy, đời này, ta nợ ngươi còn chưa trả đâu." Như phi thì thào tự nói với y phục đó, nhẹ nhàng khóc nói.

(1) Ở đây chỉ Lộ Toàn nhưng mình không hiểu sao tác giả viết như vậy.

Im lặng trong chốc lát, lại nghe bên trong có âm thanh nói nhỏ: "Đức Toàn, lúc trước vì sao chàng muốn vào cung? Ta và chàng duyên phận đã hết, làm sao chàng lại vì ta chịu khổ một đao kia, dẫn đến đoạn tử tuyệt tôn không tính, còn không công đánh mất tính mạng. Vì ta, chàng muốn tìm mọi cách vơ vét của cải ... Đều là ta hại khổ chàng."

"Chàng yên tâm, mối thù của chàng ta nhất định sẽ giúp chàng báo thù, ai hại chàng, ta sẽ khiến họ chôn cùng chàng."

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy tất cả làm Tích Như khâm phục sát đất với chủ tử, có thể dự liệu được việc này, liền trở lại Uyển Trữ cung liền nói lại tất cả sinh động như thật cho Lạc Tử Hân. Thật ra Lạc Tử Hân rất muốn nói cho Tích Như, nói cho nàng biết đường đi đến chỗ Đức Toàn, cũng không phải chính mình có khả năng thấy được một màn này, đây chẳng qua là ngoài ý muốn, tuy ằng nàng phái Tích Như đi đến chỗ đó, chỉ là loáng thoảng cảm tấy có thể tìm được chút manh mối ở chỗ Lộ Toàn, thật ra trong lòng cũng không nghĩ chút gì, chỉ là, vận khí của Tích Như quá tốt.

Nghe Tích Như nói đến đây, dĩ nhiên Lạc Tử Hân hiểu ra toàn bộ rồi. Như thế nào nàng cũng không có nghĩ đến, thế nhưng Lộ Toàn lại là người tình cũ của Như phi, Lộ Toàn lại si tình đến nỗi vào cung làm hoạn quan vì nàng, cũng khó trách Như phi sẽ hận thấu xương người hại chết hắn. Chỉ sợ thời gian sau này của nàng và Trình thường tại phải cẩn thận, nếu nữ nhân này hận, nhất định là đánh đến chết.

Lạc Tử Hân nhớ kết cục bi thảm của kiếp trước, nhớ tới Như phi xử lí tất cả của mình, đáy lòng sinh hàn ý, trong lòng biết lúc này đây nhất định phải tiên hạ thủ vi cường (2).

(2) tiên hạ thủ vi cường: trích trong câu "Tiên hạ thủ vi cường, hậu thủ vi tai ương" trong "Tôn Tử binh pháp". Ý nghĩa là ra tay trước để dành được lợi thế, trở thành kẻ mạnh; ra tay sau thì sẽ bị thua thiệt.

Trình thường tại có thai, Hoàng thượng mừng rõ, lúc này liền bắt đầu liền hạ chỉ thăng phẩm cấp của nàng, từ thường tại thăng làm tài tử, lại phân phó Ngự Thiện phòng cùng Thái Y viện chăm sóc.

"Trình tài tử bên kia như thế nào? Thân thể đã hồi phục chưa?" Lạc Tử Hân vừa đọc sách vừa hỏi Tích Như.

"Vâng, hôm qua nghe Yên Nhi nói, chủ tử nhà nàng tinh thần tốt lên rất nhiều, bên này Thái y lại kê chút thuốc dưỡng thai, lúc này khí sắc đã tốt

https://thuviensach.vn

hơn nhiều." Tích Như cười nói, "Vừa rồi đi Thái Y viện thì thấy Yên Nhi lấy thuốc dưỡng thai, còn cùng nàng hàn huyên vài câu."

Lạc Tử Hân gật đầu, lại chuyển lực chú ý về quyển sách, thuận miệng nói: "Tích Như, Ngự Thiện phòng cho ngươi mang canh hạt sen đến đây sao?"

"Vâng, đã mang đến, lúc này còn hơi nóng, chờ nguội chút nô tỳ liền mang cho ngài." Tích Như vội vàng trả lời, ngừng lại một chút, còn nói, "Ngày hôm nay lúc đi lấy canh thấy Tú Vân trong cung Như phi, lén lút ở cửa Ngự Thiện phòng nhìn đông tới nhìn tây, không biết muốn làm gì. Sau nàng lại còn đụng phải nô tỳ, làm hại nô tỳ thiếu chút nữa làm đổ canh, lại có thể không xin lỗi."

Tích Như bĩu môi thở dài, có lẽ trong lòng nàng vẫn rất bất mãn với Tú Vân kia, lại bởi vì người ta là người của Như phi, cũng không thể tức giận, chỉ có thể lải nhải vài câu trước mặt chủ tử nhà mình.

Từ trong sách Lạc Tử Hân ngẩng đầu lên, ánh mắt ngưng một chút, con ngươi thâm trầm kia không khỏi làm cho Tích Như hoảng sợ, cho là mình nói sai cái gì rồi, khẽ cúi đầu không dám nhiều lời nữa.

Nhưng trong lòng Lạc Tử Hân cũng không phải để ý mâu thuẫn của Tích Như và Tú Vân, mà là rốt cục Tú Vân kia muốn làm cái gì ở Ngự Thiện phòng. Đột nhiên trái tim nàng mạnh mẽ co lại, bàn tay nắm thành nắm đấm, dây cung trong đáy lòng kia đột nhiên căng đứt.

Như phi, ngươi sẽ gây bất lợi cho Trình tài tử sao?

"Thuốc dưỡng thai của Trình tài tử đưa đi chưa?" Giọng nói của Lạc Tử Hân lãnh liệt, làm Tích Như cả kinh run run.

"Vâng, bây giờ hẳn là đã đưa đi." Tích Như không rõ nguyên nhân chủ tử hỏi câu này, nhưng thấy sắc mặt khác thường của chủ tử, trong lòng cũng

https://thuviensach.vn

khẩn trương lên không hiểu được.

Không được, mặc kệ thuốc dưỡng thai kia có vấn đề hay không, nàng nhất định phải đến ngăn cản Trình tài tử uống. Nghĩ, nàng liền bảo Tích Như đi đến Vọng Vân Hiên.

Lúc Tích Như đi đến còn cách cửa phòng vài chục bước chân, liền nghe được giọng nói của Yên Nhi truyền đến: "Chủ tử, uống bát thuốc dưỡng thai này đi."

Trong lòng Tích Như quýnh lên, bước nhanh hơn, nhưng không ngờ quá mức nóng vội bàn chân đá vào một cục đá, ngã trên đất.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Tín Nhiệm

"Tích Như, sao ngươi lại tới?" Giọng nói của Lục quý nhân ở trên đầu Tích Như vang lên, có chứa sự thân thiết, tiếp theo liền giúp nàng đứng lên, đón nhận cặp mắt sáng thông suốt chăm chú của Lục quý nhân.

"Lục quý nhân, người đang ở đây?" Tích Như hơi sửng sốt, nhưng lập tức liền nhớ tới mục đích nàng tới đây, chưa kịp chờ Lục quý nhân trả lời, đã vội vàng chạy vào.

Nàng thuỷ chung vẫn chậm một bước, một khắc khi bước vào cửa phòng, đã nhìn thấy Trình tài tử uống một hơi hết sạch nước trong bát canh. Tích Như ấp úng mở đôi môi, nhưng không nói ra nửa câu, chỉ là kinh ngạc nhìn Trình tài tử.

"Tích Như, có phải là Trữ Dung Hoa muốn tìm chúng ta? Dù sao lúc này cũng đang định cùng Trình tài tử đi gặp Trữ Dung Hoa." Lục quý nhân cười cười, kéo Trình tài tử cùng đi ra ngoài, Tích Như mở miệng nửa ngày không biết nói cái gì, chỉ có thể đi theo sau các nàng về tới Uyển Trữ Cung.

"Trữ Dung Hoa cát tường." Trình tài tử và Lục quý nhân, hành lễ bình thường, thuận tiện mời nàng vào phòng, Tích Như đi theo sau, lắc lắc đầu với Lạc Tử Hân.

"Muội muội có cảm thấy không ổn không?" Đương nhiên Lạc Tử Hân thấy được cái lắc đầu ý tứ của Tích Như, nói với Trình tài tử.

https://thuviensach.vn

"Thần thiếp cảm thấy rất tốt, mấy ngày nay cũng đã ăn ngủ đủ rồi, tinh thần đương nhiên cũng tốt." Trình tài tử thản nhiên cười.

Lạc Tử Hân khẽ a một tiếng, cũng không tiện nói thêm cái gì, tiếp theo ba người liền nói chuyện phiếm chuyện thường ngày, cằn nhằn nói liên miên mãi cho đến bữa tối mới rời đi.

Lúc này Trình tài tử rời đi, Lục quý nhân nói ở bên tai nàng: "Chuyện tỷ tỷ lo lắng, Nguyệt Nặc đã giải trừ."

Lạc Tử Hân nâng hai tròng mắt, có chút kinh ngạc nhìn nàng, đoán ý tứ trong lời này của nàng. Lục quý nhân hé miệng cười, ghé sát bên tai của nàng nói: "Bát thuốc kia, đã bị muội đổi."

"Muội..." Lạc Tử Hân đột nhiên quay đầu, giật mình chăm chú nhìn Lục quý nhân, như thế nào nàng cũng không nghĩ đến Lục quý nhân lại có thể hiểu được tiên cơ, thật ra làm cho nàng thay đổi cách nhìn.

"Ngày ấy đúng lúc muội thấy nha đầu Tú Vân kia lén lút ở cửa Ngự Thiện Phòng luôn nhìn chằm chằm Yên Nhi đến đi, đã có ý nghĩ, quả thực thấy nơi nơi nàng lén lút rắc gì đó vào trong canh, muội đã bảo Yên Nhi đổi."

Khoé miệng Lạc Tử Hân khẽ nhếch lên, nói: "Thật ra muội rất thông minh, cũng học được khôn ngoan."

Lục quý nhân ngại ngùng cười, nói: "Muội nhớ kỹ tỷ tỷ nói thế này, mọi chuyện đều phải để mắt đến. Thật ra mấy ngày trước Như phi đối đãi như vậy với các tỷ, muội ở bên cạnh nhìn rất hiểu, cho nên chuyện trong lòng tỷ tỷ lo lắng cũng là chuyện muội lo lắng, thế nên mới để mắt nhìn. Nhưng, tuy rằng muội mắt tinh nhìn thấy Tú Vân hạ này nọ, nhưng cảm thấy cũng không cần phải làm ầm lên, dù sao nàng là người của Như phi, muội còn không nắm chắc năng lực thế nào, cũng thật sợ nàng bắt ngược lại gây phiền toái cho Trình tài tử, cho nên trước hết thay đổi thuốc thôi."

https://thuviensach.vn

"Nguyệt Nặc, bây giờ muội thật sự hiểu được mất." Lạc Tử Hân vỗ nhẹ vào tay Lục quý nhân, cảm khái nói.

Nhưng, tuy việc hôm nay đã giải trừ, nhưng lòng dạ Như phi này muốn hại Trình tài tử chỉ sợ là liên tiếp chặn đường như thế này. Hôm nay không thành công, trong đầu nhất định thấp thỏm, tương lai không chừng ngày nào đó còn sẽ làm hại lần thứ hai, bây giờ thật sự là phòng cũng không phòng được.

Dường như Lục quý nhân nhìn thấu suy nghĩ của Lạc Tử Hân, kéo tay của nàng, nói : "Tỷ tỷ, chỗ muội sẽ giúp đỡ nhiều phòng giúp Trình tài tử, ài, Trình tài tử này tâm tư đơn thuần, nếu chúng ta không giúp nàng, nàng sẽ rất đáng thương. Ai bảo chúng ta là ba hảo tỷ muội, tỷ nói phải không?"

Lạc Tử Hân vuốt tay của Lục quý nhân, nhìn ánh mắt chân thành của nàng, trong lòng cũng sinh ra chút cảm động, lập tức trong lòng cũng thoáng an tâm chút, dù sao có Lục Nguyệt Nặc tương trợ, trong thời gian ngắn Trình tài tử hẳn sẽ không đến nỗi xảy ra vấn đề gì.

Lời này của Lục quý nhân nói đúng, quan hệ của ba người quả thật không sai, nhưng, trong lòng Lạc Tử Hân có tính toán khác. Nay, Trình tài tử tương đối nghe lời của mình, là một đối tượng nàng có thể lợi dụng, cho nên bây giờ nàng cũng không hy vọng Trình tài tử xảy ra chuyện gì, hơn nữa chuyện này có ngàn đầu vạn tự (nhiều mối quan hệ, nhiều điều) liên quan tới chính mình, trong lòng nàng cũng hiểu được, mục tiêu kế tiếp của Như phi sẽ là nàng Lạc Tử Hân, cho nên nhất định phải rất cẩn thận mới được.

Nhớ kỹ điều này, sắc mặt khẽ có chút thay đổi.

Sau khi tạm biệt Lục quý nhân, Lạc Tử Hân liền chậm rãi tiến vào trong Uyển Trữ cung, vừa đi vừa nghĩ tâm sự, một đoạn đường ngắn đi mất hơn một nửa thời gian so với ngày thường. Nguyên nhân vì tinh thần hoảng hốt,

https://thuviensach.vn

nàng vẫn không chú ý có người đi theo sau nàng một đoạn đường rất dài, mãi cho đến khi gần đến cửa Uyển Trữ cung thì giọng nói nhẹ nhàng quen thuộc kia mới quấy rầy suy nghĩ của nàng.

Xoay người, chủ nhân của giọng nói kia là Vệ Dịch Hiên, hắn khẽ hành lễ với nàng, trên trán có chứa ý cười.

"A? Vệ công công? Sao hôm nay lại rảnh rỗi đến nơi này của bản cung?" Lạc Tử Hân khẽ nhướng mày.

"Nô tài không quên ước định với nương nương, tất nhiên sẽ muốn tới vấn an nương nương một chút." Vệ Dịch Hiên cười nói.

Mặt Lạc Tử Hân căng thẳng, nghiêm mặt nói: "Được rồi, ở trước mặt bản cung cũng không cần giao tiếp qua loa như vậy, nói thẳng đi, tìm bản cung có chuyện gì."

Nàng cũng không tin Vệ Dịch Hiên sẽ không có chuyện gì mà chạy tới hàn huyên với nàng.

" Nương nương, lời nói này làm nô tài có chút thương cảm. Nếu như không có nương nương, nô tài làm sao có thể đến hầu hạ bên Hoàng thượng, đây chính là công lao của ngài, nô tài cũng không phải là người vong ân." Vệ Dịch Hiên làm ra một bộ dáng thương tâm, vẻ mặt kỳ quái kia làm cho Lạc Tử Hân không nhịn được cười, nhưng nàng chỉ cười một chút, đ khôi phục sắc mặt, thản nhiên nhìn hắn.

" Nương nương, nô tài đến đây là để báo đáp ơn nghĩa, nương nương giúp nô tài, như vậy nô tài liền đáp trả thực hiện chuyện đã đáp ứng với nương nương." Vệ Dịch Hiên cười đến sáng lạn, nhưng trong đôi mắt phát ra sự thành thật làm cho Lạc Tử Hân cảm thấy tin tưởng hắn.

Nhưng cho dù Lạc Tử Hân không tin thì sao, từ khi nàng quyết định hợp tác cùng thái giám này, nàng cũng đã có lựa chọn. Lúc ấy giúp hắn tính kế

https://thuviensach.vn

Lộ Toàn, tuy nói là nàng có tư lợi, nhưng ở ngoài mặt cũng là giúp tiểu Vệ Tử làm cho hắn đến bên người Hoàng đế. Thật ra mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, nàng đ xem như đồng minh với hắn, bởi vậy, đồng minh nên có sự tín nhiệm. Thật ra, theo trong lòng, nàng vẫn không hoài nghi lắm Vệ Dịch Hiên đã từng qua sông đoạn cầu (giống câu qua cầu rút ván).

"Vậy ngươi chuẩn bị giúp bản cung như thế nào?"

"Nương nương không phải ẫn muốn gặp người trong đại lao sao? Đó cũng là chuyện nô tài đáp ứng nương nương, đêm nay giờ tý, nô tài sẽ đưa nương nương đến." Vệ Dịch Hiên đến gần nàng, đè thấp giọng nói.

Lạc Tử Hân nhìn hắn thất sâu một lát, sau một lúc lâu mới nói: "Tuy rằng ngươi thay thế Lộ Toàn hầu hạ bên người Hoàng Thượng, nhưng mới không bao lâu, nói cho cùng vẫn kém hắn, ở trước mặt Hoàng thượng ngươi căn bản ngay cả cái cây cũng không bằng, huống hồ, đại lao kia là nơi mà Lộ Toàn cũng không có tư cách đi vào, huống chi là ngươi?"

Vệ Dịch Hiên cười gật đầu, trừng mắt nhìn, nói: "Lộ Toàn không có tư cách này, nô tài càng không có, nhưng Phó Hổ có, nô tài đã làm việc theo ý của nương nương."

Trong lòng Lạc Tử Hân hiểu gật đầu, lúc trước quả thật nàng có đề cập đến một việc với Vệ Dịch Hiên, không nghĩ tới tiểu tử này cũng đủ thông minh, lần này đã hiểu ý của nàng.

Tuy Phó Hổ chỉ là một thái giám tổng quản, nhưng tín nhiệm của Hoàng thượng với hắn là hạng nhất, nói cách khác, vị tổng quản này có đôi khi quyền lực lớn hơn nhiều ngoại thần, có đôi khi ngay cả Hoàng thượng cũng phải để cho hắn vài phần mặt mũi, thiên lao kia sẽ được coi là cái gì? Có đôi khi Lạc Tử Hân không hiểu được, vì sao Mục Nguyên Trinh lại sủng ái một hoạn quan như thế.

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân nghĩ vậy, nhân tiện nói: "Phó Hổ đương nhiên có thể, nhưng ngươi làm sao có thể sai bảo hắn?"

Vệ Dịch Hiên cười đến có chút thần bí, nói: "Lần trước, nô tài đã ghi tạc lời nói của nương nương vào trong lòng, nương nương nói muốn tận lực lấy được sự tín nhiệm của Phó Hổ, cho nên nô tài đã nhận hắn làm cha nuôi, lệnh của hắn, rất có tác dụng."

Lạc Tử Hân quay đầu nhìn hắn, thầm nghĩ thái giám này trả thù thông minh, tư duy cũng rất linh hoạt, đúng là cách làm để hắn ngồi vững vàng vị trí. Không nghĩ tới nàng cũng chỉ đề cập đến điểm đó, tiểu thái giám này liền có thể vận dụng tốt như thế, quả nhiên là có tài.

"Đã có Phó công công, ngươi đã có tiền đồ tốt, nơi này bản cung cũng không giúp được ngươi nhiều lắm, thật ra ngươi có thể không cần để ý tới bản cung."

Vệ Dịch Hiên khẽ cúi đầu cười, nói: "Nô tài nhận việc nhỏ, vĩnh viễn không quên ơn, huống hồ, nô tài nói qua, nương nương và nô tài là bạn không phải địch, lợi ích của chúng ta là một, cho nên nương nương không cần lo lắng nô tài sẽ phản bội người."

Lạc Tử Hân nhìn hắn thật sâu một hồi lâu, khoé miệng khẽ cong lên, ngân nga nói: "Ngươi lợi dụng nhược điểm của bản cung đến trao đổi hợp tác, nhưng bản cung thấy, bò lên trên vị trí đó không phải là mục đích thực sự ngươi tìm ta hợp tác, bởi vì ngươi có thể đến gần Phó Hổ, đối với ngươi hắn hữu dụng hơn so với bản cung. Cho nên, mục đích thật sự của ngươi là cái gì?"

" Nương nương quá lo lắng." Vệ Dịch Hiên cười đến có chút thâm trầm, nói, "Đêm nay giờ tý, nô tài liền chờ nương nương ở chỗ này, nô tài cáo lui."

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân ý vị thâm trường nhìn bóng lưng Vệ Dịch Hiên rời đi, tròng lòng quấn từng từng sương mù. Trước hôm nay, nàng thật sự nghĩ đến tiểu thái giám là vì tiền đồ mới hợp tác với nàng, nhưng hôm nay, nàng lại lĩnh ngộ ngoài ý muốn đến đây còn có huyền cơ khác, đây không khỏi làm nàng nhớ tới chuyện thái giám này sở hữu "nhược điểm" của nàng, chỉ sợ cũng không thoát khỏi quan hệ với huyền cơ đó đi, chỉ là mục đích thật sự của hắn là cái gì, lại làm nàng không thể tưởng tượng được.

Cho tới nay ở trong ấn tượng của nàng Vệ Dịch Hiên là một người thông minh hoạt bát mà tâm tư lại cẩn thận, nói thật trong đáy lòng nàng cũng không ghét hắn, thậm chí còn có chút không nguyên tắc tín nhiệm hắn, chỉ là hôm nay cuối cùng hắn biểu hiện thâm trầm ra ngoài nhưng lại không thể không làm cho trong lòng nàng có nhiều hơn một tầng phòng tuyến.

Nhưng cho dù thế nào, giờ tý nàng vẫn đúng hẹn xuất hiện ở địa điểm chỉ định, bởi vì không có gì hấp dẫn hơn việc nhìn thấy người kia trong đại lao. Vệ Dịch Hiên rất tuân thủ xuất hiện, lúc này đây không cần hắn nhắc nhở, nàng đã thay y phục thái giám.

Vệ Dịch Hiên mang theo nàng đi tới cửa đại lao mà nàng nhớ nhung thật lâu, nàng khẽ ngẩng đầu nhìn bức hoành (tấm biển, kiểu như là tên cửa phủ được viết trên tấm biển) bằng đồng kia, trong lòng ngũ vị tạp trần, đại lao khoá lại không chỉ là phụ thân của nàng, còn có cả đời của nàng.

Ở trong lòng khẽ thở dài một tiếng, cúi đầu đi theo Vệ Dịch Hiên vào trong đại lao. Lệnh bài trong tay hắn quả nhiên rất hữu dụng, thị vệ đại lao lại không ngăn trở gì tiến vào bên trong.

"Vào đi thôi, thời gian không quá dài, nô tài coi chừng ở bên ngoài dùm." Giọng nói của Vệ Dịch Hiên cực thấp nói nhỏ ở bên tai nàng, khẽ hạ ánh mắt, lền rời đi.

https://thuviensach.vn

Trong lao người kia còn chưa nghỉ ngơi, ngồi xếp bằng ở trên mặt đất, những sợi tóc màu đen pha chút bạc, hai má gầy đi rất nhiều, hình dáng giống hệt bộ dáng kiếp trước nàng thấy ở pháp trường. Hoá ra phụ thân đã sớm bị tra tấn đến nước này, nghĩ chính mình trong cung còn hưởng thụ vinh hoa phú quý, mà phụ thân lại chỉ có thể mỗi ngày cơm rau dưa, ở tại nhà giam không có thiên lý này, trong lòng nàng rất chua xót. Ngón tay Lạc Tử Hân chạm nhẹ song sắt, một luồng khí lạnh thấm vào trong ngón tay, cũng thấm vào trong lòng của nàng.

Dường như Lạc Kiến Húc bị thanh âm thật nhỏ này quấy nhiễu, khẽ mở hai mắt ra. Tuy thân ở trong nhà tù, ánh mắt của hắn vẫn sắc bén như cũ giống như trước đây, dường như trong lúc đó ánh mắt vẫn đang tồn tại phần ngạo khí.

"Ngươi ..." Lạc Kiến Húc không chuyển mắt nhìn nàng, trong mắt tràn đầy hào quang.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Dặn Dò

"Cha ... " Trong mắt Lạc Tử Hân đã sớm tuôn ra nước mắt, nhất thời hai tròng mắt của nàng giống như bị sương mù che lấp.

"Là ... Là... Hân nhỉ?" Đôi mắt Lạc Kiến Húc đột nhiên kinh động, run run đứng lên, đi đến trước mặt của nàng, cách song sắt dùng ánh mắt không thể tin nhìn chằm chằm nàng một hồi lâu, đột nhiên nắm lấy hai tay của nàng, "Nữ nhi, là ngươi sao, ngươi vào bằng cách nào?"

Lúc này Lạc Tử Hân đã sớm hai mắt đẫm lệ, từ ngoài song sắt luồn hai tay vào, mười ngón nắm tay Lạc Kiến Húc, nức nở nói: "Cha, là Hân nhi, con tới thăm người."

"Hân nhi, nói cho cha, thời gian này con sống như thế nào?" Lạc Kiến Húc cũng nước mắt ngang dọc, nắm chặt tay nữ nhi.

Lạc Tử Hân nín thở thật sâu, liền êm tai nói với phụ thân, từ lưu đày thành quan nô, đến thanh lâu, lại đến Viên gia, về sau vào cung, đương nhiên nàng chỉ nói sau chuyện trọng sinh, về phần đủ loại kiếp trước, cũng không tiện nói với phụ thn.

Chỉ thấy Lạc Kiến Húc một bên nghe, thường hơi cau mày, sắc mặt âm tình bất định.

"Cha, con đã nghe nương, nàng nói..." Lạc Tử Hân khẽ cắn môi dưới, muốn nói lại thôi.

https://thuviensach.vn

"Bà ấy nói là loạn thần tặc tử đúng không? Hình như Lạc Kiến Húc biết nàng muốn nói cái gì, trực tiếp nói tiếp, dừng một chút, ông thở dài, nói, "Hân nhi, nương con chỉ biết một, không biết hai, nhưng bà ấy nói cũng không sai, cha đúng là một loạn thần, ta một lòng phù chúa cũ, chưa từng nghĩ tới sẽ quy thuận đương kim hoàng thượng."

"Cha, vì sao? Có lẽ lời nói của người thần phục, có thể nói ra?" Lạc Tử Hân không hiểu vì sao phụ thân phải bướng bỉnh như thế.

"Thần phục? Ha ha..." Đột nhiên Lạc Kiến Húc cười to vài tiếng, nói, "Cha không phải không nghĩ tới, nhưng bây giờ Hoàng đế sớm hận ta tận xương, năm đó ta cùng tiên đế đối kháng với đương kim Hoàng thượng người, còn tự mình... Tự mình tặng hắn một đao, chỉ sợ một đao kia vẫn là ký ức mới mẻ với hắn đi, con cho rằng với cá tính của Mục Nguyên Trinh, sẽ độ lượng dung nạp ta sao?"

Lạc Tử Hân nhớ tới ở trên lưng Mục Nguyên Trinh quả thật có một vết đao, không nghĩ tới lại là phụ thân ban tặng, đáy lòng không khỏi rùng mình.

"Hân nhi, thật ra cha đã từng chịu thua, đã từng muốn thần phục, nhưng trong lòng vị hoàng đế này ghi hận, không muốn tha thứ cho ta, cho nên ta chỉ có thể đứng ở trong lao này." Lạc Kiến Húc tự giễu ngửa đầu nhìn bốn phía, dáng vẻ không biết làm thế nào.

Lòng nghi ngờ của Mục Nguyên Trinh rất nặng, hắn vô tình với người, huống chi đối với con của một cựu thần đã từng tổn thương hắn, không chịu tha thứ cũng là hợp tình lí, nói như thế, hắn nhốt phụ thân ở thiên lao coi như là nhân từ. Lạc Tử Hân không khỏi hít một hơi thật sâu, trong ánh mắt bỗng chốc bi ai.

Lạc Kiến Húc chỉ nghĩ đến nữ nhi vì hắn bị giam trong tù mà bi thương, trong lòng không khỏi hiện lên một chút thương xót, nói: "Hân nhi, bây giờ

https://thuviensach.vn

con có cơ hội vào cung, nếu con muốn cứu ta, chỉ có một cách, đó là phải nghĩ cách lên làm hoàng hậu."

Lạc Tử Hân kinh ngạc, mờ mịt nhìn phụ thân không biết làm sao. Mặc dù sống một đời, nhưng nàng một lòng nghĩ đó là làm sao để đề phòng người khác hãm hại chính mình, nhưng cho tới bây giờ cũng không nghĩ muốn có mơ ước hậu vị. Nhưng lời nói của phụ thân không phải không có đạo lí, đi lên vị trí cao nhất hậu cung, nàng mới chính thức có năng lực đi bảo vệ mình, bảo vệ người nhà.

Nhưng vị trí hoàng hậu này...

"Nhớ kĩ lời nói của cha, đạt được sủng ái của Hoàng đế, đoạt được vị trí Hoàng hậu, đây mới là lối thoát của Lạc gia, hiểu rõ chưa?" Phụ thân dặn dò, mà thời điểm Vệ Dịch Hiên đi đến, Lạc Kiến Húc liền ngậm miệng, lui trở lại bên giường.

"Nương nương, canh giờ không còn nhiều."

Lạc Tử Hân nghiêng đầu sang chỗ khác lau nước mắt, lại quay đầu dĩ nhiên khôi phục thái độ bình thường, xa xa chăm chú nhìn phụ thân một cái, khẽ gật đầu, liền đi theo Vệ Dịch Hiên bước ra ngoài.

Sáng sớm ngày hôm sau, thời điểm nàng tỉnh lại, lại nước mắt ẩm ướt bên cạnh. Hoá ra ngay cả nằm mơ nàng cũng khóc, đêm qua là mộng một đêm cuối cùng trước khi chết ở kiếp trước. Phụ thân có lẽ nói đúng không sai, nàng không nên an tâm với hiện trạng, hoàng hậu...

"Nương nương, ngài tỉnh?" Tích Như đi vào phòng, lấy nước rửa mặt cho nàng.

"Ừ, thay quần áo đi." Lạc Tử Hân duỗi lưng một cái, chậm rì rì ngồi dậy từ trên giường.

https://thuviensach.vn

"Đúng rồi, nương nương, nghe nói Như Phi có thai. Thật không nghĩ tới, nàng lại không kém Trình tài tử vài ngày một trước một sau mang bầu đứa nhỏ, không biết người nào sẽ sinh hạ trước đây."

Lạc Tử Hân đang rửa mặt tay ngừng lại một chút, nga một tiếng, nói: "Đây cũng thật ngoài ý muốn, lúc này Hoàng thượng đã mừng rỡ, lập tức có hai em bé."

"Dạ, đúng vậy, sáng sớm hôm nay nô tì đã nghe nói, Hoàng thượng hạ triều liền đi đến chỗ Như Phi." Tích Như thay Lạc Tử Hân mặc áo ngoài vào.

"Như Phi, rốt cục đến phiên ngươi." Khoé miệng Lạc Tử Hân hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười cực nghiền ngẫm.

"Nương nương, Như Phi mang thai, người có vẻ rất vui mừng?" Tích Như khó hiểu nhìn chủ tử nhà mình, trong đầu lại là một đống nghi ngờ.

Lạc Tử Hân liếc mắt nhìn Tích Như một cái, chỉ thản nhiên nói thay y phục, liền không hề quan tâm nàng.

Hoàng hôn hôm nay, cùng Lục quý nhân tản bộ ở Ngự Hoa viên nói chuyện phiếm, trong lúc vô tình lại gặp Thạc Di công chúa. Công chúa cũng thấy hai người, thuận tiện cười đi về phía hai nàng.

"Hoá ra là Trữ Dung Hoa, đã lâu không gặp người, thoạt nhìn khí sắc cũng không tệ lắm." Công chúa tươi cười rạng rỡ.

"Công chua cười vui vẻ như thế, nghe nói là gần đây có chuyện tốt?" Lạc Tử Hân cũng tươi cười vui vẻ, mắt nháy nhẹ, hình như có đùa vui thú vị.

Chính như Lạc Tử Hân dự đoán, khi đó nói với Thạc Di công chúa không đến một tháng Hoàng đế sẽ hạ thánh chỉ, hứa hôn cho nàng và tướng

https://thuviensach.vn

quân Phó Thiên Nghệ, kết quả thực sự như thế, lời này mới nói ra được vài ngày, nàng thật sự đã nhận được thánh chỉ, nhất thời mở cờ trong bụng. Nhìn Trữ Dung Hoa cũng không còn khúc mắc gì, trong lòng gần lại không ít với nàng(Lạc Tử Hân).

Cái này không, nghe được những lời này của Trữ Dung Hoa, công chúa ngượng ngùng đỏ mặt, ra vẻ xấu hổ, miệng nói: "Trữ Dung Hoa trêu chọc ta."

"Công chua, nghe nói tháng sau tướng quân sẽ trở về triều, Hoàng thượng lại hứa tháng sau gả ngài cho hắn, thật phải chúc mừng công chúa." Lục quý nhân vừa nói chúc phúc.

"Cũng phải cảm tạ Trữ Dung Hoa, nếu không phải người, bây giờ bản công chúa cũng không được hạnh phúc như vậy." Ánh mắt thâm ý của Thạc Di công chúa nhìn về phía Lạc Tử Hân.

Thật ra trong chuyện này Lạc Tử Hân không sử dụng nửa phần sức lực, nhưng chính bởi vì kết quả kiếp trước, nhưng công chúa vẫn quy công lao về nàng, bởi vậy nàng cũng không muốn từ chối nhiều, vui vẻ tiếp nhận rồi cảm tạ.

"Bản công chúa nhớ kĩ ân huệ của người, nếu sau này Trữ Dung Hoa có gì cần bản công chúa tương trợ, bản công chúa sẽ giúp không chút do dự." Lời này của Thạc Di công chúa nói rất kiên quyết, cũng làm cho Lạc Tử Hân có loại cảm giác thụ sủng nhược kinh (1).

(1) Thụ sủng nhược kinh: vừa mừng vừa lo.

Ba người đang nói, đã thấy Như Phi phong thái yểu điệu đi tới, hai tay còn nâng ưỡn phần eo, hình như là muốn cho tất cả mọi người biết nàng có thai. Động tác này không khỏi làm cho Lạc Tử Hân nhớ đến Huệ tần, năm ấy nàng ta cũng ngạo khí mười phần như vậy.

https://thuviensach.vn

"Như phi nương nương cát tường." Lạc Tử Hân và Lục quý nhân hành lễ bình thường, nhưng công chua còn hữu ý vô ý mà khẽ liếc mắt nhìn nàng ta một cái, lập tức liền từ khuôn mặt tươi cười thân thiện này chuyển biến thành lạnh lùng.

Đương nhiên Như Phi thấy được sắc mặt biến hóa như hí kịch của Thạc Di công chúa, trong lòng ngay lúc đó nhận định tức giận, liền hung hăng trừng mắt liếc Lạc Tử Hân, rất hiển nhiên, nàng ta coi Lạc Tử Hân là địch nhân, lúc này lại thấy thái độ công chúa chuyển biến rõ ràng như thế, cảm thấy lại giận vài phần.

"Trữ Dung Hoa, thật sự là có hứng thú, bản cung nghĩ đến lúc này không phải ngươi hẳn là đi hầu hạ tỷ muội tốt của ngươi Trình tài tử sao?" Giọng điệu của Như Phi chanh chua, hai chữ hầu hạ, dùng ở trên người Lạc Tử Hân với Trình tài tử là rất không ổn, nhưng nàng lại cố tình nói như vậy, đó là cố ý làm khó Lạc Tử Hân.

Nhưng hình như Lạc Tử Hân cũng không để lời nói của nàng ở trong lòng, tư thái vẫn tao nhã cười nhẹ, nói: "Đa tạ Như Phi nương nương quan tâm, nương nương cũng nên nghỉ ngơi nhiều mới phải."

"Thế đúng, bây giờ thân thể bản cung rất quan trọng, khai chi tán diệp vì hoàng thượng, không giống muội muội, còn có thể đi đường thoải mái như thế." Như Phi hé miệng cười cười, hữu ý vô ý quét mắt nhìn qua bụng Lạc Tử Hân. Ý tứ này dĩ nhiên nàng rất hiểu, chỉ là nghĩ chưa ra chỗ nào châm chọc nàng ta.

Sau khi Như Phi nói, thật ra Lạc Tử Hân nổi lên chút gợn sóng với chuyện mang thai này, từ khi trọng sinh tới nay với lòng dạ đối với kiếp trước hoàng đế vô tình, sớm không tập trung vào tình cảm với hắn, cho nên chuyện mang thai cũng không có trong lòng cho tới bây giờ. Nhưng sau khi gặp phụ thân mấy ngày trước, nghe được lời nói dặn dò của phụ thân, hơn

https://thuviensach.vn

nữa hôm nay Như Phi vừa nói, hình như mang thai cũng không phải không quan trọng như trong tưởng tượng của nàng.

Trong lòng nhớ kĩ, tinh thần của nàng có chút giật mình, mà người bên ngoài nhìn, lại nghĩ đến nàng bị lời nói của Như Phi kích thích, nhất là Thạc Di công chúa. Sau khi Trưởng công chúa thành bằng hữu với Lạc Tử Hân, vừa nghe lời này liền bênh vực kẻ yếu vì nàng, huống hồ nàng là công chúa miệng lưỡi lưu loát. Lập tức nhân tiện nói: "Như phi nương nương, bản công chúa thật ra nghe nói hoàng huynh ban cho người một ít châu báu tơ lụa, thế nhưng chưa thăng phẩm cấp?"

Lời này công chúa nói trắng ra, trên mặt Như Phi đỏ lên. Con nối dòng của Mục Nguyên Trinh ít, cho nên phàm là hậu phi sau khi mang thai, hắn đều thăng phẩm cấp tỏ ân điển, cho dù là Tống Hàm Hương lúc trước hay là Trình Ngọc Dao sau này, đều thăng phẩm cấp, nhưng một mình Như Phi, là một phi tử duy nhất không thăng phẩm cấp, chuyện này lại nói tiếp, trong đầu Như Phi vẫn có chút oán niệm.

Đối với chuyện này, thật ra người sáng suốt đều nhìn thấy rõ, đó là Hiền phi ở bên kia động tay động chân. Mấy năm nay Hiền phi vẫn không chỗ nào ra, lại vẫn được Hoàng đế sủng ái nhiều, mà Như phi lại lấy lòng Hiền phi, lai cố tình có thai, tự nhiên Hiền phi không cho phép địa vị của nàng ta cao hơn chính mình. Cho nên, Hoàng đế cũng là người hiểu được cân nhắc, liền ban cho vài thứ cho Như Phi là được.

Nhưng, việc này trong lòng mọi người đều rõ ràng, ai cũng có thể lấy nó ra viết văn chương, dù sao Như Phi thế nào cũng là vào phi vị, cũng không có nhiều người dám nói ra. Nhưng, cố tình gặp phải vị Thạc Di công chúa này, cho tới bây giờ nói chuyện cũng không phải tuỳ tâm sở dục (tuỳ theo lòng mình, tuỳ ý mình), nhưng lại lấy chuyện này ra châm chọc, điều này làm cho trên mặt Như Phi có chút không nhịn được.

https://thuviensach.vn

"Công chúa, ngươi đừng tưởng rằng ngươi là công chúa thì có thể một vốn một lời chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, chờ bản cung sinh hạ một hoàng tử, hừ..." Lời này của Như Phi còn chưa nói xong, dù sao nàng vẫn hiểu được thu liễm, nhưng lời nói ý hạ thấp, ai nghe cũng hiểu được.

"Hoàng tử? Sinh được hay không còn phải nhìn tiếp xem." Thạc Di công chúa nắm khăn tay trong tay, mắt hạnh nhìn, ánh mắt kia căn bản chính là khinh miệt.

"Ngươi..." Nhìn vẻ mặt công chúa, trong lồng ngực Như Phi giống như lửa, thuận tay liền đẩy nàng ta một cái, cả giận nói, "Ngươi dám nguyền rủa bản cung?"

Mà thời điểm đó, ánh mắt Lạc Tử Hân hoàn toàn thấy được Hoàng thượng đang đi về phía này, trong lòng có ý nghĩ, khoé miệng hơi nhếch lên.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Bí Mật

Lục quý nhân thấy trên mặt công chúa lộ ra vẻ giận dữ, liền khuyên nhủ: "Công chúa bớt giận, tính tình Như phi nương nương hơi nóng nảy, cho nên..."

Thạc Di công chúa bị nàng ta đẩy đã tức giận ngang dọc, cũng không để ý khuyên bảo, nhảy dựng lên lại phải đánh, lại bị Lạc Tử Hân cố gắng kéo cánh tay lại, liên tục dùng nghiêm mặt.

" Trữ Dung Hoa, người đừng lôi kéo bản công chúa, nàng ta..." Thạc Di công chúa giận chỉ vào Như phi, đang định nói cái gì, Hoàng thượng lại đã đi về phía các nàng.

" Hoàng thượng cát tường." Mọi người thấy Hoàng thượng đi vào, lập tức quỳ xuống hành lễ, nhưng bên trong này khói thuốc súng vẫn tồn tại bên trong không khí.

Mục Nguyên Trinh bảo mọi người bình thân, nhưng khẽ nhíu mày, hắn nghe được rõ ràng luồng hương vị này, ha mắt thản nhiên di chuyển trên mặt mọi người.

" Hoàng huynh, huynh nên làm chủ vì thần muội, vừa rồi huynh cũng nhìn thấy, Như phi đẩy ngã muội." Thạc Di công chúa đến bên người Hoàng thượng, không thuận theo không quanh quẩn làm nũng xin khoan dung.

https://thuviensach.vn

"Sao lại thế này?" Hoàng đế khó hiểu nhìn về phía Lạc Tử Hân, hỏi một ý rõ ràng.

Lạc Tử Hân không muốn tham gia trong đó, nhưng nhìn thấy Hoàng đế nhìn chằm chằm mình, biết cũng không chạy khỏi, liền tiến lên trên, nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng, công chúa đang cùng chúng thiếp nói chuyện phiếm, vừa đúng lúc nói đến chuyện đứa nhỏ, có lẽ tính tình Như phi hơi nóng nảy, nói chuyện lớn giọng. Quấy nhiễu Hoàng thượng bên này, rất mong thứ tội."

Lời này nàng nói hời hợt, nhưng Hoàng đế nhìn hiểu được cũng nghe hiểu được, trong lòng lại hiểu được, thâm thuý nhìn nàng một cái, liền chuyển ánh mắt đi.

Như phi cũng không nhượng bộ, làm ra một bộ dáng mềm mại, đi đến bên kia Hoàng thượng, nói: "Hoàng thượng, nô tì oan uổng, người xem Trữ Dung Hoa cũng nói, chỉ là tính tình nô tì hơi nóng nảy, nói chuyện lớn giọng, không cố ý muốn bắt nạt trưởng công chúa."

Dứt lời, nàng làm ra vẻ giống như vuốt bụng chính mình, rõ ràng là muốn nhắc nhở Hoàng đế chút gì. Nhưng quả nhiên chiêu này dùng được, ánh mắt Hoàng thượng thật sự lại nhìn về phía bụng của nàng, trong mắt hiện lên một tia do dự.

Trong chốc lát, Hoàng thượng liền chuyển ánh mắt về phía công chúa, nói: "Muội mau xin lỗi Như phi đi."

"Cái gì, muốn bản công chúa xin lỗi nàng ta?" Có lẽ Thạc Di công chúa chưa từng nghĩ Hoàng thượng lại có thể thiên vị giúp Như phi, nhất thời hạ mặt xuống, uỷ khuất nói: "Hoàng huynh, rõ ràng là nàng..."

"Nhã Vận, nàng là phụ nữ có thai, tính tình khó tránh khỏi lớn chút, muội cũng không nhường chút được sao? Muội là trưởng công chúa, mắng

https://thuviensach.vn

chửi người luôn là muội không đúng." Giọng nói Hoàng thượng trầm thấp, nhưng chứa không nhỏ lực uy hiếp.

"Muội không mắng nàng..." Tuy rằng Thạc Di công chúa đầy bụng phẫn nộ, nhưng nhìn đến ánh mắt lạnh lẽo của Hoàng thượng, cũng chỉ có thể nuốt lời nói trở vào, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Như phi một cái, không tình nguyện nói, "Rất xin lỗi."

Như phi cười nhợt nhạt, trong ánh mắt rõ ràng viết đắc ý, thấy vậy trong lòng Thạc Di công chúa oán hận đến khó chịu.

Bên này Hoàng thượng liền trấn an Như phi vài câu, dặn nàng ta hồi cung nghỉ ngơi, liền rời đi chỗ các nàng, Thạc Di công chúa cũng rời đi. Ánh mắt đắc ý của Như phi liền thẳng tắp nhẹ nhàng nhìn lại đây, cái nhìn này là dừng trên người Lạc Tử Hân.

" Đúng rồi, Trữ Dung Hoa, nay bản cung mang bầu, rất hi vọng có một nô tỳ chăm sóc, chỉ là bản cung cảm thấy tay chân Tú Vân thật sự rất thô, bản cung cảm thấy Tích Như trong cung muội rất nhu thuận, vài lần thấy nàng đều chân tay lanh lợi, không biết Trữ Dung Hoa có thể bỏ thứ yêu thích không?" Ý cười nhẹ nhàng của Như phi xem xét Lạc Tử Hân, trên miệng nói là cầu khẩn, nhưng trong ánh mắt lộ rõ ra đó rõ ràng là mệnh lệnh.

Lạc Tử Hân khẽ quay đầu nhìn thoáng qua Tích Như, má nàng phồng lên đỏ lên nghiêm mặt, hình như có cái gì muốn nói, chỉ là lại bị tay Lục quý nhân mạnh mẽ kéo lại cũng không nói ra cái gì, bộ dáng uất ức kia làm cho người ta đau lòng.

"Nếu Như phi nương nương thích, thần thiếp sẽ bảo Tích Như đi qua hầu hạ." Lạc Tử Hân quay đầu, lẳng lặng nhìn nàng, nói, "Trong khoảng thời gian này ngươi sẽ đi theo Như phi nương nương."

https://thuviensach.vn

" Nương nương, nô tì..." Tích Như vốn muốn cự tuyệt, nhưng nhìn đến ánh mắt sắc bén của Lạc Tử Hân thì không khỏi ngậm miệng.

Trong lòng Lạc Tử Hân hiểu rất rõ, Như phi này muốn mang người đi nhất định không phải người quan trọng chăm sóc đơn giản như vậy, trong cung nàng nô tì còn không đủ sai sử sao, phải mang Tích Như đi, vậy trong đó nhất định sẽ có làm cái gì, là một chút rất quan trọng, nàng làm như vậy đơn giản chỉ là làm cho mình khó chịu thôi, chỉ sợ Tích Như như thế phải chịu khổ.

Vậy không, thời gian mới vài ngày, đã nghe hạ nhân nói, Tích Như bị Như phi tra tấn không thành hình người. Đôi tay kia lại đỏ lại sưng, đôi mắt đã thâm một vòng. Tuy rằng Lạc Tử Hân không biết Như phi ép buộc Tích Như thế nào, nhưng trong lòng vẫn đau lòng vì Tích Như, dù sao cũng theo nàng biết bao nhiêu thời gian, vẫn có chút tình cảm với nàng ấy.

Đúng lúc này lại nghe báo, đã nghe thấy tiếng thái giám thông báo vào: "Hoàng hậu nương nương giá lâm."

Làm sao Hoàng hậu có thể đột nhiên đến Uyển Trữ cung đây, đó cũng làm cho Lạc Tử Hân giật mình một cái, lập tức sửa sang lại y phục, liền ra cửa đón chào.

Hoàng hậu đi vào trong phòng, thì cười ngồi xuống ghế, nói: "Cũng không còn chuyện gì, đến đây ngồi một chút, thuận tiện tán gẫu với muội muội vài câu."

Lạc Tử Hân nhận lời mời ngồi ở dưới chỗ nàng, ngồi nghiêm chỉnh, cung kính nói: "Thần thiếp lo sợ, Hoàng hậu vui vẻ là được."

Hoàng hậu khẽ ừ một tiếng, từ trong ngực lấy ra một cái vòng tay, đặt lên bàn, nói: "Vậy này là của muội muội?"

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân vừa thấy, đây không phải vòng tay ngày thường thường xuyên đeo sao, liền sờ soạng cổ tay, quả nhiên rỗng tuếch. Trong lòng kinh ngạc, làm sao vòng tay này đến chỗ Hoàng hậu.

Dường như Hoàng hậu nhìn thấu tâm tư của nàng, đã nói: "Bản cung nhặt được ở Ngự Hoa viên, nhìn thấy hoa văn trên mặt này, cảm thấy quen thuộc, ấn tượng bên trong hình như là sở hữu của muội muội, liền lấy tới hỏi, là của muội sao?"

"Thật là của thần thiếp, tạ Hoàng hậu nương nương."

"Ừ, vòng tay này rất đẹp, là từ đâu có?" Hoàng hậu nhìn nàng không chớp mắt.

Cảnh tượng này, câu hỏi đó, vì sao lại quen tai như vậy? Làm sao hình như từng nghe qua. Nhất thời trong đầu Lạc Tử Hân có ấn tượng, liền nhớ lại, hình như một màn này đã xảy ra ở kiếp trước, tại lúc đó cũng là Hoàng hậu tự mình đưa tới cung của nàng trả lại, chỉ khác là, lúc này đây Hoàng hậu nhặt được ở Ngự Hoa viên, mà kiếp trước rơi ở trong Càn Trữ cung của Hoàng hậu. Mặc dù hơi khác, nhưng cuối cùng cũng đều là Hoàng hậu tự mình đưa đến cửa.

Kiếp trước, nàng không tâm cơ liền bẩm báo chi tiết với Hoàng hậu, nhưng hôm nay, Hoàng hậu hỏi cùng một câu hỏi dưới đáy lòng nàng liền đánh một cái, bởi vì nàng rõ ràng nhớ rõ, từng thấy khi điều tra ánh mắt dị thường của Hoàng hậu liếc về vòng tay ở trên cổ tay nàng, cho nên hôm nay nàng ta đột nhiên đưa tới vòng tay này cũng không phải ngẫu nhiên, mà là cố ý, nếu không coi nàng ta có thân phận Hoàng hậu, làm sao cần tự mình đưa đến đây?

Nàng không nhịn được nhớ tới kiếp trước trước khi chết "Chết không nhắm mắt", mơ hồ cảm thấy nhất định có liên quan đến vòng tay này.

https://thuviensach.vn

"Làm sao, không tiện nói sao?" Ánh mắt Hoàng hậu tha thiết chờ đợi hơi hiện lên thất vọng.

"Không, không, Hoàng hậu nương nương, không có gì mà khó nói, đó là mẫu thân thần thiếp đưa, từ nhỏ đã đeo trên tay, chưa từng rời khỏi người." Lạc Tử Hân không kịp nghĩ lại, vẫn cách trả lời Hoàng hậu giống kiếp trước. Nhưng trong lòng nàng không khỏi kỳ quái, lời này nàng nhơ rõ khi mới vào cung đã nói qua, vì sao Hoàng hậu lại hỏi lại?

"A, như vậy à. Vậy từ nhỏ muội muội lớn lên tại Kinh thành sao ?"

"Đúng vậy, từ nhỏ ở Kinh thành." Lạc Tử Hân trả lời.

"Muội từng đi đến Lê Châu?" Hoàng hậu không chút để ý hỏi những lời này, nhưng thật ra lại làm Lạc Tử Hân kinh ngạc một chút. Lê Châu chính là nhà mẹ đẻ của mẫu thân, lúc nhỏ đúng là nàng đã ở chỗ này nhiều năm, mãi cho đến năm mười hai tuổi ấy mới trở lại Kinh thành. Mặc dù có ấn tượng kiếp trước, nhưng Hoàng hậu nói lên Lê Châu vẫn làm nàng kinh ngạc một chút. Đồng thời tỏ vẻ bất đắc dĩ với kiếp trước chính mình, kiếp trước chính mình lại không có một chút phản ứng không ổn với hai chữ Lê Châu, quả nhiên là thiếu đầu óc ngốc nghếch, cũng khó trách cuối cùng rơi vào bi kịch.

"Từng đi đến nhà thân thích ở." Lạc Tử Hân nhẹ nhàng nói, nhưng trong lòng không ngừng cân nhắc, chuyện ở Lê Châu chính là ngày đó khi cứu đại hoàng tử đã đề cập qua với Hoàng thượng, lúc ấy Hoàng hậu cũng không ở đó, làm sao nàng biết được? Chẳng lẽ Hoàng thượng đặc biệt nói ra Lê Châu với Hoàng hậu?

Đang cân nhắc, Hoàng hậu tiếp tục nói: "Lê Châu, trước đây bản cung cũng từng đi qua, muội đã đi qua bờ Yến Vân hồ chưa?"

"Dạ, thần thiếp thường xuyên đi chơi ở đó, có lúc còn thích thả diều tại đó, cùng bằng hữu cùng nhau xem sao băng, cùng nhau đánh đàn, ngắm

https://thuviensach.vn

hoa..." Lạc Tử Hân nói xong suy nghĩ liền bay trở về lúc tốt đẹp đã qua, thời gian đó nàng vẫn là thiên kim đại tiểu thư. Nghĩ đến tốt đẹp lúc đó, thế nhưng nàng lại quên bây giờ đang nói chuyện cùng Hoàng hậu, lời này cũng đột nhiên ngừng lại/

Bởi vì nàng thấy trong ánh mắt Hoàng hậu lộ ra oán hận, đột nhiên lòng của nàng nhảy dựng.

Lê Châu - bờ Yến Vân hồ!

Đột nhiên Hoàng hậu nhắc tới chỗ này, hình như hơi cố ý!

" Tốt lắm, cũng không quấy rầy muội muội, mau cất vòng tay lại, dù sao cũng là mẫu thân muội đưa đồ cho muội, nhất thiết phải trông cho tốt." Hoàng hậu đứng lên, ôn hoà cười, liền khởi giá rời đi, nhưng Lạc Tử Hân vẫn nhìn ra, quanh người Hoàng hậu đều tản ra sự lạnh lẽo.

Đến cuối cùng Lê Châu làm sao vậy Vòng tay này làm sao vậy? Lạc Tử Hân vỗ đầu mình làm sao không suy nghĩ cẩn thận.

Đột nhiên có ý nghĩ kỳ quái chui vào trong đầu óc của nàng, trong lòng như cái chày đập mạnh vào nảy lên một chút, chẳng lẽ chính là nàng?

Nàng nhất định phải nghĩ cách tra rõ ràng.

"Tâm Nhuỵ, giúp bản cung đi mời Vệ công công." Lạc Tử Hân trấn định vẻ quyết tâm, phân phó với Tâm Nhuỵ.

"Có phải thật hay không vậy? Thật đáng sợ."

"Ừ, toàn thân đều bị thương, quả thực không giống người."

"Đây cũng quá độc ác, nàng có thể có việc không?"

https://thuviensach.vn

"Ta cảm thấy cuối cùng không chống đỡ được mấy ngày, sớm mất mạng."

"A? Vậy làm sao bây giờ? Có muốn đi cầu Trữ Dung Hoa nương nương hay không?"

Lạc Tử Hân xuyên qua gấp khúc của hành lang thì nghe thấy âm thanh xì xào bàn tán của hai tỳ nữ, nghe tới tên mình thì không khỏi dừng bước chân lại, cao giọng nói: " Người nào đang khua môi múa mép?"

"A, nương nương thứ tội." Hai tỳ nữ nhìn thấy Trữ Dung Hoa xuất hiện ở trước mặt các nàng, sợ tới mức hoa dung thất sắc (1), lập tức quỳ xuống.

(1) hoa dung thất sắc: ý chỉ người có khuôn mặt đẹp đang sợ hãi.

" Hai người các ngươi cho bản cung biết, các ngươi đang nói ai mất mạng? Như Tâm, ngươi nói: " Ánh mắt Lạc Tử Hân sáng ngời thản nhiên, gắt gao nhìn chằm chằm hai người, đáy lòng mơ hồ có chút dự cảm bất thường.

Như Tâm bất an nhìn Linh Nguyệt bên cạnh, ấp úng nói: "Là Tích Như tỷ tỷ, nghe nói bị Như phi nương nương tra tấn không còn hình người, hơn nữa, buổi sáng hôm nay Linh Nguyệt tận mắt thấy, cũng sắp mất mạng."

Như Tâm nói xong, đôi mắt liền đỏ, gục đầu xuống bộ dạng cũng sắp khóc. Sau khi Lạc Tử Hân sắc phong Như Tâm và Linh Nguyệt vẫn theo hầu hạ nàng như trước, tình cảm với Tích Như cũng rất sâu đậm. Linh Nguyệt ở một bên cũng đỏ mắt, càng không ngừng gật đầu.

"Nương nương, mau đưa Tích Như trở về đi?" Như Tâm thỉnh cầu nói.

Lạc Tử Hân kéo hoa lá bên người, suýt nữa thì xé rách chúng.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Chuyện Cũ Ở Lê Châu.

Căn cứ theo cách nói của Linh Nguyệt, ở Trường Dương cung mỗi buổi tối Tích Như đều bị Như phi đánh chửi, hơn nữa hình như là đang ép hỏi chuyện gì, chính là điều này Linh Nguyệt cũng nói thật sự không hiểu được, nói là Tích Như bị người theo dõi, nàng cũng chỉ có thể biết đại khái. Chuyện này làm cho Lạc Tử Hân càng ngày càng cảm thấy chuyện có chút kỳ quái.

Đêm hôm nay, nàng liền thay y phục dạ hành, đi tới phụ cận Trường Dương cung, nàng thật muốn nhìn đến cuối cùng Như phi muốn biết chuyện gì từ trên người Tích Như. Chẳng biết tại sao, nàng mơ hồ cảm thấy chuyện này không giống như bình thường, hình như có thiên ti vạn lũ quan hệ với mình, cho nên nàng tuyệt đối không thể không để mắt đến. Mà chuyện này, Lạc Tử Hân mơ hồ có trực giác, hình như có chút quan hệ với thân phận của mình, xem ra chuyện này vẫn là chính mình tự tìm cách hiểu ra.

(1) thiên ti vạn lũ: Có thể nói là rất nhiều, đếm không xuể hoặc mô tả tình cảm hoặc mối quan hệ phức tạp.

Lạc Tử Hân không khỏi cười khổ, từ khi trùng sinh tới nay, đây là lần thứ mấy nàng trèo tường? Nhưng, loại bỏ nguy cơ trước mắt vẫn là chuyện quan trọng nhất, nàng không thể qua loa.

"Cuối cùng chỗ ngươi dò hỏi Tích Như thế nào?"

https://thuviensach.vn

Trong phòng hình như truyền ra tiếng tranh luận của hai người, Lạc Tử Hân nằm sấp trên nóc nhà, nhẹ nhàng mà vạch một miếng mái ngói ra, ánh mắt nhìn xuống dưới, trong phòng là Như phi và Hoàng hậu.

Hình như Hoàng hậu hỏi chuyện Tích Như, khi nào thì Hoàng hậu và Như phi hợp thành một chiến tuyến? Đột nhiên Lạc Tử Hân nhớ tới một màn bị hại chết kiếp trước, đúng là Hoàng hậu và Như phi liên thủ cùng nhau, hai người này sẽ liên kết thành một phe cũng không hẳn là ngoài ý muốn. Làm sao bây giờ nàng mới ý thức tới vấn đề này. Lạc Tử Hân vỗ nhẹ đầu mình, dưới đáy lòng hô to mình ngu dốt đồng thời cũng chứng thực trực giác lúc trước của mình, quả nhiên nàng tự mình điều tra chuyện này là không sai.

Bên trong vẫn còn tiếp tục nói chuyện, Lạc Tử Hân ghé vào nóc nhà, tập trung lắng nghe.

Chỉ thấy Như phi cung kính đứng trước mặt Hoàng hậu, nói: "Miệng nha đầu kia rất chặt, hỏi không ra không nói cái gì, bất luận tra hỏi đánh thế nào cũng vô dụng."

"Vậy lại tiếp tục dùng sức, bản cung không tin nha đầu kia sẽ thật sự không biết cái gì, nghĩ rằng Trữ Dung Hoa kia lại vô cùng tín nhiệm Tích Như thế nào." Vẻ mặt Hoàng hậu có chút vội vàng xao động, hoàn toàn mất đi sự dịu dàng ngày xưa, giọng điệu cũng ngày càng sắc bén.

"Hoàng hâu, nô tì đã biết, chờ một chút sẽ lại đi tra hỏi." Như phi ở bên cạnh Hoàng hậu khúm núm đáp ứng.

"Không phải bản cung nói ngươi, vì sao không có việc gì lại đi chọc Thạc Di công chúa, bây giờ trước mặt Hoàng thượng nàng vẫn kể lể chuyện kia." Hoàng hậu xoay người, ngón tay dùng sức chỉ Như phi, sắc mặt căng thẳng, nói, "Thật không biết Trữ Dung Hoa cho công chúa ăn thuốc gì, làm cho nàng đều nói chuyện vì tiện nhân kia với Hoàng thượng, nhưng nói

https://thuviensach.vn

Như phi ngươi không đáng một đồng. Ngươi cũng biết, Hoàng thượng vẫn vô cùng yêu thương đối với trưởng công chúa, làm sao ngươi lại đi chọc nàng, thật là."

"Hôm đó nô tì tức giận hồ đồ, công chúa nàng..." Như phi biết méo miệng, cũng không nói tiếp, thì cúi đầu thấp xuống, hiển nhiên chính nàng cũng hiểu rõ ngày ấy nàng thẳng chẳng qua chỉ là ngoài mặt, trên thực tế Hoàng thượng sủng ái trưởng công chúa hơn nàng, nếu không có đứa nhỏ trong bụng, chỉ sợ Hoàng thượng cũng sẽ không có vẻ mặt ôn hoà như vậy với nàng.

Hoàng hậu trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, nói: "Nay chính ngươi cũng nhìn thấy, Trữ Dung Hoa kia cũng không biết có ma lực gì, trưởng công chúa mở miệng ngậm miệng cũng đều là Trữ Dung Hoa tốt, bây giờ khen ngược, làm cho Hoàng thường càng ngày càng có hảo cảm với nàng, nếu sau này chúng ta động vào lời nói của nàng, cũng không biết có phải Hoàng thượng sẽ thiên vị nàng hay không."

"Chúng ta phải nhanh chóng ra tay, để tránh trong lòng Hoàng thượng có cảm giác càng ngày càng tốt với nàng." Vốn trong lòng Như phi cũng vì chuyện của Lộ Toàn mà hận Trữ Dung Hoa vô cùng sâu, lại nghe lời nói của Hoàng hậu, càng cảm thấy nói đến trong lòng nàng, lập tức lại kiên định nói tiếp.

"Coi như ngươi thông suốt rồi." Hoàng hậu lạnh lùng liếc nàng một cái.

"Hoàng hậu cũng cảm thấy Ninh Dung Hoa đáng giận sao?" Như phi lén lút giương mắt nhìn Hoàng hậu, lại bị Hoàng hậu liếc mắt một cái sắc bén nhìn lại, khẽ cúi đầu xuống.

Hoàng hậu liếc nàng một cái, cũng không trả lời câu hỏi của nàng, bước đi thong thả vài bước trong phòng, nhưng vẻ mặt có vẻ hơi nôn nóng, càng không ngừng dùng ngón tay chà xát qua lại vào mặt bàn. Qua một lúc lâu

https://thuviensach.vn

sau, nói: "Như phi, có thật là nha đầu Tích Như kia không chịu nói ra một chút nào không?"

Như phi thở dài: " Hừ, nha đầu kia vẫn nói không biết nhũ danh của Trữ Dung Hoa, đánh thế nào cũng không được. Lại đánh tiếp, có thể thật sự muốn tính mạng của nàng, nô tì có phần không dám xuống tay. Hoàng hậu, người nói có phải nha đầu kia thật sư không biết hay không."

"Ngươi trực tiếp đánh sao?" Hiển nhiên Hoàng hậu có chút sững sờ.

"Dạ, phạt trượng (đánh bằng gậy) , đánh." Hình như Như phi không rõ ý trong lời đó của Hoàng hậu, trên mặt lộ ra một chút nghi hoặc.

Hoàng hậu kinh ngạc mở to hai mắt, biểu hiện ra một sự bất đắc dĩ tức giận, chỉ vào Như phi nói: "Ngươi đã tiến cung bao nhiêu năm? Sao vẫn làm loại chuyện ngu xuẩn này? Đâm châm các loại hình phạt kín đáo đều có tác dụng, ngươi lại cứ dùng loại hình phạt phạt trượng này, đây không phải là ngươi để cho tất cả mọi người biết ngươi dùng hình với nha đầu kia sao? Là muốn kinh động Trữ Dung Hoa sao?"

Nghe đến đó, Lạc Tử Hân âm thầm hít khí lạnh, quả nhiên Hoàng hậu âm hiểm ngoan độc, như vậy so sánh tiếp, tuy Như phi xấu, ít nhất bất cứ việc gì cũng làm ở ngoài sáng. Nếu không phải thấy Hoàng hậu quá độc ác, sợ rằng cũng không nghĩ đến nàng ôn nhu ngoài mặt lại có thể có một trái tim độc ác như vậy.

" Hoàng hậu, nô tì ngu muội..." Vẻ mặt Như phi xấu hổ, bất an xoay xoay khăn tay.

" Được rồi, được rồi, chỉ cần đạt mục đích là được." Hoàng hậu không kiên nhẫn quơ quơ khăn, nói, "Bản cung mặc kệ ngươi dùng biện pháp gì, nhất định phải hỏi ra tên khác của Trữ Dung Hoa."

https://thuviensach.vn

" Tích Như chỉ nói, người nhà mẹ đẻ Trữ Dung Hoa, là quý phủ của Viên Chiêu, đều gọi nàng là Tiêm Vũ, chưa từng nghe qua tên Ngọc Hân. Có phải tin tức của Hoàng hậu người lầm không?" Như phi nói.

Trong đôi mắt Hoàng hậu hiện lên sự lạnh lẽo, dừng một chút, nói: "Nếu tin tức đúng sự thật, vậy thì lấy một tội khi quân trừng trị Trữ Dung Hoa, Ngọc Hân kia đúng là lớn lên ở Lê Châu, mà Viêm Tiêm Vũ vẫn tự xưng là sinh ra ở kinh thành, chỉ đi Lê Châu hai tháng, cho nên tội khi quân đó là trốn không thoát rồi. Nếu tin tức thật sự là giả, vậy chỉ có cách tìm ra cách khác đối phó với Trữ Dung Hoa rồi."

Như phi suy tư một lúc, nói: " Có thể tính Trữ Dung Hoa thật sự sinh ra ở Lê Châu, nhưng quả thật là con gái của Viên Chiêu, cho dù là có khi quân, cũng sẽ không bị trách phạt bao nhiêu."

Hoàng hậu trừng mắt chỉ thẳng, đột nhiên gia tăng âm lượng, lạnh nhạt nói: "Tội khi quân thêm tội mưu hại hoàng tự, đủ để nàng chịu chứ."

"Cái gì? Hoàng... Tự?" Như phi thấy ánh mắt Hoàng hậu nhìn bụng của mình, vội vàng che bụng của mình, không thể tin nhìn Hoàng hậu, vẻ mặt sợ hãi.

Hoàng hậu nhìn nàng không chớp mắt, ép tới gần nàng vài bước, mang theo ngoan độc mạnh mẽ, nói: "Chuyện của ngươi và Lộ Toàn, đừng tưởng rằng bản cung không biết, mặc dù hắn đã chết, bản cung vẫn có khả năng trừng trị tội dâm loạn hậu cung của ngươi."

"Hoàng hậu nương nương... Lộ Toàn chỉ là một thái giám." Mặt Như phi đỏ lên, giọng run run nói.

"Thái giám không thể * sao? Đây là cái gì, thư tình hai người tư thông!" Từ trong tay Hoàng hậu lấy ra một phong thư, hung hăng bỏ trên bàn.

https://thuviensach.vn

Nhất thời mắt Như phi choáng váng, đặt mông lại ngã ngồi trên ghế, trên mặt vội hiện lên trắng xanh, có lẽ cho tới nay nàng cho rằng chuyện cực kỳ bí ẩn vậy mà sớm bị người thấy rõ được một rõ hai ràng.

"Nhưng..." Như phi che bụng chính mình, thân thể đều hơi run rẩy.

Hoàng hậu nhìn nàng, khẩu khí hơi có chút mềm đi, nói: "Trước tiên nghĩ cách từ miệng Tích Như moi ra lời nói đi, cuối cùng không ra, ngươi cũng cần phải nghĩ cách lợi dụng Tích Như điều tra rõ ràng, phải biết rằng Tích Như là một người thay thế Viên Tiêm Vũ tiếp xúc chặt chẽ nhất với Viên gia."

Hoàng hậu dừng một chút, hơi nhìn thoáng qua bụng của nàng, nói: "Như vô tất yếu (1), bản cung sẽ không động ngươi, thì nhìn ngươi làm sao hồi báo bản cung. Làm cho tốt, sau này đi theo bản cung, sẽ không bạc đãi ngươi, nhất định sẽ tốt hơn rất nhiều so với đi theo Hiền phi. Làm không tốt, ngươi cũng là người biết chuyện, hiểu được hậu quả."

(1) như vô tất yếu: Trong câu "Như vô tất yếu, chớ tăng thực thể". Ý mặt chữ là: Nếu không phải tất phải, không cần đi gia tăng này nọ. Đây là một nguyên lí khái quát của William xứ Ockham, ý là thuận theo tự nhiên không làm việc dư thừa.

"Vâng, Hoàng hậu nương nương, nô tì ghi nhớ lời dạy bảo của nương nương." Như phi quỳ xuống hành đại lễ.

Hoàng hậu lạnh lùng nhìn nàng một cái, xoay người liền rời đi khỏi phòng. Như phi run rẩy uy uy bò lên từ trên mặt đất, run rẩy lau mồ hôi trên trán, nhìn phương hướng Hoàng hậu rời đi, lẩm bẩm nói: "Vì sao Hoàng hậu lại hận Trữ Dung Hoa như vậy?"

Lạc Tử Hân nhẹ nhàng mà khôi phục mái ngói trên nóc nhà như lúc ban đầu, thần tốc về tới Uyển Ninh cung.

https://thuviensach.vn

Ban đêm, nàng nằm ở trên giường, trong lòng lại có một loại không bình tĩnh như dời sông lấp biển. Hai chữ Ngọc Hân làm cho nàng đoán được nguyên nhân vì sao Hoàng hậu hận nàng rồi.

Đây không khỏi làm nàng nhớ lại thời điểm quá khứ, từ nhỏ nàng sịnh ra ở Lê Châu, cho đến năm ấy mười hai tuổi mới vì phụ thân Lạc Kiến Húc mới chuyển tới kinh thành vì làm quan ở kinh thành.

Mà chuyện kia lại xảy ra năm nàng mười tuổi ấy, đó là tại bên bờ Yến Vân hồ Lê Châu.

Lúc đó nàng gặp một nam hài lớn hơn nàng năm tuổi, nàng cực kỳ thích đứa con trai kia, cùng hắn cùng nhau đi chơi, cùng nhau ngắm hoa, cùng nhau ngắm sao, lại cùng nhau chơi diều, gần như ngày nào nàng cũng chuồn ra gặp mặt hắn, nàng còn thường xuyên làm canh đậu xanh hoa quế sở trường cho hắn ăn, bọn họ tốt như keo như sơn.

Nàng nói với hắn, nàng tên Ngọc Hân. Tên này quả thật là nhũ danh của nàng, là trước đây mẫu thân gọi nàng như vậy, nhưng từ sau khi đến Kinh thành, không còn có người gọi nàng như vậy.

Sau này hắn nói chờ sau khi nàng lớn lên muốn lấy nàng, nàng còn đồng ý với hắn, lại kéo ngoắc ngoắc.

Nhưng có một ngày, một nữ hài đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, nói cho nàng, nam hài kia là của nàng ta, không người nào có thể cướp hắn đi. Vì thế, bé gái kia lại tát nàng một cái, lộ ra ác độc nói, nói là nếu nàng dám tiếp tục cùng nam hài kia ở một chỗ, nàng ta sẽ không tiếc tất cả đại giá giết nàng.

Sau này chuyện nàng thường xuyên trốn đi bị phụ thân phát hiện, bị phạt nhốt ở nhà không cho phép ra cửa. Đợi cho đến khi nàng lại ra ngoài, nam hài kia đã không xuất hiện nữa, ước chừng nàng đợi hai tháng đều không

https://thuviensach.vn

nhìn thấy hắn đến, dần dần, cũng có lẽ lúc ấy tuổi quá nhỏ, nàng lại thật sự quên đi nam hài kia.

Bây giờ, hai chữ Ngọc Hân làm nàng nhớ lại quá khứ này, cũng rốt cuộc nhớ tới, năm đó nữ hài lộ ra sự độc ác nói, là Hoàng hậu. Mấy ngày hôm trước nàng mệnh lệnh cho Tâm Nhuỵ gọi Vệ Dịch Hiên đến, nhờ hắn âm thầm tra xét quê quán của Hoàng hậu, đúng như nàng đoán, quả thực Hoàng hậu đã từng ở Lê Châu hai năm. Bây giờ nghe được đối thoại của Hoàng hậu và Như phi, ngược lại thật sự là đúng tên kia.

Lạc Tử Hân không khỏi ngầm tức giận, lâu như vậy lại có thể không phát hiện ra, thật ra năm đó Hoàng hậu đã mười lăm tuổi, bây giờ cũng không quá hai mươi ba, dung nhan thật ra vẫn còn dấu vết năm đó, làm sao nàng không phát hiện ra. Trái lại chính nàng, từ bảy tám năm đó, đã xảy ra quá nhiều chuyện, huống hồ năm đó chỉ có mười tuổi, diện mạo vẫn thay đổi rất lớn, nhưng đã như thế, mà Hoàng hậu vẫn chỉ liếc mắt một cái là nhìn ra manh mối, đây chỉ sợ chỉ có thể trách mình ngu dốt rồi.

Nhưng, Hoàng hậu đã là bé gái năm đó, thật sự sẽ vì chuyện nam hài năm đó mà muốn làm hại nàng sao? Nàng sớm xa nhau với nam hài kia, mà còn nhiều năm như vậy, chẳng lẽ Hoàng hậu còn vì chuyện thời thơ ấu đó mà canh cánh trong lòng sao? Huống hồ nam hài kia, bây giờ hắn ở đâu, nàng cũng không biết. Lạc Tử Hân lâm vào trầm tư một lần nữa, nhưng bây giờ chỉ sợ là không nhanh nghĩ đến đáp án như vậy rồi.

Nhưng, Như phi đầu này, trái lại nàng thật muốn giải quyết nhanh chóng, nếu không không đợi nàng điều tra rõ chân tướng, đã chết dưới đao người.

Nhớ lại, liền gọi Tâm Nhuỵ: " Bản cung có phần không khỏi, truyền Sở thái y."

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Tương Kế Tựu Kế

Ngày hôm sau, chính là mùng tám tháng chạp, vào ngày này hàng năm Thái hậu và Hoàng thượng đều mời chủ tử các cung, hoàng tử, công chúa và thân tộc cùng nhau đến dùng bữa.

Năm nay cũng không ngoại lệ, tất cả mọi người đều tập hợp lại, đến chia vui những ngày tháng thái bình cùng Thái hậu. Ngày này thường lạnh lẽo rét buốt, hôm nay cũng rét lạnh nhưng vì trong đại điện nhiều người, nên bầu không khí trở nên ấm cúng rất nhiều, chỉ là thân thể Đại hoàng tử Mục Dịch Triết có hơi yếu ớt, đã mặc một chiếc áo bông rất dày, nhưng hai tay không ngừng xoa vào nhau, thỉnh thoảng còn dựa vào người mẫu thân là Thục phi ở bên cạnh.

Lạc Tử Hân thấy vậy, liền nói: "Thục phi nương nương, ở chỗ Tần thiếp có đôi bao tay ấm, bàn tay của Đại hoàng tử bị lạnh, không bằng qua đây đeo thử, xem có vừa không?"

Thục phi nhìn qua thấy Lạc Tử Hân tháo bao tay, khẽ mỉm cười, ra hiệu cho Đại hoàng tử đi qua. Mục Dịch Triết cũng không khách sáo, chạy tới bên cạnh Lạc Tử Hân, ngây thơ vươn đôi bàn tay mập mạp nhỏ bé. Trong mắt Lạc Tử Hân hiện lên chút cưng chiều, giúp hắn đeo bao tay, quả nhiên vừa vặn.

Mục Dịch Triết nhìn nhìn bao tay đang đeo, toét miệng cười ngây ngô, nói: "Dung Phương nghi, đôi bao tay ấm này đeo rất thoải mái, lại đẹp nữa."

"Nếu người thích, thì cho người, có vui không?" Lạc Tử Hân mỉm cười.

https://thuviensach.vn

Hai mắt Mục Dịch Triết sáng lên, cười hớn hở gật gật đầu.

"Triết nhi, không được càn rỡ." Thục phi lên tiếng, giọng có phần trách mắng. Rốt cuộc vẫn là đứa bé năm tuổi, nghe thấy mẫu thân quở mắng răn dạy, sợ tới mức muốn tháo bao tay ra, nhưng lại bị Lạc Tử Hân đè tay xuống.

"Thục phi nương nương, chẳng qua chỉ là đôi bao tay, Đại hoàng tử đang thấy lạnh nên cần nó hơn, quả thật hiện giờ Tần thiếp không thấy lạnh, đưa cho hắn thì vừa hay." Lạc Tử Hân đưa mắt nhìn Thục phi.

Thục phi hơi lưỡng lự, một lát sau thì khẽ mỉm cười, nói: "Hiếm khi thấy Ninh Dung hoa hào phóng như vậy, bổn cung mà từ chối thì bất kính rồi, Triết nhi, còn không cảm ơn Ninh Dung hoa."

Phía bên này, Mục Dịch Triết thấy mẫu thân đồng ý, tất nhiên là vui như hoa vội vàng nhìn sang Ninh Dung Hoa nói lời cảm ơn, rồi ở bên cạnh nàng nói cười một lúc.

"Triết nhi, nếu bây giờ phụ hoàng thuận tiện kiểm tra bài vở của con thì thế nào?" Hoàng thượng chú ý tới bên này, thuận miệng nói một câu.

"Được ạ, xin phụ hoàng hỏi," Mục Dịch Triết xoay người qua, đứng thẳng người đối diện với Hoàng thượng.

Hoàng thượng cười rồi khẽ nói: "Nghe nói thời gian qua sư phó dạy cho con không ít thơ cổ, giờ con đọc vài bài nghe thử xem?"

"Bắc phong kỳ lương, vũ tuyết kỳ bàng" Mục Dịch Triết lén lút ngước mắt lên nhìn, rồi lí nhí nói tiếp: "Bắc phong kỳ giai, vũ tuyết kỳ phi..."

Hoàng thượng nghe xong cười ha ha, đùa vui một câu: "Triết nhi, con là lạnh quá, nên ngâm thơ cũng cố chọn bài nào lạnh lạnh sao? Muốn mọi người trong điện cùng lạnh với con phải không?"

https://thuviensach.vn

Mục Dịch Triết xấu hổ vội vã cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lựng.

Hoàng thượng ngừng cười, nói: "Nhưng mà thơ này xem như ngâm không tệ, còn bài nào khác không?"

Mục Dịch Triết gãi gãi đầu, ngẩng đầu, đọc lanh lảnh: "Phụ mẫu hô, ứng vật hoãn, phụ mẫu mệnh, hành vật lại, phụ mẫu giáo, tu kính thính, phụ mẫu trách, tu thuận thừa, đông tắc ôn, hạ tắc sảnh, thần tắc tỉnh, hôn tắc định, xuất tất cáo, phản tất diện, cư hữu thường, nghiệp vô biến, sự tuy tiểu, vật thiện vi, cẩu thiện vi, tử đạo khuy, vật tuy tiểu, vật tư tàng, cẩu tư tàng, thân tâm thương. . . . ."*

*** Đệ tử kinh (chương 1: Hiếu thuận với cha mẹ): Cha mẹ gọi, trả lời ngay, cha mẹ bảo, chớ làm biếng, cha mẹ dạy, cung kính nghe, cha mẹ trách, phải tu sửa, lạnh làm ấm, nóng làm mát, sáng quan tâm, tối an lòng, đi cho hay, về cho biết, ở cố định, không đổi nghề, việc không hợp, chẳng nên làm, nếu đã làm, thì bất hiếu, vật tuy nhỏ, không tự cất, nếu tự cất, cha mẹ buồn...

"Được, không tệ, dạy rất tốt, học cũng rất giỏi. Thục phi, Triết nhi rất có tương lai, cần phải chỉ bảo thật tốt." Hoàng thượng hài lòng gật đầu, trên mặt nở nụ cười vui mừng, ánh mắt nhìn Thục phi đầy dịu dàng.

Thục phi vừa mừng vừa lo, vội vàng đứng dậy, hai tay nắm lại để trước ngực cúi người, nói: "Nô tỳ xin nghe theo ý chỉ của Hoàng thượng."

"Ừ, Triết nhi còn nhỏ, biết khiêm tốn lại có lễ nghĩa, thông minh lanh lợi, cần được bảo ban thật tốt, tương lai tất sẽ thành tài, Đại Vũ quốc cũng có người kế tục." Hoàng thượng rất vui vẻ quay qua nói với Thái hậu.

Song lời này lại khiến trong lòng nhiều người không được thoải mái. Mặc dù không nói thẳng ra, nhưng rõ ràng có ẩn ý muốn lập Mục Dịch Triết làm Thái tử. Tuy rằng dưới gối Mục Nguyên Trinh bây giờ chỉ có một hoàng tử là hắn, nhưng ai có thể chắc chắn rằng tương lai mấy năm nữa

https://thuviensach.vn

không có phi tần nào sinh được hoàng tử, vì thế nói những lời này quả thật có hơi sớm rồi, cũng chính vì vậy khiến cho bọn họ có chút oán giận, vừa tự trách cái bụng không biết tranh đấu của mình, vừa dùng ánh mắt đố kỵ nhìn Thục phi.

Lúc này dĩ nhiên là Thục phi rất vui mừng, đã rất lâu rồi Hoàng thượng không nhìn nàng dịu dàng như vậy. Mẫu bằng tử quý, nhi tử chính là át chủ bài của nàng, nàng không kiềm được nở nụ cười vui mừng với Mục Dịch Triết.

"Hiện giờ trong cung lại có thêm hai muội muội mang thai, Hoàng thượng thật sự rất mong đợi, hy vọng Đại Vũ quốc ta có thể mở rộng huyết mạch." Hiền phi nũng nịu mở miệng nói, đồng thời khóe mắt lạnh lùng lướt qua Thục phi, biểu hiện rất rõ ràng, chính là đang nhắc nhở Thục phi chớ vội đắc ý. Dễ nhận ra, câu nói này quả thật rất có lực uy hiếp, nụ cười của Thục phi trở nên cứng đờ.

"Lời này của Hiền phi nói rất đúng, ai gia cũng muốn có thật nhiều tôn nhi để ôm." Mắt phượng Thái hậu cười híp lại như thành một đường, ánh mắt nhìn về phía Trình Thường Tại và Nhu phi, nói: "Hai người các ngươi cũng phải chú ý nhiều một chút, dưỡng thân thể cho tốt để sinh cho Hoàng thượng một hoàng nhi trắng trẻo mập mạp."

Nghe xong lời này của Thái hậu, Trình Thường Tại và Như phi vội vã đứng dậy, hai tay nắm lại để trước ngực cúi người kính cẩn đáp lời.

Thái hậu rất vui, lại nói tiếp: "Hai người các ngươi bây giờ cần bồi bổ thân thể cho tốt, ai gia bảo Ngự Thiện Phòng nấu hầm ít canh xương, hai người các ngươi đều uống đi, bồi bổ thân thể."

"Tạ Thái hậu ban thưởng." Trình Thường Tại và Như phi đồng thanh mở miệng.

https://thuviensach.vn

Chỉ một lát sau, Ngự Thiện Phòng đã bưng canh tới, bày lên trên bàn hai người, dưới cái nhìn chằm chằm của Thái hậu, hai người không dám thất lễ, vội bưng bát lên uống.

"Ụa. . . ." Như phi uống được mấy ngụm, dạ dày cảm thấy đầy trướng rất khó chịu, không nhịn được nôn khan một tiếng, dẫn đến tất cả mọi người đều quay qua nhìn.

"Thật xin lỗi, mấy ngày hôm nay nô tỳ nôn khan rất nhiều, vì vậy mà, ụa..." Lời còn chưa nói hết, lại buồn nôn.

Nhưng mà Thái hậu không vì vậy mà tức giận, ngược lại mặt mày còn rạng rỡ, nói: "Nôn khan nhiều vậy, nói không chừng lại chính là hoàng tử đây. Chắc canh này nhiều mỡ quá, Như phi không ăn được, là ai gia suy nghĩ không chu đáo, ha ha."

"Nô tỳ không dám." Như phi nói xong liền đặt bát xuống, đi tới trước mặt Thái hậu, nhẹ nhàng quỳ xuống, nói: "Là lỗi của nô tỳ, không liên quan đến Thái hậu."

"Được rồi, được rồi, ai gia nói đùa thôi, khiến ngươi sợ hãi, mau đứng lên." Thái hậu cười cười bảo nàng đứng dậy.

Lúc này, Trình Thường Tại cũng đi đến, đứng bên cạnh Như phi, cũng hướng về phía Thái hậu hành lễ, nói: "Tạ Thái hậu ban thưởng."

"Tốt, tốt, đều tốt, chỉ cần các ngươi có năng lực sinh thêm cho Hoàng thượng vài hoàng nhi, thì ai gia lại càng thêm vui mừng." Thái hậu cười không ngừng, mắt đúng lúc nhìn qua Đại hoàng tử đang chơi đùa bên Ninh Dung Hoa, liền nổi ý nghĩ, lên tiếng hỏi: "Nghe nói trẻ con đoán chuẩn nhất, Triết nhi, con qua đây với Hoàng tổ mẫu, xem trong bụng Trình Thường Tại và Như phi, là đệ đệ hay là muội muội?"

https://thuviensach.vn

Mục Dịch Triết nhìn Thái hậu, gật gật đầu, trên gương mặt nhỏ nhắn của đứa trẻ lộ ra nụ cười đáng yêu, chậm rãi đi về phía Như phi.

Khóe miệng Lạc Tử Hân khẽ nhếch lên, giật một hạt châu trên áo xuống, ngón tay dùng sức một chút, ném về phía chân Mục Dịch Triết. Vì vậy đứa trẻ năm tuổi này trượt chân, loạng choạng một cái, ngã về hướng Như phi. Như phi giật mình, lui người ra sau một chút, suýt chút nữa thì va vào bàn trà của Thái hậu, may mà được Tiểu Vệ Tử, hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng nhanh tay nhanh mắt đỡ được.

Như phi vẫn còn chưa hết hoảng sợ ra sức vỗ ngực, liên tục nói: "Vẫn còn may, vẫn còn may. Đại hoàng tử phải cẩn thận hơn mới được."

"Không phải, vừa nãy nhi thần là,..." Mục Dịch Triết muốn nói chân hắn giẫm phải vật gì đó, Lạc Tử Hân đã đứng dậy, thuận tiện đỡ Trình Thường Tại vì va chạm lúc nãy vẫn còn đang sợ hãi.

"Khởi bẩm Hoàng thượng, Thái hậu, Như phi và Trình Thường Tại vừa bị kinh sợ, vẫn nên gọi Thái y đến bắt mạch thì hơn, nhỡ ảnh hưởng đến long thai, thì thật không hay." Quay đầu lại liếc nhìn ánh mắt đầy oan ức của Đại hoàng tử, nói tiếp, "Đại hoàng tử cũng không phải là cố ý, xin Hoàng thượng đừng trách cứ."

"Ninh Dung Hoa nói rất đúng, nhanh gọi Thái y." Thái hậu nói.

Lúc này Như phi đã bình tĩnh lại, đặt hai tay trước ngực cúi người về phía Thái hậu, nói: "Tạ ơn Thái hậu, nhưng nô tỳ cảm thấy không sao, không cần phải mời Thái y cho phiền toái."

"Cần, sao có thể qua loa vậy được." Thái hậu nói ngay.

"Thật sự không sao, vẫn chưa bị đụng phải." Như phi vì không muốn khiến Thái hậu cảm thấy mình chỉ đang nhõng nhẽo, liên tục xua tay từ chối.

https://thuviensach.vn

Nhưng Thái hậu vô cùng kiên quyết, mặc kệ Như phi từ chối kiểu gì, cao giọng: " Truyền Thái y."

Rất nhanh, hai Thái y đã được dẫn vào điện, Trình Thường Tại và Như phi đều trở về chỗ của mình, để Thái y bắt mạch.

Lát sau, Lý Thái y bắt mạch cho Trình Thường Tại đi tới trước mặt Thái hậu, chắp tay hành lễ trả lời: "Bẩm Thái hậu, Trình Thường Tại thai khí ổn định, không có gì phải lo ngại, lát nữa thần sẽ kê một toa thuốc dưỡng thai cho nàng, cẩn thận điều dưỡng là được."

Thái hậu và Hoàng hậu nhìn nhau cười mỉm một cái, ánh mắt thả lỏng, nói: "Được, vậy ngươi lui xuống kê toa thuốc đi."

Bên kia, Hồ Thái y cũng đã bắt xong mạch cho Như phi, đi tới trước mặt Thái hậu và Hoàng thượng, bẩm báo: "Khởi bẩm Hoàng thượng, Thái hậu, dạ dày Như phi nương nương căng trướng đầy hơi, chỉ cần dùng một chút thuốc tiêu thực nhuận tràng là ổn, thức ăn hàng ngày cũng cần thanh đạm để dễ hấp thu."

Thái hậu ừm một tiếng, rồi hỏi: "Thế đứa bé trong bụng có khỏe không?"

Hồ Thái y ngừng một chút, trong mắt có chút sửng sốt, nói: "Thái hậu, chuyện này. . . . ."

"Có gì không ổn, cứ nói đừng ngại." Hoàng thượng thấy ánh mắt của né tránh không dám nói của Hồ Thái y, lập tức có chút nghi ngờ, trong lòng Thái hậu cũng nổi lên chút lo lắng, vội hỏi.

"Hoàng Thượng, Thái hậu, theo thần bắt mạch, Như phi nương nương chưa hề có dấu hiệu mang thai, cũng không hề có dấu hiệu sẩy thai." Hồ Thái y nói xong liền cúi thấp đầu xuống. Song, lúc này trong điện đã vang lên tiếng hít khí, có thể nhìn ra, lời này dẫn đến bao nhiêu kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

"Ngươi nói bậy có gì đó, bổn cung sao lại không có thai. Vừa rồi còn nôn khan, tất cả mọi người ở đây đều thấy đấy." Như phi nghiêm giọng quát.

Hồ Thái y nói: "Nương nương, đó là do gần đây dạ dày của người đầy ứ nên dẫn tới triệu chứng buồn nôn mà thôi."

"Nhưng mà, nguyệt sự của bổn cung cũng không đến, các dấu hiệu đều chứng tỏ bổn cung mang thai." Như phi không tin, nói lời phản bác.

"Có thể cũng là do bệnh dạ dày gây ra, những điều này cần phải hỏi Tần thái y xem mạch hàng ngày cho người rồi."

Dáng vẻ tươi cười của Hoàng thượng và Thái hậu hoàn toàn biến mất, sắc mặt Hoàng thượng trở nên nghiêm nghị, nói: "Vậy thì mời Tần Thái y tới đây."

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Biến Hóa

Khi Tần Thái y tới, ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào hắn, còn ánh mắt của Hoàng thượng như chùy sắt, khiến hắn không khỏi rùng mình một cái.

"Qua xem một chút, xem mạch tượng của Như phi như thế nào?" Giọng Hoàng thượng lạnh lẽo như băng.

Tần Thái y khúm núm hành lễ, rồi đi tới bắt mạch cho Như phi.

"Hoàng thượng, dạ dày nương nương hơi đầy ứ thôi, dùng một toa thuốc nhuận tràng là ổn." Tần Thái y cúi đầu báo cáo với Hoàng đế.

"Không phải ngươi nói bổn cung có thai sao? Hơn nữa tháng này bổn cung vẫn chưa thấy nguyệt sự." Như phi chỉ tay vào Tần Thái y, giọng run run trong mắt có chút hoảng hốt.

Tần Thái y nói: "Nương nương, thần có nói nguyệt sự của nương nương không đến là bởi vì quá mức mệt nhọc. Lúc đó nương nương hỏi thần có phải là vì có thai không, thần nói với nương nương rằng tạm thời còn chưa thể kết luận được, cần thêm thời gian để theo dõi. Khi đó, thần cũng không hề chẩn đoán chính xác là nương nương mang thai."

"Vậy vì sao lại thông báo là Như phi có tin vui hả?" Hoàng thượng lạnh lùng hỏi.

https://thuviensach.vn

"Bẩm Hoàng thượng, chuyện này thần cũng không biết. Sau ngày đó, vì trong nhà có việc nên thần có xin nghỉ mấy ngày, hôm qua hồi cung thì nghe nói nương nương mang thai, vì vậy thần đoán chắc có lẽ là Thái y nào đó đã chẩn ra như vậy, nhưng thần vẫn chưa hỏi kỹ, bởi vì còn chưa thể tới bắt mạch lại cho nương nương." Tần Thái y nói.

"Khởi bẩm Hoàng thượng, Tần Viễn Thành thực sự vì việc nhà mà xin nghỉ hơn nửa tháng." Sở Lăng Thiên vốn đứng im một bên đúng lúc lên tiếng.

“Nói bậy, lúc đó rõ ràng chính mồm người nói bổn cung mang thai." Như phi dường như đã mất bình tĩnh, chỉ vào Tần Thái y gào toáng lên.

Trong lòng Như phi không khỏi hoảng sợ, rõ ràng lúc đó chính mồm Tần Thái y nói mình có thai, sao tự nhiên bây giờ lại lật lọng. Giờ phút này, nàng mơ hồ cảm thấy hình như là mình bị ai đó hãm hại.

"Câm miệng, sao ngươi dám làm ra chuyện khi quân này? Chẳng trách vừa nãy Thái hậu muốn gọi Thái y đến bắt mạch, ngươi cứ một mực từ chối, hóa ra là vì giả vờ có thai. Nếu như hôm nay không phải Đại hoàng tử té một cái, cũng không mời Thái y tới đây, có phải là ngươi vẫn muốn tiếp tục lừa gạt mọi người, có phải là cuối cùng sẽ tìm một đứa bé nào đó đến để lẫn lộn huyết thống Hoàng thất đúng không?" Hoàng thượng tức giận chỉ vào Như phi mắng.

Như phi đứng dậy, phịch một tiếng quỳ xuống, oan ức khóc lóc, nói: "Hoàng thượng, thật oan uổng, là Tần Thái y cố ý hại nô tỳ, dù gan thiếp có lớn bằng trời cũng không dám làm ra chuyện như vậy."

"Hoàng thượng, thần không hề nói láo. Thần vẫn luôn chịu trách nhiệm bắt mạch cho Như phi, không dám có chút gian dối nào, lần bắt mạch đó, thần cũng cẩn thận ghi chép lại, nếu không tin Hoàng thượng có thể đi Thái Y Viện kiểm tra đối chiếu." Tần Viễn Thành vội vàng rửa tội cho bản thân.

https://thuviensach.vn

Rất rõ ràng, lời giải thích của Tần Viễn Thành không hề có chỗ nào khả nghi, bởi vì trước đó không lâu Thái Y Viện đã trình sổ ghi chép bắt mạch lên, đúng thật là bên trong hắn ghi chép rất tỉ mỉ, hơn nữa, Thái y bắt mạch sau đó cho Như phi cũng ghi chép tương tự như vậy. Vì vậy, dường như tất cả đã vô cùng rõ ràng, chính Như phi tự biên tự diễn vở kịch này, giờ khắc trong đầu tất cả mọi người đều nảy sinh ý nghĩ đó.

"Khốn khiếp, chứng cứ rành rành, khi đó cũng là tự ngươi thông báo với trẫm chuyện ngươi mang thai. Thật không nghĩ tới, ngươi lại lớn mật dám khi quân phạm thượng, tội không thể tha." Mục Nguyên Trinh giận đến nỗi mặt đỏ bừng, vỗ mạnh lên bàn trà một cái, khiến tất cả mọi người giật mình sợ thót cả tim, không dám thở mạnh.

"Hoàng thượng. . . . ." Lông mày Hoàng hậu nhíu chặt, ánh mắt buồn bã nhìn hắn, muốn nói gì đó, nhưng lại bị Hoàng thượng cắt ngang, "Trẫm biết Hoàng hậu lương thiện, thế nhưng chuyện này không thể bỏ qua."

Lạc Tử Hân nhìn gương mặt u ám của Hoàng hậu, trong lòng biết rõ chẳng qua nàng ta lo lắng vì sắp mất đi một quân cờ hữu dụng mà thôi. Cái người được gọi là mẫu nghi thiên hạ, chẳng qua cũng chỉ là người luôn bày ra khuôn mặt giả dối.

"Thu hồi danh phận Như phi, đày Hứa Băng Cầm đến lãnh cung." Mục Nguyên Trinh giận dữ nói, phất tay áo mạnh một cái rồi rời đi, Hoàng hậu không nói được một câu, ánh mắt thất lạc đã sớm rơi vào trong mắt Lạc Tử Hân, nàng thầm cười lạnh trong lòng. Ván này, xem như Hoàng hậu thua cuộc, có lẽ do nàng ta chưa từng ngờ tới Như phi sẽ gặp phải chuyện này, còn liên lụy khiến kế hoạch của nàng ta thất bại. Vả lại nhìn ánh mắt Hoàng hậu, chắc nàng ta vẫn chưa đoán được là nàng hay là người khác hãm hại Như phi đâu.

"Không, Hoàng thượng người không thể đối xử với nô tỳ như vậy." Hứa Băng Cầm kích động kêu gào, nhưng thấy Hoàng thượng không hề có ý

https://thuviensach.vn

muốn rút lại, nàng tuyệt vọng ngồi sụp xuống đất.

Là ai hại nàng, lại ai cấu kết với Thái y lừa nàng, khiến nàng lâm vào hoàn cảnh này. Nàng hận, nhưng nàng lại không có cách nào tự biện hộ cho bản thân, chỉ có thể để mặc Nội giám kéo nàng đi.

Bữa tiệc vì Hoàng thượng bỏ đi mà tan rã không vui, mọi người lục tục rời đi, loáng thoáng nghe thấy tiếng mọi người xì xào bàn tán, chủ yếu đều đang bàn luận chuyện Hứa Băng Cầm giả vờ mang thai, trong giọng nói của mọi người bấy giờ vẫn còn có chút ngạc nhiên kèm theo sợ hãi, chỉ sợ cho tới nay còn chưa từng có cung phi nào lớn mật như nàng ta, làm ra loại chuyện như thế này, quả thực trở thành đề tài bàn tán hàng đầu trong cung.

Lúc Lạc Tử Hân trở lại Uyển Ninh cung, Tích Như đã trở về. Hứa Băng Cầm vừa bị đày vào lãnh cung, cung tỳ trong cung nàng ta tất nhiên là tan rã. Cả người Tích Như bây giờ toàn là vết thương, Lạc Tử Hân lập tức sai Tâm Nhụy nhanh nhanh chữa trị cho nàng, rốt cuộc cũng có thể yên tâm.

Không chỉ bởi vì Tích Như được trở về, quan trọng hơn là, Lạc Tử Hân biết nàng thật sự tránh được một kiếp nạn, không chỉ là một kiếp mà chính là một đại kiếp nạn. Lòng nàng thoáng nhẹ nhõm hơn một chút.

Nhớ tới quãng thời gian gần đây, Như phi liên tục nhằm vào nàng và Trình Thường Tại, hơn nữa sau khi được gặp phụ thân, liền nổi lên suy nghĩ muốn đối phó Như phi. Vì vậy tìm tới Sở Lăng Thiên, yêu cầu hắn khiến Như phi có triệu chứng như đang mang thai. Vì thế Sở Lăng Thiên nghe theo nàng, dùng một ít thuốc, khiến kinh nguyệt của Như phi đến chậm, dạ dày cũng có chút phản ứng, làm nàng ta nghĩ rằng nàng ta có thai. Nàng còn dùng tiền mua chuộc Tần Viễn Thành, thế là Như phi thực sự tin nàng ta mang thai.

Chỉ sợ Như phi cũng không ngờ được chính mình là người khiến nàng ta lâm vào hoàn cảnh này, nhưng chắc người tức giận nhất bây giờ chính là

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu đây, bỗng nhiên mất một quân cờ.

Lần này Như phi bị đày tới lãnh cung, chắc chắn chuyện kiếp trước Hoàng hậu và nàng ta cùng nhau hại nàng sẽ bị thay đổi, đáy lòng Lạc Tử Hân có chút vui mừng, bởi vì, cuối cùng nàng cũng cảm thấy một đời này biến chuyển theo hướng tốt.

"Nương nương, vừa có công công đến thông báo, Hoàng thượng mời nương nương đến Thái Càn cung." Khi thông báo nét mặt Tích Như có chút kì lạ nhìn Lạc Tử Hân.

Không chỉ có mình Tích Như, cả Lạc Tử Hân cũng cảm thấy kỳ lạ, vì sao bỗng dưng Hoàng thượng lại triệu nàng tới Thái Càn cung, chẳng lẽ chuyện nàng hãm hại Như phi bị phát hiện rồi? Nàng tự cảm thấy chuyện này bản thân bày tính rất cẩn thận, theo lý mà nói sẽ không có sơ hở gì mới phải.

Cứ như vậy, nàng mang theo tâm trạng thấp thỏm, một đường tới Thái Càn cung.

Vệ Dịch Hiên đứng ngoài cửa hầu hạ khẽ gật đầu với nàng một cái, nhận thấy trong mắt hắn không có cảm xúc gì khác thường, trong lòng Lạc Tử Hân yên ổn hơn một chút, đẩy cửa đi vào.

Lúc này Mục Nguyên Trinh đang ngồi sau bàn, tay cầm một bức tranh, nhìn chăm chú, hình như vẫn chưa phát hiện nàng tiến vào.

"Hoàng Thường cát tường." Lạc Tử Hân quỳ gối hành lễ.

"Ninh Dung Hoa, mau đứng dậy, đến bên cạnh trẫm." Hoàng thượng lưu luyến rời mắt khỏi bức tranh, hơi gập lại, lẳng lặng nhìn nàng đến bên cạnh mình.

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân nghe lời đi đến bên Hoàng thượng, hắn liền đưa tay khẽ nâng cằm nàng, trong mắt đột nhiên hiện ra một thứ cảm xúc gì đó khiến lòng người rung động, tỉ mỉ nhìn từng chỗ trên khuôn mặt nàng, dường như đang nghiên cứu gì đó. Một lúc lâu sau, hắn nói: "Nàng thật sự rất giống nàng ấy."

Lạc Tử Hân trong lòng hơi ngẩn ra, mờ mịt nhìn hắn, trong đầu xoay tròn một suy nghĩ, Hoàng thượng nói nàng ấy, là chỉ ai?

Dường như Mục Nguyên Trinh nhìn thấu suy nghĩ của nàng, khóe miệng kín đáo giương lên, quay đầu, mở bức tranh đang cầm ra: "Chính là nàng ấy."

Trong bức tranh là một nữ hài khoảng chừng mười mấy tuổi, mặc quần áo hồng nhạt, trên tay ôm một bó hoa lan, cười vô cùng rực rỡ. Lông mày này, đôi mắt này, nhìn cảm thấy vô cùng quen mắt.

"Nhớ nàng nói nàng cũng từng đến Lê Châu, nàng ấy cũng vậy." Hoàng đế tự lẩm bẩm một câu.

Nhìn bức tranh này, tim Lạc Tử Hân đập lệch một nhịp, giống như bị va đập, trong lòng cảm thấy đau đớn. Nữ hài đeo đôi hoa tai trong bức tranh, chẳng phải chính là Lạc Tử Hân nàng hay sao? Khi còn nhỏ, mẫu thân đưa nó cho nàng, nhưng sau khi phụ thân gặp chuyện, nàng đã cất đi, bây giờ còn đang cất ở dưới đầu giường nàng đấy.

Vậy ra, nam hài năm đó, chính là Hoàng thượng sao?

"Hoàng thượng. . . . .?" Không biết vì sao, nàng ngập ngừng kêu một tiếng, cảm xúc mang theo mấy phần dịu dàng.

Hoàng thượng cuộn bức tranh lại, quay đầu, vỗ nhẹ mặt nàng, dịu dàng xoa xoa, nói khẽ: "Chấp tử chi thủ, dữ tử huề lão*. Dung mạo nàng thật sự

https://thuviensach.vn

rất giống nữ hài tử trong tranh, nếu không phải nàng là con gái Viên Chiêu, vẫn luôn ở Kinh thành, trẫm thật sự sẽ nghĩ nàng là nàng ấy."

*Nắm tay nhau, sánh bước đến già.

"Tần thiếp..." Lạc Tử Hân suýt chút nữa đã thốt ra lời thừa nhận mình chính là nữ hài ở Lê Châu khi ấy, nhưng vẫn lý trí nuốt lời trở lại.

Đột nhiên, Hoàng thượng kéo nàng vào trong lòng, hôn lên cổ nàng, không chút kiêng dè thở dồn bên tai nàng. Dễ thấy, hắn đang động tình, có lẽ hắn coi nàng là nữ hài tử trong tranh.

Nhưng hiện giờ tâm trạng Lạc Tử Hân vô cùng phức tạp.

Từ lúc rời khỏi Thái Càn cung, Lạc Tử Hân như bị sét đánh, toàn thân không có sức lực dựa vào tường, nước mắt lăn dài trên gò má.

Hóa ra nguyên do Hoàng thượng thích hoa lan, chính là vì mình khi còn ở Lê Châu, bởi vì năm đó bản thân thích hoa lan, vì vậy, vẫn hay cùng nam hài tử leo lên núi hái hoa lan. Hóa ra nam hài tử khi đó vẫn chưa từng quên mình, câu nói nắm tay nhau, sánh bước đến già, chính là lời năm ấy mình nói với hắn. Nhớ lại năm ấy, hắn nói lớn lên muốn cưới nàng, nàng liền đùa cợt nói ra câu này, không ngờ được hắn lại nhớ đến hôm nay.

Hóa ra, hắn vẫn luôn nhớ nàng, thích nàng, mặc dù chỉ là nàng năm ấy?

Nhưng mà, hài tử mười tuổi năm đó, chỉ còn là một phần kí ức ngọt ngào trong lòng nàng, thích hoa lan cũng đi vào dĩ vãng, bây giờ rất nhiều chuyện đã thay đổi, giống như khi nam hài đó rời đi cũng đã định sẵn nàng sẽ phải quên đi phần tình cảm dành cho hắn.

Nhưng mà, chưa bao giờ nghĩ tới vận mệnh lại để cho nàng thật sự gả cho hắn, chẳng qua, hắn là Hoàng đế, là Hoàng đế không thuộc về duy nhất của một mình nàng.

https://thuviensach.vn

Nước mắt từ khóe mắt của Lạc Tử Hân chảy xuống, đồng thời nàng cũng cẩn thận nghĩ tới chuyện khác, đó mới chính là nguyên nhân Hoàng hậu hận nàng. Nam hài tử kia chính là Hoàng thượng, mà trong lòng Hoàng thượng luôn có nữ hài tử tên Ngọc Hân, vì vậy khi Hoàng hậu phát hiện ra Ninh Dung Hoa nàng chính là nữ hài tử kia, tất nhiên trong lòng nổi lên lo lắng, sợ hãi sự tồn tại của nàng sẽ khiến vị trí của nàng ta lung lay, vì vậy mà Hoàng hậu cần phải trừ khử nàng để có thê yên tâm.

Nàng cười khổ, Hoàng hậu thật sự là lo lắng thừa thãi, bởi vì nàng vốn dĩ sẽ không để Hoàng thượng biết sự thật này, bởi vì nàng bây giờ là Viên Tiêm Vũ, không thể trở lại thành Lạc Tử Hân, vì vậy càng không thể nào trở thành Ngọc Hân năm ấy.

Cách đó không xa, Hoàng hậu lặng lẽ theo sau nàng, trong mắt hiện lên một chút lạnh lẽo.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Lạc Đề

Từ lúc rời khỏi Thái Càn cung, Lạc Tử Hân dựa vào bên tường thật lâu, suy nghĩ rất nhiều việc, bất tri bất giác đã đến ban đêm, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, cất bước chuẩn bị trở về Uyển Ninh cung.

"A!" Mới đi được mấy bước, đã va phải một người, lần va chạm này kéo nàng từ trong trí nhớ xa xôi trở lại với thực tế.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi." Đối phương vội vã nói xin lỗi, vẻ mặt áy náy.

Lúc này Lạc Tử Hân mới chú ý tới người này, quần áo hoa lệ, nhưng không giống như người trong cung, cũng không phải là quan phục, trong khoảng thời gian ngắn không thể đoán ra thân phận của hắn, nhưng mà ít ra người này cũng phải là quan viên. Cũng không chú ý gì nhiều, khẽ cười cười, chỉ nói một câu: "Không sao."

Nam tử kia có chút xấu hổ cười cười, nói: "Vừa đi thỉnh an Thái hậu về, đang vội vàng tới tạ ơn Hoàng thượng cho nên mới đi nhanh một chút, hoàn toàn không chú ý tới. . . . . Ách, nên xưng hô với người như thế nào đây?"

Nam tử sửng sốt một phen, ánh mắt dò hỏi nhìn nàng.

Thỉnh an Thái hậu? Nghe giống như là thân thích, nhưng hình như nàng chưa từng nhìn thấy hắn, lập tức lễ phép nói: "Ninh Dung Hoa."

https://thuviensach.vn

Con ngươi của nam tử chợt lóe, gật đầu một cái, nói: "Nương nương mạnh khỏe, lúc nãy va chạm có làm đau nương nương hay không? Thành thật xin lỗi."

Lạc Tử Hân cười nhạt, nói: "Ngươi đã nói xin lỗi nhiều lần rồi, hơn nữa cũng không cần phải khách sáo như vậy."

Nam tử sửng sốt vội nói: "A.. đúng, không nói, thật xin lỗi. Không phải, không phải xin lỗi, là cái kia. . . . . ."

Nam tử nói năng lộn xộn, trái lại còn làm cho Lạc Tử Hân cảm thấy buồn cười, không khí giữa hai người lập tức dễ chịu hơn, hàn huyên mấy câu, nam tử đã vội vã rời đi.

Cho đến khi hắn rời đi, Lạc Tử Hân mới nhớ tới chưa hỏi đến tên của hắn, không khỏi mỉm cười, nhưng mà nghĩ đến dù sao cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, chỉ sợ sau này chưa chắc có cơ hội gặp lại, không biết tên họ cũng không sao.

Lạc Tử Hân hơi nhún vai một, chuẩn bị rời đi, dưới chân lại đá phải một vật, chăm chú nhìn, thì ra là một khối ngọc bội.

Lạc Tử Hân tò mò nhặt ngọc bội lên, ngọc này quả thật là ngọc tốt, nhưng mà bên ngoài không có gì đặc biệt, nhất định là của nam tử vừa rồi làm rơi, vừa định xoay người gọi lại, nhưng không ngờ bóng người kia đã biến mất.

Lạc Tử Hân nhìn ngọc bội trong tay, mới vừa rồi không hỏi rõ ràng tên họ của người nọ, lúc này cảm thấy khó xử. Nhớ tới nam tử lúc nãy bảo là muốn đi gặp Hoàng thượng, vốn muốn đưa tới Thái Càn cung, nhưng nghĩ đến làm như vậy sẽ dẫn tới Hoàng thượng nghi ngờ, như vậy thì không tốt, đành thôi vậy. Ngược lại vừa nghĩ, chuyện này vốn không liên quan đến mình, nên cũng không suy nghĩ đến chuyện đi tìm chủ nhân của ngọc bội nên tạm thời cất giữ ngọc bội, nghĩ tới nếu sau này có thể gặp người nọ thì

https://thuviensach.vn

sẽ trả lại cho hắn, nếu không gặp nữa, cũng đành thôi vậy. Quyết định như vậy nên cũng không suy nghĩ gì nhiều, ổn định tâm trạng lập tức trở về Uyển Ninh cung.

Trở lại Uyển Ninh cung không lâu, thì đột nhiên nghe được có tiếng ầm ỹ ở bên ngoài vang lên, liền phân phó Tích Như đi ngoài xem, còn chưa dứt lời, lại thấy Hoàng hậu mang theo nhiều người đi vào, sắc mặt cực kỳ không vui, trong lòng chấn động, nhìn cục diện này, dường như người đến không có ý tốt.

"Tham kiến Hoàng hậu nương nương." Lạc Tử Hân phúc thân hành lễ, lại thấy sắc mặt Hoàng hậu cực kì nghiêm túc, ngày thường gặp phải chuyện gì, nàng ta cũng đều có thói quen dùng nụ cười giả dối để ngụy tạo bản thân, nhưng mà hôm nay lại trực tiếp bộc lộ vẻ giận dữ, trong lòng nàng không khỏi vang lên từng hồi trống.

"Thật không nghĩ tới, Ninh Dung Hoa lại dám lén lút gặp Kỳ Vương Gia." Giọng nói lạnh lùng của Hoàng hậu vang lên.

"Hoàng hậu, tần thiếp không có. . . . . Cho tới bây giờ tần thiếp chưa từng gặp Kỳ Vương Gia, nói chi đến việc lén lút gặp?" Trong lòng Lạc Tử Hân gõ một cái, đồng thời cũng hoài nghi, việc lên án này từ đâu mà có?

"Hả? Không có sao? Nhưng mà có người nhìn thấy rõ ràng." Sắc mặt Hoàng hậu lạnh lẽo, đã không còn vẻ ôn nhu thường ngày, trong mắt bắn ra một ánh sáng lạnh, làm cho người khác sinh ra sợ hãi.

Vẻ mặt Lạc Tử Hân kinh ngạc, nói: "Hoàng hậu nương nương, tần thiếp không biết Kỳ Vương Gia."

"Còn dám ngụy biện." Hoàng hậu lạnh lùng nói, ánh mắt nhìn sang thị nữ bên người, thị nữ kia gật đầu một cái, lập tức đi về phía Lạc Tử Hân, nàng còn chưa hiểu mọi chuyện, thị nữ kia đã lấy ra một vật từ hông của nàng.

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân nhìn thị nữ kia cầm ngọc bội đi về phía Hoàng hậu, lập tức ngẩn ra, đột nhiên nghĩ tới nam tử lúc nãy nàng vừa gặp, chẳng lẽ người vừa rồi hàn huyên với nàng là Kỳ Vương Gia hay sao?

"Đây là cái gì? Trên người của ngươi lại có ngọc bội tùy thân của Kỳ vương gia, việc này nên giải thích như thế nào đây?" Hoàng hậu cầm ngọc bội trong tay chất vấn.

Phi tần ở hậu cung gặp Vương gia, dù là trò chuyện với nhau điều gì, sợ rằng trong khoảng thời gian ngắn không cách nào có thể giải thích rõ được.

"Cái đó là . . . . ." Lạc Tử Hân đang định giải thích mọi chuyện, lại bị Hoàng hậu cắt ngang.

"Bổn cung nhận được tin báo, nói có người ở trong cung vụng trộm gặp Kỳ Vương Gia, trước đó còn không tin, nhưng không nghĩ đến Bổn cung lại tận mắt nhìn thấy trong tay Ninh Dung Hoa ngươi thật sự có ngọc bội của nam tử kia, ngươi và Kỳ Vương Gia đang bí mật mưu đồ chuyện gì?" Ngôn từ của Hoàng hậu rất rõ ràng, có ý hăm dọa.

Lạc Tử Hân nói: "Hoàng hậu nương nương, tần thiếp cơ bản không biết người nọ là Kỳ Vương Gia, còn ngọc bội kia là hắn đã làm rơi ở đó, tần thiếp chỉ nhặt được mà thôi."

"Hả?" Hoàng hậu cười lạnh đến gần nàng, nói, "Còn nói này nói nọ? Nhưng mà Bổn cung tận mắt nhìn thấy hai người các ngươi có tín vật đính ước."

Lạc Tử Hân sững sờ, nói như vậy lúc nãy gặp Mục Nguyên Kỳ đã bị người khác thấy được, nhưng mà người nào lại rảnh rỗi đến mức mang chuyện này đi tố cáo.

"Xem ra muội muội và Kỳ Vương Gia có quan hệ không bình thường, ngọc bội này là tín vật sao?" Hoàng hậu đột nhiên cười cười, thế nhưng

https://thuviensach.vn

tiếng cười này lại làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo.

"Hoàng hậu, người hiểu lầm rồi, khối ngọc bội kia thật sự không giống như tưởng tượng của người. . . . . ." Lạc Tử Hân lập tức không biết nên giải thích như thế nào.

Mọi người đều biết, Mục Nguyên Kỳ là Thái tử của Hoàng đế tiền triều, đến triều đại này, liền không có một chút địa vị, nói thẳng ra, trên danh nghĩa hắn là Vương Gia, nhưng thật ra thì chính là một cây gai trong lòng Mục Nguyên Trinh, trong triều không ai dám nói chuyện với hắn, bởi vì chỉ cần có tiếp xúc, sẽ khó tránh khỏi bị chụp lên đầu tội danh cấu kết, cho nên ai cũng không dám mạo phạm vào điều kiêng kỵ này. Đã lâu, vị Vương gia này luôn độc lai độc vãng giống như khách qua đường, nói ra cũng rất đáng thương. Nhưng mà thắng làm vua, thua làm giặc, đây là chân lý ngàn đời không thể thay đổi.

Vậy mà hôm nay, Ninh Dung Hoa nàng chẳng những nói chuyện với Mục Nguyên Kỳ, lại còn có ngọc bội trong người, chỉ sợ chuyện này sẽ không dễ dàng giải thích.

"Đi tới chỗ Hoàng thượng giải thích thôi." Hoàng hậu lạnh lùng nhìn thoáng qua, liền gọi người mang nàng đi cùng.

Trong lòng Lạc Tử Hân cảm thấy lạnh lẽo, Mục Nguyên Kỳ vô tình va vào nàng, chẳng qua cũng là một chuyện ngoài ý muốn, tư nhiên lại có người nhanh mắt như vậy, hơn nữa còn tố cáo với Hoàng hậu, hiển nhiên là có người cố ý muốn hại nàng. Rốt cuộc người này là ai?

Nghĩ tới đây, người đã đến trước mặt Hoàng đế, không cần đoán, ánh mắt lúc này của Hoàng đế chính là lạnh lùng nhìn chăm chẳm vào nàng, nữ nhân mới vừa rồi còn dịu dàng ở trước mặt hắn, quay đầu lại lập tức gặp người đối đầu với hắn, không chỉ là Hoàng thượng, cho dù là bất kỳ nam nhân nào cũng đều tức giận đến muốn phun máu.

https://thuviensach.vn

"Ninh Dung Hoa, ngươi có nên giải thích một chút hay không?" Hoàng đế lạnh lùng nói.

Lúc này Lạc Tử Hân đã trấn định lại, quỳ trên mặt đất, nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng, tần thiếp chỉ là vô tình nhặt được ngọc bội của Kỳ vương gia, không phải là tín vật theo lời Hoàng hậu nói."

"Hả? Thật sự đơn giản như vậy sao?" Hoàng thượng rũ mắt nhìn ngọc bội trên tay, suy nghĩ thật sâu.

"Tần thiếp tuyệt đối không nói dối." Lạc Tử Hân nói ra lời thề son sắt, trên mặt mặc dù trấn định, nhưng trong lòng thật sự sợ hãi.

"Toàn bộ lui ra, Ninh Dung Hoa lưu lại, trẫm muốn tự mình hỏi nàng." Hoàng đế cho mọi người lui xuống, đến gần Lạc Tử Hân, đôi tay đột nhiên dùng sức nắm cằm của nàng, làm nàng phát đau.

Đôi mắt Hoàng thượng lộ ánh sáng lạnh, ánh mắt kia là căm thù đến tận xương tủy, còn có thất vọng, dù sao nàng cũng nhìn không thấu, nhưng có một điểm nàng nhìn thấy rõ ràng, đó là Hoàng thượng nửa ngờ nửa tin lời nói của nàng.

"Ngươi biết Mục Nguyên Kỳ là ai mà còn dám lui tới với hắn?" Hoàng thượng lại gần nàng, giọng nói gần như là nghiến răng nghiến lợi mà nói ra.

"Chẳng qua tần thiếp cho là vô tình gặp được hắn, lúc ấy ngay cả hắn là ai cũng chưa biết được, huống hồ, nếu tần thiếp và hắn thật sự có quan hệ tư mật, vậy thì tại sao lại gặp nhau giữa ban ngày ban mặt, lại còn ở một nơi dễ bị người khác bắt gặp. Hoàng thượng, tần thiếp thật sự bị oan uổng, xin Hoàng thượng minh giám." Lạc Tử Hân kiên định cắn răng nói ra lý do của mình, ánh mắt Hoàng đế càng ngày càng lạnh, không khí trong phòng cũng càng ngày càng thấp.

https://thuviensach.vn

"Ngươi càng ngày càng càn rỡ rồi, có phải do trẫm cưng chiều ngươi quá nhiều, nên ngươi không biết chừng mực hay không, hả?" Bàn tay Hoàng đế nắm cằm của nàng càng tăng thêm mấy phần sức lực, nàng cắn răng chịu đựng không dám phát ra nửa tiếng.

Hoàng thượng đột nhiên buông nàng ra, làm hại nàng té nhào một cái trên đất, hai tay chống trên mặt đất, thở hổn hển. Nhưng trong lòng nàng biết, thật ra thì Hoàng thượng đối lời giải thích của nàng đã tin một nửa, chỉ có điều hắn giận nàng vì nàng không nên đối xử "tốt bụng" với Kỳ Vương Gia như vậy.

Mà giờ phút này, đột nhiên nàng cũng hiểu một chuyện, đó chính là nàng sẽ gặp phải nhiều khó khăn như vậy, kiếp trước cũng được, kiếp này cũng tốt, đều do nàng mềm lòng mà ra. Hôm nay nàng mới đột nhiên hiểu được, thì ra là đây cũng là vết thương trí mệnh của nàng. Vệ Dịch Hiên có một lời nói rất đúng, đừng để ý đến những việc vô bổ, hãy tự bảo vệ bản thân mình. Nhưng mà, cho tới bây giờ nàng chưa từng để những lời này ở trong lòng. Nếu như hôm nay nàng không có lòng tốt đi nhặt khối ngọc bội kia, thì cũng sẽ không có chuyện như vậy xảy ra.

"Tần thiếp không dám." Lạc Tử Hân quỳ trên mặt đất cúi đầu thật thấp.

"Giỏi cho một cái không dám." Hoàng đế vỗ bàn một cái, nói: "Trẫm nên để cho ngươi thức tỉnh rồi, từ hôm nay trở đi, ngươi liền đến Hoán Y Cục làm cung nữ đi."

Nội tâm Lạc Tử Hân đột nhiên căng lại, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Hoàng đế, vậy mà câu nói tiếp theo càng làm nàng rơi vào vực sâu.

Mà giờ khắc này trong đầu nàng có một ý nghĩ bủa vây, người hại nàng chính là Hoàng hậu.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Chấn Động

Lần này bị biếm thành cung nữ, người chế giễu dĩ nhiên không ít, nhưng càng làm cho nàng uất ức, chính là Hoàng thượng vậy mà cũng giáng Viên Chiêu xuống một cấp, đây là việc làm nàng bất ngờ. Cứ tưởng rằng Hoàng đế tin lời giải thích của nàng, cùng lắm chỉ xử phạt nàng một chút mà thôi, lúc này coi như là gặp phải một chuyện khó khăn rồi.

Nói tới điều này cũng buồn cười, chân trước mới nhận được lá thư phụ thân dặn dò phải tự bảo trọng, còn chưa kịp làm gì, thì chân sau đã rơi xuống nước, đây coi như là một loại châm chọc sao? Là trời cao đừa giỡn sao?

Không, nàng không nên mới có mà đã bị đánh ngã, mặc kệ là ai hại nàng thành như vậy, nàng đều muốn lấy lại công đạo cho mình. Còn nữa, nàng cũng phải nghe theo lời khuyên của phụ thân, cố gắng bước lên vị trí cao nhất của Hậu cung, như vậy mới có thể chân chính bảo vệ được bản thân, bảo vệ được người nhà.

Chỉ là, bây giờ bị trở thành cung nữ, dường như là chuyện gì cũng không làm được. Không sao, nhất định nàng sẽ ngóc đầu trở lại, thậm chí còn tốt hơn so với trước kia. Lạc Tử Hân nắm thật chặt quả đấm, móng tay từ từ khảm vào trong thịt, một chút đau đớn làm cho thần kinh của nàng tỉnh táo.

Những ngày làm cung nữ tất nhiên sẽ kém hơn so với khi làm chủ tử, nhưng nàng cũng đã từng làm tỳ nữ của người ta, những công việc nặng nhọc này cũng không làm khó được nàng, coi như hoàn hảo. Nhưng mà,

https://thuviensach.vn

khổ cũng không phải vì những công việc này, mà là có một số người cố ý gây khó khăn.

Hôm nay mới giặt xong tất cả y phục của mọi người, liền thấy Phạm Lương Đệ lắc mông đi tới, trong tay tỳ nữ bên cạnh đang ôm một đống lớn y phục, nhìn thấy vẻ giễu cợt trong ánh mắt của nàng ta làm cả người nàng trở nên phát hỏa.

Nhưng mà, bản cô nương có thể nhịn! Lạc Tử Hân âm thầm cắn răng, ngẩng mặt lên, bộ dạng tươi cười sáng lạn, nói: "Phạm Lương Đệ đưa y phục đã tới sao? Để xuống là được."

Một tiếng hừ lạnh phát ra từ lỗ mũi Phạm lương đệ, vẻ giễu cợt tràn ngập cả Hoán Y cục, lạnh nhạt nói: "Viên Tiêm Vũ, ngươi cũng có thể chịu được, làm những công việc nặng nhọc này cũng thoải mái như vậy, thật là khiến người khâm phục."

Lạc Tử Hân cười nói: "Phạm Lương Đệ quan tâm như vậy, ngược lại còn hại chết nô tỳ. Bất quá những việc này cũng không làm khó được nô tỳ."

Nói xong liền chủ động lấy quần áo đang được cầm trên tay của tỳ nữ bên cạnh Phạm Lương Đệ, đặt ở bên cạnh mình. Dù sao nàng cũng nhìn ra được, dù nàng không chủ động lấy những y phục này, Phạm Lương Đệ cũng sẽ đưa nó cho mình, thay vì để cho nàng ta đưa, còn không bằng chủ động lấy.

Ngược lại Phạm Lương Đệ không ngờ rằng nàng sẽ rộng lượng như vậy, hơi sững sờ, nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, nhanh chóng cười cười, nói: "Vết bẩn phía trên những y phục này rất đậm, phải dùng thêm chút sức mới được, còn có, hạt châu trên y phục này trân quý, tuyệt đối đừng làm mất."

Nói xong, Phạm Lương Đệ liền ngồi xổm xuống bên cạnh bồn nước bên cạnh nàng, giả vờ lấy một bộ y phục đính châu trong đó lên, đặc biệt chỉ

https://thuviensach.vn

cho nàng nhìn. Vậy mà, khi tay Lạc Tử Hân cầm bộ y phục này thì tay Phạm Lương Đệ dời qua một cái, trang sức bén nhọn trên y phục bỗng dưng quệt một vết máu dài trên mu bàn tay của Lạc Tử Hân.

"A" Lạc Tử Hân không tự chủ rút tay lại, mà Phạm Lương Đệ cố tình hất văng nước lên vẩy vào vết thương kia, làm nàng bị đau đến kêu thành tiếng.

"Ôi, thật ngại, là ta trượt tay." Nét mặt Phạm Lương Đệ tươi cười như hoa, hả hê nhìn nữ nhân đáng thương đang cầm thật chặt cổ tay của mình.

"À, đúng rồi, quên nói với ngươi, những y phục này ngày mai ta sẽ tới lấy, ngươi phải giặt sạch nó." Phạm Lương Đệ cười cười, xoay người lại lập tức rời khỏi Hoán Y Cục.

Lạc Tử Hân nhìn bóng lưng của nàng ta, thu hồi lại nụ cười dối trá mới vừa rồi. Tay nàng bị nữ nhân này làm cho bị thương, còn phải ngâm ở trong nước rét lạnh như băng, bàn tay này không bị hỏng mới là lạ. Hổ lạc đồng bằng bị người khinh, lúc này nàng lại một lần nữa cảm nhận được loại tư vị này. Chỉ là Phạm Lương Đệ, ngươi cũng không cần đắc ý sớm như vậy, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ ngóc đầu trở lại. Lạc Tử Hân oán hận nhớ kĩ, hai mắt lại nhìn đến chồng y phục trên mặt đất, lại nhìn một chút vết thương trên tay, trong lòng không khỏi kêu rên, mặc kệ tương lai như thế nào, trước mắt vẫn phải vượt qua mới được.

"Người này, ngươi đã đến chỗ quỷ quái này, cũng đừng hy vọng có thể đi ra ngoài." Sau lưng một cung nữ khác chậm rãi đi tới, cầm một bồn nước lớn ngồi xuống ở bên cạnh nàng, không chút để ý nói.

Lạc Tử Hân quay đầu lại, cung nữ này rất gầy, hiển nhiên là ăn uống không đầy đủ dinh dưỡng lâu ngày, trong đôi mắt đều là tang thương, nhưng lại đầy mệt mỏi. Gương mặt vốn sinh đẹp lại trở nên tái nhợt, hoàn toàn không có sức sống.

https://thuviensach.vn

"Ta cũng cũng đã từng như ngươi vậy, nhưng mà bây giờ, thì sống ở chỗ này cả đời, còn không bằng sống ở lãnh cung." Cung nữ kia kéo khóe miệng. Tuổi của nàng ta không lớn, nhưng mà lời vừa nói ra thì giống như rất già dặn kinh nghiệm, hoàn toàn không có một chút tức giận.

Lạc Tử Hân tò mò nhìn nàng, thầm nghĩ, chẳng lẽ nàng cũng là cung phi bị giáng chức hay sao?

Quả nhiên, cung nữ kia lại mở miệng: "Tên của ta gọi Liên Vãn Lộ, có nhớ ta không?"

Trong đầu Lạc Tử Hân xoay chuyển một hồi, hoàn toàn không nhớ được chủ nhân của cái tên này là ai, sững sờ nhìn nàng ta một hồi lâu.

Cung nữ kia thản nhiên cười cười, nói: "Xem kìa, còn có người nào nhớ ta đâu? Ở nơi này lâu như vậy, dù có chết thối ở chỗ này, cũng không có ai quan tâm. Cho nên, hết hy vọng đi."

"Ngươi là Uyển Tần?" Lạc Tử Hân giật thót mình, nhìn nàng ta từ trên xuống dưới, không thể tin được nữ nhân trước mắt này chính là Uyển Tần khi đó.

Liên Vãn Lộ lên tiếng cười, nói: "Khó có được ngươi còn nhớ rõ ta...ngay cả ta cũng đã quên bản thân từng là một Tần phi."

Lạc Tử Hân nhớ rõ, Uyển Tần này là bởi vì lúc ấy đắc tội Hiền phi, sau này lại không biết xảy ra chuyện gì, nàng lại bị Hoàng đế biếm làm cung nữ, lúc ấy chỉ cảm thấy thủ đoạn Hiền phi thật sự lợi hại thôi. Không ngờ, hôm nay ở chỗ này lại có thể gặp nàng ta, chỉ sau mấy tháng ngắn ngủi, làm sao nàng lại trở nên tiều tụy như vậy, khó có thể nhận ra.

"Viên Tiêm Vũ, ở chỗ này thời gian dài, ta đã trở nên như vậy, hiện tại ta mong đợi cuộc sống này kết thúc sớm một chút, chết sớm một chút." Liên Vãn Lộ buồn bã cười một tiếng, vùi đầu bắt đầu giặt quần áo.

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân lẳng lặng nhìn nàng, trái tim một hồi kinh ngạc, cũng vào giờ phút này, ham muốn được sống lại nổi lên một lần nữa, lòng tin lại kiên định một lần nữa, nàng muốn vùng lên.

Gần như không có thời gian ăn bữa tối, rốt cuộc nàng cũng giặt xong tất cả y phục của Phạm Lương Đệ, chỉ là nàng cũng đoán được, sau này sẽ bị dày vò không ít.

Lúc này mới chuẩn bị trở về phòng, lại nghe được một giọng nói ôn hòa vang lên ở sau lưng: "Ngươi có khỏe không?"

Lạc Tử Hân ngẩn ra, quay đầu lại, đúng là Sở Lăng Thiên.

"Sao ngươi lại tới đây?" Lạc Tử Hân gặp được hắn đúng là có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng có chút hiểu rõ. Nhưng mà làm phó viện sứ Thái Y Viện, tự mình đến thăm một tiểu cung nữ như nàng, xem ra mặt mũi của nàng cũng khá lớn.

"Ta lo lắng cho ngươi, nên mới đến thăm ngươi." Sở Lăng Thiên thắm thiết nhìn nàng, trong mắt lóe ra ánh sáng kì quái, giống như đồng tình, cũng giống như khổ sở.

"Ta ở nơi này rất tự tại, mỗi ngày đều bận rộn nhưng cuộc sống lại rất phong phú." Lạc Tử Hân cười khổ.

Sở Lăng Thiên cười nhạt nói: "Ngươi là đang lừa dối mình sao? Rõ ràng là thiên kim đại tiểu thư, phải chịu những khổ sở này mà còn nói là phong phú ?"

Thiên kim đại tiểu thư sao ? Đó là chuyện cách đây bao lâu rồi ? Lạc Tử Hân không khỏi tự giễu mà cười thầm, thản nhiên lắc đầu với hắn một cái.

" Tiêm Vũ. . . . . ." Sở Lăng Thiên đột nhiên giữ tay nàng lại, kích động nói: "Thật ra thì ngươi có thể lựa chọn một con đường khác, thí dụ như, ta. .

https://thuviensach.vn

. . . ."

Tay Lạc Tử Hân bị hắn cầm khẽ run lên, sững sờ trong chốc lát, cuối cùng vẫn phải rút tay trở lại, lạnh nhạt nói: "Lăng Thiên, ta hiểu tâm ý của ngươi, nhưng mà từ đầu đến cuối chúng ta cũng không thể."

"Bởi vì ngươi là phi tử của Hoàng thượng sao? Nhưng bây giờ thì không phải, ta có thể nghĩ biện pháp giúp ngươi xuất cung, sau đó chúng ta có thể. . . . . ." Sở Lăng Thiên vẫn vầm hai tay nàng không buông.

"Lăng Thiên, nhưng mà ta đã yêu . . . . ." Nàng dừng một chút, nhìn ánh mắt mong đợi của hắn, rốt cuộc vẫn phải nói ra câu, "Hoàng thượng."

Sở Lăng Thiên run rẩy buông lỏng tay của nàng ra, đáp án như vậy cũng không ngoài ý muốn.

"Thật xin lỗi." Sở Lăng Thiên cười khổ cúi thấp đầu xuống, khi đảo mắt thì vừa đúng lúc nhìn thấy tay của nàng, nói: "Tay của ngươi bị thương, cho ta xem một chút đi."

Không chờ nàng đồng ý, hắn liền cố ý vì nàng kiểm tra vết thương, cũng vì nàng mà băng bó.

Lạc Tử Hân tập trung nhìn ánh mắt chuyên chú của hắn, trong ánh mắt kia còn hiện lên nhàn nhạt ưu thương, hiểu được lời nói vừa rồi đã làm thương tổn hắn. Tình cảm Sở Lăng Thiên đối với nàng , nàng đã sớm thấy rõ, cũng cảm động hắn vì nàng mà trả giá lâu như vậy, đã từng một lần sinh ra một chút cảm giác đặc biệt đối với hắn. Nhưng mà, hiện tại nàng chỉ có thể cự tuyệt hắn, như vậy cũng là báo đáp và bảo vệ tốt nhất đối với hắn. Ít nhất, hiện tại nàng cho là như vậy.

—— Tuyết Hàm 《 Mơ ước hậu vị 》 ——

https://thuviensach.vn

Sau đó trong vòng hai tháng, mỗi ngày Lạc Tử Hân cũng đều giặt quần áo, quét dọn, mỗi ngày cũng chịu khó làm việc, may mắn là ma ma phụ trách trông coi nàng cũng xem như tốt bụng, không bởi vì nàng là phế phi mà cố ý hành hạ, mà ngược lại còn có chút chiếu cố đối với nàng, cho nên cuộc sống trôi qua cũng không tính là khó khăn. Chỉ là, đám nương nương ở hậu cung ngay từ đầu còn tới gây khó dễ cho nàng, nhưng dần dần cũng cảm thấy không thú vị, cho nên cũng không có sóng gió gì.

Sau đó, nàng liền bị bệnh một trận, trong miệng Lâm ma ma càu nhàu mắng nàng quen được chiều chuộng nên không chịu được khổ sở, nhưng sau lưng lại chăm sóc nàng rất nhiều, còn đặc biệt đi đến Thái Y Viện mời thái y chữa trị cho nàng, mà trong khoảng thời gian này Sở Lăng Thiên cũng tới thăm nàng mấy lần, mặc dù không nói gì, nhưng mà vẫn chăm sóc nàng chu đáo, vẫn quan tâm nàng như lúc trước. Lạc Tử Hân biết, hắn chưa chết tâm đối với nàng.

Thật ra thì trong cung không tồn tại bí mật gì, làm phó viện sứ Thái Y Viện, Sở Lăng Thiên lại đi chăm sóc một tiểu cung nữ là không phù hợp với thân phận, dĩ nhiên sẽ khiến người khác chú ý, nhưng Lâm ma ma lại nói cho mọi người đó là ý của cấp trên, cho nên những cung nữ khác cũng không dám hỏi gì nhiều, chỉ dùng ánh mắt hâm mộ nhìn nàng.

Nhưng mà, rốt cuộc tại sao Lâm ma ma có thể chiếu cố nàng như vậy, ngay cả nàng cũng không hiểu, nhưng nàng tuyệt đối tin tưởng cấp trên nhất định không phải ý chỉ của Hoàng đế.

Ngày hôm nay, vừa mới rời giường để chuẩn bị làm việc, liền nghe thấy một số tiếng kinh ngạc của cung nữ, bên cạnh cũng có không ít cung nữ lục đục đi về phía bên kia.

Đang cảm thấy kỳ quái, liền nghe thấy giọng nói của Liên Văn Lộ: "Chuyện như vậy đâu có gì kỳ quái, ngạc nhiên."

https://thuviensach.vn

Trong lòng Lạc Tử Hân nổi lên hiếu kỳ, cũng đi về phía đám người kia, thò đầu vào quan sát, nhất thời chấn động.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Bí Ẩn Của Xác Chết Trong Giếng

Nơi đám người vây quanh là bên cạnh một cái giếng nước, lúc này có một cái xác được người vớt ra, nhìn quần áo thì hẳn là một cung nữ, nhưng bị ngâm nước suốt một đêm, toàn thân bị sưng phù lên, đã không còn hình hài con người nữa, trong một khoảng thời gian ngắn cũng khó có thể nhận ra thân phận của nàng ta.

“Ai thế này? Sao lại chết thảm như vậy chứ?” Các cung nữ nói thầm với nhau, thỉnh thoảng vang lên tiếng thổn thức.

Lạc Tử Hân nhìn cung nữ đáng thương được thái giám kéo ra khỏi giếng, quấn lại bằng chiếu, đoán chừng cuối cùng cũng chỉ bị ném ra bãi tha ma thôi, nhưng phàm là những kiểu chết không bình thường thế này, cũng sẽ không nghiêm túc nói sự thật với gia đình nàng ta, có lẽ đều nói bị bệnh chết hay đại loại vậy. Cung nữ ấy à, sinh mạng rẻ mạt như cọng cỏ dại mà thôi.

Chỉ có điều, tại sao cung nữ này lại chết trong giếng nước, rốt cuộc là cung nữ của cung nào? Nhìn quần áo, cũng không giống của Hoán Y Cục, là ai đã ném nàng ta xuống chỗ này?

Nhưng, trong lúc sắp bị chiếu quấn chặt lại, bên hông cung nữ kia rớt xuống một tấm thẻ bài treo bên hông, làm cho Lạc Tử Hân lập tức tỉnh ngộ, chẳng phải nàng ta chính là Tịch Ngôn – nha hoàn được cưng nhất bên cạnh Hiền phi hay sao? Ai dám động vào người của Hiền phi thế? Thục phi? Hoàng hậu? Hay là……

https://thuviensach.vn

Thi thể cứ thế bị chở ra ngoài, không bao lâu sau, trong cung truyền ra lời đồn, nói rằng Tịch Ngôn ở cung Hiền phi bị người ta hại chết, Hiền phi tức giận, nói muốn truy xét chuyện này, mà mũi nhọn chỉ về phía thái giám Tiểu Diệp Tử trong cung Thục phi, thế này chẳng phải cho thấy rõ ràng là cố ý chống đối với Thục phi hay sao?

Chuyện này cũng làm cho Lạc Tử Hân khó hiểu, Thục phi lại chọc phải Hiền phi ở chỗ nào rồi à? Thế mà lại khiến Hiền phi nổi cơn giận lớn như vậy. Mãi cho đến mấy ngày hôm sau, trong cung truyền ra một tin khác, Lạc Tử Hân mới hiểu ra đầu mối, đó chính là hoàng thượng đã sắc phong con trai của Thục phi, cũng chính lại đại hoàng tử Mục Dịch Triết làm thái tử. Thực ra kết quả này Lạc Tử Hân đã biết từ sớm rồi, chỉ là đợt sắc phong này lại xảy ra sớm hơn kiếp trước, vì vậy mà trong một lúc nàng không thể nghĩ ra nguyên nhân.

Song, điều này cũng làm cho Lạc Tử Hân đoán được nguyên nhân thật sự dẫn đến cái chết của Tịch Ngôn, chuyện đó hoàn toàn là do Hiền phi tự mình ra tay, để hạ thấp Thục phi. Từ xưa đã có câu ‘mẹ quý nhờ con’, Mục Dịch Triết lên làm thái tử, làm mẫu thân của hắn, dĩ nhiênThục phi cũng sẽ được ban ân huệ, sự quan tâm mà hoàng thượng dành cho Thục phi đương nhiên cũng sẽ nhiều hơn trước, đây cũng là nguyên nhân lúc trước Lạc Tử Hân muốn lấy lòng Thục phi. Cho nên, Hiền phi muốn mượn chuyện này làm giảm đi một chút tinh thần hăng hái của Thục phi, chỉ là, nàng ta vậy mà lại lấy đi tính mạng của người bên cạnh mình để trao đổi, lòng dạ cũng có phần quá mức độc ác rồi.

Vậy nên, có lẽ nàng có thể làm chút gì đó chăng? Lạc Tử Hân thầm suy nghĩ.

Chẳng bao lâu sau, khi mà hai vị phi tần quyền lực trong cung vẫn đang tranh cãi không dứt về cái chết của Tịch Ngôn, trong cung lại truyền ra một tin đồn mới, đó chính là Hoán Y Cục đã phát hiện nguyên nhân thật sự dẫn đến cái chết của nàng ta ở trong giếng.

https://thuviensach.vn

Kể từ khi tin đồn này truyền ra, không đến một ngày, Thục phi và Hiền phi xuất hiện cùng lúc trong Hoán Y Cục, ngược lại dọa cho Lâm ma ma sợ hãi.

“Bổn cung có nghe tin đồn, nói rằng có người trong Hoán Y Cục biết nguyên nhân thật sự khiến Tịch Ngôn chết, rốt cuộc là ai biết?” Giọng nói của Thục phi vô cùng sắc bén.

“Nếu là nói bậy, Hoán Y Cục các ngươi phải chịu trách nhiệm, loan tin bậy bạ trong cung, đó là tội chém đầu đấy.” Hiền phi đứng một bên nói, hiển nhiên là nhằm vào lời nói của Thục phi.

Lâm ma ma sớm đã đổ mồ hôi đầy đầu, khúm núm nói đã biết, thực ra trong lòng cũng không có chút manh mối nào, rốt cuộc là ai loan tin đồn này đi, bà ta hoàn toàn không biết.

“Bẩm hai vị nương nương, những lời này là nô tì nói ạ.” Ngay lúc Lâm ma ma nóng ruột, một cung nữ của Hoán Y Cục đột nhiên bước đến, cúi đầu quỳ xuống.

Thục phi ồ một tiếng, nói: “Ngươi nói xem nào, đã xảy ra chuyện gì?”

Cung nữ nói: “Sáng ngày hôm đó, Tịch Ngôn cô nương đến Hoán Y Cục đưa đồ để giặt giũ, sau đó lúc sắp đến giờ ngủ nàng ấy lại đến lần nữa, nói là lúc sáng đánh rơi trang sức cài tóc, khi ấy nô tì còn tìm giúp nàng ấy nữa, cũng không có kết quả. Lúc đó đã tối lắm rồi, nàng ấy nói để một mình nàng ấy tìm, bảo nô tì về nghỉ ngơi trước đi, sáng ngày hôm sau liền phát hiện xác của Tịch cô nương trong giếng rồi. Về sau nô tì phát hiện ra trang sức cài tóc của nàng ấy ở dưới giếng, nghĩ rằng chắc là tối hôm đó nàng ấy tìm ra rồi, muốn nhặt lại, bản thân không cẩn thận ngã vào, mất cả tính mạng.”

Hiền phi nghe xong hừ lạnh một tiếng, nói: “Vậy cũng có khả năng Tịch Ngôn bị người ta hãm hại đẩy xuống giếng mà, dựa vào trang sức nàng ta

https://thuviensach.vn

đánh rơi trong giếng thì không đủ để chứng minh điều gì cả.”

Lúc này Thục phi lại nói: “Hiền phi muội muội, ý muội thế này là muốn đẩy hết trách nhiệm lên người Tiểu Diệp Tử sao, nô tì này cũng đã nói từng nhìn thấy Tịch Ngôn tìm trang sức rồi, nếu không dưới giếng có trang sức của nàng ta phải lí giải thế nào đây?”

“Thế cũng có khả năng là có người ném trang sức vào trong giếng, làm giả hoàn cảnh như vậy.” Hiền phi cũng không chịu yếu thế, hai vị chủ tử này lại bắt đầu tranh cãi trước mặt mọi người, không ai chịu nhường ai.

“Được rồi, ta và muội có tranh luận cũng không rõ ràng được gì, đành để hoàng hậu nương nương làm chủ chuyện này đi.” Thục phi nói.

Hiền phi cũng không phản đối, ưỡn lưng lên, nói: “Đi thì đi, bổn cung cũng phải nói lí lẽ này ra, xem thử rốt cuộc ai mới là người có lí.”

“Ngươi ngẩng đầu lên, tên gì?” Thục phi lấy lại tinh thần, nhìn cung nữ đang quỳ trên đất, hỏi.

Cung nữ kia từ từ ngẩng đầu lên, thấp giọng nói: “Nô tì tên Liên Vãn Lộ.”

“Uyển tần à?” Giọng của Hiền Phi dường như phát ra từ lỗ mũi, lạnh lùng lẩm bẩm một tiếng, hình như có chút bất ngờ, nhưng dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Thục phi, cũng không nói gì nhiều nữa, phất tay một cái, bảo Lâm ma ma dắt theo Liên Vãn Lộ cùng đến cung Càn Ninh.

Sau khi bọn họ đi rồi, người trong Hoán Y Cục đều thở phào nhẹ nhõm, người nào người nấy tự trở về chỗ làm việc của mình, bận rộn công việc trước đó. Từ đầu đến cuối, Lạc Tử Hân vẫn luôn cúi đầu, mãi cho đến khi bọn họ đi mất, mới từ từ ngẩng đầu lên nhìn về hướng bọn họ rời khỏi, khẽ mỉm cười.

https://thuviensach.vn

Buổi tối mấy ngày trước, lúc Liên Vãn Lộ lạnh nhạt ủ rũ nói vài câu, Lạc Tử Hân liền nói với nàng ta cách này, hơn nữa còn nói với nàng ta: "Cách này sẽ có hai kết quả, thứ nhất, hoàng hậu tin, cho rằng ngươi đã giải quyết chuyện tranh chấp này, ban thưởng hậu hĩnh cho ngươi, nói không chừng còn có thể thăng cấp nữa. Kết quả thứ hai, hoàng hậu không tin, cho rằng ngươi nói năng hàm hồ, thế thì phải xuống địa ngục. Vậy nên, ta không dám thử đâu."

Kết quả, y như Lạc Tử Hân dự đoán, thậm chí Liên Vãn Lộ nghĩ cũng không thèm nghĩ đã chọn cách này. Thực ra nàng cũng đã đoán được, Liên Văn Lộ sớm đã không còn hy vọng gì với những ngày tháng ở trong Hoán Y Cục nữa, bây giờ có cơ hội có thể đánh cược một ván, nàng ta nhất định sẽ thử một lần, tình huống xấu nhất cũng là cái chết thôi, dù sao nàng ta sớm đã cảm thấy cuộc sống này cũng không có gì đáng để lưu luyến, chết rồi ngược lại còn được giải thoát.

Chẳng qua, tin chắc e rằng Liên Vãn Lộ cũng không nghĩ tới, làm như vậy, nếu như thật sự thành công, thì hậu quả chính là đắc tội Hiền phi thêm một lần nữa, nhưngLạc Tử Hân cảm thấy, muốn đạt được thứ gì đó, thì có một số việc nhất định phải hi sinh một vài người.

Quả nhiên mọi chuyện y như Lạc Tử Hân suy đoán, cực kỳ thuận lợi, vậy mà hoàng hậu cũng thật sự tin tưởng phân tích của Liên Vãn Lộ, hơn nữa nghe nói khi đó đúng lúc hoàng thượng cũng ở trong cung của hoàng hậu, còn nói nàng ta thông minh lanh lợi, hơn thế nữa còn sắc phong cho Liên Vãn Lộ làm canh y.

Thực ra chuyện này Lạc Tử Hân cũng đoán được một chút tâm tư của hoàng thượng, hắn vốn không dễ dàng tin người như vậy, chỉ là hai vị phi tử trong hậu cung ầm ỹ như thế, nếu đã có người ra mặt nói thế này, mặc kệ thật hay giả, hoàng đế cứ cho đó là sự thật, cũng bớt đi sự tranh cãi trong hậu cung.

https://thuviensach.vn

Có được kết quả này, dĩ nhiên Liên Vãn Lộ cực kì cảm ơn Lạc Tử Hân, tuy chỉ là một canh y, nhưng ít nhất cũng không cần phải cực khổ giặt đồ mỗi ngày nữa, thế này đối với nàng ta mà nói, đã là sự ban ơn cực kỳ to lớn rồi.

Lạc Tử Hân chỉ nói mấy tiếng chúc mừng, mỉm cười nhàn nhạt, Liên Vãn Lộ chỉ nghĩ rằng trong lòng nàng đang hối hận vì đã không tự mình đi làm chuyện này để thu hút sự chú ý của hoàng thượng, cũng không nói gì nhiều nữa, an ủi vài câu rồi thu dọn một chút liền đi theo thái giám đến nơi nàng ta nên sống.

Sau bữa cơm tối, Lạc Tử Hân cầm lấy cây đàn yêu quý của mình, tìm một bãi đất trống, bắt đầu đàn, khúc Ngoảnh Lại này đã rất lâu rồi không đàn, bây giờ đàn lên lại có cảm giác bản thân đang lạc vào một cảnh giới kì lạ, trong lòng cũng rối ren hơn. Đột nhiên lại nhớ đến hoàng thượng của năm mười tuổi, vẫn cứ cảm thấy có chút xa lạ không dám tin.

“Một khúc Ngoảnh Lại thật hay, có phải nàng đang trách trẫm không?”

Người nói chuyện chính là hoàng đế Mục Nguyên Trinh, lúc này hắn đang đứng ngay trước mặt nàng, lẳng lặng nhìn nàng chăm chú.

“Nô tì tham kiến hoàng thượng.”Lạc Tử Hân đứng lên, quỳ xuống hành lễ.

Mục Nguyên Trinh đi đến trước mặt nàng, dùng ngón tay nâng cằm của nàng lên, ép nàng nhìn thẳng vào mình, thấp giọng nói: “Có phải nàng đang trách trẫm bỏ quên nàng, nên dùng khúc nhạc này nhắc nhở trẫm?”

“Nô tì không dám, nô tì chỉ thương cảm cho nỗi khổ tương tư của người viết khúc nhạc này, trong lòng hơi xúc động, nên đàn lên thôi.” Nàng rũ hàng mi xuống, nhẹ nhàng nói.

https://thuviensach.vn

Mục Nguyên Trinh kéo nàng đứng dậy, ôm lấy eo nàng, hơi thở ấm áp phảng phất bên tai nàng, nói: “Chuyện của Tịch Ngôn, là ý của nàng phải không?”

“Nô tì……” Lạc Tử Hân vừa muốn nói, bờ môi lại bị ngón tay của hoàng thượng đè lên.

“Trẫm đều biết hết, chỉ dựa vào Liên Vãn Lộ ư? Nàng ta không thể nào có trí tuệ như thế, cho nên, trẫm nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nhớ ra trong Hoán Y Cục còn có một người, đó chính là nàng, vậy nên cách này là do nàng nghĩ ra, đúng chứ? Nhưng mà, nếu như không phải Tiểu Vệ Tử nhắc nhở, thật sự thiếu chút nữa trẫm đã quên mất nàng rồi.” Hoàng thượng nói bên tai nàng.

“Chẳng qua nô tì chỉ phát hiện sự thật, ăn ngay nói thật mà thôi.”

Hoàng thượng cười khẽ, đột nhiên ôm nàng càng chặt hơn một chút, nói nhỏ bên tai nàng: “Nàng rất thông minh, nhưng trẫm vẫn thích nữ nhân đơn giản một chút, biết chưa? Còn nữa, nàng đã cho Tiểu Vệ Tử lợi lộc gì, tại sao hắn lại giúp nàng đưa trẫm đến đây?”

“Hoàng thượng tha tội.” Lạc Tử Hân đỏ mặt cúi đầu nói nhỏ, “Quả thật chuyện này là do tần thiếp cầu xin Tiểu Vệ Tử, tần thiếp xin hắn giúp đỡ, ở trước mặt hoàng thượng nhắc nhở sự tồn tại của nô tì, hắn thấy nô tì đáng thương, nên đã đồng ý.”

“Tên Tiểu Vệ Tử này thật sự rất mềm lòng, nhưng coi như nàng đã hóa giải mâu thuẫn trong hậu cung này, cũng xem như đã lập công.Chuyện nàng xin Tiểu Vệ Tử đưa trẫm đến đây, thì bỏ qua vậy, không có lần sau nữa đâu đấy.” Hoàng thượng gõ gõ lên mũi của nàng, trong mắt hoàn toàn lộ ra vẻ cưng chiều.

Mục Nguyên Trinh nhìn nàng, khóe môi khẽ cong lên, đôi môi di chuyển, in lên môi nàng một nụ hôn thật sâu, rồi bế nàng lên……

https://thuviensach.vn

Sáng hôm sau, lúc tỉnh lại, hoàng thượng đã đi rồi, nhìn chiếc giường hẹp xộc xệch, Lạc Tử Hân cong môi cười.

Rốt cuộc chuyện này cũng đạt được hiệu quả mà nàng đã dự liệu. Không sai, sau khi Liên Vãn Lộ được hoàng thượng sắc phong, nàng liền đi tìm Vệ Dịch Hiên, yêu cầu hắn đưa hoàng thượng đến đây, nghe tiếng đàn của nàng. Quả nhiên Vệ Dịch Hiên không ngu ngốc, đương nhiên hiểu được ý trong lời nói của nàng, trước mặt hoàng thượng mượn chuyện của Liên Vãn Lộ mà nói đến Viên Tiêm Vũ, quả nhiên hoàng thượng thật sự đến chỗ của nàng như ý của hắn.

Một chiêu này, tuy có mùi vị đánh cược rất lớn trong đó, nhưng cuối cùng cũng thành công, chỉ có thể nói vận may của nàng cũng không tệ. Nhưng như hoàng thượng đã nói, nàng đã lợi dụng người bên cạnh hoàng thượng, tuy lần này hoàng thượng không trách tội, nhưng sau này vẫn nên cẩn thận thì hơn, cũng miễn cho hoàng thượng nghĩ rằng tâm tư của nàng quá sâu. Trong lòng Lạc Tử Hân hơi xúc động, có chút tự trách.

Nhưng sau này nàng được biết, thì ra người bảo Lâm ma ma đối xử tử tế với nàng như vậy, lại là Tiểu Vệ Tử, trong lòng cũng cảm thấy hơi ấm áp.

Nghĩ ngợi xong, nàng mặc quần áo vào, vừa ra khỏi cửa, Lâm ma ma đã mỉm cười đi tới, nói: “Thánh chỉ đến.”

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Đổi Phong Bại Tục

Thánh chỉ của hoàng thượng tất nhiên là khôi phục lại chức danh của Lạc Tử Hân, kết quả này cũng không nằm ngoài dự đoán của nàng, nhưng, không bao lâu sau, Viên Chiêu cũng được khôi phục lại chức quan, như vậy có thể nói rằng đối với chuyện trước kia, hoàng thượng đã bình thường trở lại rồi hay không? Điều này cũng khiến nàng thở phào nhẹ nhõm, cũng coi như không hề có lỗi với Viên đại nhân.

Tĩnh tâm lại, hít vào một hơi thật sâu, nàng đi vào cung Uyển Ninh, bắt đầu con đường phấn chấn trở lại của nàng.

Mấy ngày gần đây, hoàng thượng sủng hạnh Lục quý nhân mấy ngày liên tục, qua vài ngày sau thì truyền đến tin hoàng thượng sắc phong Lục Nguyệt Nặc thành Hoa tần, ban thưởng chủ vị cung Di Khôn. Lần thăng tiến này khiến cả hậu cung có thêm vài câu nói linh tinh, nói rằng Hoa tần dùng điệu múa thoát y để quyến rũ hoàng thượng, thật là không ra gì.

Lời nói này một truyền hai, hai truyền ba, không được mấy ngày đã thành chuyện người người trong hậu cung đều biết, không ít người bàn tán xầm xì sau lưng, lại càng có người trực tiếp tố cáo với hoàng hậu.

“Hoàng hậu nương nương, Hoa tần này dùng loại thủ đoạn như vậy để mê hoặc hoàng thượng, thật sự không ra thể thống gì.” Hiền phi bất mãn lẩm bẩm, “Nghe nói nàng ta mặc ít đến mức…… Ôi chao, thần thiếp cũng ngại nói ra.”

https://thuviensach.vn

Phạm lương đệ ở bên cạnh nói giúp: “Hiền phi nói đúng đó, sau khi tần thiếp nghe được, hai tai cũng đỏ cả lên.”

Lục Nguyệt Nặc được thăng tiến đã vượt qua mặt Phạm lương đệ, dĩ nhiên trong lòng vị chủ tử này có chút không thoải mái, thấy Hiền phi ở bên này nói vậy, vội vàng hùa theo mấy câu.

Hoàng hậu ồ một tiếng, chân mày chau lại, nói: “Thế này thì thật sự có chút không ra thể thống gì rồi, lúc trước bổn cung cũng có nghe thấy những lời ong tiếng ve này, nhưng không để tâm lắm, hôm nay hai vị muội muội nói như thế, bổn cung cũng cảm thấy cứ kéo dài như vậy, thân thể của hoàng thượng sẽ không khỏi bị thương tổn mất. Trước kia bổn cung không nghĩ tới mức này.”

“Hoàng hậu nói phải, không thể nhân nhượng như vậy mãi được.” Hiền phi vội nói.

Hoàng hậu gật đầu, lớn tiếng nói: “Tuyên Hoa tần.”

Lúc Lục Nguyệt Nặc đi vào cung Càn Ninh, liền cảm nhận được bầu không khí khác thường, những đôi mắt kia đang nhìn nàng, mang theo chút khinh bỉ, còn có chút căm hận.

Đang suy nghĩ xem đã xảy ra chuyện gì, hoàng hậu đã mở miệng, nói: “Hoa tần, phụ nữ trong cung coi trọng điều gì nhất, ngươi có biết không?”

Hoa tần sửng sốt, trong một lúc không biết nên đáp lại như thế nào.

“Bổn cung nhớ từ rất sớm trước kia, đã từng nhắc nhở ngươi phải hiểu được chữ Lễ là gì, tại sao mới qua một thời gian ngắn như vậy, ngươi lại phạm vào sai lầm cũ? Làm ra hành vi đồi phong bại tục thế này.”Hoàng Hậu hời hợt mở miệng, trong giọng nói ẩn chứa cảm giác uy hiếp nồng đậm.

https://thuviensach.vn

Thoáng chốc Hoa tần đã hiểu ra là chuyện gì, không khỏi cắn nhẹ môi dưới. Khoảng thời gian gần đây, đã rất lâu rồi hoàng đế không sủng hạnh nàng ta, làm trong lòng nàng ta càng thêm lo âu, nên lại sử dụng trò này, tuy bản thân nàng ta cũng biết cách này không phải hành vi của con gái nhà lành, nhưng khi tuyệt vọng rồi thì cái gì cũng phải thử.Nhưng hiệu quả của cách này vẫn vô cùng rõ ràng, thật sự đêm nào hoàng thượng cũng lật thẻ bài của nàng ta, hơn nữa còn được phong tần, thế này cũng có thể nói là một dạng thành công.

Nhưng mà tai mắt trong cung quá nhiều, thực ra nàng ta cũng biết làm như vậy sẽ không được lâu dài, quả nhiên, hôm nay ánh mắt của hoàng hậu không hề hòa nhã chút nào.

“Tần thiếp biết tội.” Lúc này quỳ xuống nhận lỗi là lựa chọn tốt nhất, Hoa tần cúi đầu rũ hàng mi xuống, nhận lỗi với thái độ cung kính.

Hoàng hậu than thở một tiếng, nói: “Hoa tần, bổn cung không muốn nhắc nhở ngươi thêm lần thứ ba nữa, nếu không, thật sự phải phạt nặng đấy.”

“Tần thiếp không dám nữa.” Hoa tần quỳ trên đất, ngón tay siết chặt chiếc khăn trong tay, trong lòng vô cùng uất ức.

“Được rồi, bổn cung cũng không nói nhiều, lần này phạt ngươi chép mười lần, ba ngày sau nộp cho bổn cung, hi vọng sau khi chép xong thì ngươi có thể hiểu được chút tâm đắc trong đó.” Hoàng hậu nói xong thì phất tay, nói mình đã mệt mỏi, rồi đi vào phòng trong.

Không đến một ngày, tin tức Hoa tần bị phạt đã truyền khắp hậu cung, dĩ nhiên không ít kẻ vui sướng khi người gặp họa. Đương nhiên Lạc Tử Hân cũng nghe được tin này, than nhẹ trong lòng.Nàng đã nhắc nhở Nguyệt Nặc từ sớm, nhưng nàng ta lại không chịu nghe nàng, khăng khăng cố chấp,

https://thuviensach.vn

chẳng qua tuy là bị chép phạt, ít nhất cũng coi như đã giành được chức tần, như vậy nàng ta cũng xem như có được có mất, cũng không oan uổng.

Lục Nguyệt Nặc ngồi trong cung Di Khôn, đối diện với một đống giấy, thầm rầu rĩ, từ nhỏ nàng ta đã không thích viết chữ, thực ra cũng không nhận biết được bao nhiêu con chữ, bắt nàng ta chép hết mười lần nhiều chữ như vậy, thật sự là làm khó nàng ta mà, hơn nữa phải hoàn thành trong ba ngày, lửa giận trong lòng chất đầy một bụng.

Thế này rõ ràng là hoàng hậu và Hiền phi cố ý gây khó khăn cho nàng ta, nhưng không chép cũng không được, trong lòng phiền muộn, ngơ ngác nhìn cuốn trước mặt cả một canh giờ, thế mà cũng không viết được chữ nào.

“Bây giờ biết hậu quả không luyện chữ cho tốt rồi chứ gì?” Giọng nói trách mắng của Lạc Tử Hân vang lên sau lưng nàng ta, Lục Nguyệt Nặc vui mừng đứng lên, đón vị tỷ muội tốt này vào trong.

“Biết ngay tỷ tỷ sẽ thông cảm cho muội, biết được nỗi khó khăn của muội mà.” Lục Nguyệt Nặc tựa như làm nũng dựa vào bả vai của Lạc Tử Hân.

“Được rồi, tỷ còn không hiểu muội sao, từ nhỏ đến lớn, cha muội đuổi theo muội học chữ viết chữ, muội thì chỉ lo chơi, quăng hết bài tập viết chữ cho ca ca của muội, tỷ đều thấy hết.” Lạc Tử Hân cười mắng.

Trên mặt Lục Nguyệt Nặc đỏ lên, ngượng ngùng nói: “Tỷ tỷ, muội đâu có nghĩ đến sẽ có chuyện hôm nay. Bây giờ muội nên làm sao đây?”

“Làm sao à?” Lạc Tử Hân oán trách trừng nàng ta một cái, nhìn tờ giấy trong tay nàng ta, lắc đầu, nói, “Không muốn giúp muội thì đã không qua đây rồi, nhưng chép giúp muội cũng không ổn, bây giờ, tỷ viết một chữ, muội học theo viết một chữ đi.”

https://thuviensach.vn

“Hả? Phiền phức như vậy sao?” Lục Nguyệt Nặc không khỏi dẩu môi lên, mặt đầy vẻ tủi thân.

“Muốn phiền phức hay là muốn cái mạng nhỏ, tự muội chọn đi. Nếu như muội không phải tỷ muội tốt trưởng thành từ nhỏ cùng tỷ, thì tỷ cũng lười mà lo cho muội đó.”Lạc Tử Hân bực bội đáp lại nàng ta một câu, vờ như muốn rời đi, lại bị Lục Nguyệt Nặc kéo về, trách nàng nhỏ mọn.

Mấy ngày nay, dưới sự “dạy dỗ” của Lạc Tử Hân, rốt cuộc Hoa tần cũng coi như đã hoàn thành mười lần chép phạt vào thời điểm cuối cùng, hô hào mệt mỏi, cả người nằm ngửa trên giường, chẳng bao lâu sau đã ngủ mất rồi, ngay cả chăn mền cũng chưa đắp kín.Lạc Tử Hân bất đắc dĩ vung vẩy cánh tay hơi nhức mỏi, lắc đầu, dạy cô nàng này viết chữ còn mệt hơn tự mình chép một lần nữa, nhưng mà cũng coi như đã hoàn thành, xem như đã không làm nàng thất vọng. Đi lên trước, đắp chăn lại cho Lục Nguyệt Nặc, nhìn xấp giấy đã chép xong đặt trên bàn, thở phào một hơi, rồi rời đi trở về cung của mình.

Ngủ một giấc đến sáng mai, có lẽ do mấy ngày trước đã quá mệt mỏi, lúc Lạc Tử Hân tỉnh dậy thiếu chút nữa đã bỏ lỡ canh giờ đi thỉnh an hoàng hậu, may mà vẫn còn kịp, liền bảo Tích Như nhanh chóng rửa mặt đàng hoàng cho mình, vội vàng chạy đến cung Càn Ninh.

Vừa mới đi đến cung Càn Ninh, từ xa đã nghe thấy giọng nói nổi trận lôi đình của hoàng hậu: “Từ ngày hôm nay trở đi, ngươi bị cấm túc trong cung Di Khôn một tháng, không được phép ra khỏi cửa.”

Lúc này mới thấy rõ, thì ra hoàng hậu hạ lệnh cấm túc với Hoa tần, trong lòng không khỏi kinh hãi, nói thầm, chẳng phải mới phạt chép mười lần sao, tại sao lại cấm túc nữa? Lẽ nào Hoa tần lại phạm phải tộikhó dung tha gì nữa chăng?

https://thuviensach.vn

Vừa suy nghĩ như thế, thì người đã đi đến trước mặt hoàng hậu, hành lễ, nói: “Tần thiếp thỉnh an hoàng hậu nương nương.”

Sắc mặt của hoàng hậu hòa hoãn một chút, cười với nàng: “Ninh dung hoa ngồi xuống trước đi, đợi bổn cung xử lí chuyện của Hoa tần đã.”

Vừa dứt lời, liền quay mặt sang Hoa tần, mặt đầy vẻ trách móc. Nương theo ánh mắt của hoàng hậu, Lạc Tử Hân nhìn thấy một xấp giấy nằm trên đất, đó chẳng phải là bản chép tay đêm qua vội vã hoàn thành sao. Nhưng nhìn kỹ lại, trong lòng Lạc Tử Hân không khỏi khiếp sợ, tại sao giữa xấp giấy lại có một cái lỗ lớn như thế này? Giống như là bị cố ý làm rách vậy. Chẳng lẽ……

Đang trầm tư suy nghĩ, lại nghe hoàng hậu nói: “Hoa tần, bổn cung phạt ngươi chép bài, nếu như ngươi không phục có thể nói rõ với bổn cung, vì sao phải dùng thủ đoạn này để bổn cung khó coi?”

Mặt Hoa tần đầy uất ức, nói: “Hoàng hậu, tần thiếp thật sự không có tự làm hỏng xấp giấy này, tần thiếp cực khổ vất vả chép xong mười lần rồi, nhưng ai ngờ sáng sớm tỉnh dậy thì ngay giữa xấp giấy đã bị người ra xé ra một lỗ, thật sự không phải tần thiếp tự làm mà.”

“Còn muốn xảo biện à, đêm hôm khuya khoắt, ai lại chạy đến cung của ngươi làm hỏng cái thứ này chứ, đừng hễ có chuyện gì đều đùn đẩy cho người khác, bổn cung ghét nhất là lấy cớ như thế.” Sắc mặt của hoàng hậu trầm xuống, tuy Hoa tần vẫn đang lẩm bẩm trong lòng, cuối cùng vẫn không nói nói gì cả, cúi đầu xuống.

Bản chép tay này lại bị người khác hủy hoại rồi ư? Thì ra đã xảy ra biến cố như vậy, nhưng cũng lạ, ai lại rãnh rỗi đêm khuya chui vào cung Di Khôn thế này?

Ở bên này, hoàng hậu vẫn đang quở trách Hoa tần, chúng phi tử ở bên cạnh thì ngồi sang một bên xem kịch hay, cơ bản cũng có chút cảm giác vui

https://thuviensach.vn

sướng khi người gặp họa. Nhưng mà có một người có ánh mắt khiến Lạc Tử Hân để ý, đó chính là Phạm lương đệ. Chỉ thấy nàng ta nhìn Hoa tần, ánh mắt đầy vẻ hả hê, còn mang theo một chút màu sắc kỳ quái tàn bạo, khi ánh mắt của nàng ta vô tình ngước lên đối diện với Lạc Tử Hân, bỗng có chút chột dạ dời ánh mắt đi.

Cử chỉ kì lạ này của Phạm lương đệ đã thu hút sự chú ý của Lạc Tử Hân, không bao lâu sau, trong lòng Lạc Tử Hân đã hiểu rõ mọi chuyện, e rằng đây chính là do lòng đố kỵ gây họa, là Phạm lương đệ này có lòng muốn hành hạ Hoa tần, mới bày ra màn kịch chép phạt lại phá hoại bẩn thỉu này.

Sự cầu xin của Hoa tần không có tác dụng, hoàng hậu đã có lòng muốn nàng ta cấm túc trong cung Di Khôn, đương nhiên mệnh lệnh này không thể thay đổi.

Lệnh cấm túc vừa ban ra, Hoa tần chỉ có thể ngoan ngoãn ngây ngốc trong cung Di Khôn rồi, chuyện này, người xem kịch thật sự không ít, tiếng bàn tán xôn xao trong cung cũng rất nhiều, nhưng những lời nói linh tinh này cũng sẽ dần phai nhạt theo thời gian, khoảng mười mấy ngày trôi qua, người nói đến chuyện này cũng không cảm thấy thú vị nữa, hậu cung cũng dần quên lãng chuyện này.

Nhưng hôm nay, Lạc Tử Hân vừa mới nghỉ ngơi, đã thấy Linh Nhi nô tì thân cận bên cạnh Hoa tần đến cầu kiến, nói là Hoa tần có chuyện gấp muốn gặp Ninh dung hoa, trên mặt còn mang theo cảm xúc lo âu.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Xuất Cung Bão Táp

Lạc Tử Hân vốn định trong khoản thời gian Hoa tần bị cấm túc, để tránh chọc phải phiền toái, nên định sẽ không đi gặp ai, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng của Linh Nhi gấp đến độ sắp khóc, còn nói sự tình rất khẩn cấp, lúc này mới đáp ứng đi qua. Dù sao, ở trong cung này, Nguyệt Nặc là người duy nhất được nàng coi là bằng hữu thân thiết, cũng là người duy nhất ở đây thật sự coi nàng là bằng hữu, cũng không có tâm tư ngoan độc với nàng.

Vừa đến cung Di Khôn, liền thấy Hoa tần đang ở trong phòng đi tới đi lui vừa đi vừa không ngừng chà xát tay, mặt vô cùng là lo lắng. Càng rõ ràng hơn là đôi mắt kia của nàng ta, hồng hồng, dường như đã cả đêm không ngủ tốt.

"Nguyệt Nặc." Lạc Tử Hân khẽ gọi, vung tay lên, ý bảo người hầu trong phòng lui ra.

"Tử Hân tỷ, đồng ý giúp Nguyệt Nặc một chuyện có được không?" Hoa tần thấy Lạc Tử Hân đi vào, vội vàng chạy tới nắm chặt tay của nàng, đồng thời kèm theo đó là tiếng khóc nức nở.

Lạc Tử Hân ngẩn người, vội đỡ nàng ta ngồi xuống ngay ngắn, khuyên nhủ: "Nguyệt Nặc, muội đừng vội, trước tiên nói cho tỷ tỷ nghe là chuyện gì."

Hoa tần ổn định tinh thần lại một chút, mới nói: "Hôm qua Linh Nhi nhận được một phong thư từ nhà gửi tới, trong thư nói nương muội. . . . . ."

https://thuviensach.vn

Nói tới đây Hoa tần lại nghẹn ngào, mắt liền ửng hồng, ngay sau đó hai hàng nước mắt thuận dòng mà rơi xuống, không thể nói tiếp được nữa. Qua hồi lâu, mới tiếp tục nói: "Nói nương muội bệnh nặng, đại phu nói chỉ được vài ngày nữa thôi, muội. . . . . ."

"Cái gì? Tại sao phu nhân lại bị như thế." Trong lòng Lạc Tử Hân cũng căng thẳng, lại nhớ tới năm đó Lục phu nhân đối xử với nàng cũng không tệ, vừa nghe được tin này, trong đầu thật sự cũng nổi lên chút gợn sóng.

"Sau khi vào cung, thì muội chưa từng gặp được mẫu thân, nhưng mà, nhưng mà không hề nghĩ đến sẽ không còn được gặp lại, lòng muội giờ. . . . . ." Hoa Tần nức nở nói, "Tỷ tỷ, muội thật sự muốn gặp mặt nương muội một lần cuối, giúp muội đi có được hay không?"

Lạc Tử Hân ngạc nhiên nói: "Hiện tại nhà muội không phải là ở Tuyên Châu ư, chẳng lẽ ý muội muốn trở về Tuyên Châu?"

Hoa Tần khẽ thở dài, giải thích: "Vốn là ở Tuyên Châu, trước kia cũng quên nói với tỷ tỷ, phụ thân được thăng quan, hiện tại đã trở lại kinh thành, hiện tại toàn gia cũng đều ở kinh thành."

Lạc Tử Hân gật gật đầu, bày tỏ đã hiểu. Nhưng ngay sau đó trong lòng liền lo lắng, lại nói: "Nguyệt Nặc, muội cũng biết rõ quy củ trong cung, hiện giờ muội cũng chỉ là một Tần vị, hoàn toàn không có tư cách xuất cung, hơn nữa cho dù muội có thể xuất cung, thì hiện tại muội cũng đang bị Hoàng hậu hạ lệnh phạt cấm túc một tháng, chính là cửa của cung Di Khôn muội cũng không được ra, huống chi là đại môn của hoàng cung?"

Hoa tần rũ mí mắt xuống, trên mặt đầy bi thương, nhỏ giọng nói: "Muội cũng hiểu tình trạng hiện tại của mình, cho nên mới sốt ruột, nếu như không gặp được nương một lần cuối, chỉ sợ cả đời này muội sẽ khó mà an lòng. Tỷ tỷ, hiện tại muội chỉ có trông cậy vào tỷ, chẳng lẽ tỷ tỷ thật sự không muốn giúp muội sao?"

https://thuviensach.vn

"Tỷ. . . . . ." Lạc Tử Hân bỗng cứng họng.

Nhưng mà, Lạc Tử Hân biết, chuyện như vậy không thể giúp được, bởi vì một khi giúp, lỡ có xảy ra chuyện gì, có thể chính mình cũng bị liên lụy, lúc trước vì chuyện Đậu Ba của Trình Ngọc Dao, không phải chính mình cũng tự dưng bị liên lụy, cho nên lần này nhất định phải nhớ kỹ giáo huấn lần trước đi.

Cho dù có đồng tình như thế nào đi nữa, nàng cũng không thể lại vì Lục Nguyệt mà để chính mình rơi vào cảnh ngộ nguy hiểm, có lẽ sau khi trải qua chuyện bị giáng chức thành cung nữ, lòng của nàng càng cẩn thận hơn chút.

Sau đó nàng thở dài, nắm tay nàng ta, nói: "Không phải là tỷ tỷ không giúp muội, mà là chuyện này thật sự nguy hiểm quá lớn, tỷ tỷ không thể giúp muội mạo hiểm, tỷ thấy nếu thật sự muốn ra ngoài, muội chỉ có thể đến cầu xin Hoàng hậu, nếu nàng ta đáp ứng, như vậy mới yên tâm."

"Nhưng mà Hoàng hậu chắc chắn sẽ không đáp ứng muội." Nước mắt Lục Nguyệt Nặc rơi xuống, nhìn Lạc Tử Hân kiên quyết không đồng ý giúp nàng ta, không thể làm gì khác, chỉ đành uất ức bĩu môi.

Lạc Tử Hân bất đắc dĩ cười khổ, an ủi nàng ta một lát, liền vội vã ly khai.

Nhưng mà, hồi cung không được bao lâu, Tích Như liền vội vã tới bên cạnh Lạc Tử Hân, khẽ bẩm báo bên tai nàng, làm cho nàng không khỏi kinh ngạc và lo sợ.

Không ngờ Lục Nguyệt Nặc lại tự mình tìm Vệ công công nhờ hỗ trợ, không những vậy còn đã xuất cung.

Tiểu Vệ Tử? Tại sao Lục Nguyệt Nặc lại tìm hắn? Hơn nữa sao Tiểu Vệ Tử lại có thể đồng ý? Chuyện này thật sự là ngoài dự đoán của Lạc Tử Hân.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà cũng phải nói, Tiểu Vệ Tử này thật sự cũng có chút bản lĩnh, dù lần đó đề cử hắn đến hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng, hắn tinh thông mọi thứ lại biết cách xu nịnh vỗ ngựa, lúc này mới không bao lâu, Hoàng thượng tin tưởng hắn cũng không kém Lộ Đức Toàn trước đó.

Cũng không lâu sau, sau khi Lạc Tử Hân suy nghĩ cẩn thận, mặc dù Lục Nguyệt Nặc không biết chuyện giữa nàng vàTiểu Vệ Tử như thế, nhưng mà nàng ta cũng biết Tiểu Vệ Tử với nàng có quan hệ thật sự không tệ, liền dùng danh nghĩa của nàng đi cầu vị Vệ công công này, thật không nghĩ tới, thể diện của nàng cũng thật là lớn, Vệ công công lại có thể đồng ý.

Nàng không khỏi lắc lắc đầu mà cười khổ.

Nghe Tích Như nói, dựa theo yêu cầu của Tiểu Vệ Tử, Lục Nguyệt Nặc phải cải trang thành một tiểu thái giám, xuất cung làm việc với hắn, ước định trước bữa tối sẽ hồi cung. Lục Nguyệt Nặc vừa rời đi, còn nghe Tiểu Vệ Tử liền an bài Linh Nhi mặc y phục của Hoa tần rồi nằm trên giường, để tránh có biến cố ngoài ý muốn.

Nghe Tích Như nói xong những việc này, Lạc Tử Hân không khỏi lắc đầu, ngược lại trong lòng cũng toát mồ hôi lạnh vì vị tỷ muội tốt này. Vừa mới hoàn hồn, liền nghe truyền báo Hoàng hậu giá lâm, mặc dù trong lòng lo lắng tại sao Hoàng hậu đột nhiên lại đến nơi này của nàng, nhưng không dám có bất kỳ trì hoãn nào, vội vàng bước ra nghênh đón.

Vừa ra tới phòng khách, liền thấy Hiền phi và Phạm lương đệ cũng đang ngồi bên cạnh Hoàng hậu, tuy trên mặt đầy ý cười, nhưng lại làm cho lòng nàng nổi lên dự cảm không hay. Chỉ có điều trên mặt nàng cũng không lộ cái gì, trấn tĩnh đi tới trước mặt Hoàng hậu hành lễ.

"Muội muội, nhanh ngồi xuống." Mặt Hoàng hậu đầy tươi cười.

Sau khi Lạc Tử Hân ngồi xuống, liền nghe thấy Hiền phi mở miệng: "Hôm nay không có việc gì, đi tới đi lui liền đến trước chỗ của muội muội,

https://thuviensach.vn

nên muốn vào ngồi một chút, không có gì bất tiện chứ?"

"Làm sao có thể, tần thiếp vui mừng còn không kịp nữa mà." Mặc dù trong lòng không nghĩ như vậy, nhưng biểu hiện bên ngoài phải làm đủ, nụ cười dối trá luôn cần tới trong cungnày.

"Vẫn luôn nghe Hoa tần và muội muội đã quen biết ở ngoài cung, quan hệ rất tốt, cũng không biết muội muội có từng khuyên Hoa tần không?" Hoàng hậu nói: “Chuyện trước đó quá ầm ĩ, nên phải hạ lệnh cấm túc Hoa tần, nhưng gần đây không nghe nàng ấy có động tĩnh gì, cũng không biết nàng ấy có tốt hay không, lại nhớ tới Ninh dung hoa và Hoa tần có quan hệ rất tốt, liền muốn tới hỏi muội muội một chút, có từng qua đó gặp Hoa tần hay không?"

Lạc Tử Hân chợt ngẩn ra, sau đó mỉm cười. Rốt cuộc Hoàng hậu và Hiền phi có ý gì, trước đó vừa đánh Hoa tần một gậy, quay đầu lại lại tiếp tục răn dạy, coi như là thể hiện các nàng là người nhân nghĩa, còn biểu hiện rằng các nàng rất rộng lượng? Nghe qua thật sự làm cho người ta cảm thấy buồn cười.

Ngay sau đó, nàng cũng không biểu hiện gì, liền trả lời: "Hoa tần cũng khá tốt, hiểu rõ mình đã sai lầm, mỗi ngày đều đọc sách viết chữ trong cung, cũng an phận không ít."

Hoàng hậu mỉm cười nói: "Ừ, coi như là hiểu chuyện, trong khoảng thời gian này nàng ấy có tự mình ra khỏi cung Di Khôn hay không?"

"Bẩm Hoàng hậu, Hoa tần tự cấm túc mình trong cung, tần thiếp cũng chỉ thỉnh thoảng vào cung thăm nàng ấy mấy lần, mỗi lần qua đều thấy nàng ấy ở đó, cũng không biết có vi phạm quy định gì không." Lạc Tử Hân trả lời.

“Không bằng, bây giờ chúng ta đi thăm nàng ấy một chút, như thế nào? Thuận tiện cũng giải quyết chuyện cấm túc của Hoa tần." Hoàng hậu cười

https://thuviensach.vn

nói, "Nhưng mà, nghĩ tới quan hệ của muội và nàng ấy rất tốt, đúng lúc cùng nhau đi thăm nàng ấy một chút đi."

Hiền phi lập tức tiếp lời, nói: "Đề nghị của Hoàng hậu rất đúng, cũng đừng làm cho người ta cảm thấy chúng ta quá vô tình."

Hiện tại Lạc Tử Hân đã hiểu ý đồ của ba người này, thật ra ngay từ đầu chính là họ muốn tới chỗ Hoa tần giải quyết lệnh cấm túc. Chuyện này không khỏi làm cho nàng nhớ lại mấy ngày trước đây khi Lạc Tử Hân hầu hạ bên cạnh Thái hậu, thì vừa đúng lúc Hoàng thượng và Hoàng hậu cũng tới hỏi thăm sức khỏe Thái hậu, ở trước mặt Thái hậu, Hoàng thượng đã nói gần nói xa ám chỉ Hoàng hậu hạ lệnh cấm túc này có hơi quá phận, sợ là Hoàng thượng cũng đã nổi lên chút tâm tư đối với Lục Nguyệt Nặc, nhưng cũng không thể bất hòa với Hoàng hậu, liền phê bình kín đáo trước mặt Thái hậu. Lời này Hoàng hậu nghe liền hiểu, Lạc Tử Hân nghe cũng hiểu, Hoàng hậu là một người thông minh, dĩ nhiên nghe rõ ý này trong lời nói của Hoàng thượng.

Cho nên Hoàng hậu liền muốn làm người tốt, còn cố ý làm cho Lạc Tử Hân nhìn, để cho nàng biết vị Hoàng hậu nàng là người nhân nghĩa, lại còn kéo theo Hiền phi đến cùng để làm bằng chứng phụ, hành động này thật sự làm cho nàng dở khóc dở cười, muốn lập miếu thờ cũng phải làm rất hết sức chứ.

Đi thăm Hoa tần? Lạc Tử Hân đột nhiên hồi hồn lại, trong lòng như bị đánh mạnh lộp bộp một cái, sớm không chọn muộn không chọn, lại cố tình chọn ngay lúc này? Hiện tại còn chưa đến thời gian Hoa tần hồi cung đó.

Không để nàng kịp suy nghĩ xong, mấy người Hoàng hậu đã đứng dậy khỏi ghế, cười chuẩn bị xuất phát.

"Đi thôi, Ninh dung hoa, còn đang suy nghĩ chuyện gì vậy?” Hiền

https://thuviensach.vn

Phi liếc mắt nhìn Lạc Tử Hân còn đang đứng đó vì lo lắng mà không nhúc nhích, cười kéo nàng đi.

Lúc này Lạc Tử Hân đi theo sau lưng nhóm người các nàng, trong lòng cũng không ngừng xoay chuyển tìm kiếm đối sách. Đột nhiên, tâm tư khẽ động, liền đưa mắt ra hiệu cho Tích Như theo bên cạnh, vụng trộm nói nhỏ bên tai nàng một số chuyện, Tích Như hiểu ý gật gật đầu, Lạc Tử Hân lại không nhanh không chậm tiếp tục đi sau lưng mấy người họ từ từ đi tới.

Thầm nghĩ, Lục Nguyệt Nặc, nể tình chúng ta là tỷ muội, đây là lần cuối cùng ta một giúp muội.

Chỉ một lát sau, liền đến cửa cung Di Khôn, nha hoàn Xảo Tĩnh vội vàng đi ra nghênh đón quỳ xuống thỉnh an, ánh mắt lộ ra vẻ kinh sợ bất an khiến cho trong lòng Lạc Tử Hân hiểu rõ, nhất định là hiện giờ Hoa tần còn chưa hồi cung, thấy canh giờ cũng gần đến bữa tối rồi, chắc chắn cô nàng này không tuân thủ ước định bỏ lỡ canh giờ rồi. Nghĩ như vậy, trong lòngLạc Tử Hân không khỏi hơi bất an, lo lắng đến nỗi cổ họng cũng nghẹn lại.

Đám người Hoàng hậu dĩ nhiên vui vẻ đi vào cung Di Khôn, nhưng không thấy Hoa tần ra ngoài tiếp đón, liền hỏi: "Chủ nhân của ngươi đâu? Vì sao không thấy nàng ấy ra đây?"

Xảo Tĩnh lập tức quỳ xuống, nói: "Khởi bẩm Hoàng hậu, hiện tại thân thể nương nương có chút không thoải mái, đang ngủ, nhất thời không thể tỉnh dậy."

"Thấy Hoàng hậu tới, ngươi còn không đánh thức chủ nhân ngươi dậy hả?" Phạm lương đệ không vui quát lên.

"Dạ . . . . . Dạ, bây giờ nô tỳ. . . . . Đi liền." Xảo Tĩnh ấp úng đáp, run rẩy đứng lên chạy vào trong phòng.

https://thuviensach.vn

Mấy người Hoàng hậu đi theo Xảo Tĩnh vào trong phòng, chỉ thấy có một người đang nằm trên giường,lưng quay về phía bọn họ, hình như cả thân thể còn đang phát run.

"Chủ nhân của ngươi bị làm sao vậy, tại sao toàn thân có vẻ như đang run rẩy?" Hiền phi hơi nhíu mày.

Mặt Xảo Tĩnhđầy khẩn trương, đứng ở bên giường, giọng nói cũng hơi phát run, nói: "Bẩm. . . . . Nương nương, chủ tử nhiễm phong hàn, cho nên thân thể hiện đang rất yếu ớt, vào lúc này cơ thể lại đang phát bệnh rồi."

"Vậy sao không truyền thái y?" Phạm lương đệ lạnh lùng quát.

"Nô tỳ. . . . . ." Xảo Tĩnh đã không có huyết sắc, hốt hoảng không nói nên lời.

Hoàng hậu phất tay, nói: "Được rồi, nhanh sai nha hoàn phía dưới đi gọi thái y, để Bổn cung xem coi nàng ấy đang sốt đến mức độ nào?"

Nói xongHoàng hậu liền đến gần giường, muốn đưa tay dò xét trán người nằm trên giường.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Cứu Nguy

"Nương nương, không xong rồi, đã xảy ra chuyện." Một cung nữ đột nhiên vọt vào trong gian phòng, lo lắng kêu lên với hoàng hậu.

Hoàng hậu ngẩn ra muốn vươn tay ra, lập tức liền rụt trở về, xoay người nhìn lại cung nữ kia, nói: "Chuyện gì ngạc nhiên như vậy, lại khiến ngươi kêu la như thế."

Sắc mặt cung nữ kia căng thẳng, vội quỳ xuống, nói: "Nương nương thứ tội, nô tỳ nhất thời nóng lòng, đã quên mất chừng mực, nhưng sự thực là có chuyện khẩn cấp, lúc này mới....."

Hoàng hậu khẽ khoát tay chặn lại, nói: "Thôi, nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì?"

Cung nữ vội nói: "Vừa rồi có nô tỳ trông coi ngoài điện, đột nhiên nghe thấy bên ngoài ầm ỹ, liền đi hỏi, thế mới biết trong cung đi lấy nước, nhìn phương hướng hình như là từ chỗ cung CànNinh lại đây."

"Cái gì? Cung Càn Ninh đi lấy nước?" Hai mắt Hoàng hậu lập tức mở to, vẻ mặt kinh ngạc, sau đó chính là vẻ mặt lo lắng, nói: " Đi, lập tức quay lại nhìn một chút, Ninh dung hoa (*), ngươi ở lại chăm sóc một chút ."

Hoàng hậu nói xong liền vội vàng rời đi, Hiền phi và Phạm lương đệ cũng đi theo các nàng đi mất.

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân nhẹ nhàng thở ra một hơi thật dài ở trong lòng, nhưng một dây cung khác trong lòng lại bị kéo căng, giờ này cũng đã muộn lắm rồi, tại sao Lục Nguyệt Nặc vẫn chưa hồi cung?

Đang suy nghĩ, Tích Như bên này vội vàng vào cửa, vừa muốn nói gì đó liền bị Lạc Tử Hân giữ chặt lại đưa mắt ra hiệu một cái, kéo nàng qua một góc hẻo lánh. Mặc dù nói cung nữ trong cung Hoa tần này đều biết có chuyện gì xảy ra, nhưng ai biết hoàng hậu bên này có để lại người của nàng ta ở bên kia hay không, vẫn cẩn thận một chút thì tốt hơn.

"Như thế nào, người trở về chưa?" Lạc Tử Hân nói nhỏ ở bên tai Tích Như.

Tích Như vội vàng gật đầu, nhỏ giọng trả lời: "Đã ở cửa cung rồi, nô tỳ đã an bài cho nàng sẽ mau trở về."

Lạc Tử Hân khẽ thở phào nhẹ nhõm, lúc này sợ rằng hoàng hậu cũng phải tiêu tốn thêm chút thời gian, nhưng một chút thời gian này cũng đủ để Hoa tần chạy về.

Hoàng hậu bên này, vừa đi vừa oán trách: "Chỉ là một nô tài làm ra chút chuyện dị thường, làm hại bổn cung chạy không một chuyến."

Hiền phi bên này lập tức tiếp lời, nói: "Hoàng hậu nương nương nói đúng, nhưng mà đúng là bên ngoài cung Càn Ninh nổi lên chút khói, những nô tài kia lại nói là đi lấy nước, thật là. Lúc quay về phải phạt tên nô tài kia mới được, lấy cái đèn cung đình cũng có thể để lửa rơi trên mặt đất đầy lá cây bên ngoài cung, làm việc thật không bớt lo."

Hoàng hậu gật đầu một cái, nói: "Nha đầu kia cũng thật là, lúc này trời còn chưa tối hẳn, đốt đèn cung đình làm cái gì chứ. Mà thôi, quay về thưởng mấy cái đập rồi thì thôi. Thời gian không còn sớm, vẫn nhanh đi đến chỗ Hoa tần thôi, Ninh dung hoa chờ ở nơi đó đã lâu."

https://thuviensach.vn

Khi đoàn người Hoàng Hậu trở lại cung Di Khôn, Hoa tần đã mặc xong quần áo chờ các nàng ở trong điện, sắc mặt hơi tái nhợt, hiển nhiên tinh thần không phải là rất tốt.

"Ơ, muội muội đã tỉnh rồi hả?" Hoàng hậu cười nói.

Hoa tần hành đại lễ, nói: "Mới vừa rồi tần thiếp ngủ thiếp đi, mấy nô tài lại không kịp thời đánh thức tần thiếp, vừa mới biết Hoàng hậu nương nương đã tới, lúc này quả thật là vô lễ."

Hoàng hậu ngồi xuống vị trí của mình ở trên cao, nói: "Không quan trọng, nghe Xảo Tĩnh ở trong cung của ngươi nói ngươi mắc phải phong hàn?"

Hoa tần nói: "Quả thật có chút không khỏe, nhưng sau khi ngủ một giấc cảm giác đã tốt hơn nhiều, đa tạ Hoàng hậu quan tâm."

"Có lẽ là ngươi ở trong phòng này bực bội đã lâu, nên đi ra ngoài đi đi lại lại nhiều một chút." Hoàng hậu cười một tiếng, nói: "Vậy thì bỏ lệnh cấm túc của ngươi đi, thuận tiện dưỡng thân thể cho tốt."

Hoa tần tự nhiên dập đầu tạ ơn, bộ dạng mừng rỡ như điên, biểu đạt lòng biết ơn đối với Hoàng hậu. Hoàng hậu thấy nàng ta như thế, dĩ nhiên cực kỳ hài lòng, mục đích của chuyến đi này coi như đã đạt được.

Hàn huyên thêm mấy câu sau đó liền đứng dậy muốn rời đi, Lạc Tử Hân lại nói mình muốn ở lại chăm sóc một chút, cho nên không rời đi theo các nàng.

Người của Hoàng hậu chân trước mới đi, Hoa tần liền giống như không còn sức lực đặt mông ngã ngồi ở trên giường, vuốt mồ hôi lạnh trên trán, nói: "Nguy hiểm thật, lúc nãy chân mới bước vào cửa, bọn người hoàng hậu chân sau đã đến.

https://thuviensach.vn

"Muội còn dám nói, bảo muội đừng ra khỏi cung, muội lại không nghe tỷ." Lạc Tử Hân trách cứ: "Còn liên lụy tỷ giúp muội nghĩ biện pháp kéo dài thời gian, lần sau tỷ sẽ không giúp muội như vậy nữa."

Nụ cười của Lục Nguyệt Nặc Nặc mang theo chút xấu hổ, ngay sau đó ánh mắt liền phai nhạt, nói: "Thật xin lỗi tỷ tỷ, muội thật sự nóng lòng, lúc nãy mới không nghe lời của tỷ. Nhưng, nương đi thật, cuối cùng muội cũng gặp được người lần cuối."

"Cái gì?" Lòng Lạc Tử Hân lộp bộp một cái, cũng không nỡ trách cứ nàng ta nữa, vuốt đầu vai của nàng ta im lặng an ủi.

"Muội không sao." Lục Nguyệt Nặc ngược lại vỗ nhẹ mu bàn tay của Lạc Tử Hân an ủi nàng: "Ngược lại khổ cực tỷ tỷ, chỉ là, rốt cuộc làm sao tỷ có thể khiến bọn người Hoàng hậu tạm thời rời đi vậy?"

"Chuyện này hãy để cho nô tỳ tới nói đi." Tích Như cắn miệng, sau khi lấy được ánh mắt cho phép của Lạc Tử Hân, liền nói tiếp: "Theo như chủ tử phân phó, nô tỳ liền an bài Xảo Tĩnh trong cung của Hoa tần ngài làm một chuyện."

Tích Như nháy mắt một cái với Xảo Tĩnh, Xảo Tĩnh xấu hổ cười một tiếng, tiếp lời nói: "Nô tỳ làm theo phân phó của Tích Như tỷ, đi tới bên ngoài cung Càn Ninh, vốn định thả chút lửa, sau lại nhớ tới lời Tích Như tỷ tỷ nói, mọi chuyện phải làm không để lại dấu vết mới được. Lúc này, vừa đúng lúc có một vị cung nữ cung Càn Ninh đi lấy đèn cung đình chuẩn bị đi về, nô tỳ liền thả dưới chân nàng ta ít đồ, nàng ta liền vấp ngã, toàn bộ đồ trên tay rơi xuống đất. Sau đó nô tỳ ở trong góc kêu một tiếng ngươi rớt đồ, quả nhiên cung nữ kia liền quay lại tìm đồ bị mất, nô tỳ thừa dịp không có ai liền đốt cái đèn cung đình của nàng ta, thuận tiện bỏ lá rụng ở trên đất vào. Sau đó liền thuận miệng kêu lên vài tiếng đi lấy nước."

https://thuviensach.vn

Lục Nguyệt Nặc kinh ngạc há miệng, nói: "Xảo Tĩnh, vận số của ngươi thật không tệ, cung nữ kia cũng đủ ngốc nghếch, rõ ràng chỉ là một kẻ không quen biết nói chuyện vậy mà nàng ta lại thực sự tin tưởng quay lại tìm đồ?"

Gương mặt Xảo Tĩnh đỏ hồng, nói: "Quả thật là do vận số, nhưng cũng may thật sự đụng phải một cung nữ đần, nếu không nô tỳ sẽ phải tự mình đi đốt lá rụng xung quanh, tin tưởng cũng sẽ không có người phát hiện. Nhưng, để cho cung nữ trong cung Càn Ninh gánh tội, chẳng phải thuận lý thành chương (*)?"

(*) thuận lý thành chương: cứ như vậy mà thành

Lục Nguyệt Nặc hé miệng cười cười, nhìn Lạc Tử Hân một chút, nói: "Xảo Tĩnh ngươi cũng là người thông minh."

Đã qua mấy ngày nhưng đến giờ thân thể vẫn cảm thấy có chút mệt mỏi, cũng không biết là có phải vài ngày trước đó xảy ra quá nhiều chuyện hay không, khiến tâm thần có chút mệt mỏi. Sáng sớm ngày hôm nay lúc rời giường, Lạc Tử Hân cảm thấy mình có chút buồn ngủ, nhưng nhìn chỗ hoàng hậu nhất định cũng sắp đến giờ tỉnh giấc, cũng không dám làm trễ nãi quá, gượng gạo chống đỡ liền đứng lên, để Tích Như an bài kiệu liền đi ra cửa.

Dọc đường cỗ kiệu khẽ lắc lư, Lạc Tử Hân ngồi ở phía trên, cuối cùng lại thiếu chút nữa thì ngủ quên, mở mắt ra nhìn thấy kiệu đã đến cửa cung Càn Ninh, vội xuống kiệu đi vào trong điện.

Trong phòng rất nhiều người đã đến, Lạc Tử Hân tiến lên hành lễ với Hoàng hậu, sau đó liền ngồi xuống một bên. Có lẽ mệt mỏi trên mặt nàng thực sự quá rõ ràng, hiển nhiên Hoàng hậu liền chú ý tới nàng.

"Hôm qua muội muội ngủ không ngon ư, thoạt nhìn sắc mặt không được tốt cho lắm." Hoàng hậu cười hỏi.

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân trả lời bằng nụ cười nhẹ nhàng, nói: "Hồi hoàng hậu, gần đây thân thể tần thiếp cũng có chút mệt mỏi."

"Chẳng lẽ là mấy ngày nay hoàng thượng đi tới chỗ muội muội nhiều lần?" Hiền phi che miệng cười khẽ, rất có ý cười nhạo, đột nhiên lại giật mình, nói: " A, không đúng, hình như gần đây ở chỗ bổn cung nhiều hơn một chút rồi, ai nha, còn nói lỡ miệng, ha ha."

Hiền phi làm bộ cầm khăn trong tay che trước mũi của chính mình, cố làm ra vẻ thẹn thùng.

Hoàng hậu ho nhẹ mấy tiếng, ngăn cản Hiền phi tiếp tục khoe mẽ, nói: "Nếu Ninh dung hoa thấy mỏi mệt, nên nằm trên giường nghỉ ngơi nhiều, nếu thật sự mệt mỏi, liền nói một chút với bổn cung, mấy ngày nay không đến thỉnh an cũng được."

Lạc Tử Hân biết đây là lời nói khách sáo của Hoàng hậu, nếu nàng thật sự làm như vậy, quay đầu lại không biết nàng sẽ bị nói thành ỷ sủng sinh kiêu gì đấy, chuyện như vậy cũng không phải là chưa từng xảy ra, lập tức liền đứng lên nói: "Tạ hoàng hậu nương nương quan tâm, tần thiếp không có gì đáng ngại."

Hoàng hậu gật đầu một cái, ý bảo nàng ngồi xuống. Lạc Tử Hân hơi thở phào nhẹ nhỏm, đang định ngồi xuống, liền cảm thấy đầu bị choáng một hồi, thiếu chút nữa thì đứng không vững, người khẽ dao động lung lay hạ xuống, trước mắt giống như chỉ có một màu đen, cũng may Lục Nguyệt Nặc ngồi một bên đỡ nàng.

"Ninh dung hoa, tỷ không sao chứ?" Lục quý nhân ân cần hỏi, cũng dìu nàng ngồi xuống.

"Xem ra thân thể Ninh dung hoa không được khỏe, hay là mời thái y tới chẩn một chút đi." Đức phi vẫn ngồi một bên không nói chuyện đột nhiên mở miệng, trái lại trong mắt hàm chứa thân thiết quan tâm.

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu nghe Đức phi nói như thế, cũng gật đầu liên tục đồng ý, sau đó tuyên thái y tới cung Càn Ninh.

Người đến chẩn mạch chính là thái y Nhậm Phi Toàn vãn luôn xem mạch cho Hoàng hậu, Nhậm thái y bắt mạch xong thì trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, nói: "Chúc mừng nương nương, nương nương đã có tin vui."

Lời này nói công khai ở trước mặt của tất cả mọi người ở đây, chẳng những khiến cho những người ở đây lắp bắp kinh hãi, ngay cả bản thân Lạc Tử Hân cũng giật mình. Kiếp trước, nàng tâm tâm niệm niệm hy vọng có thể mang thai một đứa bé, kết quả đến chết cũng không thể như ý nguyện. Nhưng kiếp này, tại sao khi nàng không để tâm tới chuyện mang thai, lại ngoài ý muốn có đứa bé, thật là trời cao trêu ngươi.

"Ai ôi, thật sự nên chúc mừng muội muội rồi, có thể khai chi tán điệp cho Hoàng thượng." Hiền phi không âm không dương nói, nhưng trong giọng nói lại hàm chứa vị chua nồng nặc.

Bên này, tất cả mọi người chia ra nói chúc mừng với Lạc Tử Hân, nhưng nàng cũng thấy rõ ràng, đại đa số quăng tới đều là vẻ đố kỵ. Nàng đặc biệt chú ý tới Hoàng hậu, mặc dù cũng là vui vẻ liên tục nói chúc mừng, nhưng dưới đáy mắt lại hàm chứa hận ý đều sâu nặng hơn bất cứ kẻ nào. Nàng không khỏi nghĩ tới chuyện năm mười tuổi ấy, tâm tình lại có chút phức tạp khác thường.

Ngày kế, Hoàng đế đích thân đến cung Uyển Ninh thăm Ninh dung hoa, còn phân phó phái thêm một số người đến chăm sóc cho nàng thật tốt, trong ánh mắt lộ ra vẻ mừng rỡ. Điều này khiến cho trong mắt Hoàng hậu cùng đến cung Uyển Ninh toát ra lửa giận, một năm qua trong cung cũng có vài người lần lượt hoài thai, có lẽ chưa thấy hoàng thượng đối với phi tử nào cóánh mắt giống như đối với Ninh dung hoa vậy, đây là lần đầu tiên. Hoàng hậu nắm thật chặt quả đấm của mình, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười như cũ, thuận theo Hoàng thượng hỏi han ân cần đối với Ninh dung hoa.

https://thuviensach.vn

Tất cả thay đổi nét mặt của Hoàng hậu bên này đều rơi vào trong đáy mắt của Tử Hân, trong lòng không khỏi âm thầm dấy lên chút lạnh lẽo.

Sau chuyện này, Ninh dung hoa liền thăng vị, phong làm tiệp dư, ban thưởng nơi ở mới là cung Thanh Dương. Có thể nói cung Thanh Dương này tốt hơn rất nhiều so với cung Uyển Ninh, Hoàng thượng ban ân đối với Ninh tiệp dư có thể khiến cho tất cả mọi người cực kỳ hâm mộ. Nhưng đối với bản thân Lạc Tử Hân mà nói, ba chữ cung Thanh Dương này lại khiến cho nàng lọt vào trong lo lắng, kiếp trước nàng chính là ở trong cung Thanh Dương, hôm nay dạo qua một vòng lại trở về nơi đó, hơn nữa vẫn là một tiệp dư. Mặc dù phong hào thay đổi, nhưng tương lai có thể quanh đi quẩn lại lại trở về kết quả giống như kiếp trước hay không, những thứ này đều là một ẩn số, không khỏi khiến trong lòng nàng sinh ra lo lắng.

Ninh tiệp dư mang thai tự nhiên khiến người trong cung sinh ra ý đố kỵ, so với Trình tài tử mà nói càng thêm cố kỵ, bởi vì Ninh tiệp dư được Hoàng thượng sủng ái, đặc biệt là Hiền phi, nhìn ánh mắt của nàng ta cũng trở nên cổ quái dị thường.

Nhưng khiến cho Hiền phi buồn bực không chỉ là chuyện của Ninh tiệp dư, còn có một chuyện khác càng làm cho lòng của nàng ta như bị chặn bởi khối đá lớn giống như hít thở không thông.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Hiền Thục Tranh Đoạt (1)

Bên đây Ninh Tiệp dư được đắc sủng, bên kia Thục phi cũng bắt đầu bày mưu tính kế. Mà Hoàng thượng lại đột nhiên sinh ra hứng thú lần nữa đối với Thục phi, người đã bị thất sủng gần hai năm nay, chuyện này không khỏi làm cho Hiền phi càng thêm tức tối.

Có lẽ ban đầu nguyên nhân là vì thái tử, nên số lần Hoàng thượng đi Khôn Phúc cung tăng lên một cách rõ rệt. Lâu ngày, chuyển tình cảm từ trên người thái tử sang mẫu thân của hắn, đồng thời đãi ngộ với Thục phi cũng không còn giống như trước. Không lâu sau đó, Thục phi đã trở thành phi tử được sủng ái nhất trong cung, mà Hiền phi bên này hào quang lại từ từ phai nhạt đi, hiển nhiên số lần Hoàng thượng đến cung của Thục phi cao hơn rất nhiều so với Hiền phi.

Mà điều làm Hiền phi khó chịu nhất chính là thái độ lúc lạnh lúc nóng của Hoàng thượng đối với nàng, rất giống dấu hiệu trước khi bị vắng vẻ của Thục phi năm đó, chuyện này không khỏi khiến nàng sinh lòng lo lắng, suy nghĩ nên làm sao cho phải.

"Nương nương hãy uống chút canh nóng, tuy hôm nay đã vào xuân, nhưng tiết trời vẫn còn hơi lạnh, tần thiếp đặc biệt hầm canh mang tới cho người đây." Phạm Lương Đệ ra hiệu cho người hầu bưng canh lên.

Kể từ thời điểm Như phi bị thất thế, Phạm Lương Đệ liền nhìn trúng Hiền phi. Trước đó, khoảng thời gian mà nàng đi theo Như phi, cũng từng qua lại với Hiền phi. Như phi vừa ngã, Hiền phi cũng đột nhiên cảm thấy thiếu mất một cánh tay đắc lực, cho nên khi Phạm Lương Đệ cố tình tiếp

https://thuviensach.vn

cận thì Hiền phi đã thuận nước đẩy thuyền nhét nàng ta vào bên cạnh mình, vừa có tài ăn nói, lại còn biết nghe lời, dĩ nhiên là hợp tâm ý của nàng.

"Không cần uống nữa, giận đủ no rồi." Hiền phi nhìn lướt qua thức ăn trên bàn, quay mặt chỗ khác, sắc mặt tràn đầy tức giận.

Phạm Lương Đệ nở nụ cười, nói: "Nương nương không nên tức giận, chuyện như vậy, chỉ có thể làm cho Hoàng thượng dời mục tiêu thôi ạ."

"Dời mục tiêu? Làm sao dời chứ? Hiện tại toàn bộ tâm tư của Hoàng thượng đều đặt lên ả tiện nhân Ôn Á Yên đó, còn xoay chuyển thế nào được." Hiền phi phẫn nộ nói.

Phạm Lương Đệ kề sát lỗ tai Hiền phi, nói: "Nương nương, bây giờ Hoàng thượng say mê Thục phi, nhưng nếu để cho Hoàng thượng tìm được chút mới mẻ, lập tức mục tiêu đó sẽ bị thay đổi. Chỉ cần Thục phi bị lạnh nhạt, muốn được sủng lần nữa cũng không phải là chuyện dễ dàng. Lúc này đây, nương nương nên thêm chút sức mới có thể."

Hiền phi suy nghĩ một chút, nói: "Cho dù sự mới mẻ ấy coi như thành công dời được lực chú ý của Hoàng thượng, nhưng mà ngộ nhỡ ta trở thành một Thục phi mới, hoặc là Ninh Tiệp Dư, thì sao đây?"

Khóe miệng Phạm Lương Đệ khẽ nhếch, nói: "Nương nương băn khoăn như vậy đương nhiên là đúng, chẳng qua chút tươi mới đó miễn là người của chúng ta, tự nhiên chúng ta sẽ dễ dàng nắm trong tay rồi, hơn nữa đến lúc đó muốn nàng ta nhượng bộ cũng là chuyện đơn giản."

Hiền phi âm thầm suy tư một phen, cảm thấy chủ ý này cũng không tệ, khẽ gật đầu, nhưng lại hỏi "Người như vậy, đi đâu tìm?"

Phạm Lương Đệ cười nói: "Nương nương còn nhớ khi trước có một người tên là Liên Văn Lộ bị giáng làm cung nữ, sau lại trở thành Canh Y không?"

https://thuviensach.vn

Chân mày Hiền phi cau lại, cất cao giọng nói: "Liên Văn Lộ? Con tiện nhân kia phá hư chuyện tốt của bổn cung. Bổn cung còn chưa tìm nàng ta tính sổ đây."

"Nương nương, đừng vội nổi giận, dáng dấp của Liên Văn Lộ kia cũng không tệ lắm, chẳng qua đầu óc hơi ngốc nghếch một chút. Song, ngốc cũng có chỗ tốt của ngốc. Mặc dù bây giờ nàng ta đã thoát khỏi cảnh phải làm cung nữ, được Hoàng thượng sắc phong Cảnh Y, nhưng lại chưa bao giờ sủng ái qua. Nếu nương nương để nàng ta đi theo người, nàng ta sẽ có cơ hội tốt hơn, người cảm thấy nàng ta có thể nghe lời chúng ta hay không?" Phạm Lương Đệ nói.

Hiền phi suy nghĩ một lát, cảm thấy lời này hình như có chút đạo lý, nhưng trong lòng vẫn luôn ưu sầu, nói: "Tuy nói như thế, nhưng dù sao trước kia nàng ta cũng là Uyển Tần, sao Hoàng thượng có cảm giác mới mẻ với nàng ta được chứ? Hơn nữa, bây giờ coi như Liên Văn Lộ đó nghe lời chúng ta, vậy sau này? Ai dám đảm bảo nàng ta sẽ không phản bội chúng ta? Suy cho cùng, ban đầu người biến nàng ta thành cung nữ chính là bổn cung đấy."

Phạm Lương Đệ hé miệng mỉm cười, nói: "Mới mẻ thì không dễ dàng, nhưng có thể thêm vài thứ đặc biệt khác ở trên người nàng ta, Hoàng thượng nhất định sẽ nhìn chăm chú. Về phần nương nương lo lắng tương lai sau này, thật ra thì cũng không cần lắm, chính là vì nguyên nhân năm đó nương nương mới biến Liên Văn Lộ thành cung nữ, nàng ta biết rằng tuyệt đối sẽ không đấu lại người. Nếu nương nương thêm mấy câu uy hiếp, nữ nhân này đầu óc đơn giản lại nhát gan, chắc chắn sẽ phục tùng. Hơn nữa trong tương lai nàng ta cũng không tạo được sóng gió gì, đợi đến khi vượt qua danh tiếng Thục phi, nàng ta cũng sẽ không còn chỗ hữu dụng, cho nên không cần chờ lúc nàng ta có cơ hội trở mình thì. . . . . ."

Phạm Lương Đệ khôngcần nói tiếp, Hiền phi đã hiểu ý của nàng ta, liên tiếp gật đầu.

https://thuviensach.vn

"Vậy ngươi cứ làm như thế đi." Hiền phi thì thầm một phen ở bên tai Phạm Lương Đệ.

. . . . .

Không tới mấy ngày, trong cung lại có mục tiêu mới để chú ý, đó chính là Liên Canh Y đã thất sủng từ lâu, cũng không biết sử dụng thủ đoạn gì khiến Hoàng thượng đột nhiên mê mệt nàng ta, hơn nữa còn được thăng làm Quý Nhân, điều này làm cho tất cả mọi người nhìn không ra đạo lý trong đó.

Tuy nhiên, người ngoài xem không hiểu là chuyện hiển nhiên, nhưng người bên trong lại vô cùng thông suốt, trong đó có Thục phi. Nàng biết rất rõ, đây chính là do Hiền phi giở trò, mặc dù tức giận, nhưng trong đầu đã có sự tính toán.

Hiền phi ngươi có thể, Thục phi ta đây cũng có thể, tuyệt sẽ không thua ngươi!

Một ngày kia, Thục phi tản bộ trong ngự hoa viên, đúng lúc chạm mặt Lộ Quý Nhân đang đi tới. Có lẽ do được Hoàng thượng trau chuốt tốt, nên mới không bao lâu, nàng ta đã châu tròn ngọc sáng (*), so với dáng vẻ gầy gò khi ở Hoán Y cục, giống như thay đổi thành một người khác.

(*) Xinh đẹp như châu như ngọc

"Ơ, đây không phải là Liên Quý Nhân sao, đã lâu không gặp, sắc mặt lại hồng hào không ít đi." Thục phi mềm mại nói.

Liên Quý Nhân khẽ mỉm cười, nói: "Bái kiến Thục phi nương nương, Tạ nương nương quan tâm."

Thục phi cầm khăn che một bên miệng cười nói: "Liên Quý Nhân quá khách sáo rồi."

https://thuviensach.vn

Thục phi vừa nói xong, quét mắt nhìn Liên Quý Nhân từ trên xuống dưới, trong ánh mắt lộ vẻ kỳ lạ khiến Liên Quý Nhân không khỏi nghi ngờ, hỏi: "Trên người tần thiếp có gì đó không ổn sao?"

Thục phi khẽ phủi miệng, nói: "Thật ra cũng không phải, chẳng qua muốn nhắc nhở muội muội thôi."

Liên Quý Nhân chớp chớp đôi mắt thanh tú, con ngươi hàm chứa sự tò mò, chưa kịp suy nghĩ, Thục phi đã nói tiếp: "Hazi, thật ra thì hai chúng ta cũng là đồng bệnh tương liên, đều là nữ nhân từng bị Hoàng thượng quên lãng, ở một nơi nào đó trong trái tim cảm thấy gần muội muội thêm không ít. Thật ra thì bổn cung có thể lần nữa được Hoàng thượng sủng ái, chính là vì biết rõ tâm tư của Hoàng thượng. Thế mới biết thì ra trước kia bị thất sủng đúng thật không trách được người khác, đều do mình không hiểu chuyện, phạm vào kiêng kỵ của Hoàng thượng."

"Hoàng thượng kiêng kỵ gì?" Hiển nhiên cái đề tài này đã dẫn tới hứng thú cho Liên Quý Nhân, ánh mắt mong đợi nhìn Thục phi.

Thục phi len lén liếc nhìn Liên Quý Nhân, ho nhẹ một tiếng, nói: "Trông muội muội mặc dù hiện tại lấy được tân sủng, nhưng nếu như không chú ý, sợ rằng lại quay về ngày trước. Chuyện này bổn cung cũng là người từng trải, nên muốn nhắc nhở muội muội vài câu."

"Muội ghé tai qua đây, ta nói cho muội nghe." Thục phi vẫy vẫy tay, nói nhỏ mấy câu bên tai Liên Quý Nhân, Liên Quý Nhân nghe xong bỗng nhiên tỉnh ngộ, mới phát giác được mình thời gian qua ở trong cung đã lãng phí rất nhiều, cho nên phạm vào kiêng kỵ lớn như thế còn không tự biết.

Lập tức, trong lòng nàng không khỏi biết ơn Thục phi, quả thực đã coi nàng ta như ân nhân của mình.

Đêm nay, Hoàng thượng vẫn thắp đèn ở chỗ Liên Quý Nhân, trông thấy một mỹ nhân váy áo bồng bềnh bước tới, hàng mi rũ xuống, sóng mắt lưu

https://thuviensach.vn

chuyển, ngượng ngùng che mặt, phả vào mặt là một mùi thơm say mê lòng người.

Mục Nguyên Trinh khẽ nhếch môi, tinh thần nảy sinh chút nhộn nhạo, liền ôm nàng nói nhỏ ở bên tai: "Dáng người ái phi đầy mê hoặc, khiến trẫm mỗi ngày đều muốn nhìn thấy nàng."

"Hoàng thượng. . . . . ." Liên Quý Nhân giả vờ thẹn thùng, giơ cánh tay lên, dùng ống tay áo to thùng thình làm bằng lụa mỏng che lại nửa bên mặt, nói, "Hoàng thượng trêu chọc tần thiếp."

Mục Nguyên Trinh cười ha hả, lập tức ôm nàng vào buồng trong, ngồi xuống mép giường.

"Để tay áo xuống đi, cho trẫm ngắm nàng kỹ một chút, với lại đã hai ngày trẫm không đến chỗ nàng rồi." Mục Nguyên Trinh khẽ mỉm cười.

Liên Quý Nhân theo lời để tay áo xuống, rũ lông mi, ngượng ngùng đỏ mặt.

Mục Nguyên Trinh có chút kì quái, cho tới bây giờ Liên Quý Nhân không phải là người hay thẹn thùng. Sao dáng vẻ hôm nay lại ỏng ẹo như thế, ngay cả mắt cũng không dám nhìn thẳng vào hắn, chẳng lẽ đổi tính rồi hả?

"Ái phi, thật ra thì nên tự nhiên một chút sẽ hay hơn." Mục Nguyên Trinh nhẹ nhàng nói.

"Vâng." Liên Quý Nhân mỉm cười gật đầu, ánh mắt vẫn nhìn xuống mũi chân, e thẹn như chim nhỏ nép vào trong ngực Hoàng thượng.

Mục Nguyên Trinh ngược lại hơi ngẩn ra, chỉ cảm thấy cử chỉ của Liên Quý Nhân hôm nay không bình thường lắm, nhưng trong lúc nhất thời

https://thuviensach.vn

không nói được đó là cái gì, tiếp theo cũng không muốn suy nghĩ nhiều nữa, lập tức bế nàng ta đặt lên giường mây mưa điên đảo.

. . . . . .

Một ngày kia vào buổi sáng, mọi người đều đã đến Kiền Ninh cung thỉnh an từ sớm, riêng chỉ có Liên Quý Nhân là tới trễ, Hoàng hậu cũng không trách tội, liền mời nàng ngồi xuống.

"Sắc mặt Liên Quý Nhân đỏ thắm, màu da lại trắng hồng, thật khiến người ta hâm mộ." Hiền phi khen.

"Nương nương khích lệ." Liền Quý Nhân rũ mắt, tỏ vẻ thẹn thùng.

"Vậy cũng nên chia sẻ cùng mọi người một chút bí quyết chứ nhỉ?" Hiền phi cười nói.

Liên Quý Nhân hơi ngước lên, giống như chợt nhớ ra chuyện gì đó, đột nhiên đứng lên, vái chào Hoàng hậu, nói: "Hoàng hậu nương nương, người nhà tần thiếp mang tới cho tần thiếp một ít phấn, mùi dễ ngửi, hơn nữa màu sắc lạikhông tệ. Nhưng đưa hơi nhiều, trong khoảng thời gian ngắn tần thiếp cũng dùng không hết, nên muốn tặng cho các vị tỷ muội, không biết hoàng hậu có đồng ý chăng?"

Hoàng hậu khẽ mỉm cười, nói: "Khó được Liên Quý Nhân rộng rãi như thế, nếu từ chối có vẻ Bổn cung không hiểu thế thái nhân tình rồi."

Liên Quý Nhân nghe vậy thì cảm thấy rất vui, lập tức kêu thị nữ lấy ra một gói đồ, nói: "Tần thiếp sợ bỏ sót vị tỷ muội nào đó, nên đã viết tên trên đáy mỗi hộp phấn, hi vọng tất cả mọi người đều thích."

"Liên Quý Nhân cũng thật là chu đáo." Hoàng hậu cười đón nhận hộp phấn trong tay nàng.

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân tiếp nhận hộp phấn trong tay Liên Quý Nhân, cười cười, lại không biết tại sao, cảm giác có chút kỳ quái. Đang yên lành, sao Liên Quý Nhân lại đột nhiên tặng phấn cho mọi người? Đây coi như là lung lạc lòng người ư? Chẳng qua lúc đó cũng không nghĩ sâu hơn, thu cái hộp giao cho Tích Như bên cạnh.

Sau khi trở về Thanh Dương cung, Tâm Nhụy cầm hộp phấn đi tới, trên mặt như có vẻ lo âu, ấp úng nói: "Nương nương, phấn này. . . . . ."

Quả nhiên có vấn đề thật sao? Lạc Tử Hân giương mắt nhìn Tâm Nhụy: "Phấn này thế nào?"

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Hiền Thục Tranh Đoạt (2)

Tâm Nhụy nhìn hộp phấn trong tay, tựa như nghi ngờ, khẽ cắn môi dưới một lúc, dừng lại trong chốc lát, nói: "Nô tỳ ngửi mùi cảm thấy nó không được bình thường, đoán chừng trong này có. . . . . nhựa cây trúc đào."

Lạc Tử Hân nhướng nhướng mày, cây trúc đào? Đây chính là thứ dẫn tới sinh non, hơn nữa cây trúc đào có chứa kịch độc. Nếu như không khéo, rất có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Người hạ độc này, rõ ràng có mưu đồ ác độc.

Tâm Nhụy là người hiểu biết về hương liệu, rất chăm chỉ nghiên cứu phương diện này, cho nên nàng ấy phán đoán sẽ không có bất cứ sai lầm gì, hộp phấn có vấn đề là sự thực như thép. Lạc Tử Hân cầm hộp phấn trên tay Tâm Nhụy, nhìn trên đáy hộp viết Ninh Tiệp Dư, trong lòng hơi động. Tuy nói Liên Quý Nhân tặng mỗi người một hộp, thế nhưng trên hộp chỉ mặt gọi tên, cho nên thoạt nhìn ai cũng được chia đều. Nhưng nếu như muốn hạ độc chỉ một mình nàng thì vẫn có khả năng đó.

Loại độc này hòa quyện với phấn ngấm vào từ từ, chờ tới khi chuyện sinh non xảy ra, thời gian đã lâu tự nhiên sẽ không ai hoài nghi phấn có vấn đề. Lạc Tử Hân hít vào một hơi khí lạnh, chẳng lẽ có người thấy nàng mang thai sinh lòng bất chính, chỉ có điều người này thật sự là Liên Quý Nhân sao? Điểm này nàng trái lại có chút hoài nghi.

"Nương nương, đây là đồ có độc, người không nên đến gần nó." Tâm Nhụy thấy Lạc Tử Hân vẫn giữ hộp phấn trong tay, có chút nóng nảy, vội đoạt lấy.

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân mỉm cười, nói: "Vậy ngươi giải quyết ngay đi."

Tâm Nhụy hăng hái gật đầu, nhanh chóng cầm hộp phấn rời đi. Bên này, Lạc Tử Hân rơi vào trầm tư, Liên Quý Nhân là do chính tay nàng cứu ra từ Hoán Y cục, quan hệ giữa nàng và nàng ấy vẫn luôn không tệ, mà nàng ấy xem ra cũng là tuýp người đơn giản, tuyệt đối không có lý do xuống tay với mình đột ngột như vậy. Chẳng qua, Liên Quý Nhân cũng có khuyết điểm trí mạng, đó chính là rất nhẹ dạ, dễ bị người ta xúi giục, cho nên không loại trừ có người nói gì đó ở bên tai nàng ấy. Nhưng mà đó là ai chứ, Lạc Tử Hân suy nghĩ không ra, điều này cũng làm tăng thêm sự lo lắng trong lòng nàng, kẻ địch là ai cũng không rõ, với nàng mà nói đây không phải là chuyện tốt.

Ước chừng vài ngày sau, bất thình lình nghe được một tin tức làm nàng khiếp sợ, Hoàng thượng đột ngột nhốt Liên Quý Nhân vốn đang thịnh sủng vào lãnh cung.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Trên đầu Lạc Tử Hân treo một cái nghi vấn thật lớn, mãi đến sau này lúc đến chỗ Thục phi mới hoàn toàn hiểu ra.

Thục phi ở bên đây vui vẻ nhớ lại, ngồi một bên nhìn Đại hoàng tử đang tập viết khóe miệng bất giác giương lên.

Vào mấy ngày trước, Hoàng thượng thắp đèn Khôn Phúc cung, Thục phi mặc quần áo thường ngày hầu hạ Hoàng thượng nằm xuống, sau một hồi điên đảo hồng loan, nàng tựa vào lồng ngực ấm áp của Hoàng thượng, điều chỉnh hơi thở.

Đột nhiên, Hoàng thượng nói: "Mấy ngày trước qua chỗ Liên Quý Nhân, cảm thấy nàng ấy có gì đó hơi kỳ lạ."

"Sao vậy? Gần đây sắc mặt Liên Quý Nhân tốt hơn nhiều mà." Thục phi cười nói.

https://thuviensach.vn

Hoàng đế nghiêng người đứng dậy, kinh ngạc nhìn màn lụa trước mặt, như có điều suy nghĩ lắc đầu một cái, nói: "Vẫn có chút kỳ quái, ngày thường điệu bộ nàng ấy không phải như thế, thế nhưng mấy ngày lạicó gì đó không đúng, mỗi lần nhìn thấy trẫm đều cầm tay áo che mặt. Lúc nào cũnglàm ra vẻ thẹn thùng, ngay cả mắt cũng không dám nhìn trẫm, chẳng lẽ trẫm rất hung dữ với nàng ấy sao, khiến cho nàng ấy sợ trẫm như vậy?"

"Cái này. . . . . Thật ra nô tì từng nghe nàng ấy nhắc tới một số chuyện, chẳng qua không biết có phải vì vậy mà dẫn tới chuyện đó hay không, nhưng. . . . . ." Thục phi cũng ngồi dậy, mặt lộ vẻ khó xử, muốn nói lại thôi.

Hoàng thượng quay đầu nhìn nàng, nói: "Cứ nói đừng ngại, trong lòng trẫm đang loạn, chỉ muốn biết lý do là gì."

"Xin Hoàng thượng trước thứ tội cho Liên Quý Nhân, nô tì mới dám nói." Thục phi đột nhiên quỳ ở trên giường dập đầu.

Hoàng thượng đỡ nàng dậy, dịu dàng nói: "Chuyện này không liên quan đến nàng, nàng chỉ cần nói ra sự thật là được, về phần Liên Quý Nhân có tội hay không có tội, trẫm sẽ tự quyết định."

Thục phi hơi do dự một chút, rốt cuộc mở miệng nói: "Mấy ngày trước đây, Liên Quý Nhân và nô tì gặp nhau ở Ngự Hoa Viên, hai chúng ta trong lúc tán gẫu, nàng ấy vô tình nhắc tới, nói là trên mặt Hoàng thượng có một cái nốt ruồi. . . . . Cảm thấy hơi buồn nôn, cho nên. . . . . ."

Sắc mặt Mục Nguyên Trinh lập tức lạnh lẽo, Thục phi vừa thấy sợ tới mức vội vàng quỳ xuống, nói: "Hoàng thượng thứ tội, nô tì chỉ thuật lại nguyên văn câu nói của Liên Quý Nhân, chứ trong lòng nô tì chưa từng nghĩ như vậy."

Mục Nguyên Trinh vuốt ve một nốt ruồi đen bé tí dưới mắt mình, thật ra thì nhỏ tới mức gần như không nhìn thấy, lại càng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp cả khuôn mặt. Nhưng Liên Quý Nhân đó lại dám nói là buồn nôn, điều

https://thuviensach.vn

này làm cho vị đế vương kia cảm thấy rất tức giận, lập tức hơi lạnh bao phủ lên khuôn mặt.

"Chuyện này không liên quan đến nàng, không cần tự trách mình." Hắn lạnh nhạt nói xong thì lật người xuống giường, gọi Tiểu Vệ Tử thay quần áo sau đó rời đi ngay.

Ngày thứ hai liền truyền ra tin tức Hoàng thượng biếm Liên Quý Nhân vào lãnh cung, Thục phi vui vẻ ra mặt, miệng lẩm bẩm nói: "Hiền phi, bây giờ coi ngươi còn có thể ra chiêu gì."

Thục phi nở nụ cười, ngồi vào bàn tự rót cho mình một ly trà, từ từ uống. Hiện tại, Đại hoàng tử đang đọc sách oang oang, không khỏi cười thầm. Đứa nhỏ này luôn cố gắng không chịu thua ai, chỉ cần nắm chắc cái ghế thái tử, Thục phi nàng ở trong cung luôn có thể lấy được sủng ái của Hoàng thượng rồi. Nghĩ đến Liên Quý Nhân, nàng không khỏi bật cười, Liên Quý Nhân đúng là không phải loại người ngốc bình thường.

Nhớ tới những lời đã nói với Liên Quý Nhân ở Ngự Hoa Viên ngày đó, nàng liền cảm thấy rất thích thú.

Ngày ấy, nàng nói nhỏ ở bên tai Liên Quý Nhân: "Hoàng thượng à, người có một đại kỵ, chính là không thích người ta nhìn thẳng vào mắt mình nói chuyện, cho rằng đó là không tôn kính người, coi như người để cho muội nhìn, thì đó cũng chỉ cố ý thử dò xét muội mà thôi. Cho nên khi nói chuyện với Hoàng thượng mắt nhất định phải nhìn xuống. Còn nữa, Hoàng thượng càng thích nữ tử che nửa khuôn mặt, bởi vì như vậy rất có cảm giác huyền ảo."

Lúc ấy xác thực Liên Quý Nhân có chút sững sờ, có thể là không có hiểu rõ câu nói sau cùng của nàng, Thục phi khi đó mỉm cười, nói tiếp: "Muội đại khái không biết, Hoàng thượng rất thích cảm giác mông lung mờ ảo. Muội biết không, tại sao đột nhiên bổn cung lại được sủng? Đó là bởi vì

https://thuviensach.vn

biết Hoàng thượng kỵ gì và thích gì, liền ra sức tập luyện, quả nhiên hiệu quả cực kỳ tốt. Hôm nay bổn cung nói với muội những chuyện này, cũng là vì coi muội như tỷ muội, ai bảo chúng ta cũng từng trải giống nhau chứ."

Ngay lúc đó Liên Quý Nhân nghe xong quả nhiên luôn miệng cảm tạ, càng thêm coi lời của nàng như bảo vật, nên khi trở về thì dựa theo đó mà làm. Liên Quý Nhân đúng là một nữ nhân ngốc, chẳng qua suy nghĩ một chút cũng phải. Nếu như nàng ta không ngốc, ban đầu sẽ không dễ dàng bị Hiền phi xúi giục như thế, nếu như nàng ta không ngốc, hôm nay cũng sẽ không tin tưởng lời nói của Thục phi. Cho nên, ngốc, vẫn có chỗ tốt của ngốc.

Thục phi nghĩ đi nghĩ lại thì cười khẽ một tiếng, Đại hoàng tử đang học bài ở bên cạnh tò mò nhìn mẫu phi của mình.

"Không có gì, không có gì, Bổn cung tự dưng cảm thấy vui thôi." Thục phi đứng lên đi tới bên cạnh Đại hoàng tử, vuốt ve đầu của hắn, "Học xong rồi, thì ra ngoài chơi một lát."

Đại hoàng tử vừa nghe được đi chơi liền cười một tiếng, vội vàng đặt bút xuống để thị nữ dắt ra cửa, vừa vặn gặp được Ninh Tiệp Dư.

"Ơ, Ninh Tiệp dư, muội qua đây, đúng lúc bổn cung đang muốn tìm người trò chuyện, nhanh ngồi xuống." Thục phi nhìn thấy Lạc Tử Hân, vui vẻ kêu nàng ngồi xuống.

Chắc là vì trước kia có vài lần thể hiện ở trước mặt Thục phi, vì vậy hiện tại Thục phi rất thân thiết với Lạc Tử Hân, mà Lạc Tử Hân cũng thường xuyên qua lại Khôn Phúc cung, nên quan hệ giữa hai người càng ngày càng tốt. Điều này hợp tâm ý Lạc Tử Hân, bây giờ nàng ở trong cung nguy cơ tứ phía, kề cận một vị phi tử ăn nói có trọng lượng như thế, trước mắt dưới tình huống này, có lợi mà không hại.

https://thuviensach.vn

"Hôm nay bổn cung thật sự rất vui, đúng lúc muội sang đây, cùng ăn với bổn cung đi." Thục phi cười nói.

Lạc Tử Hân dĩ nhiên không có lý do gì để từ chối, liền gật đầu đồng ý, thuận tiện hỏi: "Nương nương vui về chuyện gìvậy, có thể chia sẻ cho tần thiếp một chút không?"

Thục phi mở đôi mắt như châu ngọc nhìn nàng một cái, mỉm cười, nói: "Muội muội nha, muội nói xem chúng ta ở trong cung này mong muốn điều gì, không phải là sự sủng ái của Hoàng thượng sao, ban đầu thấy Liên Quý Nhân được thánh sủng như thế, trong lòng còn hơi khó chịu, hiện tại. . . . . ."

Thục phi hé miệng cười không ngừng, rất thích thú chuyện Liên Quý Nhân bị biếm vào lãnh cung, cứ thế phô bày hết ra bên ngoài không chừa lại dù chỉ một chút. Chẳngqua Thục phi vốn là người thẳng tính như vậy, cũng không cố làm ra vẻ, khiến Lạc Tử Hân có chút hâm mộ nàng ấy, chỉ là ở nơi cung cấm này, tính tình ngay thẳng, quả thật sẽ đắc tội một số người.

"Cũng không biết Liên Quý Nhân đã chọc giận Hoàng thượng chuyện gì." Lạc Tử Hân nhún vai một cái.

Thục phi cười một tiếng, sâu kín nói: "Ai bảo nàng ta ngốc như vậy chứ. . . . . ."

Nàng nói xong câu này thì len lén liếc Lạc Tử Hân một cái, dường như cảm thấy không ổn, liền ngậm miệng lại, không nói thêm gì nữa, chỉ hỏi Lạc Tử Hân ăn cái gì.

Chẳng qua, với chút đầu mối đó Lạc Tử Hân đã lập tức hiểu ra, chỉ sợ hôm nay Liên Quý Nhân bị mang họa, không thoát khỏi liên quan với Thục phi rồi. Thật ra thì, lúc trước Lạc Tử Hân cũng biết rõ, Liên Quý Nhân đột nhiên được sủng ái là "Công lao" của Hiền phi. Bây giờ chứng kiến Thục phi hạ bệ Liên Quý Nhân, e rằng đây cũng là cuộc tranh đấu giữa hai đại

https://thuviensach.vn

phi tử, chẳng qua là tội cho Liên Văn Lộ đáng thương kia phải hy sinh một cách vô ích. Nhưng Thục phi nói vẫn không sai, ai bảo Liên Quý Nhân ngốc như vậy chứ.

Kế tiếp, hai người tán gẫu một chút chuyện nữ nhân nhà người ta, có lẽ hôm nay tâm trạng Thục phi không tệ, thao thao bất tuyệt nói rất nhiều, chỉ trong chốc lát đã trôi qua mấy canh giờ, mắt thấy sắp tới thời gian dùng bữa tối, mới để cho Lạc Tử Hân cáo từ rời đi.

Từ Khôn Phúc cung ra ngoài, dọc theo con đường suy nghĩ không ít chuyện, vừa tiếc nuối cho Liên Quý Nhân, vừa cảm thấy quả thật nàng ta nên có kết quả như vậy. Ở trong cung, nữ nhân không có đầu óc như nàng ta chắc chắn sẽ rước lấy thất bại.

Nghĩ tới đây, trong lòng không khỏi nhớ lại chuyện hộp phấn mấy ngày trước, trái tim khẽ thắt chặt, cảm thấy chuyện như vậy nếu không tìm hiểu rõ ràng, ắt hẳn tương lai sẽ còn phát sinh một số chuyện.

Bên này vừa nghĩ vừa đi, cảm giác đột nhiên lòng bàn chân trơn trợt, cả người đổ về phía sau, mất trọng tâm, mà Tích Như đang đi theo vẫn còn ở cách nàng mười bước xa.

"Nương nương cẩn thận. . . . . ." Giọng nói kinh hoảng của Tích Như vang lên.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Trượt Chân

Lạc Tử Hân cố gắng muốn đứng vững, nhưng bất luận thế nào dưới chân cũng không trụ được, mắt thấy người sẽ phải ngã xuống đất, đột nhiên nàng cảm giác có người kéo cánh tay nàng lại, phần eo dường như cũng bị một lực lượng mạnh mẽ ôm lấy, cả người té lên thân thể người kia.

“Nương nương.....” Xoay người còn chưa thấy rõ là ai cứu nàng, Tích Như đã chạy tới bên cạnh, hai mắt kia mở to, hoảng sợ đến nỗi ngay cả nói cũng nói không ra lời, đôi môi có chút run rẩy.

Lạc Tử Hân khép hờ hai mắt, giọng điệu hòa hoãn, sau khi thoát ra từ trên thân người kia, tập trung nhìn kỹ, lại là Tiểu Vệ tử có đôi khi chưa từng thấy qua, không khỏi khẽ nhếch miệng. Khó hiểu là hắn xuất hiện từ đâu, lúc trước trên đoạn đường này còn chưa từng nhìn thấy bóng người của hắn.

“Nương nương người không sao chứ?” Tiểu Vệ Tử buông nàng ra, trong mắt tràn đầy quan tâm, hiển nhiên cũng bị dọa theo.

“Bổn cung không sao, trái lại chân của ngươi rất nhanh đấy.” Những lời này của Lạc Tử Hân mang theo sự chế nhạo.

Sắc mặt Tiểu Vệ Tử hơi đỏ, nói: “Nương nương giễu cợt, Tiểu Vệ Tử vừa thấy nương nương gặp nguy hiểm, thì chạy nhanh một chút thôi.”

Lạc Tử Hân mỉm cười, không tranh cãi gì với hắn, nhưng mà trong lòng cũng có chút hiểu rõ, có thể trong nháy mắt chạy đến bên cạnh nàng, e rằng không đơn giản chỉ là chạy nhanh như vậy, dưới chân hắn phải có ít công

https://thuviensach.vn

phu, chẳng qua không nói trắng ra ngay lập tức, tuy nhiên lại càng nghi ngờ đối với thân phận của Tiểu Vệ Tử.

“Sau này nương nương nên cẩn thận hơn.” Tiểu Vệ Tử cúi chào, khẽ mỉm cười, rồi quay người bỏ đi.

“Nương nương, sao trên đường lại có một vũng nước lớn như vậy, trong cung này không có người quét dọn à?” Tích Như không vui bĩu môi.

Lạc Tử Hân cúi đầu nhìn trên mặt đất, thủ phạm đầu sỏ khiến nàng thiếu chút nữa trượt té chính là vũng nước trên mặt đất kia. Hơn nữa nước này không phải nước sạch bình thường, phía trên còn nổi lên một lớp gì đó, hẳn là dầu, khó trách lại bị trượt chân.

“Đây hẳn là vừa mới vẩy lên không lâu.” Lạc Tử Hân lạnh nhạt nói, trong lòng cũng đang suy nghĩ là ai đã vẩy dầu, do không cẩn thận hay là cố ý làm? Sợ rằng cái sau có khả năng lớn hơn.

“Nương nương, ý của người là có người cố tình nhằm vào người sao?” Tích Như nói nhỏ ở bên tai nàng, giọng nói vô cùng nghiêm túc.

Lạc Tử Hân thản nhiên đáp: “Tóm lại, sau này ngươi chú ý chút là được.”

Tích Như gật đầu liên tục, cũng không dám chậm trễ, vội vàng đỡ Lạc Tử Hân đi về phía trước, còn thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn vũng nước trên đất phía sau mấy lần.

Mấy ngày nay, Tích Như càng ngày càng quan tâm với việc ăn uống hàng ngày của Lạc Tử Hân, mỗi lần đưa thứ gì đó vào cũng sẽ kiểm tra nghiêm ngặt, hệt như gặp phải đại địch, ngược lại khiến Lạc Tử Hân buồn cười.

https://thuviensach.vn

“Nương nương, nô tỳ chỉ phòng ngừa vạn nhất thôi.” Tích Như nghiêm trang phản bác cái cười nhạo của chủ tử.

Lạc Tử Hân khẽ mỉm cười, lúc này lại thấy Sở Lăng Thiên mang theo hòm thuốc vào cửa.

“Nương nương, là nô tỳ mời Sở thái y tới đây chẩn mạch cho nương nương.” Tích Như thấy trên mặt Lạc Tử Hân hiện lên vẻ kinh ngạc, lập tức giải thích, “Ngày đó nương nương thiếu chút nữa ngã xuống, trong lòng nô tỳ rất lo lắng, nên mới mời Sở thái y tới xem một chút.”

Lạc Tử Hân trợn mắt nhìn Tích Như một cái, nét mặt biểu thị ý chỉ ngươi rất nhiều chuyện, nhưng vẫn mỉm cười, Tích Như quan tâm săn sóc như thế, nàng vẫn rất vui mừng.

Sở Lăng Thiên mỉm cười gật đầu, bèn chẩn mạch cho Lạc Tử Hân, sau đó, nhân tiện nói: “Có thể do nương nương bị giật mình, những ngày tới cần nghỉ ngơi nhiều hơn, chỗ thần có kê ít đơn thuốc dưỡng thai, nương nương uống sẽ khá hơn rất nhiều.”

“Nô tỳ đã nói rồi, may mà có Sở thái y.” Tích Như dẫu môi.

Lạc Tử Hân rủ mày xuống cười một tiếng, nói: “Như vậy để Tích Như tự trải nghiệm sự giày vò của thuốc, tránh để nha đầu này lúc nào cũng phát bệnh thần kinh.”

Mặt Tích Như đỏ lên, lui vào một bên thu dọn lại phòng.

Sở Lăng Thiên vừa thu thập hòm thuốc vừa cười cười, nói: “Nương nương nên quan tâm mình nhiều hơn mới được, hiện tại trong cung có tới ba vị nương nương mang thai, bên Thái Y Viện cũng không được rảnh rang, mọi chuyện vẫn phải tự mình cẩn thận thì tốt hơn.”

https://thuviensach.vn

“Ba? Vậy người còn lại ai?” Lạc Tử Hân nhướng đôi mày thanh tú, trong lòng hơi ngừng lại, ngoài nàng và Trình Tài Nhân, còn ai mang thai nữa, vì sao không nghe ai nhắc tới?

Sở Lăng Thiên hơi ngẩn ra, cười cười, nói: “Là Hiền phi nương nương, đã mang thai ba tháng rồi, chỉ có điều nàng nói đứa bé trước ba tháng không nên tiết lộ tin tức, cho nên căn dặn thần không cho phép công bố ra bên ngoài. Chỉ là ban nãy trước khi thần tới đây, Hiền phi cũng đã hồi báo với Hoàng thượng, bởi vì đứa bé này đã được ba tháng rồi.”

“Ngay cả bổn cung ngươi cũng gạt.” Lạc Tử Hân có chút oán trách nói.

Sở Lăng Thiên cười xấu hổ, nói: “Thần cũng vừa mới biết, lúc trước chẩn mạch cho Hiền phi không phải thần.”

Lạc Tử Hân cười nhạt, song tin tức Hiền phi mang thai quả thật mang đến cho nàng kinh ngạc không nhỏ, đột nhiên khiến nàng nhớ lại chuyện xảy ra cách đây không lâu.

Ngày đó Tâm Nhụy bĩu môi trở về Thanh Dương cung, dáng vẻ giống như vô cùng mất hứng, lúc ấy Lạc Tử Hân liền hỏi thăm nàng đã xảy ra chuyện gì. Tâm Nhụy nói: “Trước khi nô tỳ đi Ngự Thiện phòng lấy điểm tâm cho nương nương, vừa đúng lúc bắt gặp Yên Nhi bên cạnh Trình Tài Nhân và nha hoàn Nghi Thục trong cung Hiền phi gây gổ. Nghi Thục đó nói chuyện thật quá đáng, nói nương nương không đáng một đồng, thực sự tức người mà.”

Lạc Tử Hân khẽ ồ một tiếng, nói: “Nói thế nào, bổn cung cũng có hứng thú nghe một chút.”

Tâm Nhụy thấy Lạc Tử Hân sinh ra hứng thú, liền nói: “Lúc ấy Yên nhi và Nghi Thục vì chuyện giành lò lửa mà tranh đến nỗi không thể tách ra được. Nghi Thục thì nói tổ yến của Hiền phi nương nương quan trọng hơn. Yên nhi thì nói thuốc dưỡng thai của Trình Tài Nhân phải uống đúng hạn.

https://thuviensach.vn

Vì vậy hai người lập tức cãi nhau. Sau đó, Nghi Thục nói thai nhi của Trình Tài Nhân thì tính là gì, cũng không phải là mệnh thái tử, nhiều nhất cũng chỉ là chức vị công chúa, có gì đặc biệt hơn người. Yên nhi nói coi như công chúa thì cũng là huyết mạch hoàng tự của Đại Vũ quốc, nửa phần cũng không trì hoãn được."

Lạc Tử Hân nghe thế, cười cười, nói: "Tính tình Yên Nhi quá thẳng, dù sao cũng là người của Hiền phi, nhường một chút là được, vì chuyện này thì so đo cái gì."

Tâm Nhụy phồng má lắc đầu một cái, nói: "Nương nương, người có điều không biết, Nghi Thục này thật sự ỷ thế hiếp người, lúc nói chuyện mắt luôn nhìn lên trời, không coi chúng ta ra gì, nên Yên Nhi mới tức giận như thế."

Lạc Tử Hân cười lắc đầu, chỉ cảm thấy mấy nha đầu này kỳ thực chuyện bé xé ra to, Tâm Nhụy lại tiếp tục nói: "Kế tiếp Nghi Thục càng nói càng quá đáng, nói đứa bé trong bụng Trình Tài Nhân kia có bảo vệ cũng không sẽ giữ được. Còn nói dù uống thuốc dưỡng thai vẫn chưa chắc đã hữu dụng. Lúc ấy Yên Nhi thật sự rất tức giận, thiếu chút nữa thì đánh Nghi Thục. Sau đó nô tỳ thật sự nhìn không nổi nữa, nên tiến lên khuyên can, ai biết Nghi Thục lại đẩy tức giận lên người nô tỳ....."

Tâm Nhụy nhất thời tức giận, tiếng nói nghẹn ở trong họng, thở không ra hơi. Lạc Tử Hân hơi nhíu mày, nói: "Nàng nói gì, làm sao mà khiến ngươi thành ra như vậy, uống miếng nước cho bớt nóng. Thân thể ngươi vốn yếu ớt, chớ vì một chút chuyện nhỏ mà tức giận, không đáng đâu."

Tâm Nhụy vội la lên: "Nương nương, người không biết đó, Nghi Thục nói chuyện hết sức quá quắt, nàng ta nói nương nương người thì tính là gì, đừng tưởng rằng mang thai đứa bé thì đã bay lên trời, còn nói nương nương to gan quá rồi. Hiền phi nương nương bọn họ còn chưa có con nối dõi, sao

https://thuviensach.vn

các ngươi lại dám mang thai trước Hiền phi. Bây giờ còn không biết nhường bếp lò, nói đám nô tỳ chúng ta không hiểu tôn ti."

Lúc ấy Lạc Tử Hân nghe đến mấy câu này, chỉ cảm thấy Nghi Thục nói chuyện lớn mật, ngay cả Hiền phi cũng không dám càn rỡ như thế, nàng ta là một tiểu nha hoàn ngược lại lợi hại như vậy.

Về sau chuyện này trôi qua không bao lâu, hôm đó trong cung hoàng hậu mời thỉnh an sớm. Hiền phi nhìn chằm chằm bụng của nàng một lúc, cười híp mắt nói: "Ninh Tiệp Dư thật sự có phúc lớn, Hoàng thượng cũng quan tâm muội nhiều hơn, làm cho người ta rất hâm mộ."

Lúc ấy Lạc Tử Hân chỉ khiêm tốn cười cười, lại nghe Hiền phi nói tiếp: "Trong cung này mang thai long tử không nhiều lắm, hoàng thượng đặc biệt để ý chuyện sinh hạ hoàng tử, muội muội nên cẩn thận bảo vệ tốt long tử, vì hoàng thượng mà khai chi tán diệp."

"Nương nương nhắc nhở đúng, tần thiếp nhất định sẽ cẩn thận." Ngay lúc đó Lạc Tử Hân chỉ cảm thấy câu nói này của Hiền phi có hàm ý khác, nhưng cũng không bắt được trọng điểm.

Hai mắt Hiền phi lướt qua nàng, vô tình cố ý mà xoa nhẹ mấy cái trên bụng mình, mỉm cười, nói: "Tốt nhất là như vậy, cẩn thận một chút cũng tốt."

Lúc ấy, sau khi nói xong những lời này, thì cùng Hoàng hậu nói chuyện phiếm. Khi đó Lạc Tử Hân chỉ mơ hồ cảm thấy lời nói của Hiền phi hơi khác thường, khiến nàng hiểu ra có chút ý tứ cảnh cáo ở bên trong.

Hôm nay, nghe Sở Lăng Thiên nói đến chuyện Hiền phi mang thai, lại đột nhiên liên tưởng tới chuyện xảy ra mấy ngày trước. Lúc đo cũng chỉ phán đoán một chút thôi, hôm nay bất chợt cảm thấy những chuyện kia thoạt nhìn rất nhỏ, thật ra lại nói cho nàng một tin tức rất trọng yếu, đó

https://thuviensach.vn

chính là người thiếu chút nữa hại nàng sinh non, sợ rằng người ở sau lưng chính là Hiền phi.

Liên Quý Nhân kia vốn là người của Hiền phi, nàng ta lại đột nhiên tặng phấn cho mọi người, chuyện này nhất định là do Hiền phi xúi giục ở sau lưng. Dù sao nếu quả thật bị ai đó phát hiện, cũng là chuyện của Liên Quý Nhân, không liên quan gì đến Hiền phi nàng. Chỉ bằng đầu óc đơn giản của Liên Quý Nhân, e rằng tuyệt đối không thể nghĩ ra chiêu hạ độc trong phấn. Chẳng qua nếu là Hiền phi mà nói, điều này cũng rất dễ hiểu.

Lạc Tử Hân nắm tay thành quả đấm, lần này đã hoàn toàn hiểu rõ là ai muốn hại nàng. Hiền phi tất nhiên là bởi vì nàng mang thai, mới nảy sinh ý định với nàng và Trình Tài Nhân. Phải biết hiện tại mặc dù lập con trai của Thục phi làm thái tử, nhưng nguyên nhân là vì trong cung không còn có hoàng tử nào khác, trong lòng Hiền phi nhất định có tính toán. Hiện giờ nàng ta đã có mang, lại nghĩ một khi có được con trai, thì có thể có cơ hội phân cao thấp với Thục phi. Vị trí thái tử này chưa hẳn đã cho đại hoàng tử ngồi yên. Nhưng hiện giờ cùng mang thai còn có Ninh Tiệp Dư và Trình Tài Nhân, nếu như cũng sinh ra hoàng tử, chuyện kia chưa chắc đã dễ dàng thao túng như vậy, cho nên Hiền phi không muốn nàng và Trình Tà Nhân giữ được đứa bé, chỉ như vậy mới có thể an tâm nhất.

Hiền phi này, tâm tư ngoan độc, nhất định không thể để nàng ta được như ý. Lạc Tử Hân vừa tản bộ, vừa âm thầm suy nghĩ.

Đột nhiên, trước mắt vụt qua một cái bóng, chỉ cảm thấy có thứ gì đó đập vào mặt, nặng nề nện ở trên người nàng, mặc dù đã có Tích Như đỡ, nhưng vẫn ngã ngồi trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Tính Toán (1)

“Meo meo.....” Thứ đầu sỏ đáng ghét gây tội đang ra vẻ đáng thương quỳ rạp trên mặt đất nhìn Lạc Tử Hân bị nó va chạm mà ngã xuống đất, đột nhiên lập tức chạy đi, để lại Lạc Tử Hân còn chưa tỉnh hồn và Tích Như ngơ ngác nhìn nhau.

“Thì ra chỉ là một con mèo nhỏ, hù chết nô tỳ rồi.” Tích Như vỗ ngực mình, sắc mặt có chút trắng, “Nương nương, người không sao chứ, nô tỳ đỡ người.”

Lạc Tử Hân được Tích Như đỡ lên, cảm thấy chỗ cổ hơi đau, đưa tay sờ thử, Tích Như ở bên này liền kêu lên sợ hãi: “Ai nha, nương nương, sao cổ người lại đỏ như vậy, nhất định là con mèo chết tiệt vừa rồi gây nên.”

Vẻ mặt Tích Như giận dữ, có điều trong lòng Lạc Tử Hân lại có một ý nghĩ khác, đó chính là con mèo này xuất hiện cũng không đơn giản, dễ nhận thấy có người cố ý làm như vậy, không cần đoán, chắc chắn là Hiền phi không thể nghi ngờ.

Muốn lấy mèo hù dọa nàng, thủ đoạn này quả thật quá cũ rít rồi, xem ra nàng ta cũng không sử dụng chiêu gì mới, Lạc Tử Hân thì thầm trong lòng.

“Không sao, chẳng qua là một vết thương nhỏ, quay lại tìm thái y lấy chút thuốc là được.” Lạc Tử Hân thuận miệng nói, không để việc này ở trong lòng.

https://thuviensach.vn

Sau đó, Tích Như tìm tới Sở Lăng Thiên, hiển nhiên vừa đắp thuốc, vừa uống thuốc dưỡng thai, dây dưa tốn không ít thời gian, Tích Như mới yên tâm đỡ chủ tử đi ngủ.

Lạc Tử Hân bận bịu nửa ngày, thân thể cũng thật sự có chút mệt mỏi, rất nhanh đã tiến vào mộng đẹp, nhưng mà đang lúc ngủ ngon, lại đột nhiên cảm thấy bụng đau nhức, cơn đau kéo đến liên tiếp khiến nàng phải tỉnh lại.

Lạc Tử Hân chợt mở hai mắt ra, lại cảm thấy bụng của nàng co quắp từng đợt, đau đến nỗi mồ hôi lạnh cũng túa ra, không khỏi đưa tay níu chặt quần áo trên bụng, một cái tay khác thăm dò phía dưới thân, chỉ cảm thấy ngón tay đụng vào nơi có chút nhơm nhớp, lập tức vén chăn lên, đập vào mắt là một mảnh đỏ thẫm trên giường đệm.

Nàng nhất thời hiểu được chuyện gì xảy ra, trong lòng thoáng chốc trống rỗng, vội kêu lên: “Tích Như, Tâm Nhụy.....”

Tích Như nghe tiếng lập tức xông vào phòng, nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì nhất thời choáng váng, che miệng, trong phút chốc không biết nên làm gì, cho đến khi Lạc Tử Hân thúc giục nàng gọi thái y thì mới vội vàng lảo đảo chạy ra ngoài.

Nhưng mà, có cố gắng gia tăng tốc độ thì cũng không cứu được, thái y chỉ lắc đầu một cái, nói là đứa bé mất rồi. Ngay đêm đó Hoàng thượng lập tức đi đến Thanh Dương cung, nhìn sắc mặt Ninh Tiệp Dư tái nhợt, chân mày vặn thật chặt thành chữ xuyên, ngay cả Sở thái y vẫn không thể tra ra nguyên nhân sảy thai, điều này làm cho trong lòng Hoàng đế có cảm giác tội lỗi.

“Nàng tốt nhất nên nghỉ ngơi, chờ thêm mấy ngày trẫm trở lại thăm nàng.” Sắc mặt Mục Nguyên Trinh trắng nhợt, tâm trạng không được tốt cho lắm, căn dặn cung nữ thái giám chăm sóc Ninh Tiệp Dư chu đáo xong thì lê bước chân nặng trịch rời khỏi Thanh Dương cung.

https://thuviensach.vn

“Sở Lăng Thiên, ngươi nói cho bổn cung biết, là nguyên nhân gì dẫn đến đứa bé không còn?” Sau khi Hoàng thượng đi, Lạc Tử Hân ép buộc Tích Như đỡ nàng ngồi dậy nửa người, hỏi Sở Lăng Thiên đang thu xếp đồ đạc ở trước mặt mình.

Thân thể Sở Lăng Thiên hiển nhiên giật mình, khép hờ mắt, nói: “Thần cũng không tra được, theo lý nương nương đúng hạn uống thuốc dưỡng thai, hẳn là không đến mức đó, hoặc là bản thân nương nương hơi yếu.”

“Bổn cung không muốn nghe ngươi và Hoàng thượng nói những lý do này, nhất định có nguyên nhân khác, phải không?” Lạc Tử Hân sốt ruột nhìn hắn.

Sở Lăng Thiên xoay người lại, nhìn nàng một cái thật sâu, rốt cuộc vẫn rũ mắt xuống, im lặng lắc đầu. Lạc Tử Hân nhìn hắn, nản lòng nằm xụi lơ ở trên giường, trong lòng không biết là tư vị gì. Chỉ mơ hồ cảm thấy Sở Lăng Thiên hẳn đã biết điều gì đó, từ trong ánh mắt thâm trầm của hắn có thể đọc ra được, có điều chẳng hiểu tại sao hắn không nói cho nàng biết.

Nhưng mà, mặc kệ Sở Lăng Thiên có nói thật hay không, Lạc Tử Hân cảm giác chuyện này không thoát được quan hệ với Hiền phi. Mặc dù nàng không biết rốt cuộc Hiền phi đã dùng cách gì khiến cho nàng sảy thai.

Trong lòng liền ghi nhớ kỹ Hiền phi, cảm thấy đã đến lúc cho nữ nhân này nếm chút giáo huấn.. Nếu không đời này không chết ở trên tay Hoàng hậu, ngược lại chết ở trên tay Hiền phi cũng không phải chuyện vẻ vang gì.

Lạc Tử Hân ngồi ở trên giường suy nghĩ một lúc lâu, trong lòng đã có chút ý tưởng.

Một ngày kia vừa mới hạ triều, các đại thần tụm năm tụm ba vừa đi vừa nói, đại khái cũng đang thảo luận về sổ con mà hôm nay vào triều Hoàng thượng trả lại, có buồn có vui. Lâm thái phó chính là một vị trong đó, lúc

https://thuviensach.vn

vào triều Hoàng thượng lại bác bỏ sổ con của ông, nên trong lòng cảm thấy buồn buồn không vui.

Bên này đang đi, đột nhiên có người sau lưng khẽ kêu ông, liền chuyển mắt qua, thấy là tiểu thái giám Vệ công công bên cạnh Hoàng thượng, nở nụ cười, nói: “Vệ công công, tìm ta sao?”

Tiểu Vệ Tử cười ha hả, nhỏ giọng nói: “Đại nhân, có thể kiếm một chỗ nói chuyện không?”

Lâm thái phó gật đầu, lập tức đi theo Tiểu Vệ Tử đến một nơi tương đối vắng vẻ, nói: “Thái phó đại nhân, mấy ngày trước ngài nhờ nô tài giúp một chuyện, nô tài tìm được rồi.”

Lâm thái phó nhướng nhướng mày, hiện ra vẻ mừng rỡ, nói: “Hả? Là người ở đâu?”

Tiểu Vệ Tử hé miệng cười nói: “Hoa đán của gánh hát Lân Nam kia hát kịch Quảng rất hay, chắc chắn sẽ đáp ứng được nguyện vọng của mẫu thân đại nhân.”

“Thật sao? Vậy công công có thể giúp một tay mời người tới quý phủ được không?” Lâm thái phó vui mừng một hồi.Lâm thái phó rất hiếu thuận với mẫu thân của ông, nhưng mẫu thân lại bởi vì bệnh mà nằm trên giường một khoảng thời gian rất dài, hiện giờ có chút khởi sắc, nói muốn nghe hí kịch. Chẳng qua mời vài gánh hát tới, nhưng cuối cùng vẫn không thấy mẫu thân hài lòng, lúc này mới nhớ tới Vệ công công bên cạnh Hoàng thượng, bởi vì hàng năm trong cung cũng mời gánh hát vào cung, xem chừng Vệ công công sẽ quen biết nhiều gánh hát, nên mở miệng nhờ. Không ngờ, Vệ công công này lại quan tâm như vậy, mới không bao lâu đã giúp ông tìm được, lần này hy vọng có thể khiến mẫu thân hài lòng.

Ông tạ ơn Vệ công công xong thì cáo từ rời đi. Không đến mấy ngày sau, Vệ công công đã giới thiệu đào kép của gánh hát Lân Nam vào Lâm

https://thuviensach.vn

phủ, Lâm thái phó gặp được hoa đán tên Liễu Chi trong miệng Vệ công công.

Dáng dấp Liễu Chi này cực kỳ yêu mị, ấy là loại khiến cho nam nhân nhìn thoáng qua lập tức cảm thấy bị câu mất hồn, một cái nhăn mày một nụ cười của nàng tuyệt đối rung động lòng người.

Lâm thái phó nhìn nàng chăm chăm, hai mắt không rời một lúc lâu, cho đến khi Liễu Chi nhẹ giọng kêu một tiếng thái phó thì lúc này ý thức mới quay trở về, có điều tám hồn cũng đi mất bảy hồn rồi.

“Liễu Chi cô nương, trước cứ ở trong phủ nghỉ ngơi, buổi tối còn cần các người khổ cực.” Lâm thái phó nhẹ nhàng nói, so với tính tình thô bạo trong ngày thường, hoàn toàn tựa như biến thành một người khác.

Liễu Chi khẽ làm lễ cúi chào, mỉm cười đáp một tiếng tạ ơn, chẳng qua ánh mắt của Lâm thái phó vẫn nhìn theo nàng rời đi.

Màn hí kịch này quả nhiên lấy được niềm vui của Lâm mẫu, nhìn mẫu thân nở nụ cười vui sướng cùng với việc nói chuyện say sưa thảo luận về vở kịch vừa xem, trong lòng Lâm thái phó càng tán thưởng Liễu Chi, nghĩ tới lập tức chạy đến phòng nàng đang nghỉ ngơi.

Chiều nay Lâm thái phó để gánh hát ở tại Lâm phủ, bởi vì còn muốn để bọn họ tiếp tục biểu diễn thêm hai ngày cho mẫu thân. Hơn nữa Lâm thái phó cho không ít bạc, gánh hát cũng vui vẻ ở lại làm, ở đây có ăn có ở lại có tiền cầm, cuộc trao đổi này tuyệt đối đáng giá.

Liễu Chi nghe thấy tiếng gõ cửa, bèn mở cửa phòng ra, bởi vì sắp ngủ, chỉ mặc một chiếc áo mỏng, cơ thể trắng noãn như ẩn như hiện, khiến trái tim Lâm thái phó lập tức đập mạnh thêm mấy lần.

“Đại nhân, vào phòng ngồi đi.” Liễu Chi duỗi tay ngọc một cái, kéo tay áo Lâm thái phó, Lâm thái phó theo nàng bước vào phòng.

https://thuviensach.vn

“Ta đến là để tạ ơn màn kịch hôm nay của cô nương, gia mẫu cảm thấy vô cùng vui vẻ.” Lâm thái phó nở nụ cười.

Liễu Chi cười nhạt, tròng mắt hơi đổi, nét mặt kia lại càng thu hút trái tim ông, vào cửa lập tức trở tay khóa trái cửa, hai tay ôm eo nàng. Liễu Chi cũng không phản đối, xấu hổ cúi thấp đầu xuống, bộ dáng muốn kháng cự lại ra vẻ mời chào.

Cơ thể Lâm thái phó nóng rang, tức khắc bế nàng ta lên, mà nàng ta lại còn đưa tay ôm lấy cổ của ông, càng kích thích sự ham muốn của Lâm thái phó, ôm nàng đặt xuống giường, mạnh mẽ xé rách quần áo vốn đã không nhiều.....

.....

Ngày hôm đó Hiền phi buồn bực ngồi trong cung, bởi vì mấy ngày trước mẫu thân đưa tới thư nhà trên đó lại tố khổ với nàng. Nói là gần đây Lâm thái phó tân sủng một đào kép, vì đào kép này mà không quan tâm đến chuyện trong nhà, thậm chí nữ nhân kia muốn cái gì liền có cái đó, tốn một đống bạc ở trên người nàng ta. Thế nhưng nữ nhân kia giống như cảm thấy chưa đủ, còn không ngừng làm ầm ĩ đòi phụ thân cho nàng ta nhiều thứ hơn.

Hiền phi xem thư, tức giận cầm bức thư vo thành cục giấy, đập mạnh xuống bàn, bất bình thay cho mẫu thân.

“Tất cả nam nhân đều có phẩm chất như vậy, nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp lập tức quên hết cội nguồn.” Hiền phi không nhịn được mắng to ra.

“Nương nương, người đừng nóng giận.” Thị nữ Nghi Thục ở một bên khuyên nhủ, trên mặt hiện lên một chút lo lắng nhìn chủ tử.

Từ nhỏ Nghi Thục đã đi theo hầu hạ bên người nàng, tâm ý cũng vô cùng thân cận với nàng, hôm nay thấy nàng lo lắng như thế, không khỏi sốt

https://thuviensach.vn

ruột theo.

“Ta có thể không tức giận sao, thật là.” Trong lòng Hiền phi rất ấm ức, quét toàn bộ đồ ở trên bàn xuống đất.

“Nương nương, có chuyện, nô tỳ muốn nói.....” Nghi Thục nhìn Hiền phi, lại khiếp đảm mà cúi đầu thấp xuống.

Hiền phi lườm nàng một cái, nói: “Ấp a ấp úng làm gì, có chuyện mau nói, bổn cung không có tính nhẫn nại.”

Nghi Thục nói: “Hôm nay nô tỳ nghe được tin tức, nói là hôm nay thượng triều Xương Quảng vương gia vạch tội thái phó, Hoàng thượng dường như ở trước mặt mọi người cho đại nhân sắc mặt rồi.”

Xương Quảng vương gia chính là đệ đệ ruột thịt của đương kim hoàng thượng Mục Nguyên Trinh. Xưa nay tính khí của vị vương gia này luôn nóng nảy, nghe nói phẩm hạnh cũng không có gì đặc biệt. Mặt ngoài nói dễ nghe một chút gọi hắn là vương gia phong lưu, thật ra thì chính là một kẻ ăn chơi trác táng, bao nhiêu nữ tử nhà lành bị hủy bởi tay hắn. Thế nhưng vị vương gia này rất có bản lĩnh, cố tình ra vẻ khiêm nhường ở trước mặt Hoàng thượng, mười phần phong phạm quân tử. Mà Hoàng thượng bởi vì chỉ có một đệ đệ ruột thịt, nên đối xử vô cùng bao dung với hắn.

Nhưng, nghe nói trong ngày thường phụ thân đi đường cũng không hề thân cận với vị ôn thần này, thế sao hắn lại chống đối với phụ thân vậy?

“Xương Quảng vương gia? Vì sao muốn vạch tội cha?” Hiền phi kinh ngạc hỏi, hít vào một hơi.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Tính Kế (Hai)

Trải qua mọi cách thăm dò, hơn nữa tự mình gặp mặt phụ thân một lần, Hiền phi mới biết được toàn bộ sự việc, miệng không khỏi hít vào vài ngụm khí lạnh.

Thì ra phụ thân nàng thật sự giống như lời mẫu thân đã nói, rước một con hát vào trong phủ, chỉ là nữ nhân này cũng không phải dạng hiền lành, cả ngày lẫn đêm cứ quấn lấy phụ thân. Cũng không biết là phụ thân uống nhầm thuốc gì, hễ nàng ta nói gì thì đồng ý cái đó, tốn vô số bạc ở trên người nàng ta.

Hơn nữa, khoảng thời gian trước nữ nhân này còn xúi giục phụ thân mua một mảnh đất, nói là muốn đầu cơ sinh lợi gì đó, kết quả lại bị người ta lừa cho một vố, đất còn chưa tới tay, trong nhà vì thế mà thua lỗ một khoản tiền thật lớn. Nhưng điều khiến nàng cực kỳ kinh hồn khiếp vía chính là phụ thân lại dám lấy một khoản bạc mà hoàng thượng ban xuống nhằm cứu trợ thiên tai để lấp đầy khoản nợ kia, mà đây lại là chủ ý của nữ nhân kia.

Trong lòng Hiền phi thật không thể hiểu được, rốt cuộc nữ nhân này có bản lĩnh gì mà khiến cho Thái Phó đại nhân Nhất Phẩm đương triều lại mất đi lý trí, làm ra nhiều chuyện khác người như vậy, ngay cả nữ nhi như nàng cũng chưa từng có bản lĩnh lớn đến thế.

Mà nguyên nhân Xương Quảng Vương gia lại làm một bản tấu vạch tội phụ thân là vì trông thấy nữ nhân Liễu Chi này bên cạnh phụ thân. Chính vì quá ghen tuông nên hắn trực tiếp đánh nhau với phụ thân ở trên đường. Hóa

https://thuviensach.vn

ra nữ nhân Liễu Chi này đúng là nữ nhân của Xương Quảng Vương gia, rốt cuộc lúc này phụ thân về lại nhà.

Không những thế, Xương Quảng Vương gia còn hạch tội lên triều đình, nói là phụ thân đoạt người của hắn không tính còn trực tiếp vạch tội phụ thân làm thiếu hụt khoản tiền cứu trợ thiên tai, sự việc đó khiến nàng cực kỳ đau đầu, nếu như hoàng thượng thực sự cho người điều tra chuyện này thì phụ thân đúng là đã phạm phải tội lớn.

Đối mặt với tình huống như vậy Hiền phi cũng chỉ có thể lắc đầu, ai nói trên đầu chữ sắc có cây đao làm gì, trách không được người khác, còn không phải do những việc làm sai lầm của phụ thân sao. Nhưng mà, lại không thể mặc kệ phụ thân của mình, điều này càng khiến nàng càng đau đầu hơn.

...

Lạc Tử Hân ngồi trên giường nhắm mắt dưỡng thần, để Tích Như bóp chân cho mình, nghe nàng ta bẩm báo, khóe miệng khẽ cong lên.

“Lâm Thái Phó thật sự đi tìm Hiền phi rồi sao?” Lạc Tử Hân thản nhiên nói ra.

Tích Như nhẹ gật đầu, nói: “Dạ, hoàn toàn chính xác. Nương nương, kế tiếp, chúng ta nên làm thế nào?”

Lạc Tử Hân cụp mắt xuống, đúng vậy, toàn bộ đều là chủ ý của nàng. Quả nhiên không ngoài dự liệu, háo sắc chính là bản tính của nam nhân, mà tất nhiên nam nhân như Lâm Thái Phó cũng không chịu nổi loại cám dỗ này, tự nhiên đã bị mắc lừa, thật không ngờ lời nói bên gối của mỹ nữ này lại có tác dụng. Mà quả nhiên tính tình vị Xương Quảng Vương gia kia cũng thật nóng nảy, lại dám ra tay đánh người ngoài đường phố, thế mới nói sự hấp dẫn của nữ nhân đúng là đáng sợ, Liễu Chi này thủ thỉ nói vài câu thiếu hụt tiền bạc ở bên tai Vương Gia, thì thật sự lấy đó viết tấu.

https://thuviensach.vn

Tất cả tình huống phát triển đều nằm trong lòng bàn tay của nàng, thậm chí còn tốt hơn so với dự đoán trước đó, điều này không khỏi làm cho Lạc Tử Hân có chút tươi cười, kế tiếp phải để Hiền phi diễn màn kịch vui rồi.

“Nương nương, Trình tài tử đến.” Tâm Nhụy ở bên ngoài hô lên.

“Muội muội, mau ngồi xuống, đã lâu không gặp, thân thể muội có khỏe không?” Lạc Tử Hân thân thiết kéo tay Trình tài tử ngồi xuống.

“Dạ, cũng không tệ lắm, chỉ là đứa bé trong bụng rất nghịch ngợm.” Sau đó xấu hổ cười cười.

Lạc Tử Hân thông cảm gật gật đầu, nói: “Tuy hôm nay đã là mùa xuân, không khí có chút mát mẻ, muội có thai thì càng phải chú ý bảo trọng thân thể nhiều hơn.”

“Cảm ơn Ninh Tiệp dư tỷ quan tâm.” Trình tài tử cảm kích nói, “Chỉ là đứa bé trong bụng tỷ tỷ...”

Lạc Tử Hân khẽ cười cười: “Đó là do mệnh của ta không có đứa bé này thế nên cũng không suy nghĩ nhiều nữa.”

“Đúng rồi, thần thiếp nghe nói Lâm Thái Phó đã xảy ra chuyện, Hiền phi nàng ta...” Trình tài tử nói.

“Muội vẫn quan tâm chuyện trong triều sao?” Lạc Tử Hân dừng một chút, nói, “Chắc là Tích Như nói chuyện với muội rồi.”

Trình tài tử nhất thời đỏ mặt, nói: “Đúng là Tích Như có nói qua chút ít, nhưng mà chuyện này nghe rất dọa người, Vương Gia và Lâm Thái Phó đánh nhau, lúc này sợ rằng Hiền phi sẽ rất lo lắng.”

“Hiền phi đương nhiên sẽ không dễ chịu được đâu, chỉ là bây giờ nàng ta đang mang đứa bé, dĩ nhiên là không chịu nổi một chút hoảng sợ.” Lạc

https://thuviensach.vn

Tử Hân thở dài, “Kỳ thật bổn cung cũng muốn đi thăm nàng ta, nhưng mà trong lòng Hiền phi chắc cũng không muốn thấy bổn cung.”

Trình tài tử khẽ cười cười, nói: “Ý của tỷ tỷ, thần thiếp hiểu, thần thiếp sẽ đi chuyến này giúp tỷ tỷ, hỏi thăm Hiền phi một chút cũng được.”

Lạc Tử Hân hé miệng cười, ngầm đồng ý chuyện nàng ta nói. Bây giờ Trình tài tử xem nàng như là tri kỷ thân thiết. Nói đúng hơn chính là, nàng muốn Trình tài tử đi hướng đông thì nàng ta không dám đi hướng tây, mọi việc đều nghe theo Lạc Tử Hân.

Nhưng mà trong lòng Lạc Tử Hân cũng hiểu rất rõ, tuy tính tình Trình tài tử luôn luôn lạnh nhạt, nhưng thân là nữ nhân trong cung, nào có thể chỉ lo thân mình, vả lại hoàng thượng đối đãi với Trình tài tử không tệ, cho nên mọi việc xung quanh cũng không phải không có khả năng dính trên người của nàng ta. Cho nên, Trình tài tử cũng rất thông minh, biết rõ việc gì có lợi nhất với mình, cho nên nàng ta xem Ninh Tiệp dư chính là một đối tượng kết thân phù hợp. Vì vậy, bây giờ nàng ta đối với Lạc Tử Hân chính là nói gì nghe nấy. Nhưng mà, trong lòng Lạc Tử Hân cũng có tính toán riêng của mình, trước đây nàng đã giúp Trình tài tử nhiều chuyện như vậy, cũng đến lúc nên báo đáp lại nàng rồi.

Nhìn bóng lưng nàng ta rời đi, Lạc Tử Hân thầm nghĩ, Trình Ngọc Dao, ngươi chớ trách ta nhẫn tâm lợi dụng ngươi, ở trong cung này, có ai là không đạp lên lưng người khác mà đi lên.

...

Trong phòng có hai người đang tranh luận, mà hai người này chính là Hiền phi và Xương Quảng Vương gia.

“Nương nương, chuyện này ngươi không nên tới xin ta.” Xương Quảng Vương gia mang vẻ mặt ngây thơ của trẻ nhỏ, ngồi trên ghế dựa, nghiền ngẫm nữ nhân trước mặt.

https://thuviensach.vn

Hiền phi thoáng cái liền vội nói: “Chuyện này coi như là phụ thân ta không đúng, ngươi hãy bỏ qua cho hắn đi.”

Xương Quảng Vương gia cười khà khà vài tiếng, giọng nói mang chút khinh bỉ: “Tại sao ta phải giúp hắn? Là hắn đoạt nữ nhân của ta trước. Còn nữa, giúp hắn thì ta có ích lợi gì?”

“Xem như là nể mặt ta, được không?” Hiền phi lên giọng nói.

Xương Quảng Vương gia ồ một tiếng, giọng nói hơi tùy tiện, nói: “Ngươi? Hiền phi nương nương, không biết tại sao bổn vương phải nể mặt ngài chứ?”

Hiền phi lập tức khó thở, từ trước đến nay Xương Quảng Vương gia chuyên làm theo ý mình, ngay cả hoàng thượng cũng không thể quản được hắn, cho nên đã sớm dưỡng thành bản tính của hắn, tính tình không kiêng nể gì ai. Hôm nay, nàng đến để van cầu hắn, lại không có ích lợi gì cho hắn nên đương nhiên hắn có thể không nể mặt nàng.

Cũng không biết là do nóng vội hay là xảy ra chuyện gì, Hiền phi cảm thấy trên người mình khô nóng không thôi, hết sức tâm phiền ý loạn, đầu cũng bắt đầu có chút chóng mặt, bèn nới lỏng cổ áo để mình thoải mái một chút. Cũng không biết, động tác như vậy, lại vô cùng dễ dàng khiến cho nam nhân sinh ra một loại cảm giác nhộn nhạo, ít nhất, Xương Quảng Vương gia cảm thấy như vậy.

Hiền phi này vốn đã xinh đẹp, hơn nữa hiện tại khuôn mặt bỗng nhiên đỏ lên, điệu bộ mười phần thục nữ, khiến trong lòng hắn không khỏi bắt đầu ngứa ngáy, bèn đứng thẳng dậy, đến gần nàng, cười nói: “Nương nương thế này là muốn làm gì?”

Hiền phi bị hắn sáp lại gần, đầu óc tỉnh táo ngay, lui về phía sau vài bước, nói: “Ngươi muốn làm gì?”

https://thuviensach.vn

Xương Quảng Vương gia vô tội khoát tay áo, nói: “Ta có thể làm cái gì? Ta muốn hỏi nương nương còn muốn nói điều gì? Nếu không còn chuyện gì nữa thì ta đi gặp hoàng thượng.”

“Không được, ngươi không thể gặp hoàng thượng, cầu xin ngươi, được không?” Giọng nói Hiền phi mềm nhũn, cầu xin hắn tha thứ.

Cảm giác thân thể càng ngày càng khô nóng, đầu óc cũng càng ngày càng mơ hồ, sau một khắc thân thể đã nhũn xuống, đúng lúc được Xương Quảng Vương gia tiếp được, hắn cười cười, người nữ nhân này quả thật rất thơm: “Nương nương thế này là muốn lấy thân báo đáp sao? Bổn vương cũng không dám nhận, ngài chính là phi tử của hoàng thượng.”

Cho dù Xương Quảng Vương gia luôn càn rỡ, nhưng hắn hiểu chút đạo lý này, thế nên mặc dù trong lòng có suy nghĩ vẩn vơ, nhưng cũng chỉ là miệng nói lỗ mãng mà thôi, trên thực tế lại không dám có bất kỳ hành vi quá trớn nào.

Nhưng cũng không biết làm sao, Hiền phi cảm thấy toàn thân vô lực, ngay cả hô hấp cũng khó khăn, mềm nhũn dựa trên người Xương Quảng Vương gia.

Ngay lúc đó, cửa đột nhiên bị phá tung, một giọng nói lạnh lẽo như băng vang lên: “Hay cho một Hiền phi, lại dám làm ra chuyện không tuân thủ cung đức như thế sau lưng trẫm.”

Người tới đúng là hoàng thượng, Hiền phi đột nhiên bừng tỉnh, đột nhiên liền có khí lực, đẩy mạnh Xương Quảng Vương gia ra.

Nhìn lên, chính là Hoàng thượng đang trừng mắt giận dữ.

“Hoàng thượng, ngài đừng hiểu lầm, thần thiếp không phải như ngài nghĩ vậy.” Hiền phi kinh hoảng nói.

https://thuviensach.vn

“Không có? Chính là trẫm tận mắt nhìn thấy ngươi... Nằm ở trên người của hắn, ngươi dám nói hai người các ngươi trong sạch?”

“Hoàng thượng.....” Hiền phi há hốc miệng, nửa câu cũng nói không ra lời.

“Còn ngươi nữa...” Hoàng thượng chỉ ngón tay về phía Xương Quảng Vương gia, tức giận nói, “Có phải là bình thường trẫm quá nuông chiều ngươi, nên ngươi dám cả gan làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như thế.”

Ngược lại Xương Quảng Vương gia rất điềm tĩnh tự nhiên, vái chào hoàng thượng rồi nói: “Hoàng thượng, ngài cần phải điều tra rõ ràng, là Hiền phi nương nương muốn quyến rũ hạ thần, nói là muốn cầu xin hạ thần đừng tố cáo Lâm Thái Phó, nhưng hạ thần luôn từ chối.”

Ánh mắt Hoàng thượng lập tức dời về trên người Hiền phi, chỉ thấy nàng ta không ngừng khoát tay, nói: “Không phải, thần thiếp không muốn quyến rũ Vương Gia, hắn nói bậy.”

“Vậy vì sao ngươi lại chạy đến Thiên Điện này?” Hoàng thượng nhíu mày hỏi.

“Thần thiếp...” Giờ khắc này một Hiền phi nhanh mồm nhanh miệng lại không biết nói gì, không biết phải trả lời hoàng thượng thế nào, lại thấy sắc mặt hoàng thượng càng lúc càng đen.

“Buồn cười, thân là phi tử của trẫm chẳng những không biết san sẻ ưu phiền cho trẫm, ngược lại còn định quyến rũ hoàng thân nhằm đạt mục đích xấu xa mờ ám, tâm tư xấu xa.” Mặt hoàng thượng giận dữ.

“Hoàng thượng, thần thiếp không có lỗi với hoàng thượng, thần thiếp... Thần thiếp còn vì hoàng thượng mang thai long tử, làm sao có suy nghĩ gian dối với hoàng thượng được.” Hiền phi đột nhiên nhớ tới chuyện mình đang mang thai, lập tức mượn việc này làm lệnh bài.

https://thuviensach.vn

Nhưng vẻ mặt hoàng thượng cũng không biến hóa như nàng ta dự liệu, ngược lại càng ngày càng lạnh lùng, nói: “Ai biết cái bào thai trong bụng ngươi là thông đồng cùng một chỗ với ai. Ngươi có thể quyến rũ Xương Quảng Vương, đương nhiên cũng có thể đi quyến rũ người khác.”

Vẻ mặt Hiền phi thoáng cái đã trắng bệch không còn chút máu, thật không ngờ hoàng thượng lại nghi ngờ nàng ta, điều này làm sao nàng ta chịu nổi, trong cung nàng ta chính là nữ nhân được hoàng thượng sủng ái nhất, tại sao hoàng thượng có thể đối với nàng ta như vậy.

“Người đâu.” Hoàng thượng quát.

“Hoàng thượng, đừng...” Hiền phi nắm chặt ống tay áo hoàng thượng, nàng ta rất sợ hãi lời tiếp theo mà hắn nói ra.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Nhằm Vào

Mục Nguyên Trinh lạnh lùng nhìn Hiền phi, nữ nhân này đã sớm bị dọa sợ, vẻ mặt trắng bệch nói lên nàng đã tha thiết chờ đợi một đế vương như hắn, dáng vẻ điềm đạm đáng yêu này lại không kích thích nổi bất kỳ thương hại nào trong hắn.

Mục Nguyên Trinh hận nhất chính là người khác phản bội hắn, mà người phản bội hắn lại là nữ nhân hắn cưng chiều nhiều năm qua, điều này khiến hắn thẹn quá hóa giận, nói: "Đày Hiền phi vào lãnh cung, Lâm thái phó liên quan đến khoản thiếu hụt cứu trợ thiên tai, tước bỏ chức quan, nhốt vào đại lao thẩm vấn sau. Còn ngươi nữa, Xương Quảng Vương, trong vòng một tháng không cho phép vào cung, sống ở vương phủ tự mình kiểm điểm cho tốt".

Hoàng đế chính là Hoàng đế, dù thời điểm nào hắn cũng luôn vô cùng lý trí, sẽ không khốn khổ vì tình cảm, vì thế rất nhanh, hắn đã đưa ra quyết định, vung tay áo mà đi.

"Hoàng thượng, oan uổng cho nô tì. . . . . .". Mặt Hiền phi đã sớm cắt không còn giọt máu nào, nghẹn ngào kêu to, nhưng chuyện hoàng thượng quyết định, bình thường thì không có khả năng thay đổi, cho nên nàng bị bọn thái giám lôi đi ngay.

Không biết là bởi vì kích động quá mức hay là giằng co sức lực quá lớn với thái giám, lôi kéo một mạch, dọc đường đã thấy một dòng màu đỏ tươi chảy xuống từ trên người Hiền phi làm ướt hết mặt đất.

https://thuviensach.vn

Hiền phi thất thế bị đày vào lãnh cung, Lâm thái phó bị tước bỏ chức quan, xem ra thế lực Lâm gia coi như suy kiệt rồi, khóe miệng Lạc Tử Hân khẽ nhếch. Ở trong triều đình thế lực của Lâm gia vốn rất hùng mạnh, dĩ nhiên cũng là phụ thần quan trọng của Đương Kim Hoàng Đế nước Đại Vũ, năm đó Lâm thái phó giúp Mục Nguyên Trinh đoạt được vương vị này, hắn vẫn kể công ỷ vào việc mình làm mà khinh thường tất cả, nhưng đúng là vẫn không địch lại lòng nghi ngờ của hoàng thượng. Có điều Mục Nguyên Trinh cũng coi như đủ độc, vậy mà lại phế một trọng thần, mất cánh tay trái này, theo lý là một tổn thất lớn đối với hắn. Nhưng sợ rằng hoàng thượng đã sớm bất mãn đối với Lâm thái phó, đã sớm ấp ủ ý nghĩ diệt trừ hắn, lần này coi như nhân cơ hội khai đao một thể luôn.

Lạc Tử Hân âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chuyện này là một tay nàng sắp xếp. Ngày đó nàng sắp xếp Trình tài tử đến chỗ Hiền phi, trên danh nghĩa là tặng nàng ta một chút hương an thần, trên thực tế bên trong hương này chứa một số thứ, đây mới là nguyên nhân khiến Hiền phi cảm thấy toàn thân nóng ran và mềm nhũn. Vậy mà, lúc Hiền phi vừa ngửi thấy mùi hương không lâu, Vệ công công vào nói với Hiền phi vài câu, nói cho nàng ta là bây giờ Xương Quảng vương gia đang ở Thiên Điện, cũng nêu ra một số vấn đề để nàng ta có thể tìm Xương Quảng vương lén lút thương lượng.

Vệ Dịch Hiên này là một người khéo léo, kể từ sau khi được trở thành người được cưng chiều bên cạnh hoàng thượng thì cấu kết với những phi tử địa vị cao trong cung. Cho nên Hiền phi cũng vô cùng tin tưởng lời của hắn, bởi vì dù sao hắn là người thân cận nhất bên cạnh Hoàng đế. Vệ Dịch Hiên quay lại báo ngay lên với hoàng thượng, nói thấy Xương Quảng vương gặp mặt Hiền phi ở Thiên Điện, e rằng có gì đó không ổn, lúc này mới xuất hiện chuyện Hoàng đế đột nhiên xông vào Thiên Điện.

Những chuyện này xảy ra vừa đúng lúc, dù cho Hiền phi có thông minh, cũng sẽ không ngờ những chuyện liên tiếp này lại là chủ ý của Ninh Tiệp Dư nàng. Vậy thuận tiện để Hiền phi ngã ngựa, Lạc Tử Hân cũng tính là

https://thuviensach.vn

báo thù cho đứa bé, dĩ nhiên chủ yếu nhất là trừ đi một kình địch lớn nhất trong cung.

Sau khi Hiền phi vào lãnh cung, trong cung này quả thật thần hồn nát thần tính suốt một khoảng thời gian, dù sao ngay cả nàng ta từng là phi tử được Hoàng đế cưng chiều nhất cũng bị vào lãnh cung, trong cung này trong lòng những phi tử khác tự nhiên có một vài suy nghĩ, chỉ sợ lửa này sẽ đốt người mình.

Có điều ngày yên bình cũng không kéo dài, nữ nhân trong hậu cung sẽ không chịu được yên tĩnh, mà hoàng thượng cũng sẽ tìm kiếm đối tượng mới, trong cung lại xuất hiện một lượt tấn thăng hợp quy tắc lớn. Bởi vì bây giờ Trình tài nhân là người duy nhất còn đang mang Long thai trong cung, cho nên bỗng chốc được thăng làm Ôn tần, mà nổi bật nhất chính là Phạm lương đệ, không mất nhiều thời gian, đã từ một lương đệ nhảy một cái lên thành Thuận phi.

Vậy mà, một nhân vật khác vượt trội hơn người chính là Lạc Tử Hân, Hoàng đế sủng ái vị Ninh tiệp dư này càng lúc càng nhiều, chỉ mất thời gian mấy tháng, đã từ tiệp dư lên tới chiêu nghi, lại từ Chiêu Nghi lên tới Ninh phi, sủng ái như thế cộng thêm địa vị thăng tiến, dẫn tới ánh mắt đố kỵ của không ít người, trong này bao gồm người ngang hàng với nàng là Thuận phi Phạm An Dung.

Một ngày kia, Thuận phi đi qua hành lang vừa đúng lúc gặp Tâm Nhụy mới lấy canh táo đỏ từ ngự thiện phòng trở về.

Tâm Nhụy thấy Thuận phi, khẽ cúi hành lễ: "Thuận phi nương nương cát tường".

Phen này lại chọc vị nương nương này, nghiêm mặt, lạnh lùng nói: "Hay cho một nô tài, gặp bổn cung cũng không biết quỳ xuống hành lễ sao?"

https://thuviensach.vn

Tâm Nhụy sững sờ một chút, lập tức theo lời quỳ xuống, đặt canh trên đất: "Thuận phi nương nương thứ tội, nô tỳ xin thỉnh an nương nương".

Thuận phi nhếch mép, vẫn là một bộ dạng khinh thường, càng thêm nâng cao âm lượng, nói: "Nô tài đáng chết, bảo ngươi hành lễ với bổn cung còn uất ức ngươi sao, lại bày ra bộ dạng này, có phải thấy bổn cung dễ khi dễ không?"

Trong lòng Tâm Nhụy chấn động, thầm nghĩ, từ khi nào ta vô lễ với ngươi rồi hả?

Chỉ là nghĩ thì nghĩ vậy, đầu hơi co rụt lại về phía sau, toàn thân run lên, cảm xúc hoảng sợ hiện ở trên mặt, run rẩy nói: "Nương nương, nô tỳ không có uất ức, ngài hiểu lầm rồi".

"Hiểu lầm?" Thuận phi cười lạnh một tiếng, quay đầu lại hỏi cung nữ bên cạnh, "Mới vừa rồi các ngươi đều thấy đấy, ả nô tỳ này lúc gặp bổn cung đó có quỳ xuống không?"

Cung nữ bên cạnh lập tức trả lời: "Bẩm nương nương, nàng ta không có, vẫn đứng thẳng như vậy".

Trong lòng Tâm Nhụy giật mình, rõ ràng vừa rồi mình có hành lễ rồi, vẫn cứ nói nàng không hành lễ, đây không phải nói lời bịa đặt sao, bèn phản bác ngay: "Vị tỷ tỷ này ngươi đừng nói bậy, nô tỳ có hành lễ".

"Hỗn xược". Thuận phi hét lớn một tiếng, chỉ vào Tâm Nhụy tức giận nói: "Hay cho một ả nô tỳ đáng chết, lại còn dám chống đối, làm việc sai còn dám cãi lại, vả miệng cho bổn cung".

Thuận phi vừa dứt lời, thấy Vận Thần cận thân bên cạnh nàng đi ra, hung hăng vung tay lên tát hai cái, trên mặt non mềm của Tâm Nhụy lập tức xuất hiện mấy dấu đỏ.

https://thuviensach.vn

"Nương nương. . . . . .". Mắt Tâm Nhụy lập tức đỏ lên, cảm thấy uất ức, nhưng không dám nói thêm gì, chỉ cúi đầu thấp xuống.

Nhưng dù đã như thế, cơn giận của vị Thuận phi này vẫn không tiêu tan, cúi đầu liếc nhìn chén Tâm Nhụy đặt trên đất, không mặn không nhạt nói: "Trong chén này là cái gì, có phải nên hiếu kính cho bổn cung không?"

"Nương nương, đây là canh táo đỏ, là Ninh phi nương nương cần". Tâm Nhụy nhỏ giọng ấp úng nói.

Một câu nói này lại chọc giận Thuận phi, nàng ta quát to: "Chẳng lẽ ngươi cho rằng bổn cung không xứng uống sao? Nô tỳ đáng chết, càng ngày càng không có quy củ".

"Nhưng. . . . . ." Tâm Nhụy còn muốn nói gì đó, lại bị Vận Thần ngắt lời.

"Nương nương bảo ngươi dâng lên, ngươi còn dài dòng cái gì, còn không mau dâng lên?"

"Chuyện này. . . . . ." Tâm Nhụy phồng má, thấy ánh mắt Thuận phi sắc bén, rốt cuộc vẫn phải nhịn xuống, ngoan ngoãn bưng canh trên mặt đất lên: "Nương nương, mời dùng".

"Bưng thấp như vậy, nương nương uống thế nào?" Vận Thần lên giọng trách mắng.

Tâm Nhụy bất đắc dĩ nâng cánh tay lên, lại nghe Vận Thần nói tiếp: "Cao thêm chút nữa".

Vì vậy, Tâm Nhụy chỉ có thể nâng cao cánh tay lần nữa, nhưng không thấy Thuận phi có bất kỳ hành động nào, chỉ bình tĩnh đứng ở nơi đó nhìn nàng. Có điều bưng thời gian dài như vậy, cánh tay Tâm Nhụy càng ngày càng mỏi, sắp không chịu nổi, chén trên tay cũng hơi rung.

https://thuviensach.vn

Chỉ nghe Thuận phi hừ lạnh một tiếng, rốt cuộc đi lên trước, mở nắp chén ra, ngó vào bên trong, lạnh nhạt nói: "Thứ này lạnh rồi, bổn cung không thích nữa".

Nói xong dùng sức vung tay lên, canh nóng bỏng này cứ thế đổ lên tay Tâm Nhụy, nóng đến nỗi nàng kêu lên nghẹn ngào, đôi tay lập tức sưng đỏ lên.

Nhưng lúc đó nàng lại chọc giận Thuận phi: "Buồn cười, thái độ của ngươi là cố ý gây khó dễ cho bổn cung sao? Bổn cung nói lạnh, ngươi lại lên giọng nói láo, coi như chống đối bổn cung?"

Tâm Nhụy uất ức cũng sắp khóc rồi, nhưng cũng chỉ có thể cố nén nước mắt ở trước mặt Thuận phi, lẩm bẩm nói: "Ý nô tỳ không phải vậy, cái này vốn làm cho Ninh phi nương nương. . . . . .".

Lời này còn chưa nói hết, trên mặt lại thêm một mảng dấu đỏ, chỉ thấy Thuận phi trợn tròn đôi mắt, hung dữ nhìn nàng, lạnh lùng nói: "Tên nô tài này, còn dám quở trách bổn cung là không đúng sao? Người đâu, vả miệng cho bổn cung, đánh tới khi nàng ta thừa nhận sai lầm mới thôi".

Vận Thân lập tức đi qua, rồi dùng sức đánh về phía Tâm Nhụy, chỉ chốc lát sau đã đỏ bừng cả khuôn mặt, khóe miệng cũng bị tát chảy máu, cả người run rẩy, lại cố nén nước mắt không dám rên tiếng nào.

"Đã biết lỗi của mình hay chưa?" Thuận phi đứng một bên lạnh nhạt nói.

"Nô tài không dám". Tâm Nhụy nén nước mắt, cắn thật chặt môi dưới.

Thuận phi hừ lạnh một tiếng, nói một tiếng đi thôi, rồi rời đi từ bên cạnh Tâm Nhụy. Tâm Nhụy xoa đôi má đau nhức của mình, nhìn lại canh bị đổ hết trên mặt đất, nước mắt uất ức lập tức trào lên.

https://thuviensach.vn

Đến khi Lạc Tử Hân thấy gương mặt như quỷ của Tâm Nhụy, mặc dù ngoài mặt bình thản như nước, nhưng trong lòng lại nổi lên địch ý nồng đậm. Thuận phi này quả thật là không để Ninh phi nàng ở trong mắt, người ta nói đánh chó cũng phải ngó mặt chủ, Thuận phi làm như vậy hiển nhiên là muốn khiến nàng khó chịu.

Bên này mặc dù trong lòng tức giận, nhưng cũng không thể công khai đối phó với Thuận phi, vì thế dặn dò Tích Như đưa Tâm Nhụy đi xuống trị thương.

Nhưng Lạc Tử Hân không đi tìm Thuận phi trước, tự Thuận phi lại tìm tới nàng.

Thuận phi đi vào phòng, cười khanh khách liếc mắt nhìn khuôn mặt còn sưng đỏ của Tâm Nhụy, chậc chậc hai tiếng, nói: "Ninh phi tỷ tỷ, nha đầu Tâm Nhụy này chắc còn chưa hiểu quy củ lắm, muội muội thay tỷ tỷ dạy nàng một chút, tỷ tỷ sẽ không trách tội chứ?"

Lạc Tử Hân âm thầm cười lạnh trong lòng, nữ nhân này quả nhiên là tới khiêu khích.

"Làm sao có thể, muội muội dạy thật tốt". Lạc Tử Hân phát âm chữ tốt này đặc biệt nhấn mạnh. Mặc dù mặt hai người cười như hoa, nhưng trong phòng rõ ràng lại ẩn chứa mùi khói thuốc súng.

"Sau khi muội muội trở về suy nghĩ cách thức phạt phải nặng một chút, hôm nay cầm chút thuốc trị thương tới đây, hi vọng tỷ tỷ có thể vui vẻ nhận". Thuận phi cười lấy ra một hộp thuốc cao nhỏ từ trong tay Vận Thần đưa cho Lạc Tử Hân.

Lạc Tử Hân mỉm cười nhận lấy thuốc cao, nói tiếng cám ơn, Thuận phi liếc Tâm Nhụy một cái, nói cáo từ, cười ngạo nghễ, rời khỏi Thanh Dương cung.

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân nhìn chằm chằm bóng lưng nàng, cầm hộp thuốc cao kia thật chặt.

Chuyện này trôi qua không lâu, rồi lại sinh ra rắc rối mới, Tích Như chạy tới nói cho Lạc Tử Hân, Tâm Nhụy đã mất tích nhiều ngày.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Mất Tích

Tin Tâm Nhụy mất tích khiến Lạc Tử Hân cảm nhận được nguy cơ, nàng không ngốc đến mức tin rằng Tâm Nhụy chỉ ra ngoài làm việc. Trong chuyện này nhất định có ẩn tình, hẳn là có người muốn gây bất lợi với Tâm Nhụy nhưng dù sao đi nữa mục đích cuối cùng vẫn là vì đối phó nàng, vậy thì người này bắt Tâm Nhụy đi để làm gì?

Suy nghĩ một lúc thì trong lòng Lạc Tử Hân xuất hiện mấy người đáng nghi ngờ nhưng nhất thời không dám khẳng định.

Chẳng qua là Lạc Tử Hân cảm thấy có một người đáng nghi nhất trong đám người này, đó là Thuận phi vì lúc trước nàng ta từng bắt Tâm Nhụy để khiêu khích nàng, lần này khó đảm bảo không diễn lại trò cũ, nhưng nếu đúng như suy đoán của nàng thì lần này Thuận phi lại muốn làm gì đây?

Với lại làm sao nàng mới có thể xác định được chuyện này? Chuyện này không thể kéo dài, bằng không thì trong lúc đó không biết Tâm Nhụy sẽ xảy ra chuyện gì.

Nàng lập tức suy nghĩ kế sách, rồi gọi Tích Như tới nhỏ giọng dặn dò vài chuyện.

Sáng sớm hôm sau, trong Di Khôn Cung của Hoa tần truyền ra tin tức nói là trong cung có chuột, còn cắn hư hết quần áo của nàng ta. Tin tức này rất nhanh đã truyền đến chỗ hoàng hậu, buổi sáng thỉnh an hoàng hậu đặc biệt hỏi Hoa tần.

https://thuviensach.vn

"Hoa tần, nghe nói trong cung ngươi có chuột?"

Hoa tần dồn sức gật đầu nói: "Sáng sớm nay thần thiếp vừa tỉnh lại thì thấy quần áo chuẩn bị cho hôm nay đã bị cắn rách. Thần thiếp thật sự sợ hãi, cũng may con chuột không có bò lên trên giường, nếu không thì. . . . . ."

Hoa tần run rẩy, nhìn như rất hoảng sợ.

"Cũng không thể xem thường con chuột này, cắn rách quần áo là chuyện nhỏ, nếu như cắn người thì. . . . . ." Lạc Tử Hân tiếp lời.

"Đáng lo nhất là dịch chuột, lỡ như phát sinh dịch bệnh thì đó không phải là chuyện đùa." Thục phi ở một bên nhíu mày nhìn về phía hoàng hậu nói: "Hoàng hậu nương nương, xem ra thì tốt nhất là cho người kiểm tra kỹ tất cả các nơi trong cung mới yên tâm được."

Hoàng hậu khẽ gật đầu đồng ý nói: "Thục phi nói rất có lý, chuyện này không thể khinh thường, cần phải chú trọng."

Dứt lời, hoàng hậu đã tuyên Thượng Cung cục, nói là muốn tiến hành quét dọn tất cả các cung điện trong hậu cung một lần để loại bỏ nạn chuột.

Mệnh lệnh vừa được ban xuống thì trong cung lại bắt đầu ồn ào lên, ngay hôm đó bọn thị vệ và thái giám quét dọn từng cung điện một, ngay cả tổng quản thái giám Phó công công và Vệ công công bên cạnh hoàng thượng cũng chủ động xin đi giết giặc, giúp đỡ Thượng Cung cục cùng nhau kiểm tra.

Quả nhiên lần kiểm tra này vẫn có chút hiệu quả, trừ Di Khôn Cung của Hoa tần ra thì mấy cung điện khác cũng phát hiện chuột, chỉ trong chốc lát thì Phó công công đã lập tức hạ lệnh mở rộng phạm vi lục soát.

Hôm nay thân thể Thuận phi hơi khó chịu nên xin hoàng hậu sáng nay không đi Kiền Ninh cung, nên lúc thức dậy thấy Phó Hổ mang theo người

https://thuviensach.vn

của Thượng Cung cục vào cửa cung thì giật nẩy mình, vội hỏi có chuyện gì.

"Nương nương, ngài có điều không biết, trong cung phát hiện có chuột, hoàng hậu nói vì lý do an toàn nên sai bọn nô tài kiểm tra các nơi trong cung để tránh nạn dịch chuột hại người."

Thuận phi lập tức tỉnh táo tinh thần, vội vàng nói: "Công công, nơi này của bổn cung không có chuột."

Vệ Dịch Hiên cười híp mắt đi về phía trước mấy bước nói: "Thuận phi nương nương, vừa rồi trong lúc các nô tài kiểm tra thì phát hiện mấy chỗ trong cung đều có chuột nên hoàng hậu nương nương dặn dò phải kiểm tra hết các chỗ."

"Chuyện này. . . . . ." Thuận phi sửng sốt nhưng lại không có lý do gì để từ chối nên chỉ có thể trơ mắt nhìn Phó Hổ dẫn người ngang nhiên tiến vào bên trong.

Vẻ mặt Thuận phi có chút lo lắng, vừa thấy không còn bóng dáng của Phó Hổ thì vội vàng thì thầm vài câu vào tai cung nữ bên cạnh, cung nữ kia gật đầu một cái rồi nhanh nhẹn lui xuống.

Mặc dù hành động này của Thuận phi rất nhỏ nhưng vẫn bị Vệ Dịch Hiên đang kiểm tra ở một bên thấy, thầm nghĩ đúng như Ninh phi đoán, quả nhiên là Thuận phi có vấn đề.

Đội ngũ nhanh chóng kiểm tra tới hậu viện, chỉ là trong cung Thuận phi rất sạch sẽ, tra nửa ngày cũng không phát hiện ra dấu vết của một con chuột nào.

"Các vị công công cực khổ rồi, xem ra Bách Linh cung của chúng ta cũng không có nạn chuột, các vị có thể đi kiểm tra cung điện khác rồi." Cung nữ Vận Thần cười nói.

https://thuviensach.vn

Phó Hổ ừ một tiếng, hai mắt vẫn nhìn ngó xung quanh rồi đột nhiên đôi mắt dừng lại ở một gian phòng bị khóa chặt, ngón tay chỉ vào nơi đó nói: "Mở gian phòng này ra xem."

Vừa nói xong thì thấy sắc mặt Vận Thần hơi biến đổi, mặc dù biến hóa cực nhỏ nhưng vẫn rơi vào mắt Vệ Dịch Hiên, trong lòng thầm hiểu ra vài chuyện.

Chỉ thấy trong nháy mắt vẻ mặt Vận Thần đã khôi phục lại bình thường cười nói: "Công công, thật là không khéo, ổ khóa cửa này hôm qua đột nhiên bị hư mở không ra, đang chuẩn bị sửa nên tạm thời không mở ra được."

Phó Hổ khẽ nhíu mày, bước mấy bước đến gần nói: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Vận Thần đi tới trước mặt Phó Hổ, không biết vô tình hay cố ý chắn trước cửa nói: "Phó công công, trong phòng này không có đồ, là gian phòng trống. Hơn nữa cả Bách Linh cung cũng không có tìm ra một con chuột nào nên gian phòng này nhất định sẽ không có cái gì, ngài yên tâm đi."

Phó Hổ nửa tin nửa ngờ nhìn gian phòng mấy lần nhưng ngẫm lại thì cũng thấy có lý, huống chi khóa cửa này cũng có chút phiền toái nên gật đầu một cái rồi dẫn người rời đi.

Vận Thần thở ra một hơi, bộ dạng thở phào nhẹ nhỏm, ánh mắt còn cố ý liếc nhìn căn phòng kia mấy lần. Vẻ mặt của Vận Thần đã sớm bị Vệ Dịch Hiên chú ý tới, khóe miệng hắn khẽ nhếch lên.

Ban đêm, trong Bách Linh cung xuất hiện một vị khách không mời mà đến, một người áo đen bịt mặt. Khi hắn đến gần căn phòng bị khóa kia thì nghe thấy giọng nói truyền ra từ bên trong, người áo đen vội ẩn vào một góc tường nhìn vào trong thông qua khe hở của cửa sổ.

https://thuviensach.vn

Bên trong có một cô nương đang ngồi, hai tay bị trói ra sau, hai mắt trợn to sợ hãi, mà đứng ở trước mặt nàng là Thuận phi và một nam tử ăn mặc như thị vệ.

Đôi mắt người áo đen ngoài cửa sổ chợt lóe, quả nhiên không ngoài dự đoán, Tâm Nhụy bị Thuận phi bắt đi. Người áo đen kia chính là Vệ Dịch Hiên, ban ngày lúc kiểm tra nạn chuột thì đã nhìn ra manh mối nên đã nói với Ninh phi. Ninh phi cũng đưa ra phương pháp cứu người nhưng Vệ Dịch Hiên cảm thấy nên làm thêm chút gì đó, chỉ là những lời này hắn không có nói thẳng với Ninh phi. Vậy nên tối nay mới xuất hiện người áo đen ở bên ngoài phòng.

Vệ Dịch Hiên suy nghĩ một lát mới nhớ ra được người thị vệ trong phòng kia chính là Ngự tiền thị vệ Lưu Siêu Bình, không ngờ hắn lại cùng phe với Thuận phi.

"Tâm Nhụy, chỉ cần ngươi thừa nhận thì sẽ không chịu khổ nhiều như vậy, sao ngươi lại miễn cưỡng hết sức chống đỡ?" Thuận phi nói với Tâm Nhụy.

Tâm Nhụy lắc đầu, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở: "Thuận phi nương nương, Ninh phi nương nương thật sự không có cấu kết với ngoại bang."

"Ngươi là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ sao? Muốn chết hay sống chỉ bằng một câu nói, bổn cung không có nhiều kiên nhẫn." Thuận phi tức giận nói.

Lưu Siêu Bình ở một bên nhẹ nhàng kéo tay áo Thuận phi nói: "Ngươi đừng quá kích động, chuyện này không thể vội vàng được."

Thuận phi xoay người lại nói: "Sao có thể không vội, ngươi không thấy hôm nay Phó Hổ đã dẫn người tới lục soát cung, tuy nói là lục soát chuột

https://thuviensach.vn

nhưng nếu để hắn phát hiện Tâm Nhụy ở chỗ này thì nhất định khó mà giao phó."

Thuận phi liếc nhìn Tâm Nhụy, khắp người đều có thương tích, bộ dạng này nhất định không thể để cho người khác thấy.

"An Dung, ngươi đừng vội, có nóng vội thì cũng không có cách." Lưu Siêu Bình an ủi vỗ nhẹ bả vai nàng ta.

"Vậy ngươi nghĩ cách đi, chuyện đã đến mức này thì không thể đưa nha đầu này trở về được." Thuận phi cực kỳ tức giận.

"Được rồi, chuyện này giao cho ta." Lưu Siêu Bình vỗ vỗ lưng Thuận phi dỗ dành nàng ta.

Thì ra Thuận phi qua lại với Lưu Siêu Bình, Vệ Dịch Hiên lộ ra nụ cười, có kịch hay để xem rồi.

Lưu Siêu Bình cười âm hiểm đi tới chỗ Tâm Nhụy rồi đột nhiên bóp cổ nàng ta nói: "Tâm Nhụy cô nương, thời gian ngươi vào cung cũng không ngắn, phải hiểu được thức thời, chỉ cần ngươi khai báo Ninh phi cấu kết ngoại bang bất trung với nước Đại Vũ thì ngươi sẽ không có chuyện gì, còn có thể ở trong cung ăn ngon ở tốt. Nhưng nếu như ngươi vẫn luôn cố chấp như vậy thì trong lòng ngươi cũng nên hiểu rõ chỉ có một con đường chết, bởi vì ngươi biết bí mật của Thuận phi nương nương và ta, ngươi không thể nào sống sót đi ra ngoài. Trừ phi, ngươi là người của nương nương."

Lưu Siêu Bình dừng một chút, liếc mắt nhìn Tâm Nhụy nói thêm: "Ngươi là người thông minh nên biết lựa chọn như thế nào."

Vệ Dịch Hiên đứng ngoài cửa sổ hít một ngụm khí lạnh, Thuận phi thật ác độc, thậm chí ngay cả chuyện bịa đặt chứng cứ để hãm hại cũng có thể làm ra, thật là đáng sợ, may là hôm nay suy nghĩ nhiều nên tới dò xét trước.

https://thuviensach.vn

"Phi, ta chết cũng không làm như vậy." Tâm Nhụy hung hăng phun một ngụm rồi quay mặt đi không nói lời nào.

"Ngươi. . . . . ." Thuận phi tức giận dậm chân, lại bị Lưu Siêu Bình giữ chặt.

"Tâm Nhụy cô nương thà chết vinh còn hơn sống nhục sao, ngươi quật cường như thế cũng không có chỗ gì tốt." Lưu Siêu Bình cười gằn nói "Đi theo Thuận phi nương nương, nàng tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi."

Tâm Nhụy quay đầu, cười lạnh: "Đi theo các ngươi? Đi theo các ngươi tạo phản sao? Nói Ninh phi nương nương chúng ta tạo phản, ta thấy Lưu Siêu Bình ngươi mới là người tạo phản, ngươi còn nuôi nhiều sát thủ như vậy, ngươi mới là gian tặc."

Chỉ nghe một tiếng “bốp”, Thuận phi đã tát Tâm Nhụy một cái, tức giận nói: "Nha đầu thối, ngươi dám nghe lén chúng ta nói chuyện?"

Tâm Nhụy cười ha hả: "Nếu muốn người khác không biết trừ phi mình đừng làm, ta không có nghe lén, là các ngươi nói chuyện không chú ý."

Xem ra Tâm Nhụy ôm lòng muốn chết rồi, nếu không sẽ không càn rỡ chống cự thậm chí là nói năng lỗ mãng như vậy. Vệ Dịch Hiên không khỏi toát mồ hôi vì nàng. Thầm nghĩ, Tâm Nhụy là một lòng trung thành với Ninh phi, là một nha đầu tốt, không uổng công trước kia đã cứu nàng ra khỏi lúc nước sôi lửa bỏng.

"Giỏi cho nha đầu thối mồm miệng lanh lợi, nếu như ngươi thành người của ta rồi xem ngươi còn ngông cuồng như vậy không." Khóe miệng Lưu Siêu Bình nhếch lên, liếc mắt nhìn Thuận phi.

Thuận phi gật đầu, xoay người đi như ngầm đồng ý với lời nói của hắn.

https://thuviensach.vn

Lưu Siêu Bình cười gằn, đi tới chỗ Tâm Nhụy, đưa tay đến trước ngực nàng dùng sức xé xuống, lập tức kéo rách vạt áo trước người nàng lộ ra áo lót.

"Ngươi muốn làm gì?" Sắc mặt Tâm Nhụy lập tức trở nên trắng bệch, vặn vẹo hai tay bị trói ra sức giãy giụa.

"Làm gì? Để cho ngươi trở thành người của ta, lúc đó ta xem ngươi còn dám không nghe lời hay không." Lưu Siêu Bình cười gằn, bàn tay đưa về phía ngực nàng.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Nam Nhân.

Nhìn đến đây, Vệ Dịch Hiên vừa đảo mắt thì đã xoay người rời khỏi phòng.

Tâm Nhuỵ không sợ chết, nhưng dù sao nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương không biết mùi đời, cái nhìn với chuyện trong sạch này vẫn tương đối nặng, lúc này khi thấy bàn tay của Lưu Siêu Bình đang tiến về phía ngực của bản thân, nàng sợ đến mức rơi cả nước mắt, vừa khóc vừa nói: "Đồ cầm thú nhà ngươi, đừng chạm vào ta!"

Nhưng căn bản Lưu Siêu Bình lại không thèm để ý đến lời van xin của nàng, vừa kéo mạnh một chút, y phục đã bung ra.

"Nương nương, Vệ công công lại phái người đến điều tra nạn chuột..." Vận Thần đứng ngoài của hô lớn vào trong.

Lưu Siêu Bình dừng tay lại, quay đầu, có chút căng thẳng mà nhìn thoáng qua Thuận phi. Thuận phi liếc mắt ra hiệu, ánh mắt này khiến Lưu Siêu Bình nhanh chóng đứng lên, trong nháy mắt đã trốn mất, biến mất khỏi phòng.

Thuận phi tiện tay khép y phục của Tâm Nhuỵ lại, nhanh chóng đi ra khỏi phòng, vừa mới khoá cửa xong thì Vệ Dịch Hiên đã dẫn theo vài người đi vào viện, vừa thấy Thuận phi liền hành lễ: "Yết kiến Thuận phi nương nương, nô tài lại đến đây quấy rầy người rồi."

https://thuviensach.vn

Hiển nhiên Thuận phi cũng có chút căng thẳng, chẳng qua nàng ta cũng nhanh chóng khôi phục lại thần thái của mình: "Vệ công công có chuyện gì sao?"

Vệ Dịch Hiên cười ha ha, nói: "Lúc ban ngày khi đến điều tra nạn chuột, nương nương đã nói khoá của cánh cửa này lại hỏng rồi, vì thế nên giờ nô tài mới dẫn một người biết mở khoá lại đây."

"Cái gì?" Đột nhiên Thuận phi bắt đầu hoảng sợ, lòng bàn tay cũng đổ chút mồ hôi, có điều nàng ta vẫn giả vờ bình tĩnh mà nói: "Không phải đã nói căn phòng này không hề có chuột rồi sao? Vệ công công, thật sự thì việc mở khoá cũng không cần phải phiền như vậy, qua vài ngày nữa bản cung sẽ tìm người trong Thượng Cung Cục hỗ trợ là được."

Vệ Dịch Hiên lắc lắc đầu, giả vờ như đang rất khó xử: "Nương nương, nô tài cũng không muốn phiền như vậy, nhưng ý của Phó công công là không thể bỏ qua một ngóc ngách nào cả, cho nên hôm nay khi ngài ấy nói đến căn nhà này thì lại cảm thấy việc điều tra hơi mơ hồ, lòng đầy bất an, vì thế nô tài phải tìm người để đến nơi này xem xét một chút, cũng tiện cho việc báo lại với Phó công công bên kia."

"Nhưng..." Thuận phi còn đang muốn nói thêm gì đó nhưng Vệ Dịch Hiên đã sắp xếp thủ hạ đi xử lí cái khoá kia, lúc này Thuận phi cũng không thể nghĩ ra thêm lí do nào để từ chối, hơn nữa còn bị Vệ công công ngăn ở bên ngoài mà nói vài chuyện không liên quan. Thuận phi vừa thờ ơ trả lời, vừa liếc mắt nhìn người mở khoá kia một cách đầy bất an, sắc mặt cũng hơi chuyển thành trắng, cũng may Vận Thần có thể đỡ nàng ta kịp lúc, nhưng Vận Thần cũng có thể cảm nhận rõ ràng tay của nàng ta đang có phần run rẩy.

Khoá cửa bị mở ra rất dễ dàng, khi cửa bị mở rộng ra, tất nhiên mọi người đều thấy Tâm Nhuỵ đang nằm trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

Theo lời hồi báo của tiểu thái giám, Vệ Dịch Hiên từ từ đi tới cửa, nhìn thoáng qua Tâm Nhuỵ đang hôn mê, khoé môi nhếch lên, cười đầy thâm ý với Thuận phi: "Nương nương, đây là..."

Tròng mắt của Thuận phi không ngừng đảo quanh, trong phút chốc đã có cách đối phó, nhanh chóng cười tươi như hoa: "Công công ngài không biết đâu, mấy ngày trước Tâm Nhuỵ cô nương này bị thương, ta thấy nàng đáng thương quá nên mới nói Vận Thần cho nàng ở đây nghỉ ngơi."

"Vậy à? Ha ha." Vệ Dịch Hiên cười ha hả, lại hỏi: "Nhưng sao tay lại bị trói rồi?"

Nụ cười của Thuận phi có chút cứng nhắc, nhưng giọng điệu vẫn rất bình tĩnh, nói: "Lúc trước nha đầu này đau đến mức cào cấu lung tung trên người, bản cung sợ nàng động đến chỗ thuốc vừa mới bôi lên nên mới phải tạm thời trói tay của nàng lại. Cũng không ngờ, tự nhiên hai ngày nay khoá cửa này lại bị hỏng, ta cũng hơi lo lắng, vốn dĩ còn đang định nhanh chóng đưa người trở về, nếu không phải như thế, đêm hôm khuya khoắt, bản cung cũng không cần phải tự mình đến đây để xem một chút đâu."

Vệ Dịch Hiên thầm phỉ nhổ cho nàng ta một ngụm, hay cho một nữ nhân xảo quyệt, nói dối cũng không chớp mắt.

Chẳng qua Vệ Dịch Hiên cũng không gặng hỏi tiếp, thuận miệng quay sang hỏi tiểu thái giám bên cạnh: "Nha đầu kia ở cung nào vậy?"

Tiểu thái giám này gãi đầu, nhân tiện nói: "Nô tài thấy có chút giống... Bên người Ninh phi..."

Vệ Dịch Hiên gật đầu, quay lại nhìn về phía Thuận phi: "Như vậy đi, đã là nha hoàn của Ninh phi, bây giờ khoá cửa này cũng đã được mở ra, ta nên trả người lại cho Ninh phi thôi, nơi này của Thuận phi cũng bớt được chút phiền phức."

https://thuviensach.vn

"Bản cung..." Thuận phi còn muốn nói gì đó, Vệ Dịch Hiên đã vẫy tay bảo thái giám khác đi nâng người.

Tuy trong lòng Thuận phi đang tức đến mức muốn giết người, nhưng nàng ta không thể làm gì, lí do này cũng chính là do nàng ta bịa ra, hiện tại cũng không thể kiếm được cớ gì để giữ Tâm Nhuỵ, lời đã nói ra không thể rút lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn thái giám kia nâng người rời đi.

...

Nhìn Tâm Nhuỵ đang nằm mê man trên giường, cuối cùng Lạc Tử Hân cũng đã có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhẹ nhàng lui ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Nếu không phải nhờ kế hoạch bắt chuột này, đoán chừng nàng cũng không thể tìm ra Tâm Nhuỵ nhanh như vậy, nghĩ đến sự thành công của kế hoạch, rất may là vẫn còn có sự hỗ trợ của Vệ Dịch Hiên, kế hoạch trả thù của tiểu tử này rất thông minh.

Lúc trước, thật sự là do nàng đã sai người đi thả vài con chuột ở chỗ Hoa tần, lại thả thêm vài con ở mấy cung khác, cứ như vậy, khi hoàng hậu hạ lệnh phải tra rõ nạn chuột kia thì mới có thể giúp cho Vệ Dịch Hiên có cơ hội thăm dò vào chỗ của Thuận phi, có điều Thuận phi kia không thông minh cho lắm, biết rõ ban ngày đã đến dò xét qua nơi đó mà còn không chịu mang người sang chỗ khác. Dù sao cũng may là nàng ta không nhạy bén, nếu không Tâm Nhuỵ đã bị huỷ mất rồi.

"Nương nương, Vệ công công đến đây." Tích Như nói khẽ bên tai nàng.

Lạc Tử Hân gật đầu nói: "Mời hắn đến thiên sảnh, bản cung có chuyện muốn nói riêng với hắn."

Khi Lạc Tử Hân đến thiên sảnh, Vệ Dịch Hiên đã đứng ở kia chờ nàng.

https://thuviensach.vn

"Nương nương cát tường." Vệ Dịch Hiên hành lễ.

"Bản cung thấy chắc chắn ngươi sẽ có rất nhiều lời muốn nói." Lạc Tư Hân tự nhiên ngồi xuống, thản nhiên nhìn hắn.

Vệ Dịch Hiên rũ mi mỉm cười, đáp lại: "Nương nương, tối hôm qua khi đến chỗ của Thuận phi điều tra tin tức của Tâm Nhuỵ, lúc nô tài ở bên ngoài phòng có nghe được chút tin tức, không biết liệu nó có giúp gì được cho nương nương hay không."

"Nghe lén được sao?" Lạc Tử Hân hơi nhíu mày, hỏi: "Nói thế nào?"

“Đêm qua khi nô tài lẻn vào bên ngoài căn phòng nhốt Tâm Nhuỵ, lại nhìn thấy thì ra là Ngự Tiền Thị Vệ Lưu Siêu Bình và Thuận phi có quan hệ không bình thường. Hơn nữa, dường như trong tay Lưu Siêu Bình còn đào tạo không ít sát thủ, có điều không biết hắn làm như vậy là có ý gì!"

Lạc Tử Hân chau mày, hỏi hắn: "Sát thủ sao? Ngươi dám chắc rằng mình không nghe nhầm chứ?"

Vệ Dịch Hiên gật đầu một cách kiên định: "Chuyện này Tâm Nhuỵ cũng biết, nếu như nương nương không tin thì đợi sau khi Tâm Nhuỵ tỉnh lại cũng có thể hỏi nàng một chút."

Lạc Tử Hân hơi do dự, dường như nàng đang tự nói với mình: "Chuyện như thế thì rất kì lạ, chẳng qua thật sự cũng có thể dùng nó để..."

Thật ra lòng của Lạc Tử Hân đã sớm có suy nghĩ, cho tới nay Thuận phi và nàng cũng không phải là hảo hữu, hiện giờ hai người có thể được coi là cùng cấp, nhưng có lẽ nàng ta không đặt người Ninh phi là nàng đây vào mắt, không cần nói đến việc công khai khiêu khích, thậm chí còn bắt nhốt nha hoàn của mình, chắc chắn nữ nhân này không phải là kẻ dễ bắt nạt. Vệ Dịch Hiên nói chuyện này ra, có lẽ sẽ lợi dụng được một chút.

https://thuviensach.vn

"Ngươi nói chuyện này, bản cung cũng thấy nếu đã có cơ hội, lòng ta cũng đã có chút ý định." Lạc Tử Hân khẽ nâng đôi mi thanh tú lên, trong mắt có chút chần chừ: "Có điều..."

"Nếu nương nương không ngại thì có thể nói ra, nhất định Tiểu Vệ Tử sẽ trợ giúp nương nương tới cùng." Trong đôi mắt của Vệ Dịch Hiên cũng chứa đựng sự chân thành.

Lạc Tử Hân thờ dài một hơi, bỗng chốc ánh mắt lại trở nên nghiêm túc hơn: "Có đôi khi, thật sự thì ta vẫn có chút không rõ, ngươi giúp ta như vậy là có ý gì?"

Vệ Dịch Thiên cười ha ha, đáp: "Chỉ mong lòng được yên ổn mà thôi, nô tài hiểu cái gì gọi là đền ơn, lúc trước nhờ người giúp nô tài rời khỏi ngự thiện phòng nên giờ đây nô tài mới có khả năng hô phong hoán vũ trong cung, ân tình này, trọn đời nô tài cũng không quên."

"Vậy sao?" Lạc Tử Hân cười nhẹ, tuy rằng trực giác trong lòng nàng mách bảo lời của nô tài này là nửa thật nửa giả, chắc chắn vẫn còn có điều lừa nàng, nhưng trước mắt vẫn chưa có chứng cứ gì để phản bác hắn.

Lạc Tử Hân hoàn hồn lại, nghĩ một chút về chuyện của Lưu Siêu Bình, nàng đứng lên, đến gần rồi ghé sát vào tai hắn nói thầm vài câu. Sau khi Vệ Dịch Hiên nghe xong thì có chút trầm tư, nói: "Kế hoạch này của nương nương không tồi, tất nhiên nô tài sẽ cúc cung tận tuỵ, nhất định chuyện lần này sẽ có thể thành công mỹ mãn. Có điều Lưu Siêu Bình và Thuận phi này cũng thật đáng giận, phải dạy dỗ bọn họ một chút mới được."

Lạc Tử Hân thu lại nụ cười trên môi, nói tiếp: "Nói tới đây, bản cung cũng không biết cảm xúc trong lòng mình là gì, sao Tâm Nhuỵ lại biến thành như thế? Nếu chỉ là đánh mắng thôi thì không nói, nhưng bản cung cảm thấy từ khi trở về thì tinh thần của nàng lại có chút vấn đề, giống như đã bị hoảng sợ cực độ vậy."

https://thuviensach.vn

Vệ Dịch Hiên nói: "Vâng, đêm đó nô tài còn nhìn thấy Lưu Siêu Bình muốn cưỡng bức Tâm Nhuỵ, huỷ đi sự trong sạch của nàng."

"Đáng giận." Lạc Tử Hân thấp giọng mắng một câu, lại hỏi hắn: "Vì thế nên ngươi mới không thể tiếp tục nhìn mà lập tức tìm người ra tay sao?"

"Đương nhiên rồi." Khi nói lời này, lòng Vệ Dịch Hiên có chút căm phẫn.

Đột nhiên ánh mắt của Lạc Tử Hân xoay chuyển, ngay sau đó nhanh chóng bóp chặt cổ của Vệ Dịch Hiên, dùng sức ép hắn đến bên tường.

"Ngươi chỉ là một tên tiểu thái giám mà lại có thể lẻn vào trong cung của Thuận phi. Lưu Siêu Bình là ngự tiền thị vệ, võ công không thấp, ngươi lén lút đứng ngoài cửa sổ nghe trộm hắn một thời gian dài như vậy cũng không bị hắn phát hiện. Sau khi Tâm Nhuỵ gặp nguy hiểm, ngươi lại nhanh chóng chạy đi tìm cứu binh, có phải tốc độ làm việc của ngươi đã nhanh quá rồi không?"

Vệ Dịch Hiên bị nàng bóp chặt cổ, không thể thoát thân, cũng không hề giãy dụa, khi nghe nàng nói những lời này thì chỉ khép hờ mắt, im lặng không nói gì, chẳng qua giờ phút này đôi mắt của hắn lại sâu như đầm lầy, không thể đoán được trong lòng hắn đang có suy nghĩ gì.

Lạc Tử Hân tăng thêm một chút sức lực trên tay, Vệ Dịch Hiên bị nàng dồn ép như vậy, đầu đã hoàn toàn áp sát vào tường. Nàng lại nói: "Nhớ tới lúc bản cung mang thai, ngươi cũng nhảy ra giúp đỡ ta một cách bất ngờ, tốc độ nhanh như chân được bôi mỡ này của ngươi thật đúng là không bình thường. Vì vậy, không những là ngươi có biết võ công, hơn nữa chắc chắn võ công không hề thấp, có phải không?"

Vệ Dịch Hiên hơi rũ mắt, gương mặt kia vẫn bình tĩnh như một hồ nước, hoàn toàn không có chút gợn sóng, giờ phút này Lạc Tử Hân đã phải bội phục sự bình tĩnh của người này rồi.

https://thuviensach.vn

"Ngày ấy ngươi giúp ta trốn khỏi cung, trên đường ta đã từng nhìn thấy có vài nhân sĩ cầm kiếm nói chuyện với nhau, còn tưởng rằng mình đã nhìn nhầm rồi, giờ nghĩ lại, người kia là ngươi, ta nói không sai chứ?" Lạc Tử Hân lạnh lùng nói.

Vệ Dịch Hiên cười khẽ, vẫn rũ mắt mà không nói gì, nhưng rõ ràng biểu cảm này chính là đã cam chịu với phỏng đoán của nàng, Lạc Tử Hân hít sâu một hơi, tên thái giám này không đơn giản như nàng tưởng tượng. Nhưng hắn lại cố tình không phủ nhận, dường như hắn cũng không định giấu diếm bí mật này trước mặt nàng, đây là điều mà nàng không hề nghĩ tới.

"Chẳng qua ngươi cũng không phải là kẻ không có lương tâm, thấy Tâm Nhuỵ sắp bị cưỡng bức thì vẫn nhanh tay cứu giúp, bảo toàn sự trong sạch của nàng." Lạc Tử Hân nhíu mày.

Vệ Dịch Hiên cười khẽ, nói: "Vốn dĩ nô tài cũng chỉ làm việc vì nương nương, sao có thể không có lương tâm cho được. Lại nói, khi nhìn thấy Tâm Nhuỵ cô nương phải chịu nỗi khổ bị làm nhục như vậy, nếu không cứu giúp kịp thời, liệu nô tài có còn được coi là nam nhân không?"

"Nam nhân?" Trong mắt Lạc Tử Hân lướt qua một tia sáng, theo bản năng lại dời mắt xuống một chút, nhất thời cả người Vệ Dịch Thiên cứng đờ, trong mắt có chút xấu hổ, ánh mắt cũng hơi mông lung, dường như hắn đang cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình.

Lúc này, Lạc Tử Hân đang vươn tay bóp lấy cổ hắn, cả người cũng áp sát với hắn, chẳng qua những lời nói và phản ứng khác thường hiện tại của hắn lại khiến nàng có một suy nghĩ vô cùng kì lạ, mà ý tưởng này lại khiến cho mặt nàng nóng lên, đứng sát hắn như thế, trong lòng lại có chút cảm giác khác thường, đây là cảm xúc nàng chưa từng biết đến.

Nàng không khỏi buông bàn tay đang bóp chặt cổ hắn ra, hơi lùi về sau một bước.

https://thuviensach.vn

"Nô tài đi trước." Mặt Vệ Dịch Hiên cũng đỏ lên, hành lễ với nàng một chút rồi vội vàng rời khỏi.

Giờ phút này lòng của Lạc Tử Hân đã có chút nhấp nhô không như thường ngày, nàng sững người nhìn về hướng hắn rời đi mất thời gian nửa ly trà. Vệ Dịch Hiên, chẳng lẽ hắn là nam tử chân chính sao? Hay là nàng đã quá nhạy cảm rồi? Nghĩ đến đây, lại nghĩ tới hành động vừa rồi của hắn, mặt nàng lại nóng lên.

Nhưng nếu sự thật là như vậy, hắn là một kẻ mang võ công không kém ai, tại sao lại cam tâm tình nguyện vào cung để làm một tên tiểu thái giám? Hắn giúp nàng như vậy, cuối cùng là vì điều gì?

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Sát Thủ.

"Nương nương, nô tì nghe được một tin." Vận Thần đi đến bên người Thuận phi, vẻ mặt vô cùng thần bí.

Thuận phi đặt chén trong tay xuống, nhìn thoáng qua Vận Thần một chút, hỏi: "Nói một chút nghe xem nào?"

Vận Thần đến gần Thuận phi, nhỏ giọng nói: "Nô tì nghe nói, Phó công công bồi dưỡng không ít cao thủ trong cung."

Thuận phi nghe được những lời này, nhất thời suy nghĩ cũng bị thu hút, lập tức tiếp miệng hỏi: "Phó Hổ à? Ngươi nói thật không?"

Vận Thần gật đầu thật mạnh: "Thật ạ, nô tì thấy rõ ràng, thậm chí còn có thể nghe rõ lời hai tên thị vệ kia nói nữa, nói là công công bồi dưỡng bọn họ, muốn bọn họ dốc sức cho ngài ấy, đến lúc đoạt vị thì nhất định bọn họ sẽ có lợi, còn nói bọn họ là sát thủ gì đó, hình như nhiệm vụ sắp tới của bọn họ sẽ còn phải ra tay với Lưu thị vệ nữa."

Lòng Thuận phi hơi trầm xuống, phải biết mấy tên cao thủ mà Lưu Siêu Bình bồi dưỡng cũng là vì để đối phó với những người gây trở ngại cho hắn ở trong và ngoài cung, mục đích của hắn là trèo lên được chức thống lĩnh Cấm Vệ Quân, thậm chí còn là vị trí rất cao. Nhưng tại sao Phó công công này lại muốn đối phó với Lưu Siêu Bình? Thuận phi thấy chuyện này không thể qua loa là xong được.

"Ngươi có biết bọn họ sắp làm gì không?"

https://thuviensach.vn

Vận Thần gãi đầu, suy nghĩ một chút rồi nói: "Nô tì cũng không nghe rõ lắm, nhưng hình như đã nghe thấy bọn họ nói phải chặt đứt đường của Bình gia gì đấy, không biết có phải là do bọn họ muốn đoạt ngôi vị hoàng đế không? Thật đáng sợ. Còn nữa, nương nương à, liệu có phải bọn họ đã biết chuyện Lưu thị vệ..."

"Này, nhỏ tiếng một chút." Thuận phi trừng mắt liếc Vận Thần, đảo mắt quét từ trong ra ngoài phòng, sau khi xác định không có ai thì mới nói: "Chỉ sợ là như vậy thôi, có lẽ mấy cao thủ mà Phó Hổ bồi dưỡng định gây bất lợi cho hoàng quyền, nhưng khi biết bên của Lưu thị vệ cũng có chút cao thủ thì lại muốn loại bỏ chướng ngại này."

Lòng Thuận phi có chút lạnh đi, sợ rằng chuyện này không dễ đối phó như vậy, nếu cứ tiếp tục như thế thì chắc chắn sẽ hỏng bét, nhanh chóng bảo Vận Thần đi gọi Lưu Siêu Bình, hai người ở lại trong phòng bàn bạc một lúc lâu.

Vài đêm này, thật sự Lưu Siêu Bình không thể ngủ ngon, nghĩ đến chuyện ngày ấy Thuận phi đã nói với hắn, lòng cũng trở nên nặng nề, ngày đó khi ở chỗ Thuận phi, hai người cũng không thể nghĩ được cách nào, bởi vì dù sao cũng không biết tin tức mà nha đầu Vận Thần kia nghe được có đáng tin hay không, hơn nữa cho dù lời của Vận Thần không sai, nhưng phải làm cách nào mới có thể đề phòng người của Phó Hổ đây, đúng là một chuyện vô cùng khó xử.

Người ta ở một nơi bí mật gần đó, bản thân mình lại ở ngoài sáng, nếu Vận Thần không nghe nhầm thì chắc chắn Phó Hổ đã rõ ràng tình huống ở bên mình, nhưng hiện tại hắn không biết mấy cao thủ do Phó Hổ bồi dưỡng đang ở đâu, đây là điều làm cho hắn có chút bất an không thể yên.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên hắn lại nhìn thấy một bóng người lướt qua ngoài cửa sổ, lần này liền giật thót mình, nhảy phắt xuống khỏi giường,

https://thuviensach.vn

nhanh chóng mặc y phục rồi lấy thanh kiếm bên cạnh giường, cẩn thận nhìn bên ngoài cửa sổ.

Qủa nhiên, bóng người kia lại lướt qua thêm lần nữa, Lưu Siêu Bình đẩy mạnh cửa sổ ra, vừa lúc bắt gặp hắc y nhân kia. Hắc y nhân vừa nhìn thấy Lưu Siêu Bình liền bắt đầu ra tay tàn nhẫn. Có điều Lưu Siêu Bình cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, hắn rút lợi kiếm rồi chém đáp trả, sau vài kiếm qua lại, cánh tay của người nọ đã bị hắn chém bị thương. Hắc y nhân thấy Lưu Siêu Bình đang ép sát từng bước thì cũng không dám hiếu chiến, phi thân lướt qua đầu tường muốn chạy trốn.

Tất nhiên Lưu Siêu Bình không thể buông tha cho người kia, tuy trong lòng hắn đã sớm có dự cảm đây chính là người do Phó Hổ phái tới, nhưng cũng không dám khẳng định, vì thế phải bắt cho được người này rồi hỏi cho rõ. Huống hồ qua mấy hiệp, rõ ràng võ công của người nọ không như mình, cho nên hắn rất tự tin rằng mình sẽ bắt được người này.

Hắc y nhân chạy trốn một đường, Lưu Siêu Bình cũng đuổi theo một đường, dĩ nhiên giờ này đã là đêm khuya, phần lớn mọi người đều đã ngủ, trên đường không có một bóng người, vì thế dù hai người này cứ một trước một sau thì cũng không có ai chú ý tới. Chẳng qua lòng Lưu Siêu Bình lại có chút căng thẳng, hôm nay là vì hắn không phải trực đêm nên mới được ở nhà, sát thủ lại tới vào lúc này, hiển nhiên đối phương đang ngắm tới hắn, nhất định việc này cần phải được làm rõ.

Sau khi trải qua một hồi truy đuổi, cuối cùng hắc y nhân tiến vào một ngõ nhỏ rồi biến mấy, Lưu Siêu Bình cảm thấy kinh ngạc, nhưng hắn lại không muốn bỏ qua, nhanh chóng tiến vào trong phố nhỏ đó, lại phát hiện bên trong là một khoảng sân nhỏ, chẳng qua lại có rất nhiều người ở đây.

Lưu Siêu Bình vô cùng bất ngờ, vội vàng rụt mình trở về, lén lút liếc mắt nhìn vào trong, lại thấy bên trong đều là người tập võ, thoạt nhìn như

https://thuviensach.vn

đang luyện tập. Bây giờ vẫn còn là nửa đêm, những người này lại tập võ lúc đêm hôm khuya khoắt như thế, chỉ sợ bọn họ không hề đơn giản.

Lúc hắn đang suy nghĩ, đột nhiên người đứng đầu hét lớn một tiếng: "Mạnh mẽ lên cho ta, luyện cho tốt, muốn làm việc thay Phó công công thì nhất định phải luyện võ cho tốt, có nghe không?"

"Có chết cũng không màng." Trăm miệng một lời hô lớn.

Lưu Siêu Bình nhếch môi, trong lòng vô cùng vui sướng, không phải đây chính là đi mòn giày sắt cũng chả tìm được, cuối cùng được đến lại chẳng mất công gì sao? Còn để hắn phát hiện được sào huyệt của Phó Hổ nữa chứ!

Hừ, lúc này, cứ xem ta làm thế nào để diệt trừ ngươi đi, Phó Hổ, người chờ đấy. Lưu Siêu Bình nghĩ thầm, nụ cười đắc ý hiện lên trên khuôn mặt của hắn.

Lúc này hắn mới quay đầu, lại thấy có một người đang quan sát hắn như hổ rình mồi, lòng lộp bộp một tiếng, sắc mặt cũng hơi đổi.

"A, Lưu thị vệ à? Ngươi ở đây thật sao?" Đột nhiên giọng nói của người kia vang lên: "Qủa nhiên là không sai, Lưu Siêu Bình nhà ngươi lại dám bồi dưỡng nhiều sát thủ bên ngoài cung như vậy, cuối cùng là ngươi muốn làm gì đây?"

Lưu Siêu Bình tập trung nhìn kĩ, người tới chính là thống lĩnh Cấm Vệ Quân Tống Chấn, hắn có chút sững sờ, trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể làm rõ cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra.

Nhìn ánh mắt dại ra của Lưu Siêu Bình, Tống Chấn vừa phất tay, thị vệ phía sau nhanh chóng xông vào tiểu viện kia, Lưu Siêu Bình thấy thế thì đã hiểu, đây rõ ràng là tới bắt người. Chỉ thấy trong nháy mắt, mấy 'cao thủ' này đã bắt đầu đánh nhau với thị vệ, nhưng lần này người mà Tống Chấn

https://thuviensach.vn

mang đến cũng không phải là dạng tầm thường, hai bên quyết đấu một hồi, dường như rất nhiều người trong tiểu viện này đều không phải là đối thủ của bọn họ, tuy rằng đã có một vài kẻ chạy thoát, nhưng cuối cùng vẫn có hai người bị thị vệ Tống Chấn mang tới bắt lấy, áp chế đến mức không thể nhúc nhích.

Tống Chấn nhìn chăm chú vào Lưu Siêu Bình đang trợn mắt há mồm, chỉ vào hai người đang bị thị vệ khống chế kia, chất vấn: "Nói xem, các ngươi là ai?"

Hai người này cũng được coi như là có chí khí, quay đầu không muốn trả lời.

Tống Chấn hừ lạnh, nói: "Không nói sao, vậy thì giết!"

Thị vệ giơ kiếm lên định chém bọn họ, quả nhiên sắc mặt của hai người này biến đổi trong chốc lát, mắt cũng hiện lên vẻ hoảng sợ, quay đầu nhìn Lưu Siêu Bình, run rẩy nói: "Lưu đại nhân, cứu mạng với."

"Đã nói vậy thì chắc chắn những người này chính là sát thủ mà Lưu Siêu Bình ngươi bồi dưỡng rồi! Thì ra tin báo không sai, hừ." Tống Chấn nhìn chằm chằm vào hắn một cách dữ tợn, lạnh giọng nói.

Lúc này Lưu Siêu Bình càng mơ hồ hơn, rõ ràng là người của Phó Hổ, sao lại biến thành người của hắn rồi? Tuy rằng đúng là hắn có bồi dưỡng một ít người ở bên ngoài cung, nhưng tuyệt đối không phải là mấy người trong ngõ nhỏ này. Chẳng qua sau khi ngạc nhiên một lúc, suy nghĩ của hắn cũng đã quay trở lại, lớn tiếng nói: "Tống đại nhân, chắc chắn chuyện này không hề liên quan gì tới thuộc hạ, đây là người của Phó Hổ."

Tống Chấn hơi nhíu mày, cả giận nói: "Ngươi còn dám nói lung tung hãm hại cho Phó công công à? Được, nếu ngươi đã nói thế thì ta mang hai người này về trước, giao cho Đại Lý Tự từ từ thẩm vấn."

https://thuviensach.vn

Dừng một chút, hắn nhìn về phía Lưu Siêu Bình, nói: "Hừ, ngươi cứ chờ phán quyết của Đại Lý Tự đi, xem thử kết quả có phải là ngươi vô tội hay không."

Nói xong, Tống Chấn sai người bắt hai 'cao thủ' kia rời đi, Lưu Siêu Bình ngơ ngác nhìn bóng lưng của bọn họ, sửng sốt một lúc lâu.

...

"Nương nương, đêm nay hoàng thượng có chuyện quan trọng nên sẽ không đến chỗ của người." Vệ Dịch Hiên đi đến chỗ của Thuận phi để báo vài lời.

Vốn dĩ buổi sáng còn nói đêm nay hoàng thượng sẽ ở lại Bách Linh Cung, nhưng tại sao đột nhiên lại không đến nữa, lòng Thuận phi cũng có chút bất ngờ: "Vệ công công, hoàng thượng chuyển đến cung khác sao?"

Vệ Dịch Hiên mỉm cười: "Cũng không phải, chỉ là hiện tại hoàng thượng bận đi xử lý chút chuyện của sát thủ, lúc này đang tiếp kiến Lưu đại nhân, ngài nói tối nay không có tâm trạng."

"Sát thủ à? Trong cung có ai gặp sát thủ sao, chuyện gì xảy ra vậy?" Đột nhiên trong lòng Thuận phi có chút dự cảm bất an.

Vệ Dịch Hiên thở dài: "Còn không phải là Lưu Siêu Bình kia sao, hoàng thượng phát hiện hắn bồi dưỡng rất nhiều sát thủ ở bên ngoài, hơn nữa còn bắt được cả hai người, bọn họ khai là người của Lưu Siêu Bình, hiện tại hoàng thượng vẫn đang phải thẩm tra hai người này, ngài rất coi trọng chuyện này đấy."

"Cái gì? Sao có thể có chuyện đó được!" Thuận phi bị hoảng sợ mà thất thanh.

https://thuviensach.vn

Vệ Dịch Hiên có chút sững sờ, nhìn nàng ta rồi nói: "Dường như nương nương rất quan tâm đến chuyện này thì phải."

Bỗng chốc Thuận phi đã phát hiện mình có chút luống cuống, vội ổn định lại vẻ mặt rồi nói: "Bản cung chỉ lo cho hoàng thượng mà thôi. Đúng rồi, hiện tại Lưu Siêu Bình kia như thế nào rồi?"

Dường như Vệ Dịch Hiên đã hiểu ra chút gì, a một tiếng rồi trả lời: "Hiện tại hoàng thượng đã thẩm vấn hai người kia, giờ Lưu Siêu Bình đã bị đình chức, bị nhốt trong cung để đợi tra thẩm sau."

"Nói chính xác là vẫn còn chưa bị nhốt vào ngục sao?" Thuận phi hỏi.

"Vâng, tới giờ thì chưa, có lẽ chỉ chờ sau khi có kết quả chính xác thì mới tra xét đến hắn, hiện tại hắn đang bị giam lỏng trong cung."

"Thì ra là như vậy." Hình như Thuận phi còn thở phào một hơi, nhưng sự hoảng loạn trong ánh mắt vẫn còn như cũ.

"Vậy nô tài xin cáo từ trước, chỗ của hoàng thượng vẫn còn việc chờ nô tài làm." Vệ Dịch Hiên hành lễ rồi xoay người rời đi.

Không được, nhất định nàng ta phải nghĩ cách gặp Lưu Siêu Bình một lần. Thuận phi vừa có suy nghĩ này thì đã nhanh chóng rời khỏi cung.

Vệ Dịch Hiên vẫn chưa đi xa, nhìn bóng lưng của Thuận phi, khoé môi hắn lại nhếch lên thành một độ cong vừa đủ.

"Siêu Bình, cuối cùng thì tại sao lại như thế này?" Lưu Siêu Bình đang lo lắng mà đi lòng vòng, bất chợt lại nghe thấy giọng nói quen thuộc, vừa quay đầu nhìn thì thấy đúng là Thuận phi.

Thuận phi vừa vào cửa đã nhanh chóng đóng cửa lại, vội la lên: "Có người nói ngươi bồi dưỡng không ít sát thủ bên ngoài cung, sao ngươi lại để

https://thuviensach.vn

người tra phát hiện vậy?"

Sắc mặt của Lưu Siêu Bình cũng có chút bất an, nói: "Thật sự thì chuyện này cũng rất kì lạ, rõ ràng hai kẻ bị bắt đến chính là người của Phó Hổ, căn bản cũng không phải là người của ta, nhưng không biết tại sao, bỗng nhiên Tống Chấn lại tới đó, vô cùng khẳng định mấy người kia là do ta bồi dưỡng.”

Lưu Siêu Bình nói hết chuyện đã xảy ra cho Thuận phi.

Sau khi Thuận phi nghe xong thì dậm chân nói: "Ai da, ngươi bị gài vào bẫy rồi, rõ ràng là có kẻ cố ý hãm hại mà."

Sắc mặt của Lưu Siêu Bình cũng trở nên trắng nhợt, nghĩ lại thấy mấy lời này cũng không sai, nhất thời trở nên hoảng hốt, nói: "Nói như vậy, nhất định kết quả thẩm tra lần này sẽ gây bất lợi cho ta sao?"

"Còn phải nói à!" Thuận phi gấp đến mức đầu đầy mồ hôi lạnh: "Ta thấy ngươi vẫn nên chạy đến nơi nào đó đi, nếu không thì chắc chắn sẽ phải chết mất."

"Chạy sao?" Lưu Siêu Bình trợn to hai mắt.

Thuận phi gật đầu thật mạnh: "Ta không thể trơ mắt nhìn ngươi chết được, ta giúp ngươi nghĩ cách rời khỏi chỗ này."

Vừa nói đến đây, đột nhiên cửa lại bị người đá văng, hai người có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn sang.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Điên Rồi.

Hóa ra lại là thống lĩnh Cấm Vệ Quân Tống Chấn, vào lúc này hắn đang nhìn hai người bằng một sắc mặt không nóng không lạnh, cũng không chờ hai người bọn họ giải thích mọi chuyện thì đã lạnh lùng nói: "Thuận phi nương nương, hạ quan đành vô lễ vậy, người đâu, mời hai vị đến Kiền Ninh Cung, hoàng thượng cho mời."

Thuận phi hốt hoảng nhìn Lưu Siêu Bình, lại nhìn Tống Chấn, cả khuôn mặt cũng trở nên trắng bệch, ấp a ấp úng cũng không biết nên mở miệng nói gì. Nhất định cuộc đối thoại vừa rồi giữa hai người đã bị Tống Chấn nghe được rõ ràng, hơn nữa một vị phi tử lại tự mình đến gặp mặt một thị vệ, bản thân đã làm trái cung quy, cho dù có lý do cũng không thể giải thích rõ ràng. Nàng ta có thể nhìn ra điều đó từ trong đôi mắt lạnh lẽo như tuyết của Tống Chấn, bỗng chốc lòng của Thuận phi như chìm đến đáy cốc, cũng không biết đã đi như thế nào để đến Kiền Ninh Cung.

Quả nhiên Tống Chấn là một người ngay thẳng, không chút vòng vo liền nói tất cả những lời nói mới vừa nghe được với hoàng thượng, mắt thấy sắc mặt hoàng thượng càng ngày càng âm trầm, ánh mắt nhìn Thuận phi cũng tăng thêm mấy phần lạnh lẽo.

"Kẻ tiện nhân nhà ngươi lại dám gặp riêng thị vệ, nói như vậy, nhất định chuyện này không thể không có liên quan tới ngươi. Nói, chuyện bồi dưỡng sát thủ bên ngoài cung có phải là do ngươi làm chủ hay không?" Hoàng thượng lạnh lùng quát.

https://thuviensach.vn

"Hoàng thượng, nô tì không có." Thuận phi quỳ bịch xuống mặt đất, vẻ mặt có phần hoảng sợ.

"Còn dám nói không có? Chứng cứ ở đây, ngươi còn dám nói láo." Hoàng thượng vỗ bàn một cái rồi đứng bật dậy, dọa những người có mặt sợ đến mức đều cúi đầu.

"Còn có ngươi, còn dám vu cáo hãm hại Phó Hổ, tội không thể tha." Hoàng thượng chỉ tay về phía Lưu Siêu Bình, mà lúc này mặt Lưu Siêu Bình đã sớm không còn chút máu, môi run lẩy bẩy.

"Hoàng thượng, hai người này cần phải bị nghiêm trị, xin hoàng thượng minh giám." Tống Chấn dùng ngôn từ thoả đáng bẩm báo với hoàng thượng.

Mục Nguyên Trinh gật đầu, hiển nhiên rất tán thành với ý kiến của Tống Chấn.

"Mang Lưu Siêu Bình ra Ngọ Môn, chém đầu trước công chúng. Ban rượu cho Thuận phi." Mục Nguyên Trinh lạnh lùng nói ra hai câu này.

"Không, Hoàng thượng người không thể giết nô tì, bởi vì trong bụng của nô tì đã có long tử rồi." Đột nhiên Thuận phi la lên.

Chẳng qua những lời này lại vô cùng hữu dụng, quả nhiên mắt của Mục Nguyên Trinh hơi nhíu lại một chút, bên trong xuất hiện chút do dự, dừng một chút, lại nói: "Tiểu Vệ Tử, truyền thái y tới."

Vệ Dịch Hiên liếc Thuận phi, đáp lại một tiếng rồi đi gọi thái y tới, thái y thật sự chẩn đoán chính xác như lời nói của Thuận phi, nàng ta đã có thai thật.

Biến cố này đủ để làm cho tất cả mọi người ở đây đều có chút kinh ngạc, hoàng đế cũng sững sờ một lúc lâu, giống như có hơi do dự đối với phán

https://thuviensach.vn

quyết vừa rồi.

"Hoàng thượng, nô tì không hề tham gia vào chuyện này, ngài phải tin tưởng nô tỳ." Thuận phi khóc đến mức hoa lê đái vũ, thật sự khiến cho người ta phải thương tiếc.

"Được rồi, mặc kệ như thế nào, việc ngươi gặp riêng thị vệ và muốn giúp hắn đào tẩu là sự thật, cũng trái với cung quy. Nể tình trong bụng ngươi đang mang long thai, trước tiên tạm thời tha mạng cho ngươi, giáng xuống làm tài nhân." Hoàng thượng có vẻ không kiên nhẫn, vội vàng giáng cấp của nàng ta xuống rồi phất tay để cho người đưa bọn họ ra ngoài.

Lúc này thân thể Lưu Siêu Bình đã sớm mềm nhũn, dường như hắn đã không thể nghe thấy những tiếng khóc rống của Thuận phi, cũng không thể nghe thấy lệnh khiển trách của hoàng thượng nữa, cứ như cái xác không hồn mà mặc cho bọn thị vệ kéo đi ra ngoài.

Lạc Tử Hân ngồi ở Thanh Dương Cung đã sớm nghe được những chuyện này, trong lòng thầm than Phạm An Dung này đúng là gieo gió gặt bão, thông minh quá sẽ bị thông minh hại. Nàng cũng chỉ làm một chút chuyện mờ ám, Phạm An Dung và Lưu Siêu Bình liền ngoan ngoãn rơi vào mà còn không hề có chút sức chống đỡ, thật sự rất giống với câu nói sớm biết như thế thì lúc trước đã chả làm vậy.

Lúc ấy, quả thật Lạc Tử Hân đã để cho Vệ Dịch Hiên bố trí người cố ý nói những lời đó trước mặt Vận Thần, khiến Vận Thần cho rằng Phó Hổ sẽ gây bất lợi cho Lưu Siêu Bình, vì vậy tất nhiên trong lòng Lưu Siêu Bình sẽ có phòng bị, lúc này lại phái người đến nhà hắn đánh lừa, nhất định hắn sẽ đi theo hắc y nhân ra ngoài, rồi dẫn hắn đến đầu ngõ, lại để cho hắn nhìn thấy một nhóm tử sĩ do Vệ Dịch Hiên tìm người cải trang, như vậy, Lưu Siêu Bình sẽ tin những người này chính là người của Phó Hổ. Lại không ngờ, một đầu khác, Vệ Dịch Hiên đã bẩm báo với Hoàng thượng, nói có người bí mật tố cáo phát hiện một nhóm loạn tặc bên ngoài cung, dường

https://thuviensach.vn

như là do một vị thị vệ nào đó trong cung làm chủ, sẽ gây bất lợi cho hoàng cung, vì vậy Hoàng thượng liền phái Tống Chấn đi điều tra, quả nhiên vừa vặn tóm gọn Lưu Siêu Bình.

Tiếp theo đó Vệ Dịch Hiên lại cố ý mượn cơ hội nói chuyện này với Phạm An Dung, nữ nhân này sốt ruột đi cứu tình lang nên liền mắc mưu. Mà lúc này, Vệ Dịch Hiên lại nhân cơ hội nói Tống Chấn đưa Lưu Siêu Bình đi gặp hoàng thượng, thuận tiện khiến Tống Chấn phát hiện âm mưu của hai người. Nhân cơ hội này thuận nước đẩy thuyền hạ bệ Thuận phi, thật sự là không chê vào đâu được.

Nhưng mặc dù kế hoạch của Lạc Tử Hân cũng không tệ, nhưng mấu chốt vẫn là do lòng chột dạ của hai vị nhân vật chính gây ra, muốn trách cũng chỉ có thể trách tâm địa bất chính của bọn họ thôi. Lạc Tử Hân thở phào nhẹ nhõm một hơi, Phạm An Dung thất thế, trong cung bớt đi một kẻ địch, nhưng ngày sau vẫn phải vượt qua cho cẩn thận, đột nhiên nàng cảm thấy cuộc sống trong cung này quá mệt mỏi, nghĩ đi nghĩ lại, liền dựa vào giường ngủ thiếp đi.

Lúc vừa mới tỉnh ngủ, Tích Như liền vội vàng chạy vào, nói: "Nương nương cuối cùng người cũng tỉnh, đã xảy ra chuyện rồi."

Lạc Tử Hân mở cặp mắt lim dim mệt mỏi ra, ngạc nhiên hỏi: "Lại xảy ra chuyện gì vậy? Nhìn ngươi gấp thành dáng vẻ này rồi kìa."

Tích Như bĩu môi, nói: "Hình như tinh thần của Phạm tài nhân đã xảy ra chút vấn đề, cả người điên điên khùng khùng, miệng cứ nói mê sảng, nhưng dường như những lời mê sảng này là nhằm vào nương nương người, không ít người trong cung đã nghe thấy, nếu lời này mà truyền tới tai hoàng thượng, chỉ sợ là sẽ gây bất lợi cho nương nương mất."

Lòng Lạc Tử Hân sợ run lên, nói: "Nàng ta nói mê sảng gì đó sao?"

https://thuviensach.vn

Tích Như bĩu môi đáp: "Nàng ta lại dám nói mình nhìn thấy linh hồn của Lưu Siêu Bình, nói gì mà nương nương mới đúng là người sai khiến người khác bồi dưỡng sát thủ."

Tích Như nói đến hai chữ sai khiến thì bĩu môi cúi đầu, hiển nhiên là tức giận không thôi.

"Cái gì?" Lúc này Lạc Tử Hân nhanh chóng tỉnh táo lại, thầm nghĩ, Phạm An Dung này lại đang giở trò quỷ gì đây? Hoàng thượng khai ân biếm nàng ta làm tài nhân mà không xử tử, vì sao còn chưa chịu an phận vậy?

Tại sao chuyện này lại rơi xuống trên đầu mình, ngẫm lại trước khi thiết kế, chắc chắn không hề có chút nhược điểm nào bị nàng ta nắm được, nàng ta cũng không nên có chút hoài nghi gì về mình mới phải, nhưng vì sao đột nhiên lại làm ra trò gian trá này?

Nghĩ tới đây, lại cảm thấy nên tự mình đi gặp vị chủ nhân ấy.

Lúc đi tới tẩm cung của Phạm tài nhân, quả nhiên trông thấy một người có dáng vẻ gần giống người điên, miệng cứ lẩm bẩm, ánh mắt mờ mịt, khi thì khóc khi lại cười, quả nhiên giống như lời nói của Tích Như, hoàn toàn không có sức sống, rõ ràng là tinh thần có chút vấn đề.

Phạm tài nhân thấy Lạc Tử Hân đi vào, đột nhiên trừng lớn hai mắt, chạy đến níu lấy y phục của nàng, điên điên khùng khùng nói: "Là ngươi, chính là ngươi, Lưu thị vệ nói chính là do ngươi sai khiến, ha ha ha…"

"Buông nương nương ra." Tích Như hét lên, dùng sức giật tay Phạm tài nhân ra. Phạm tài nhân cũng không cố giữ, cười ha hả rồi thả tay, lắc la lắc lư đi lòng vòng trong phòng, vừa cười vừa hát.

"Tích Như, ngươi đi ra ngoài cửa coi chừng, bổn cung và Phạm tài nhân cần nói chuyện riêng một lát." Lạc Tử Hân nói.

https://thuviensach.vn

"Nhưng mà nương nương, nàng ta..." Tích Như có chút lo lắng nhìn Phạm tài nhân, chỉ sợ một lát nữa nàng ta lại lên cơn rồi đả thương chủ tử nhà mình.

"Tích Như, bổn cung không có việc gì, ngươi đi ra ngoài trước đi." Thái độ kiên quyết của Lạc Tử Hân khiến Tích Như bĩu môi, nhưng cũng không thể làm gì khác hơn là đồng ý với yêu cầu của nàng, cẩn thận bước đi, có chút lưu luyến rời khỏi gian phòng, lúc đứng ở cửa liền bắt đầu cảnh giác không ngừng, hi vọng khi bên trong xảy ra biến cố gì đó thì nàng còn có thể xông vào kịp.

"Không cần phải đóng kịch nữa, bổn cung biết ngươi đang giả vờ." Lạc Tử Hân trực tiếp vạch trần nàng ta.

Mặc dù biểu hiện của Phạm tài nhân thật sự giống như một người bị điên, nhưng khi Lạc Tử Hân vừa nhìn thấy ánh mắt của nàng ta thì đã nhận ra, bởi vì trong ánh mắt của một người điên không thể nào hàm chứa sự đố kỵ, mà Phạm tài nhân lại có.

Ánh mắt của Phạm tài nhân từ từ đọng lại trên người của Lạc Tử Hân, cuối cùng cũng không giả bộ tiếp nữa, cười lạnh: "Tại sao Ninh phi ngươi có thể độc sủng, mà ta lại không thể, ta muốn ngươi phải theo cùng với ta. Ha ha."

Lòng Lạc Tử Hân run lên, quả nhiên Phạm An Dung này vẫn không cam lòng, từ lúc bắt đầu vào cung, trong lòng nàng ta đã chất chứa sự đố kỵ với mình, ngay từ lúc còn là tú nữ đến bây giờ, chưa bao giờ thay đổi. Có lúc chính bản thân Lạc Tử Hân cũng rất buồn bực, nhiều nữ nhân vào cung như vậy, dáng vẻ xinh đẹp cũng có khối người, tại sao Phạm An Dung lại chỉ luôn nhằm vào nàng. Chỉ có thể nói, đôi khi lòng đố kỵ của nữ nhân thật sự rất đáng sợ.

https://thuviensach.vn

Mà Lạc Tử Hân đã sớm trở thành cái gai trong lòng Phạm An Dung, cho nên khi nàng ta đã té ngựa thì cũng không thể nhìn mình cao cao tại thượng, nhất định phải kéo mình xuống ngựa chôn cùng mới hài lòng. Lạc Tử Hân thầm than trong lòng, không biết nàng ta làm như vậy thì đến cuối cùng có thể được cái gì? Chẳng lẽ lại không sợ ngay cả tính mạng mình cũng không bảo vệ được sao?

Nghĩ tới những điều này, Lạc Tử Hân thở dài, nói: "Phạm tài nhân, ngươi tội gì phải làm khổ mình."

"Tội gì à? Ta chính là không thể nhìn ngươi cao cao tại thượng, muốn hưởng hạnh phúc yên bình sao? Chúng ta cùng vào cung, tại sao mạng của ngươi lại tốt như vậy?" Lời nói của Phạm tài nhân lộ rõ sự khiêu khích, hoàn toàn không xem người trước mắt là nữ nhân có cấp bậc cao hơn nàng ta mà giống như đang tự cho rằng đây cũng là người cùng cấp bậc với mình, lúc nói chuyện hoàn toàn không có chừng có mực, càng không có lễ nghi.

"Nhưng mà những lời người điên như ngươi nói, sẽ có người tin sao?" Lạc Tử Hân hỏi.

Rất nhanh Phạm tài nhân đã cười ha ha mấy tiếng, nói: "Tin à? Nhất định sẽ có người tin, bởi vì rất nhanh ngươi sẽ có thể biết, lời ta nói là sự thật."

Lạc Tử Hân nhíu mày, lạnh lùng hỏi: "Có ý gì?"

"Muốn biết sao? Vậy ngươi chờ đi, ngươi sẽ biết kết quả nhanh thôi."

"Ngươi đừng đe dọa ta." Lạc Tử Hân lạnh lùng quát.

"Ta sao? Ngươi sợ rồi hả?" Phạm tài nhân cười một cách điên cuồng, thân thể cũng bởi vì cười mà run rẩy, bước hai bước tới gần, nói bên tai

https://thuviensach.vn

nàng: "Thật ra thì vẫn còn có một chuyện, chính là ngươi và một vị thái y nào đó ở Thái Y Viện cũng có… nhỉ. Ha ha."

"Không cho phép ngươi nói bậy." Lúc này những lời đó của nàng ta đã thật sự chọc giận Lạc Tử Hân.

"Nói bậy sao? Nghe nói lúc ngươi ở Hoán Y Cục, Phó Viện Sử của Thái Y Viện vẫn ra vào nơi đó để xem cho ngươi." Phạm tài nhân trừng lớn mắt, nói, "Khi đó ngươi cũng chỉ là một cung nữ nho nhỏ, dựa vào cái gì mà điều động được cả Phó Viện Sử đại nhân? Không có… Vậy thì là cái gì?"

"Chúng ta là bằng hữu." Lạc Tử Hân tức giận phản bác, nhất thời cảm thấy cảm xúc của mình hơi quá kích, liền bình tâm, nói: "Bổn cung trong sạch, ngươi không được phép nói hưu nói vượn ở nơi này, nhưng vốn dĩ ngươi chính là một kẻ điên, lời của kẻ điên không có độ tin cậy."

"Ta là người điên, nhưng luôn có người sẽ tin lời nói của người điên, tất nhiên cũng sẽ có người tra ngươi." Đột nhiên lòng tin của Phạm tài nhân tăng cao, nói tiếp: "Viên Tiêm Vũ ngươi sai khiến Lưu thị vệ dưỡng sát thủ ở bên ngoài, Viên gia ngươi có ý đồ mưu phản, ta muốn xem Ninh phi cao cao tại thượng như ngươi sẽ thanh minh cho chính mình như thế nào, ta muốn ngươi chết không nhắm mắt."

Chết không nhắm mắt! Bốn chữ này đã sớm khắc sâu vào trong đáy lòng Lạc Tử Hân, kiếp trước cũng chính là bốn chữ đó.

Hoàng hậu? Đột nhiên trong đầu nàng hiện ra hai chữ này, trong giây lại lát cảm thấy đột nhiên Phạm tài nhân giả điên cũng không phải là một chuyện ngẫu nhiên.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Mưu Phản.

Chuyện Phạm tài nhân mới trôi qua năm ngày, Lạc Tử Hân liền nghe thấy một chuyện thiếu chút nữa làm cho nàng bất tỉnh, đó chính là nghe nói có người tố cáo Viên Chiêu gặp mặt người nước Bạch Thiêu.

Nước Bạch Thiêu, chính là địch quốc lớn nhất của nước Đại Vũ, hai nước không ai nhường ai đã nhiều năm, hơn nữa vì nước Bạch Thiêu đã xâm phạm nhiều lần, vì thế đã tạo ra không ít rắc rối ở biên cảnh, có thể nói hoàng thượng luôn hận Bạch Tiêu đến thấu xương. Hôm nay, lại nói Viên Chiêu gặp mặt người nước Bạch Thiêu, chuyện này không phải là thẳng thắn nghi ngờ ông ta có ý định phản quốc sao?

"Nương nương, nô tỳ nghe nói lão gia bị hoàng thượng cho triệu vào cung, hình như chứng cứ rất bất lợi với lão gia." Tích Như vội vàng chạy vào hét lên bên tai Lạc Tử Hân.

Lòng Lạc Tử Hân vô cùng khó chịu, lập tức liên tưởng tới lời nói của Phạm tài nhân vào vài ngày trước đó, chẳng lẽ chuyện này cũng giống như lời Phạm tài nhân đã nói, Viên gia có ý đồ mưu phản sao? Nghĩ tới đây, lại cảm thấy phần lớn chuyện này đều có liên quan tới Phạm tài nhân, chẳng qua chuyện chứng cứ là thế nào?

Nàng cũng không tin Viên Chiêu sẽ thật sự ngu ngốc đến mức gặp mặt người nước Bạch Thiêu, lấy sự hiểu biết của nàng đối với Viên Chiêu, từ trước đến giờ ông ấy là một người ngay thẳng chính trực, vẫn luôn trung thành và tận tâm với hoàng đế, nếu nói ông ấy có ý định phản quốc thì cho

https://thuviensach.vn

dù đánh chết nàng cũng sẽ không tin. Cho nên, khả năng lớn nhất của chuyện này chính là có người cố ý ra tay, muốn hãm hại Viên gia.

Nhưng, một khi Viên Chiêu thật sự đắc tội với Hoàng thượng, chỉ sợ Ninh phi nàng cũng sẽ không có kết quả tốt. Vì vậy, chuyện này tuyệt đối không thể khiến những người hãm hại Viên gia được như ý. Mặc dù nàng chỉ là một tỳ nữ của Viên gia, là người thay thế tiểu thư Viên gia tiến cung, nhưng một năm kia ở Viên gia, phu thê Viên Chiêu và tiểu thư Viên Tiêm Vũ đã đối xử với nàng không tệ, về sau khi vào cung, với sống cuộc sống chìm nổi nơi hậu cung này, thỉnh thoảng Viên gia cũng sẽ phái người đến thăm hỏi. Chẳng qua, rốt cuộc cũng chỉ là một tỳ nữ ở Viên gia, sự quan tâm mà Viên dành cho nàng vẫn có hạn, có điều, mặc dù quan hệ giữa nàng và Viên gia vẫn duy trì thái độ không nóng không lạnh, nhưng về mặt cảm tình nàng vẫn còn một chút cảm động và nhớ nhung với Viên gia. Vì thế, lúc Lạc Tử Hân nghe thấy Viên gia gặp nạn, một mặt là cảm thấy sẽ liên lụy đến mình, mặt khác cũng là thật lòng lo lắng.

Thế nhưng, rốt cuộc chuyện hãm hại này là thế nào? Có cách nào để phản bác chứng cứ của bọn họ hay không? Đây chính là mấu chốt vô cùng quan trọng, chỉ có biết rõ những điều này thì mới có thể nghĩ cách để giải cứu.

Lạc Tử Hân trầm tư suy nghĩ, cuối cùng vẫn cảm thấy chuyện này là do Phạm tài nhân xuống tay, liền gọi Tích Như tới, nói nhỏ bên tai nàng.

Lúc đang nói chuyện cùng Tích Như, đột nhiên Tâm Nhụy xông vào, sắc mặt trắng bệch, dáng vẻ vô cùng căng thẳng, nói: "Nương nương, không xong rồi."

Lòng Lạc Tử Hân chấn động mạnh, ánh mắt rụt lại, hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

https://thuviensach.vn

Tâm Nhụy vuốt ngực một cái, xoa dịu tâm tình đang vô cùng kích động của mình, nói: "Nương nương, mới vừa rồi nô tỳ có hỏi thăm được từ chỗ Phó công công, Viên đại nhân đã bị nhốt vào Thiên Lao, nói là chứng cứ vô cùng xác thật, đang chờ xét xử."

"Cái gì? Nhanh như vậy sao?" Tích Như hoảng sợ đến mức nhảy dựng lên, mắt trừng lớn, tay chân luống cuống nhìn Lạc Tử Hân.

Lạc Tử Hân nắm tay vịn ghế ngồi thật chặt, móng tay đâm vào trong thịt, để lại một dấu đỏ thật sâu.

"Tích Như, cứ đi làm chuyện ta mới vừa giao cho ngươi đi, phải nhanh lên." Giọng nói của Lạc Tử Hân sắc bén nhưng lại có chút run rẩy, hiển nhiên với nàng mà nói thì tin tức này tới quá nhanh, rõ ràng có chút ứng phó không kịp.

Nàng bắt đầu thấy hối hận, hôm đó sau khi từ chỗ của Phạm tài nhân ra ngoài nên cảnh giác hơn, nói vài lời nhắc nhở Viên Chiêu, chỉ hi vọng rằng hiện tại nàng còn kịp làm chút chuyện.

Sáng sớm hôm sau, hoàng thượng hạ lệnh xử trảm Viên Chiêu, tin này truyền ra, nghe nói Ninh phi ở Thanh Dương cung khóc đến mức chết đi sống lại, mấy ngày liên tiếp cơm nước không vô.

Vậy mà dường như hoàng thượng đã hoàn toàn thờ ơ với sự khóc lóc của Ninh phi, đến cửa chính Thanh Dương Cung cũng không bước vào một bước, trên dưới trong cung cũng âm thầm suy đoán không biết cuộc sống về sau của vị Ninh phi này sẽ trôi qua như thế nào, còn giữ được hay không giữ được phân vị phi. Phụ thân phạm tội mưu phản bị giết thì nữ nhi vẫn sẽ còn có thể ở trong cung rồi hưởng long sủng giống như trước kia sao? Trong lúc nhất thời, toàn bộ ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Thanh Dương Cung, ngay cả khóe môi của vị Phạm tài nhân đã "Bị điên" cũng lộ ý cười.

https://thuviensach.vn

"Hừ, ta rất muốn nhìn xem Ninh phi ngươi có thể chịu đựng được mấy ngày." Phạm tài nhân vừa lột vỏ cam vừa cười lạnh lầm bầm lầu bầu: "Đến lúc đó còn không giống như ta sao, như vậy mới thú vị."

"Chủ tử, nô tỳ nghe nói Thanh Dương Cung đã xảy ra chuyện." Vận Thần mang theo nụ cười thần bí kì lạ đi tới bên cạnh Phạm tài nhân mà nói.

"Hả? Ninh phi đã bị giáng phẩm vị hay bị biếm vào lãnh cung rồi?" Khóe môi Phạm tài nhân nhếch lên.

"Đều không phải." Vận Thần chớp chớp mắt, cúi xuống, nói bên tai Phạm tài nhân: "Nàng ta chết rồi."

"Cái gì?" Bỗng nhiên Phạm tài nhân hoảng sợ mà nhảy dựng lên, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc: "Chuyện gì xảy ra vậy? Là Hoàng thượng ban chết sao?"

Vận Thần lắc đầu, mím môi nói: "Cũng không phải, nghe nói là Ninh phi nghĩ không thông nên tự sát."

"Tự sát à? Tại sao lại nghĩ không thông? Cũng bởi vì chuyện Viên Chiêu bị giết sao?" Phạm tài nhân ngạc nhiên hỏi.

Vận Thần nhún vai, nói: "Không rõ, nghe người của Thanh Dương Cung nói, dường như Ninh phi bị Hoàng thượng trách cứ, nói nàng ta cũng không phải là người tốt lành gì, đại khái chính là cảm thấy Hoàng thượng sẽ không thương yêu nàng ta nữa nên mới nghĩ quẩn."

"Ha ha, lòng dạ tiện nhân kia thật là yếu đuối." Phạm tài nhân nghe xong liền cười đến vui vẻ: "Nhưng mà như vậy cũng tốt, ta thấy cũng khỏi phải chịu khổ sở, vốn tưởng rằng hoàng thượng sẽ giáng nàng ta xuống mấy cấp hoặc biếm vào lãnh cung, không ngờ vào lúc này nàng ta lại tự kết thúc mạng mình."

https://thuviensach.vn

"Nương nương, người còn phải giả điên tiếp sao?" Vận Thần hỏi.

Phạm tài nhân cười nham hiểm, nói: "Dĩ nhiên không cần giả bộ tiếp nữa, không lâu nữa hoàng thượng sẽ tin lời của ta."

"Chủ tử, ý của người là hoàng thượng đã tin Ninh phi mới chính là người bồi dưỡng sát thủ ở bên ngoài, sau đó tin chủ tử người là vô tội sao?" Vận Thần nói.

"Đương nhiên, Viên Chiêu mưu phản, Viên Tiêm Vũ nàng ta sợ tội tự sát, dù sao cũng là chết không đối chứng, ta muốn nói thế nào cũng được." Phạm tài nhân cười lạnh nói.

Một đêm này, Phạm tài nhân ngủ rất say, cuối cùng đã trừ khử được người khiến cho nàng ta cảm thấy chướng mắt, trong lòng có thể không vui sướng sao?

Ngủ thẳng đến nửa đếm đột nhiên bị lạnh mà tỉnh, mở mắt lại nhìn thấy cửa sổ bị mở ra, trong miệng vừa lẩm bẩm mắng nha đầu Vận Thần cũng không biết đóng cửa sổ cho kỹ, vừa xuống giường đi đóng cửa sổ.

Lúc Phạm tài nhân đi tới trước cửa sổ, đột nhiên trước mặt xuất hiện một người mặt trắng, trên trán đầy vết máu, sắc mặt tái xanh, nàng ta bị dọa sợ đến mức ngã ngồi xuống đất, có chút hoảng hồn nhìn về phía cửa sổ, toàn thân phát run lẩy bẩy.

"Quỷ…" Môi Phạm tài nhân hơi run lên, thật vất vả mới phun ra được một chữ này ra khỏi trong miệng, giọng nói cũng không giống của mình nữa.

Vừa nói hết lời, đột nhiên người mặt trắng ngoài cửa sổ lại biến mất, Phạm tài nhân bị dọa sợ đến mức chợt giật mình một cái, vội vàng đóng cửa sổ lại, ngồi trở lại trên giường, đắp chăn lên trên người mình. Bỗng chốc lại nghe thấy một tiếng két, cửa bị mở ra, Phạm tài nhân bị dọa sợ đến mức run

https://thuviensach.vn

bắn lên, thò đầu ra khỏi chăn, lại thấy người mặt trắng đã bay vào phòng, đang nhìn chằm chằm vào nàng ta.

"A… Ngươi là ai?" Phạm tài nhân bị dọa sợ đến mức rụt đầu vào trong chăn, phát run hét loạn: "Người đâu, có quỷ."

"Đều do ngươi làm hại, tại sao ngươi lại hại chết cha ta, cũng làm hại ta phải từ bỏ mạng sống ở cõi đời này, ngươi trả mạng lại cho ta." Người mặt trắng duỗi thẳng hai cánh tay dài ra, bay về phía nàng.

"A…" Phạm tài nhân bị dọa sợ đến mức liên tục lui về phía sau, co người vào trong góc giường, mặt mày cũng không còn chút máu: "Ngươi... Ngươi là Ninh phi sao... Không, không phải do ta, chuyện đó không phải do ta làm."

"Còn dám nói không phải, ta sẽ kéo ngươi xuống dưới để nói rõ ràng với cha ta." Người mặt trắng không nghe giải thích liền xông về phía nàng ta.

"A… Cứu mạng với." Phạm tài nhân điên cuồng kêu loạn, hoa tay múa chân lung tung: "Ninh phi, ngươi phải tin ta, chuyện đó không có liên quan gì tới ta, thật sự không phải là do ta làm."

"Không phải ngươi? Rõ ràng ta nghe cha nói, chính là do ngươi. Ông ấy chết thật thê thảm, ta xuống dưới, ông ấy nói cho ta biết, người hại ông ấy chính là ngươi." Tiếng nói của người mặt trắng lạnh như băng.

Phạm tài nhân liên tục lắc đầu, mắt cũng không dám nhìn thẳng, chẳng qua người lại càng không ngừng run rẩy, nói: "Không, Ninh phi, mặc dù trong lòng ta thật sự rất hận ngươi, nhưng mà chuyện này thật sự không phải chủ ý của ta, ngươi muốn tìm thì đừng tìm ta, đi tìm người thật sự hại ngươi đi."

"Nếu nói như vậy, ngươi biết là ai hại ta sao? Nói mau, là ai?" Người mặt trắng giảm tốc độ tấn công, dường như cũng rút hai cánh tay về.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên áp lực Phạm tài nhân phải chịu được giảm bớt, nhưng tim gan vẫn còn run sợ, đắp chăn lên người của mình, kêu lên: "Ngươi… Ngươi đi tìm Sở Lăng Thiên đi, là hắn làm."

Dường như người mặt trắng đã bị chấn động, khẽ giật mình, đột nhiên quát lên đầy lạnh lùng: "Bớt nói hưu nói vượn đi, đừng tưởng rằng nói như vậy là ta có thể tin ngươi."

Gương mặt của Phạm tài nhân có chút đau khổ, nói: "Toàn bộ lời ta nói là sự thật, ta biết rõ quan hệ giữa ngươi và Sở Lăng Thiên cũng không tệ, ngay cả ta cũng không ngờ đến việc hắn sẽ có tâm hãm hại ngươi, những lời ta nói hoàn toàn là sự thật, hắn thật sự là kẻ chủ mưu hại ngươi. Ngươi muốn tìm thì đi mà tìm hắn."

"Nếu ngươi dám nói bậy nói bạ, ta sẽ giết chết ngươi." Người mặt trắng lại duỗi thẳng cánh tay ra như muốn bắt nàng ta đi.

"Ngươi phải tin ta, tất cả lời ta nói đều là thật, là Sở Lăng Thiên tìm ta, nói hắn có cách khiến Viên gia vạn kiếp bất phục, muốn mượn lực của ta, ta biết rõ, ta không nên cho hắn mượn, nhưng mà là do hắn bức ta, ta cũng không có cách nào khác. Ninh phi, ta thật sự không muốn hại Viên Chiêu." Phạm tài nhân nhắm mắt lại nói một hơi.

"Vẫn còn ở đây mà bịa đặt, ngươi đi xuống dưới với ta đi." Người mặt trắng bệch nói với vẻ mặt hung tợn, lại muốn tới bắt người.

"Yêu quái ở đâu đến, mau cút đi cho ta." Đột nhiên, một giọng nói vang dội vang lên, người mặt trắng giống như bị hoảng sợ rồi thật sự biến mất.

Phạm tài nhân hoảng hồn chui đầu ra khỏi chăn, nhìn gian phòng một chút, quả thật không có bóng dáng của người mặt trắng, nàng ta thở phào nhẹ nhõm, vỗ về trái tim vẫn đang đập nhanh không ngừng trong lồng ngực, hít thở thật sâu.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà, giọng nói mới vừa rồi là ai tới cứu nàng ta vậy?

Lòng Phạm tài nhân rất tò mò, liền xuống giường, đi tới cửa nhìn xung quanh, từ xa đã nhìn thấy một bóng dáng như ẩn như hiện đứng ở trong sân, y phục kia, thân hình kia…

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Trôi Nổi Trên Mặt Nước

Trong lòng Phạm tài nhân đầy rung động, ngập ngừng, ấp úng nói: "Chàng... Siêu Bình?"

Dường như tấm lưng kia khẽ run một cái, muốn cất bước rời đi. Lại nghe Phạm tài nhân lớn tiếng gọi: "Chàng đừng đi."

Bóng người kia dừng một chút, cuối cùng vẫn ngừng lại, cũng không quay đầu, lạnh nhạt nói: "An Dung, nàng hãy tự bảo vệ mình thật tốt, ta phải đi đây."

"Siêu Bình, chàng thật sự là Siêu Bình đúng không?" Phạm tài nhân bất chấp tất cả vội vàng chạy ra.

"Đừng đến gần, đứng ở đằng xa là được rồi." Lưu Siêu Bình nói, "Bây giờ ta là quỷ, nàng không thể đến gần ta."

"Ta không sợ, cho dù chàng là quỷ, ta biết chàng sẽ không làm hại ta. Vừa rồi là chàng đã cứu ta đúng không?" Đôi mắt Phạm tài nhân chan chứa nước mắt.

Lưu Siêu Bình thở một hơi dài, âm thanh yếu ớt, mang theo vô vàn đau thương, nói: "An Dung, ta thật sự xin lỗi nàng, là ta hại nàng. Nếu như không phải là ta, bây giờ nàng vẫn là Thuận phi tốt đẹp như cũ. Nàng nên hận ta."

https://thuviensach.vn

"Không phải vậy, Siêu Bình, ta không cho phép chàng nói như vậy, nếu như không phải do ta xúi giục, thì chàng cũng sẽ không bồi dưỡng cao thủ ở bên ngoài, cũng sẽ không bị người thừa nước đục thả câu lợi dụng." Đôi mắt Phạm tài nhân rũ xuống, nước mắt chảy dài.

"Aizzz." Lưu Siêu Bình thở dài một tiếng, nói, "Sao nàng lại trêu chọc con quỷ kia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Phạm tài nhân nói: "Con quỷ kia chính là Ninh phi Viên Tiêm Vũ, sau khi nàng ta chết thì tới đòi nợ ta."

"Hả? Thật sự là nàng hại chết nàng ta sao?" Giọng nói của Lưu Siêu Bình có chút trách cứ.

"Đúng, là ta hại Viên chiêu, là ta khiến Viên Tiêm Vũ ôm hận tự sát. Ta không thích dáng vẻ cao cao tại thượng của Viên Tiêm Vũ. Dựa vào cái gì mà nàng ta có thể lấy được tất cả, còn ta lại chỉ có hai bàn tay trắng, không có phẩm cấp, còn mất đi chàng."

"Nàng lại có thể động vào được Viên chiêu? Chuyện này thật khiến ta có chút ngạc nhiên." Lưu Siêu Bình nói.

Phạm tài nhân cười cười, nói: "Vốn ta chỉ giả ngây giả dại, muốn đẩy chuyện sát thủ bên ngoài cung cho Ninh phi. Nhưng sau đó lại có người nói với ta, không bằng diệt trừ Ninh phi tận gốc thì tốt hơn, vì vậy liền nghĩ tới nhóm sát thủ chúng ta huấn luyện ngoài cung kia, để cho bọn họ đóng giả làm người Bạch Thiêu, tính kế Viên chiêu, lại gửi một phong thư mật cho hoàng thượng. Bằng chứng rõ ràng, dù thế nào đi nữa thì Viên chiêu cũng không thoát được tội. Lúc này, bởi vì chuyện của phụ thân, Viên Tiêm Vũ cũng bị dính líu, mặc dù hoàng thượng không hạ phẩm cấp của nàng ta, nhưng cũng sẽ không tin tưởng nàng ta nữa, thậm chí còn nói lời tàn nhẫn ấy. Viên Tiêm Vũ này đúng là da mặt mỏng, không ngờ lại tự sát."

https://thuviensach.vn

"Hả? Nói như vậy, đám sát thủ chúng ta huấn luyện ngoài cung kia vẫn nghe theo lệnh của nàng sao?" Giọng nói của Lưu Siêu Bình có vẻ rất thoải mái.

"Phải, vẫn còn ở chỗ ngõ nhỏ cách đây ba dặm đó, lời ta nói bọn họ vẫn nghe, ngày sau vẫn có thể dùng đến những người này. Đúng là, lần này đã giúp ta một việc lớn rồi." Giọng nói Phạm tài nhân có vẻ hài lòng, sau đó con ngươi lại phai nhạt, có chút đau buồn, "Chỉ là, chàng không ở bên cạnh ta nữa rồi, ta rất nhớ chàng."

"Ta thật sự không nghĩ ra, Lưu Siêu Bình có tài đức gì, lại có thể khiến Phạm tài nhân quan tâm như thế." Đột nhiên Lưu Siêu Bình cao giọng nói.

"Siêu Bình? Lời này của chàng..." Phạm tài nhân chợt thấy khác thường, trong lòng hơi khựng lại, ngẩng đầu nhìn tấm lưng trước mắt.

"Không sai, ta căn bản không phải Lưu Siêu Bình gì cả." Người nọ đột nhiên xoay người lại, cởi áo khoác, hiển nhiên chính là thái giám Vệ Dịch Hiên.

"Ngươi..." Lúc này Phạm tài nhân lập tức phản ứng kịp, cuối cùng cũng hiểu rõ chân tướng chuyện ma quỷ ngày hôm nay. Nói thẳng ra là bị mắc mưu, nhưng đã không còn kịp nữa, trong bụi hoa bên cạnh đã lập tức xuất hiện bóng dáng Lưu Nghệ Long và hoàng thượng.

Thì ra đây là cái bẫy, tất cả đều muốn lừa nàng nói ra sự thật, nhất thời, sắc mặt Phạm tài nhân trắng bệch, mà lúc này, bạch diện quỷ(quỷ mặt trắng) dọa nàng hồn vía lên mây lúc trước cũng đứng dậy, tháo mặt nạ ra, rõ ràng là Ninh phi đã chết.

"Không phải ngươi đã chết rồi sao, ngươi..." Phạm tài nhân chỉ vào Lạc Tử Hân, kêu lên đầy sợ hãi.

https://thuviensach.vn

"Tiện nhân." Hoàng thượng đột nhiên tát nàng một cái thật mạnh. Khi nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt hoàng thượng, âm u, lạnh lẽo như hàn băng, còn có đôi mắt chứa đầy sát ý.

"Hoàng thượng, tần thiếp..." Phạm tài nhân muốn giải thích.

"Không cần nói nhiều, trẫm đã nghe được hết, giả ngây giả dại, huấn luyện sát thủ ngoài cung, lén lút qua lại với thị vệ, hãm hại trọng thần triều đình. Trẫm thật không ngờ, đằng sau gương mặt xinh đẹp này, lại có thể lòng lang dạ thú như thế, ngươi làm trẫm thấy ghê tởm." Hoàng thượng tức giận nói, hoàn toàn không có ý định nghe Phạm tài nhân giải thích bất cứ cái gì.

"Hoàng thượng, tần thiếp sai rồi, xin hoàng thượng thứ tội." Phạm tài nhân bịch một tiếng, quỳ trên mặt đất, cuống quít đến mức dập đầu cầu xin tha thứ.

"Người đâu, loạn côn đánh chết tiện nhân này, trẫm không muốn thấy người này nữa." Hoàng thượng vung tay lên, ý bảo thị vệ bên người ra tay.

"Không, hoàng thượng, trong bụng tần thiếp còn có máu mủ của người đấy." Phạm tài nhân kinh hoảng kêu loạn, tay vuốt ve bụng mình, đây là lợi thế cuối cùng của nàng.

Hoàng thượng lạnh lùng nhìn nàng một cái, tức giận nói: "Có người mẹ như ngươi, đứa trẻ sinh ra cũng không phải thứ gì tốt. Người đâu, còn đứng ngây ra đó làm gì, hành hình."

Nói xong, hoàng thượng cũng không quay đầu lại, đầy tức giận rời đi.

"Không, không thể như vậy..." Phạm tài nhân thì thào trong miệng, ánh mắt rã rời, xụi lơ trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

"A." Lúc thị vệ dùng gậy đánh lên người nàng mới kéo ý thức của nàng trở lại. Nàng liều chết bảo vệ bụng mình, khóc kêu, "Hoàng thượng, người không thể như vậy, hổ dữ không ăn thịt con, người không thể ngay cả con của mình cũng giết."

Tiếng kêu rên truyền đi rất xa, chỉ là hoàng đế sẽ không bao giờ quay đầu lại nữa. Theo số đòn của bọn thị vệ, một đòn lại một đòn, rốt cuộc nhìn thấy một bãi máu đỏ tươi chói mắt trên mặt đất, còn có chút máu trên khóe miệng của Phạm tài nhân.

"Ninh phi, ngươi không đắc ý được lâu đâu, sớm muộn gì cũng có ngày sẽ đến lượt ngươi." Phạm tài nhân đau đớn di chuyển ánh mắt, nhìn Lạc Tử Hân thờ ơ lạnh nhạt đứng một bên.

Lạc Tử Hân đi tới trước người nàng, khẽ ra hiệu, bọn thị vệ tạm ngừng hành hình, lùi lại hai bước, để lại không gian cho nàng.

Lạc Tử Hân ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt Phạm tài nhân, nói nhỏ: "Nếu như không phải ngươi vẫn muốn hại bổn cung, ngươi cũng sẽ không nhận kết quả như vậy, đây là do ngươi gieo gió gặt bão."

"Hừ." Phạm tài nhân cười lạnh, "Ngươi chớ đắc ý, ta gieo gió gặt bão, ngươi cũng chả thanh cao được mãi đâu. Những lời ta vừa mới nói ở trong phòng đều là sự thật, ngay cả người bên cạnh ngươi, người ngươi tin tưởng nhất cũng muốn hại ngươi, ngày này của ngươi sẽ tới rất nhanh thôi."

Nhìn đôi mắt do dự mang theo tức giận của Lạc Tử Hân, đột nhiên Phạm tài nhân cười điên cuồng, đẩy nàng ra, không khỏi làm nàng ngã nhào trên đất.

Thị vệ thấy vậy, cũng không chậm trễ nữa, lại tiếp tục đánh Phạm tài nhân. Vệ Dịch Hiên nhẹ nhàng đỡ Lạc Tử Hân dậy, nhìn nàng một cái thật sâu sắc, coi như an ủi.

https://thuviensach.vn

Sở Lăng Thiên? Rốt cuộc là Phạm tài nhân nói bậy hay chính là sự thật? Trong lòng Lạc Tử Hân chợt lạnh run một cái.

Nhớ lại một loạt lời nói ban nãy của Phạm tài nhân, ngầm cảm thấy nàng ta không cần thiết phải nói dối. Thế nhưng nếu đây là lời nói thật thì Sở Lăng Thiên muốn làm gì? Viên gia và hắn thân như ruột thịt, mà hắn lại tràn đầy tình ý với nàng, thật sự không nghĩ ra bất kỳ lý do đáng giá nào khiến hắn có thể hại nàng như vậy, vì sao?

"A!" Theo một tiếng kêu thảm thiết, chói tai, cuối cùng Phạm An Dung cũng bất tỉnh, thị vệ thăm dò hơi thở của nàng, nói đã chết.

Nữ nhân kiêu ngạo lại đáng thương hại này, cuối cùng lại dùng phương thức này để kết thúc cuộc sống ngắn ngủi của mình, nhắc tới cũng khiến người ta thổn thức. Lạc Tử Hân hít một hơi thật sâu, nhìn vũng máu đỏ tươi trên mặt đất, trái tim cũng trở nên rét lạnh.

"Nương nương, nô tài đỡ người hồi cung." Vệ Dịch Hiên nhẹ nhàng vỗ cánh tay của nàng.

Lạc Tử Hân đảo mắt, nhìn hắn một cái, con ngươi sâu lắng của hắn dường như phủ lên đáy lòng của nàng một tầng ấm áp, nhàn nhạt gật đầu theo hắn rời đi.

Vệ Dịch Hiên và Lạc Tử Hân trở lại Thanh Dương cung, thấy sắc mặt nàng hơi trắng bệch, liền bảo Tích Như đi lấy canh gừng mang tới, giúp nàng làm ấm người.

Tích Như vừa mới đi, Lạc Tử Hân liền tóm tay Vệ Dịch Hiên, nói: "Sở Lăng Thiên thật sự là hung thủ sao?"

Vệ Dịch Hiên nhìn nàng thật sâu một lúc lâu, con ngươi hơi loé lên một chút khác thường: "Nương nương, người sợ hắn là hung thủ đúng không?

https://thuviensach.vn

Nhưng thật ra trong lòng người cũng hơi tin tưởng lời nói của Phạm tài nhân."

"Không hề, mặc kệ ta tin lời nói của Phạm An Dung hay không, ta chỉ muốn tìm ra sự thật." Lạc Tử Hân gầm nhẹ.

"Nô tài cho là nương nương đối với Sở thái y..." Vệ Dịch Hiên khẽ liếc Lạc Tử Hân một cái, con ngươi nhàn nhạt dời đi chỗ khác.

Kể từ ngày bóp cổ Vệ Dịch Hiên ở phòng chính, Vệ Dịch Hiên trước mặt nàng cũng thay đổi hẳn. Từ một nô tài lúc nào cũng hi hi ha ha, trở nên thâm trầm hơn rất nhiều, hơn nữa còn thêm mấy phần khí chất kiên nghị, khiến nàng có cảm giác rất khó coi hắn là một gã thái giám. Có lúc nàng nghĩ, có lẽ đây mới là bộ mặt thực sự của Vệ Dịch Hiên.

Hôm nay, ánh mắt hắn lại thâm trầm như vậy, khiến cho nàng không đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, nhưng vẫn nghe được rõ ràng hàm ý trong lời nói của hắn.

"Bổn cung chỉ coi Sở thái y là một người bạn, không phải loại như ngươi nghĩ." Ánh mắt Lạc Tử Hân trong suốt như nước, khiến Vệ Dịch Hiên nhận ra được, lời nàng nói đúng là sự thật, không khỏi khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Vệ Dịch Hiên gật đầu một cái, nói: "Thật ra thì lần này có thể thoát khỏi nguy hiểm, cũng coi như là do nương nương phản ứng nhanh nhạy, biết lợi dụng chuyện Lưu Siêu Bình."

Lạc Tử Hân rũ mi mắt, cười nhạt, cũng không khỏi cảm khái trong lòng. Lúc ấy nàng nhìn thấy phụ thân bị giam, đúng là lòng như lửa đốt, sau lại cái khó ló cái khôn, liền bảo Tích Như đi tìm Vệ Dịch Hiên nhờ hắn tìm cách để biết thói quen hàng ngày của Lưu Siêu Bình. Vệ Dịch Hiên quả nhiên không phụ sự kỳ vọng, rất nhanh đã có tin tức. Nhờ thị vệ quen thuộc nhất bên cạnh Lưu Siêu Bình nên đã biết được chuyện của Lưu Siêu Bình

https://thuviensach.vn

lúc còn sống, vì thế Vệ Dịch Hiên mới giả dạng hắn thành công, mà Phạm An Dung mới nhất thời không nhận ra.

Sau đó nàng lại tìm hoàng thượng, xin cho nàng một cơ hội tìm chứng cớ để chứng minh cha mình vô tội, hoàng thượng quả thật đồng ý, hơn nữa còn phối hợp với nàng diễn một vở kịch, đó chính là giả vờ tuyên bố Viên chiêu đã chết, Ninh phi tự sát. Trong lòng Phạm An Dung có quỷ, nên lúc này mới bị lời nói của quỷ dọa sợ.

Nhưng mà, dù thế nào nàng cũng không ngờ tới, chân tướng sau lưng này lại lôi ra thêm một Sở Lăng Thiên.

Sở Lăng Thiên, rốt cuộc ngươi có thật sự giống như lời nói trong miệng Phạm An Dung hay không? Lạc Tử Hân không khỏi nắm chặt quả đấm, trong lòng lo lắng.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Sở Lăng Thiên

Phạm An Dung vừa mới bị đánh chết, hoàng đế liền truyền lệnh diệt sạch những người liên quan đến chuyện này, bao gồm cả mấy "Cao thủ" ở ngoài cung kia, không ai lọt lưới. Vậy mà có một người, lại trở thành tâm điểm của tất cả mọi người trong cung, từ trên xuống dưới, người này chính là Sở Lăng Thiên.

Hôm đó, lúc giả làm ma quỷ, Phạm An Dung nói ra cái tên Sở Lăng Thiên, hiển nhiên hoàng đế cũng sẽ không bỏ qua, cho nên hắn trở thành đối tượng được hoàng thượng điều tra rất kỹ.

"Bên hoàng thượng sao rồi? Sở thái y... Hắn thế nào?" Lạc Tử Hân nhìn Tích Như vừa tiến vào từ bên ngoài, khẽ cắn môi dưới.

Tích Như đi vào từ cửa sau, liếc mắt nhìn trộm Lạc Tử Hân, con ngươi u ám, hình như muốn nói lại thôi, vẻ mặt vô cùng cổ quái.

"Có gì không ổn sao?" Nhìn vẻ mặt Tích Như như thế, lòng Lạc Tử Hân khẽ trầm xuống một chút, mơ hồ đã hiểu ra điều gì đó.

"Nương nương, Đại Lý Tự đang tra xét chuyện này. Nhưng mà nô tỳ đã hỏi thăm một chút, có vẻ như quả thật là Sở thái y có tham dự vào chuyện này, có lẽ lời nói lúc trước của Phạm tài nhân cũng không phải là lời nói dối." Tích Như chậm chạp, ngây ngẩn một lúc lâu, cuối cùng cũng ấp a ấp úng nói ra, nói xong còn len lén liếc nhìn Lạc Tử Hân.

https://thuviensach.vn

Cái gì? Sở Lăng Thiên lại liên hiệp với Phạm An Dung để hại nàng và Viên gia? Đến tột cùng là vì nguyên nhân gì?

Lo lắng đợi mấy ngày, cuối cùng trong cung cũng truyền ra tin tức, nói đã có bằng chứng chứng minh Sở Lăng Thiên có tội. Hoàng thượng nổi trận lôi đình, nói muốn xử trảm hắn. Lúc Lạc Tử Hân nghe được tin tức này, sợ ngây người, cả ngày ở trong phòng, không ra khỏi cửa. Tích Như lo lắng đứng trông ngoài cửa, theo ý nàng, chủ tử là bị kích thích, trong lòng nàng cho rằng nhất định chủ tử có tình cảm rất sâu nặng với Sở thái y kia.

Tích Như chỉ đoán đúng phân nửa, Lạc Tử Hân đúng là bị đả kích rất lớn, thậm chí nàng còn hoài nghi có phải Sở Lăng Thiên bị oan hay không. Nàng không tin một người bạn cũ mà Viên chiêu tự mình chiếu cố nhiều năm như vậy lại hại Viên gia. Bởi vì trong thời gian dài như vậy, Sở Lăng Thiên luôn chăm sóc nàng, nàng không thấy chút hư tình giả ý nào trong đó. Chỉ là Tích Như cũng đoán sai một nửa, nàng chỉ có tình bạn với Sở Lăng Thiên, mà không phải loại tình cảm trai gái như trong tưởng tượng của nàng ta. Nếu như nói, chuyện hôm nay thật sự là Sở Lăng Thiên làm, nàng đau lòng, cũng chỉ là bởi vì một phần tiếc nuối.

Tin tức Tích Như nghe ngóng được không sai, không bao lâu sau, mọi người đều biết chuyện của Sở Lăng Thiên. Đúng là hắn cấu kết với Phạm An Dung, cố ý hãm hại Viên chiêu, hoàng thượng phán tội mưu loạn, đưa hắn vào đại lao.

"Mang bổn cung đi gặp Sở Lăng Thiên một lần, ta muốn hỏi rõ một chuyện." Lạc Tử Hân nói với Vệ Dịch Hiên, giọng nói kiên định.

Dường như Vệ Dịch Hiên đã sớm đoán được nàng có ý nghĩ này, lời nàng vừa dứt, hắn liền lấy một bộ y phục của thái giám từ sau lưng ra, lạnh nhạt nói: "Thay đi, rồi cùng nô tài đến đấy."

https://thuviensach.vn

Có lúc, Lạc Tử Hân thật hoài nghi Vệ Dịch Hiên này là con giun trong bụng mình, mình nghĩ cái gì, hắn cũng biết.

Đi tới đại lao, lúc nhìn thấy Sở Lăng Thiên, hắn đã gầy đi một vòng, tóc tai bù xù, không còn sáng rỡ như ngày xưa.

"Nói nhanh đi, đừng làm khó nô tài." Thủ vệ lấy bạc từ trong tay Lạc Tử Hân, ước lượng trên tay, thì thào nói mấy câu, mở phòng giam, rồi tự mình lui ra ngoài.

Sở Lăng Thiên giương mắt lên, nhìn Lạc Tử Hân một lát, lại khép hờ mắt, buồn bã không nói.

"Có thể nói cho ta biết chuyện này là vì sao không?" Cuối cùng Lạc Tử Hân cũng mở miệng.

Sở Lăng Thiên mấp máy môi, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, cúi đầu im lặng không nói.

"Ngươi không nói lời nào, có phải ý muốn nói kết quả của lần phán quyết này là sự thật hay không, thật sự là ngươi thiết kế hãm hại Viên gia sao?" Lạc Tử Hân khẽ tăng âm lượng, hơi nghẹn ngào.

Sở Lăng Thiên nâng mắt lên lần nữa, giờ phút này, đôi mắt hơi ửng đỏ, hé mở đôi môi, giọng nói có chút khàn khàn: "Thật xin lỗi, Ninh phi, là ta."

"Vì... Vì cái gì vậy?" Lạc Tử Hân cảm giác giọng nói của chính mình cũng bắt đầu run run.

Sở Lăng Thiên đột nhiên hít một hơi, khẽ ngẩng đầu, dường như rất muốn gạt bỏ hơi thở của mình, có thể nhìn ra được, hắn rất đau lòng. Qua một lúc lâu, cuối cùng hắn lại mở miệng: "Bởi vì ta hận Viên gia."

https://thuviensach.vn

"Hận? Sao có thể như vậy? Viên lão... Cha ta đã từng nói, ông chăm sóc cho ngươi từ nhỏ đến lớn, tại sao ngươi lại có thể hận Viên gia?" Lạc Tử Hân không thể nào tin nổi lỗ tai của mình, hoảng sợ nói.

Sở Lăng Thiên đột nhiên cười điên cuồng mấy tiếng, nói: "Ngươi cho rằng vì sao cha ngươi lại muốn chăm sóc ta? Ông ta thật sự tốt như vậy sao? Đó là bởi vì cha ta là do tự tay ông ta hại chết. Nhưng mà, đừng nghĩ rằng chỉ cần chăm sóc ta, ta sẽ tha thứ cho ông ta. Tận mắt thấy cha mình chết đi, trước khi chết nói những lời đó, vĩnh viễn ta cũng không quên được."

"Cho nên ngươi muốn báo thù?" Lạc Tử Hân khẽ lui về phía sau hai bước, kết quả như vậy khiến nàng không kịp chuẩn bị tâm lý, nàng chưa bao giờ nghĩ rằng bên trong lại có nguyên nhân sâu xa như vậy. Nhưng mà điều này cũng khó trách, chẳng qua nàng cũng chỉ là một nô tì của Viên gia, nàng chỉ biết mặt ngoài của Viên gia, chuyện như vậy dĩ nhiên là sẽ không để nàng biết.

"Đúng, ta rất muốn báo thù." Sở Lăng Thiên cười gượng.

"Nhưng trước đây, ngươi vẫn giúp đỡ ta... Ta cũng là người của Viên gia mà." Lạc Tử Hân nói.

Sở Lăng Thiên chuyển ánh mắt lên khuôn mặt nàng, chăm chú nhìn thật lâu, nói: "Ngươi là đúng là người của Viên gia, nhưng ngươi cũng là phi tử của hoàng thượng. Vốn ta muốn chờ ngươi trèo lên vị trí cao rồi mới đối phó với ngươi, sau đó tất nhiên Viên gia sẽ bị liên lụy, cho nên đoạn đường này ta vẫn luôn nâng đỡ ngươi, chờ ngươi lên tới chức vị cao."

"Nhưng cuối cùng ngươi vẫn trực tiếp ra tay với cha ta."

Sở Lăng Thiên khẽ cười khổ, nói: "Không sai, cuối cùng ta cũng không có dũng khí ra tay với ngươi, bởi vì ta..."

https://thuviensach.vn

Hắn dừng một chút, hít một hơi thật sâu, nói: "Ta không nghĩ tới, trong thời gian nâng đỡ ngươi, lại khiến cho ta yêu ngươi."

Lạc Tử Hân nghe, rũ mắt xuống, bỗng dưng cảm thấy chua xót, nhưng mà, nàng chợt nghĩ tới một vài chuyện, không khỏi nói: "Chỉ sợ ngươi cũng đã từng ra tay với ta, đúng không?"

Sở Lăng Thiên khép hờ mắt, dừng một lát, rốt cuộc mở miệng nói: "Đúng, chuyện ngươi sảy thai, đúng là do một tay ta tạo thành, không liên quan đến Hiền phi."

"Quả nhiên là ngươi..." Đôi môi Lạc Tử Hân run run.

"Ta hại chết đứa bé trong bụng ngươi, vốn là muốn mượn chuyện sảy thai, đặt dược vật đặc biệt chỉ người Bạch Thiêu mới có ở trong phòng ngươi, để ngươi gánh tội danh cấu kết với người Bạch Thiêu trên lưng." Sở Lăng Thiên tự giễu mà cười cười, "Nhưng cuối cùng ta vẫn không làm như vậy, ta, thế mà lại... Thế mà lại không xuống tay được với ngươi."

Vành mắt Lạc Tử Hân đã đầy nước mắt trong suốt, hít sâu mấy hơi, "Nhưng, nếu như ta đoán không nhầm, quả thật ngươi cũng đã ra tay với ta, chuyện ta bị đánh trở về làm cung nữ, cũng là ngươi làm đúng không?"

"Đúng, là ta, trong lúc vô tình, ta thấy ngươi ngẫu nhiên gặp Kỳ Vương gia, lại thấy ngươi nhặt được ngọc bội của hắn, lúc ấy mới nghĩ ra một mưu kế, muốn dùng cái này đánh bại ngươi."

"Nhưng sau khi ta về Hoán Y Cục, ngươi lại hư tình giả ý tới chăm sóc ta. Sở Lăng Thiên, ngươi đóng giả rất tốt."

"Không, chăm sóc ngươi, là ta thật lòng, từ đầu đến cuối ta đều có tình cảm với ngươi." Sở Lăng Thiên đột nhiên túm lấy tay áo của nàng, khóe mắt như có nước mắt.

https://thuviensach.vn

"Tình cảm? Ngươi hận Viên gia thấu xương, muốn lợi dụng ta trả thù Viên gia, nhưng ngươi lại đau đớn vì tình, ngươi cũng thật là một người đáng thương." Lạc Tử Hân khẽ hít một hơi, giọng run run nói, "Đây là thứ mà ngươi gọi là tình yêu hay sao, ngươi thật dối trá."

"Tiêm Vũ... Thật xin lỗi, Tiêm Vũ..."

"Không, ta không phải Tiêm Vũ." Lạc Tử Hân đẩy hắn ra, không khống chế được cảm xúc.

"Ngươi nói cái gì?" Sở Lăng Thiên chần chờ nhìn nàng.

Lạc Tử Hân buồn bã cười một tiếng, nói: "Ta là Lạc Tử Hân, là nữ nhi của quan thần Lạc Kiến Húc triều trước, Viên gia chứa chấp ta, cho nên ta chỉ là một tỳ nữ thay Viên gia vào cung thôi. Có nhớ bé gái đứng ở cạnh ta vào lần đầu tiên gặp mặt hay không, nàng mới thật sự là Viên Tiêm Vũ."

Lạc Tử Hân nói xong, một dòng nước mắt chảy xuống. Nàng vốn không muốn nói những lời này ra, nhưng hôm nay, nàng lại mất khống chế, có lẽ là vì đã mất một người bạn thân mà mình thành tâm đối đãi trong lòng, cũng có lẽ là bởi vì bị người bạn thân này phản bội, nàng liền trút hết những lời này ra.

Nhưng, lời vừa ra khỏi miệng, nàng liền hối hận, nàng không nên dùng những lời này kích thích hắn, thật ra thì hắn cũng là người đáng thương, chỉ là một người đáng thương bị thù hận che mắt, việc gì nàng phải nói ra sự thật khiến hắn đau khổ chứ.

Quả nhiên, trong đôi mắt Sở Lăng Thiên xuất hiện đau đớn, ánh mắt hối hận, chỉ là Lạc Tử Hân đã di chuyển ánh mắt đi nơi khác.

"Thánh chỉ đến." Tiếng thông báo vang dội truyền đến từ bên ngoài lao, là Phó Hổ dẫn người đến.

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân giật mình, lập tức cúi đầu, đứng ở trong góc nhỏ.

Phó Hổ cũng không chú ý tới một tiểu thái giám trong một góc khó thấy, cầm thánh chỉ đọc: "Phó viện Thái Y Viện Sở Lăng Thiên, cấu kết với người mưu hại mệnh quan triều đình, tội không thể tha, ban thưởng một ly rượu độc."

Kết quả như vậy thật ra cũng nằm trong dự đoán của Sở Lăng Thiên, cho nên nghe thánh chỉ như thế, hắn cũng không cảm thấy kỳ quái, hình như đã sớm chuẩn bị tâm lý. Lặng lẽ nhìn Phó Hổ phái người đặt rượu độc trước mặt mình, thản nhiên nhìn Phó Hổ rời đi, từ đầu đến cuối đều im lặng, không nói một từ nào.

Phó Hổ nhìn hắn, khẽ lắc đầu một cái, rồi đi ra ngoài.

Đứng ở trong góc nhỏ, Lạc Tử Hân đi ra, lẳng lặng nhìn Sở Lăng Thiên vẫn quỳ trên mặt đất, trầm mặc không nói, trong lòng chua xót một hồi, lại đảo mắt nhìn bình rượu trên mặt đất, nước mắt trong hốc mắt cuối cùng cũng không kiềm chế được mà chảy xuống.

Nàng ngồi xổm xuống, tự mình rót rượu vào chén, tay run run đưa cái ly tới trước mặt hắn.

"Thật ra thì ta rất vui." Đột nhiên Sở Lăng Thiên mỉm cười, "Thời gian cuối cùng, ngươi có thể đến thăm ta, là ngươi tiễn ta đoạn đường cuối cùng."

"Ngươi không hận ta sao?" Giọng nói Lạc Tử Hân hơi khàn khàn .

"Hận, ta đã từng hận ngươi là nữ nhi của Viên gia, ta cũng hận tại sao mình lại yêu nữ nhi của kẻ thù. Nhưng mà bây giờ ta rất thoải mái, bởi vì ngươi không phải nữ nhi Viên chiêu, vậy thì ta không hận chút nào nữa." Sở Lăng Thiên rưng rưng nói, liền lấy ly rượu trong tay Lạc Tử Hân, uống một hơi.

https://thuviensach.vn

"Lăng Thiên..." Khi thấy hắn uống một hớp rượu độc, trái tim Lạc Tử Hân vô cùng đau đớn, dường như trái tim đã bị móc ra, không nói được lời nào.

"Quyển sách thuốc này do ta ghi chép tất cả kinh nghiệm hành nghề chữa bệnh của mình, có lẽ tương lai sẽ hữu dụng với ngươi, ngươi nhận lấy nó đi." Sở Lăng Thiên lấy một quyển sách từ trong ngực ra, đưa cho Lạc Tử Hân.

Rượu vào ruột, tim đã vỡ, Sở Lăng Thiên ngã xuống, trước khi nhắm mắt còn nói: "Tử Hân, nếu như có kiếp sau, ta hi vọng vẫn có thể chăm sóc ngươi."

Nói xong câu đó, hắn liền nhắm hai mắt lại, nhưng lại hàm chứa nụ cười.

Lạc Tử Hân che miệng, cố gắng không để cho mình khóc thành tiếng, Sở Lăng Thiên chết bên cạnh nàng, nhưng cũng là chết trên tay nàng, dù rằng nàng không thật sự yêu nam nhân này, nhưng cũng đã từng rung động, đã từng coi hắn là người bạn tri kỷ mà mình tín nhiệm nhất.

Lạc Tử Hân mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần, đứng lên, bước chân yếu ớt, lắc lư ra khỏi thiên lao, trong lòng giống như có một tảng đá lớn, đè ép nàng không thở nổi.

Trong phòng giam bên kia, chợt hiện ra một người, nhìn bóng lưng Lạc Tử Hân, lộ nụ cười, nhưng mà nụ cười kia rất lạnh lẽo.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Hoa Lan

Sau khi Sở Lăng Thiên chết, quả thật Lạc Tử Hân hơi suy sụp một chút. Thay vì nói là suy sụp, không bằng nói là chua xót trong lòng. Chỉ là, nàng nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc của mình, lại quay trở về cuộc sống hậu cung như lang như hổ.

Vậy mà, vừa mới ổn định tâm trạng, lại nghe được tin Quý phi nương nương mang thai.

Hôm đó đến chỗ Quý phi thỉnh an và chúc mừng, thấy vẻ mặt bình an khỏe mạnh của Quý phi, vẫn vẻ mặt kiêu ngạo lạnh lùng như cũ. Điều này cũng phù hợp với tính cách thường ngày của Quý phi. Trước đây, nàng không thích nói nhiều với người khác, nhưng bỗng ngày hôm nay lại giữ Lạc Tử Hân ở lại, tán gẫu không ít.

"Dạo này Ninh phi nhận được rất nhiều thánh sủng, chắc chắn sẽ nhanh có con nối dòng thôi." Quý phi cười nhạt.

Lạc Tử Hân mỉm cười, cung kính nói: "Thần thiếp không dám."

Quý phi lạnh nhạt nói: "Có gì mà dám hay không dám, hoàng thượng muốn người nào có con, đây cũng không phải chuyện mà ta và ngươi có thể quyết định, đúng không? Chỉ là, bổn cung cảm thấy, hoàng thượng ân sủng ngươi cũng không ít, có con thêm lần nữa cũng chỉ là chuyện sớm muộn."

"Thần thiếp cảm tạ lời chúc tốt lành của Quý phi nương nương." Lạc Tử Hân buông mi mắt, nói.

https://thuviensach.vn

Vị Quý phi này kiêu ngạo lên tận trời, trên mặt rất ít khi nở nụ cười, nhưng hôm nay, trước mặt Lạc Tử Hân, lại cười rất nhiều lần, chuyện này khiến nàng hơi bất ngờ.

"Đúng rồi, nghe nói trong sân của muội muội trồng không ít hoa lan?" Quý phi hỏi.

Lạc Tử Hân ngẩn ra, hiển nhiên là không hiểu tại sao Quý phi lại đột nhiên nhắc tới hoa lan, nhưng cũng không kịp suy nghĩ, liền nói: "Đúng là thần thiếp có trồng một ít hoa lan."

Quý phi cười cười, nói: "Hoa lan rất đẹp, bổn cung cũng rất thích hoa lan, không biết muội muội có nguyện ý bỏ đồ yêu thích hay không, tặng bổn cung mấy chậu cây chứ?"

Trong lòng Lạc Tử Hân hơi hồi hộp, chỉ là, chuyện hoa lan trong Thanh Dương cung của nàng cũng không phải bí mật gì. Nhưng mà đột nhiên Quý phi muốn xin hoa lan của nàng, cảm thấy hơi khó hiểu. Theo nàng biết, Quý phi rất ít trồng hoa trong sân, hình như cũng không thích hoa lắm, tại sao lại đột nhiên xin nàng hoa lan. Vì không biết chuyện gì nên đáy lòng nàng vẫn cứ mơ hồ cảm thấy có chút cổ quái, nhưng cũng không nói được gì.

"Có phải yêu cầu của bổn cung quá đột ngột hay không, muội muội không nỡ sao?" Quý phi cười nhạt.

"Làm sao có thể, chỉ là một chậu hoa lan, nếu Quý phi nương nương thích, thần thiếp lập tức sai người đưa một chậu tới." Lạc Tử Hân mỉm cười.

Quý phi hài lòng, ngả người về phía sau, ừ nhẹ một tiếng, rồi cho người lấy điểm tâm, mời Lạc Tử Hân ăn một chút, xem ra tâm tình không tệ.

Từ chỗ Quý phi ra ngoài, Lạc Tử Hân liền để cho Tâm Nhụy chọn một chậu hoa lan đã nở không tệ lắm đưa đến chỗ Quý phi.

https://thuviensach.vn

Quý phi mang thai, tất nhiên trong lòng hoàng thượng cực kỳ vui mừng, số lần đến tẩm cung của Quý phi vẫn nhiều chứ không ít đi. Gần đây, phi tử mang thai cũng có không ít, nhưng thật sự có thể sinh đẻ thuận lợi, lại gần như không có. Cho nên hiện tại, ngoại trừ Ôn tần, lại thêm Quý phi có thai, dĩ nhiên là hoàng thượng phải quan tâm chu đáo.

Được hoàng thượng sủng ái, Quý phi càng thêm kiêu căng. Hoàng thượng cũng yêu thương nàng, có lẽ vì thế mà nàng không đến chỗ hoàng hậu vào sáng sớm. Ôn tần cũng được ân sủng, nhưng không hề làm như vậy. Cho nên rất nhiều lần, mỗi khi hoàng hậu nhắc tới Quý phi, đáy mắt lại hiện lên một tia ghen ghét, đố kị.

Một buổi sáng an lành, nhưng xem ra tâm tình hoàng hậu cũng không tốt, giọng nói sắc bén hơn ngày thường không ít. Chúng phi ngồi phía dưới, thấy hoàng hậu như thế, cũng không dám nói thêm cái gì, chỉ khúm núm nghe theo lời của nàng..., cũng tránh chọc nàng tức giận.

"Hôm nay trong cung có hai phi tử có thai, phải chú ý nhiều hơn, đặc biệt là các loại hoa cỏ .... Ôn tần, nghe nói ngươi cũng trồng không ít hoa trong cung mình đúng không?" Hoàng hậu nói với Trình Ngọc Dao.

Ôn tần gật đầu một cái, nói: "Đúng là có trồng, nhưng cũng không nhiều, đã mời thái y đến xem, không có gì đáng ngại cả."

Hoàng hậu khẽ vuốt cằm, nói: "Vậy thì tốt, ngược lại là Ninh phi, Thanh Dương cung của ngươi cũng trồng không ít hoa đấy, Ôn tần thường đến chỗ của ngươi, ngươi cũng phải chú ý một chút, đặc biệt là hoa lan."

Khi hoàng hậu nói đến hoa lan thì tròng mắt hơi sắc bén, Lạc Tử Hân hơi ngẩn ra. Cũng không phải ngày đầu tiên nàng trồng hoa lan, mà Ôn tần cũng đã mang thai được năm tháng, hôm nay mới nói đến hoa lan, điều này cũng thật không bình thường.

https://thuviensach.vn

Chuyện này không khỏi khiến nàng nhớ lại chuyện Quý phi xin hoa lan mấy ngày trước, trong lòng xuất hiện cảm giác khác thường.

"Thần thiếp sẽ cố gắng chú ý hết mức, tạ hoàng hậu nương nương đã nhắc nhở." Lạc Tử Hân nói.

Nét bực bội, lạnh lẽo, tàn bạo trong mắt hoàng hậu cũng không vì những lời này của nàng mà biến mất, tùy ý tán gẫu vài chuyện khác rồi để chúng phi rời đi, nhưng lại giữ lại một mình Lạc Tử Hân.

"Ninh phi, bổn cung đã nói những loại hoa lan trong cung ngươi sẽ hại con nối dòng của hoàng thượng, ngươi vẫn cứ kiên quyết giữ lại chúng sao?" Những người khác vừa mới đi, hoàng hậu liền nói, giọng nói vẫn lạnh lẽo, cứng rắn.

"Không phải thần thiếp kiên quyết, nếu như nương nương lo lắng, trước khi sinh con, thần thiếp sẽ không để Ôn tần đến Thanh Dương cung, như vậy sẽ không phải lo lắng nữa." Lạc Tử Hân vội nói, trong lòng không ngừng suy đoán ý định của hoàng hậu.

Đột nhiên hoàng hậu đập tay vịn ghế, tức giận nói: "Bổn cung muốn ngươi bỏ hoa lan, ngươi lại càng muốn làm trái ý bổn cung đúng không?"

Lạc Tử Hân chấn động, lập tức đứng lên, quỳ xuống, nói: “Thần thiếp không dám."

"Không dám, không dám ngươi còn sai người đưa những thứ hoa lan này cho bổn cung, ngươi có biết, thứ bổn cung ghét nhất chính là hoa lan." Hoàng hậu chợt nâng cao giọng, vẻ mặt giận dữ.

"Hoàng hậu, thần thiếp không hề đưa..." Lạc Tử Hân nói một nửa rồi đột nhiên ngừng lại, bởi vì nàng chợt phát hiện mấy ngày trước có đưa một chậu hoa lan cho Quý phi.

https://thuviensach.vn

Chẳng lẽ Quý phi lại chuyển cho hoàng hậu, còn lấy danh nghĩa của nàng? Thường ngày nàng cũng ít khi gặp gỡ Quý phi, quan hệ hai người không tốt lắm nhưng cũng không tính là đối địch, vì cớ gì? Mà Quý phi muốn hại nàng chứ?

Thấy Lạc Tử Hân không nói lời nào, hoàng hậu càng tức giận: "Ngươi cũng biết, bổn cung thấy hoa lan là dị ứng, người cố ý muốn hại bổn cung sao?"

"Nhưng thần thiếp không hề đưa hoa cho hoàng hậu." Lạc Tử Hân nói.

"Không? Quý phi đã nói rồi, hoa này là ngươi nhờ nàng thay mặt đưa cho bổn cung, ngươi dám nói ngươi không sao?" Sắc mặt hoàng hậu sa sầm.

Quả nhiên là Quý phi, Lạc Tử Hân thầm kinh hãi, vội nói: "Hoàng hậu, thần thiếp bị oan, Quý phi nương nương xin thần thiếp hoa lan, thần thiếp liền tặng nàng một chậu, cũng không phải nhờ nàng thay mặt gửi hoàng hậu."

"Đúng là nói bậy nói bạ, ý ngươi nói là muốn ám chỉ Quý phi vu cáo, hãm hại ngươi? Bổn cung thấy, chính là trong lòng ngươi muốn gây rối." Hoàng hậu mất hết lễ nghi, đứng bật dậy, vô cùng tức giận với Lạc Tử Hân.

Xem ra hoàng hậu đã nhất quyết cho rằng chuyện này là do nàng làm, dù cho mình giải thích như thế nào cũng vô dụng. Trong lòng Lạc Tử Hân cũng hơi hiểu, hoàng hậu cực kì căm ghét hoa lan, cũng không phải bởi vì dị ứng, mà bởi vì chuyện Lê Châu năm đó. Chẳng qua là hoàng hậu hận mình, cho nên dù nàng trong sạch như thế nào, chuyện này cũng sẽ giận lây tới nàng.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của Lạc Tử Hân, hoàng hậu lại mở miệng: "Bổn cung không muốn thấy hoa lan, hôm nay ngươi hãy phá hủy tất cả hoa lan đi."

https://thuviensach.vn

Không đợi Lạc Tử Hân phản ứng gì, hoàng hậu liền gọi người tiến vào: "Người đâu, hôm nay các ngươi hãy đến Thanh Dương cung đập nát tất cả hoa lan, một gốc cũng không được giữ lại."

Trong lòng Lạc Tử Hân phát lạnh. Trước đây, mặc dù hoàng hậu nhằm vào nàng, nhưng tất cả đều âm thầm, ngoài sáng thì dịu dàng dễ gần. Bây giờ là lần đầu tiên giao chiến trực tiếp với nàng, xem ra, vị hoàng hậu này đã không nhẫn nại được nữa, nhất định phải trừ khử nàng.

Nhưng mà trong lòng Lạc Tử Hân cũng có suy tính. Nếu hoàng hậu ngươi đã đối xử với ta như thế, ta vốn cũng có ý định đoạt vị trí hoàng hậu này của ngươi, vậy thì nhìn xem hươu chết về tay ai đi.

Nghĩ như vậy, trong con ngươi bất ngờ lóe ánh sáng, vừa vặn chống lại đôi mắt sắc bén của hoàng hậu, trong phòng chợt có một bầu không khí vi diệu.

Hoàng hậu thật sự phái người đến Thanh Dương cung, tất cả hoa lan trong hậu viện đều bị đập bể, còn ảnh hưởng cả đến những chậu hoa khác, làm cho hậu viện trở nên bừa bãi.

Hoàng hậu còn để lại lời nói, muốn điều tra chặt chẽ tất cả chủng loại hoa cỏ trong Thanh Dương cung, nhìn xem có nguy hiểm khác hay không. Hành động này đã thể hiện rõ chính là nhằm vào Ninh phi, chỉ sợ sẽ tìm thấy không ít thứ, muốn chụp mũ vài tội danh lên đầu nàng, không giết chết nàng, hoàng hậu chắc là sẽ không bỏ qua.

Lạc Tử Hân nhìn cảnh hậu viện bị phá hoại, trong lòng thật sự cũng thấy buồn bã. Từ nhỏ nàng đã thích hoa lan, lúc ở nhà, trong nhà cũng trồng không ít hoa lan, hôm nay, thấy hoa lan mà mình yêu thích bị phá hủy thành như vậy, trong lòng tự nhiên có chút khó chịu.

"Nương nương, để nô tỳ bắt bọn họ thu dọn." Tích Như thấy trong mắt Lạc Tử Hân hiện lên đau lòng, không khỏi thở dài.

https://thuviensach.vn

"Không, không cần thu dọn, cứ để như vậy." Lạc Tử Hân nhìn đống lộn xộn trong sân, lạnh nhạt nói, "Có phải tối nay hoàng thượng sẽ đốt đèn ở Thanh Dương cung không?"

Tích Như gật đầu một cái, nói: "Vâng, vừa mới thông báo xong."

"Vậy thì tốt." Lạc Tử Hân phất tay áo, ánh mắt chợt trở nên sắc bén, rồi đi vào trong phòng.

Tích Như khẽ rụt cổ một cái, xem ra hôm nay tâm trạng chủ tử rất tệ. Thường ngày chủ tử rất thích sạch sẽ, bây giờ ngay cả dọn dẹp cũng không cho phép, nhất định là rất bực bội.

Đêm nay, khi Mục Nguyên Trinh đến Thanh Dương cung, không để cho người vào thông báo, trực tiếp đi vào phòng, lại thấy một mình Ninh phi ngồi trước cầm đánh đàn. Chỉ là khúc hát rất u buồn, đau thương, nét mặt cũng rất buồn thảm.

Mục Nguyên Trinh liền dừng lại, mở miệng: "Hôm nay ái phi có tâm sự gì sao?"

Lạc Tử Hân ngừng đánh đàn, vừa nâng mắt nhìn, hình như giật mình, nhưng cũng chỉ trong một cái chớp mắt, lập tức đứng dậy quỳ lễ: "Hoàng thượng cát tường, thần thiếp mải đánh đàn, không chú ý tới hoàng thượng đã tiến vào."

Hoàng thượng cười ha ha, dìu nàng đứng dậy, vuốt ve tóc mai rơi xuống của nàng: "Không sao, là trẫm không để cho bọn họ thông báo. Chỉ là, xem nét mặt buồn rười rượi này của nàng, có phải có tâm sự hay không?"

Lạc Tử Hân rũ mắt xuống, gật đầu một cái, đôi mắt hơi ửng đỏ, nói: "Vì hoa lan bị phá hủy nên trong lòng rất buồn."

https://thuviensach.vn

"Hoa lan bị phá hủy? Chuyện gì đã xảy ra, nói cho trẫm nghe một chút." Mục Nguyên Trinh dìu nàng ngồi xuống, cũng thuận tiện ngồi bên cạnh nàng.

Lạc Tử Hân khẽ cắn môi dưới, lại cúi đầu, vò vò khăn trong tay mình, muốn nói lại thôi.

"Nàng không cần nói, trẫm cũng biết, hôm nay nghe nói hoàng hậu phái người đến Thanh Dương cung phải không?" Hoàng thượng nhìn nàng thật sâu, ý tứ sâu xa nói.

Trái tim Lạc Tử Hân hơi ngừng lại, thật sự nàng không biết những chuyện trong hậu cung này lại truyền đến tai hoàng thượng nhanh như vậy. Chỉ là khi nói đến hoàng hậu thì vẻ mặt của hoàng thượng có vẻ bình thản, không nhìn ra bất kì dao động nào trên mặt hắn.

"Hoàng thượng... Thần thiếp không hề trách móc hoàng hậu, thần thiếp chỉ thương những bông hoa lan này, không nhìn nổi những thứ mình yêu thương bị đau thôi." Lạc Tử Hân cụp hai mắt xuống, có chút sầu não nói, "Từ nhỏ, thần thiếp đã yêu hoa lan, nhớ khi còn bé ở Lê châu, ở nhà thân thích cũng trồng rất nhiều hoa lan. Thần thiếp còn nhớ đã từng kết vòng hoa từ những bông lan ở ven hồ Yên Vân, còn xếp xung quanh một chữ tâm rất lớn trên mặt đất, lúc ấy cha thần thiếp biết, còn cười thần thiếp ngu ngốc."

"Cái gì? Hồ Yên Vân ở Lê châu?" Đột nhiên Mục Nguyên Trinh nắm lấy hai vai của nàng, hai mắt sáng lên, nhìn nàng không chớp mắt.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Chuyện Cũ

Lạc Tử Hân ngước mắt nhìn vẻ mặt kinh ngạc của hoàng đế, ánh mắt ra vẻ cực kỳ hoang mang, nói: "Hoàng thượng, thần thiếp nói gì sai sao? Thật ra thì thần thiếp cũng không trách cứ hoàng hậu, hoàng hậu cũng là vì sự bình an trong cung, dù sao bây giờ Ôn tần đã mang thai, hoàng hậu làm như vậy cũng là..."

"Trẫm không nói về chuyện hoàng hậu với nàng." Mục Nguyên Trinh đột nhiên tăng thêm lực nắm bả vai nàng, nói, "Nàng là... Ngọc Hân..."

Lạc Tử Hân cố ra vẻ ngạc nhiên, lên tiếng nói: "Tại sao hoàng thượng lại biết tên hồi nhỏ của thần thiếp vậy? Đó là tên thần thiếp tự mình đặt lúc ở Lê Châu. Khi đó thần thiếp đang phát cháo miễn phí trên đường, lại không muốn cho người ta biết tên thật, liền tùy ý lấy tên này. A, chẳng lẽ lúc ấy hoàng thượng cũng ở trên đường..."

Mục Nguyên Trinh nhìn chăm chú vào ánh mắt của nàng, mà nữ nhân vẫn cứ tự nói một mình, nhưng trong giây lát, nàng lại dừng lại, ngước mắt lên, ngạc nhiên nhìn hắn, tựa như đột nhiên hiểu được chuyện gì.

"Nàng thật sự là Ngọc Hân, vậy mà cho tới hôm nay trẫm mới biết, vậy mà nàng lại dùng tên giả. Khó trách lúc trẫm trở lại Lê Châu, hỏi thăm như thế nào cũng không thấy tin tức của nàng, thì ra là nàng..." Mục Nguyên Trinh nói, trong giọng nói đầy tức giận, nhưng lại không thấy chút tức giận nào trong đôi mắt hắn, ngược lại có một chút dịu dàng.

https://thuviensach.vn

"Hoàng thượng, chẳng lẽ ngài..." Nàng trợn to hai mắt, ánh mắt lóe một tia nghi ngờ.

"Lúc trẫm còn bé, mẫu hậu vẫn gọi trẫm là Hổ Húc, cũng coi là một cái tên tục của trẫm."

"Hổ Húc, Hổ ca ca..." Lạc Tử Hân lẩm bẩm trong miệng, một dòng nước mắt tuôn ra.

Đột nhiên, hoàng thượng ôm nàng vào trong ngực, ghé đầu vào hõm cổ của nàng, nói: "Là ta, Hổ ca ca, thì ra lâu như vậy, người ta nhớ lại vẫn luôn ở bên cạnh ta, mà ta, vậy mà lại không phát hiện được."

Lạc Tử Hân bị hắn ôm chặt trong ngực, trong lòng cũng cảm khái không thôi, không khỏi nhớ lại những chuyện năm đó, mềm nhũn mặc cho hắn ôm như vậy, nhẹ nhàng đặt tay trên hông hắn.

Cảm nhận được nhiệt độ truyền đến từ bên hông, hắn lại có chút nghẹn ngào, nói: "Năm đó, vì phụ hoàng triệu ta về cung gấp, ta mới không kịp chào hỏi nàng đã về kinh. Nhưng chờ đến khi ta trở lại nơi đó, lại không thấy nàng trở lại hồ Yên Vân. Vì vậy ta đi hỏi thăm khắp nơi, chẳng qua là, khi đó nàng cũng không nói cho ta biết tên thật của nàng, càng không biết nhà nàng ở đâu, chỉ biết tên của nàng là Ngọc Hân. Nhưng mà, có cái tên Ngọc Hân này, cũng không ai biết nàng là ai, ta tìm rất lâu cũng không thấy tin tức của nàng, chỉ có thể trở về kinh. Lại không nghĩ rằng, nha đầu hư hỏng này, vậy mà không phải tên là Ngọc Hân, mà là thiên kim Viên phủ."

"Hoàng thượng, ngài cũng không nói tên thật của ngài cho ta mà, chúng ta hòa nhau." Lạc Tử Hân bĩu môi, làm nũng y như ngày trước.

Mục Nguyên Trinh nhẹ buông nàng ra, nhìn nàng giận giữ làm nũng, trái tim xuất hiện một chút tình cảm dịu dàng, ngón tay sờ nhẹ, lau nước mắt trên khóe mắt nàng, nói: "Ta vẫn luôn nhớ năm đó nàng rất thích hoa lan, lại đưa cho ta rất nhiều hạt đậu, còn nữa, chúng ta còn cùng nhau ngắm sao

https://thuviensach.vn

băng, thả diều, còn có rất nhiều kỉ niệm. Ta còn nhớ, nàng đồng ý gả cho ta, còn nói nắm tay nhau cả đời, bên nhau đến già."

Mắt Lạc Tử Hân cũng mông lung, nức nở nói: "Thần thiếp được hoàng thượng yêu mến, sau nhiều năm mà vẫn còn nhớ rõ những chuyện này như vậy, trong lòng vô cùng cảm động."

"Nhưng mà, chuyện ta thấy vui vẻ nhất chính là nàng đã thật sự gả cho ta rồi." Mục Nguyên Trinh mừng rỡ cầm hai tay của nàng, nhìn ra được, bây giờ hắn cực kì kích động.

"Thần thiếp chỉ là Ninh phi của hoàng thượng, thần thiếp..." Lạc Tử Hân ngập ngừng, ấp úng, khẽ khép hờ mắt.

"Nàng trách ta không lập nàng làm hoàng hậu sao? Năm đó, ta..." Con ngươi hoàng đế trở nên phai nhạt, hình như trong mắt hắn hàm chứa tiếc nuối, nhưng mới chỉ nói được nửa câu, liền bị Lạc Tử Hân che miệng.

Lạc Tử Hân nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Hoàng thượng, thần thiếp không có bất kì ý muốn nào với ngôi vị hoàng hậu, vừa nãy chỉ là cảm xúc nhất thời của thần thiếp mà thôi. Thật ra thì có thể gả cho hoàng thượng, đã đạt được lời thề của chúng ta năm đó rồi, khó trách thần thiếp vừa thấy hoàng thượng thì có cảm giác vui mừng không hiểu được, thì ra đây chính là... Yêu."

Lạc Tử Hân nặn ra chữ yêu từ trong miệng, tuy nói cực kỳ nhỏ, nhưng cũng đủ khiến Mục Nguyên Trinh mừng rỡ như điên. Hắn chợt ôm nàng lên, đặt lên trên giường, dịu dàng nói: "Ta biết rõ hôm nay nàng bị uất ức, nhưng nàng yên tâm, trẫm sẽ không để cho nàng uất ức quá lâu."

Hắn nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, từng chút từng chút ma sát thứ mềm mại của nàng, cho đến khi màn che rơi xuống, người ở bên trong hồng loan tâm động, quấn quýt triền miên.

https://thuviensach.vn

Một đêm này, Mục Nguyên Trinh đã thật sự động tình, hắn muốn nàng rất nhiều lần, đây là chuyện chưa từng có, cũng nói rất nhiều lời dịu dàng, ôm nàng ngủ thật say, khóe miệng còn treo nụ cười ngọt ngào.

Nhưng mà, một đêm này, Lạc Tử Hân lại không ngủ, mặc dù trong miệng nói từ yêu, nhưng trong lòng nàng cũng hiểu, trải qua chuyện kiếp trước, lại trải qua chuyện kiếp này, chữ "Yêu" này đã trở nên nặng trĩu.

Qua hai ngày, liền nghe được một tin tức, đó là hoàng thượng ban thưởng rất nhiều hoa lan cho Kiền Ninh cung, cũng yêu cầu hoàng hậu chăm sóc những bông hoa này thật tốt.

Tin tức này đối với hoàng hậu mà nói, đã thể hiện rõ là hung hăng tát vào mặt nàng hai cái. Hoàng thượng biết rõ nàng ghét hoa lan, nhưng cố tình lại tặng những cây lan tới đây. Hoàng thượng ban thưởng lại không thể không nhận, đánh cho nàng sưng thành mặt heo, mà vẫn phải vui mừng nhận những bông lan này.

Thật ra thì đối với hoàng hậu mà nói, trong lòng hiểu rõ chuyện này chính là Quý phi muốn lấy danh nghĩa Ninh phi khiến nàng nhục nhã. Bởi vì trong lòng Quý phi rất rõ nàng cực kỳ căm ghét hoa lan, nhất định sẽ bởi vì hoa lan mà làm ra một vài chuyện khiến người khác tức giận, đến lúc đó sẽ khiến nàng mất mặt trước hoàng thượng. Quả nhiên, nàng không đủ bình tĩnh. Đến khi thật sự gặp Quý phi, nhìn thấy nụ cười phảng phất của Quý phi, hoàng hậu tức đến mức muốn đánh nhau một trận.

Từ trước đến giờ Quý phi vẫn luôn không hợp với nàng, chỉ mong nàng ngã từ trên cao xuống. Trong lòng hoàng hậu rất rõ, cho nên lần này gặp Quý phi, dù trong lòng cực kỳ phẫn hận nhưng vẫn phải ra vẻ chính trực. Chuyện này cứ coi là mình gây ra, không bắt tội Quý phi chút nào, trong lòng thật uất ức.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà, lòng nàng cũng càng ngày càng sợ hãi. Hoàng thượng sủng ái Ninh phi như vậy, ngộ nhỡ Ninh phi thật sự là Ngọc Hân kia, sau đó có một ngày thật khiến hoàng thượng biết được sự thật này, chẳng phải Ninh phi kia sẽ bò lên trên đầu mình hay sao? Nếu thật sự có ngày này, Ninh phi sẽ còn đáng sợ hơn cả Hiền phi lúc trước.

Mà lúc này, Lạc Tử Hân cũng suy nghĩ rất kỹ. Hiện tại nàng vạch trần thân phận của mình trước mặt hoàng thượng, ngoài mặt thì thực ra cũng không có chỗ nào tốt với mình, như vậy sẽ khiến hoàng hậu hận nàng, nhưng trong trường hợp đó nàng bắt buộc phải làm như vậy. Hôm nay hoàng hậu không tốt với mình, chuyện hoa lan căn bản chỉ là hoàng hậu lấy chuyện bé xé ra to. Sau nói muốn điều tra kỹ Thanh Dương cung, nhất định là muốn mượn cơ hội này loại bỏ nàng, không cẩn thận thì tiếp theo nàng sẽ rơi vào bẫy rập.

Cho nên, bây giờ nàng ra tay trước, dùng tình cảm cảm hóa hoàng thượng, lúc này mới khiến hoàng thượng chú ý, bảo vệ mình, có thể chống lại việc hoàng hậu hãm hại mai sau. Đồng thời, hoàng hậu đã có lòng muốn hại nàng, như vậy nàng liền thuận nước đẩy thuyền, sớm dụ rắn ra khỏi hang. Sẽ khiến hoàng hậu ra tay sớm, một hoàng hậu thất đức, mới có thể bị giáng chức, sau đó mới có thể thay thế.

Nhưng trong lòng Lạc Tử Hân cũng biết, cứ như vậy, tất nhiên hoàng hậu sẽ càng “quan tâm” nàng nhiều hơn, cho nên, ngày sau càng phải cẩn thận hơn mới được.

"Cha, người yên tâm, Hân nhi nhất định sẽ nỗ lực, sớm ngày giải thoát người khỏi gông xiềng." Lạc Tử Hân cắn thật chặt môi dưới, cho đến khi cánh môi chảy máu.

Lúc này, mới yên tĩnh chưa được một tháng, đột nhiên trong hậu cung truyền đến tin tức của một người khiến người ta sợ hãi. Quý phi nương

https://thuviensach.vn

nương đột nhiên sảy thai, hoàng thượng tức giận, hoàng hậu hạ lệnh cho lục cung điều tra kỹ nguyên nhân sảy thai, nói là cần phải tìm ra hung thủ.

Mệnh lệnh này vừa vừa ra, hậu cung lại trở nên ầm ĩ. Những năm gần đây, trong hậu cung mang thai không ít, nhưng không biết vì cái gì, tất cả thai nhi đều không giữ được. Chuyện này trong hậu cung đã rất quen thuộc, nhưng hoàng hậu chưa có lần nào quyết liệt như lần này, la hét muốn lục cung điều tra rõ, hơn nữa, thanh thế to lớn như vậy, khiến tất cả mọi người trong hậu cung khiếp sợ.

"Hoàng hậu muốn điều tra kỹ chuyện này, lục soát tẩm cung của các tần phi trong cung?" Lạc Tử Hân thì thào nói những lời này, trong lòng mơ hồ cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái, cảm giác rất quen thuộc.

Quý phi sảy thai, quý phi sảy thai? Bốn chữ này giống như khi đám Như nhi đọc sách, không ngừng lặp lại trong tai nàng, trong lúc bất chợt nàng liền mở to mắt, da đầu tê dại, cả người lạnh run.

Kiếp trước, bởi vì Quý phi sảy thai, hoàng hậu cũng lục soát cung giống như lần này, sau đó dứt khoát chỉ nàng là hung thủ. Chuyện này cực giống kiếp trước, chẳng lẽ nói...

Ánh mắt Lạc Tử Hân đột nhiên đông cứng lại, liền truyền Tích Như tới: "Ngươi mở ngăn kéo nhìn xem có hộp hương liệu nào hay không."

Tích Như kinh ngạc, gãi gãi da đầu, thầm nói: "Tất cả mọi thứ trong ngăn kéo này đều là quần áo của chủ tử mà, sao có thể có hương liệu?"

Nhưng nàng nhìn ánh mắt kiên định, uy nghiêm của chủ tử, mặc dù trong lòng nghi ngờ nhưng vẫn ngoan ngoãn đến ngăn tủ chủ tử chỉ.

"A, tại sao lại thật sự có một hộp hương liệu?" Khi Tích Như mở hộc tủ ra, nhìn thấy một cái hộp màu hồng nằm ở trong ngăn kéo, lúc cầm cái hộp trong lòng bàn tay, con ngươi hoảng sợ như sắp rơi xuống.

https://thuviensach.vn

Tích Như nghi ngờ nhìn hộp hương liệu này, cả kinh nói: "Cái hộp này ở đâu ra vậy? Tối hôm qua lúc nô tỳ sắp xếp lại tủ treo quần áo còn chưa từng nhìn thấy, lúc này làm sao lại..."

"Đi gọi Tâm Nhụy, xem đây là hương liệu gì." Lạc Tử Hân nói.

Lạc Tử Hân nhìn cái hộp màu hồng nhạt trên tay Tích Như, sắc mặt cực kỳ âm trầm. Vậy mà lại giống y như kiếp trước, như vậy, nếu như nói nàng không phát hiện cái hộp này, thì kế tiếp sẽ bị nhốt vào phòng, cho nàng uống thuốc câm thôi.

Quả nhiên, chuyện của kiếp trước lại tái diễn lần nữa, chỉ là, kiếp trước đã có kinh nghiệm không tồi, may mà nàng phát hiện điểm mấu chốt này.

Tâm Nhụy nhanh chóng xuất hiện trong phòng, cầm cái hộp trên tay Lạc Tử Hân, quan sát cẩn thận một lúc, lại ngửi một cái, sắc mặt đột nhiên đại biến, hốt hoảng nhìn Lạc Tử Hân.

"Tâm Nhụy, rốt cuộc hương liệu này là cái gì?" Tích Như nhìn sắc mặt trắng bệch của Tâm Nhụy, trong lòng biết, nhất định không phải thứ tốt, lập tức khẩn trương, nhìn Tâm Nhụy không chớp mắt, chờ đáp án của nàng.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Quay Lại Tai Ương Kiếp Trước

Tâm Nhị nhìn hộp phấn trong tay, bĩu môi nói: “Đây là phấn hoa hồng. Nương nương, người giữ cái này làm gì vậy?”

Phấn hoa hồng? Quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng, giống hệt với kiếp trước, có người giấu đồ trong ngăn tủ của nàng, chỉ sợ là để thuận tiện cho người đến lục soát, sau đó nàng sẽ bị vu cho tội mưu sát hoàng tự.

Hoàng hậu, ngươi quả nhiên rất ác độc!

“Tích Như, ngươi theo lời ta đi làm chút chuyện.” Lạc Tử Hân nói nhỏ bên tai Tích Như vài câu. Kỳ thật thời gian Tích Như đi theo Lạc Tử Hân lâu như vậy, ít nhiều cũng đã hiểu được một số chuyện trong cung, lúc nghe thấy Tâm Nhị nói đến phấn hoa hồng, cũng đã hiểu đại khái, giờ lại nghe chủ tử nói vậy, lập tức ngầm hiểu, gật gật đầu rồi cầm lấy cái hộp trên tay Lạc Tử Hân, lui xuống.

Quả nhiên giống với dự đoán của Lạc Tử Hân, rất nhanh đã có người lục soát đến Thanh Dương cung.

“Ninh phi nương nương, thực xin lỗi, đây là ý chỉ của Hoàng hậu nương nương, chỉ có thể đắc tội rồi.” Thái giám nịnh nọt cười cười, cũng không chờ Lạc Tử Hân nói chuyện đã chỉ huy đám cung nhân đi vào lục soát Thanh Dương cung.

Khóe miệng Lạc Tử Hân đã sớm cong cong, mắt thấy những cung nhân này xông vào trong, cũng không ngăn trở.

https://thuviensach.vn

Qua một lúc lâu sau, trong phòng quả thực tìm được một cái hộp nhỏ màu hồng nhạt để trong tủ quần áo, cung kính đưa cho thái giám cầm đầu, nói: “Lý công công, tìm được cái hộp này bên trong phòng, bên trong có một chút phấn, không biết là phấn gì.”

Lý công công cầm lấy cái hộp, mở ra nhìn, quả nhiên như lời tiểu thái giám kia nói, liền xoay người nhìn Lạc Tử Hân, cười âm hiểm, nói: “Ninh phi nương nương, người có thể giải thích xem đây là vật gì không?”

Lạc Tử Hân tỏ vẻ kinh ngạc, nói: “Cho tới giờ trong cung của bản cung vẫn không có loại đồ này, đây không phải đồ trong cung của bản cung.”

Lý công công kia cười hắc hắc: “Nhưng thứ này đúng là được tìm thấy từ trong tủ quần áo của nương nương, chuyện này chỉ sợ nương nương không thể phủ nhận.”

“Chuyện này...” Lạc Tử Hân nhìn cái hộp trong tay thái giám, mờ mịt hồi lâu không nói gì.

Lý công công thấy vậy, trên mặt lộ vẻ tươi cười nói: “Chuyện này nô tài không dám quyết định, nương nương theo nô tài đi gặp Hoàng hậu, để Hoàng hậu nương nương quyết định thôi.”

Lạc Tử Hân nói: “Nếu công công đã nói như thế, vậy bản cung sẽ đi theo ngươi một chuyến vậy.”

Nhìn sắc mặt trấn định của Lạc Tử Hân, tươi cười của Lý công công hơi ngừng, có lẽ biểu hiện của Ninh phi hoàn toàn trái ngược với tưởng tượng của hắn, khiến cho hắn thấy bất an trong lòng.

Đi tới Kiền Ninh cung, trừ Hoàng hậu, Thục phi cũng có mặt.

“Tham kiến Hoàng hậu nương nương, Thục phi nương nương, Đức phi nương nương an khang.” Lạc Tử Hân hành lễ theo đúng nghi thức.

https://thuviensach.vn

“Nghe Tiểu Lý Tử nói, trong cung của ngươi tìm được một cái hộp, ngươi giải thích như thế nào?” Ngữ khí của Hoàng hậu lạnh nhạt, nhưng lộ rõ uy nghiêm.

Lạc Tử Hân cười cười, nói: “Hoàng hậu nương nương cho rằng, cái hộp này chứa cái gì?”

Hoàng hậu ngạo nghễ cười cười, nói: “Bản cung nói không tính, không bằng tuyên Thái y qua đây nhìn một chút, cũng không thể để người khác nói bản cung vu oan cho ngươi.”

Lạc Tử Hân mỉm cười: “Cẩn tuân ý chỉ của Hoàng hậu nương nương.”

Hoàng hậu thấy nàng trấn định như vậy, trong lòng có chút không yên, thầm nghĩ, chẳng lẽ là đám nô tài tìm lầm đồ rồi? Tuy trong lòng nghĩ như vậy nhưng trên mặt vẫn là vẻ lạnh nhạt, ra lệnh tuyên Thái y vào.

“Khởi bẩm hoàng hậu nương nương, trong hộp này là phấn an thần bình thường.” Thái y cung kính hồi báo lại với Hoàng hậu.

“Phấn an thần? Không phải là phấn hoa...” Hoàng hậu nói được một nửa liền im lặng, liếc mắt nhìn Lạc Tử Hân đang cúi đầu đứng trước mặt, tuy có tức giận nhưng không dám nói ra, phất phất tay để cho Thái y lui ra trước.

“Nương nương, đây chỉ là một hộp phấn an thần, thần thiếp nhớ rồi, mấy ngày trước thần thiếp ngủ không ngon, nên sai Tích Như đốt một chút, không nghĩ tới lại khiến cho Lý công công hiểu lầm, là sơ suất của thần thiếp.” Lạc Tử Hân khẽ hành lễ, thái độ cực kỳ khiêm nhường.

Thục phi ở một bên cười duyên vài tiếng, nói: “Ơ, thì ra chỉ là phấn an thần, ngược lại một phen hú vía, bản cung đã nghĩ, sao Ninh phi có thể làm chuyện tình kia. Hoàng hậu nương nương, nên cho người điều tra kỹ mới tốt.”

https://thuviensach.vn

Thục phi nói một hồi khiến cho trong lòng Hoàng hậu không được thoải mái, liền chỉ vào Lý công công khiển trách: “Tên nô tài này, ngay cả phấn an thần mà cũng không phân biệt được? Còn dám oan uổng Ninh phi.”

“Nô tài biết sai rồi, mong Ninh phi nương nương thứ tội.” Lý công công bùm một tiếng quỳ xuống, dập đầu mấy cái với Lạc Tử Hân.

Lạc Tử Hân lại bày ra vẻ được tâng bốc mà run sợ, nói: “Lý công công sao lại nói vậy, ngươi cũng vì suy nghĩ an toàn trong cung, làm sao bản cung có thể trách ngươi được?”

Hoàng hậu nương nương cười cười, viện cớ có chút việc, bảo Lạc Tử Hân trở về, vì ngại có Thục phi đang ở đây, nàng cũng không thể nói thêm gì. Kỳ thật trong lòng nàng cũng hiểu, chỉ sợ rằng Ninh phi đã biết trước chuyện vu oan, lúc này mới náo loạn ra trò hề, trong lòng âm thầm tức giận.

Trải qua hai ngày, vốn tưởng chuyện đã gió êm sóng lặng, nhưng đột nhiên Thanh Dương cung lại nhận được mật lệnh của Hoàng hậu, nói là có chứng cứ chứng tỏ Ninh phi có liên hệ mật thiết đến chuyện Quý phi xảy thai, phải đến chỗ Hoàng hậu để thẩm vấn.

Sau khi Lạc Tử Hân nghe được mật lệnh này, hỏi thái giám rốt cuộc là chứng cứ gì, nhưng công công kia chỉ cười chứ không đáp, tuyên bố cứ đến chỗ Hoàng hậu sẽ biết.

Tình huống này khiến cho Lạc Tử Hân không khỏi nhớ tới chuyện kiếp trước bị nhốt vào gian phòng tối kia, hình như thời gian cũng tương tự, mặc dù không hoàn toàn trùng hợp nhưng bánh răng lịch sử vẫn đang dần hướng tới phương hướng kia. Chuyện này khiến cho nàng cảm thấy, phải sớm chuẩn bị thỏa đáng.

“Công công, cho phép bản cung giao phó Tích Như một chuyện, sau đó sẽ đi cùng ngươi.” Lạc Tử Hân nhàn nhạt nói.

https://thuviensach.vn

Thái giám kia chần chừ một hồi nhưng vẫn đáp ứng. Lạc Tử Hân lập tức nói thầm bên tai Tích Như một hồi lâu, lúc này mới đi cùng thái giám.

Tích Như nhìn bóng lưng Lạc Tử Hân, tim đập mạnh. Vừa rồi việc chủ tử nói trước khi đi, nàng quả thực không dám tin là thật, nhưng có đôi khi nàng cũng phi thường bội phục dự cảm của chủ tử nhà mình, cho nên không dám không tin. Sau khi Lạc Tử Hân đi rồi, Tích Như cũng đi ra khỏi cửa Thanh Dương cung.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Lạc Tử Hân, Hoàng hậu gọi nàng qua, chính là không có ý tốt. Cái gọi là chứng cứ, vẫn là cái hộp màu hồng nhạt kia: “Bản cung đã thay đổi Thái y điều tra, bên trong quả thật có chứa phấn hoa hồng.”

Vì để cho nàng tin phục, Hoàng hậu lại triệu vài Thái y khác, trước mặt nàng tra xét cái hộp, kết quả vẫn tra ra bên trong hộp là phấn hoa hồng.

Lạc Tử Hân nói: “Nương nương, lúc trước cái hộp Lý công công tìm ra rõ ràng có màu sắc khác so với cái hộp trong tay nương nương, vật này cũng không phải là thần thiếp...”

Đôi mắt của Hoàng hậu lạnh lẽo, lạnh lùng nói: “Còn dám nói xạo, bản cung nói là cái này thì là cái này, ngươi không cần hoài nghi.”

Trong lòng Lạc Tử Hân đã hiểu, mặc kệ như thế nào Hoàng hậu chính là muốn đội cho nàng cái tội danh này, mặc kệ nàng thay đổi đồ bên trong, cũng không cần biết lúc đó thứ Lý công công tìm có phải là phấn hoa hồng hay không, chính là chỉ cần có thể vu oan cho nàng.

“Hoàng hậu, cứ cho là trong cung của thần thiếp có phấn hoa hồng thật, vậy cũng không thể nói là thần thiếp hại Quý phi nương nương xảy thai.” Lạc Tử Hân biện bạch.

https://thuviensach.vn

“Sao lại không liên quan tới ngươi?” Hoàng hậu cười lạnh, “Buổi sáng ngày Quý phi xảy thai, ngươi cũng có qua chỗ nàng ấy, chuyện này người trong cung Quý phi cũng có thấy, ngươi còn dám cãi?”

Lạc Tử Hân giờ mới hiểu được, buổi sáng ngày ấy nàng quả thật có qua chỗ Quý phi, mà khéo là xế chiều ngày hôm đó Quý phi xảy thai, đây nói rõ Hoàng hậu đã nắm chắc thời gian mới ra tay, cố ý kéo nàng xuống nước.

Thấy Lạc Tử Hân không nói gì, đáy mắt Hoàng hậu lộ vẻ đắc ý, lại nói: “Chuyện này cần điều tra kỹ, trước dẫn Ninh phi đi, các ngươi trông coi cẩn thận, không có mệnh lệnh của bản cung, không được thả nàng ta ra.”

Lạc Tử Hân bị người mang đến một căn phòng nhỏ trong hậu viện Kiền Ninh cung, cửa bên ngoài đã bị khóa, rõ ràng muốn giam lỏng nàng. Nhưng khiến nàng vui mừng chính là, đây không phải một căn phòng tối tăm không có ánh sáng, chí ít căn phòng này còn có giường và cửa sổ. Đây không phải không khác gì với Tiệp dư sao? Lạc Tử Hân không khỏi tự giễu.

Hoàng hậu nhìn căn phòng nhỏ xa xa kia, khóe miệng lộ ra tươi cười, cuối cùng nàng cũng có thể thành công.

“Tô ma ma, nên làm như thế nào, ngươi đã rõ chưa?” Hoàng hậu cười dịu dàng.

Tô ma ma là bà vú nhìn Hoàng hậu lớn lên từ nhỏ, sau lại theo Hoàng hậu vào cung, đối với nàng nói gì nghe đấy, cũng là người cực kỳ trung thành, lúc này nghe Hoàng hậu nói như vậy, lập tức đáp lại: “Nương nương yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ làm tốt.”

Hoàng hậu khẽ cười, Tô ma ma làm việc, nàng rất yên tâm.

Bây giờ, bản cung nhìn xem ngươi làm sao tiếp tục lưu lại bên cạnh Hoàng thượng, Hoàng hậu nhìn gian phòng kia thầm nghĩ.

https://thuviensach.vn

Tô ma ma theo ý tứ của Hoàng hậu, đi tới Ngự thiện phòng, lấy một bát tổ yến, bưng ra ngoài. Lúc đi đến giữa hành lang, tiện tay rắc một chút thuốc bột vào trong bát, nhẹ nhàng khuấy khuấy, cũng không nhìn ra bất thường. Tô ma ma cười rồi bưng tổ yến đi.

Lúc đang đi, lại gặp phải Tích Như, bị nàng ngăn trở.

“Tô ma ma, nương nương ta đến chỗ Hoàng hậu đã lâu, sao còn chưa thấy trở về, không biết Tô ma ma có biết là chuyện gì không?” Vẻ mặt Tích Như nóng nảy, “Nương nương nhà ta thật sự không hại Quý phi.”

“Có hại hay không, đây cũng không phải chuyện ta có thể định đoạt, đến lúc đó có tội hay không, vậy thì chờ Hoàng hậu nương nương xét xử đi.” Hai mắt Tô ma ma hếch lên, bộ dáng cực kỳ kiêu căng.

“Tô ma ma, ngươi mau nói cho ta biết, nương nương nhà ta hiện tại như thế nào rồi?” Tích Như quýnh lên kéo tay áo Tô ma ma, thoáng dùng chút sức, tay Tô ma ma bị trượt, bát tổ yến trong tay bị sánh ra ngoài một chút, cũng khiến tay áo nàng bị dính ướt.

Lần này xem như Tô ma ma phát hỏa rồi, đặt bát tổ yến sang một bên, thuận tay vỗ vỗ tay áo mình, nói: “Ngươi cái đồ xú nha đầu này, ta đã nói ta không biết, ngươi còn kéo cái gì, trở về Thanh Dương cung mà chờ đi.”

“Thực xin lỗi, Tô ma ma...” Tích Như chu môi, ủy khuất cúi đầu, hơi hơi lùi ra sau hai bước.

Tô ma ma nhíu mày, xoay người bưng tổ yến lên tiếp tục đi, thấy Tích Như cúi gằm đầu, lầm bầm trong miệng, cũng mặc kệ nàng.

Cửa bị đẩy ra, Lạc Tử Hân nhìn thấy Hoàng hậu và Tô ma ma đi vào, giờ phút này trên mặt Hoàng hậu tràn đầy tươi cười.

https://thuviensach.vn

“Bản cung đến thăm ngươi, thuận tiện đưa tổ yến cho ngươi, cũng đừng nói bản cung bạc đãi ngươi.” Ý cười của Hoàng hậu triền miên, nhưng Lạc Tử Hân đã nhìn ra, nụ cười này tràn ngập sát khí.

Tô ma ma tiến lên, đưa khay đựng tổ yến qua.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Quanh Co Khúc Khuỷu

Lạc Tử Hân nhìn tổ yến Tô ma ma đang bưng, trong lòng đã hiểu được hơn phân nửa, âm thầm hít một hơi thật sâu.

"Sao thế, sợ bản cung hạ độc sao?" Hoàng hậu nhìn Lạc Tử Hân ngồi yên, cười cười, trong giọng nói tràn ngập uy hiếp, "Ngươi dám không nhận đồ bản cung ban thưởng cho sao?"

Sắc mặt Hoàng hậu đột nhiên trầm xuống, ác độc nhìn nàng, khẽ ra hiệu, Tô ma ma lập tức hiểu được, tiến lên nắm cằm Lạc Tử Hân, cứng rắn rót canh vào miệng nàng.

Lạc Tử Hân bị Tô ma ma nắm cằm thô bạo cả kinh ho khan liên tục, rất không dễ dàng mới ngừng được, nói: "Hoàng hậu, vì sao lại bức bách thần thiếp?"

"Bản cung chỉ là muốn cho ngươi biết, bản cung mới là người quan trọng nhất trong hậu cung này, cũng là người quan trọng nhất đối với Hoàng thượng." Hoàng hậu chăm chú nhìn nàng, gằn từng câu từng chữ.

Hoàng hậu lại đột nhiên cười dịu dàng, nói: "Ngươi trở về Thanh Dương cung của ngươi đi, cũng miễn cho ngươi thấp thỏm, sau khi tra rõ chuyện này, bổn cung sẽ truyền triệu ngươi lần nữa."

Nói xong liền xoay người rời khỏi gian phòng, khi người đi rất xa rồi vẫn còn nghe được tiếng cười đắc ý của Hoàng hậu. Lạc Tử Hân nhìn bóng lưng của nàng ta, khóe môi khẽ nhếch lên.

https://thuviensach.vn

Một đêm này, không có ánh trăng, nhưng trong Thanh Dương cung lại không yên ổn. Đương lúc đêm khuya, lại có người vào Thanh Dương cung. Chỉ thấy mấy gã thái giám đỡ một thị vệ bất tỉnh nhân sự đã đi tới bên ngoài phòng Lạc Tử Hân. Mà lúc này, thái giám gác đêm và cung nữ trong Thanh Dương cung đều đã dựa vào cửa ngủ thiếp đi.

Những tên thái giám này vừa mở cửa lập tức thổi một chút hương vào trong phòng, Lạc Tử Hân vốn nằm trên giường bị hương khói hun, đầu hơi lệch đi, lại ngủ càng sâu hơn.

Những thái giám này lại đỡ thị vệ hôn mê bất tỉnh vào phòng, đặt hắn lên giường nàng, cũng cởi luôn quần áo của thị vệ, lộ vẻ lộn xộn không chịu nổi.

“Đi thôi.” Thái giám cầm đầu đè thấp âm thanh nói với đồng bọn, trong nháy mắt đóng cửa lại, mấy người nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Không tới thời gian một ly trà nhỏ, trước cửa gian phòng kia, lại xuất hiện một người áo đen...

Sáng sớm ngày hôm sau, trời vừa mới sáng, ngoài cửa Thanh Dương cung đã nghênh đón đại giá của Hoàng thượng và Hoàng hậu.

“Hoàng thượng cát tường, Hoàng hậu cát tường.” Tâm Nhị vừa thấy Hoàng thượng và Hoàng hậu đến, liền luống cuống một phen.

Mới buổi sáng sớm tinh mơ mà Hoàng thượng và Hoàng hậu đồng thời đại giá quang lâm đến Thanh Dương cung, đây là lần đầu tiên, mà sắc mặt Hoàng thượng thì cổ quái, còn Hoàng hậu lại là một bộ dạng hưng phấn đến vấn tội, điều này khiến Tâm Nhị cảm giác được tình huống không ổn, lại nhớ tới mấy ngày trước Hoàng hậu chỉ điểm chủ tử hại Quý phi sảy thai, nhất thời khẩn trương đến mức tim cũng muốn nhảy ra ngoài.

“Hoàng thượng, để nô tì đi gọi chủ tử dậy.” Tâm Nhị lắp bắp nói.

https://thuviensach.vn

“Không cần, trẫm tự mình đi nhìn nàng.” Sắc mặt Hoàng thượng ngưng trọng, bước nhanh vào phòng của Lạc Tử Hân.

Hoàng hậu cho một cái sắc mặt, Tô ma ma liền tiến lên đẩy cửa phòng Lạc Tử Hân ra, Hoàng thượng dừng một chút, cũng bước vào.

“Ninh phi...” Hoàng hậu vừa mở miệng lạnh lùng quát to, nhưng lúc nhìn thấy trên giường thì ngây ngẩn cả người.

Nàng cho rằng trên giường đáng nhẽ phải trình diễn một màn mờ ám mới đúng, nhưng bây giờ lại chỉ thấy một mình Ninh phi, người bị Hoàng hậu quát, đang xoa hai mắt nhập nhèm chưa tỉnh hẳn, từ từ ngồi dậy.

Khi thấy Hoàng thượng và Hoàng hậu đều đang ở đây, trên mặt Lạc Tử Hân hiện lên vẻ kinh ngạc, lập tức ý thức được mình đang mặc đồ ngủ, nhanh chóng kéo chăn che lại.

Lúc này Hoàng thượng đột nhiên giận dữ, chỉ có điều cơn tức này đang nhắm vào Hoàng hậu: “Hoàng hậu, sáng sớm ngươi kéo trẫm đến Thanh Dương cung, chính là muốn xem bộ dáng tỉnh ngủ của Ninh phi hay sao?”

Chưa đợi Hoàng hậu trả lời, Hoàng thượng đã vung tay áo, đi ra khỏi phòng, Hoàng hậu nhìn thoáng qua vẻ mặt cực kỳ vô tội của Lạc Tử Hân, chỉ có thể hậm hực rời khỏi phòng.

Ngoài cửa phòng, vẻ mặt Hoàng hậu xấu hổ, nói với Hoàng thượng: “Hoàng thượng, thần thiếp thật sự là thu được mật báo của người khác, nói Ninh phi tư thông cùng người, lúc này mới quấy nhiễu Hoàng thượng, thần thiếp cũng không biết chuyện này thật ra...”

“Không có chứng cứ thì đừng nói lung tung, giờ thì tốt rồi, ngươi để cho Ninh phi gặp người như thế nào?” Hoàng thượng tức giận nói.

https://thuviensach.vn

Trong lòng hoàng hậu tức giận đến nghiến răng, đêm qua rõ ràng đã an bài chuyện này rất khéo léo, đến sáng nay một con vịt đã nấu chín sao có thể bay được*. Ninh phi này cũng quá thần thông quảng đại, như vậy cũng để nàng ta thoát được.

(*) ý chỉ mọi chuyện đã được an bài kỹ càng sao có thể thay đổi được

Chỉ có điều, Ninh phi ngươi cũng đừng đắc ý quá sớm, bản cung còn có nước cờ thứ hai. Hoàng hậu nghĩ thầm trong lòng, trừng mắt liếc nhìn cửa phòng.

Như nhớ ra chuyện gì, hoàng hậu liền mở miệng: "Hoàng thượng, cho dù chuyện này không có thật, nhưng trong phòng Ninh phi có phấn hoa hồng, hại chết bào thai trong bụng của Quý phi là sự thật, Thái y cũng đã chứng thực chuyện này."

Sắc mặt Mục Nguyên Trinh khẽ biến thành ngưng trọng, đảo mắt nhìn thoáng qua cửa phòng, nhàn nhạt nói: "Để cho Ninh phi mặc xong y phục, đi ra."

Lạc Tử Hân nhanh chóng mặc xong y phục, nhưng cũng không biết sao lại thế này, toàn thân không có chút sức lực nào, được Tâm Nhị đỡ mới ra được bên ngoài cửa, gặp Hoàng thượng, cả người mềm nhũn quỳ xuống.

"Hoàng hậu nói trong cung của nàng có phấn hoa hồng, hại Quý phi xảy thai có chứng cớ vô cùng xác thực, có chuyện này hay không?” Mục Nguyên Trinh thâm sâu nhìn nàng, trong ánh mắt có chút khác thường.

Hoàng hậu ở bên cạnh nhìn Lạc Tử Hân ngu ngơ, trong lòng âm thầm đắc ý, thầm nghĩ, bản cung xem ngươi trả lời thế nào, uống xong dược câm của bản cung, nhìn ngươi làm sao khua môi múa mép biện giải, đến lúc đó ngươi làm sao thoát khỏi tội.

https://thuviensach.vn

"Thần thiếp tuyệt đối không có." Giọng Lạc Tử Hân nhẹ nhàng du dương vang lên, Hoàng hậu cả kinh, giống như sét đánh ngang tai, một lúc lâu cũng không có phản ứng.

"Nàng giải thích cho trẫm nghe." Hoàng thượng trầm giọng nói.

Lạc Tử Hân thoáng nhìn Hoàng hậu đang ngây ra như phỗng, tiếp tục nói: "Hoàng thượng, hộp phấn tìm được trong cung của thần thiếp chỉ là phấn an thần, là do Hoàng hậu hiểu lầm, lúc đó Thái y cũng từng kiểm tra, chứng thực là phấn an thần, lúc đó Thục phi cũng có mặt, bọn họ đều nghe thấy."

"Nhưng sau đó Hoàng hậu đưa vài vị Thái y đến tra xét được là phấn hoa hồng."

"Chuyện sau đó, thần thiếp cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cái hộp đó không giống với cái lúc trước tìm được trong cung, thần thiếp nghĩ có phải Hoàng hậu đã lấy sai đồ rồi không? Cái hộp tìm được ở hậu viện hôm đó vẫn chưa trả lại cho thần thiếp."

"Hoàng hậu, chuyện này có phải như vậy đã sáng tỏ hay không?" Hoàng thượng đi đến bên cạnh Hoàng hậu, thâm sâu nhìn nàng, trầm tĩnh hỏi.

Những lời Hoàng thượng nói rất rõ ràng, trong lòng Hoàng hậu cũng hiểu, hắn đang cảnh cáo nàng, nếu tiếp tục ầm ĩ, chỉ sợ khó chịu chính là Hoàng hậu nàng. Hiển nhiên, lời của Ninh phi, Hoàng thượng rất tin tưởng không hề nghi ngờ, huống chi còn có Thục phi, chuyện này quả thật rất khó giải thích chu toàn.

Vốn Hoàng hậu có chủ ý xấu, cầm phấn hoa hồng cho Thái y khác kiểm nghiệm, tất nhiên hắn không tra ra kết quả có lợi cho Ninh phi, sau đó lại cho Ninh phi uống dược câm, nàng ta đương nhiên không thể giải thích cho mình, lại thêm chuyện thông dâm, chắc chắn sẽ có tội, cho dù lúc đó Thục phi thấy Thái y nghiệm chứng thì sao, chỉ cần Ninh phi không nói ra lời,

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu chỉ cần nói Thái y kia nhầm lẫn, Thục phi tuyệt đối sẽ không hoài nghi.

Hoàng hậu ngàn tính vạn tính cũng không tính được, Ninh phi lại nhẹ nhàng phá giải âm mưu của nàng. Chẳng những phát hiện cạm bẫy phấn hoa hồng của nàng, còn tránh được dược câm, cho đến bây giờ Hoàng hậu cũng không thể hiểu được, rõ ràng mình tận mắt chứng kiến nàng đã uống canh, nhưng hiện tại chẳng những giọng nói của Ninh phi không mất đi, nói chuyện vẫn nhanh mồm nhanh miệng như vậy.

Giờ thì tốt rồi, một bên Ninh phi khua môi múa mép biện giải, Thục phi làm chứng, Hoàng hậu nàng còn có lời gì để nói nữa. Lúc này, Hoàng hậu bắt đầu hối hận, sớm biết sẽ không tìm Thục phi đến làm chứng rồi. Lúc đó kêu Thục phi, là muốn nàng chứng kiến Ninh phi bị tra ra giấu phấn hoa hồng, kết quả ngược lại tự cho mình một cái tát.

Trong lòng Hoàng hậu tức giận đến phát run, đối mặt với ánh mắt thâm trầm của Hoàng thượng, nàng cũng không tiện để lộ ra cái gì trên mặt, chỉ hậm hực miễn cưỡng cười nói: "Có lẽ nhầm lẫn rồi, ban đầu thần thiếp nên đổi Thái y khác tra xét lại."

"Ừ, như vậy là tốt nhất." Hoàng thượng thâm sâu nhìn Hàng hậu vài lần, liền đi tới trước mặt Lạc Tử Hân.

"Ái phi, sáng sớm quấy rầy giấc mộng của nàng, có phải còn chưa tỉnh ngủ? Nhìn sắc mặt nàng không tốt, trẫm đưa nàng vào trong." Hoàng thượng cầm tay Lạc Tử Hân, kéo nàng vào phòng, cứ thế vứt bỏ một mình Hoàng hậu ở bên ngoài.

Hoàng thượng làm như vậy chính là cho Hoàng hậu một cái bạt tai ngay tại chỗ, một cái bạt tai này không coi nàng đường đường là Hoàng hậu vào trong mắt, trước mặt nàng lại cùng một phi tử tình chàng ý thiếp đi vào phòng.

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu nắm chặt hai tay, hận đến nghiến răng nghiến lợi, tức giận xoay người rời khỏi Thanh Dương cung.

Đêm đó, Hoàng thượng ngự giá Kiền Ninh cung, nhìn Hoàng hậu, lại mang theo vẻ mặt tức giận.

"Hoàng hậu, đừng tưởng cái gì trẫm cũng không biết, ngươi làm việc này, đừng tưởng rằng có thể giấu diếm được trẫm."

Hoàng hậu run rẩy nói: "Hoàng thượng, thần thiếp cho rằng Ninh phi đó là ..."

"Như vậy đưa dược câm, chuyện muốn hãm hại Ninh phi, chẳng lẽ không phải ngươi làm?" Con ngươi của Hoàng thượng đột nhiên trở nên âm u.

"Hoàng thượng, thần thiếp không có..." Hoàng hậu lạnh sống lưng, làm sao Hoàng thượng biết được chuyện này?

Hoàng thượng đi lên phía trước, đột nhiên nắm lấy cằm Hoàng hậu, lạnh lùng nói: "Ngươi đừng xem trẫm như tên ngốc. Ngươi là một Hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ, làm gương cho nữ tử khắp thiên hạ, nhưng bây giờ ngươi làm ra chuyện khiến cho người ta căm phẫn, ngươi có xứng làm một Hoàng hậu hay không?

"Hoàng thượng, thần thiếp bị oan." Hoàng hậu cả kinh quỳ trên mặt đất, liên tục kêu oan.

"Oan uổng? Ngươi là thông minh bị thông minh hại." Hoàng thượng khom lưng, đưa tay đến cổ nàng bóp chặt nói: "Trẫm có thể cho ngươi lên hậu vị, cũng có thể lập tức kéo ngươi xuống, tốt nhất ngươi nên biết chừng mực."

https://thuviensach.vn

Nói xong dùng lực đẩy, thân thể Hoàng hậu bị va vào góc bàn, trên lưng đau rát, nàng vuốt cái cổ bị Hoàng thượng bóp, không ngừng ho khan, kinh hoảng đến chảy nước mắt. Mà Mục Nguyên Trinh chỉ lạnh lùng nhìn nàng, nói bãi giá, rồi rời khỏi Kiền Ninh cung.

Tại sao, tại sao Hoàng thượng biết chuyện nàng hạ dược câm? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hoàng hậu cảm thấy đứng ngồi không yên, toàn thân bắt đầu run rẩy.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Thân Thế Phong Ba (1)

"Nương nương, không nghĩ tới dự cảm của người lại chuẩn như vậy, nô tỳ thật cảm thấy giống đi qua nước sôi lửa bỏng một lần vậy, thật chấn động lòng người." Tích Như nói xong, vẻ mặt vô cùng khoa trương, nàng thật sự quá bội phục chủ tử nhà mình rồi, lại có thể liệu sự như thần.

Lạc Tử Hân hé miệng mỉm cười, đối với sự khoa trương của Tích Như, nàng lựa chọn trầm mặc.

Chuyện này có thể thuận lợi như thế, thật ra thì cũng không phải do nàng tính toán tài tình như vậy, mà do nàng đã trải qua kiếp trước. Cho nên, nàng mới có thể biết rõ ràng chuyện Hoàng hậu sẽ hạ dược câm, cho nên trước lúc bị Hoàng hậu mời đi Kiền Ninh cung, nàng mới có thể an bài Tích Như đi tìm Vệ Dịch Hiên, cũng báo trước có thể xảy ra chuyện hạ độc.

Chỉ có điều Tích Như và Vệ Dịch Hiên hợp tác quả thực chính là thiên y vô phùng (*), Tích Như gặp được Tô ma ma ở trên đường, nên cố ý đổ nước canh lên người ma ma, thừa dịp ma ma lau chùi, Vệ Dịch Hiên nhân cơ hội đổi chén tổ yến ma ma để ở bên cạnh, đây cũng là nguyên nhân sau khi nàng uống xong chén dược câm này mà vẫn có thể bình an vô sự. Nhưng vào lúc này, Lạc Tử Hân cũng phải âm thầm tán thưởng công phu của Vệ Dịch Hiên, chỉ cần một chút thời gian ngắn ngủi, là hắn có thể thần không biết quỷ không hay tráo đổi chén canh, công phu nhất định không đơn giản. Ít nhất, chén này đã đổi xong rồi nhưng ngay cả bóng dáng của hắn Tích Như cũng không nhìn thấy, sau đó Tích Như còn ngây ngốc hỏi

https://thuviensach.vn

Vệ Dịch Hiên, rốt cuộc đã đổi được chưa? Lúc Vệ Dịch Hiên nói cho nàng biết đã ra tay thành công thì Tích Như vẫn còn không tin.

(*) Thiên y vô phùng : nghĩa là áo tiên không thấy vết chỉ khâu, ở đây ý nói mọi việc đều phối hợp chặt chẽ không có sơ hở không chê vào đâu được.

Sau đó nàng bị Hoàng hậu nhốt vào phòng, lập tức có người phóng ám khí vào cho nàng, thấy trên tờ giấy viết dòng chữ độc dược đã được đổi, lúc này nàng mới yên tâm lớn mật tùy ý Tô ma ma mạnh mẽ ép nàng uống chén tổ yến kia.

Sau đó, nàng trở lại Thanh Dương cung, đêm đó lại để Tích Như đi tìm Vệ Dịch Hiên, báo cho hắn biết có thể có người sẽ hạ mê hương với nàng, bịa đặt nàng thông dâm. Cho nên Vệ Dịch Hiên mặc y phục dạ hành màu đen lại một lần nữa anh hùng cứu mỹ nhân, lôi người kia đi ra ngoài.

Sợ rằng sau một loạt chuyện này, dù thế nào Hoàng hậu cũng sẽ không nghĩ tới đúng là do Ninh phi nàng biết trước tiên cơ. Chỉ có điều, e rằng Hoàng hậu càng không nghĩ tới, Hoàng thượng lại có thể phát hiện chuyện Hoàng hậu hạ độc. Khóe miệng Lạc Tử Hân vẽ ra một đường vòng cung xinh đẹp.

Ngay sau khi Tích Như đổi chén tổ yến trong tay Tô ma ma, Vệ Dịch Hiên lập tức cầm chén canh có độc đi tới chỗ Hoàng thượng, nói đây được phát hiện từ chỗ cung nữ trong cung Hoàng hậu, sợ bất lợi với Hoàng hậu. Hoàng thượng liền lệnh Vệ Dịch Hiên triệt để điều tra chuyện này, bắt cung tới, phạt nghiêm khắc, quả nhiên vị cung nữ này không chịu nổi, nói ra toàn bộ, chỉ có điều Vệ Dịch Hiên cho nàng tiền thưởng, cho nên sợ rằng đến bây giờ, Hoàng hậu cũng không biết chuyện này do cung nữ bên cạnh mình bán đứng.

https://thuviensach.vn

Bên này, Hoàng hậu dĩ nhiên là phiền muộn vài ngày vẫn không ngủ ngon, vốn cho rằng có thể thuận lợi diệt trừ cái gai trong mắt, nhưng không ngờ chẳng những không diệt trừ được nàng ta, ngược lại, còn khiến cho mình mất hết mặt mũi ở trước mặt Hoàng thượng, đặc biệt là thời điểm Hoàng thượng nói câu có thể nâng nàng lên hậu vị, cũng có thể kéo nàng xuống kia, khiến trong lòng nàng nảy sinh bất an. Lại càng đắn đo không biết tiếp theo có nên tiếp tục đối phó với Ninh phi hay không? Nhưng nếu mặc kệ, chẳng may nàng ta thật sự là Ngọc Hân ban đầu kia, vậy tâm hoàng thượng đã có thể hoàn toàn hướng về nàng ta rồi, nói không chừng đến lúc đó nàng vẫn khó giữ được hậu vị.

"Hoàng hậu, lão nô nghe được một tin tức." Tô ma ma đi vào, tiện tay đóng cửa, mặt lộ vẻ thần bí.

"Tin tức gì? Gần đây bổn cung quá xui xẻo rồi, nếu là tin tức xấu vậy trước hết đừng nói." Hoàng hậu nhíu mày một cái.

Tô ma ma lập tức cười nịnh nói: "Nương nương, lần này là một tin tức tốt, nô tỳ khẳng định người nghe xong nhất định sẽ hết buồn phiền."

"Hả! Vậy nói nghe thử một chút?" Hoàng hậu nghe vậy thoáng có chút tinh thần, ngồi thẳng người nhìn Tô ma ma.

“Trong đại lao nô tỳ có biết một ngục tốt, hôm đó hắn nói cho nô tỳ biết một chuyện." Tô ma ma cười hắc hắc một tiếng, nói: " chính là tối hôm trước khí phó viện Thái y viện Sở Lăng Thiên bị ban cái chết, Ninh phi đi đại lao gặp hắn. Ngục tốt này nghe được đối thoại của họ đã biết được một bí mật lớn kinh thiên."

"Bí mật lớn?" Trong mắt Hoàng hậu lập tức phát ra ánh sáng, nói: "Chẳng lẽ là hai người họ có tư tình?"

"Có tư tình hay không, ngục tốt này cũng không dám xác định, nhưng lại nghe được thân thế thực sự của Ninh phi, thì ra nàng ta vốn không phải

https://thuviensach.vn

là nữ nhi của Viên Chiêu."

"Cái gì?" Hoàng hậu đứng lên từ trên chỗ ngồi ngay lập tức, vẻ mặt kinh ngạc, "Ngươi nói là Ninh phi nàng ta khi quân?"

Tô ma ma hưng phấn không ngừng gật đầu, nói: "Còn có việc càng làm cho người ta hưng phấn hơn, người đoán Ninh phi này, thân thế thực sự là gì?"

Hoàng hậu lập tức hứng thú, vội hỏi: "Thế nào? Thân thế của nàng ta không tầm thường sao?"

"Đâu chỉ không tầm thường, hắc hắc, nương nương, chỉ sợ người có nằm mơ cũng chẳng ngờ tới đi, Ninh phi lại là nữ nhi của phế thần tiền triều Lạc Kiến Phú,Lạc Tử Hân."

"Cái gì? Lạc Kiến Phú?" Mặt Hoàng hậu khiếp sợ nhìn Tô ma ma, kết quả này đúng là nàng không nghĩ tới.

Việc này, chẳng những Ninh phi khi quân, hơn nữa nàng ta còn là nhi nữ của một phản tặc, sợ rằng vào lúc này, như thế nào thì Ninh phi cũng sẽ trốn không thoát tội, xem lần này nàng ta còn có thể trốn thế nào.

Lạc Tử Hân, Ngọc Hân? Hân? Trong lòng Hoàng hậu đột nhiên run lên, khó trách nàng có hỏi Tích Như như thế nào, đánh như thế nào cũng hỏi không được, thì ra nàng ta vốn không phải là người của Viên gia, thì ra trong tên thật của nàng ta thật sự có một chữ Hân, cho nên, nàng ta thật sự chính là Ngọc Hân ở Lê Châu kia.

Ta mặc kệ ngươi là Ngọc Hân hay là Lạc Tử Hân, Bổn cung cũng sẽ để cho ngươi biến mất khỏi Hoàng cung này. Hoàng hậu nắm tay thành quả đấm, trên mặt lộ ra một nụ cười âm lạnh.

https://thuviensach.vn

"Nương nương, Bình Yên tới rồi." Tích Như khẽ nói một tiếng bên tai Lạc Tử Hân.

Lạc Tử Hân nhấc đầu ra từ trong sách, hiểu ý gật gật đầu với Tích Như, Tích Như lập tức cho người hầu lui xuống, để Bình Yên vào phòng.

Bình Yên chính là cung nữ mấy ngày trước Lạc Tử Hân sắp xếp vào cung của Hoàng hậu. Nhớ ngày đó, phụ thân của Bình Yên ở bên ngoài đánh bạc thiếu nợ người ta, không có lực trả nợ, chủ nợ tới cửa yêu cầu bán thê tử để trả nợ, lúc ấy Bình Yên là gấp đến độ sứt đầu bể trán, đi cầu Hoàng hậu, nhưng không nghĩ tới Hoàng hậu lại không giúp nàng chút nào, ngược lại còn trách cứ phụ thân của nàng vô lương, để cho nàng an tâm hầu hạ trong cung. Nhưng dù sao Bình Yên cũng là một nữ nhi hiếu thuận, người lập tức tiều tụy đi mấy phần, chỉ có điều nàng cũng rất may mắn, gặp được Ninh phi, ngay lập tức Lạc Tử Hân giúp phụ thân nàng trả khoản nợ. Từ đó về sau, Bình Yên xem Ninh phi là ân nhân, một lòng đi theo nàng. Sau đó, Lạc Tử Hân để cho nàng ở trong cung của Hoàng hậu trở thành cơ sở ngầm của mình, Bình Yên cũng một lời đáp ứng.

Bình Yên vào phòng, vẻ mặt tràn đầy sợ hãi, sau khi nhìn thấy Lạc Tử Hân lập tức quỳ xuống, nói: "Ninh phi nương nương, việc lớn không tốt, Hoàng hậu muốn đối phó với ngài đấy."

Lạc Tử Hân khẽ cười nhạt: " Lúc này, nàng ta lại chuẩn bị ra chiêu gì đây?"

"Nương nương, Hoàng hậu nương nương đã biết thân phận thật sự của ngài rồi." Bình Yên vội la lên.

"Cái gì!" Lạc Tử Hân và Tích Như cùng liếc nhìn nhau, trong mắt xuất hiện vẻ khẩn trương.

Tiếp đó, Bình Yên lập tức báo một chữ cũng không bỏ sót chuyện mình nghe lén được ở ngoài phòng Hoàng hậu cho Ninh phi. Lạc Tử Hân lắng

https://thuviensach.vn

lặng nghe, trong đầu cũng không ngừng nghĩ đối sách.

Sau khi Bình Yên hồi báo xong, lại nhanh chóng rời khỏi Thanh Dương cung, nhưng một câu nói của nàng ấy lại cho Lạc Tử Hân kinh ngạc mãnh liệt.

"Nương nương, chuyện Bình Yên nói cũng không phải là chuyện nhỏ, Hoàng hậu đã biết người không phải là Viên tiểu thư chân chính, nếu đến chỗ Hoàng thượng cáo trạng, vậy nương nương người. . . . . ." Tích Như vội vàng la lên.

"Ta sẽ bị ban cho cái chết." Lạc Tử Hân không đợi Tích Như nói xong, đã nói tiếp lời nói của nàng.

"Vậy phải làm thế nào bây giờ?" Vẻ mặt Tích Như cũng lo lắng, hoàn toàn mất hết chủ ý.

Lạc Tử Hân càng không ngừng suy tư trong đầu, kỳ thực lúc nàng thay nữ nhi Viên gia vào cung, nàng đã nghĩ đến sớm muộn gì cũng sẽ có ngày bị vạch trần, chỉ có điều ngày này tới quá sớm, cái này cũng chỉ có thể trách chính mình, lúc đó ở trong đại lao quá mức kích động, quên mất tai vách mạch rừng.

Nếu đã như vậy, nàng cũng chỉ có thể đánh cuộc một phen.

"Hoàng thượng, Ninh phi nương nương cầu kiến." Vệ Dịch Hiên nói với Mục Nguyên Trinh.

Lúc này Mục Nguyên Trinh đang ở Thái Kiền cung phê duyệt tấu chương, những thứ này đã khiến hắn phiền muộn trong lòng, nhưng vừa nghe thấy Ninh phi đến, trong lòng hắn lại hơi rung động khác thường, lập tức để tấu chương trong tay xuống, nói: "Mau mời nàng vào đi."

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân đi vào bên trong, Mục Nguyên Trinh đã đứng lên, lôi kéo nàng đến tại bên giường ngồi xuống.

"Mấy ngày không gặp ái phi, trẫm thật nhớ." Mục Nguyên Trinh nhìn nàng thật sâu, nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn lên trán nàng.

Lạc Tử Hân thẹn thùng cúi đầu, nói: "Thần thiếp nghe nói mấy ngày hôm nay trong lòng Hoàng thượng phiền muộn, cho nên hôm nay đặc biệt để Ngự thiện phòng hầm chút canh, Hoàng thượng không nên quá mệt nhọc, đả thương long thể."

"Ài, còn không phải là những chuyện gần đây, quậy đến đầu trẫm cũng muốn đau nhức." Mục Nguyên Trinh vuốt vuốt gáy, dáng vẻ mệt mỏi.

"Để thần thiếp giúp Hoàng thượng xoa bóp." Đợi sau khi Hoàng thượng cho phép, Lạc Tử Hân lập tức xoa bóp đầu vì hắn.

Mục Nguyên Trinh khẽ nhắm hai mắt lại, hưởng thụ ôn nhu Lạc Tử Hân dành cho hắn, tâm thần cũng từ từ bình tĩnh lại.

"Hoàng thượng, ngài phiền não như vậy, có phải là bởi vì chiến sự gần đây hay không?" Lạc Tử Hân ân cần hỏi.

Mục Nguyên Trinh mở mắt, vỗ nhẹ mu bàn tay của nàng, nói: "Đúng vậy, thời gian gần đây Bạch Thiêu nhìn chằm chằm, xâm phạm biên giới của ta, nhưng cũng không biết bọn chúng lấy được từ đâu một lượng lớn vũ khí, thật sự lợi hại, các tướng sĩ thủ thành cũng thua ở trên tay của bọn chúng, chuyện này thật sự khiến cho trẫm lo lắng."

Nói xong, Hoàng thượng lại thở dài, tâm tình một lần nữa bị đè nén tiếp.

Lạc Tử Hân đột nhiên xoay người, quỳ xuống, nói: "Hoàng thượng, thần thiếp biết nội cung là không thể tham chính, nhưng thần thiếp thấy Hoàng thượng lo lắng, trong lòng thật sự không có cảm giác, cho nên thần thiếp cả

https://thuviensach.vn

gan nói ra một chút kiến nghị, không biết Hoàng thượng có bằng lòng nghe một lời của thần thiếp hay không?"

Ánh mắt Hoàng thượng nhìn nàng thật sâu, nói: "Ái phi cứ nói đừng ngại."

Lạc Tử Hân nói: "Sở dĩ người Bạch Thiêu có thể bách chiến bách thắng, cũng bởi vì bọn họ chế tạo ra vũ khí mạnh mẽ, nếu Đại Vũ quốc ta cũng có thể làm ra loại vũ khí mạnh mẽ hơn, như vậy thì có thể quyết một trận tử chiến với bọn họ."

"Vậy phải chế tạo vũ khí nào đây?"

"Đại Vũ quốc ta tài nguyên rộng lớn, thần thiếp biết Kỳ Nguyên sơn có một khoáng sản rất tốt, nếu loại khoáng thạch này dùng để đúc vũ khí thì còn gì tốt hơn, mạnh hơn những thứ tướng sĩ dùng hiện tại rất nhiều. Hoàng thượng có thể tới nơi ấy tìm người khai thác chế tạo, tạo ra khôi giáp cùng với binh khí cứng chắc, nhất định có thể chiến thắng người Bạch Thiêu."

"Núi Kỳ Nguyên? Thật sự có khoáng thạch mà nàng nói?" Hoàng thượng ngạc nhiên hỏi.

"Dạ, thật sự có, nếu Hoàng thượng không tin, có thể lập tức phái người đi tra xét. Hơn nữa hiện giờ thần thiếp cho rằng Hoàng thượng phải bắt đầu sử dụng thêm tướng tài giỏi về dụng binh, lúc này mới có thể thắng vì đánh bất ngờ." Lạc Tử Hân nói.

"Trẫm đã phái ra Trữ lão tướng quân, nếu ngay cả hắn cũng thua trận, vậy trong triều ta còn có vị tướng quân nào có thể đảm nhận trọng trách nặng nề này?" Hoàng thượng khổ nghĩ.

"Hiện tại có tiền thần Lạc Kiến Phú trong đại lao. Hoàng thượng hẳn biết tuy rằng hắn chỉ là một quan văn, thế nhưng lại xuất thân từ võ trạng nguyên, năm đó tiên hoàng nhiều lần phái hắn chinh phạt, nhưng lại chưa

https://thuviensach.vn

có lần nào không thắng trận trở về, hắn đúng là một người có thể vì Đại Vũ quốc ta xuất lực." Lạc Tử Hân rũ mắt xuống.

"Lạc Kiến Phú?" Sắc mặt Mục Nguyên Trinh trầm xuống, người này vẫn tận hiến với Hoàng đế tiền triều, hơn nữa người này cũng từng chém một đao trên người hắn, hắn vẫn xem người này là kẻ thù!

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Thân Thế Sóng Gió (2)

Lạc Tử Hân thấy mắt Mục Nguyên Trinh từ từ trở nên sâu hơn, trong lòng hơi cẳng thẳng, nói tiếp: "Hoàng thượng, tuy Lạc Kiến Phú này là người của Hoàng đế tiền triều, nhưng đến nay Hoàng thượng đã ngồi vững giang sơn từ lâu, tin rằng hắn cũng không làm nổi lên sóng gió gì được. Hơn nữa, hiện tại hắn đã bị nhốt trong đại lao mấy năm, hắn là tâm chí đã sớm bị mài mòn. Nếu bây giờ Hoàng thượng trọng dụng hơn, lại tin tưởng hơn, chắc chắn Lạc Kiến Phú này cũng sẽ mang ơn, tùy theo ý Hoàng thượng."

Mục Nguyên Trinh nghe Lạc Tử Hân nói, trong lòng biết lời này của nàng cũng không phải là không có đạo lý, Lạc Kiến Phú này đúng là văn võ kỳ tài khó gặp, văn có thể trị quốc, võ có thể ngăn địch. Nếu không phải vì một kiếm năm đó, hắn cũng sẽ không căm hận người này như thế.

"Trước mắt, Đại Vũ quốc đang lâm nguy, Hoàng thượng nên buông thành kiến xuống, để hắn dốc sức vì quốc gia, cũng có thể hiển lộ rõ ràng sự nhân đức khoan hậu của Hoàng đế Đại Vũ ta, coi trọng người tài." Lạc Tử Hân lại góp lời lần nữa.

Con ngươi của Hoàng thượng hơi dao động, Lạc Tử Hân biết giờ phút này lòng Hoàng thượng có hơi lung lay, liền nhân cơ hội nói tiếp: "Hoàng thượng, an nguy quốc gia là quan trọng nhất, vả lại Hoàng thượng còn có thể phái Trữ tướng quân ở bên cạnh giám sát đốc thúc, nếu Lạc Kiến Phú này thật sự có tâm tư khác thường, cũng trốn không thoát pháp nhãn của Trữ lão tướng quân."

https://thuviensach.vn

Mục Nguyên Trinh suy nghĩ một lát, rốt cuộc giãn con ngươi ra, chuyển ánh mắt qua, nói: "Ái phi nói rất có đạo lý, vậy trẫm sẽ an bài chuyện này. Chỉ có điều, mới vừa rồi nàng có nói chuyện về Kỳ Nguyên Sơn, sao nàng lại biết được?"

Trong lòng Lạc Tử Hân Tâm hồi hộp một trận, nàng biết chuyện này, cũng là do trước kia lúc chưa vào cung nghe thấy một lão khất cái giàu kinh nghiệm nói, chỉ là chuyện như vậy cũng không tiện nói với Hoàng đế, nói vòng vo: "Chuyện đó là lúc trước khi chưa vào cung thần thiếp nghe người ta nói tới, lúc ấy thần thiếp chỉ là nghe qua thôi, bây giờ nhớ lại, nên mới nói với Hoàng thượng."

Mục Nguyên Trinh nghe xong cũng không truy hỏi đến cùng, chỉ là gật đầu một cái, nói: "Vậy thì cứ theo lời ái phi nói, trẫm phái người đi dò xét chỗ đó. Nếu như lời đó không giả, thì chẳng những lần này có thể đối phó Bạch Thiêu quốc, mà sau này Đại Vũ quốc ta cũng có phúc."

Sau đó, ngay lập tức, Hoàng thượng tuyên tất cả văn võ đại thần yết kiến, Lạc Tử Hân cũng liền lui xuống.

Ngày hôm sau, nghe Vệ Dịch Hiên truyền tin báo, Hoàng thượng hạ mật lệnh, phái Lạc Kiến Phú và Trữ tướng quân cùng lĩnh quân xuất chinh. Ban đầu Lạc Tử Hân không thể hiểu nếu như Hoàng thượng đã quyết định bắt đầu dùng Lạc Kiến Phú, thì vì sao còn phải tiến hành bí mật như vậy. Nhưng mà, sau đó nàng cũng nghĩ thông suốt, sợ rằng trên triều đình cũng còn có không ít người phản đối, thay vì như vậy, còn không bằng chờ Lạc Kiến Phú đánh thắng trận, vậy thì miệng của những người này cũng sẽ tự nhiên mà đóng lại. Đến đây, Lạc Tử Hân hơi hơi kính nể sự "nhìn xa trông rộng" của Hoàng thượng.

Sau đó nữa, Hoàng thượng cực kỳ hưng phấn chạy tới nói cho nàng biết, Kỳ Nguyên Sơn thật sự có khoáng thạch hiếm như nàng nói, hiện đã sai người ở đó gấp rút đẩy nhanh tốc độ chế tạo, tìm mấy trăm thợ thủ

https://thuviensach.vn

công,.dùng toàn lực chế tạo, để mau chóng tăng thêm trang bị tốt cho tướng sĩ Đại Vũ quốc.

Rồi sau đó, qua không bao lâu, tiền tuyến truyền đến tin chiến thắng, Bạch Thiêu quốc liên tục bị bại lui. Mặc dù vẫn chưa phải là thắng lợi chân chính, nhưng trên mặt Hoàng thượng đã khôi phục thần thái như ngày trước, quần thần trên dưới triều đình đều hô to vạn tuế.

Mà khi Hoàng thượng đang hết sức phấn khởi vì chiến sự tiền tuyến, Hoàng hậu đột nhiên cầu kiến.

"Hả? Hoàng hậu cũng nên vì trẫm mà cao hứng đúng không? Mau truyền vào." Xem ra tâm tình Mục Nguyên Trinh vô cùng vui vẻ.

"Vâng" Vệ Dịch Hiên hơi cúi mình cung kính, đáy mắt lướt qua một vẻ sâu xa.

"Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng." Hoàng hậu nhẹ nhàng hành lễ với Hoàng thượng.

"Mau đứng lên, mau đứng lên, hôm nay trẫm rất vui vẻ, tiền tuyến lại truyền về tin chiến thắng, đoán chừng cũng không lâu lắm, sẽ chiến thắng hồi triều." Ý cười chứa đầy trên mặt Hoàng thượng.

Hoàng hậu cũng tươi cười hớn hở theo Hoàng thượng, nói: "Chúc mừng Hoàng thượng. Chỉ là, Hoàng thượng, hôm nay thần thiếp tới đây, là vì có một chuyện quan trọng muốn bẩm báo, chỉ sợ chuyện này sẽ làm Hoàng thượng đau đầu một trận rồi."

Tầm mắt Hoàng thượng chuyển qua, hơi ngẩn ra, nói: "Không biết Hoàng hậu có chuyện gì? Nhìn nàng nghiêm túc như vậy, xem ra không phải là chuyện nhỏ?"

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu gật đầu một cái, nói: "Quả thật rất nghiêm túc, là về Ninh phi, nàng ấy. . . . . ."

Hoàng thượng thu hồi nụ cười, nói đến Ninh phi, trong lòng của hắn lại dâng lên một trận dịu dàng, nhưng nhìn thấy sắc mặt Hoàng hậu như thế, trong lòng cũng trở nên hơi không vui: "Ninh phi, nàng ấy như thế nào?"

Hoàng hậu thở dài, nói: "Hoàng thượng, ngài có điều không biết, Ninh phi này, nàng là giả mạo tiến cung, nàng vốn không phải là con gái của Viên Chiêu."

Lời nói của Hoàng hậu khiến lòng Hoàng đế hơi khiếp sợ, nói: "Lời này của nàng cũng không thể nói lung tung, có gì chứng minh?"

Hoàng hậu khựng lại, thầm nghĩ quả nhiên Hoàng thượng hỏi đến chuyện này. Thân thế của Ninh phi này cũng chỉ là do binh lính đánh xe nghe thấy nàng ta và Sở Lăng Thiên nói chuyện với nhau mới biết được, nếu nói là có chứng cớ, thì là tuyệt đối không có, đây cũng là nguyên nhân vì sao sau khi Hoàng hậu biết tin tức này lại chậm chạp không báo lại cho Hoàng thượng ngay, vốn nàng muốn thu góp chứng cớ không thể chối cãi. Nhưng mà, Hoàng hậu cũng tuyệt đối không ngờ, Ninh phi này xử sự cực kỳ cẩn thận, lại có thể một giọt nước cũng không lọt ra ngoài, hoàn toàn không tìm được bất kỳ chứng minh nào về thân thế của nàng ta.

Chỉ là, sau đó Hoàng hậu cũng đã suy nghĩ thông suốt hơn, không cần chứng cứ gì khác, chỉ cần dùng một loại phương pháp là có thể chứng thực, cho nên hôm nay nàng mới tới cầu kiến Hoàng thượng.

"Hoàng thượng, chỉ cần để Ninh phi và Viên Chiêu nhỏ máu nhận thân, thì sẽ biết thần thiếp nói thật hay giả ngay."

Hoàng đế nhìn thật sâu vào Hoàng hậu, tâm tư xoay chuyển, sững sờ thật lâu mới nói: "Vậy nàng có biết nàng ấy là ai?"

https://thuviensach.vn

"Nàng ấy là thân sinh nữ nhi của loạn thần tiền triều- Lạc Kiến Phú. Hoàng thượng, Ninh phi phạm tội khi quân, lại là nữ nhi của loạn thần tặc tử, không thể tha thứ." Hoàng hậu vội vàng la lên.

"Tuyên Viên Chiêu." Hoàng thượng hạ quyết tâm, ra lệnh.

Rất nhanh, Hoàng thượng cũng triệu kiến Ninh phi. Lúc Lạc Tử Hân đi tới cửa Thái Kiền cung thì nhìn thấy vẻ mặt thâm sâu của Vệ Dịch Hiên, hắn có thâm ý nhìn nàng mấy lần, đôi mắt biết nói kia nhất thời khiến Lạc Tử Hân hiểu ra một chút, trái tim liền treo lên cổ họng.

Bất quá nàng không có sự lựa chọn, dù sao cũng là một ván bài, vậy thì để xem bản thân có thể vượt qua được cục diện này hay không.

Mới vừa bước vào Thái Kiền cung, nàng đã bị Phó Hổ kéo cánh tay lại ngay, thấy trên tay hắn đột nhiên lộ ra một cây chủy thủ, Lạc Tử Hân cả kinh cuống quít rút tay về.

"Ninh phi, đừng động." Giọng nói trầm ổn của Hoàng thượng truyền đến, trong lòng Lạc Tử Hân khẽ run, ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng.

Chỉ một giây sững sờ như vậy, chuỷ thủ trên tay Phó Hổ đã cứa một nhát trên ngón tay của nàng, giọt máu đỏ tươi nhỏ xuống bát nước trên tay Phó Hổ.

"Phó Hổ, ngươi lui ra đi." Hoàng thượng lạnh giọng phân phó.

Phó Hổ tuân lệnh lui ra, Lạc Tử Hân thì lại mở to hai mắt, khiếp sợ nhìn Hoàng thượng.

Hoàng thượng nhìn bát nước đặt ở trước án thư thật lâu, sắc mặt càng ngày càng âm trầm, ánh mắt hơi thâm sâu hơn, đột nhiên hắn ngẩng đầu lên, trong giọng nói như có tức giận, chỉ vào bát nước nói: "Nàng tới đây nhìn thử xem, đây là cái gì?"

https://thuviensach.vn

Mặc dù trong lòng Lạc Tử Hân hiểu rõ, nhưng mà trong mắt vẫn lộ ra vẻ hồ nghi, đi tới trước án thư của Hoàng thượng, cái nàng nhìn thấy là hai giọt máu vĩnh viễn cũng không có cách nào dung hợp với nhau.

"Hoàng thượng. . . . . ." Lạc Tử Hân nhẹ nhàng nói.

"Có biết giọt máu còn lại là của ai không?" Hoàng thượng lạnh nhạt nói.

Lạc Tử Hân rũ hai mắt xuống, im lặng không nói gì.

"Hừ, ngươi đã đoán được có phải hay không? Hoàng hậu nói ngươi không phải là nữ nhi của Viên Chiêu, ngươi khi quân vào cung, lúc đầu trẫm còn không tin, chỉ là hiện tại, trẫm không thể không tin." Bỗng chốc, Hoàng thượng liền tức giận.

"Hoàng thượng, thần thiếp luôn trung thành và tận tâm với Hoàng thượng, chưa bao giờ có ý khác." Lạc Tử Hân khẽ mở đôi môi.

Hoàng thượng đột nhiên nắm lấy cổ của nàng, ép nàng không thể không nhìn thẳng vào hắn. Ánh mắt của hắn chứa đựng sự giận dữ, chỉ là rõ ràng đáy mắt vẫn lộ ra chút đau lòng. Qua một lúc lâu, cuối cùng hắn lại mở miệng: "Cho nên, ngươi thật sự là nữ nhi của Lạc Kiến Phú?"

Trong lòng Lạc Tử Hân biết không thể giấu diếm được nữa, chỉ có thể gật đầu một cái, nói: "Hoàng thượng thứ tội."

"Ngươi. . . . . ." Hoàng thượng đột nhiên túm chặt gáy nàng, kéo nàng lại gần, hô hấp của hắn phun trên mặt của nàng, khiến cho nàng cảm nhận được phần uy hiếp này một cách sâu sắc hơn, "Ngươi dám lừa gạt trẫm, uổng cho trẫm đã đối đãi với ngươi như vậy."

"Hoàng thượng, mặc dù thần thiếp mượn thân phận của Viên phủ để vào cung, nhưng thần thiếp cũng đã sớm thừa nhận thân phận với Hoàng thượng." Lạc Tử Hân nói.

https://thuviensach.vn

Hoàng thượng khẽ nhíu mày, nói: "Ngươi thừa nhận thân phận với trẫm lúc nào?"

"Lúc thần thiếp nói cho Hoàng thượng thần thiếp là Ngọc Hân thì thần thiếp cũng đã nói, thần thiếp tên thật là Lạc Tử Hân, Ngọc Hân chính là nhũ danh của thần thiếp."

Tay hoàng đế níu lấy cổ nàng hơi run rẩy một chút, phần nhu tình nơi đáy lòng lại dâng lên, nhìn nàng thật sâu nhưng lại không mở miệng.

"Hoàng thượng, thần thiếp biết tội, nhưng thần thiếp giả mạo vào cung cũng là vì Hoàng thượng, xin Hoàng thượng tha thứ cho một lòng say mê của thần thiếp."

"Ngươi nói thử xem?" Đột nhiên Mục Nguyên Trinh buông nàng ra, Lạc Tử Hân đứng không vững, thuận thế liền quỳ xuống.

"Kỳ thật thần thiếp đã sớm biết Hoàng thượng từ chỗ Viên Chiêu đại nhân, lúc ấy biết Hoàng thượng chính là nam hài quen biết ở Lê Châu năm đó, nhưng thần thiếp thân là nữ nhi của Lạc gia, căn bản cũng không có tư cách được vào trong cung đi tới bên cạnh Hoàng thượng, cho nên thần thiếp liền cầu xin Viên đại nhân. Viên đại nhân đối với thần thiếp ân trọng như núi, cũng coi thần thiếp như là thân nữ nhi, rốt cuộc vẫn đồng ý thỉnh cầu của thần thiếp, mạo hiểm đưa thần thiếp tiến cung. Nhưng mà mặc dù thần thiếp đang ở bên cạnh Hoàng thượng, nhưng vẫn không có dũng khí nói ra sự thật, cho đến một đêm kia, mới nói ra sự thật cho Hoàng thượng." Lạc Tử Hân nói xong đã sớm lệ ướt đầy mặt.

"Ngọc Hân. . . . . ." Cảm xúc của Hoàng thượng bắt đầu dao động, hít một hơi thật sâu. Cho dù tâm địa hắn sắt đá hơn nữa, nhưng cũng đánh không lại chuyện nữ nhi tình trường này.

"Hoàng thượng." Ngoài cửa, Vệ Dịch Hiên đột nhiên cấp báo.

https://thuviensach.vn

"Đi vào." Hoàng thượng cố nén tâm trạng, xoay người nhìn lại.

Vệ Dịch Hiên đẩy cửa vào, trên mặt hiện lên vẻ hưng phấn, nói: "Chúc mừng Hoàng thượng, vừa rồi nhận được truyền báo, chiến sự đại thắng, người Bạch Thiêu bị quân ta liên tục đánh bại, hiện đã đầu hàng, quân ta đại thắng. Trữ lão tướng quân và Lạc tướng quân lập tức sẽ mang quân về triều."

"Khởi bẩm Hoàng thượng, vừa có truyền báo, lại phát hiện khoáng thạch mới ở Kỳ Nguyên Sơn, hơn nữa phẩm chất còn tốt hơn trước. Chúc mừng Hoàng thượng, những khoáng thạch này là một tư nguyên vô cùng tốt với Đại Vũ quốc chúng ta." Phó Hổ kích động đi vào, hành lễ với Hoàng thượng, hưng phấn hồi báo.

Mục Nguyên Trinh hơi quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào Lạc Tử Hân lệ rơi đầy mặt đang quỳ ở trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Thân Thế Sóng Gió (3)

"Đưa Ninh phi hồi cung trước đi." Vẻ mặt hoàng thượng lạnh nhạt, từ trên mặt hắn không nhìn ra rốt cuộc trong lòng hắn có suy nghĩ gì. Lạc Tử Hân vừa rời khỏi phòng, hắn liền ngồi xuống, thản nhiên lấy sổ con ra xem.

Vài ngày sau, nghe nói quả thực Trữ tướng quân mang quân hồi triều, hoàng thượng vì bọn họ mà cử hành lễ chúc mừng long trọng. Sự kiện nổi trội nhất trong đó chính là hoàng thượng thế mà lại phong cho Lạc Kiến Phú làm Đốc Ngự Sử Nhất Phẩm. Bởi vì trong trận chiến này, Lạc Kiến Phú đã hoạch định kế hoạch quan trọng giúp hoàng thượng, nhưng chỉ phong cho hắn làm quan văn, xem ra trong lòng hoàng thượng vẫn còn có chút phòng bị hắn.

Đối với chuyện đột nhiên hoàng thượng bắt đầu trọng dụng Lạc Kiến Phú, từ trong triều ra đến ngoài triều đều có khen chê, nhưng bởi vì hắn ta lập được chiến công, lại có Trữ tướng quân dốc hết sức tiến cử, cho nên chỉ trôi qua vài ngày, những đồn đãi phản đối kia đều dần dần biến mất.

Còn một sự kiện khác cũng làm cho hoàng thượng cảm thấy không ngờ tới, đó chính là chuyện về khoáng thạch (quặng sắt). Triều đình hết sức tôn sùng Ninh phi, không ít quan viên đều rất tán thưởng chuyện này, thậm chí vì vậy mà cầu hoàng thượng khen thưởng cho Ninh phi.

"Thật sự nàng rất được lòng người đó." Mục Nguyên Trinh nắm lấy cằm Lạc Tử Hân, cười như không cười, nói.

https://thuviensach.vn

"Đây là nhờ hồng phúc của hoàng thượng, trời cao phù hộ cho giang sơn Đại Vũ ta, thần thiếp mới tìm được một nơi sung túc như thế." Lạc Tử Hân khẽ nói.

"Mặc dù thật sự nàng có công với Đại Vũ, khiến cho các quan viên đều trầm trồ khen ngợi nàng, nhưng việc nàng khi quân cũng là sự thật." Ánh mắt hoàng thượng nhìn nàng trở nên sâu thẳm hơn một chút.

Lạc Tử Hân vội quỳ gối, rũ mắt xuống, cung kính nói, "Thần thiếp biết tội, xin hoàng thượng tha tội."

Mục Nguyên Trinh nhìn nàng thật lâu, sau đó chậm rãi thở phào một cái, nói: "Có điều, coi như nàng có công với trẫm, mà nay Lạc Kiến Phú cũng trung thành tận tâm, trẫm cũng không phải là một hoàng thượng không phân rõ phải trái."

Dừng một chút, hắn chắp hai tay ra sau lưng, đi thong thả vài bước rồi nói tiếp, "Trẫm cảm thấy nàng nên tự cảnh tỉnh bản thân cho tốt, yên tĩnh mà suy ngẫm lại lỗi lầm của mình. Vốn dĩ Thái hậu muốn đến chùa bái Phật tạ lễ, trẫm thấy không bằng như vầy đi, nàng đi đến Phạm Quang Tự, thay mặt Thái hậu niệm Phật ba tháng. Ba tháng sau, trẫm sẽ phái người đón nàng hồi cung, xem như chuyện này kết thúc ở đây."

"Tạ hoàng thượng ân điển." Lạc Tử Hân dập đầu bái tạ.

Rốt cuộc thì lo lắng trong lòng của Lạc Tử Hân cũng nhẹ đi, cuối cùng chuyện này cũng nhờ cách thức ôn hòa như vậy mà có được kết quả tốt đẹp, lại không cần ở trong cung vì chuyện thân phận mà thấp thỏm lo âu. Nhưng nàng cũng suy nghĩ lại một vấn đề, nếu như lúc ấy nàng không nghĩ biện pháp lập công lao cho mình, lấy được sự tán thưởng của quần thần, hoàng thượng có xử trí nàng giống như hiện tại hay không?

"Hoàng thượng, sứ thần Đồ Nhã Quốc tới." Đúng lúc đó, Phó Hổ đi vào bẩm báo.

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt của Mục Nguyên Trinh lập tức trở nên rất nghiêm túc. Hắn nhàn nhạt nói với Lạc Tử Hân, "Nàng hồi cung trước đi, về chuyện đi Phạm Quang Tự, qua vài ngày nữa trẫm sẽ sắp xếp."

Nói xong, hắn liền rời khỏi Thái Kiền Cung, có lẽ là đi ứng phó với người của Đồ Nhã Quốc.

Đồ Nhã Quốc luôn đối lập với Đại Vũ Quốc, những năm qua đã nhiều lần khơi lên chiến loạn. Lần này mới bình ổn chiến loạn với Bạch Thiêu Quốc, Đồ Nhã Quốc lại rục rịch ngóc đầu dậy. Tuy rằng bây giờ Mục Nguyên Trinh cảm thấy thực lực của đất nước cũng tạm được, nếu thật sự ganh đua cao thấp với Đồ Nhã Quốc cũng không phải là không có phần thắng, chỉ là vừa mới trải qua một trận chiến, nếu lại huy động nhân lực, chỉ sợ hao tài tốn của, huống chi bây giờ là lúc cần nghỉ ngơi dưỡng sức, thời điểm cần tích trữ binh lực.

Vì vậy, nếu Đồ Nhã Quốc không khơi mào chiến tranh, Đại Vũ Quốc cũng muốn dàn xếp ổn thỏa, cho nên đối với chuyện Đồ Nhã Quốc đề xuất trao đổi một chút tài vật, Mục Nguyên Trinh đều đồng ý một cách sảng khoái.

"Cảm tạ Hoàng đế Đại Vũ về những thứ tơ lụa và lương thực này." Sứ thần Đồ Nhã Quốc - Ba Đạt Nhĩ khẽ cúi người, đáp tạ.

Ba Đạt Nhĩ là Vương Gia của Đồ Nhã Quốc, lần này lấy thân phận sứ thần đi sứ Đại Vũ Quốc, coi như đủ nể mặt, cho nên Mục Nguyên Trinh cũng không dám tùy tiện thất lễ, mà nền tảng lập quốc của Đồ Nhã là dân tộc du mục, thiếu lương thực và các loại tài nguyên là một trong những nguyên nhân bọn họ muốn mở rộng lãnh thổ. Vì vậy mà lần này, sau khi Mục Nguyên Trinh sảng khoái cho bọn họ những thứ này, khuôn mặt Ba Đạt Nhĩ liền hiện lên vẻ hài lòng.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà Mục Nguyên Trinh cũng có suy tính của mình. Tuy rằng Đồ Nhã Quốc chỉ là một nước nhỏ, nhưng binh lực lại không yếu, nếu thật sự lấy cứng chọi với cứng, chưa chắc Đại Vũ Quốc sẽ chiếm được lợi thế, không bằng lấy những thứ này tạo chút ân huệ tạm thời để chặn miệng của bọn họ. Chờ thêm một khoảng thời gian, khi bên núi Kỳ Nguyên chế tạo ra được nhiều binh khí hữu lực, binh lực sung túc rồi, thu thập bọn chúng cũng không muộn.

"Hoàng thượng, lần này tiểu vương tới Đại Vũ Quốc, nghe nói trong hoàng cung Đại Vũ Quốc có một nữ tử thần kỳ, vì Đại Vũ Quốc mà tạo ra không ít thần binh lực khí." Ba Đạt Nhĩ cười nói.

Mục Nguyên Trinh nghi hoặc, "Ngươi nói là . . . . ."

Ba Đạt Nhĩ gãi gãi đầu, suy nghĩ một chút, nói, "Vừa rồi Tiểu vương nghe người Đại Vũ Quốc nói, hình như là một vị phi tử trong cung của hoàng thượng, nghe nói vì Đại Vũ Quốc mà tìm được một nguồn tài nguyên tốt."

Mục Nguyên Trinh khẽ mỉm cười, nói, "Nàng cũng chỉ là người trong nội cung của trẫm, chỉ là tình cờ thôi."

"Nghe nói nàng là Ninh phi?" Đương nhiên Ba Đạt Nhĩ không định buông tha đề tài này.

Mục Nguyên Trinh cười cười, cất cao giọng nói, " Xem ra Ba Đạt Nhĩ Vương Gia rất quan tâm tới bổn quốc, những chuyện nhỏ nhặt thế này cũng biết."

Ba Đạt Nhĩ cười sang sảng ha ha, nói, "Ba Đạt Nhĩ ta rất thích nữ nhân thông minh, cho nên, hoàng thượng à, Ba Đạt Nghĩ có một thỉnh cầu."

"Mời nói." Mục Nguyên Trinh nói.

https://thuviensach.vn

Ba Đạt Nhĩ mỉm cười, trả lời, "Chính là đưa nữ nhân thông minh này cho Bổn vương, để nàng trở thành vương phi của Bổn vương."

Vừa dứt lời, trên triều đình liền thổn thức một tràng, đây không phải là công khai tranh giành nữ nhân cùng hoàng thượng sao?

Mục Nguyên Trinh vẫn giữ vẻ mặt mỉm cười, nhìn hắn một cái thật sâu, không nói lời nào, nhưng những đại thần khác đã không thể nhịn được, một vị tướng liền mở miệng, "Ba Đạt Nhĩ Vương Gia, sợ rằng không ổn đâu, Ninh phi chính là phi tần của hậu cung Đại Vũ Quốc ta..."

"Được, trẫm đồng ý với ngươi." Không đợi vị tướng kia nói dứt lời, hoàng thượng lại đáp ứng, điều này làm cho tất cả mọi người không khỏi chấn động.

Ba Đạt Nhĩ mở miệng đòi người, hoàng thượng lại đồng ý chuyện này. Thời gian chỉ trong một câu nói, cũng có thể nhiễu được, hoàng thượng đã chấp nhận một cách vô cùng sảng khoái.

Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, Mục Nguyên Trinh vẫn tiếp tục trò chuyện rất vui vẻ với Ba Đạt Nhĩ.

"Hoàng thượng thật muốn đưa thần thiếp cho Ba Đạt Nhĩ kia?" Lạc Tử Hân đứng ở một bên, lẳng lặng nhìn hoàng thượng, trong đôi mắt ẩn chứa lệ quang không thể nhận ra.

Mục Nguyên Trinh khẽ vuốt ve gương mặt của nàng, giọng nói rất kiên định, "Ninh phi, trẫm biết như vậy là làm khó nàng, nhưng mà trẫm hi vọng nàng có thể lấy quốc gia làm trọng."

"Hoàng thượng..." Lạc Tử Hân hít một hơi thật sâu, yếu ớt nói, "Hoàng thượng cứ như vậy mà bỏ thần thiếp sao?”

https://thuviensach.vn

Mục Nguyên Trinh đến gần nàng, nâng mặt của nàng lên, khẽ vuốt đi nước mắt nơi khóe mắt nàng, "Đương nhiên trong lòng Trẫm khó bỏ, nghĩ tới thâm tình của chúng ta ở Lê Châu, hôm nay chắp tay đưa nàng cho người, trong lòng trẫm cũng không sung sướng gì cho cam, nhưng mà trẫm không thể để cho thiên hạ gánh thêm sóng gió lần nữa. Vì vậy, Ngọc Hân, hãy tha thứ cho trẫm."

Một tiếng Ngọc Hân này làm cho lòng Lạc Tử Hân cảm thấy chua xót, nhưng nàng chẳng thể nào phản bác được. Đây là thánh chỉ, nàng không thể không tuân theo. Nàng không biết nàng làm thế nào ra được khỏi Thái Kiền Cung, bước đi từng bước hoảng loạn, vô tình đụng phải Vệ Dịch Hiên.

"Nương nương, người không sao chứ?" Trong mắt Vệ Dịch Hiên lộ vẻ lo lắng, muốn nói rồi lại thôi.

Lạc Tử Hân giương mắt nhìn hắn, nói, "Hoàng thượng quyết định đưa ta cho Ba Đạt Nhĩ rồi."

Vệ Dịch Hiên cụp mắt xuống, nói, "Hoàng thượng... thật không biết ngài nghĩ như thế nào, một tiếng liền đồng ý."

"Lúc ở trên triều, hoàng thượng không do dự một chút nào phải không?" Lạc Tử Hân khẽ hỏi.

Vệ Dịch Hiên không trả lời, hắn không nhẫn tâm nói cho nàng biết, ngay cả chân mày hoàng thượng cũng không nhíu một cái, gần như thời gian chỉ cách một hơi thở, liền tặng Ninh phi cho người khác. Mặc dù Vệ Dịch Hiên không nói ra, nhưng trong lòng Lạc Tử Hân đã hoàn toàn hiểu rõ.

Nàng chỉ khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng lách qua Vệ Dịch Hiên, bước về phía Thanh Dương Cung.

"Nương nương, người thật sự muốn gả cho Ba Đạt Nhĩ đó sao?" Tích Như gấp đến độ nước mắt đều tràn ra, "Tại sao hoàng thượng lại không nhớ

https://thuviensach.vn

tới tình cũ như vậy?"

Kể từ sau khi thân phận một thời bị vạch trần, Lạc Tử Hân cũng không giấu giếm Tích Như, đều nói hết tất cả những chuyện xảy ra giữa nàng và hoàng thượng cho Tích Như. Vì thế, Tích Như nghĩ thế nào cũng không thông. Nếu hoàng thượng "thâm tình" đối với chủ tử như thế, tại sao lại dễ dàng tặng nương nương cho người khác.

"Cái này có phải là kế hoãn binh của Hoàng thượng hay không?" Tích Như ôm mộng ảo tưởng.

Lạc Tử Hân cười lạnh một tiếng, "Hai ngày sau, ta phải theo Ba Đạt Nhĩ rời cung rồi."

"Cái gì? Hoàng thượng thật sự nhẫn tâm như vậy sao?" Tích Như hít sâu một hơi.

"Bởi vì ta chỉ là Ninh phi mà thôi. . . . . ."

Giờ phút này, trong lòng của Lạc Tử Hân lại bình tĩnh lạ thường. Hoàng thượng truy đuổi nhiều năm, chỉ đang truy đuổi một giấc mộng mà thôi, khi hắn phát hiện giấc mộng này đang ở bên cạnh mình thì cảm giác hưng phấn kia cũng chỉ là trong chốc lát. Chẳng qua người hắn hoài niệm chỉ là đứa bé gái mười tuổi năm đó, không phải là Lạc Tử Hân nàng hiện tại đang đứng ở bên cạnh. Vì vậy, bây giờ nàng chỉ là Ninh phi, một trong những nữ nhân ở hậu cung của Hoàng thượng.

Mặc dù chuyện này liên quan đến quốc gia xã tắc, là một cuộc giao dịch chính trị, nhưng nếu hoàng thượng thật lòng yêu nàng, hoàn toàn có thể tìm một cung nữ thay thế, bởi vì Ba Đạt Nhĩ chỉ biết tên của Ninh phi, chưa từng gặp Ninh phi thật sự ngoài đời. Cho nên, dù hoàng thượng đưa ra nữ nhân nào, hắn ta đều sẽ không phát hiện chân tướng.

https://thuviensach.vn

Vậy mà, hoàng thượng ngay cả một chút do dự cũng không có, trực tiếp tặng nàng cho người khác. Mặc dù Vệ Dịch Hiên không nói chi tiết cho nàng nghe, nhưng phụ thân Lạc Kiến Phú lại nói ra. Đương nhiên nàng biết hoàng thượng ngay cả mắt cũng không chớp một cái đã đồng ý thỉnh cầu của Ba Đạt Nhĩ, thậm chí ngay ngày hôm đó liền vội vàng chuẩn bị hành trang rời cung cho nàng, ngay cả một câu săn sóc ôn tồn cũng không có, nàng lập tức hiểu được, ở trong lòng của hắn nàng cũng chỉ là phi tần mà thôi.

Cho nên ngày ấy, lúc hắn nói ra hai chữ Ngọc Hân, trong lòng Lạc Tử Hân liền cảm thấy đau xót.

Mục Nguyên Trinh chỉ biết sống vì chính mình, chỉ cần bất cứ chuyện gì làm trở ngại hắn, tất cả đều sẽ bị hắn vứt bỏ. Huệ tần, Hiền phi, lúc ấy người nào không được hắn cưng chiều trong lòng bàn tay, nhưng trong nháy mắt đều trở thành mây khói, sợ rằng hiện tại nhắc đến các nàng, hắn còn có thể nhớ được bao nhiêu? Coi như khi còn nhỏ mình đã từng thề non hẹn biển cùng hoàng thượng, nhưng cuối cùng cũng chỉ là mây khói thoáng qua. Đây chính là tình cảm của Đế Vương.

"Nương nương, người tính cứ đi theo Ba Đạt Nhĩ như vậy sao?" Tích Như nhìn Lạc Tử Hân, một dòng nước mắt chảy xuống.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Xuất Cung

Mệnh lệnh của Hoàng thượng thì không thể làm trái được, bàn bạc ngày tốt để xuất cung với Ba Đạt Nhĩ, liền quyết định vào hai ngày sau. Vệ Dịch Hiên đã đến mấy lần, chẳng biết vì sao, hình như hắn hơi tiều tụy, còn đưa ra đề nghị hoang đường bảo nàng trốn khỏi cung nữa.

Từ đầu đến cuối Lạc Tử Hân đều không tài nào hiểu được mục đích thật sự mà Vệ Dịch Hiên tiếp cận nàng, có điều sự quan tâm của hắn đối với nàng thì rất rõ ràng. Bây giờ đột nhiên hoàng đế gả nàng cho Ba Đạt Nhĩ, Hoàng đế lại không hề đau đớn thương tiếc, nhưng ngược lại thái giám lại tỏ ra vô cùng lo lắng, mặc kệ ý định ban đầu của hắn là gì, nàng cũng vô cùng biết ơn hắn.

Chỉ là, cả thiên hạ này đều là của Hoàng thượng, coi như trốn được ra khỏi cung thì nàng có thể đi đâu, cho nên đối với chủ ý hoang đường của Vệ Dịch Hiên, Lạc Tử Hân cũng chỉ có thể nở nụ cười nhạt mà thôi.

Hôm nay, là ngày cuối cùng có thể nhàn nhã đi dạo ở trong hoàng cung này, trong lòng lại vô cùng xúc động.

Nhưng mà, bất ngờ gặp phải vài người, cả người của bọn họ mặc y phục khác với nước của mình, cũng không giống với người của Đại Vũ quốc, có điều thoáng một cái Lạc Tử Hân liền đoán ra được, người này chính là người của Đồ Nhã quốc, mà người cầm đầu chính là Ba Đạt Nhĩ.

Bộ dáng của Ba Đạt Nhĩ cực kì thô lỗ, cả người từ trên xuống dưới phát ra một cỗ ngang ngược, ánh mắt giống như chim ưng lộ ra từng tia có khả

https://thuviensach.vn

năng uy hiếp người khác, làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, nhưng điều khiến cho nàng không thể chịu đựng được chính là hắn lại có thể vừa đi vừa ăn cái gì đó, thỉnh thoảng còn chùi tay bẩn lên trên y phục.

Lạc Tử Hân là người của Đại Vũ Quốc, mặc kệ là làm thiên kim tiểu thư cũng được, làm nô tỳ cũng không sao, tiếp nhận và bảo vệ những văn hóa của Đại Vũ quốc, không thể chịu nổi đối với người không không có lễ nghi như vậy, lập tức trong lòng sinh ra cảm giác chán ghét. Nghĩ đến ngày mai nàng phải đi theo người này sống hết nửa đời sau, trong lòng cũng sắp ứa ra máu.

"Nương nương, hắn chính là Vương gia Ba Đạt Nhĩ sao?" Tâm Nhị đi theo bên cạnh nàng hỏi.

"Ừ." Lạc Tử Hân khẽ ừ một tiếng, đối với người ở trước mặt này, đột nhiên nàng không có sức lực để nói chuyện.

"Nương nương, nô tỳ cảm ơn ân cứu mạng năm đó của nương nương." Đột nhiên Tâm Nhị nói một câu không đầu không đuôi này, Lạc Tử Hân còn đang suy nghĩ y tứ câu nói của nàng ấy thì Tâm Nhị đã đi đến chỗ của Ba Đạt Nhĩ, trước khi đi còn cầm lấy áo choàng của Lạc Tử Hân đang ở trên tay của Tích Như đi, khoác lên người mình.

Hành động này của Tâm Nhị, bỗng nhiên Lạc Tử Hân hiểu được mục đích của nàng ấy, muốn ngăn nàng ấy lại, nhưng đã không còn kịp.

Chỉ thấy Tâm Nhị đi nhanh tới trước mặt của Ba Đạt Nhĩ, lớn mật trợn to mắt lên nhìn chăm chằm vào hắn.

"Ngươi chính là Vương gia Ba Đạt Nhĩ sao?"

Ba Đạt Nhĩ nhìn nữ tử có dung mạo xem như có phần xinh đẹp ở trước mặt mình này, kinh ngạc với sự to gan của nàng, nói: "Chính là ta."

https://thuviensach.vn

Đột nhiên sắc mặt của Tâm Nhị lạnh xuống, nói: "Ngươi chính là người muốn lấy ta sao? Ngươi có biết ta là Ninh phi, phi tử của hoàng thượng không, ngươi thật là to gan."

Ba Đạt Nhĩ rất thích thú, cười to, nói: "Hay cho một nữ tử đanh đá, bản vương thích. Hóa ra nàng chính là Ninh phi sao, được, bắt đầu từ ngày mai, nàng chính là Vương phi của Ba Đạt Nhĩ ta. Ta không quan tâm đến việc nàng có từng là phi tử của Hoàng thượng Đại Vũ quốc hay không, chỉ cần ta thích là được rồi."

Nói xong, hắn liền dùng hai tay dính đầy đồ ăn của mình ôm lấy vai của Tâm Nhị, vô cùng đắc ý.

Tâm Nhị cãi nhau với hắn vài câu, cuối cùng cũng không thể chống lại nổi "Lời nói hùng hồn" của hắn, bị hắn mạnh mẽ kéo ra khỏi Ngự Hoa Viên.

Buổi tối, lúc Lạc Tử Hân đang lo lắng chờ đợi, cuối cùng Tâm Nhị cũng trở về Thanh Dương cung, chỉ là sắc mặt trắng bệch, ánh mắt trống rỗng vô thần.

"Tâm Nhị, cái tên Ba Đạt Nhĩ kia mang ngươi đi đâu vậy?" Tích Như vừa nhìn thấy nàng đi vào, vội vàng kéo nàng lại.

Sắc mặt tái nhợt của Tâm Nhị khẽ kéo ra một nụ cười tươi, nói: "Hắn... Hắn làm cho ta sớm trở thành phu nhân của hắn..."

Tâm Nhị nói lời này ra lại vô cùng bình tĩnh, ngoại trừ sắc mặt tái nhợt và ánh mắt vô thần kia đã nói cho người khác biết rằng nàng đã phải chịu kích thích rất lớn ra, thì vẻ mặt của nàng lại bình thản như vậy, lại có thể mỉm cười mà đối mặt.

"Cái gì, tên súc sinh đó, ta đi chém hắn." Tính tình nóng nảy của Tích Như bộc phát, thật sự muốn xông ra ngoài, lại bị Tâm Nhị liên tiếp kéo lại.

https://thuviensach.vn

"Tích Như, ta đã tâu với Hoàng thượng rồi, để ta thay Nương nương gả đến Đồ Nhã quốc. Sớm muộn gì cũng là người của hắn, coi như là sớm hơn hai ngày đi." Tâm Nhị cười khổ nói.

"Tâm Nhị, ngươi làm như vậy là vì cái gì? Đó là hạnh phúc cả đời của ngươi." Lòng của Lạc Tử Hân có chút xúc động.

Tâm Nhị lại nở nụ cười, đột nhiên quỳ xuống, nói: "Nương nương, nếu như không phải lúc đó ngài cứu nô tỳ từ trong Hoán Y cục (Chỗ giặt quần áo) ra, thì căn bản sẽ không hề có sự tồn tại của Tâm Nhị. Hơn nữa thời gian dài ở bên cạnh nương nương như vậy, nương nương đối xử thân thiết với nô tỳ như là tỷ muội, nô tỳ mang ơn của nương nương, làm sao có thể để cho nương nương đi chịu sự đau khổ này chứ. Nương nương, người là người của hoàng đế Đại Vũ quốc, chứ không phải là của Ba Đạt Nhĩ kia."

Đột nhiên Lạc Tử Hân cảm thấy miệng của mình khô khốc lạ kỳ, từ đầu đến cuối không thể nói được câu nào, Tâm Nhị lại nói tiếp: "Nhà của nô tỳ nghèo, nên mới đưa nô tỳ vào trong cung, có thể đây chính là số mệnh của nô tỳ, nếu như gả cho Ba Đạt Nhĩ , thì có thể trở thành Vương phi, như vậy không phải là rất tốt sao?"

"Tâm Nhị..." Lạc Tử Hân khẽ kêu một tiếng, cuối cùng vẫn không nói gì, cũng không biết nên nói cái gì, liền để Tích Như đỡ Tâm Nhị đi xuống rửa mặt nghỉ ngơi.

Tâm Nhị lại có thể hi sinh chính mình, giải vây cho nàng như vậy, trong lòng nàng thật sự thấy cảm động. Khoảng thời gian trước kia cho tới bây giờ, đúng là nàng đối xử với Tâm Nhị không tệ, nha đầu này lại biết ơn, cũng xem như không phí công lâu nay mình chăm sóc nàng ấy. Tâm Nhị đúng là một nô tỳ trung thành, đột nhiên mất đi nàng ấy, trong lòng của Lạc Tử Hân lại có chút không nỡ từ bỏ. Nhưng mà nàng không làm được gì cả, dù sao nếu như Tâm Nhị không đi, thì chính là nàng muốn đi tới Đồ Nhã quốc.

https://thuviensach.vn

Ba Đạt Nhĩ không nghi ngờ gì liền để Tâm Nhị trở thành Vương Phi của hắn, vui sướng dẫn quân về nước. Trước khi đi, nàng nhìn thấy dòng nước mắt của Tâm Nhị, đột nhiên tâm tình trở nên vô cùng buồn phiền.

"Nương nương, lại không sửa được tật xấu đa sầu đa cảm này, Tâm Nhị làm vậy là vì báo đáp lại ân tình của người, người không cần phải lo lắng." Đột nhiên bên tai xuất hiện giọng nói của Vệ Dịch Hiên.

Lạc Tử Hân nhìn đội quân đã đi xa, lại quay đầu liếc mắt nhìn Vệ Dịch Hiên một cái, đột nhiên trong lòng xuất hiện một ý nghĩ, nhàn nhạt mở miệng nói: "Vệ Dịch Hiên, chuyện này là chủ ý của ngươi phải không."

Vệ Dịch Hiên ở đằng sau trầm mặc rất lâu, mới mở miệng: "Nô tài không muốn người rời đi."

Khi ánh mắt của nàng rũ xuống, Vệ Dịch Hiên lùi về sau hai bước, xoay người rời đi.

Hắn lại cứu nàng lần nữa sao?

Chuyện Tâm Nhị gả thay cả hậu cung đều có nghe nói, tâm tình của hoàng hậu cũng trở nên buồn bực căng thẳng. Vốn cho rằng lần này Ba Đạt Nhĩ có thể làm cho Ninh phi chướng mắt kia hoàn toàn biến mất khỏi bên cạnh hoàng thượng, nhưng mà không ngờ lại bị nha đầu Tâm Nhị này phá rối. Nhưng mà hoàng thượng đối mặt với sự "nhầm lẫn" như vậy, dường như cũng ngầm thừa nhận, thân là hoàng hậu, nàng cũng không thể lại gây thêm sóng gió gì nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn cơ hội này tuột mất. Hơn nữa, rõ ràng nàng có nói tới thân phận Ninh phi giả mạo với Hoàng thượng rồi, vốn tưởng là Hoàng thượng sẽ không thể tha thứ, lại không nghĩ rằng Ninh phi này lại thần thông quảng đại như vậy, có thể lập công lớn, dĩ nhiên ưu khuyết điểm đối chọi với nhau rồi. Ngay cả tên loạn tặc Lạc Kiến Phú cũng khôi phục lại chức quan, xem ra Ninh phi kia lại càng kiêu ngạo hơn rồi.

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu nghĩ như vậy liền tức giận, hung hăng hất mọi thứ trên bàn xuống dưới đất.

Có điều, nếu như vẫn là phi tử ở Đại Vũ quốc, thì mệnh lệnh trước đó của hoàng thượng vẫn có hiệu lực, nàng ta phải tuân theo thánh chỉ mà đi Phạm Quang Tự niệm Phật ba tháng.

Có điều như vậy cũng được, thanh tu một thời gian, cũng để cho mình bình tĩnh lại một chút.

"Nàng đi ba tháng, coi như là cầu phúc cho thái hậu đi." Mục Nguyên Trinh lạnh nhạt nói: "Trẫm thấy, ba tháng này tạm thời để cho Tiểu Vệ Tử đi theo nàng đi, có chuyện gì, để cho hắn làm giúp là được."

"Tạ hoàng thượng ban ơn." Lạc Tử Hân cảm ơn hoàng thượng, nhàn nhạt thối lui ra ngoài, chuẩn bị đi đến Phạm Quang Tự.

Lạc Tử Hân lấy thân phận Hoàng phi để vào Phạm Quang Tự, tất nhiên phương trượng trong chùa cũng không có bất kỳ thất lễ nào đối với nàng, để tiện cho nàng hằng ngày tụng kinh niệm Phật, đặc biệt để cho nàng ở trong một hậu viện vắng vẻ, việc này cũng để cho nàng không ít tiện lợi. Nơi cửa Phật thanh tĩnh, mấy ngày nay mỗi ngày tụng kinh niệm Phật, ngược lại nàng cảm thấy tinh thần khá hơn nhiều, không còn nhìn thấy sự lục đục đấu đá trong cung nữa, dĩ nhiên tâm tình thoải mái không ít.

Chỉ là dù sao sinh hoạt trong chùa cũng rất nhàm chán, may còn có Tích Như ở bên cạnh với nàng.

Lần này nàng xuất cung đi đến chùa, chỉ dẫn theo một thị nữ là Tích Như, người khác chính là Vệ Dịch Hiên mà Hoàng thượng phái đến bên mình. Dĩ nhiên Tích Như vẫn chăm sóc nàng như trước kia, thường xuyên nói cười đùa giỡn với nàng ở trong chùa. Mà ngày thường Vệ Dịch Hiên cũng không thường ở trong phòng, phần lớn thời gian luôn không thấy người đâu, Lạc Tử Hân đoán có thể hắn phải đồng thời chú ý chuyện trong

https://thuviensach.vn

cung nữa, nên không suy nghĩ làm gì. Qua mấy ngày nay, đúng là hắn đặc biệt chăm sóc nàng, cách chăm sóc như vậy lại khiến cho nàng cảm thấy khác với cách chăm sóc của Tích Như, có khi nhìn thấy ánh mắt của hắn, trong lòng của nàng sẽ sinh ra một chút cảm giác kỳ quái.

Bởi vì ở trong chùa, đương nhiên cũng phải kiêng dè người xuất gia, vì vậy mặc kệ là Lạc Tử Hân, hay là Tích Như, đều có đồ ăn chay giống nhau. Đối với Lạc Tử Hân mà nói, nàng cũng rất thích ăn những đồ ăn chay này, nhưng mà Tích Như chính là một cô bé tham ăn, mấy ngày không được ăn đồ ăn mặn, có chút không chịu được, ngoài miệng không nói, nhưng rõ ràng hai mắt buồn chán đã bán đứng nàng ấy.

"Có phải thèm ăn hay không?" Lạc Tử Hân cố ý trêu nàng ấy.

"Nào có, nô tỳ nào dám." Tích Như vẫn một mực mạnh miệng.

"Tích Như à, chỉ là ăn chay ba tháng mà không chịu được, quả nhiên là không có duyên với Phật." Lạc Tử Hân hờn giận mắng nàng.

Tích Như đỏ mặt, chần chừ đến bên cạnh của Lạc Tử Hân, lẩm bẩm nói: "Nương nương, sao người lại chế giễu nô tỳ rồi."

Vệ Dịch Hiên ở bên cạnh nghe được đoạn nói chuyện này, không nhịn được cười, nói: "Tích Như, không bằng chúng ta đi tìm thứ gì ăn ngon hơn đi?"

Tích Như nghe vậy, hai mắt lập tức sáng lên, nhưng trong nháy mắt nghĩ đến điều gì đó, hai mắt lại tối sầm xuống, giống như ăn trộm lén liếc mắt nhìn, dùng giọng nói nhỏ hơn bình thường, chỉ có mỗi mình nàng ấy nghe được nói: "Hay là thôi đi."

Lạc Tử Hân sớm biết trong lòng của Tích Như đang kiêng dè suy nghĩ của nàng, liền nói: "Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều, các ngươi đi đi, nhớ kỹ

https://thuviensach.vn

đừng để cho người trong chùa nhìn thấy là được. Đừng gây phiền toái cho người ta."

"Nương nương, cả ngày ở mãi trong chùa cũng không tốt đối với thân thể, không bằng để nô tài bồi người đi ra ngoài dạo một chút, mấy người trong chùa người cũng không dám nhiều lời đâu." Vệ Dịch Hiên nói.

"Ta sao? Chuyện này..." Lạc Tử Hân chỉ vào mình, có chút do dự.

Dù sao cũng ăn chay niệm Phật, trong lòng hướng đến Phật là đủ rồi, hơn nữa bị hoàng thượng phạt đến đây niệm Phật, mấy ngày nay cũng coi như là làm tròn bổn phận, hiếm khi được đi ra ngoài thoải mái một lần, cũng không có phải là việc gì lớn. Vừa nghĩ như vậy, cuối cùng tính tình trẻ con của Lạc Tử Hân cũng nổi dậy, hiểu ý khẽ cười với Vệ Dịch Hiên, nói đi thay y phục một tiếng, rồi đi hai người họ theo hắn lén lút chạy ra khỏi ngôi chùa.

"Nương nương, mấy ngày nay nhìn thấy sắc mặt của người tốt lên rất nhiều đó." Tích Như vừa đi bên cạnh vừa cười khẽ nói.

Ở ngoài cung, trước mặt hai người bọn họ, cuối cùng Lạc Tử Hân cũng buông phần tâm tình cẩn thận dè dặt khi ở trong cung xuống, cũng bỏ đi hành vi cẩn thận dè dặt của một người chủ tử. Có lẽ là đã lâu không xuất cung, mặc kệ là mùi hương khói ở trong chùa, hay là mùi thơm ngát của thiên nhiên trong không khí, đều khiến cho nàng có một loại cảm giác đã lâu không còn được cảm nhận những thứ nữa, mấy ngày nay thường xuyên treo nụ cười trên mặt.

Ba người một đường vừa nói vừa cười mà bước đi.

Chỉ là có lẽ bọn họ không để ý rằng, có một người xuất hiện ở phía sau bọn họ, đang gắt gao nhìn chằm chằm vào bọn họ.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Động Lòng

Edit: NguyetNhi

Beta-er: Niệm Vũ

Chỉ một lát sau, Vệ Dịch Hiên đã đưa hai người tới ven bờ một con sông nhỏ, tuy nhỏ nhưng phong cảnh nơi đây vô cùng tươi đẹp.

“Tiểu Vệ Tử, huynh mang chúng ta tới đây làm gì, đâu có đồ ăn?” Tích Như nhìn xung quanh, thấy bốn phía không có một bóng người, đừng nói gì đến việc có cửa hàng, không khỏi bĩu môi nói.

Khóe miệng Vệ Dịch Hiên nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ, buồn cười nói: “Tích Như, cô đừng chỉ nhìn bên ngoài như vậy, sao không nhìn thử vào trong sông xem sao.”

“Trong sông? Trong sông làm sao có thể có cái gì ăn?” Tích Như dẩu môi trả lời.

“Trong sông có cá.” Lạc Tử Hân cười cười tiếp lời, nói: “Ta nghĩ Tiểu Vệ Tử muốn cho ngươi đi vét cá đấy.”

“Chỉ có nương nương là hiểu nô tài nhất.” Vệ Dịch Hiên sảng khoái cười một tiếng, ý vị sâu xa nhìn Lạc Tử Hân nói một câu, không biết tại sao, trái tim nàng lại đập thình thịch.

“Thật tốt quá, ta và huynh có thể cùng đi câu cá rồi.” Tích Như vừa nghe vậy thì vui mừng hớn hở, kéo tay Vệ Dịch Hiên đi tới ven sông.

https://thuviensach.vn

“Thứ này có thể bắt được cá sao?”

“Dĩ nhiên là có thể!”

“Nhưng những con cá này trơn như vậy, làm sao mà bắt đây?”

“Dĩ nhiên là dùng tay bắt rồi.”

Tiếng nói chuyện của hai người càng ngày càng xa, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy xen lẫn tiếng cười vui vẻ, chắc là hai người đó vội vàng đi câu cá rồi. Lạc Tử Hân nở nụ cười nhạt, thật ra thì nàng cũng rất muốn đi cùng với họ, nhưng nàng muốn ngồi ở chỗ này yên lặng một mình trong chốc lát hơn, hiếm khi mới có thể hưởng thụ bầu không khí mát mẻ này.

Nghĩ tới đây, nàng bèn ngồi xuống bờ đê, cuối cùng trong lúc cao hứng, cởi bỏ vớ giày, ngâm đôi chân trần vào trong nước, lập tức một cảm giác mát lạnh lan tỏa khắp người. Nàng thích ý đong đưa đôi chân trần trắng nõn trong nước, không biết từ đâu đưa tới những con cá nhỏ, bơi vòng quanh chân nàng, làm cho tính ham chơi của nàng nổi lên, dùng đôi tay nhẹ nhàng vẩy nước, nụ cười thoải mái lộ rõ trên mặt.

Vệ Dịch Hiên vừa quay đầu lại thì thấy hình ảnh xinh đẹp này, bàn chân nhỏ của giai nhân không ngừng đong đưa trong nước, nét mặt chứa đầy ý cười. Hắn không dám quấy rầy nàng, chỉ dám đứng từ xa quan sát nụ cười của nàng đến ngây người, khóe miệng không khỏi nhếch lên thành nụ cười nhẹ.

Chỉ tiếc, tiệc vui chóng tàn, khi Lạc Tử Hân đang hưởng thụ khoảng thời gian yên tĩnh bên dòng suối, đột nhiên trong không khí truyền đến tiếng gió bị xé, nàng còn chưa kịp phản ứng đã thấy tia sáng lạnh lóe trước mắt, giống như có một lưỡi dao sắc bén phóng từ đằng trước. Lạc Tử Hân cúi thấp người xuống theo bản năng, sau đó ngửa cổ ra sau, lưỡi kiếm bén nhọn xẹt qua mặt của nàng, khiến trái tim nàng đập dồn dập.

https://thuviensach.vn

Tức khắc, một người mặc áo đen xuất hiện, định đâm về phía nàng một lần nữa, hướng ánh mắt muốn đâm trên người nàng, kiếm của người áo đen nọ bị một người che mặt khác đỡ được, dồn người mặc áo đen lui ra sau vài bước.

Mặc dù người kia che mặt, nhưng vừa liếc thấy vạt áo ướt nhẹp thì biết ngay đó chính là Vệ Dịch Hiên. Lúc này hắn vẫn còn nhớ phải che mặt lại, suy nghĩ rất nhạy bén. Nhưng còn chưa kịp suy nghĩ kĩ, đã thấy đao quang kiếm ảnh của hai người đã lóe lên. Chỉ có điều, "kiếm" trên tay Vệ Dịch Hiên là một cành cây khô mà thôi.

Nhưng mà tình hình như vậy, công phu của Vệ Dịch Hiên không hề kém cỏi, ép người nọ liên tục lùi lại phía sau. Chỉ là ban đầu còn nghĩ Vệ Dịch Hiên chiếm thế thượng phong, người áo đen kia cũng không còn sức lực chống đỡ nữa thì bất ngờ lại xuất hiện thêm một người tới, trực tiếp chĩa mũi kiếm về phía Lạc Tử Hân. Phía Vệ Dịch Hiên bị người mặc áo đen gắt gao cuốn lấy, bên này thì có người đánh tới chỗ Lạc Tử Hân đang đứng, không có biện pháp, hắn không thể quay người lại cứu nàng kịp lúc.

Lạc Tử Hân bị người nọ ép lui thẳng về phía sau, nàng thấy được lệnh bài thấp thoáng bên hông người nọ, lập tức hiểu được tất cả, rõ ràng hai người này là do hoàng hậu cố ý phái tới. Thật không ngờ hoàng hậu vẫn còn ý muốn nàng phải phơi thây ngoài cung, gặp chuyện ngoài ý muốn mà chết đi, lúc ấy chỉ sợ ngay cả hoàng thượng cũng không thể truy cứu. Đúng là một nữ nhân ác độc!

Lạc Tử Hân hít vào một hơi lạnh, vừa lui về sau, tiếng kêu hoảng sợ của Tích Như đã truyền tới tai, nàng ấy cầm một hòn đá liều mạng đập vào người áo đen đang chĩa kiếm về phía Lạc Tử Hân. Tích Như nóng lòng bảo vệ chủ ngân, ngay cả khi bản thân không có một chút xíu võ công cơ bản nào, phương pháp hạ tiện này lập tức khiến nàng ấy bị đối thủ đá văng ra xa, rơi xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

https://thuviensach.vn

Mắt thấy người nọ sắp đánh tới Lạc Tử Hân, Vệ Dịch Hiên kịp lúc thoát khỏi sự tấn công của người kia, hắn phi thân tới chắn trước mặt nàng, cũng bởi vì bảo vệ nàng, vô ý bị đối phương đả thương cánh tay.

"Đi." Vệ Dịch Hiên kéo cổ tay nàng, hai người lập tức chạy về phía trước.

Mặc dù trong lòng Lạc Tử Hân cũng muốn cứu Tích Như, nhưng mà ở thời điểm này nàng không có thời gian để ý tới nàng ấy, chỉ có thể nhắm mắt thoát khỏi nơi này cùng Vệ Dịch Hiên trước.

Đoạn đường chạy trốn của hai người gặp phải một trận mưa xối xả như trút nước, trên đường, họ tìm thấy được một sơn động có thể trú mưa.

"Nương nương không sao chứ?" Đợi tâm trạng ổn định lại, Vệ Dịch Hiên vuốt cánh tay của nàng, lo lắng hỏi xem nàng có bị làm sao không.

Lạc Tử Hân lấy tay gạt những hạt mưa đọng trên trán mình, cười nhạt nói: "Hoàng hậu muốn giết ta, có thể thoát khỏi một kiếp này, mạng ta thật lớn nhỉ?"

Vệ Dịch Hiên khẽ thở dài, nói: "Tình huống hôm nay nguy hiểm thật, người vẫn còn muốn hồi cung, trở về bên cạnh hoàng thượng ư?"

"Nếu không trở về bên cạnh hoàng thượng thì ta phải đi đâu đây? Một mình phụ thân làm sao có thể bảo vệ được cả gia đình chứ, ta cũng không thể ích kỷ như vậy được."

"Nhưng mà người biết rõ đó là hố lửa tại sao vẫn muốn nhảy vào chứ?" Câu nói này của Vệ Dịch Hiên có vài phần kích động.Trong lòng Lạc Tử Hân cũng rất buồn bực, nhẹ nhàng đẩy cánh tay của hắn ra, giọng nói cao lên: "Cho dù đó có là hố lửa thì ta vẫn phải vượt qua, ta cũng không tin hoàng hậu có thể giết chết ta."

https://thuviensach.vn

Vệ Dịch Hiên không để ý đến sự phản đối của nàng, một lần nữa nắm chặt lấy cánh tay nàng nói: “Người cứ để người khác phải lo lắng cho mình thế này sao?”

Nụ cười của Lạc Tử Hân càng thêm thê lương lạnh lẽo, trong tươi cười mang theo sự đau buồn, nói: “Ai sẽ lo cho ta chứ?”

“Ta lo lắng cho nàng.” Bàn tay của Vệ Dịch Hiên càng dùng thêm sức nắm lấy cánh tay nàng, mà nàng vì vùng vẫy lại không cẩn thận trượt chân té ra sau, hai người mất thăng bằng ngã lăn trên đất.

Cơ thể Vệ Dịch Hiên vừa khéo đè lên người nàng, tư thế này càng khiến hắn giữ chặt cánh tay nàng hơn: “Nàng nghe rõ đây, ta mặc kệ trong lòng nàng nghĩ cái gì, ta không hy vọng nàng lại xảy ra chuyện gì nữa. Cho nên, đừng hồi cung nữa, ta không muốn nàng trở lại bên cạnh tên bạo quân đó.”

Nàng nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, lập tức ngây ngẩn cả người. Nàng không ngờ hắn sẽ kích động đến thế.

Mà ánh mắt của hắn nhìn nàng ngày càng sâu sắc nồng nhiệt hơn, sau đó, liền dần dần trở trở nên nóng rực. Mà nơi mẫn cảm của nàng nhạy bén cảm nhận được sự khác thường phía dưới của hắn, khuôn mặt đỏ ửng trong nháy mắt.

“Ngươi..... Quả nhiên ngươi không phải là thái giám.” Trái tim của nàng đập mãnh liệt hơn.

Vệ Dịch Hiên thu hồi ánh mắt, lông mi khẽ cụp xuống. Bây giờ khoảng cách nhìn hắn gần như vậy, nàng cảm thấy hắn rất tuấn tú nho nhã nhưng cũng không mất đi vẻ cương nghị, đường nét khuôn mặt sắc nét rõ ràng. Nàng cứ nhìn hắn như vậy trong giây lát, đôi mắt lo lắng đảo liên tục. Hai người vẫn giữ nguyên tư thế mập mờ như thế, ánh mắt nàng nhìn hắn bây giờ, khi đã biết hắn là nam nhân, thật sự quá bất nhã.

https://thuviensach.vn

Trái tim đang đập thình thịch, nàng lấy tay đẩy hắn ra, thế nhưng hắn lại càng ôm chặt cánh tay của nàng hơn, một bàn tay khác nhẹ vuốt ve sợi tóc của nàng, giọng nói dịu dàng vang lên: “Ta chưa từng phủ nhận chuyện này, và cũng chưa bao giờ phủ nhận tình cảm ta giành cho nàng.”

Lạc Tử Hân giật mình, lời nói của hắn khiến lòng nàng hoảng hốt, nhưng cũng không muốn kháng cự loại cảm giác này, đáy lòng sinh ra một chút rung động khác thường. Nhưng lý trí lại mách bảo nàng không thể tiếp tục suy nghĩ chuyện này, hai tay dùng sức đẩy hắn qua một bên, không khéo lại đụng trúng cánh tay bị thương của hắn, khiến lông mày hắn nhíu chặt lại.

“Thật xin lỗi, ta không cố ý.” Nhìn cánh tay đang chảy máu, trong lòng Lạc Tử Hân xuất hiện một tia áy náy.

“Ta không sao.” Vệ Dịch Hiên xé một miếng vải trên áo, nhìn thoáng qua vết thương trên cánh tay mình, đang chuẩn bị tự mình băng bó, lại bị Lạc Tử Hân giành lấy miếng vải.

Nàng đích thân băng bó vết thương cho hắn: “Ngươi vì ta nên mới bị thương, đừng nghĩ đến việc gì khác.”

Nàng chỉ đang tìm một bậc thang cho hành động này của mình mà thôi, nhưng lời nói chưa đánh đã khai của nàng lại làm cho Vệ Dịch Hiên hiểu được mọi chuyện, khóe miệng khẽ nhếch lên, trong mắt xuất hiện sự dịu dàng. Mà nàng lại không dám ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ cúi đầu chuyên tâm băng bó cho hắn.

“Tại sao phải trà trộn vào hoàng cung, tại sao lại tự ép mình làm thái giám?” Lạc Tử Hân hỏi.

Vệ Dịch Hiên thở dài một hơi, yên lặng một lúc lâu sau mới nói: “Nếu như ta nói là vì nàng, nàng có tin không?”

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân cười cười, nghịch ngợm trả lời: “Tin, nhưng cũng không tin.”

Vệ Dịch Hiên nhìn nàng, nụ cười lan ra cả đáy mắt, đôi mắt đổi hướng, nhìn về phía trước, ung dung nói: “Đã là nam tử hán, đâu thể sợ một cái uất ức này được.”

“Ngươi tiếp cận ta, rốt cuộc có mục đích gì?” Nàng hỏi vấn đề đã luôn quanh quẩn trong lòng hắn bấy lâu nay.

Vệ Dịch Hiên không trả lời nàng ngay, qua một lúc lâu sau mới nói: “Nói chung, ta sẽ không hại nàng, nhưng ta thừa nhận, quả thật có đôi khi ta lợi dụng nàng làm một vài chuyện. Nhưng mà, ta không phải là Sở Lăng Thiên, nếu như những chuyện này làm nàng bị thương, ta nhất định sẽ không làm.”

“Ta tin ngươi.” Lạc Tử Hân chưa nghĩ ngợi gì đã thốt lời này.

“Một ngày nào đó, nàng sẽ biết thôi, đến lúc đó ta sẽ nói cho nàng nghe tất cả.” Vệ Dịch Hiên mỉm cười, dựa lưng vào vách động, đôi mắt chậm rãi khép hờ.

Hai người dựa vào nhau, cùng tựa vào trên vách đá trong sơn động, rất nhanh nàng đã tiến vào giấc mộng, không biết rằng khi mình ngủ say, người nam nhân này vẫn luôn nhìn chằm chằm vào mặt nàng, cả đêm không hề chợp mắt một tí nào.

Ngày thứ hai, cuối cùng mưa cũng ngừng, hai người lảo đảo trở lại chùa, lúc này Tích Như cũng đã về tới, đang nôn nóng như kiến bò trên chảo, vừa thấy hai người mệt mỏi xuất hiện trước cửa chùa thì không kìm được, để nước mắt ào ào rơi xuống. Cuối cùng, cũng không biết là Lạc Tử Hân đang an ủi nàng, hay là nàng an ủi chủ nhân của mình.

https://thuviensach.vn

Sau chuyện này, mỗi ngày Vệ Dịch Hiên đều không rời Lạc Tử Hân dù là một tấc, phòng thủ rất nghiêm ngặt. Vào một sáng sớm, Lạc Tử Hân đã quen với việc nhìn thấy bóng dáng hắn, nhưng khi đó, lại không thấy nữa.

Cũng không biết vì sao, khi không thấy hắn thì trong lòng nàng lại có cảm giác không yên, hơi lo lắng, đành bước ra ngoài cửa chùa, muốn nhìn xem rốt cuộc hắn đã đi đâu.

Vậy mà nàng tìm một vòng cũng không thấy bóng dáng hắn đâu, nhưng trong nháy mắt khi nàng thu hồi tầm mắt của mình thì thấy được hai bóng người, mà một trong hai người đó chính là Vệ Dịch Hiên, người còn lại thì đang đưa lưng về phía nàng nên nàng không thể nhìn rõ được diện mạo của đối phương. Nhưng mà, nhìn vẻ mặt rất nghiêm trọng của Vệ Dịch Hiên khi nói chuyện với người nọ, dường như không phải trò chuyện bình thường mà là đang bàn chuyện rất quan trọng. Hai người nói chuyện một hồi, người nọ liền thở dài rời đi. Song, chính lúc ấy, rốt cuộc thì nàng cũng có thể nhìn thấy rõ ràng mặt mũi của đối phương, trong lòng không khỏi sinh nghi.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Tình Yêu

Không phải người đó là Lạc Kiến Phú - phụ thân của mình sao? Điều khiến Lạc Tử Hân nghĩ mãi mà không ra đó là nếu phụ thân đã đến trước cửa chùa, tại sao ông ấy không vào đây để tìm nàng, mà lại nói rất nhiều chuyện với Vệ Dịch Hiên? Mà nhìn vẻ mặt hai người họ, dường như nội dung cuộc nói chuyện rất là nghiêm túc, hẳn là cái gì đó vô cùng quan trọng.

Nghĩ như vậy, Lạc Tử Hân liền bước từng bước chậm rãi đi tới bên cạnh hắn. Lúc này Vệ Dịch Hiên cũng xoay người lại, tình cờ mặt đối mặt với nàng. Hắn có chút sửng sốt.

"Vệ Dịch Hiên, ngươi và cha ta nói gì với nhau vậy?” Nàng hỏi.

"Ông ấy dặn ta chăm sóc nàng cẩn thận, không có gì đâu." Vệ Dịch Hiên cười dịu dàng, đáp.

Lạc Tử Hân lắc đầu, nói, "Vậy thì tại sao ông ấy không vào đây tìm ta? Nhất định hai người đang gạt ta chuyện gì đó.”

Vệ Dịch Hiên bị nàng quát lớn, đành ngậm miệng. Tuy vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh, chỉ chớp chớp đôi mắt, càng khiến Lạc Tử Hân tin tưởng vào phán đoán của bản thân mình. Đột nhiên nàng dùng tay bóp lấy cổ hắn, dồn hắn vào góc chân tường, dùng giọng nói lạnh lùng để nói, “Đừng gạt ta, ta không hy vọng là ngươi gạt ta.”

https://thuviensach.vn

"Mỗi lần nàng ép buộc ta, nàng đều sử dụng chiêu này, chẳng có gì mới mẻ cả.” Vệ Dịch Hiên không hề bị “khí thế” của nàng áp đảo, ngược lại, hắn còn nở nụ cười.

Sắc mặt Lạc Tử Hân sớm đã đỏ cả lên, bàn tay đang bóp cổ hắn hơi buông lỏng. Thừa dịp, Vệ Dịch Hiên không những thoát ra khỏi nàng, trái lại còn dùng tay phải nắm lấy tay nàng, kéo nàng rời đi thật nhanh.

"Ngươi muốn dẫn ta đi đâu? Ngươi lôi lôi kéo như vậy, người ngoài nhìn thấy thì phải làm sao?” Lạc Tử Hân có chút xấu hổ, khuôn mặt đỏ bừng đến cả mang tai.

Vệ Dịch Diên vẫn không dừng bước, hắn vừa đi vừa nói chuyện, "Ta đưa nàng đến một nơi yên tĩnh, không phải nàng muốn biết tất cả mọi chuyện hay sao?”

Lạc Tử Hân ngậm miệng, để mặc hắn lôi kéo mình rời đi. Tay nàng bị hắn nắm lấy không rời. Trong lòng Lạc Tử Hân có hơi rung động. Đúng lúc đó, một ý nghĩ không tưởng xuất hiện trong đầu nàng.

Hình như nàng yêu hắn mất rồi!

Ý nghĩ vừa xuất hiện, cả người nàng như bị sét đánh, lập tức ngẩn ngơ. Đột nhiên nàng dừng bước, tim đập thình thịch không ngừng nghỉ, sắc mặt cũng vì vậy mà đỏ hết cả lên.

Vệ Dịch Hiên cũng ngừng bước. Hắn quay đầu nhìn nàng, dựa theo ánh mắt của nàng, nhìn đến bàn tay đang nắm, không khỏi hé miệng cười, dịu dàng nói, "Đi thôi."

Theo bước chân của Vệ Dịch Hiên, hai người cùng nhau đi tới một sơn động bị lấp kín.

https://thuviensach.vn

"Ngươi kéo ta đến đây, rốt cuộc muốn nói gì với ta?” Lạc Tử Hân nhẹ nhàng rút tay về, rũ mắt xuống nhẹ nhàng nói.

Vệ Dịch Hiên nhìn nàng chăm chú một lát. Hắn nói, “Không phải nàng muốn biết ta và Lạc đại nhân đã nói những gì à? Và còn muốn biết lý do ta tiếp cận nàng, không phải sao? Ngày hôm nay, ta sẽ nói cho nàng biết tất cả.”

Lạc Tử Hân hơi nâng mắt lên, nhìn ánh mắt sâu thẳm như mặt hồ của hắn, gật đầu.

"Đương kim hoàng thượng Mục Nguyên Trinh là một loạn thần tặc tử. Nếu ta nói như vậy, nàng có cảm thấy ta là một kẻ âm mưu làm loạn hay không?” Trong mắt hắn hiện lên một tia lạnh lẽo.

Trong lòng Lạc Tử Hân hồi hộp. Quả thật ngôi vị hoàng đế của Mục Nguyên Trinh không được quang minh chính đại, nhưng dù sao Mục Nguyên Trinh làm hoàng đế đã nhiều năm, nếu gọi là loạn thần tặc tử thì quá...

Thấy nàng không nói lời nào, Vệ Dịch Hiên cười cười, nói, "Trong mắt của đương kim hoàng thượng, phụ thân của nàng là người muốn âm mưu làm loạn, nhưng ở trong mắt ta, ông ấy là một trung thần. Nhưng hai chữ trung thần ở đây không phải đối với hoàng thượng, mà là đối với tiên hoàng.”

"Ngươi... Ngươi cũng là người của tiên hoàng?” Lạc Tử Hân nhướng mày.

Vệ Dịch Hiên bất đắc dĩ cười, nói, "Ta vốn dĩ là người của tiên hoàng! Đúng vậy, nàng nói không sai. Ta và phụ thân nàng đi cùng một con đường, mục đích của chúng ta đều như nhau, đó là lật đổ hoàng đế hiện tại. Nhưng mà vào thời điểm đó, chúng ta không có quyền thế nào trong tay, cha nàng bị giam vào đại lao, một mình ta ở ngoài không thể làm được việc gì, lại

https://thuviensach.vn

thêm tiền Thái tử Mục Nguyên Kỳ luôn bị đương kim hoàng thượng khắc chế, chúng ta đành phải án binh bất động. Vì vậy, ta mới giả mạo làm thái giám, trà trộn vào cung.”

"Cho nên, ngươi dùng trăm phương nghìn kế để tiếp cận ta, rốt cuộc chỉ vì muốn tiếp cận hoàng thượng?" Lạc Tử Hân nói hết những mối nghi ngờ trong lòng ra.

"Mục Nguyên Trinh dùng quỷ kế để giết tiên hoàng, phế bỏ Thái tử Nguyên Kỳ, tiêu diệt toàn bộ những người có liên quan đến tiên hoàng. Thế nhưng sau khi đăng cơ, hắn thi hành chính sách tàn bạo, sớm đã khiến dân chúng khắp nơi vô cùng phẫn nộ. Một hoàng đế như vậy làm sao sánh được với tiên hoàng? Vì vậy, ta liền hạ quyết tâm để trừ bỏ hắn, ủng hộ Thái tử Nguyên Kỳ một lần nữa. Nhưng mà ta chỉ là một người thấp bé, cho dù huấn luyện được nhiều cao thủ ở ngoài cung cũng không đánh lại được quân triều đình của hắn, cho nên mới ta nghĩ đến cách duy nhất là tiếp cận hoàng thượng. Có điều, lúc mới tiến cung, ta chỉ là một tiểu thái giám ở Ngự Thiện phòng, không quyền không thế, nên ta mới quyết định tiếp cận nàng.”

Tận đáy lòng mình, Lạc Tử Hân không phản đối việc hắn đánh giá đương kim hoàng thượng là một bạo quân, dân gian ca thán, giận dữ mà không dám nói câu nào. Nhắc đến tiên hoàng, dù sao thì ông ta cũng thi hành một nền chính trị nhân từ. Nhớ ngày đó, phụ thân nàng tôn sùng tiên hoàng bằng mọi giá, vì vậy mà trước khi tiên hoàng bị giết, phụ thân có nói một câu: Hôm nay sụp đổ, ngày sau dân khổ.

Cho nên, nàng không nói gì để phản bác lời hắn. Lạc Tử Hân lẳng lặng nhìn Vệ Dịch Hiện, một hồi lâu sau mới nói, "Nhưng mà lúc trước, ta chỉ là một tú nữ vừa mới tiến cung, vì sao ngươi lại quyết định chọn ta?”

Vệ Dịch Hiên mỉm cười, nói, "Bởi vì ta biết được, nàng là con gái của Lạc đại nhân.”

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân gật đầu, lý do này rất hợp lý. Mặt khác, phải nói rằng, tuy phụ thân nàng thần phục đương kim hoàng tượng, nhưng sau lưng vẫn có lòng mưu phản. Nghĩ đến đây, nàng không khỏi thốt ra lời, "Nói vậy, ngươi gặp cha ta là để bàn chuyện mưu phản.”

"Không phản mưu phản, mà là bình định*." Ánh mắt của Vệ Dịch Hiên phát ra cái nhìn sắc bén.

*Lập lại trật tự

Lạc Tử Hân nhìn hắn. Đột nhiên nàng cảm thấy thân thể người nam nhân trước mắt này phát ra một sự mạnh mẽ, năng lực uy hiếp. Cả người của hắn như có khí chất cao quý bao quanh, mà khí chất ấy bị che dấu nhiều năm bởi bộ y phục thái giám. Một khi khí chất ấy phát ra thì không thể vãn hồi được nữa.

"Ta tiếp cận nàng, sẽ dễ dàng tiến tới vị trí vốn dĩ là của Lộ Đức, lấy được tín nhiệm của Phó Hổ, quan trọng nhất là có được sự tin cậy của đương kim hoàng thượng.” Đột nhiên ánh mắt Vệ Dịch Hiên trở nên sắc bén vô cùng, "Ở bên cạnh Mục Nguyên Trinh, ta biết được rất nhiều bí mật. Bởi vì ta xúi giục, đương nhiên trong đó cũng có công lao của nàng, tên hoàng đế đó đã tự mình trừ bỏ rất nhiều vây cánh đắc lực của hắn. Sau đó thì đến chuyện Lạc đại nhân ra trận, chúng ta gắn bó với Trữ tướng quân ngoài mặt trận, vì vậy mà ngày càng có thêm nhiều sức mạnh.”

Lạc Tử Hân hít một hơi thật sâu, tự giễu cợt mình, “Hóa ra, ta vô tình giúp được nhiều việc cho ngươi như vậy.”

"Điều đó chứng tỏ rằng ta không nhìn lầm người." Vệ dịch hiên ngừng lại một chút rồi tiếp tục nói, "Lúc đầu chỉ vì nàng là con gái của Lạc đại nhân, cho nên ta muốn dùng sức của nàng để đạt được mục đích, nhưng mà vĩnh viễn ta cũng không đoán được, vậy mà ta lại... Ta không ngờ được là ta thích nàng. Bởi vì như thế, ta càng ngày càng sợ hãi, sợ đến một ngày sẽ

https://thuviensach.vn

làm hại tới nàng. Cho nên hôm nay ta nói với Lạc đại nhân, ta muốn đưa nàng ra khỏi hoàng cung, ta muốn...”

Đột nhiên Lạc Tử Hân lấy tay che bờ môi của hắn lại, ánh mắt lộ ra sự dịu dàng xen lẫn thương cảm, "Vệ Dịch Hiên, ta chỉ là một tàn hoa bại liễu*, không đáng để ngươi đối xử tốt như vậy.”

*Vùi hoa dập liễu, ý nói nàng đã không còn trinh nguyên.

"Ở trong lòng ta, nàng luôn là vị nữ thần thuần khiết nhất. Ta biết, ta chỉ là một người trần mắt thịt, ta sẽ ghen. Mỗi lần Hoàng thượng gọi nàng thị tẩm, lòng ta đều giống như dao cắt. Vì thế, ta muốn mang nàng đi khỏi chốn thị phi này.” Đột nhiên Vệ Dịch Hiên ôm ngang hông nàng, áp đầu nàng vào trước ngực mình.

Lạc Tử Hân nằm trong lồng ngực ấm áp của hắn, nghe nhịp tim đập thình thình mạnh mẽ của hắn, bỗng dưng nước mắt nàng rơi xuống, không nỡ rời khỏi.

"Hân nhi, thật sự ta không nỡ để nàng tiến cung chịu khổ, càng không thể để nàng bị Mục Nguyên Trinh làm nhục.” Vệ Dịch Hiên nâng mặt nàng lên, nhẹ nhàng hôn trán nàng.

"Nhưng nếu như ngươi làm như vậy, ngươi cũng sẽ mất đi tất cả." Mắt nàng rưng rưng muốn khóc.

"Đối với nàng, ta đều cam tâm tình nguyện. Ta bị bại trong tay nàng, ta không muốn sau khi mình chiếm được tất cả mà không có nàng ở bên cạnh. Ta làm không được.” Đột nhiên cảm xúc của hắn dâng trào.

Môi của hắn dần dần hạ thấp xuống. Hắn hôn lên mắt nàng, sau đó cúi đầu, hôn lên môi nàng. Nàng giật mình thật mạnh một cái, cả thân người đều mềm nhũn cả ra, để mặc hắn cọ cọ lên cánh môi mình.

https://thuviensach.vn

Hắn nhẹ nhàng tách môi nàng ra, đầu lưỡi nhanh nhẹn thăm dò cổ họng, tùy tiện thưởng thức sự mềm mại của nàng.

"Vệ Dịch Hiên, ngươi thật to gan." Hơi thở của nàng trở nên dồn dập, tâm trạng phẫn nộ kịch liệt.

"Ta muốn nàng trở thành thê tử của ta." Vệ Dịch Hiên từ từ rời môi của nàng, con ngươi lóe lên ánh sáng khác thường. Ánh mắt sáng rực của hắn nhìn nàng, trong đó đều là vẻ tự nhiên xen lẫn sự chân thành.

Lạc Tử Hân hơi mấp máy môi, đôi mắt chuyển động, vô cùng cảm động.

Vệ Dịch Hiên chỉ cảm thấy vào thời khắc này, nàng ngượng ngùng đến mức đáng yêu, đôi môi đỏ mọng đẹp đẽ trở nên bóng nhưỡng, dung mạo xinh đẹp tuyệt thế càng hiện lên nét yêu kiều, lại thêm ánh mắt tràn đầy tình cảm của nàng, càng lúc càng khiến hấp dẫn lý trí của hắn.

Hắn siết chặt vòng eo của nàng, đỡ nàng ngồi xuống từ từ, hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng. Nụ hôn càng lúc càng mãnh liệt nhưng cũng không kém phần dịu dàng. Cùng với cái hôn mãnh liệt đó, hắn nằm đè lên người nàng, hai người dần dần ngã xuống mặt đất.

Nụ hôn quấn quýt quanh đầu lưỡi, hơi thở mỗi lúc một dồn dập. Tay của hắn ở trên mặt nàng từ từ hạ xuống, hạ thẳng đến cổ nàng. Hắn cởi bỏ dây buộc y phục của nàng, dùng tay luồn vào trong để tìm kiếm. Ngón tay hắn cử động rất nhẹ. Khi chạm đến da thịt của nàng, thân thể nàng chợt run rẩy.

Tuy rằng nàng không còn trinh nguyên, Vệ Dịch Hiên lại cho nàng một cảm giác rất khác so với hoàng thượng. Có lẽ, Vệ Dịch Hiên thật sự dùng hết chân tình đối đãi nàng.

"Vệ Dịch Hiên, ngươi thật sự xem ta là thê tử sao?" Nàng vươn tay, ôm lấy cổ hắn.

https://thuviensach.vn

Nàng to gan đến mức dùng động tác này để kích tình hắn. Hắn nhìn nàng với ánh mắt thâm tình, “Vĩnh viễn cả đời này.”

Nụ hôn của hắn chuyển xuống cổ nàng, từng lớp y phục bị cởi ra, hai tay hắn chụp lên hai nụ hoa của nàng. Hắn vuốt ve một hồi, khuôn mặt đỏ lựng cả lên.

Nụ hôn của hắn tiếp tục hạ xuống, mà vật tượng trưng cho sự cương nghị của nam tử kia lại để ngay nơi mẫn cảm của nàng, khiến cả thân người nàng hơi vặn vẹo. Đợi đến khi hắn tiến * thẳng vào, hai người kích động đến mức quấn lấy nhau, si mê mãnh liệt.

Hắn và nàng bị xoáy vào ái tình. Vốn dĩ muốn toàn tâm toàn ý đưa nàng đi thật xa, giờ khắc này, hắn lại hoàn toàn đánh mất lý trí.

Sự dịu dàng và yêu thương tới cùng một lúc, trong lúc kích thích lên đến cao trào.

Nàng nằm trên lồng ngực ấm áp của hắn, hưởng thụ tiếng đập mạnh của tim hắn, tiếng đập đã khiến nàng cảm động. Hơi thở của hắn dần dần dịu lại, hắn dịu dàng vỗ nhẹ bờ vai của nàng.

Nhưng mà trong lòng nàng còn có một nghi vấn rất lớn, rốt cuộc cũng hỏi ra.

"Có thể nói cho ta biết hay không... Rốt cuộc ngươi là ai? Vì sao lại bắt tay với cha ta để giúp đỡ Thái tử Nguyên Kỳ đăng cơ một lần nữa?”

Đột nhiên sơn động trở nên yên lặng, chỉ còn nghe thấy hơi thở của hai người.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Thân Phận.

Rất lâu sau đó, cuối cùng giọng nói của Vệ Dịch Hiên cũng vang lên: "Tên thật của ta là Mục Nguyên Hiên, Nhị hoàng tử của Tiên hoàng."

"Nhị hoàng tử, Hiên Vương gia?" Lạc Tử Hân đột nhiên bật dậy khỏi lồng ngực của hắn: "Chính là Mục Nguyên Hiên năm đó ở biên quan, văn thao võ lược, mọi thứ đều tinh thông, là vị Vương gia được người người kính trọng sao? Chính là Hiên Vương gia tuổi nhỏ đã rong ruổi sa trường, lập vô số chiến công sao?"

"Đó là do bách tính ca tụng mà thôi." Sắc mặt của Vệ Dịch Hiên hơi ảm đạm, "Ta từ nhỏ vẫn luôn ở biên quan, từ sau năm mười tuổi cũng chưa từng trở về Kinh thành, vì thế nên Mục Nguyên Trinh và Thái hậu đều không nhớ được diện mạo của ta, vậy nên ta mới có cơ hội trà trộn vào cung là một tiểu thái giám mà không bị phát hiện. Nếu không, có lẽ kết cục của ta còn bi thảm hơn cả Nguyên Kỳ."

"Nhưng mà nghe nói Hiên Vương gia đã chết vào ngày Hoàng thượng đăng cơ." Lạc Tử Hân kinh ngạc mở to hai mắt, bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Chàng giả chết!"

Vệ Dịch Hiên vuốt tóc của nàng, nói nhỏ: "Đúng, ta giả chết. Mục Nguyên Trinh trăm phương ngàn kế muốn giết ta vì tuy Nguyên Kỳ là Thái tử nhưng cuối cùng vẫn là một văn nhân, còn ta thì có danh tiếng rất tốt trong lòng dân chúng, lại còn là một võ tướng. Hắn sợ ta sẽ lật đổ triều cương nên vội vã triệu ta vào cung, trên đường cho người hạ độc ta. Cũng may là mạng của ta lớn."

https://thuviensach.vn

Trong lòng Lạc Tử Hân đột nhiên xuất hiện một chút phẫn nộ, chỉ là, thắng là vua thua làm giặc, nàng hiểu đạo lý này. Nhưng mà người này lại là Vệ Dịch Hiên, bắt đầu từ thời khắc nàng phát hiện mình yêu hắn thì trái tim của nàng đã đặt trên người hắn. Khi nghe thấy Mục Nguyên Trinh đã từng thương tổn hắn như vậy, trong lòng càng thấy hoảng hốt, mặc dù nàng biết rõ việc này đã qua rất lâu rồi.

Nàng cũng từng động lòng với Mục Nguyên Trinh, có điều chỉ là một thoáng năm mười tuổi mà thôi. Hiện tại, Mục Nguyên Trinh đối xử với nàng bạc bẽo như vậy đã làm mất đi một tia cảm tình từng có với hắn, thậm chí còn hóa thành thù hận. Bây giờ nàng chỉ muốn ở bên cạnh Vệ Dịch Hiên, vì hắn vui mà vui, vì hắn buồn mà buồn.

Nàng ôm chặt lấy hắn, hắn hiểu được tâm ý của nàng, cũng ôm chặt nàng vào lòng.

Nhưng mà trong lúc hai người bàn bạc rằng thu xếp đồ đạc trong chùa xong thì lập tức rời đi trong đêm thì lại gặp được một người bất ngờ ở trong chùa.

Khi đó, bọn họ nắm chặt tay nhau sóng bước trở về chùa, trong mắt còn tràn đầy tình ý nồng nàn thì lại đón nhận được một đôi mắt đầy chất vấn.

"Nguyệt.... Nguyệt Nặc...." Lạc Tử Hân ấp úng gọi.

"Tỷ tỷ, hai người..." Ánh mắt Hoa tần rơi vào đôi tay đang nắm chặt của hai người.

Trong lòng Lạc Tử Hân căng thẳng, theo bản năng muốn rút tay mình ra khỏi lòng bàn tay của Vệ Dịch Hiên, chỉ là động tác này càng khiến cho Hoa tần chú ý, hơi hơi nhíu mày.

"Nguyệt Nặc, sao muội lại ở đây?" Lạc Tử Hân phá vỡ không khí lúng túng, hỏi.

https://thuviensach.vn

"À." Trong nháy mắt Lục Nguyệt Nặc đã trở về vẻ mặt vui vẻ nói: "Muội xin Hoàng thượng tới thăm tỷ, Hoàng thượng đã đồng ý rồi."

"Cũng đã hơn hai tháng không gặp muội rồi, chúng ta vào phòng nói chuyện đi." Lạc Tử Hân lôi kéo Lục Nguyệt Nặc vào phòng, nhẹ nhàng nhìn lướt qua Vệ Dịch Hiên đang vờ cúi đầu ở ngoài cửa.

Động tác nhỏ của Lạc Tử Hân cũng vẫn rơi vào mắt Lục Nguyệt Nặc, vì thế vừa vào cửa nàng ấy đã hỏi: "Tỷ tỷ, chẳng lẽ người thực sự cùng tên Tiểu Vệ Tử này.... Nhưng hắn là thái giám...."

Lạc Tử Hân chỉnh lại nét mặt, giả vời giận dỗi nói: "Muội muội nghĩ đi đâu vậy, muội cũng nói đó là thái giám, có thể có chuyện gì chứ, đừng nói lung tung."

Lục Nguyệt Nặc đỏ mặt, hơi cụp mi nói: "Tỷ tỷ nói đúng lắm, muội muội lại nói bậy rồi."

Sau đó hai người lại hàn huyên những chuyện khác, tạm thời bỏ qua chuyện vừa nãy, chỉ là trong lòng nàng vẫn luôn nghĩ tới Vệ Dịch Hiên ngoài cửa, cũng không cảm thấy hứng thú với những chuyện trong cung mà Lục Nguyệt Nặc nói. Có điều còn phải cười theo cho nên miễn cưỡng nghe, trong lòng không khỏi hơi bất ổn.

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa đột nhiên có tiếng huyên náo, hai người cùng đứng dậy. Vừa mở cửa phòng ra liền nhìn thấy là người trong cung đến đây, trong lòng Lạc Tử Hân hơi căng thẳng.

"Nương nương, thánh chỉ đến...." Dáng vẻ nịnh nọt của Tổng quản thái giám Phó Hổ hiện ra trước mắt nàng.

Trong lòng Lạc Tử Hân mơ hồ có dự cảm bất thường nhưng vẫn quỳ xuống tiếp chỉ.

https://thuviensach.vn

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, Ninh phi Viên Tiêm Vũ hiền lương thục đức, ở Phạm Quang Tự cầu phúc cho Thái hậu, công đức lớn lao, trẫm vô cùng xúc động. Mà Ninh phi có công với xã tắc, ngay lập tức được tiếp đón về cung, để biểu dương công đức, phong làm Hoàng quý phi."

Thánh chỉ vừa đọc xong, người bên trong chùa đều quỳ xuống, phần lớn đều là nói những lời như 'chúc mừng nương nương' gì đó. Phải biết rằng vị trí Hoàng quý phi vẫn luôn để trống, bên dưới Hoàng hậu cũng vẫn chỉ là bốn vị phi tử Chính nhất phẩm. Bây giờ Hoàng thượng liên tục thăng liền ba cấp cho Ninh phi, trong lòng những người ở đây đều hiểu được vị chủ nhân này có được sủng ái lớn thế nào.

Nghe thánh chỉ sắc phong, trong lòng Lạc Tử Hân lại thấy đau xót, cơ hội để thực hiện giấc mộng của nàng và Vệ Dịch Hiên sắp tan thành mây khói. Nàng lén nhìn về phía hắn, chỉ thấy sắc mặt của hắn hơi trắng bệch, tuy rằng trên mặt trầm tĩnh đến mức không hề có cảm xúc. Hắn cũng quỳ xuống chúc mừng giống mọi người nhưng nàng thấy rõ đáy mắt của hắn có tia ửng đỏ.

Giữa bọn họ nhất định không có duyên phận như vậy sao? Lạc Tử Hân hít một hơi thật sâu, trong lồng ngực lại càng chua xót.

Trở về cung, thân phận đã khác trước rất nhiều, người đến tặng lễ vật chúc mừng cũng không ít. Lạc Tử Hân chỉ dặn dò Tích Như nhận hết toàn bộ, nàng cũng không muốn bị người ta chỉ trích rằng mình tự cho là thanh cao, vì thế nên không hề từ chối bất kì ai. Chỉ là có nhận cái gì cũng chỉ vứt qua một bên, đối với nàng mà nói thì tài bảo đương nhiên không quan trọng.

Mộng đã vỡ, còn phải trở lại nơi hoàng cung lạnh lẽo này, lòng của nàng hơi nguội lạnh. Hồi cung hơn một tháng, nàng đều lấy cớ thân thể không khỏe, không cho Hoàng thượng thân cận, thực ra nói cho cùng vẫn là đáy

https://thuviensach.vn

lòng nàng kháng cự Mục Nguyên Trinh. Trước không nói đến nguyên nhân bên phía Vệ Dịch Hiên, nguyên nhân thực sự là do bản thân tên Hoàng đế Mục Nguyên Trinh này. Mỗi khi nhớ tới lúc trước, hắn không hề do dự đưa mình cho Ba Đạt Nhĩ, mà còn là lúc hắn nói có tình cảm với nàng, khiến cho toàn thân nàng nổi da gà, thế nào cũng không muốn ở cùng với nam nhân này. Huống chi hiện tại trong lòng nàng chỉ chứa Vệ Dịch Hiên, lại càng không muốn thân cận với Hoàng thượng.

Nhưng mà, dù sao nàng cũng là phi tử của Hoàng thượng, được phong làm Hoàng quý phi hơn một tháng mà còn không thị tẩm, dù sao cũng không được. Vì thế, hơn một tháng sau, Hoàng đế tìm thái y muốn điều trị thật tốt cho nàng, vài này sau Hoàng đế liền cầm đèn đến Thanh Dương cung.

Nàng tận mắt thấy đôi mắt hàm chứa hận ý và tuyệt vọng của Vệ Dịch Hiên khi hắn lui ra ngoài tẩm cung của mình, nàng thực sự muốn xông tới ôm lấy hắn, nhưng mà, nàng lại không thể làm được gì.

Nhưng mà hào quang sau khi nàng trở về cung thực sự chọc mù mắt không ít người, địa vị bây giờ của nàng là Hoàng quý phi, chỉ dưới một người là Hoàng hậu nhưng lại trên cả vạn người. Vì vậy trong lòng bốn vị Chính nhất phẩm tứ phi vốn có phân vị cao hơn nàng đều cảm thấy căm phẫn, đặc biệt là Quý phi

Trước khi có Hoàng quý phi thì nàng ta là Quý phi, chính là người số một chỉ dưới Hoàng hậu, cùng nhau nắm giữ quyền lực của lục cung, giờ thì tốt rồi, vị Viên Tiêm Vũ này vừa mới tới Phạm Quang Tự một chuyến, trở về đã trở thành Hoàng quý phi. Càng khiến cho nàng ta không thể chịu nổi đó là quyền lực quản lý lục cung của nàng ta cũng bị chuyển đến tay Hoàng quý phi, quả thực là không thể nuốt trôi cục tức này mà.

"Muội muội, nàng ta phong quang vô hạn như vậy, trong lòng muội nhất định cảm thấy không thoải mái đúng không?" Hoàng hậu nhìn sắc mặt của

https://thuviensach.vn

Quý phi, cười nói.

Đừng nói Quý phi, ngay cả Hoàng hậu là nàng cũng cảm thấy tức giận. Lần này liên tục thăng liền ba cấp, đây không phải là trực tiếp chèn ép ngôi vị chủ hậu cung của nàng sao? Hơn nữa nàng tin rằng Hoàng thượng sủng ái nàng ta như vậy đại khái là do đã biết thân phận của nàng ta. Nàng ta vừa có được trái tim Hoàng thượng lại có phân vị, không diệt trừ hậu hoạn này thì sẽ có ngày vị trí Hoàng hậu của nàng cũng khó bảo toàn.

Vậy nên, nhìn sắc mặt Quý phi đầy vẻ giận dữ thì liền muốn kích thích nàng ta một chút.

"Không phải vậy sao, nàng ta dựa vào cái gì chứ?" Quý phi nói thầm, trong lòng như có một cây đuốc đang cháy.

Hoàng hậu thong dong ngồi đối diện nàng ta, nói: "Thực ra muội muội không cần phải ủ rủ như vậy, đối phó với người như nàng ta, dùng vài chiêu là được."

Quý phi hơi giương mắt nhìn Hoàng hậu, thực ra nàng ta có thể thấy Hoàng hậu cũng không có tình cảm tốt đẹp gì với Hoàng quý phi, lập tức liền cảm thấy trái tim của mình và Hoàng hậu gần hơn một chút.

"Hoàng hậu nương nương, người nói nên làm thế nào đây?" Quý phi nghi hoặc nói.

Hoàng hậu nhếch môi, nhẹ nhàng đưa tay ra hiệu, Quý phi hiểu ý lập tức ghé tai lại gần. Hoàng hậu nói điều gì đó ở bên tai nàng, Quý phi chợt cảm thấy mắt sáng lên.

"Chuyện này quá dễ, để xem tiện nhân Viên Tiêm Vũ kia chết thế nào!" Quý phi cắn chặt môi dưới, căm hận nói.

https://thuviensach.vn

Cuộc trò chuyện này khiến cho Quý phi và Hoàng hậu ở chung một chiến tuyến.

Ngày hôm đó, Lạc Tử Hân vẫn như thường ngày, sau khi ăn tối xong thì mang theo Tích Như tản bộ ở Ngự Hoa Viên, thế nhưng lại gặp Quý phi và Hoàng hậu.

"Hoàng hậu nương nương cát tường." Lạc Tử Hân hành lễ với Hoàng hậu.

"Muội muội ra ngoài tản bộ sao, xem ra tâm tình không tệ." Hoàng hậu vẫn cười vô cùng ôn hòa giống thường ngày.

Lạc Tử Hân mỉm cười nói: "Thần thiếp cũng khá tốt, tạ ơn Hoàng hậu quan tâm."

"Ôi, muội muội ra ngoài cung một chuyến rồi trở về, khí sắc thực sự tốt hơn nhiều, xem ra niệm phật nhiều đúng là tốt." Hoàng hậu nói lời từ đáy lòng, thuận tiện vỗ nhẹ lên vai Lạc Tử Sắc

Hành động này của Hoàng hậu quá mức thân thiết, ngược lại, lại khiến cho Lạc Tử Hân cảm thấy khó chịu. Nàng không tin Hoàng hậu đột nhiên nghĩ thông, lấy lòng nàng.

Nhưng mà, chuyện này còn chưa kết thúc, bất ngờ lại nghe thấy Hoàng hậu nghi hoặc nói: "Ôi, muội muội làm rơi thứ gì kìa."

Lạc Tử Hân còn đang nghi ngờ thì đã thấy Hoàng hậu nhặt một tờ giấy từ dưới chân lên, cười khanh khách nói: "Đây là cái gì, có thể để bổn cung xem chứ?"

"Vật này không phải của thần thiếp." Lạc Tử Hân nhìn mảnh giấy xa lạ này, trong lòng cảm thấy không hiểu.

https://thuviensach.vn

"Đúng là của người mà, thần thiếp vừa nhìn thấy tờ giấy này rơi ra từ đai lưng của người, vốn định nhặt lên giúp người thì không ngờ đã được Hoàng hậu nương nương phát hiện trước rồi." Quý phi lạnh nhạt nói.

Hoàng hậu cười nhạt, liền cúi đầu mở tờ giấy này ra nhìn xem. Có điều lúc này Lạc Tử Hân đã hiểu rõ tờ giấy này tất nhiên có ẩn ý, nhất định là Hoàng hậu và Quý phi hợp lại để tính kế nàng.

Quả nhiên, sắc mặt Hoàng hậu thay đổi, run rẩy chỉ vào nàng nói: "Hoàng quý phi muội thực sự giỏi, dám viết thư tình tư thông với người bên ngoài cung!"

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Thư Tình

Thư tình! Nó từ đâu tới đây vậy?

Lòng của Lạc Tử Hân chìm xuống, thầm nghĩ rằng, Hoàng hậu, các người giả bộ thật thái quá mà, còn kiên quyết nói tờ giấy nằm dưới đất là từ trên người nàng rơi xuống nữa, dám vu oan trắng trợn như vậy, có phải là khi dễ nàng không thể tự giải cứu bản thân đúng không?

“Hoàng hậu nương nương, tờ giấy này không phải của thần thiếp.” Lạc Tử Hân nói chuyện hợp lí hợp tình.

Bỗng nhiên vẻ mặt của Hoàng hậu lạnh lẽo, nói: “Sao không phải là của ngươi chứ, chính Bổn cung tận mắt nhìn thấy đồ vật đó rơi xuống từ trên người của ngươi. Chẳng phải Quý Phi cũng thấy đó sao? Có phải hay không, Quý Phi?”

Quý Phi lập tức bước lên một bước, nói: “Thật sự thần thiếp đã thấy được.”

Hoàng hậu cau mày, cầm tờ giấy đưa cho Quý Phi, nói : “Ngươi xem trên đó viết cái gì.”

Quý Phi nhận lấy tờ giấy, lòng đầy nghi ngờ mở ra, nhẹ nhàng đọc lên:

“Hỏi thế gian tình ái là chi,

Mà đôi lứa thề nguyền sống chết.

https://thuviensach.vn

Nam bắc hai đàng rồi ly biệt,

Mưa dầm dãi nắng hai ngả quan san.

Thiếp nhớ chàng muôn ngàn đau khổ

Thiếp nhớ chàng khốn khổ xiết bao

Giờ chàng đang ở nơi nao

Nhấp nhô mây núi nao nao cõi lòng.”

Tần Phi kí gửi

“Hoàng hậu, đây là một bài thơ tình viết bằng tay, chắc do nam tử tên Tần Phi viết cho ... Hoàng quý phi nương nương thì phải.” Quý Phi cúi đầu nhẹ nhàng nói, sắc mặt hơi ửng đỏ, giống như có chút thẹn thùng.

Hoàng hậu lại đưa tờ giấy cho Lạc Tử Hân, dường như muốn chứng minh nội dung của tờ giấy này không phải là do nàng ta bị đặt. Trông thấy Lạc Tử Hân không nói gì, lập tức sắc mặt Hoàng hậu liền lạnh đi, nói: “Việc này có vẻ nghiêm trọng, đương nhiên Bổn cung muốn bẩm báo với Hoàng thượng.”

Vừa nói xong, Hoàng hậu tiếp tục dùng vẻ mặt lạnh lùng đó mà nhìn Lạc Tử Hân, rồi cầm lấy tờ giấy xoay người rời đi cùng với Quý Phi.

Lạc Tử Hân chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, nhớ tới vừa rồi thấy được chữ viết ở mặt sau của tờ giấy, bỗng nhiên nở nụ cười tươi tắn, chợt trong lòng có ý nghĩ.

“Nương nương, thế nào mà người vẫn còn cười được, nếu Hoàng thượng tin việc này là thật, có thể...” Trái lại Tích Như hơi nóng vội bắt đầu hỏi.

https://thuviensach.vn

“Theo Bổn cung hồi cung, cho gọi Hoa tần và Ôn tần đến đây.” Đột nhiên ánh mắt của Lạc Tử Hân trở nên sắc bén, quay trở về Thanh Dương cung .

Vào ngày hôm sau, sau khi lâm triều, mới sáng sớm Lạc Tử Hân đã bị Hoàng thượng gọi tới Thái Kiền cung. Trong lòng Lạc Tử Hân biết rõ nhất định là vì chuyện của ngày hôm qua, chỉ là trong đầu nàng đã có biện pháp đối phó, cho nên chưa hoảng hốt lắm, bình tĩnh đi vào Thái Kiền cung.

“Trẫm nghĩ hẳn là nàng có chuyện muốn nói cùng Trẫm?” Trên bàn của Hoàng đế là tờ giấy mà Hoàng hậu “phát hiện” vào ngày hôm qua đang mở ra.

“Hoàng thượng, chữ viết trên tờ giấy này không phải hiếm lạ, nếu chỉ vì cái đó mà vội phán thần thiếp bất trung với Hoàng thượng, vậy quá oan uổng rồi.” Vẻ mặt của Lạc Tử Hân dửng dưng.

Mục Nguyên Trinh yên lặng nhìn nàng thật lâu, chỉ thấy sự bình tĩnh trong con ngươi trong suốt của nàng, nói tiếp: “Vậy nàng làm thế nào để chứng minh đượcnàng không bất trung với Trẫm?”

Lạc Tử Hân mỉm cười, nói: “Hoàng thượng, chẳng qua trên tờ giấy này chỉ là một bài thơ, còn là thứ mà rất nhiều nương nương trong cung đều có, nếu Ngài không tin, có thể phái người đi thăm dò.”

Hoàng đế chăm chú nhìn nàng rất lâu, ra lệnh cho Phó Hổ đi xác minh lời nói của Hoàng quý phi. Thế nhưng khiến cho Hoàng đế bất ngờ, thật sự giống như lời nàng nói, chẳng những kiểm tra ra giấy có viết thơ ở trong cung của các nương nương, mà trên người các cung nữ cũng đều có. Tuy rằng nội dung viết trên mỗi tờ giấy lại không giống nhau, nhưng nói chung đều viếtvề vấn đề tình cảm. Rõ ràng không phải chỉ có trên người Hoàng quý phi mới có tờ giấy viết đầy thơ tình như thế này.

https://thuviensach.vn

“Tại sao trong cung lại có thứ thơ ca bẩn thỉu này?” Hoàng đế trong lòng khó hiểu.

Lạc Tử Hân nói: “Hoàng thượng, Ngài có nhớ trước đó vài ngày Thái hậu cho mời gánh hát vào hát hí khúc hay không. Chỗ đó có một người là Tần Phi, có tài văn chương không tệ, vì thế các nương nương trong cung kể cả một vài cung nữ cũng yêu cầu hắn viết thơ cho mọi người, đây cũng là nguyên nhân tất cả mọi người đều có tờ giấy này. Có thể Hoàng hậu và Quý Phi không có hứng thú với cái này, cho nên mới không biết nguyên do trong đó.”

Mục Nguyên Trinhồ... một tiếng, khóe miệng nhếch lên, uy nghiêm nói: “Các ngươi coi trong cung này là cái quái gì hả? Lại dám làm càn như thế, tìm một con hát viết loại thơ ca dơ bẩn này, thật vô lý. Chuyện này là chủ ý của ai? Không ngờ ngay cả nàng cũng tham gia vào loại náo nhiệt này.”

Lập tức Lạc Tử Hân quỳ xuống, vẻ mặt oan ức, nói: “Thần thiếp cũng không biết là ai ra chủ ý trước, thấy tất cả mọi người đều làm như vậy nên thần thiếp cũng chỉ là một người tham gia theo, vốn không hề nghĩ nhiều như vậy. Hiện tại vừa nghe Hoàng thượng nói, thật sự cảm thấy có hơi không phù hợp quy củ, thỉnh Hoàng thượng thứ tội.”

Mục Nguyên Trinh tức giận lườm nàng một cái, chuyện này không rõ đầu đuôi, chỉ sợ tên Hoàng đế này ngay cả việc xử phạt người nào cũng phải do dự rồi.

“Kiểm tra tất cả xem thứ dơ bẩn này xuất phát từ người nào, cho dù là người đứng đầu các cung hay cung nữ, đều phạt chép “Nữ Giới” một lần.”

Hoàng đế nghiêm khắc truyền mệnh lệnh xuống cho Phó Hổ, tiếp tục trừng mắt liếc nhìn Lạc Tử Hân một cái sau đó cho phép nàng trở về cung.

Từ xa xa Lạc Tử Hân nhìn thấy Kiền Ninh cung của Hoàng hậu, cười nhạt một tiếng, quay đầu rời khỏi. Lúc vừa mới sáng sớm yên bình, Hoàng

https://thuviensach.vn

hậu vừa như răn dạy vừa như nhắc nhở tất cả phi tần phải chú ý lễ tiết trong cung, nhưng lúc nói những lời này ánh mắt còn như có như không liếc về phía bản thân mình, rõ ràng là tức giận. Lạc Tử Hân làm như không biết gì hết, cùng những phi tần khác cung kính lắng nghe Hoàng hậu giáo huấn.

Ngày ấysau khi Hoàng hậu kiên quyết đổ tội cho nàng thì Lạc Tử Hân liền cho Tích Như tìm Ôn tần và Hoa tần, suốt đêm ghi chép mấy trăm tờ thơ ca, mặc dù mỗi tờ có sự khác nhau, nhưng nói chung các bài thơ đều lấy chữ 'Tình' làm tư tưởng chính. Sau đó nàng lén lút tìm Vệ Dịch Hiên, ngày hôm sau, sáng sớm tinh mơ, dễ dàng tìm thấy mấy bức thơ tình này trên người các vị chủ cung và cung nữ. Thật ra các phi tử của các cung đều biện bạch rằng thứ này không phải là của bản thân họ, nhưng lại có vài phi tần và cung nữ thừa nhận là của mình cho nên chuyện này trở nên tinh vi hơn rất nhiều. Hiển nhiên cũng không cần lo lắng đến những phi tử tranh cãi thứ đó không phải của mình kia, trái lại, bọn họ như vậy chỉ khiến cho Phó Hổ cảm thấy chẳng qua là họ ngụy biện mà thôi.

Mà sở dĩ những phi tần và cung nữ phải thừa nhận những bức thư đó là của mình, chỉ bởi vì họ sợ uy nghiêm của Hoàng quý phi, từ lâu các nàng đã là người của Hoàng quý phi rồi. Thật ra từ sau khi Lạc Tử Hân tìm ra được quặng sắt thì chẳng những nhận được sự tán thưởng của các đại thần trong triều mà còn tạo được một bè phái cho riêng mình ở hậu cung. Hơn nữa Hoàng quý phi còn được Hoàng thượng sủng ái, quyền cao chức trọng, không ít phi tần và cung nữ đều nảy sinh ý muốn nghiêng về phía nàng, đây là một trong những nguyên nhân quan trọng giúp nàng thành công.

Chỉ có điều đến lúc này, Hoàng hậu lại càng không dám khinh thường vị Hoàng quý phi này, có thể bố trí nhiều người trong cung như vậy, xem ra sức hấp dẫn của nàng còn lớn hơn Hoàng hậu nhiều. Chuyện này càng làm Hoàng hậu tức giận đến nỗi đập đổ mọi thứ trong cung, nàng thật không ngờ Hoàng quý phi lại có bản lĩnh cao như vậy, chỉ trong một buổi tối mà thôi, các nơi trong cung đều có thơ tình, hơn nữa tất cả đều được chứng

https://thuviensach.vn

mình là thật. Hoàng thượng chỉ phạt mọi người một cách qua loa mà thôi, đối với Hoàng quý phi, căn bản không để cho nàng thiếu nửasợi tóc.

Mấy ngày nay lại là mùa hè nóng bức, thời tiết ngột ngạt, tuy bên cạnh có Tích Như luôn đong đưa quạt hương bồ thế nhưng vẫn khiến Lạc Tử Hân cảm thấy cực kỳ ngột ngạt, trong lòng phiền muộn, đến cả bữa trưa cũng chỉ ăn được vài miếng.

“Nương nương, Thục phi đến rồi.” Tích Như nói khẽ vào tai nàng.

Lạc Tử Hân gật gật đầu, Thục phi liền đi đến, còn mang theo Thái tử Dịch Triết.

“Hoàng quý phi nương nương cát tường.” Thục phi tươi cười hành lễ.

“Thục phi không cần đa lễ, một năm nay Dịch Triết đúng là cao lớn không ít, may mà có mẫu thân mẫu phi như ngươi luôn dốc lòng chăm sóc.” Lạc Tử Hân cười nói.

Thục phi hé miệng mỉm cười, nói: “Trước đó vài ngày Hoàng quý phi có dạy Dịch Triết không ít chuyện này nọ, hiện tại đứa nhỏ này luôn nhắc tới người, còn thân thiết hơn cả người làm mẫu phi như thần thiếp.”

Lạc Tử Hân mỉm cười, trước đó vài ngày thật sự có chỉ dạy Đại hoàng tử một chút chuyện, đứa nhỏ này cũng thông tuệ, lại có thể vừa học đã biết, khiến cho Hoàng thượng khen ngợi một hồi. Lúc Lạc Tử Hân còn là Ninh phi, có quan hệ không tệ với Thục phi, hiện giờ tuy nàng đã lên chức Hoàng quý phi nhưng quan hệ giữa nàng với Thục phi thì lại càng gần gũi hơn nữa, cảm thấy có thể dựa vào sủng phi có tiếng nói trước mặt Hoàng thượng, cũng là chuyện tốt.

“Đúng rồi, Thái tử nói muốn tặng quà cho sư phụ, cho nên tự mình chạy tới Ngự Thiện phòng hầm bát canh xương này cho người đó.” Thục phi nói xong liền sai người bưng lên.

https://thuviensach.vn

Vốn Lạc Tử Hân muốn từ chối bởi vì thật sự là dạ dày của nàng cảm thấy khó chịu, nhưng khi thấy ánh mắt chờ mong của Thái tử nhìn mình thì lại cảm thấy làm như vậy sẽ khiến cho đứa trẻ này đau lòng. Chỉ có thể đè cảm giác khó chịu xuống, nói: “Thái tử quá khách sáo rồi, Bổn cung cũng chỉ nhàn rỗi không có chuyện gì nên chỉ tùy ý dạy vài thứ mà thôi, nếu không phải Thái tử thông minh, làm gì có thành tựu này. Nhưng nếu Thái tử đã bưng tới, vậy để đó đi, để nguội một chút, Bổn cung sẽ uống nó.”

Đúng là Thái tử nghe vậy mặt mày hớn hở cười, Thục phi ở bên cạnh cũng tươi cười, tiếp theo hai người nói chuyện phiếm, sau đó Thục phi đứng dậy cáo từ.

Lúc Thục phi đi rồi, Lạc Tử Hân mở ra bát nước canh kia thì mui thơm xông vào mũi, dạ dày vốn không thoải mái, ngửi thứ đầy dầu mỡ này, trong lồng ngực lại cảm thấy ngấy, tiện tay đậy nắp lại.

Nhưng khi đó, có một con mèo không biết ở đâu nhảy tới, nó dùng chân trước đẩy cái nắp đi, to gan uống hết một nửa bát canh, trắng trợn đứng ở trên bàn le lưỡi liếm.

“Con mèo chết tiệt này ở đâu ra, còn không mau cút xuống dưới.” Tích Như thấy vậy trừng cặp mắt, hét về phía nó. Con mèo con kia cũng là con vật hiểu lòng người, gặp Tích Như trừng mắt như vậy, thật sự sợ tới mức nhảy xuống dưới bàn, mở to con ngươi thèm thuồng nhìn chỗ nước canh trên bàn vừa bị nó liếm, đúng là vẫn còn có ý muốn thưởng thức tiếp mùi vị đó.

“Đây là mèo con trong cung Đức phi, cũng không biết sao lại chạy tới nơi này của Bổn cung.” Lạc Tử Hân nhìn con mèo trắng dưới chân, mỉm cười nói, “ Dù sao cũng bị nó ăn rồi, liền cho nó ăn hết luôn đi. Dù sao Bổn cung cũng không có khẩu vị.”

https://thuviensach.vn

Tích Như đáp một tiếng, lầm bầm vài tiếng, lại lấy cái bát canh nọ, đến chỗ cửa, kêu to con mèo cho nó ăn, trong miệng cằn nhằn, liên tục nói nhảm.

Lạc Tử Hân chỉ cảm thấy mệt mỏi không thôi, liền dựa vào giường nhỏ, nhắm hai mắt lại, bên tai vẫn truyền tới giọng nói lải nhải quở trách con mèo kia của Tích Như.

Cũng không biết ngủ được bao lâu, bỗng nhiên bị tiếng kêu sợ hãi của Tích Như làm giật mình tỉnh giấc.

“Chuyện gì? Chuyện gì mà ngạc nhiên vậy?” Lạc Tử Hân mở hai mắt, thấy khuôn mặt hoảng hốt của Tích Như thì ngạc nhiên nói.

“Nương nương... Người... Người mau đến đây xem này, đã xảy ra chuyện rồi.” Tích Như nói năng lộn xộn, vẻ mặt cực kỳ hoảng sợ.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Độc Ác.

Editor: Hạ Tiểu Phong

Beta: Mai Tuyết Vân

Mang theo cảm xúc nghi ngờ, Lạc Tử Hân đi theo Tích Như tới cửa, lại kinh hãi nhìn thấy con mèo nhỏ đang sùi bọt mép, liếc mắt khinh thường xem ra đã chết rồi.

"Sao nó lại như vậy. . . . . ." Lạc Tử Hân vốn định hỏi rốt cuộc lý do tại sao lại như vậy, thì nhìn thấy bên cạnh chỗ con mèo nhỏ nằm có cái bát, bên trong còn thừa nước canh chưa uống cạn, đột nhiên liền hiểu rõ mọi việc.

"Trong canh này có độc?" Lạc Tử Hân lẩm bẩm nói, tuy là câu hỏi nhưng cũng là câu khẳng định.

"Nương nương, Thục phi nàng. . . . . ." Tích Như khẩn trương kéo tay áo Lạc Tử Hân, sự lo lắng tràn đầy trên khuôn mặt.

Lạc Tử Hân bị tình cảnh hiện tại làm kinh sợ, quên cả buồn ngủ, suy nghĩ thay đổi không ngừng, ngẫm nghĩ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng trực giác nói cho nàng biết chuyện này chắc chắn không phải do Thục phi làm. Nếu Thục phi có lòng muốn hại nàng, cũng sẽ không tự mình đưa canh đến đây, lại hạ độc trong đó, không phải sẽ nói rõ chính là Thục phi làm sao. Nàng ta có ngu đi nữa, cũng sẽ không ngu xuẩn đến mức độ này. Cho nên chuyện này, nhất định là có người khác động tay động chân bên trong.

https://thuviensach.vn

Vậy người đó là ai?

"Đi tìm người nghiệm độc, xem đây là độc gì?" Vẻ mặt Lạc Tử Hân lạnh băng nói.

Tích Như gật đầu một cái, cẩn thận từng li từng tí nâng bát canh còn thừa lên rồi rời đi.

Khi Tích Như trở về báo đó là độc Hạc Đỉnh Hồng, đột nhiên Lạc Tử Hân hoảng sợ, đối phương muốn trực tiếp đẩy nàng vào chỗ chết, nếu như không phải con mèo này, nếu như không phải hôm nay dạ dạy nàng khó chịu, sợ rằng cái mạng này chết tại đây rồi.

Quý phi? Hay là Hoàng hậu? Đột nhiên nàng nhớ tới chuyện thơ tình mới xảy ra cách đây không lâu, Quý phi và Hoàng hậu không hại được nàng, liền trực tiếp dùng đến chiêu độc ác này sao?

Nhớ tới những thứ này, nàng lại cảm thấy nhức đầu, không biết là do trời nóng, hay bị chuyện này làm phiền lòng, nàng ngồi xuống xoa trán, hai mắt nhắm chặt, không ngừng xoa xoa.

"Người có muốn gọi thái y đến không ạ, sắc mặt của người không tốt, mấy ngày nay dạ dày cũng không khỏe, gọi thái y đến kiểm tra rồi bốc một chút thuốc đi ạ?" Tích Như lo âu hỏi.

Lạc Tử Hân không yên lòng mà lắc đầu, trong đầu còn lẩn quẩn câu hỏi ai muốn hại nàng, chỉ cảm thấy đầu của nàng như muốn vỡ ra. Tích Như thấy dáng vẻ có tâm sự nặng nề của nàng, cũng không dám nói thêm gì nữa chỉ yên lặng lui xuống.

Lạc Tử Hân đang suy nghĩ, đột nhiên Tích Như chạy vào, vẻ mặt hoảng sợ: "Nương nương, Ôn Tần đã xảy ra chuyện, nàng ấy xảy thai dẫn đến mất máu quá nhiều, mất rồi ạ."

https://thuviensach.vn

"Cái gì mất? Đứa bé không còn ư?" Rõ ràng tinh thần của Lạc Tử Hân không tốt, không nghe ra ý tứ trong lời nói của Tích Như.

Tích Như dậm chân, nói: "Nương nương, nô tỳ nói không chỉ là đứa bé, mà còn có Ôn Tần."

Vào lúc này, cuối cùng Lạc Tử Hân cũng phản ứng lại, mở to hai mắt, không thể tin nhìn Tích Như, một hồi lâu mới thốt ra được một câu từ trong cổ họng: "Sao lại như vậy?"

Chuyện này đúng là một chuyện lớn, Lạc Tử Hân tạm thời bỏ chuyện con mèo chết xuống, đến cung của Ôn tần một chuyến.

Lúc này Ôn tần nằm trên giường bệnh đã không còn hô hấp, trên giường còn để lại rất nhiều vết máu, cho thấy trước đó không lâu Ôn tần đã chịu rất nhiều đau đớn.

"Nàng ấy cũng đã mang thai bảy tháng rồi, sao lại đột nhiên xảy thai, mấy người các người không chăm sóc tốt nàng ấy hay sao?" Lạc Tử Hân lớn tiếng quát.

Các cung nữ trong cung Ôn tần bị dọa sợ đến mức vội vã quỳ xuống, luôn miệng khóc thút thít, nói: "Hoàng quý phi nương nương, nô tỳ đáng chết, không chăm sóc tốt chủ tử."

"Tại sao nương nương của các người lại đột nhiên xảy thai?" Lạc Tử Hân nhíu chặt lông mày.

Yên nhi đã sớm khóc đến đỏ tròng mắt, đi lên nói: "Hồi bẩm nương nương, chủ tử do vấp ngã, cho nên mới. . . . . ."

"Ngã ở chỗ nào?"

https://thuviensach.vn

Yên Nhi khóc nói: "Buổi sáng nương nương đi thỉnh an Hoàng hậu về, đất trên đường đi rất trơn nên đã ngã xuống."

"Rất trơn? Trên mặt đất có vật gì lạ không?" Đột nhiên Lạc Tử Hân nghĩ đến cái gì đó.

"Hình như là có nước, lúc ấy nô tỳ bị dọa sợ, nên không chú ý là nước gì." Yên Nhi nức nở nói.

Hiển nhiên đây là có người cố ý hại Ôn tần, nước trên đất này chỉ sợ không đơn giản như vậy. Ôn tần đã mang thai bảy tháng, không bao lâu nữa đứa bé sẽ ra đời, nhất định có người không thể chịu đựng được rồi, lại xuống tay tàn nhẫn như vậy. Không chỉ có thể làm tổn thương Ôn tần mà ngay cả mạng sống cũng bị lấy mất.

"Ngọc Dao muội muội, kiếp sau đầu thai, nhất định không nên làm nữ nhân nhà Đế Vương nữa." Lạc Tử Hân nhìn Ôn tần trên giường, nhẹ nhàng vuốt hai mắt của nàng ấy.

Trở lại Thanh Dương cung, tâm tình Lạc Tử Hân vẫn vô cùng sa sút, tựa trên giường khép hờ hai mắt nghỉ ngơi, đột nhiên cảm thấy bên mình có vật cứng, liền đảo mắt nhìn qua, lấy một quyển sách từ dưới giường ra, trong lòng khẽ chua sót. Quyển sách này, chính là đồ vật cuối cùng Sở Lăng Thiên để lại trước khi chết. Nhớ tới Sở Lăng Thiên, trong lòng nàng không khỏi hết sức bùi ngùi.

Mới lật chưa được mấy trang, Tích Như liền đi vào, nói vài câu bên tai của Lạc Tử Hân , Lạc Tử Hân liền buông quyển sách trên tay xuống, sắc mặt lập tức đóng băng, trầm ngâm chốc lát.

Lời nói của Tích Như, làm cho nàng đại khái đoán được đến cùng là ai hạ độc trong bát nước canh Đại Cốt muốn hại nàng, tay nàng khẽ nắm chặt thành hai quả đấm.

https://thuviensach.vn

"Tích Như, đi mời Đức Phi và Thục phi tới đây." Lạc Tử Hân gấp cuốn sách lại rồi nói.

Không bao lâu sau, Thục phi và Đức Phi tới Thanh Dương cung, sau khi hành lễ, Lạc Tử Hân chỉ lẳng lặng nhìn hai người bọn họ cũng không thèm hừ lạnh một tiếng, khiến cho bọn họ sợ hãi trong lòng, cũng không dám mở miệng nói cái gì.

"Hôm nay, con mèo trắng của Đức Phi chết rồi." Qua rất lâu sau đó, Lạc Tử Hân mới chậm rãi mở miệng, khi nói những lời này, ánh mắt đều nhìn vào Thục phi.

Đức Phi tỏ vẻ vô cùng bất ngờ, nói: "Khó trách hai ngày nay không thấy nó, không biết tại sao lại chết ?"

Lạc Tử Hân khẽ cười, ưu nhã ngồi xuống, nuốt nước bọt rồi từ từ à một tiếng, nói: "Bổn cung cũng không biết là có chuyện gì xảy ra, nó chỉ uống trộm bát canh Đại Cốt vốn là của Bổn cung, Bổn cung chỉ chợp mắt một chút, sau đó miệng nó liền sùi bọt mép."

Lúc Lạc Tử Hân nói xong những lời này, vô tình mà cố ý liếc nhìn Thục phi mấy lần, lại thấy sắc mặt của nàng ta đột nhiên trở nên trắng bệch.

"Thục phi, muội nói xem có thể đã xảy ra chuyện gì được?" Lạc Tử Hân hơi đảo mắt phượng, mặc dù ánh mắt hàm chứa ý cười, nhưng lại hung hổ dọa người, làm Thục phi giật thót mình.

"Hoàng quý phi nương nương, chuyện này không liên quan đến thần thiếp, thần thiếp thật sự không đưa canh Đại Cốt có độc đến đây, thần thiếp thật sự không có. . . . . ." Rầm một tiếng Thục phi vội quỳ xuống, luôn miệng nói, vẻ mặt bởi vì quá căng thẳng mà có phần hoảng loạn.

"Bổn cung có từng nói rằng canh Đại Cốt mà con mèo uống là do muội đưa qua sao?" Khóe miệng của Lạc Tử Hân nở nụ cười, ý tứ sâu xa nhìn

https://thuviensach.vn

Thục phi.

Thục phi ngẩng đầu lên, không hiểu nhìn Lạc Tử Hân, vẻ mặt ngỡ ngàng, không hiểu rõ ẩn ý trong lời nói của vị Hoàng quý phi nương nương này.

Nhưng mà người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc thì u mê, Đức phi đứng ở ngoài cuộc lại hiểu rõ ràng, khẽ mỉm cười rồi nói: "Hoàng quý phi nương nương, nếu có gì cần giao phó, thần thiếp nhất định làm theo yêu cầu của người."

Lạc Tử Hân mỉm cười gật đầu, ánh mắt lại chuyển qua Thục phi còn đang đa nghi suy nghĩ, sau một lúc lâu vẫn không thấy Thục Phi có phản ứng gì, lại nói: "Chẳng lẽ là Thục phi thật sự bỏ gì đó vào trong canh Đại Cốt sao?"

"Muội không có." Thục phi sợ tới mức hét toáng lên, sự hoảng hốt đong đầy trên khuôn mặt, nhìn Hoàng quý phi rồi liên tục xua tay.

Chỉ là, cuối cùng Thục phi cũng hiểu được hàm ý trong nụ cười đầy thâm ý đó của Hoàng quý phi, nghiêng đầu qua chỗ khác rồi nhìn lướt qua Đức phi thì nhận được cái gật đầu khẳng định, rốt cuộc Thục phi cũng bừng tỉnh hiểu ra, lập tức nói theo: "Hoàng quý phi nương nương, thần thiếp cũng giống như Đức phi, sẽ vì Hoàng quý phi mà bỏ ra một phần sức lực."

Lạc Tử Hân hài lòng ừ một tiếng, tiện tay lật quyển sách trên bàn, hình như là không yên lòng nói: "Bổn cung nhớ, con mèo này chết vào sáng nay ở Ngọc Hiền cung của Ôn tần, các muội nói có đúng không?"

Thục phi và Đức Phi khẽ nhìn nhau một cái, chỉ trong nháy mắt đã lập tức hiểu ý, hai người cùng khẽ nhún người, nói: "Hoàng quý phi nương nương nói rất đúng, bọn muội cũng nghe nói như vậy."

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân nâng khóe miệng, hiển nhiên là vô cùng hài lòng với biểu hiện của hai người. Mặc dù Thục Phi và Đức phi không rõ mục đích Hoàng quý phi nói như vậy làm gì. Nhưng hai người cũng biết rõ không nên hỏi kỹ, nhất là Thục phi, trong lòng hiểu rằng theo lời Hoàng quý phi nói tất nhiên bát canh Đại Cốt là do chính nàng đưa tới. Hôm nay Hoàng quý phi không truy cứu nàng, chính là ân huệ vô cùng lớn đối với nàng, cho nên đối với yêu cầu của Hoàng quý phi, dĩ nhiên nàng không có lí do để từ chối.

Thục phi và Đức Phi cũng không nán lại, một lát sau thì cáo từ rời đi.

Lạc Tử Hân cúi đầu, lại mở bản ghi chép vốn là của Sở Lăng Thiên ra một nữa, theo bản năng lật trang sách ra, nhìn từng tờ một. Đột nhiên, đôi mắt nàng khẽ sáng lên.

Nàng nói: "Tích Như, đi liên lạc với Bình Yên trong cung Hoàng hậu, Bổn cung muốn gặp nàng."

. . . . . .

Mấy ngày nay, Hoàng hậu không cho mọi người đến thỉnh an sớm hôm, mọi người đang suy đoán rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, chẳng qua bây giờ mới biết, thì ra gần đây Hoàng hậu đau đầu, bệnh càng lợi hại.

Một ngày kia, ở ngoài Kiền Ninh cung, Lạc Tử Hân gặp được Quý phi.

"Quý phi cũng chuẩn bị đến thăm Hoàng hâu nương nương sao?" Lạc Tử Hân mỉm cười dịu dàng.

Vẻ mặt Quý phi vẫn lạnh nhạt, khẽ thi lễ với Lạc Tử Hân một cái rồi nói: " Phụng thể của Hoàng hậu không khỏe, dĩ nhiên thần thiếp cũng lo lắng không thôi."

Lạc Tử Hân gật đầu một cái, trong mắt hiện ra một tia lo lắng: "Đúng vậy, thân thể Hoàng hậu luôn luôn khỏe mạnh, lần này cũng không biết sao

https://thuviensach.vn

lại như vậy."

Quý phi cũng gật đầu tán thành, hai người cùng nhau bước vào Kiền Ninh cung.

"Hoàng hậu bệnh thành ra như vậy, có tìm ngự y đến khám hay không?" Lạc Tử Hân vặn hỏi cung nữ trong cung Hoàng hậu.

"Dạ, đã cho mời thái y đến, nhưng đã uống qua rất nhiều thuốc mà cuối cùng cũng không thấy tốt lên ạ." Cung nữ khúm núm trả lời.

"Hai vị muội muội đến đấy à?" Có lẽ nghe được tiếng nói, Hoàng hậu mở hai mắt ra, cố chống tay ngồi dậy trên giường, nhưng cảm giác đầu đau như sắp nứt ra lại kéo tới, nàng ta nản lòng bỏ qua ý định rời giường.

"Hoàng hậu nương nương không khỏe, vẫn nên nghỉ ngơi nhiều mới phải." Đúng lúc Lạc Tử Hân tiến lên, kéo lại chăn cho Hoàng hậu

"Gần đây người Bổn cung không khỏe, đã làm hai vị muội muội lo lắng." Giọng nói của Hoàng hậu có vẻ vô cùng yếu ớt.

Lạc Tử Hân lo lắng nhìn Hoàng hậu một lát, nói: "Muội cảm thấy Hoàng hậu phải điều tra thêm nguyên nhân của căn bệnh mới tốt, có phải có thứ gì đó trong Kiền Ninh cung làm Hoàng hâu mẫn cảm hay không?."

Nói xong, nàng liền quay đầu lại, dặn dò cung nữ bên cạnh, nói: "Đi mời thái y tới đây."

Nhìn ánh mặt nghi hoặc của Hoàng hậu và Quý phi, Lạc Tử Hân nói: "Để thái y kiểm tra xem có thứ gì không thích hợp trong tẩm cung của Hoàng hậu hay không?"

Hoàng hậu khẽ gật đầu, nhưng chỉ trong nháy mắt lại đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, vẻ mặt có chút khác thường, lập tức nói: "Không cần, Bổn cung

https://thuviensach.vn

đã chú ý đến đồ đạc trong Kiền Ninh cung, không có gì cả."

Lạc Tử Hân cười cười, đang định nói thì lúc này có một người từ bên ngoài tiến vào phòng.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Phát Hiện

Editor: Mai Tuyết Vân

Beta-er: Chạng Vạng

Người đi từ ngoài vào trong phòng chính là Hoàng thượng, hắn đã sớm nghe được cuộc đối thoại bên trong phòng, lập tức cất cao giọng nói: “Lời Hoàng quý phi đã nói không hề sai, kiểm tra thêm một chút cũng là điều nên làm. Truyền Thái y.”

Khi Thái y đến phía sau của Kiền Ninh cung, Hoàng thượng lại để cho Thái y tìm xem có nguyên nhân gây nên bệnh đau đầu trong phòng hay không. Cho nên lần này, mấy Thái y lập tức phụng chỉ kiểm tra cẩn thận Kiền Ninh cung, thỉnh thoảng còn thảo luận với nhau.

Còn nhân lúc này rảnh rỗi, Hoàng thượng và Lạc Tử Hân cùng nhau đến bên giường Hoàng hậu nằm rồi hỏi han ân cần. Hiển nhiên, mọi sự chú ý của Hoàng hậu chỉ có thể tập trung lên người Hoàng thương, mặc dù vẫn còn chút cảm giác bất an trong lòng. Nguyên nhân chủ yếu khiến cho Hoàng hậu lo lắng chính là việc Hoàng thượng đã vào phòng lâu như vậy, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Tô ma ma.

Khi Lạc Tử Hân ở cạnh Hoàng hậu khó tránh khỏi việc đọc được những cảm xúc như ẩn như hiện lóe lên trong ánh mắt của nàng ta. Bỗng nhiên, nàng cảm thấy những suy đoán của mình không hẳn đã sai. Mà ngay lúc này, Thái y mang khuôn mặt nặng nề đi đến bẩm tấu.

https://thuviensach.vn

"Hoàng thượng, thần đã tìm thấy vài món đồ ở Kiền Ninh cung, cảm thấy thật sự không ổn." Thái y nhắm mắt cúi người dâng một chiếc hộp nhỏ lên cho Hoàng thượng.

"Bên trong là thứ gì?" Hoàng thượng nhìn chiếc hộp trước mặt, hơi cau mày lại.

"Bẩm Hoàng thượng, bên trong chiếc hộp chính là thứ kịch độc, Hạc Đỉnh Hồng." Khi Thái y nói những lời này sắc mặt trở nên hết sức nghiêm túc.

"Hạc Đỉnh Hồng? Hoàng hậu, tại sao lại có thứ này trong cung của nàng?" Hoàng thượng nhìn chiếc hộp rồi cân nhắc một chút, sau đó khẽ đưa mắt nhìn vào khuôn mặt của Hoàng hậu.

Đương nhiên, khi Hoàng hậu nhìn thấy chiếc hộp thì sắc mặt đã đại biến*, đợi đến lúc Thái y nói ra đây là Hạc Đỉnh Hồng thì sắc mặt vốn đã tái nhợt lại càng nhợt nhạt thêm. Vào lúc Hoàng thượng chất vấn thì một chữ cũng không thể thốt lên được.

đại biến*: có sự thay đổi lớn.

Vì cách đây không lâu, nàng ta đã bắt Tô ma ma cầm những viên Hạc Đỉnh Hồng này ném đi. Nhưng bây giờ đã không thấy bóng dáng của Tô ma ma từ sáng, ngay cả Hạc Đỉnh Hồng còn bình yên vô sự nằm trong Kiền Ninh cung, lại đúng lúc bị người khác tìm được.

"Thần thiếp. . . . . Thần thiếp cũng không biết chuyện này." Hoàng hậu biết rằng nếu không trả lời thì sẽ càng không ổn thêm, cho nên việc cớ đau đầu mà thở hổn hển trả lời ấp úng.

"Nàng không biết chuyện này?" Hoàng thượng cau mày lại.

https://thuviensach.vn

Ngay vào lúc này, thái giám ngoài cửa truyền báo: "Thục phi nương nương, Đức Phi nương nương đến."

"Cho các nàng ấy vào đi." Hoàng thượng đứng lên rồi nói.

Chỉ chốc lát sau, Thục phi và Đức phi đã bước vào phòng, nhìn thấy Hoàng thượng ở trong thì giống như kinh sợ, lập tức quỳ xuống hành lễ: "Tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu, Hoàng quý phi nương nương."

Sau khi Hoàng thượng ra hiệu miễn lễ hai người mới đứng lên.

"Nghe nói Hoàng hậu bệnh nặng, thần thiếp và Thục phi lập tức muốn qua đây thăm hỏi Hoàng hậu nương nương một chút. Không biết rằng Hoàng thượng và Hoàng quý phi, còn có cả Quý phi cũng ở đây, không biết có quấy rầy hay không ạ? " Đức Phi dịu dàng nói.

Hoàng hậu nhìn Hoàng thượng một cái, thấy vẻ mặt bình thản của hắn thì nói: "Cảm tạ các vị muội muội đã tới Kiền Ninh cung thăm Bổn cung, vậy thì có gì gọi là quấy rầy hay không chứ."

Thấy vẻ mặt của Hoàng thượng không khác lạ, Thục phi và Đức phi mới bình tĩnh thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại thăm hỏi Hoàng hậu vài câu.

"Vừa đúng lúc thấy Hoàng quý phi nương nương, thần thiếp có chuyện đang muốn nói với người đấy ạ." Thục phi nói.

Lạc Tử Hân khẽ ồ một tiếng, hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Thục phi nhìn Đức phi một cái, hàng chân mày hơi cau lại, thở dài rồi nói: "Thì chính là việc đã điều tra ra được nguyên nhân cái chết của con mèo trong tẩm cung của Ôn tần ngày đó rồi ạ."

"Cái chết của con mèo? Có phải con mèo của Đức phi không? " Lạc Tử Hân cố ý lướt ánh mắt về phía Đức Phi, dò xét ánh mắt của nàng ta.

https://thuviensach.vn

"Vâng, con mèo trắng kia đúng là trong cung của thần thiếp." Đức phi gật đầu một cái rồi nói: "Mới vừa nãy Thục phi đến tìm thần thiếp, nói rằng sáng sớm nay nghe được tin tức từ Thái y viện, bảo con mèo chết vì trúng độc mà độc này tên là Hạc gì đó?"

"Là Hạc Đỉnh Hồng." Thục phi tiếp lời thêm cho Đức phi.

"Hạc Đỉnh Hồng?" Lạc Tử Hân làm ra vẻ kinh ngạc, đưa mắt nhìn sang Hoàng thương thượng, cũng vô tình mà cố ý liếc mắt nhìn thấy Hoàng thượng mới vừa giao lại chiếc hộp chứa Hạc Đỉnh Hồng trong tay cho Thái y. Đúng lúc này, Hoàng thượng cũng đón lấy ánh mắt của nàng, nàng nhận ra chút do dự lộ ra trong ánh mắt của Hoàng thượng.

"Muội nói là con mèo chết trong tẩm cung của Ôn tần là vì trúng độc Hạc Đỉnh Hồng ư? Vậy có thể là Ôn tần hay không. . .'' Lạc Tử Hân nói được nửa câu rồi đột nhiên ngừng lại, cẩn thận liếc mắt nhìn Hoàng thượng, im lặng không nói tiếp nữa.

Chẳng qua Hoàng thượng vừa nghe đã hiểu, sắc mặt lập tức trở nên khác thường, trầm giọng hỏi: “Thục phi, nàng nói con mèo kia chết, vậy chết vào lúc nào?”

Thục phi thấy giọng điệu của Hoàng thượng khác thường thì bị dọa sợ đến mức run rẩy toàn thân, giọng nói run run: "Vâng . . . . . Đúng là cùng một ngày với Ôn tần chết do xảy thai.''

"Cùng một ngày sao?" Đột nhiên Hoàng thượng cao giọng, trong giọng điệu chứa đầy sự tức giận. Trong thoáng chốc đã xoay người về phía Hoàng hậu rồi lạnh lùng nói, “Hoàng hậu, có phải nàng nên giải thích một chút hay không, thứ trong chiếc hộp này từ đâu mà tới?”

Đương nhiên, Hoàng thượng đã tin rằng nguyên nhân xảy thai gây nên cái chết của Ôn tần cũng có thể liên quan đến chuyện tình con mèo chết cùng ngày. Mặc dù không thể chứng minh đó là sự thật, nhưng một con mèo

https://thuviensach.vn

trong hoàng cung sao có thể chết bởi chất kịch độc như thế. Chuyện này vốn không hề đơn giản, huống chi lại tìm thấy chất độc như vậy trong tẩm cung của Hoàng hậu. Tự nhiên hắn cảm thấy chuyện này không phải bình thường, càng không phải vì Hoàng hậu cứ một mực “Không biết chuyện” thì sẽ khiến hắn buông tay.

Hai bàn tay của Hoàng hậu giấu dưới chiếc chăn khẩn trương túm chặt lấy khăn trải giường, không ngừng giày vò nó. Nhịp tim cũng tăng lên nhanh chóng, nhanh đến mức trái tim muốn nhảy ra ngoài. Vì Hoàng thượng đang nhìn nàng chăm chú, nàng ta không thể bày ra hành động ngập ngừng của mình, dĩ nhiên cũng không thể để đôi môi run rẩy.Hoàng hậu cắn chặt hàm răng, bắt buộc bản thân phải thể hiện sự bình thản rồi nói: “Hoàng thượng, thần thiếp thật sự không biết chuyện chiếc hộp này, đây cũng không phải là đồ của Kiền Ninh cung.”

"Vậy thì nó ở đâu ra đây?" Sự lạnh lẽo hiện lên trong con ngươi của Hoàng thượng.

"Vâng . . . . ." Hoàng hậu xoa nhẹ trán, giống như vì đau đầu mà làm vậy, cung nữ ở bên cạnh cũng giúp nàng xoa xoa. Nhưng Lạc Tử Hân lại nhìn thấy rõ ràng, bên dưới đôi mắt đang rũ xuống có một tia sáng lướt qua rất nhanh, đương nhiên là Hoàng hậu đang muốn tìm lời giải thích hợp lý.

Một lát sau, thật sự chỉ cần trong nháy mắt, Hoàng hậu đã bình thản nở một nụ cười tươi tắn rồi nói: “Chiếc hộp này là của Quý phi đưa đến cho thần thiếp.”

Lời vừa nói ra, sắc mặt của Quý phi đã đột ngột thay đổi, lập tức giọng nói the thé thoát ra từ cổ họng phản bác: “Hoàng hậu nương nương, người không thể nói bậy được. Có khi nào thần thiếp lại đưa chiếc hộp này sang cho người chứ, Hoàng hậu không thể vu oan cho thần thiếp được.”

https://thuviensach.vn

Đôi mắt thanh tú của Hoàng hậu khẽ nhìn lên, đưa mắt về phía Hoàng thượng rồi yếu ớt nói: “Hoàng thượng, mấy ngày trước Quý phi có đến nơi này của thần thiếp, tặng đồ cho thần thiếp chuyện này trên dưới Kiền Ninh cung đều nhìn thấy.”

"Nhưng mà, lúc đó thần thiếp chỉ tặng phấn cho Hoàng hậu nương nương mà thôi.’’ Quý phi giải thích, trong lòng lạnh run cả người, nàng ấy không nghĩ tới rằng cuối cùng Hoàng hậu sẽ cắn nàng một cái.

"Nhưng Bổn cung không thấy phấn đâu cả, chính muội đã đưa chiếc hộp này mà. Bổn cung cũng không biết muội lại bỏ Hạc Đỉnh Hồng vào trong chiếc hộp, thì ra là muội muốn gài bẫy hãm hại Bổn cung." Hoàng hậu nói xong thì không còn chút sức lực, xoa nhẹ vầng trán còn hàng chân mày thì cau chặt lại.

Bỗng chốc, Quý phi choáng váng mặt mày, chuyện này không bằng không chứng nhưng đối với nàng lại là một bất lợi. Mà bây giờ Hoàng thượng đang chăm chú nhìn nàng, không phải ngài ấy đã tin câu vào chuyện hoang đường lần này của Hoàng hậu rồi chứ? Nhưng nàng lại không có cách nào chứng minh việc thật sự mình đã làm, dĩ nhiên hiện tại Hoàng hậu sẽ đưa chuyện nàng đưa son phấn qua làm cái cớ, rồi phủ nhận việc tặng son phấn của nàng, nàng lại càng không có cách nào để rửa sạch nỗi oan cho mình rồi. Chuyện đưa phấn qua chính nàng vừa nói ra, điều này rõ ràng là đang nói với mọi người rằng vài hôm trước nàng thật sự có vào tẩm cung tặng đồ cho Hoàng hậu, không phải là tự mình tát vào miệng mình hay sao? Nàng bắt đầu hối hận vì cái miệng nói chuyện không biết chừng mực của mình. Nhưng lời đã thốt ra khỏi miệng như nước đã đổ đi, có làm thế nào cũng không thu lại được.

Thấy lúc đó Quý phi ngây ngốc, sắc mặt của Hoàng thượng càng ngày càng tái xanh, đột nhiên lại nói: "Quý phi bày mưu hạ độc có tư tưởng xấu, vậy nên tước đi danh hiệu Quý phi của nàng ta, ban thưởng lụa trắng."

https://thuviensach.vn

"Hoàng thượng. . . . . ." Dù thế nào đi nữa Quý phi cũng không có cách nào tiếp nhận sự thật như vậy, khuôn mặt lập tức biến sắc kêu lên thất thanh. Quay đầu lại, vừa đúng nhìn thấy có chút kỳ lạ nơi đáy mắt của Thục phi, tức khắc hiểu rõ một số chuyện trong lòng.

Sợ rằng hôm nay đột nhiên Thục phi chạy đến tẩm cung của Hoàng hậu lộ ra chuyện mèo chết cũng không phải đơn giản như vậy. Nhất định bọn họ phải vì mục đích gì đó, còn vô duyên vô cớ lại tìm thấy Hạc Đỉnh Hồng trong cung của Hoàng hậu. Chẳng lẽ Hoàng hậu đã làm chuyện gì xấu bị người ta phát hiện, mà nàng lại trở thành người chịu tội thay cho nàng ta ư? Quý phi liếc nhìn những người trong phòng, ánh mắt dừng lại trên người Hoàng quý phi, lập tức nhớ đến thái độ thù địch của Hoàng hậu đối với nàng ấy, vì thế. . .

Đột nhiên, Quý phi giật thót cả mình, thốt lên rằng: "Hoàng thượng, chuyện này vốn là chủ ý của Hoàng hậu, người muốn hãm hại hạ độc Hoàng quý phi, người. . . ” Lời của nàng vẫn chưa nói hết, đã bị Lạc Tử Hân ngắt lời.

"Quý phi, có lẽ muội đã không nghe rõ, con mèo chết được phát hiện trong cung của Ôn tần, không phải Bổn cung. . . ."

Lời Lạc Tử Hân đã nói, Quý phi không nghe rõ chỉ ngơ ngác nhìn nàng. Ngay giây phút Quý phi còn đang thất thần, thì đã bị thái giám kéo nàng lôi đi, lập tức nghe thấy tiếng kêu oan uổng thê lương của Quý phi hồi lâu vẫn chưa dứt.

Lạc Tử Hân thản nhiên đảo mắt nói với Hoàng hậu: “Hoàng hậu nương nương đã giật mình rồi, Quý phi miệng nói lời ngông cuồng, thật sự đáng chết. Mấy ngày nay thân thể của Hoàng hậu không tốt, phải để Tô ma ma chú ý nhiều một chút mới phải.”

https://thuviensach.vn

Lời nói này của Lạc Tử Hân tuy dửng dưng không có gì kỳ lạ, nhưng khi Hoàng hậu nghe thấy những lời ấy thì nhịp tim lại tiếp tục đập nhanh. Trong lời nàng nói chứa đầy ý tứ nhắc nhở, Hoàng hậu làm sao nghe không hiểu được. Sợ rằng trên tay Hoàng quý phi đã sớm nắm được bằng chứng xác thực việc Hoàng hậu hạ độc lần này. Nhưng nàng ấy lại không vạch trần Hoàng hậu ngay trước mặt Hoàng thượng, chỉ sợ lời nói này cũng chỉ là sự khiêu khích của nàng đối với Hoàng hậu này mà thôi.

Lạc Tử Hân nhìn ánh mắt khác thường của Hoàng hậu, cười nhạt một tiếng. Hôm nay nàng mặc kệ Hoàng hậu đẩy trách nhiệm về phía Quý phi mà không vạch trần nàng ta, thật ra cũng cần phải có lý do. Hoàng thượng vốn không kiểm chứng đã đưa Quý phi đi, hiển nhiên việc này khác với tác phong bình thường của Hoàng thương một trời một vực. Nhất định Hoàng thượng hiểu rõ ràng rằng, chuyện này vốn là "công lao" của Hoàng hậu, nhưng làm sao Hoàng hậu một nước lại có thể chịu ô danh như vậy. Vì thế Quý phi trở thành người chịu tội thay là điều không thể tránh khỏi, như thế này làm sao Lạc Tử Hân có thể vạch trần sự thật khiến Hoàng thương khó xử đây?

Chẳng qua, Lạc Tử Hân vô cùng cảm tạ câu nói "thật lòng" của Quý phi trước khi đi, nhất định Hoàng thượng đã nghe rõ, đối với chuyện này càng thêm thông suốt được một chút. Lạc Tử Hân khẽ mỉm cười trong lòng.

Hoàng hậu đón nhận ánh mắt đầy thâm ý của Lạc Tử Hân, đồng thời lại cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng của Hoàng thượng truyền đến trên đầu mình. Hiểu rõ tất cả trong lòng, tấm khăn trải giường càng bị bàn tay của nàng nắm chặt hơn một chút. Nhưng ngay từ đầu Hoàng hậu vẫn không hiểu, chuyện này kín đáo như vậy làm sao lại để cho Hoàng quý phi tìm ra manh mối biết được là nàng làm đây?

Một lát sau, mọi người đều đã rời đi, trước khi chuẩn bị rời đi Hoàng thượng còn giận dữ liếc mắt một cái, khiến Hoàng hậu rùng mình.

https://thuviensach.vn

"Nương nương. . . . . ." Khi đêm đến, rốt cuộc Tô ma ma cũng vội vã đi vào cung.

Hoàng hậu lập tức nhảy xuống giường, nắm tay Tô ma ma thật chặt, nói: "Tô ma ma, rốt cuộc ngươi đã đi đâu ngươi làm Bổn cung rất lo lắng."

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Chân Ngựa

Tô ma ma đi vào trong phòng, vẻ mặt tái nhợt, nhìn thấy hoàng hậu liền nói:

"Lão nô thật có lỗi với hoàng hậu, thực không ngờ lại có người nói chuyện này."

Hoàng hậu vừa nghe là biết có chuyện không ổn, lập tức túm lấy Tô ma ma vội la lên: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc ngươi đã đi đâu?"

Vẻ mặt Tô ma ma uể oải, cúi đầu, thưa: "Hoàng hậu, lão nô bị người ta bắt trói lại."

"Cái gì?" Vẻ mặt hoàng hậu khiếp sợ, cả kinh kêu lên: "Sao có thể được, đại viện hoàng cung, kẻ nào to gan như vậy lại dám trói người của bổn cung?"

Tô ma ma nghe hoàng hậu nói thế, cũng cả giận, nói:

"Đúng ạ, thật sự là cực kỳ đáng hận. Hôm đó lão nô vâng lời hoàng hậu muốn đi xử lý mớ Hạc Đỉnh Hồng này, ai ngờ vừa mới rời khỏi Càn Ninh cung, liền bị người ta che mũi, sau khi tỉnh lại thì phát hiện mình bị nhốt."

"Ngươi nói là, ngươi đã đưa số Hạc Đỉnh Hồng đó đi ra ngoài rồi à ?" Hoàng hậu trợn to hai mắt.

Tô ma ma gật đầu liên tục.

https://thuviensach.vn

"Vậy sao lại bị người ta phát hiện ở trong Càn Ninh cung?" Hoàng hậu thất thanh nói.

"Sao ạ?" Tô ma ma sững sờ nhìn hoàng hậu, tất nhiên là cũng không thể hiểu được đạo lý trong đó, có điều rất nhanh bà liền hiểu ra, kinh ngạc nói:

"Chẳng lẽ, có người đêm khuya xông vào Càn Ninh cung, rồi trả Hạc Đỉnh Hồng về tay nô tỳ?"

Hoàng hậu lấy tay che kín đôi môi, không thể tin được, mở to cặp mắt nhìn Tô ma ma, trong đầu vẫn lẩn quẩn một tiếng nói, rốt cuộc làm cách nào mà Hoàng quý phi phát hiện ra chuyện này chứ?

Hiển nhiên, chuyện này không còn nghi ngờ gì nữa, chính là một tay Hoàng quý phi bày kế, để cho vị hoàng hậu như nàng đây để lộ móng ngựa ở trước mặt hoàng thượng, khiến hoàng hậu không phản bác được, lại còn phải cảm tạ vị hoàng quý phi kia "giơ cao đánh khẽ" . Nghĩ tới đây, hoàng hậu đã cảm thấy một bụng tức giận, cũng không biết trong lòng của hoàng thượng nghĩ như thế nào về chuyện này, có điều vừa nghĩ tới ánh mắt sắc lạnh đủ giết người của hoàng thượng trước lúc rời đi kia, đại khái trong lòng nàng cũng đã hiểu, đáy lòng không khỏi lạnh lẽo từng cơn, nghĩ lại mà sợ.

"Hoàng hậu nương nương, đầu của người không đau nữa ạ?" Tô ma ma thấy hoàng hậu đứng yên hồi lâu vẫn không phản ứng gì, không nén được vui vẻ nói.

Hoàng hậu sững sờ, xoa xoa đầu của mình, ồ lên một tiếng: "Kỳ quái, quả thật không đau nữa? Sao lại thế này?"

. . . . . .

Lạc Tử Hân mỉm cười nhìn Tích Như đang cúi thấp đầu khe khẽ cười trộm, nặng nề ho một tiếng, khiến Tích Như cả kinh ngẩng đầu lên. Nhìn

https://thuviensach.vn

ánh mắt cười như không cười của chủ nhân, Tích Như gãi gãi đầu, nói:

"Nương nương, chuyện này. . . Tích Như cũng có chút công lao, đúng không?"

Bộ dạng đỏ mặt đòi thưởng của Tích Như làm cho Lạc Tử Hân vừa buồn cười vừa tức giận, không phải là vì những món điểm tâm kia, nàng cũng chưa từng cắt xén bánh thưởng cho nha đầu trung thành này.

Có điều, Lạc Tử Hân cũng không có ý muốn làm khó cô bé, liền đẩy điểm tâm trước bàn tới trước mặt cô bé, nói:

"Ăn đi."

Tích Như vui mừng cầm bánh Phù Dung trên bàn lên, vừa gặm, vừa nói:

"Nương nương, người thật thông minh, làm sao người biết hoàng hậu chính là hung thủ hạ độc hại người vậy?"

Lạc Tử Hân khẽ mỉm cười, cũng không tính giấu giếm nàng, liền nói:

"Còn nhớ chuyện muội nói với ta nghe trộm được hoàng hậu nói chuyện với Tô ma ma hay không?"

Tích Như dừng lại động tác gặm ăn, đầu óc xoay vòng, nhớ lại chuyện đó.

Nàng nhớ, ngày đó nàng nghe được một đoạn đối thoại trong một góc ngự hoa viên.

"Nương nương, khi hạ độc, người dùng phương thức ôn hòa như vậy xem ra là không thể thực hiện được rồi ạ." Tô ma ma bên cạnh nói.

Hoàng hậu vốn đang vô cùng tức giận, vừa nghe Tô ma ma nói như vậy, lập tức cảm thấy càng thêm tức giận:

https://thuviensach.vn

"Còn không phải do con tiện nhân Viên Tiêm Vũ kia hay sao, dù bổn cung làm gì, dường như ả ta đều có cách hóa giải. Ngay cả chuyện giả mạo vào cung lớn như vậy, hoàng thượng cũng có thể bỏ mặc, ngươi nói bổn cung còn có thể ra chiêu gì? Ả đàn bà này, hệt như là có bùa thần vậy, luôn để ả tránh thoát được."

"Cho nên, hoàng hậu nên tìm một cơ hội để một lần vất vả suốt đời nhàn nhã thôi." Tô ma ma nói một cách đầy ý vị sâu xa.

"Ý của ngươi là. . ." Giọng nói của hoàng hậu ẩn chứa sát khí lạnh lẽo.

Lúc ấy Tích Như cảm thấy cuộc đối thoại của hai người họ chứa đựng điều cổ quái, lúc trở về bèn nói với Lạc Tử Hân, nhưng nàng vẫn chưa hiểu được làm thế nào chủ nhân phát hiện ra sự thật. Nhìn đôi mắt ngơ ngác của Tích Như, Lạc Tử Hân lại nói tiếp:

"Sau đấy con mèo kia bị độc chết, bổn cung liền liên tưởng tới chuyện mà muội nói, bấy giờ vừa khéo Ôn tần qua đời, vì vậy Bổn cung liền nảy ra một biện pháp. Lập tức gọi Thục phi cùng Đức phi tới, để cho hai người họ chứng thực là con mèo này chết trong tẩm cung của Ôn tần. Sau đó bổn cung liền mời Bình Yên tới đây, bảo nàng hạ chút đồ vào trong hương mà hoàng hậu dùng hằng ngày, thứ này được viết trong sách thuốc Sở thái y để lại cho bổn cung. Nó chính là nguyên nhân khiến đầu hoàng hậu đau như muốn nứt ra."

Hai mắt Tích Như sáng lên, nói:

"Cho nên nương nương liền có thể mượn cơ hội đi thăm hoàng hậu để tra xét tẩm cung của hoàng hậu, tìm ra Hạc Đỉnh Hồng đó?"

"Tích Như muội càng ngày càng hiểu bổn cung rồi." Lạc Tử Hân cười nhìn nàng.

https://thuviensach.vn

"Nhưng mà, tại sao hoàng hậu lại giữ Hạc Đỉnh Hồng tại Càn Ninh cung chứ?" Tích Như nhai điểm tâm, nhồm nhoàm nói.

Lạc Tử Hân mỉm cười:

"Hoàng hậu cũng không muốn giữ Hạc Đỉnh Hồng ở lại Càn Ninh cung, chính xác là nàng ta đã sai Tô ma ma đi tiêu hủy rồi. Nhưng tốc độ của hoàng hậu không nhanh bằng tốc độ của người bổn cung phái đi, rất nhanh Tô ma ma đã bị người của bổn cung khống chế, Hạc Đỉnh Hồng trong tay bà ta dĩ nhiên phải giao cho Bình Yên, vậy tất nhiên sẽ trở về Càn Ninh cung rồi."

Tích Như nghe những lời này xong sửng sốt một chút, lộ ra ánh mắt khâm phục.

Lạc Tử Hân thầm nghĩ, chẳng qua quý phi bị tai bay vạ gió. Có điều, luận về tâm tư của quý phi, nàng ta cũng chưa chắc thật sự trong sạch được đến đâu.

Một ngày nọ, Lạc Tử Hân một mình tản bộ, bất tri bất giác lại càng đi càng xa, đợi đến lúc lấy lại tinh thần, đã đến một chỗ đề là "Thanh Giản điện".

"Thanh Giản điện?" Trong miệng Lạc Tử Hân lẩm bẩm ba chữ này, trong lúc nhất thời không cách nào kịp nhớ ra chủ nhân cung điện này là ai, ngơ ngẩn nhìn tấm bảng đến ngẩn người.

"Có muốn vào ngồi một lát không?" Giọng nói sau lưng hiền lành ôn hòa, Lạc Tử Hân không nén được quay đầu lại, chỉ thấy một vị lão phu nhân.

Bà lão này xiêm y đơn giản, nhưng cũng không giống cung nữ, lại càng không giống như là ma ma già trong cung, ánh mắt lộ ra một phần quý khí, nhưng lại khoác lên một bộ y phục đơn sơ.

https://thuviensach.vn

"Bà là. . . . . ." Lạc Tử Hân lại nghiêng đầu nhìn tấm bảng một chút, chỉ vào nó nói: "Là chủ nhân của nơi này sao?"

Lão phu nhân ôn hòa cười, nói:

"Nơi này cũng xem như là một cái lãnh cung, sao cô không vào ngồi một chút?"

Cũng không rõ chuyện gì đã xảy ra, trên người bà lão này lại có một loại ma lực đặc biệt, Lạc Tử Hân lại bị khí chất của bà khuất phục, đi theo bà vào Thanh Giản điện.

"Cô là Hoàng quý phi, phải không?" Đợi sau khi ngồi vào chỗ của mình, phụ nhân sai cung nữ dâng lên cho nàng một ly trà nóng, liền mở miệng hỏi.

Lạc Tử Hân cúi đầu nhìn qua phục sức của mình, hôm nay ra cửa chỉ để tản bộ, ăn mặc cực kỳ đơn giản, vậy mà cũng để cho bà lão xa lạ này nhìn ra thân phận của mình. Có điều nghĩ lại, thân là Hoàng quý phi, bao nhiêu con mắt trông thấy mình, nhận ra mình cũng không lấy làm lạ.

"Đúng vậy." Lạc Tử Hân nhẹ nhàng nói, con ngươi lại chuyển hướng tới chỗ bà lão, chần chờ một chút, nói: "Có thể biết thân phận của bà chứ?"

Bà lão dịu dàng nhìn nàng một lát, cười cười, bảo: "Nương nương ở lâu ngày trong hậu cung, cả ngày bận rộn. Trong cung nhiều chuyện vụn vặt, lại không biết đến Thanh Giản điện của ta đây. Aiz, cũng phải, lão bà ta đây còn có bao nhiêu người biết mà hỏi tới đâu, e rằng trong danh sách của Thượng Cung cục cũng không có ba chữ Thanh Giản điện."

Lạc Tử Hân bị lão phu nhân nói thế, thì khuôn mặt hơi đỏ lên, thầm nghĩ, làm Hoàng quý phi, thế mà lại có một cung điện mình không biết, quả thật đáng trách.

https://thuviensach.vn

Lão phu nhân cũng không làm khó nàng, nhìn bầu trời xa xa mà thở dài nói: "Ta là hoàng hậu của hoàng đế tiền triều, phế hoàng hậu Lưu thị."

Lạc Tử Hân kinh ngạc một chút, không ngờ bà lão tầm thường trước mắt này lại là hoàng hậu của tiên đế Mục Thành Trị. Thật sự nàng có nghe nói vị phế hoàng hậu kia bị giam lỏng trong lãnh cung, hóa ra chính là Thanh Giản điện này.

"Không ngờ sao? Có rất ít người đến nơi này." Lưu thị mỉm cười nói.

"Lưu thái hậu, xem ra tinh thần của người cũng không tệ lắm." Nhất thời Lạc Tử Hân cũng không biết nên nói cái gì, tùy tiện tìm vài lời để nói.

Lưu thị hơi sững sờ, cười cười: "Người gọi ta là thái hậu? Ha ha, cũng có đạo lý, nay Mục Nguyên Trinh làm hoàng đế, bàn về bối phận, ta quả thực là đồng lứa với Thái hậu, chẳng qua đã là phế thái hậu rồi. Aiz, nhớ ngày ấy, ta cũng có hai nhi tử, đáng tiếc một đứa bị đương kim hoàng thượng canh giữ, hiếm khi mới có thể gặp nó một lần, còn một đứa khác thì đã chết rồi."

Lời nói của Lưu thị khiến Lạc Tử Hân đột nhiên nghĩ tới Vệ Dịch Hiên, cũng chính là nhị hoàng tử Mục Nguyên Hiên trước kia, không phải chính là con trai bà sao? Nghĩ đến đây, Lạc Tử Hân chợt cảm thấy rưng rưng trong hốc mắt, trong lòng lại có một nỗi chua xót, rất muốn nói cho bà lão đáng thương trước mắt này, đứa con trai "đã chết" của bà còn sống.

"Lưu thái hậu, không nên quá đau lòng, dù sao Kỳ Vương Gia bây giờ còn mạnh khỏe." Lạc Tử Hân rất muốn an ủi bà, nhưng cũng chỉ có thể nói như vậy.

Lưu thị ngước mắt nhìn nàng, ôn hòa cười: "Người là người tốt, lại có thể sẵn lòng ngồi xuống nghe ta càu nhàu nhiều lời như thế. Có điều, lần sau người đừng tới nữa, dù sao ta cũng là kẻ không may. Người đi đi."

https://thuviensach.vn

Nói xong, liền đột nhiên đứng dậy hạ lệnh đuổi khách. Tuy Lạc Tử Hân có chút kinh ngạc với hành động trước sau không đồng nhất của vị Lưu thái hậu này, nhưng đại khái cũng có thể hiểu một chút, đây là bà đang bảo vệ mình.

Cũng không biết có phải bởi vì bà là mẫu thân của Vệ Dịch Hiên hay không, thế nhưng Lạc Tử Hân lại cảm thấy vị thái hậu trước mắt này đặc biệt hòa ái dễ gần, nàng cũng có chút thích bà. Mặc dù giờ phút này, Lưu Thái hậu trừng mắt giận dữ ra lệnh đuổi khách với nàng, nàng vẫn cảm tạ từ sâu đáy lòng.

Lạc Tử Hân y theo ý Lưu Thái hậu, cầm ly trà uống một hơi cạn sạch: "Cảm tạ trà của Lưu Thái hậu, ta xin cáo từ."

Đi ra Thanh Giản điện, Lạc Tử Hân quay đầu lại liếc nhìn, đột nhiên trong lòng nảy ra ý nghĩ, cười nhạt một tiếng, liền quay trở về Thanh Dương cung.

"Tích Như, lén tìm Bình Yên tới đây, bổn cung có chuyện giao cho nàng ta." Vừa về tới Thanh Dương cung, Lạc Tử Hân liền phân phó Tích Như.

"A…, đã biết ạ." Tích Như lập tức lên tiếng.

"Ọe. . . " Đột nhiên Lạc Tử Hân buồn nôn một trận, lại chỉ nôn ra toàn là nước.

"Nương nương, ngài làm sao vậy?" Tích Như vừa mới chuẩn bị bước ra khỏi phòng đi làm chuyện Lạc Tử Hân vừa giao cho, lại bị tiếng nôn ọe của nàng làm cho cả kinh quay ngược trở về.

"Có thể là do uống thứ gì không sạch sẽ." Lạc Tử Hân lập tức liên tưởng đến cốc nước vừa nãy kia, nhưng lại cảm thấy không thể nào, đoán rằng vị Lưu thái hậu này cũng không có lý do gì muốn hại nàng cả.

https://thuviensach.vn

"Trước tiên để nô tỳ đi mời thái y đã." Tích Như khuyên nhủ.

Lạc Tử Hân ừ một tiếng, Tích Như liền rất nhanh đi đến Thái Y Viện tìm Tôn thái y tới.

"Nương nương, chúc mừng người, người đã có thai hai tháng rồi." Tôn thái y vui vẻ nhướng mày cười.

Tích Như ở một bên nghe vậy, liền mừng rỡ như điên: "Thật à, nương nương, khó trách gần đây người luôn nói là mệt mỏi, thì ra là có thai nha."

Lạc Tử Hân cũng không mừng rỡ như nàng, trái lại trên mặt lộ vẻ do dự, trong lòng lẩm bẩm hai chữ mang thai này, đột nhiên ánh mắt trở nên sắc bén, nhìn chằm chằm Tôn thái y, nói:

"Tôn thái y, ngươi nói sai rồi, bổn cung có thai chỉ có một tháng, tháng trước còn có nguyệt tín, ngươi bảo bổn cung nói có đúng không?"

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Trúng Kế

Edit: Mạc Vân

Beta: Lạc Thần

Tôn thái y ở trong cung nhiều năm như vậy, hiểu rõ một vài đạo lý, cho nên mặc kệ Hoàng quý phi có mục đích gì, nếu nàng nói chỉ có một tháng, như vậy thì phải tuân theo. Cho nên, Tôn thái y gật đầu một cái, chắp hai tay lại thi lễ, nói: "Hoàng quý phi nương nương nói đúng, thần nói sai rồi, đúng là có thai một tháng."

Lạc Tử Hân khẽ thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt lại lành lạnh, nói: "Tôn thái y, trong bụng bổn cung là con cháu hoàng gia, ngươi phải cẩn thận che chở, không được khiến bổn cung xuất hiện bất kỳ sai lầm nào. Từ nay về sau, chuyện chăm sóc và an thai bắt mạch của bổn cung toàn bộ do ngươi phụ trách."

Lời nói của Lạc Tử Hân cực kỳ nghiêm nghị, Tôn thái y không khỏi giật mình, sắc mặt nghiêm nghị: "Thần tuân chỉ, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho thai nhi của nương nương."

Lạc Tử Hân hài lòng khẽ gật đầu, khẽ phất phất tay, Tích Như liền đi theo Tôn thái y bốc thuốc dưỡng thai.

Đợi bọn họ rời khỏi phòng, Lạc Tử Hân bỗng cảm thấy thân thể mềm nhũn, dựa lưng vào giường, tay gắt gao nắm chặt cổ áo của mình, ngón tay

https://thuviensach.vn

lại khẽ run. Có thai hai tháng, mấy chữ này khiến nàng không cách nào khống chế tim đập loạn.

Nàng nhớ rất rõ ràng, hồi cung hai tháng, nhưng, trước vẫn cáo ốm, cho đến một tháng trước mới đón nhận lâm hạnh của hoàng thượng, cho nên đứa bé trong bụng không thể nào là của hoàng thượng, mà là. . . . . .

Trong đầu nàng hiện ra một màn động tình ngày đó ở trong sơn động, trên mặt hơi phát sốt, ánh mắt theo y phục dừng lại trên bụng còn bằng phẳng, trong lòng khẽ nổi lên chút gợn sóng cùng ý nghĩ ngọt ngào, nhưng loại cảm giác mừng rỡ này rất nhanh liền bị lý trí thay thế. Nàng nhất định phải bảo vệ tốt đứa bé này, đây là niềm tin duy nhất để nàng tồn tại đến bây giờ, đôi tay không khỏi che lên trên bụng, nhẹ nhàng xoa.

"Nương nương, Bình Yên có liên lạc." Tích Như đi vào, nói nhỏ ở bên tai nàng.

"Dẫn nàng đi qua gian phòng đó đi." Lạc Tử Hân nháy mắt, Tích Như hiểu ý gật đầu một cái, liền lui ra ngoài.

Mỗi lần Lạc Tử Hân gặp Bình Yên đều là ở một chỗ khuất, nơi đó cũng không thuộc về Thanh Dương cung. Bởi vì nàng hiểu rõ, nàng có thể sắp xếp Bình Yên ở cung hoàng hậu, khó bảo toàn hoàng hậu hoặc là phi tử khác cũng có thân tín ở Thanh Dương cung. Cho nên, mọi sự cẩn thận luôn luôn không có sai.

Lạc Tử Hân đứng lên, vuốt ve bụng của mình, trong lòng khẽ xúc động, chỉ là giây lát sau nàng liền lấy lại bình tĩnh, tạm thời không nghĩ chuyện đứa nhỏ nữa, bởi vì hiện tại có chuyện quan trọng hơn cần giải quyết.

"Hoàng quý phi nương nương cát tường." Bình Yên nhìn thấy Lạc Tử Hân, đi đến hành lễ.

https://thuviensach.vn

"Được rồi, đứng dậy đi." Lạc Tử Hân phất phất tay, vẻ mặt càng thêm ngưng trọng: "Bình Yên, ngươi nghĩ biện pháp tìm một cơ hội nói ở trước mặt hoàng hậu, nghe nói Bổn cung thường ra vào Thanh Giản điện."

Bình Yên bỗng cả kinh, thất thanh nói: "Nương nương, nói như vậy chẳng phải là sẽ hại người?"

Lạc Tử Hân chỉ cười nhạt, vẫn kiên định gật đầu một cái: "Theo lời bổn cung nói đi làm tốt là được rồi."

Bình Yên ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn nàng, Tích Như cũng là một mảnh mờ mịt. Mặc dù hai người có một bụng đầy nghi hoặc, nhưng nếu Hoàng quý phi kiên trì như vậy, Bình Yên cũng đành phải đồng ý.

. . . . . .

Lúc hoàng hậu nghe được tin tức này, máu cả người đều sôi lên, đôi mắt phát sáng. Viên Khiên Vũ, rốt cuộc ngươi có nhược điểm rơi vào trên tay Bổn cung, lần này xem ngươi còn có thể tránh thế nào được. Thanh Giản điện, hừ. Trong lòng Hoàng hậu hả hê cười lạnh, tựa như đã thấy bộ dáng Hoàng quý phi bị bắt xử tử, không khỏi cuồng tiếu cười ha ha.

"Hôm nay Hoàng quý phi vội vàng chạy đi đâu vậy?" Hoàng hậu gặp được Lạc Tử Hân ở giữa hành lang, thấy nàng bước đi vội vàng liền ngăn cản nàng, cười chào hỏi.

Lạc Tử Hân hành lễ với nàng, vẻ mặt hơi lộ ra nóng nảy: "Cũng không có chuyện gì, chính là tản tản bộ thôi."

Hoàng hậu thấy dáng vẻ nàng như thế, trong lòng biết nàng chỉ nói qua loa cho có lệ, rõ ràng là có chuyện. Lập tức cũng không vạch trần, chỉ thấy hoàng hậu bước đến gần nàng, tiến sát lỗ tai của nàng, mặc dù hoàng hậu cười, nhưng giọng nói cũng là mười phần ý lạnh: "Hoàng quý phi, đừng quá đắc ý, một ngày nào đó ngươi sẽ tự nếm quả đắng."

https://thuviensach.vn

Nói xong câu đó, hoàng hậu lui về phía sau môt bước, vẫn là tràn đầy nụ cười, cất cao giọng nói: "Ngày hôm nay sắc mặt muội muội không tệ."

Cho tới nay, hoàng hậu cũng chỉ là ngấm ngầm phân tranh với nàng, ngoài mặt nói chuyện luôn là khách khí, mà hôm nay thẳng thừng như vậy cũng là lần đầu tiên. Xem ra, hoàng hậu chuẩn bị chính thức tuyên chiến với nàng. Ở đáy lòng Lạc Tử Hân âm thầm lắc đầu một cái, thật ra thì nói cho cùng, giữa nàng và hoàng hậu cũng chỉ là bởi vì khi còn bé mà sinh ra mâu thuẫn, vậy mà hoàng hậu có thể ghét hận sâu như thế, cần phải diệt trừ nàng cho sảng khoái.

Lòng đố kỵ của nữ nhân lại có thể sâu như thế. Lạc Tử Hân không khỏi cau mày, không phải chính nàng cũng là nữ nhân sao?

"Nô tì có chút chuyện quan trọng, trở về sẽ bái kiến hoàng hậu nương nương sau." Lạc Tử Hân khẽ cúi người chào, liền vội vã rời đi.

Hoàng hậu nhìn phương hướng Lạc Tử Hân rời đi, khóe miệng nhếch lên, không khỏi nhớ lại lời hôm qua Bình Yên đã nói, càng thêm xác định suy đoán này.

"Tô ma ma, ngươi đi theo nàng." Hoàng hậu nói bên tai Tô ma ma.

Ánh mắt Tô ma ma hàm chứa ý cười, hiểu ý gật đầu một cái, liền lui ra, mà hoàng hậu lại cười như hoa đứng tại chỗ, hả hê cười lạnh.

Tô ma ma mang theo cung nữ Bình Yên xa xa đi theo sau lưng Lạc Tử Hân, nhìn phương hướng nàng bước nhanh đi, trong lòng càng thêm nắm chắc, thầm nghĩ, quả nhiên hoàng hậu nương nương không có đoán sai, quả nhiên Hoàng quý phi này đi về hướng Thanh Giản điện, bước chân đuổi theo càng thêm nhanh.

Chỉ là dù sao tuổi Tô ma ma hơi lớn, mà Bình Yên bên cạnh lại cố ý bước chậm, ở cửa Thanh Giản điện, nháy mắt một cái, vậy mà không thấy

https://thuviensach.vn

Hoàng quý phi đâu nữa.

"Ah, người đâu?" Tô ma ma không khỏi lẩm bẩm, cùng Bình Yên bên cạnh trố mắt nhìn nhau một phen.

Bình Yên nói: "Chắc đi vào trong Thanh Giản điện rồi, chúng ta coi chừng ở cửa ra vào là được."

Tô ma ma vừa nghe nàng nói như thế lập tức gật đầu, trong lòng cũng cảm thấy làm như vậy không sai, liền lôi kéo Bình Yên ở bên ngoài Thanh Giản điện tìm một chỗ trốn. Một lát sau, đột nhiên Bình Yên nói: "Tô ma ma, nếu như nhìn thấy Hoàng quý phi từ Thanh Giản điện đi ra ngoài như thế này, chúng ta làm sao?"

"Cái này. . . . . ." Tô ma ma sửng sốt một cái, cái vấn đề này Bình Yên hỏi đúng trọng điểm, cũng không thể cứ nhìn nàng ra ra vào vào, như vậy thì coi như tố cáo với hoàng thượng, người ta cũng sẽ không tin tên nô tài là nàng .

Tô ma ma liếc mắt nhìn Bình Yên, thầm nghĩ, không nghĩ tới nha đầu này bình thường nhìn qua ngây ngốc, lúc mấu chốt cũng có thể giúp được chút việc, hoàn hảo có nàng nhắc nhở, nếu không không phải là đợi uổng công hay sao, liền nói: "Bình Yên, ngươi tranh thủ về chỗ hoàng hậu, mời nàng tới đây."

Bình Yên gật đầu một cái, liền linh hoạt lui trở về.

Thanh Giản điện vẫn vắng lạnh như thường ngày, Tô ma ma tìm một chỗ khuất để chờ, nhưng là thời gian rất lâu cũng không thấy bóng dáng Hoàng quý phi, trong lòng không khỏi có chút gấp. Liền thò đầu ra, len lén nhìn cửa Thanh Giản điện, trong lòng không khỏi nóng nảy.

"Tô ma ma." Tiếng kêu nhẹ nhàng sau lưng khiến Tô ma ma nhìn lại, quay đầu nhìn lại, chính là Bình Yên đã dẫn hoàng hậu tới.

https://thuviensach.vn

"Nương nương, nữ nhân kia ở bên trong đấy." Tô ma ma nói bên tai hoàng hậu.

Khóe miệng hoàng hậu nhếch lên, liếc mắt với Tô ma ma, gật đầu một cái.

Đột nhiên sau lưng vang lên giọng nói, tràn đầy nghiêm túc và tức giận: "Tại sao nàng lại ở chỗ này?"

Giọng nói kia quen thuộc như thế, trái tim hoàng hậu không khỏi mạnh mẽ nhảy lên một cái. Hoàng hậu cùng Tô ma ma chần chờ xoay người lại, trước mắt không phải hoàng thượng thì là ai?

Đứng bên cạnh hoàng thượng là thái giám tổng quản Phó Hổ, cũng là mang theo ánh mắt nghi ngờ khó hiểu nhìn hoàng hậu.

"Nô tì nhìn thấy có người tiến vào, cho nên tới xem một chút." Quả thật lúc đầu gặp hoàng thượng trong lòng hoàng hậu có chút luống cuống, nhưng rất nhanh liền trấn định lại, nhớ tới mục đích mình tới nơi này, lại cảm thấy để hoàng thượng tới chứng kiến chuyện này, chỉ sợ là kết quả tốt hơn rồi.

Mục Nguyên Trinh nhíu nhíu mày, trầm giọng nói: "Nàng nói tới ai ?"

Hoàng hậu thấy hoàng thượng hỏi tới, liền khí thế, nói: "Hoàng quý phi, nô tì nghe nói gần đây nàng liên tiếp ra vào Thanh Giản điện, cho nên cảm thấy rất là không ổn, vì vậy liền đi tới xem một chút."

Mục Nguyên Trinh híp mắt lại, chần chờ nhìn nàng, bởi vì lúc trước người kia dẫn hắn tới nơi này, không giống như hoàng hậu nói. Vì sao tự dưng lại kéo ra một Hoàng quý phi?

Thấy ánh mắt hoàng thượng chần chờ không tin, hoàng hậu liền nói: "Nếu Hoàng thượng không tin, có thể chờ ở chỗ này, chờ một chút nhất

https://thuviensach.vn

định Hoàng quý phi sẽ từ bên trong ra ngoài."

Hoàng thượng nhìn hoàng hậu một cái, nói với Phó Hổ: "Phó Hổ, ngươi đi vào ân cần thăm hỏi chủ nhân Thanh Giản điện đi."

Phó Hổ lập tức liền hiểu ý tứ hoàng thượng, cúi người xuống đáp một tiếng, liền dẫn người tiến vào trong Thanh Giản điện. Qua một hồi lâu, Phó Hổ đi ra, phía sau còn có phế thái hậu Lưu thị đi theo.

"Hoàng thượng, có muốn đi vào ngồi một chút hay không?" Ánh mắt Lưu thị lạnh nhạt, mơ hồ hàm chứa chút uy nghiêm.

Dù sao nàng cũng coi như là thái hậu, mặc dù Mục Nguyên Trinh cũng giam lỏng nàng, nhưng luận bối phận, dù sao nàng cũng coi như là trưởng bối của hắn, cho nên Mục Nguyên Trinh cũng lễ phép gật đầu với nàng một cái, nói: "Không cần, chẳng qua là trẫm đi ngang qua."

Dĩ nhiên Lưu Thái hậu hiểu, cho nên cười nhạt, nói: " Hàng năm ta ở chỗ này không có người nào tới đây, ngược lại hôm nay thật là náo nhiệt."

"Bẩm hoàng thượng, trong Thanh Giản điện trừ Lưu thị cùng cung nữ ở ngoài, thật sự là vô cùng. . . . . ." Phó Hổ trộm liếc mắt hoàng hậu một cái, nói tiếp: "Thanh tĩnh."

"Hả?" Hoàng thượng kéo dài giọng, ý vị sâu xa đảo mắt nhìn hoàng hậu một cái.

Đương nhiên hoàng hậu biết ý tứ hai chữ thanh tĩnh mà Phó Hổ nói, không khỏi hoảng hồn, trách cứ nhìn Tô ma ma một cái, lại lấy lại tinh thần nói với hoàng thượng: "Hoàng thượng, thật sự là nô tì có nhìn thấy. . . . . ."

Lời còn chưa dứt, lại thấy một tiểu thái giám vội vội vàng vàng chạy tới, nhìn thấy liền quỳ xuống, vội la lên: "Hoàng thượng, nô tài tìm được ngài

https://thuviensach.vn

rồi, Hoàng quý phi nương nương. . . . . Nàng. . . . . Nàng đau bụng, thái y nói là động thai khí."

Hoàng đế quay đầu, tức giận khẽ nổi lên, nhìn thật sâu vào nàng trong khoảnh khắc hoàng hậu liền mất hết huyết sắc.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Tình Cảm

Editor: Maria Nyoko

Beta: Lạc Thần

"Hoàng thượng. . . . . Nô tì. . . . . ." Hoàng hậu không nghĩ sẽ có kết quả như thế này, nhất thời ngẩn ra, ấp úng lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Hoàng thượng đến gần Hoàng hậu, sâu kín nhìn nàng một lúc lâu, nói ở bên tai nàng: "Đầu tiên là hạ độc, hiện tại lại đổ oan cho người, thật uổng công nàng là nhất quốc chi mẫu."

Giọng nói hoàng thượng rất nhẹ, nhưng giọng điệu lại thể hiện uy nghiêm, khiến đáy lòng hoàng hậu lạnh lẽo trống rỗng, dường như hoàng thượng thật sự đã tức giận.

"Thật sự là nô tì. . . . ." Hoàng hậu còn ôm một tia hi vọng cuối cùng, muốn thuyết phục Hoàng thượng tin tưởng rằng mình vô tội.

"Nàng có biết, tại sao hôm nay trẫm đột nhiên chạy đến nơi này hay không?" Đôi mắt của hoàng thượng vẫn như cũ không dời đi, vẫn nhìn thẳng nàng.

Đôi môi hoàng hậu mấp máy, nhưng không phát ra âm thanh nào, bởi vì đến bây giờ nàng mới phát hiện ra chuyện này không bình thường, tại sao

https://thuviensach.vn

đột nhiên hoàng thượng lại tới nơi này? Chuyện này chỉ có nàng biết, nàng cũng không tin hoàng thượng đặc biệt đến thăm Lưu thị.

Hoàng thượng thấy nàng im lặng sững sờ, lại gần bên tai nàng nói: "Có người nói cho trẫm, nói hoàng hậu thường xuyên ra vào Thanh Giản điện, mà hôm nay lại đi vào đó, vì vậy trẫm liền tới xem cho rõ ngọn ngành, mà thật sự là nàng lại ở chỗ này."

"Hoàng thượng. . . . . ." Hoàng hậu kêu lên.

"Nhưng nàng lại nói với trẫm, là tới bắt Hoàng quý phi, nhưng bây giờ Hoàng quý phi động thai khí, đang nằm ở trên giường, không đi lại được!" Ánh mắt hoàng thượng rét lạnh.

Lúc này hoàng hậu cũng đoán được, rõ ràng chuyện này là do Hoàng quý phi đặt bẫy, mà mình cứ nhảy vào như vậy, hiện tại chính mình lại rơi vào tình thế không thể giải thích, mà hiện tại hoàng quý phi người ta lại thành người chịu ủy khuất trong mắt hoàng thượng. Hơn nữa bây giờ hoàng thượng còn nhắc lại chuyện hạc đỉnh hồng, chính là có ý muốn tính nợ cũ nợ mới với nàng sao?

"Hoàng hậu, nàng không cần khiêu chiến cực hạn của trẫm nữa, trẫm đã nói, nếu như hoàng hậu không đủ tư cách, trẫm hoàn toàn có thể phế bỏ nàng." Ánh mắt hoàng đế chăm chú: "Trẫm có thể để cho nàng làm Hoàng hậu, đương nhiên cũng có thể phế bỏ nàng, tốt nhất nàng nên an phận một chút."

Hoàng thượng hung hăng trợn mắt nhìn hoàng hậu một cái, liền quay người rời đi.

Lời nói của hoàng thượng khiến tâm hoàng hậu như rơi xuống vực sâu, thiếu chút nữa thì đứng không vững, thật may là Tô ma ma kịp thời đỡ lấy.

https://thuviensach.vn

"Bình Yên, tin tức Hoàng quý phi thường xuyên ra vào Thanh Giản điện ngươi nghe được từ đâu?" Hoàng hậu vừa đi vừa hỏi.

Bình Yên lập tức liếc mắt, nói: "Nô tỳ nghe người trong cung nói."

Hoàng hậu nắm quả đấm thật chặt, thầm nghĩ, Viên Tiêm Vũ, ngươi điên rồi, lại dùng khổ nhục kế này hại Bổn cung, Bổn cung sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Thật may là, thai nhi của Hoàng quý phi không có vấn đề gì, Mục Nguyên Trinh khẽ thở phào nhẹ nhõm, an ủi nàng mấy câu liền rời khỏi Thanh Dương Cung. Hoàng thượng vừa rời đi, Lạc Tử Hân liền ngồi dậy từ trên giường. Cuối cùng tuồng vui này lại khiến hoàng thượng thêm một tầng ngăn cách với hoàng hậu, nhưng đấu cùng hoàng hậu đến mức này, nàng cũng cảm thấy quá mệt mỏi.

"Nương nương, mặc dù ngài không động thai khí, nhưng vẫn phải nghỉ ngơi nhiều, thai nhi cũng có biểu hiện không ổn định." Tôn thái y vừa sửa sang lại hòm thuốc vừa nói.

Nghe xong lời này, trong lòng Lạc Tử Hân có chút khẩn trương, nói: "Không ổn định sao? Vậy làm sao bây giờ?"

Tôn thái y khẽ dừng lại cười nói: "Ngài mới vừa có thai, gần đây nương nương có thể có chút mệt nhọc, chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn là được."

"Nhưng cũng đã hai tháng rồi, còn không ổn sao?" Lạc Tử Hân thốt ra.

Ánh mắt Tôn thái y hơi ngẩn ra, nói: "Nương nương, là một tháng."

Lạc Tử Hân biết mình lỡ lời, mắt cụp xuống, bình ổn tâm tình, nói: "Đúng, một tháng, vẫn còn quá nhỏ."

https://thuviensach.vn

Tôn thái y gật đầu một cái, nói: "Ba tháng đầu là thời gian không ổn định nhất của thai kỳ, nương nương cần chú ý nghỉ ngơi."

Lạc Tử Hân gật đầu một cái, ý bảo Tích Như tiễn khách. Đúng lúc này, trước cửa xuất hiện Vệ Dịch Hiên đến truyền chỉ, nhưng ánh mắt của hắn lại hiện vẻ cổ quái.

"Hoàng thượng có chỉ, ban thưởng tơ lụa thổ cẩm cho Hoàng quý phi nương nương." Giọng của Vệ Dịch Hiên nhàn nhạt, cũng không giống tuyên chỉ, trong ánh mắt hàm chứa cổ quái.

"Thần cáo lui trước." Tôn thái y nhấc hòm thuốc khẽ thi lễ một cái sau đó được Tích Như dẫn đi ra ngoài.

Tôn thái y vừa rời đi không lâu, đột nhiên Vệ Dịch Hiên đi lên phía trước, đôi tay giữ lấy hai đầu vai của Lạc Tử Hân, nhìn thẳng vào mắt nàng: "Hai tháng? Ta vừa mới nghe lời nàng nói."

"Ta. . . . . ." Ở trước mặt của Vệ Dịch Hiên, Lạc Tử Hân luôn có vẻ tay chân luống cuống như thế, rõ ràng ánh mắt khẽ lay động của nàng đã bán đứng nàng, cũng đồng thời tỏ rõ cho Vệ Dịch Hiên biết rằng sự thật đúng như hắn đoán.

"Cho nên, đứa bé là . . . . ." Vệ Dịch Hiên nhíu chân mày lại, nắm cánh tay nàng thật chặt, đôi mắt khẽ ửng hồng.

"Đứa bé là của ta, nó chỉ là của ta." Trong hốc mắt Lạc Tử Hân rưng rưng.

"Hân nhi. . . . . ." Vệ Dịch Hiên xúc động kêu lên.

Lạc Tử Hân đưa tay che miệng hắn lại, nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Nguyên Hiên, ta không muốn thương tổn chàng, cũng không muốn bởi vì ta mà

https://thuviensach.vn

chàng phải phá hủy đại kế, càng không muốn những người đó hại chàng. Ta sẽ bảo vệ tốt đứa bé này, tin tưởng ta."

Nàng nói lời này xong thì thoáng kích động một chút, nước mắt không nhịn được chảy xuống từ khóe mắt. Vệ Dịch Hiên hít một hơi thật sâu, vươn tay nhẹ nhàng lau nước mắt nơi khóe mắt cho nàng. Đột nhiên đôi tay nâng mặt nàng lên, cúi đầu xuống hôn sâu xuống.

"Ta rất đố kỵ người bên cạnh nàng là hắn. . . . . ." Vệ Dịch Hiên ngẩng đầu lên xúc động ngắm nhìn nàng.

Trong lòng Lạc Tử Hân một trận bùi ngùi, mặc cho hắn kéo mình vào trong lòng...

Tích Như nhẹ nhàng đóng cửa lại, cũng giống như một pho tượng canh giữ ở cửa, có một số việc, nàng sớm đã thấy rõ, mà trong lòng của nàng chỉ có chúc phúc.

Năm tháng vội vã đi qua, cái thai trong bụng Lạc Tử Hân đã lớn, tuy nói mới có thai sáu tháng, nhưng trên thực tế đã là bảy tháng, cho nên bụng có vẻ lớn hơn nhiều. Thái hậu cũng không ít lần nghi ngờ, cũng may Lạc Tử Hân lấy lý do ăn nhiều để tránh né, thái hậu cũng quan tâm đứa bé trong bụng của nàng, cho nên cảm thấy nàng ăn nhiều thì dáng dấp đứa bé cũng tốt, không có gì không được, vậy nên cũng không để ý bụng lớn hay nhỏ.

Mà mỗi lần nhìn thấy hoàng thượng thì ánh mắt của nàng chắc chắn sẽ vô ý quét qua Vệ Dịch Hiên, thật ra thì chỉ cần nhìn, nhìn hắn bình an vô sự, nàng cũng yên tâm. Đồng thời, nàng cũng có thể cảm nhận được ánh mắt Vệ Dịch Hiên truyền tới, cũng cảm thấy an ủi. Tuy vậy, nàng cũng biết, ở trong thâm cung này, yêu một nam nhân khác là một việc vô cùng nguy hiểm, ở trong hoàng cung này nàng có thể cười dối trá với mọi người, tuy nhiên tình cảm bản thân không thể dối trá được.

https://thuviensach.vn

Thật may, Vệ Dịch Hiên có thân phận thái giám, cho nên dù bọn họ trao đổi cũng không để cho người nào hoài nghi. Nhưng, vẫn sẽ có chuyện không mong muốn xảy ra.

Một ngày kia, Lạc Tử Hân đến Thái Kiền cung cầu kiến hoàng thượng, đúng lúc hoàng thượng đang phê duyệt tấu chương, vì vậy nàng liền chờ ngoài cửa, tán gẫu mấy câu cùng Vệ Dịch Hiên. Lúc này, đột nhiên cửa mở ra, là hoàng thượng.

Lúc ấy, hoàng thượng nhìn thấy hai người đang nói chuyện, từ tốn nói một câu: "Hai người các ngươi nói chuyện rất là hợp ý, nếu không phải tiểu Vệ tử là một nội thị, thật đúng là trẫm muốn ăn dấm."

Lời này khiến trong lòng Lạc Tử Hân cùng Vệ Dịch Hiên sinh ra gợn sóng không nhỏ, ngay lúc đó, trái tim nàng liền đập mạnh hơn chục lần, thật may là trên mặt không có vẻ gì, nếu không, chắc chắn hoàng thượng sẽ hoài nghi.

Sau đó, nàng cố gắng giữ khoảng cách với Vệ Dịch Hiên, trừ khi phải trao đổi lúc truyền chỉ, cũng rất ít khi đơn độc nói chuyện cùng hắn. Chỉ là, nàng tin tưởng Vệ Dịch Hiên cũng cảm nhận được nàng cố ý, mỗi lần gặp hắn, cũng có thể nhìn thấy ánh mắt mang theo thương cảm của hắn. Thật ra trong lòng của nàng cũng khó khăn, không thể hạ quyết tâm quên hắn hoàn toàn được. Nàng là nữ nhân của hoàng đế, mặc kệ có bỏ được phần tình cảm đối với Vệ Dịch Hiên hay không, vì bảo vệ hắn, đành phải nhịn xuống phần tình cảm này, dù thế nào đi nữa bọn họ phải có đứa bé này.

Cho nên, Lạc Tử Hân rất nhanh liền hạ quyết tâm, chôn sâu phần tình cảm này vào đáy lòng, nuôi lớn đứa bé này, bảo vệ tốt đứa bé, cũng bảo vệ tốt cho người trong lòng.

Quyết định như vậy, mặc dù trong lòng quả thật đau khổ, nhưng rốt cuộc lý trí chiến thắng tình cảm, trong ánh mắt của nàng không còn tạp chất.

https://thuviensach.vn

Cứ như vậy, lại qua hơn hai tháng, một ngày kia bụng đau nhức không dứt, liền biết đứa bé này muốn lâm bồn rồi. Có lẽ đứa bé này cũng có thể cảm nhận được mẫu thân cực nhọc, không quá hai canh giờ, đứa bé đã được sinh ra.

"Chúc mừng hoàng thượng, Hoàng quý phi nương nương sanh hạ một vị hoàng tử." Cung nhân kích động quỳ xuống bẩm báo.

Mục Nguyên Trinh chợt đứng lên từ trên ghế, vẻ mừng rỡ không cần nói cũng biết. Cũng khó trách, trong cung không ít người mang thai, nhưng chân chính thuận lợi sinh nở ít lại càng ít, hôm nay Hoàng quý phi không chỉ sinh, mà còn là một hoàng tử, điều này làm cho hắn hưng phấn cực độ.

"Tiểu Vệ tử, khẩn trương đi một chuyến cùng trẫm đến Thanh Dương cung." Ngay lập tức Mục Nguyên Trinh để chuyện trong tay xuống, bước nhanh ra ngoài.

Thật ra thì Vệ Dịch Hiên càng muốn nhanh chóng đi đến Thanh Dương cung, hắn cũng hi vọng lúc Lạc Tử Hân lâm bồn, hắn có thể cùng ở bên cạnh. Cho nên, khi cung nhân báo cáo, tâm tình vui mừng của hắn khó có thể dùng lời diễn tả được, rồi lại pha chút phức tạp.

"Thật là một tiểu tử trắng trẻo bụ bẫm, trẫm xem nên lấy tên là Dịch Chiêu thôi." Hoàng thượng ôm đứa bé vừa đung đưa vừa nói.

"Dịch Chiêu, Mục Dịch Chiêu. . . . . ." Lạc Tử Hân nhẹ nhàng nói, ánh mắt vô ý nhìn về phía Vệ Dịch Hiên sau lưng Hoàng thượng, chỉ thấy hắn khẽ mỉm cười, ẩn tình trong mắt, lòng của nàng cũng an định không ít, gật đầu một cái với hoàng thượng, nói: "Tạ hoàng thượng ban tên, cái tên Dịch Chiêu này rất êm tai đấy."

Mục Dịch Chiêu ra đời khiến trong cung trở nên vui vẻ hơn, vì vậy Hoàng thượng ban thưởng cho Thanh Dương cung rất nhiều thứ. Hơn nữa bởi vì hoàng thượng cho là hắn sinh non, cho nên đặc biệt an bài người

https://thuviensach.vn

chăm sóc, dáng dấp tiểu hoàng tử cũng rắn chắc hơn. Mà mấy ngày nay Lạc Tử Hân cũng đắm chìm trong hạnh phúc của tình mẫu tử, ba tháng lại trôi qua.

Vậy mà, ngày hôm nay, trong hoàng cung lại truyền đến một tin tức, mà tin tức này khiến lòng của Lạc Tử Hân chìm đến đáy cốc, bởi vì lúc nàng cảm thán cho người liên quan đến tin tức này thì cũng cảm thấy lo lắng cho một người khác.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Tố Giác

Editor: Maria Nyoko

Beta: Lạc Thần

Nghe nói, Kỳ Vương Gia động binh, hoàng thượng giận dữ, phái hàng loạt ngự lâm quân tiến hành trấn áp, cuối cùng Mục Nguyên Kỳ bị bắt sống, dưới cơn nóng giận hoàng thượng liền chém hắn tại chỗ.

Tin tức này, khiến Lạc Tử Hân kinh ngạc, nhớ tới duyên phận thật lâu trước đây, trong lòng lại có chút cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo. Nhưng mà, trong lòng nàng hiểu, trong lòng đau không chỉ là bởi vì Mục Nguyên Kỳ, mà là bởi vì Vệ Dịch Hiên. Mục Nguyên Kỳ là huynh đệ ruột thịt của hắn, ca ca này vừa chết, cũng không biết trong lòng của hắn sẽ có suy nghĩ gì, dù sao hắn lại mất đi một người thân nhất.

Cực khổ lắm mới đợi được ngày Vệ Dịch Hiên phụng mệnh đi tới Thanh Dương cung tuyên chỉ ban thưởng, Lạc Tử Hân cho cung nhân lui xuống.

"Ta có lời muốn nói với chàng." Vẻ mặt Lạc Tử Hân ngưng trọng.

Xem ra Vệ Dịch Hiên gầy đi rất nhiều, sắc mặt cũng không được tốt lắm, trong con ngươi cũng ít đi một chút thần thái, Lạc Tử Hân suy đoán rằng có quan hệ rất lớn với chuyện Kỳ vương gia.

Quả nhiên, không đợi Lạc Tử Hân mở miệng, Vệ Dịch Hiên đã nói: "Nàng muốn hỏi ta chuyện của Nguyên Kỳ, đúng không?"

https://thuviensach.vn

Lạc Tử Hân gật đầu một cái.

Vệ Dịch Hiên cười khổ nói: "Nguyên Kỳ quá vọng động rồi, còn không đợi bố trí tốt liền động thủ, ta khuyên huynh ấy, nhưng huynh ấy tự mình động thủ. Ngày đó Lạc đại nhân tìm được ta, nói là Nguyên Kỳ muốn động thủ, hắn cũng gấp đến độ như con kiến trên lửa, kết quả chúng ta vẫn không thể tới kịp để ngăn cản huynh ấy, tiếp theo liền truyền đến tin về cái chết của huynh ấy."

Dường như trong lòng Vệ Dịch Hiên rất đau khổ, hít sâu, lại nói: "Nguyên Kỳ vốn là hy vọng lớn nhất của phụ hoàng, đáng tiếc cả đời huynh ấy cũng sống trong bi thảm. Sau khi phụ hoàng chết, huynh ấy liền bị Mục Nguyên Trinh áp chế, cuộc sống không giống như Vương Gia, cũng không thể gặp mẫu hậu được. Hôm nay, huynh ấy vọng động như vậy, thật ra cũng là vì đè nén lâu ngày tạo thành. Chỉ là, huynh ấy không nên kích động như thế."

Lạc Tử Hân mở miệng yếu ớt nói: "Kỳ Vương Gia sống không giống như Vương gia, vậy còn chàng? Chẳng phải lại càng không giống ư?"

Vệ Dịch Hiên ngẩng đầu nhìn nàng chằm chằm, nói: "Ta sẽ không để cho mình rơi vào tình cảnh này, ta tin tưởng có một ngày dẫn nàng tránh xa Mục Nguyên Trinh."

"Chàng cũng đừng vọng động như vậy. . . . . ." Lạc Tử Hân quýnh lên, thốt ra, nàng sợ hắn sẽ giống như Mục Nguyên Kỳ. Nàng có thể chịu đựng chia lìa với hắn, nhưng không thể chịu nổi chuyện hắn qua đời.

Vệ Dịch Hiên đến gần nàng, nói: "Ta sẽ không, nàng yên tâm. Đã nửa năm nàng không nói gì với ta, nhưng mà hôm nay ta biết nàng không có quên ta."

Lạc Tử Hân quay lưng lại, lạnh nhạt nói: "Chính chàng cẩn thận, đứa bé đói bụng, ta phải đi cho hắn bú sữa rồi."

https://thuviensach.vn

Vệ Dịch Hiên biết nàng hạ lệnh đuổi khách, gật đầu một cái, lặng lẽ lui ra ngoài.

Mà mấy ngày sau, trong triều lại có tin tức, nói là Hiên Vương Gia Mục Nguyên Hiên còn sống, dư nghiệt tiền triều đang ủng hộ hắn trở thành tân chủ tử lật đổ đương kim hoàng đế. Mà đáng sợ nhất, dân gian cũng có tin tức nói là rất ủng hộ vị vương gia này .

Tin tức này vừa truyền ra, trong cơn giận dữ Mục Nguyên Trinh hạ lệnh tra xét, cần phải tìm được chỗ ở của Mục Nguyên Hiên. Mục Nguyên Hiên đã từng là một cái tâm bệnh của Mục Nguyên Trinh, cho nên khi Lạc Tử Hân thấy hoàng thượng luống cuống như vậy thì cũng biết lửa giận trong lòng hoàng thượng nghiêm trọng hơn so với chuyện Mục Nguyên Kỳ. Trái tim không khỏi nặng nề toát mồ hôi vì Vệ Dịch Hiên, cầu nguyện để hoàng thượng không phát hiện thân phận thật của hắn.

Còn chưa lo lắng xong, lại có chuyện khác khiến Lạc Tử Hân như thế nào cũng nghĩ không ra.

Ngày đó thỉnh an trong cung của Thái hậu, hoàng thượng cùng hoàng hậu cũng ở đây, thái hậu nhất thời vui mừng, liền ôm đứa bé vui tươi hớn hở trò chuyện cùng mọi người.

Nhưng đột nhiên hoàng thượng lại kêu Vệ Dịch Hiên đang chờ ngoài cửa vào, nói với hắn: "Ngươi xem dáng dấp trẫm và đứa bé này như thế nào?"

Hành động này của hoàng thượng chẳng những làm Vệ Dịch Hiên cảm thấy ngoài ý muốn, ngay cả ba nữ nhân đang ngồi cũng cảm thấy ngoài ý muốn. Đang êm đẹp đột nhiên hoàng thượng gọi một nội thị đi vào, hỏi câu hỏi bất thường, làm cho người ta thật sự không nhìn ra dụng ý của hoàng thượng.

https://thuviensach.vn

Chỉ là, chẳng qua Vệ Dịch Hiên cũng chỉ sững sờ một lát, nhìn Mục Dịch Chiêu trong lòng thái hậu một chút, liền nói: "Dáng dấp tiểu hoàng tử thanh tú, hẳn là người phú trạch thâm hậu."

Hoàng thượng khẽ cười cười, nói: "Hoàng hậu, ngươi xem tiểu Vệ tử, nhìn ánh mắt tiểu hoàng tử tràn đầy sủng ái, cũng là người hữu tình nha."

Con ngươi Vệ Dịch Hiên có chút co rụt lại, lời nói của hoàng thượng khiến hắn có chút kinh hãi, lập tức thu ánh mắt lại, nhắm mắt đứng yên, không nhiều lời nữa.

Qua một lát, hoàng thượng lại nói: "Tiểu Vệ tử, chắc hẳn ở nhà ngươi cũng là người được sủng ái chứ?"

Trái tim Vệ Dịch Hiên cảm thấy kỳ quái, vì sao vô duyên vô cớ hoàng thượng lại nói chuyện này, hơn nữa còn ở trước mặt các vị nương nương. Hắn cũng chỉ là cận vệ bên cạnh hoàng thượng mà thôi, nhưng hoàng thượng lại kéo hắn vào việc nhà, đây không khỏi quá không hợp lẽ thường, trái tim không khỏi nổi lên nghi ngờ, nhưng trên mặt không biểu hiện gì, trước sau như một cung kính cúi đầu đáp lời.

"Hiện giờ nô tài một thân một mình, người nhà đều đã mất, chuyện sủng ái cũng đều là khi còn bé."

"Hả?" Hoàng thượng cố làm vẻ đáng tiếc thở dài một hơi, nói: "Vậy tại sao ngươi lại vào cung trở thành thái giám?"

Lời ấy vừa hỏi, Lạc Tử Hân mơ hồ mà cảm thấy hơi khác thường, chẳng lẽ là hoàng thượng phát hiện ra cái gì? Lòng bàn tay khẽ thấm mồ hôi.

Vệ Dịch Hiên rũ con ngươi xuống, cũng may là cúi đầu, cũng không ai thấy được ánh mắt hắn giờ phút này, hắn nói: "Trong nhà nghèo quá, cho nên nô tài liền vào cung."

https://thuviensach.vn

"Tiến cung năm nào?" hình như hoàng thượng cũng không định dừng lại.

"Năm năm trước nô tài tiến cung."

"Năm năm trước? Vậy là đã lớn, người nhà ngươi cũng chịu cắt đứt nhất mạch hay sao." Hoàng thượng cười nói.

Chỉ là, Lạc Tử Hân lại nghe ra chút mùi vị, chẳng phải hoàng thượng đang điều tra Vệ Dịch Hiên sao? Chỉ là, trong trường hợp này, rốt cuộc hoàng thượng tính toán như thế nào?

"Trong nhà nô tài còn có một huynh trưởng, cho nên. . . . . ." Làm sao Vệ Dịch Hiên lại không nghe được khác thường trong lời nói của Hoàng thượng, chỉ là vẫn duy trì trấn định.

"Lớn mật, ngươi lại dám lừa trẫm." Hoàng thượng đột nhiên nổi giận, hung ác vỗ thành ghế, ánh mắt như một thanh dao sắc bén, hung hăng nhìn hắn.

Vệ Dịch Hiên cả kinh, ngước mắt nhìn hoàng thượng, mà giờ khắc này thái hậu cùng hoàng hậu cũng dời mắt qua, kinh nghi nhìn hoàng thượng. Mới vừa rồi hoàng hậu chỉ lo bồi thái hậu ngậm kẹo đùa cháu, mặc dù nghe hoàng thượng hỏi tiểu Vệ tử, cũng không cảm thấy có điều không ổn. Nhưng bây giờ, đột nhiên hoàng thượng nổi giận, cũng đã quấy rầy bọn họ, tiểu hoàng tử cũng bị cả kinh hừ hừ mấy tiếng.

"Nô tài không dám." Vệ Dịch Hiên nói.

Hoàng thượng nhìn hắn từ trên xuống dưới, cuối cùng ánh mắt lại dừng lại ở dưới người hắn, khẽ híp mắt. Hành động này, làm Lạc Tử Hân như bị một búa đánh vào ngực, trong lòng hoàng đế nghĩ cái gì, lúc này nàng hoàn toàn hiểu. Nhưng tình trạng thật của Vệ Dịch Hiên, tại sao lại để Hoàng

https://thuviensach.vn

thượng biết, biết hắn là thái giám giả, ở trong cung này trừ Lạc Tử Hân nàng ra, không người nào biết, ngược lại chuyện này quá kỳ hoặc.

Qua một hồi lâu, hoàng đế chuyển sang hoàng hậu, nói: "Tối ngày hôm qua có người tố cáo với trẫm, nói là tiểu Vệ tử không phải là thái giám thật, thật ra thì hắn không ‘sạch’."

"Cái gì? Cái này làm sao có thể, sao loại chuyện dâm loạn cung đình này có thể xảy ra?" Hoàng hậu còn chưa mở miệng, thái hậu bắt đầu trách móc.

"Hoàng thượng, nô tài oan uổng." Vệ Dịch Hiên quỳ xuống.

"Hoàng thượng, chuyện như vậy cũng không thể tùy tiện tin lời người khác nói. Cho tới nay Tiểu Vệ tử trung thành đối với hoàng thượng, không được oan uổng hắn." Lạc Tử Hân không nhịn được nói, mặc dù tiếng nói bình tĩnh, nhưng lúc này trong lòng đã gấp đến độ như lửa đốt.

Hoàng thượng cười cười, nói: "Trẫm cũng không tin, cho nên hôm nay trước khi tới nơi này, trẫm cho người đi thăm dò ghi chép, trên sách ghi chép cũng không có tên của Vệ Dịch Hiên."

Lạc Tử Hân hít một hơi khí lạnh, thế nhưng hoàng thượng đã tra xét chứng minh thực tế!

"Hơn nữa, người tố cáo còn nói với trẫm, tiểu Vệ tử cùng một vị phi tử hậu cung có quan hệ thân mật không thể cho người biết." Hoàng thượng nhìn Vệ Dịch Hiên, mà khóe mắt lại vô ý liếc về phía Lạc Tử Hân.

Hành động này làm Lạc Tử Hân rất là khiếp sợ, hoàng thượng biết hay không? Nhưng nàng lại không biết người nào tố cáo, mà quan hệ nàng và Vệ Dịch Hiên, lại có người nào rõ ràng như vậy? Phải biết, nửa năm nay, nàng đều duy trì khoảng cách cùng Vệ Dịch Hiên, đừng nói là lời nói, ngay cả chào hỏi đều rất ít, chuyện như vậy không khỏi làm lòng nàng rụt rè.

https://thuviensach.vn

"Hoàng thượng, nô tài oan uổng, đây là chuyện không có chứng cớ, xin hoàng thượng tra rõ." Vệ Dịch Hiên vẫn kêu oan.

"Ơ, hoàng thượng, chuyện như vậy cũng không thể qua loa, nhất định phải điều tra rõ ràng, nếu không hậu cungnày sẽ biến thành vùng đất dâm loạn của nô tài này, còn ra thể thống gì nữa." Lập tức hoàng hậu ra vẻ ngay thẳng: "Còn nữa, nếu phi tử đó thật sự có loại hành vi này, hoàng thượng cũng không thể bỏ qua rồi."

Lần này thái hậu cũng nói: "Lời nói của hoàng hậu có lý, nếu tiểu Vệ tử nói dối, không thể xem thường, phải biết rằng danh dự hậu cung không thể hủy được."

Trái tim Vệ Dịch Hiên căng thẳng, thân thể khẽ quỳ dời đến hướng hoàng hậu nói: "Bẩm hoàng hậu nương nương, đúng là nô tài không có trong ghi chép của Kính Sự phòng, bởi vì nô tài tịnh thân ngoài cung sau đó mới tiến cung, lúc ấy chủ sự Kính Sự phòng đã nghiệm tra, cho nên mới đồng ý cho nô tài vào cung ."

Hoàng thượng nghe hắn nói, trong lòng cũng có chút do dự. Tuy nói trên nguyên tắc thái giám Đại Vũ quốc đều phải trải qua xử lý của Kính Sự phòng rồi mới vào cung, nhưng những năm gần đây cũng có một số ít tình huống là tự cung bên ngoài cung, chỉ cần Kính Sự phòng nghiệm tra không có sai lầm cũng sẽ thu người vào cung, nhưng trường hợp này, quả thật Kính Sự phòng cũng không ghi chép tên người này.

Nếu như tiểu Vệ tử có tình huống như vậy, cũng không thể oan uổng hắn. Nghĩ như vậy, hoàng thượng liền rơi vào trầm tư.

Một lát sau, hoàng đế nhìn Vệ Dịch Hiên đang quỳ dưới đất, chậm rãi mở miệng: "Loại tình huống ngươi nói cũng không phải là không tồn tại, nhưng vì để cho trẫm an tâm, bây giờ ngươi liền thay quần áo, để trẫm nghiệm tại chỗ một chút đi."

https://thuviensach.vn

Mệnh lệnh này hạ xuống, chẳng những là Vệ Dịch Hiên khiếp sợ, Lạc Tử Hân càng thêm kinh ngạc mở to mắt.

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 86

"Hoàng thượng, việc này hình như có chút không ổn đi?" Ngay lúc Lạc Tử Hân đang bàn tính suy nghĩ tìm đối sách, may mắn Thái hậu đã mở miệng.

Thái hậu giao hài tử lại cho Lạc Tử Hân, đứng lên, đi vài bước về phía trước, cúi đầu nhìn thoáng qua Vệ Dịch Hiên đang quỳ trên mặt đất, nói: "Mặc kệ nô tài này là thật hay giả, dù sao trong phòng này còn có mấy người phụ nhân chúng ta, rất bất nhã rồi."

Ánh mắt của Mục Nguyên Trinh hoà hoãn lại, khẽ gật đầu với Thái hậu, nói: "Mẫu hậu nói rất đúng, đây là nhi thần nộ hoả công tâm (lửa giận thiêu đốt), cơn tức bốc lên đầu, thế nhưng không đúng mực rồi."

Hoàng hậu cũng phụ hoạ theo: "Hoàng thượng, nô tì thấy không bằng như vậy, để cho Phó Hổ mang đến Kính sự phòng kiểm tra thực hư một phen đi. Nếu là thật sự vậy liền thôi, nếu là giả, liền trực tiếp tịnh thân tại Kính sự phòng, vậy là được rồi. Tiểu Vệ Tử bên cạnh Hoàng thượng đó cũng coi như có năng lực."

"Lời này nói có lý, vậy liền truyền Phó Hổ đi." Hoàng thượng gật gật đầu, lại như như nghĩ đến việc gì, nói: "Nhưng mà, mấy ngày nay hình như Phó Hổ bị bệnh rất nghiêm trọng, có thể lực bất tòng tâm hay không?"

Hoàng hậu cười cười, nói: "Tuy Phó Hổ lớn tuổi, thân thể cũng không làm được việc gì, nhưng nói như thế nào cũng là thái giám tổng quản trong

https://thuviensach.vn

cung, chuyện này vẫn nên để hắn tới xử lí mới đúng. Cũng chỉ là chuyện nghiệm thân, tin chắc không làm khó được Phó Hổ đâu."

Hoàng thượng có thâm ý nhếch nhếch môi, đến gần Vệ Dịch Hiên, thật lâu sau mới mở miệng nói: "Nếu như tên nô tài này đúng là giả mạo như lời người khác đã nói thì bản lãnh thật đúng là không nhỏ, chỉ sợ Phó Hổ cũng sẽ bị hắn tìm cách đe doạ."

"Hoàng thượng, nô tài không dám." Vệ Dịch Hiên gắt gao cắn chặt hàm răng, nhưng vẫn cứ hèn mọn dập đầu.

Hoàng thượng khẽ hừ một tiếng, nói: "Để cho hoàng hậu ở bên cạnh Phó Hổ trông chừng, để đề phòng ngộ nhỡ. Chỉ có điều trẫm hi vọng, ngươi thật sự bị oan uổng.”

Vừa dứt lời, Hoàng đế lại nhìn lướt qua Lạc Tử Hân, đột nhiên nói: "Nếu không, Hoàng quý phi cũng đi theo cùng giải quyết đi."

Trong lòng Lạc Tử Hân hơi chững lại, chẳng qua là chuyện tra xét một gã thái giám là thật hay giả, vậy mà Hoàng thượng dùng cả thân phận của Hoàng hậu và Hoàng quý phi, có thể nghĩ, Hoàng thượng vô cùng để ý chuyện này. Thế nhưng, Lạc Tử Hân cũng đoán được, sở dĩ Hoàng thượng sẽ để ý chuyện này như vậy, không ngoại trừ có người nói gã thái giám giả này có léng phéng với Hoàng quý phi nàng, đó mới thật sự là chuyện Hoàng thượng muốn kiểm chứng nhất. Cho nên đột nhiên Hoàng thượng mới bảo Lạc Tử Hân cùng nhau điều tra rõ giải quyết việc này, đó là mang theo một chút ý nghĩ sâu xa rồi.

Nhưng mà mặc kệ Hoàng thượng phái người nào đi giám sát tra xét việc này, sự thật sẽ rất nhanh nổi trên mặt nước thôi. Chỉ cần Vệ Dịch Hiên vừa đến Kính sự phòng, tất nhiên thân phận thái giám giả chắc chắn sẽ bại lộ. Nếu theo lời Hoàng thượng nói, một khi phát hiện là thái giám giả liền tịnh thân ngay tại chỗ. Hắn đường đường là một vị Vương gia, làm sao có thể

https://thuviensach.vn

rơi vào kết cục như vậy, đây chẳng phải là còn bị nhục nhã hơn so với giết hắn sao? Trong lòng Lạc Tử Hân như bị roi quất, liên tục co rút đau đớn.

Bởi vì Phó Hổ bị bệnh, chuyện kiểm tra thực hư này liền được sắp xếp vào ngày mai, nhưng mà đêm nay, Lạc Tử Hân lại không có cách nào bình tĩnh. Nàng không biết nên tiếp tục làm như thế nào để chu toàn chuyện này.

Chuyện này, mặt ngoài thoạt nhìn thì chẳng qua là Hoàng thượng vì tra xét một nội giám thôi, suy nghĩ sâu xa chính là đang nghĩ tới vị Hoàng quý phi nàng. Như vậy nói ngược lại, mục đích của kẻ mật báo đó không phải là Vệ Dịch Hiên, mà là nàng rồi. Vậy kẻ mật báo ấy là ai?

"Hoàng thượng nói là tối hôm qua nhận được mật báo. Tối hôm qua ư?"Lạc Tử Hân thì thào tự nói.

Đột nhiên, hai hàng lông mày của Lạc Tử Hân nhếch lên, liền gọi Tích Như đi vào: "Tích Như, ngươi đi điều tra một chút, đêm qua Hoàng thượng thị tẩm ai?"

Tích Như đáp lại một tiếng, lúc này mới đi vài bước liền quay người nói: "Nương nương, không cần điều tra nữa, nô tỳ biết đêm qua người nào thị tẩm ạ."

"Hả? Đó là ai?"

"Chính là Hoa tần nương nương ạ." Tích Như cười nói: "Nương nương, người đã quên ạ, buổi sáng hôm nay Hoa tần vẫn cùng nói chuyện với người đấy."

Lạc Tử Hân hơi nhớ lại, nhất thời nhớ tới quả thật có một việc như vậy. Thế nhưng vừa nghĩ tới, nàng liền kinh ngạc trong lòng, ba chữ

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 87

Hoa tần cắn cắn môi dưới, nói: "Đó là sư phụ của chùa Phật Quang nói cho muội biết."

Trong lòng Lạc Tử Hân ngơ ngác, trái lại nàng thật sự không nghĩ đến điểm này, chỉ là làm sao sư phụ của chùa Phật Quang lại biết được bí mật này?

"Sư phụ của chùa Phật Quang nói như thế nào?" Lạc Tử Hân ép hỏi.

Hoa tần nói: "Sư phụ của chùa Phật Quang nói, có một ngày thấy Tiểu Vệ Tử ở đó... Đi nhà cầu, nhìn thấy hắn có..."

Lúc này, trong lòng Lạc Tử Hân thật sự không biết nên nghĩ như thế nào, đáp án như vậy làm cho nàng cảm thấy dở khóc dở cười, lại nửa cười nửa mếu. Vệ Dịch Hiên ơi Vệ Dịch Hiên, chỉ sợ như thế nào chàng cũng không thể ngờ được, vậy mà sẽ thua trong tay một kẻ nhìn trộm đi.

"Nhưng mà, làm sao ngươi có thể nghĩ tới việc đến hỏi sư phụ của chùa Phật Quang về việc này chứ?" Trong lòng Lạc Tử Hân vẫn ngổn ngang nghi ngờ như cũ.

"Muội là bị... Bị lệnh của Hoàng hậu đến chùa Phật Quang tra xét xem lúc trước tỷ ở đó có làm chuyện gì bất ổn không, sư phụ kia mới nhắc tới." Giọng nói của Hoa tần càng ngày càng thấp.

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu, quả nhiên lại là nàng ta, Lạc Tử Hân hít vào một hơi thật sâu.

"Sau đó?"

Hoa tần ngừng một chút, nói tiếp: "Sau khi Hoàng hậu nghe xong việc này, đã bảo muội ám chỉ với Hoàng thượng Tiểu Vệ Tử và tỷ tỷ có tư tình."

"Tư tình?" Lạc Tử Hân nâng cao giọng, nói: "Nói như vậy là, cho dù ta và Tiểu Vệ Tử có quan hệ gì, các ngươi cũng đều nhận định giữa chúng ta có tư tình rồi hả?"

"Vâng, chỉ cần chứng thực Tiểu Vệ Tử không phải là thái giám thật, mà các người lại cùng nhau ở chùa Phật Quang nhiều ngày như vậy. Hoàng hậu nói các người có tư tình thì hẳn là có tư tình, tỷ cũng không có chứng cứ rửa sạch trong sạch cho mình." Hoa tần nói.

Quả thật là muốn gán tội cho người khác, sợ gì không tìm ra chuyện. Nhưng chuyện Vệ Dịch Hiên không phải là thái giám thì đúng là sự thật, cứ như vậy, cho dù có phải sự thật hay không, Lạc Tử Hân nàng chịu tội này trên lưng, đó là chuyện tất nhiên rồi. Mưu tính này của Hoàng hậu thật đúng là vô cùng tinh diệu nhỉ, nhưng chỉ sợ làm sao Hoàng hậu cũng không ngờ, vậy mà nàng sẽ phát hiện manh mối từ Hoa tần này. Lạc Tử Hân không khỏi nắm chặt quả đấm.

"Vì sao ngươi phải giúp Hoàng hậu? Ngươi đã quên hai chúng ta là tỷ muội sao? Ngươi cứ phản bội ta như vậy ư!" Lạc Tử Hân lạnh lùng nói.

Bên trong trầm tĩnh một lúc lâu, giọng nói của Hoa tần mới truyền ra: "Ta hận! Vì sao sau khi ngươi tiến cung lại có thể một bước lên mây, mà ta cũng chỉ là một vị tần. Nhảy múa, còn bị người ta nói bóng gió, cho dù làm cái gì cũng không đúng. Ta thừa nhận ta đố kỵ ngươi, cho nên sau này Hoàng hậu tìm đến ta, nói chỉ cần ta làm theo lời của nàng ta, nàng ta liền có thể giúp ta đạt được vật ta cần."

https://thuviensach.vn

"Cũng chỉ vì quyền lợi thôi sao?"Lạc Tử Hân nhàn nhạt hỏi.

"Ngươi nói không sai, không chỉ có vậy, ta thừa nhận, ta hận Lạc gia các người, nếu không phải tại nhà các người, làm sao phụ thân ta lại bị giáng chức chứ? Trong lòng ta vẫn không thoải mái, nếu không phải vì như thế, ở trong cung ta sẽ phải chịu sự xem thường ấy của người khác? Cũng tại phụ thân ngươi, cũng tại ngươi..." Hoa tần nói xong lời cuối cùng vậy mà khóc không thành tiếng, thất thanh kêu lên.

Lại có một người bởi vì sự oán hận dại dột mà làm mất bản tính con người, trong lòng Lạc Tử Hân hiện lên chút đau khổ.

"Hôm nay ngươi dẫn ta qua đây, vì sao muốn nhốt ta lại?"

Hoa tần cười lạnh nói: "Vì sao? Hoàng hậu bảo ngày mai lúc kiểm tra Tiểu Vệ Tử là thật hay giả, sợ ngươi lại làm ra chuyện gì, cho nên ngươi nhất định không được xuất hiện."

"Tốt lắm!" Giọng nói của Lạc Tử Hân lạnh lùng.

Qua một hồi lâu, Lạc Tử Hân trì hoãn sự tức giận, đối diện với cánh cửa nói: "Bây giờ, ngươi cứ nghỉ ngơi ở bên trong đi, đợi cho chuyện nghiệm tra qua đi, sẽ có người tới thả ngươi ra."

"Không phải ngươi nói sau khi ta nói ra sự thật thì ngươi sẽ thả ta ra sao? Lạc Tử Hân, ngươi lừa ta, ngươi là một tên lừa gạt." Hoa tần hung hăng đập cửa phòng, hét lớn.

Lạc Tử Hân chỉ lạnh lùng khẽ nhếch khóe môi nhìn cánh cửa, lê bước chân trầm trọng xoay người rời đi. Đi rất xa rồi, còn có thể mơ hồ nghe thấy tiếng gõ cửa và chửi rủa của Hoa tần.

Hoá ra, đây là cái gọi là tình bằng hữu ư, vào cung, mỗi người đều là một con sói giết người không thấy máu!

https://thuviensach.vn

Sáng sớm, theo ước định, Hoàng hậu và tổng quản nội giám Phó Hổ liền xuất hiện ở cửa Kính sự phòng, Vệ Dịch Hiên đã bị dẫn đến, nhưng vẻ mặt của hắn đầy ung dung, hình như cũng không có vẻ khẩn trương.

"Đã đến lúc rồi, liền bắt đầu đi." Hoàng hậu nói.

Phó Hổ hơi cúi người với Hoàng hậu, giống như cười nịnh nọt nói: "Hoàng hậu, Hoàng quý phi còn chưa tới ạ."

Hoàng hậu khẽ trừng

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 88

Tuy là mọi người chưa kịp chuẩn bị cho biến hóa này, Lạc Tử Hân dường như đã có thể đoán trước được sẽ xảy ra kết quả như thế nào, hai chân lại có chút run rẩy không thể khống chế, may mà có Tích Như dìu đỡ.

Đột nhiên Phó Hổ từ bên trong lui ra, sắc mặt trắng bệch, biểu cảm phức tạp nhìn thoáng qua Lạc Tử Hân, lại lập tức cụp mắt xuống, vẻ mặt cổ quái, lát sau chợt nghe được bên trong có vài âm thanh kỳ quái, rồi sau đó lại hoàn toàn yên tĩnh.

Qua thời gian rất lâu, cuối cùng Hoàng thượng đã đi ra ngoài, vẻ mặt xanh mét, tràn đầy tức giận.

"Hoàng thượng. . . . . ." Hoàng hậu thử kêu lên.

Hoàng thượng nhìn thoáng qua hai nữ nhân đứng ở bên ngoài, lại liếc nhìn Phó Hổ, đột nhiên nổi giận nói: "Truyền chỉ ý của trẫm, biếm Hoa tần làm cung nữ, suốt đời không thể thăng tiến, cũng không thể xuất cung."

"Hoàng thượng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hoàng hậu cẩn thận dè dặt hỏi, trong lòng có một dự cảm không lành.

Hoàng thượng trầm giọng quát: "Một kẻ chỉ biết hãm hại bịa đặt, trẫm giữ ở bên người để làm gì?"

Nói xong, Hoàng thượng cũng không quay đầu lại, khoanh tay rời đi, để lại một nhóm người, ngơ ngác liếc mắt nhìn nhau.

https://thuviensach.vn

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Vẻ mặt Hoàng hậu căng thẳng, dời ánh mắt về phía Phó Hổ.

Phó Hổ khẽ mỉm cười, trình bày với Hoàng hậu: "Nương nương, vừa rồi nô tài cũng đã nói rõ ràng, kết quả của hoàng thượng giống với của nô tài, cho nên, hoàng thượng chỉ trừng phạt kẻ tố giác thôi."

Không chỉ Hoàng hậu có chút kinh ngạc, ngay cả Lạc Tử Hân cũng là vẻ mặt mờ mịt.Vì sao Hoàng thượng phải giúp Vệ Dịch Hiên gieo rắc lời nói dối này? Rốt cuộc ban nãy đã xảy ra chuyện gì?

Có điều một đạo thánh chỉ ấy của Hoàng thượng đã phủ nhận toàn bộ tương lai của Lục Nguyệt Nặc, hoàng thượng vì che giấu sự thật, mà xuống tay nặng với Hoa tần như thế, xem ra quyết tâm này cũng không bình thường.

Lúc này vẻ mặt Hoàng hậu đầy lúng túng, tùy ý nói vài câu, liền dẫn Tô ma ma rời đi, miệng hơi mấp máy, rõ ràng là đang nói thầm gì đó, hiển nhiên nàng ta cũng không thể hiểu rõ chân tướng của chuyện này.

Đợi một lát, cuối cùng Vệ Dịch Hiên cũng đi ra, đối diện với ánh mắt dò hỏi của Lạc Tử Hân, hắn hơi nhếch môi một chút, thản nhiên nói một câu: "Ta chỉ nói cho Hoàng thượng. . . . . Ta là ai mà thôi."

Lạc Tử Hân đột nhiên ngẩng đầu, kinh ngạc với câu trả lời của hắn, cũng kinh ngạc với phản ứng của Hoàng đế.

"Ta chỉ cho hắn biết, nếu để cho người trong ngoài triều đình biết Hoàng thượng hoạn ta, Hoàng thượng sẽ có kết quả như thế nào? Thái hậu sẽ thế nào?" Vệ Dịch Hiên cười nhẹ, khẽ gật đầu, rời đi.

Lạc Tử Hân đã hiểu, nàng đánh cược là tình thân của Phó Hổ, mà Vệ Dịch Hiên đánh cược lại là dũng khí của Hoàng thượng. Hiên Vương gia ngả bài ở trước mặt Hoàng thượng, thật ra về phương diện khác cũng ngầm

https://thuviensach.vn

ám chỉ, chỉ cần Hoàng thượng ra tay động đến hắn, người của hắn không chừng sẽ có hành động gì đó, làm tổn thương đến Thái hậu cũng chưa biết chừng. Thật ra mặc dù Hiên Vương gia chưa điều động một binh một tốt nào, nhưng ngoài miệng đã tuyên chiến với Hoàng đế rồi. Trước khi Hoàng đế không có bất kỳ chuẩn bị gì liền không dám hành động thiếu suy nghĩ, cho nên, kìm nén bực bội này, ngược lại để xử lý Hoa tần.

Ngày hôm sau, trong cung lại nghe nói Hoàng thượng ban một tòa viện ở ngoài cung cho Vệ công công, hơn nữa không triệu không cần phải vào cung. Mọi người trong cung đều không đoán được ý đồ hành động lần này của Hoàng thượng, nhưng phần lớn đều cảm thấy lần nghiệm thân này có ẩn tình không nhỏ, thế nhưng cũng không ai dám nói lung tung ở trong cung.

Đối với kết quả thế này, Lạc Tử Hân xem như thở phào nhẹ nhõm một hơi lớn, ít nhất là trong thời gian ngắn, Hoàng thượng sẽ không làm gì Vệ Dịch Hiên, cũng tạm thời không ngửi thấy mùi khói thuốc súng tranh đấu. Hoàng thượng sắp xếp như vậy, tỏ rõ chính là cho Vệ Dịch Hiên một chút đãi ngộ giống với Mục Nguyên Kỳ. Chỉ có điểm không giống là, Hoàng thượng không công bố thân phận thực sự của hắn ra bên ngoài mà thôi.

Thế nhưng, đối với Lạc Tử Hân mà nói, sắp xếp như vậy tạm thời là tốt nhất rồi.

Thời gian lại trôi qua trong yên bình, thấm thoát đã qua ba tháng.

Buổi chiều một ngày nọ, Lạc Tử Hân mới tỉnh dậy từ giấc ngủ trưa, đã thấy Tích Như khập khiễng dời đi dời lại chậu hoa ở trong viện, vẻ mặt cực kỳ uất ức.

"Tích Như, đây là làm sao hả?"

Tích Như thấy Lạc Tử Hân hỏi vậy, vẻ uất ức lại dâng lên, nói: "Còn không phải là bị người ta va vào, sức của đôi chân kia cũng thật là quá lớn,

https://thuviensach.vn

ngón chân của nô tỳ đều sắp bị bà ta đạp gãy rồi.”

"Vậy ngươi lại va chạm với ai?" Lạc Tử Hân hé miệng mỉm cười.

"Còn có ai nữa, Tô ma ma đó." Tích Như bĩu cái miệng nhỏ của nàng lên, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều viết đầy bất mãn.

"Bà ta làm sao?" Trong lòng Lạc Tử Hân ngẩn ra.

Tích Như chỉ chỉ chậu hoa lan trong tay, nói: "Lúc nô tỳ bê chậu hoa lan mới này chuẩn bị về cung Thanh Dương, sau đó gặp phải Tô ma ma ở giữa hành lang, nhưng cũng không biết có phải bà ta cố ý hay không, va vào nô tỳ một cái, thiếu chút nữa đã va hỏng chậu hoa lan này rồi."

Nói xong những lời này, dường như trong lòng Tích Như đã

https://thuviensach.vn

MƠ ƯỚC HẬU VỊ

Tuyết Chi Hàm
www.dtv-ebook.com

Chương 89

Lạc Tử Hân hơi hạ mắt cười nhẹ, quay đầu nhìn Tô ma ma một hồi, nói: "Tô ma ma, Hoàng hậu nói bản cung có đưa canh bổ trên tay cho ngươi, đó là Đại Cốt cộng thêm Cẩu Khởi* à?"

*Cẩu Khởi: vị thuốc Đông Y. (cũng như Đảng Sâm, Nhục Quế,...)

Vẻ mặt Tô ma ma đầy nghiêm nghị, lắc đầu một cái, nghiêm mặt nói: "Hoàng Quý phi nương nương, trí nhớ của người không tốt như vậy sao? Chính là bỏ thêm rất nhiều Đảng Sâm, Nhục Quế, Đương Quy....Bên trong còn có thịt. . . . . ."

"Tô ma ma. . . . . ." Khi Tô ma ma vẫn còn đang lải nhải lan man miêu tả trong canh có những cái gì thì Hoàng hậu kêu lên thất thanh, quát bà ta dừng lại.

Đầu của Tô ma ma này còn chưa kịp phản ứng vì sao Hoàng hậu căng thẳng như thế, còn tưởng rằng mình nói sót, khi đang định tiếp tục bổ sung, lại thấy Lạc Tử Hân mỉm cười nói: "Tô ma ma, ngươi vậy mà biết rất rõ ràng nguyên liệu phối hợp trong canh nhỉ, bản cung nhớ lúc ấy, sau khi đưa canh cho Thái hậu, ngươi lập tức lui xuống, nắp của chén canh đó cũng là thị nữ bên cạnh Thái hậu mở ra, ánh mắt của ngươi thật là sắc bén, xa như vậy có thể nhìn được rõ ràng đến thế hả?"

Lạc Tử Hân vừa nói ra những lời này, Tô ma ma lập tức ý thức được mình đã lỡ miệng, vội vàng che miệng, nhưng đã không còn kịp nữa rồi. Không cần Lạc Tử Hân nói thêm nữa, Hoàng thượng đã nghe hiểu, tầm mắt

https://thuviensach.vn

dời về phía ánh mắt hơi lộ vẻ hoảng loạn của Hoàng hậu, cho dù Hoàng hậu rất nhanh đã khôi phục vẻ mặt tự nhiên, nhưng cũng đã không có tác dụng gì nữa.

"Thì ra thật sự là ngươi." Ánh mắt của Hoàng đế càng lúc càng nồng đậm: "Trẫm thật sự không ngờ, ngươi đường đường là một Hoàng hậu, một Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, lại có thể làm ra loại chuyện thất đức này. Mưu hại Mẫu hậu còn chưa nói, còn mưu tính đẩy trách nhiệm cho người khác, ngươi còn xứng được gọi là nhất quốc chi mẫu (Đức mẫu của một nước) không?"

"Hoàng thượng, thần thiếp không có mưu hại Thái hậu, đây thật sự là canh bổ, thần thiếp cho rằng canh này sẽ tốt cho thân thể của Mẫu hậu." Vẻ mặt Hoàng hậu hoảng loạn, vội vàng tranh biện cho mình.

"Không biết? Ngươi không biết bây giờ thân thể của Mẫu hậu rất suy yếu sao, ngươi lại còn chuẩn bị canh đại bổ như vậy, không biết đạo lý quá bổ không chịu nổi hay sao? Cho dù không biết, ngươi cũng không biết hỏi qua thái y trước sao? Dù gì ngươi vẫn là một Hoàng hậu, ngay cả đạo lý dễ hiểu như vậy cũng không biết, có khác gì với thôn phụ đâu." Hoàng thượng phẫn nộ nói.

Lời của Hoàng thượng càng lúc càng nặng, mà còn là quở trách Hoàng hậu ngay trước mặt mọi người. Hoàng hậu mất thể diện ở trước mặt mọi người như thế, mặt lại càng đỏ lên, úp úp mở mở không biết nên trả lời như thế nào, chỉ đành hơi cúi đầu xuống, khẽ cắn môi dưới, khóe mắt không khỏi hướng về phía Lạc Tử Hân trừng lớn.

Sở dĩ Hoàng hậu công khai dâng lên loại canh đại bổ kia, còn không phải đều nhờ công lao của vị Hoàng Quý phi đó sao? Mấy ngày trước, Hoàng hậu đến cung Thanh Dương của Hoàng Quý phi, lại thấy nàng đang lật xem sách. Khi đó cũng là Hoàng Quý phi kể rất nhiều công dụng của canh bổ, còn nói loại canh ấy rất thích hợp để Thái hậu uống. Hoàng hậu

https://thuviensach.vn

cũng là vì nghe xong lời của nàng, mới phải đặc biệt đi hầm loại canh này dâng cho Thái hậu, nhưng không ngờ còn có cách nói quá bổ không chịu nổi nữa.

Bây giờ Hoàng hậu nghĩ lại, đây có lẽ chính là Hoàng quý phi cố ý nói như vậy ở trước mặt nàng ta, mục đích là để nàng ta mắc lừa. Không ngờ, nàng ta còn thật sự mắc bẫy của Hoàng Quý phi, thật sự là đáng hận.

Lạc Tử Hân đương nhiên cũng cảm nhận được ánh mắt của nàng ta, cũng đoán ra suy nghĩ hiện giờ trong lòng nàng ta, cố tình phớt lờ ánh mắt của Hoàng hậu mà không nhìn nàng ta, ngược lại làm cho Hoàng hậu càng giận đến nghiến răng nghiến lợi. Không sai, đúng là nàng cố ý nói như vậy ở trước mặt Hoàng hậu, nàng chính là đánh cược Hoàng hậu sẽ như vậy, chỉ vì lợi ích trước mắt, quả nhiên, Hoàng hậu thật đúng là không phụ kỳ vọng của nàng.

Hoàng thượng quay đầu nhìn Thái hậu, khi nghe thái y nói không có gì quá đáng ngại, tâm tình cũng hơi ổn định một chút, nhưng quay lại nhìn Hoàng hậu thì ánh mắt vẫn không ôn hòa như cũ.

Song, lúc Hoàng thượng quay đầu nhìn nàng ta liền trông thấy Hoàng hậu đang dùng ánh mắt thù hận nhìn chằm chằm Lạc Tử Hân, không khỏi càng tức giận một hồi, nói: "Nghe ý chỉ của trẫm, Hoàng hậu Phùng thị, cậy ân sủng mà kiêu, lộng quyền hậu cung, đầu độc người khác, đức hạnh đã mất, uổng là nhất quốc chi mẫu, hiện phế bỏ tước vị Hoàng hậu này, biếm vào lãnh cung."

"Không. . . . . ." Hoàng hậu nghe vậy sợ hãi kêu lên thất thanh, nhưng sớm đã không còn cách nào thu hồi quyết định của Hoàng thượng.

Trong khoảnh khắc Hoàng hậu bị nội giám đưa đi, ánh mắt mang theo sự tuyệt vọng và căm hận, tiếc nuối rời đi.

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu đương triều bị phế, chuyện này đương nhiên là náo động cả triều đình và dân gian, kèm theo phụ thân của nàng ta, thần tướng Phùng Tương cũng bị liên lụy giáng chức.Trong một thời gian ngắn, bất luận là tiền triều hay là hậu cung, mọi người đều không dám nói thêm gì, bầu không khí lập tức trở nên vô cùng quỷ dị.

Thế nhưng sau khi qua một khoảng thời gian, liền có một vài thần tử bắt đầu khuyên can, cho rằng nước không thể không có Hậu, kiến nghị Hoàng thượng lập Hậu, mà Hoàng Quý phi lại thành lựa chọn tốt nhất do mọi người nhất trí công nhận. Mục Nguyên Trinh suy tính vài ngày, cuối cùng thật sự lập Lạc Tử Hân làm Hậu.

Trên đại điển sắc phong, khoảnh khắc Lạc Tử Hân tiếp nhận kim ấn, trong lòng vô cùng cảm khái. Kiếp trước chết bởi tay Hoàng hậu, sau khi sống lại cuối cùng vẫn đi trên một con đường khác. Rốt cuộc khi ngôi vị Hoàng hậu đã trở thành vật trong tay mình, trong lòng nàng lại không hề vui vẻ như trong dự đoán, hoặc là mình đã có một giấc mộng, sợ rằng đời này đều không thể viên mãn.

Lạc Tử Hân ôm Mục Dịch Chiêu dỗ bé đi vào giấc ngủ, nhìn bé khoan khoái tươi cười say ngủ, không khỏi nhìn đến ngây ngốc. Mi mày, cái mũi, làn môi của bé đều giống hệt một người, ngắm một chút, nàng lại

https://thuviensach.vn